

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

HERODOTI HISTORIAR.

T. VI. P. II.

A D N O T A T I O N E S

AD LIB. VII. c. 172. - IX.

ET AD VITAM HOMERI.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM SEPTIMUM.

CAP. CLXXII. 1 seq. Θεσσαλοι δὲ ὑπὸ ἀναγκῆς etc.) Pavii acumen scopas hic animadvertit dissolutas. Nam quid? an Thessali Medorum partes sequebantur, cum propalam ostendebant, sibi displicere quod ab Aleuadis factum? quæ tamen in verbis eorumque cohaerentia mens. Velle Scriptorem, Thessalos, Aleuadarum dominatione pressos, primis belli initiis ad Persas inclinasse: cognitis autem perfidorum consiliis, ad Graeciae concilium legatos de communi salute misisse. Itaque, aut excidisse aliquid, aut fuisse olim, τοπρωτον μηδισαντες διδιδξαν, ἐτι οὐ σφιν ἤνδανε etc. cum principio Medorum partes fovissent, ostenderunt sibi non placere etc. Non profecto inutiliter. Mihi ex schedis Arch., parum adiutis, placuisse memini, ὥς δὲ ἔδειξαν, ita vero demonstrarunt, sibi displicere etc. ὥς δὲ hoc fere modo lib. IX. 34. Sed coniecturae non indulgeo. WESS. — Nec emendatione nec coniectura indiget hic locus. Ac primum quidem minime sollicitandum verbum διδιδξαν: amat enim Scriptor pro simplici δεικνύναι compositum illud ponere, I. 31, 16. 73, 18. II. 134, 16. 162, 7. III. 72, 29. (ubi ex codd. Arch. et Vind. διαδεικνύσθω recipi debuerat.) III. 82, 17. VIII. 3, 10. IX. 58, 10. Tum vero etiam bene recteque habet ὥς particula, quæ in plerisque locis modo citatis eadem ratione cum eodem verbo iuncta legitur. Nec vero ὥς διδιδξ; debebat cum Valla, et qui eum secuti sunt, quum ostenderent intelligi, nec postquam ostenderunt, ut nos reddidimus, nec quoniam demonstraverē, ut Schulzio placuit: sed plane sicut in locis laudatis, uti, sicuti, quemadmodum ostenderunt; nempe uti

Herodot. T. VI. P. II. A 2

quidem ea re, quae continuo deinde exponitur, (nempe legatis ad Graecorum concilium missis, cum eis mandatis quae mox commemorantur) *satis et perspicue ostenderunt*: *satis*, inquam *et perspicue*; nam composito verbo *διαδέξαι* paullo maior quaedam vis, quam simplici, inesse videtur. *Ostenderunt* autem ea ratione, *non placere sibi Aleuadarum artificia*, (de quibus vide supra, c. 6. et cap. 130.) *neque se partes amplexuros esse Persarum, nisi necessitate fuerint coacti.* conf. c. 174. S.

[5. ἐν δὲ τῷ Ἰσθμῷ etc.) Conf. c. 145. S.]

11. ἐν σκίπῃ τοῦ πολέμου) Male absentiam praepositionis in Cod. Arch. laudavit Th. Galeus. Redibit c. 215. ἔσαν ἐν σκίπῃ τοῦ πολέμου. Quo de genere plura lib. I. 143. WESS.

17. οὐδεμὴν οἷοί τί ἐστι προσφέρειν) *Nec debetis, neque aequum erit*; qualem dictionis usum explicuimus et excussimus antea. Nimium sane et solo e docti viri arbitrio pendens, αἰρίην ἡμῖν οὐδεμὴν δίκαιοι ἐστε προσφέρειν, nullam nobis culpam obiectare iure poteritis. Ἀναγκάειν sequentia defendunt: estque saepe verissimum, Κρεῖσσον οὐδὲν ἀνάγκας, Euripid. Alcest. vs. 965. WESS. — Similiter Reiskius: *nulum vobis est ius et fas nos armis cogendi.* Satis, puto, fuerat, *non potestis nobis necessitatem imponere*, scil. ut nos soli Persarum exercitui nos opponamus. S.

CAP. CLXXIII. 5. τῆς Ἀχαΐης ἐς Ἄλωνα) Nomen urbis litera liberavit superflua Gronov. Urbis incolae Ἀλίας dixit Demosthenes, more istius aevi scriptoribus usitato: sic legit Harpocr. ubi nostris in Edd. Demosth. vulgatur: διαλλάττειν τοὺς Ἀλεῖς πρὸς τοὺς Φαρσαλίους, p. 205, 64. infra οἱ Ἀλεῖς recte scriptum §. 68. sed τοὺς Ἀλέας dicebant: alterum apud eundem recurrit p. 238. et 316. recte scribitur p. 236. Ἄλων πολιορκουμένου: et p. 88, 1. Φαρσαλῖος Ἄλων παρέδωκεν: ad hunc locum notata ubi citat Ulpianus qui vocatur, p. 205, 64., nomen Ἄλος in ἔλως fuit depravatum. Mendosa apud Suidam sic possunt quodammodo redintegrari, si legatur: Ἀλέας --- [Ἄλος] πόλις Θεσσαλική· οἱ δὲ πολῖται Ἀλεῖς. VALCK.

10. ἐπλίγται συλλεγίντες) Eadem redibunt IX. c. 29. et c. 27. συλλεγῆναι. Alibi συλλεχθεῖς, συλλεχθῆναι, et similia, Nostro frequentantur: nihil quidem interest utrum scripserit, sed scripsisse tamen videbitur ista talia ad eandem

normam. Contra apud *Demosthenem* uno loco praebent Editiones συλλεγόντες, Codices vero συλλεγόντες: hoc iure *Pigresonius* alteri praetulit ad *Moer. Att.* p. 208. Aetate *Demosthenis* suaviores istas formas probabant Attici; asperiores aetate *Herodoti*. VALCK.

12. Εὐαίverος ὁ Καρήνου) *Diodori Συνοδος* est lib. XI. 2. perperam scriptus. *Polemarchi*, e quibus *Euaenetus*, [lin. 13.] Spartanorum regum in castris atque expeditione primarii fuerunt administri apud *Thucydid.* V. 66.; in civitate aliis, de quibus *Nic. Cragius* Reip. Spartan. lib. II. 14. inpositi negotiis. Hinc vero, ab illo neglectum, cognoscimus, regio plerumque genere fuisse: *Aldum* enim, particulam negantem omittentem, bene *H. Stephan.* ex Codicum consensione correxit. WESS.

16. ἄγγελοι παρὰ Ἀλεξάνδρου) *Venientes ab Alexandro nuntii*. Istius *Alexandri*, tanquam Φιλέλληνας, sed huius inprimis beneficii, saepius Athenienses grati meminerunt. Hanc respicit *Herodoti* narrationem, ex *Damaste* diversa quaedam admiscens, inter *Socraticas Epistolae* 28. scriptor, adversus *Isocratem* ad *Philippum* datae: *Speusippum* auctorem dat *L. Allatii* haud absurda coniectura; cui quidpiam obmovisse *Pearsonum* in *Vind. Ignat.* aut *Bentleium* in *Diss.* de *Epist. Phalar.* non opinor. De *Isocrate*: *Debuerat*, inquit malevolus ille, τὰς Ἀλεξάνδρου τοῦ σοῦ προγόνου, καὶ τῶν ἄλλων τὰς εἰς τὴν Ἑλλάδα γενομένας εὐεργεσίας ἐξαγγέλλειν. Quod primum ille ponit beneficium; legatos *Alexander Darii* (hunc dicere, non *Xerxen* debebat) contrucidari iussit, haud sanequam ut Graecis gratificaretur, sed ut ulcisceretur iniuriam sibi suisque factam: ὕστερον δὲ, addit, στασιαζόντων (scribendum-ne πλησιαζόντων,) τῶν βαρβάρων οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τὸ ἡμέτερον (leg. ὑμέτερον) Ἡράκλειον ἀπήντησαν Ἀλεξάνδρου δὲ τὴν -- Θειταλῶν προδοσίαν τοῖς Ἕλλησι μνηύσαντες, ἀναξεύξαντες οἱ Ἕλληνες δὲ Ἀλεξάνδρον ἐσώθησαν: tandem subdit: καὶ τοι τούτων χρῆν μὴ μόνον Ἡρόδοτον καὶ Δαμάστην μαμῆσθαι τῶν εὐεργεσιῶν, sed et, secundum suam legem, *Artis oratoriae Scriptorem*; postrema, in istum olim sensum scripta, nigrae sunt loliginis plena, neque *Speusippo* disconveniunt. De *Heracléo* Macedoniae, deque *Heracléa*, in radicibus *Oetae* montis sita, hic non est agendi locus. VALCK.

17. συμβουλὴν σφί ἀπαλλάσσειν) Consilium Alexandri Macedonis suasionemque, laudato Herodoto, Scriptor Epistolae xxviii. inter Socraticas Allatii his exsequitur: ὕστερον δὲ στασιαζόντων (πελαζόντων) τῶν βαρβάρων, οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τὸ ὑμέτερον Ἡράκλειον ἀπήντησαν, Ἀλεξάνδρου δὲ τὴν τῶν Ἀλέου καὶ Θετταλῶν προδοσίαν τοῖς Ἕλλησι μηνύσαντος, ἀναξιδύξαντες οἱ Ἕλληνες δὲ Ἀλέξανδρον ἐσώθησαν. In quis, postulante re, hēmeteron Ἡρακλ. mutavi et τὴν Ἀλέου, prava ab Allatio relicta. Valckenarii non dispar coniectura fuit ab cap. 6. sed hic operosior. Cetera partim falsa, partim ab Herodoti mente aliena sunt. WESS.

CAP. CLXXIV. 5. οὕτω δὲ ἐμῆδισαν προθύμως) Tum vero Thessali Persarum partes animose sunt sequuti. Incerti verba Suidas habet in Ἐμῆδισαν: μετὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην Θεσσαλοὶ ἐμῆδισαν, δέισαντες τὴν ἀπόφραξιν τῶν Τεμπῶν. [conf. Zonarae Lex. p. 707. ubi perperam ἐμῆδισαν.] sed quae praebet in Ἀγχοτέρως, Kiistero non designata, Herodoti verba sunt ex proximo cap. [175, 5.] petita: στεινότερην ἰφαίνετο καὶ ἀγχοτέρην ἢ ἐσβολή. In his dum frequens recurrit mentio τῆς ἐσβολῆς, introitus in Thessaliam, alieno vocem loco posuerat librarius in Cod. Ms. initio cap. 174. Αὕτῃ ἐγένετο ἡ εἰς Θεσσαλίην ἐσβολή: ubi vulgatur στρατιῇ, scribi debet στρατηίῃ. VALCK. — Vocab. ἐσβολή, quum nullo in cod. msto vel a Wess. vel a nobis repertum sit, videtur ex coniectura ab H. Stephano in ora suae editionis positum pro mendoso στρατιῇ, quod olim vulgabatur. Haud raro enim me observare memini, notam γρ. quam ille lectionibus marginalibus praemittere solet, non semper γράφεται, sed subinde nihil aliud nisi γράφει, significare. S.

CAP. CLXXV. 2. τὰ λεχθέντα ὑπ' Ἀλεξάνδρου) Quod hic margo dat Stephani, ἐξ Ἀλεξάνδρου, illud, a correctoribus non expectandum, si habent et alii Codices, probarem ut Herodoteum. τρέπω τῷ εἰρημένῳ ἐξ Ὀράνιος est lib. III. c. 71. τὸ ποιηδὲν ἐξ Ψαμμιτίχου, II. 151. τὸ προσταχθὲν ἐκ τοῦ Κύρου, I. 114. Apud Quintilian. Inst. Orat. VI. [1, 41.] p. 511., puer --- ex paedagogo se vellicari respondit. Passivis ἐκ frequenter sic adiungunt Tragici: in Tragoediis, quae supersunt, non puto reperiri dictum servatum M. Antonino VII. 41. Εἰ δ' ἡμελῶν ἐκ θεῶν. In Longino, castigatissimo scriptore, a Zach. Pearceio revocatum non feret, ut puto, Io. Tourpius,

Longino dignissimus futurus editor, Sect. ix, 30. ἐκ Κίρκης συνοφορβούμενους. Tan. Faber bene correxit ἐν Κίρκης: prout Plutarch. etiam dederat T. II. p. 52. D. sed non illa socius Ulyssis fecit συνοφορβούς, verum συνὼν μὲν ἔχειν κεφαλὰς, φωνήν τε, δέμας τε: scribamus itaque totidem literis, συνομοφουμένους. VALCK. — Revertit Herodoto adsueta dictio ἐξ Ἀλεξάνδρου. Talis lib. III. 71. τῷ ἱερμίνῳ ἐξ Ὀτάνιος, et sine numero aliae. WESS. — Apud Longin. vulgatam scripturam tenuit probavitque Toup. S.

11. γῆς τῆς Ἰστιαϊώτιδος ἐπὶ Ἀρtemίσιον) Non obliviscor Φωτῶν - - ἐπ' ὕδαρ ἐπὶ τὴν Ἑννεάκρουνον libri VI. c. 137., nec huius libri c. 173. καὶ ἀπίετο ἐς τὰ Τέμπεια ἐς τὴν ἰσβολὴν, recte posita, sed ad olim hoc collocatum loco (ἐπὶ γῆς τῆς etc.) haud gemina. Iure Msti praepositionem auferunt, noxiam et inutilem. Γῆς autem τῆς Ἰστιαϊώτιδος τὰς παραθαλασσίας κόμας lib. VIII. 23. memorans aliquid insuper moliminis vetat. WESS. — Quae Histiaeotis hic ionicā nominis formā Herodoto, communi vero Graecorum sermone Hestiaeotis vocatur, septemtrionalis est Euboeae regio; Artemisium, extrema Histiaeotidis ora cum promontorio, quod a Dianae templo, quod inibi erat, nomen invenerat. Alia Ἰστιαίωτις, Thessaliae, supra memorata est lib. I. c. 56, 15. S.

13. τὰ κατ' ἐτέρους) Literas aliquot, quae repeti debebant, hic etiam absorptas suspicor, sic restituendas, ut legatur: ὥστε πυνθάνεσθαι τὰ κατ' ἐκατέρους ἰόντα: quam lectionem commodum offert margo Stephani; ex Msto repertam etiam Vallae Latina monstrant. VALCK. — Vide Var. Lect. S.

CAP. CLXXVI. 12 seqq. Τῶν δὲ Θερμοπυλίων etc.) Accuratissima haec loci pictura, nulli, nec Livianae lib. XXXVI. 15. neque Strabonis lib. IX. p. 655. [p. 428. ed. Cas.] concedens. Ὡ ναύλοχα καὶ πετραῖα φερμα λουτρά, καὶ πάγους οἷτας περιναυτάοντες culte ad accolae chorus Trachin. Sophocl. vs. 642. WESS.

13. ὅρος ἄβατόν τε καὶ ἀπόκημνον) ὕψηλόν, quod additur, in marginem libenter reiicerem. Recte iunguntur οὐρία ὕψηλα καὶ ἄβατα, c. 198. sed ὅρος ἄβατόν τε καὶ ἀπόκημνον, esse ὕψηλόν, Herodotus lectorem non monuisset, qui dederat lib. III. c. 111. ἀποκρήμνοισι οὐρεσι, ἐνθα πρόσβαιναι ἀνθρώπων

οὐδεμίαν εἶναι. Mox viam, qua spectat Orientem, θάλασσαν ὑποδείκναι καὶ τεύχεα. Secundum Appian. Syr. [c. 17.] p. 157. τῇ μὲν θάλασσα τραχεῖα καὶ ἀλίμανος, τῇ δὲ ἔλος ἀβατόν τε καὶ βαρυσπυλῶδες. Loca usque ad mare invia palustri limo et voraginibus dixit Livius XXXVI. 18. Idem c. 15., quia, inquit, caecae sunt in ipsis faucibus sunt, Thermopylae locus appellatur. conf. Strabo IX. p. 655. v. et Casaub. [ad p. 428. suae ed.] Appian. Syr. p. 158. Harpocrat. in Θερμοπύλαι, et Schol. in Aristoph. Nub. 1047. VALCK.

15 seq. Ἔστι δὲ ἐν τῇ ἐσόδῳ ταύτῃ θερμα λουτρά, τὰ χύτρους καλέουσι οἱ ἐπιχωριοί) Excitans ista, χύτρας praebebat Eustath. in Dionys. vs. 437. alterum Pausan. IV. [c. 35.] pag. 369 seq. memorans τὴν κολυμβήθεα, ἣν τινα ὀνομάζουσιν οἱ ἐπιχωριοί χύτρους γυναικείους. Praeceptor Pausaniae Herodes Atticus, ut erat aedificator pecuniosus, in gratiam Thessalorum et Meliensium, cellas aegrotantibus accommodas hic construi curavit, ut suspicor ex Philostr. in eius vita p. 551. τὰς ἐν Θερμοπύλαις κολυμβήθεας memorante τοῖς νοστοῦσι πικνιόους. Ex sacris nostris nota est Hierosolymitana κολυμβήθεα, πέντε στοάς ἔχουσα. VALCK. — Imprudentis audaciae Editor Genev. ob χύτρας, contra Porti sui admonitionem inculcatus, excusari nequit. Eustathii enim dubia lectio est; quae citra dubium si foret, manebit temerarius contra tabulas ausus. Ecce tibi Pausaniam lib. IV. 35. de piscina, in quam calidae hae influunt aquae, ἣν τινα ὀνομάζουσιν οἱ ἐπιχωριοί χύτρους γυναικείους. WESS.

18 seq. καὶ τό γε τοπαλαιὸν) Stare nequit ista Medicee lectio, [quam recipere non dubitaverat Gron.] ni sic paululum adiuvetur, καὶ τῷδε τὸ παλαιὸν πύλαι ἐπῆσαν: quae Koenii est suspicio. VALCK. — τό γε τοπαλαιὸν doctissimi viri D'Orvillius ad Charit. lib. I. 3. p. 41. et Abreschius Diluc. Thucyd. p. 4. recte auctius, quam decebat, censuerunt. WESS. — Vide Var. Lect. S.

21. οἰκῆσόντες γῆν τὴν Αἰολίδα) Interrogationes Gronovianas non intelligo, nedam falsissimam et absurdissimam esse in Geographia veterem participii formam. Cur quales οἰκῆσόντες γῆν τὴν Αἰολίδα Thessali, antea Aeolidis terrae habitatores, (ita enim Latina [Gronovii, vitiosum οἰκῆσαντες imperite arripientis] habebant) in Thesprotos abierunt, indeque reduces Phocensibus vastitatem atque eversionem

machinati sunt? Nonne commodius et situi regionum congruentius, *Thessalos ex Thesprotis*, unde erant, *habitationem terram Aeolidem ivisse, quam deinde possederunt*? Nihil. Palmerius, veteris Graeciae adprime peritus, hanc verborum sententiam lib. II. Gr. Ant. c. 4. p. 262. perspexit. Et quidni? cum *Aeolis* sit illa regio, quam *Thessali* deinceps possessione tenuerunt. Clare *Diodorus* lib. IV. 67. de Boeoto, *καταντήσας εἰς τὴν τότε μὲν Αἰολίδα, νῦν δὲ Θετταλίαν καλουμένην*. Sine cuiusquam proinde invidia redire vulgata cum *Vallae* Latinis potuit. WESS. — Recte enim *Valla* interpretatus erat, ex quo illi ex *Thesprotis* terram *Aeolidem* iere *habitationem*, quam nunc possident. S.

CAP. CLXXVII. 3. ἔτι οὔτε πληθεῖ --- ταύτῃ) Acutissimus *Gisb. Koenius* in literis ad me datis ad h. l. „*Alii* forte, scribit, dudum viderunt legi debere τῇ --- ταύτῃ. Hoc ipsum *Vallae* codex habuit, qui vertit, *ubi --- ibi*. ἢ --- ταύτῃ, *Polyaenus* p. 333. §. 12. et p. 232. §. 2. „*Reiskio* ὅπῃ venit in mentem. Mihi iam olim etiam placuit nostratis illud: τῇ οὔτε πληθεῖ ἐξουσι χρεῖσθαι οἱ βαρβαροί, οὔτε ἴσῃ, ταύτῃ. *Angustias* quaerebant ne *multitudine* circumirentur: [*Corn. Nep.* II. 3.] et hoc *Themistoclis* fuisse videtur consilium. Apud *Thucyd.* p. 180, 41. [lib. III. c. 23.] pro ὅ, τῇ scriberem ὅπῃ: sed *Herodoteum* est τῇ: pro ἢ χώρῃ. *Schol.* in *Sophocl.* Ai. vs. 826. τὸ ἢ ἐπιβήματα (ἀποδίδονται) πρὸς τὸ ταύτῃ. VALCK. — Nec apud *Thucyd.* I. c. nec hic apud *Nostrum* ulla novatione opus est. S.

CAP. CLXXVIII. 4. ἀνέμοισι εὐχεσθαι) Vatis tale responsum, Ὡ Δελφοὶ λίσσισθ' ἀνέμους, καὶ λώϊον ἔσται, in *Clement.* Alex. Stromat. VI. pag. 753. [pag. 454. ed. Sylburg. Lugd. Bat. 1616.] adiungentis hanc in rem, *βωμόν καὶ θυσίαν ποιήσαντες τοῖς ἀνέμοις, ἀρωγὰς αὐτοῖς ἔσχον*. In ambiguo autem haeret, utrum *μεγίστους* an *μεγάλους* reliquerit *Herodotus*. WESS. — Eruditione sua multiplici saepe sapienter usus ad *Gentiles* confutandos, *Clemens Alex.* verba nobis oraculi *Delphici* servavit Strom. VI. p. 753. Δελφοί, ἔρξου ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύσαντος, ἀνειπούσης τῆς Πυθίας, Ὡ Δελφοί, λίσσισθ' ἀνέμους, καὶ λώϊον ἔσται, βωμόν καὶ θυσίαν ποιήσαντες τοῖς ἀνέμοις, ἀρωγὰς αὐτοῖς ἔσχον. Oraculum eiusdem sententiae acceperunt *Athenienses*: vid. c. 189. Quos facere voluit, et revera reddidit, indignante *Platone*, ναυ-

τιμούς Themistocles, his effata talia facile Delphis comparavit: Διωνὸς γὰρ ἔργον πλοῦτος ἐς τε τὰ βατα. VALCK.

10 seq. βωμόν τε ἀπιδέξαν ἐν Θυίης) *Atram Delphi ventis statuisset dicuntur in loco, mihi aliunde incognito, ἐν Θυίης: forte, prope Thyiae fanam? ἐν in talibus etiam loca nonnunquam designat circa templa: sunt autem usitatissima, ἐν Διούσῳ ἐν Ἀσκληπιοῦ ἐν Θεισμοφόρῳ ἐν Ἀρτίμυδος: hoc forte poni poterit, ubi legitur apud Pausan. II. [cap. 32 extr.] p. 189. Σαρωνία κατὰ ἔτος ἐν Ἀρτίμυδι ἱερτὴν ἄγουσι. Graece non dicitur κατὰ ἔτος ἐν, quotannis. Pausaniae sicut aliis est κατ' ἔτος et κατ' ἔτος ἑκατόν: aut hoc latet in ἐν, aut scribi poterit κατὰ ἔτος ἐν Ἀρτίμυδος ἑστὴν ἄγουσι, circa aedem Dianae quotannis festos, Saronia dictos, celebrant Troezenii. VALCK. — Ἀπιδέξαν Scriptorem male, [non ἀπιδέξαντο,] supra commonstratum lib. V. 89. Ἐν Θυίης, videlicet τεμένει aut χώρῳ, extra omnem est culpam. Thyia, modo eadem tamen, Castalii filia, Apollinis pellex, materque Delphi, a Pausania lib. X. 6. non negligitur. WESS. — Τὸ τῆς Θυίης τέμενος continuo deinde memoratur, unde hic locus (ὁ χώρος οὗτος) nomen invenit. Inde probabile fit, loci nomen fuisse ἡ Θυίη, adeoque ἐν Θυίῃ veram esse scripturam. S.*

CAP. CLXXX. 4 seq. διαδέξιον ποιούμενοι τὸν εἶλον) *Ex formae praestantia illius, quem primum Graecorum ceperant, laetum omen captantes. In hunc ferme sensum Herodotea recte mihi videtur Aem. Portus interpretatus in Διαδέξιος, vicina pertractans in Ἐπαύροιο. Διαδέξιόν τι ποιῆσαι (non mirabor si cui venerit in mentem Δία δεξιόν) idem videtur, quod saepius dicitur εἰωνόν τι δέσθαι vel ποιῆσαι. Euripides Iphig. Aul. 607. Ὁρῖθα μὲν τὸνδ' (imo τὸδ') αἰσίον ποιούμεθα, Τὸ σὸν γὰρ χρηστόν, καὶ λόγων εὐφημίαν. VALCK.*

7. τάχα δ' ἂν τι καὶ τοῦ οὐνόματος ἐπαύροιο) *Forsan autem et ex nomine (Λέοντος, Leonis) fructum quandam percepit; ut nempe peius cum illo sit actum, atque idcirco hoc triste fatum subierit. Verbum Ἐπαύρεσθαι, significans fructum percipere, de bonis et malis in utramque partem adhiberi docuit H. Steph. in Indice Thes. Ling. Graec. Idem in usu significans Ἀπολαύειν pertractavit Ti. Hemsterh. ad Lucian. [Tim. cap. 2.] p. 101. Egregium Democriti dictum*

dat Stobaeus in Eclogis Canteri p. 205., 'ΑΘ' ὧν ἡμῖν τὰγαθὰ γίγνεται, ἀπὸ τῶν αὐτῶν τούτων καὶ τὰ κακὰ ἐπαυρισκόμεθα. Qui saepe Clementis Alex. libellum ingeniosissimum, Quis dives salvandus sit, interpolavit, vanissimus ille nostrae formulae virorum clarorum censor Combefisius, pag. 937, 5., posuit perperam, ὅπως ἂν - - ἐπαύρειντο τὰ τῆς ἐλπίδος: eiiciendum est τὰ, ab illo inculcatum. τῶν αἰώνιων ἀγαθῶν ἐπαύρασθαι, scripsit Clemens p. 957, 7. VALCK. — Vallae mala olim Latina, ex Porti indicio iam bona. Fructum nominis sui Leo caedem abstulit. Verissime Democritus: 'ΑΘ' ὧν ἡμῖν τὰγαθὰ γίγνεται, ἀπὸ τῶν αὐτῶν τούτων καὶ τὰ κακὰ ἐπαυρισκόμεθα, malorum fructum nanciscimur, in Stob. Eclog. Eth. lib. II. p. 205. et Euripides Helen. vs. 476. Τίν' αἰρίαν σχῶν ἥς ἐπαυρούμην ἐγώ; cuius ego culpam luerem? Ita verbo usus et prava in re constat. WESS.

CAP. CLXXXI. 5. ἐς ὃ κατεκρεουργήθη) Si Ionum sermonis ὑποορ. ὅς, Αὐκρόργος, vice aliorum ὑπουργός, Αὐκρόργος, fuerint in Celeb. viri adnotatis ad lib. I. 65., quo iure κατεκρεουργήθη Pass. damnabitur? Verbum, Longini excusatione laudabile, Xanthus in Lydiacis suis haud aversatus Cambletem descripserat τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα κατακρεουργήσαντα καταφαγεῖν, apud Athen. lib. X. 3. p. 415. D. Philo Iud., Iosephus, Procopius, et incertus scriptor in Suidae Αἰθεροβατεῖν, in huiusmodi lancinata membrorum scissura κρεουργηθῆναι maluerunt. WESS. — Rabiem Pythes aemulatus Cynaegiri; quem Pythen sive Pytheam κατακοπέντα dixit VIII. 92. Usum hñc verbi laudans vicinorum tantum expressit sententiam, ut solet, Longinus περὶ Ὑψ. Sect. xxxi., ὁ Πύθης ἕως τοῦδε ἐπὶ τῆς νεῆς ἐμάχετο, ἕως ἅπας κατεκρεουργήθη. Cambletem Lydorum Regem πελυφάγον uxorem suam noctu κατακρεουργήσαντα καταφαγεῖν ex Lydiacis Xanthi scripsit Athen. X. p. 415. D. τοὺς ἄνδρας κρεουργηδὸν διασπάσαντες est in Herodot. III. c. 13. Ἀργαμεῖν similiter adhibuisse suspicor Euripidem ob ista Hesychii: Ἀργαμεῖν, κατακόπτειν Ἐυριπίδης Πελοπίαν. Διηγήμακην est Anaxandridae apud Athen. X. p. 455. F. ὁ κρεουργός, sive lanius, olim dicebatur ἄργαμος: quod pro μάγειρος restituendum ex Msto Xenophonti Κυρ. Παιδ. II. p. 27, 29. Senarius apud Etymol. pag. 149, 55. Ἡ γὰρ βέβηκε χεῖρας ἀργάμων Φυγῶν; fragmentum videtur perditae tragoediae. VALCK.

12. ἐκπαγλόμενοι) Adhaeserunt librarii tanquam ad scopulum, ἐκπλαγόμενοι pingentes hic, lib. VIII. 92. et IX. 47.. pauci tamen: an *Hesychii* exemplo, Ἐκπλαγόμεναι, ἐκπληττόμεναι? sed habeant sibi. Non sperno, quod *Aeschylus*, *Euripides*, *Dionysius Halic.* atque alii adprobant. Par discordia in *Hippocratis* ἐκπαγλώς, *Erotiano* teste p. 50. Ed. *Eustachii*, ἐκπλαγώς ex arbitratu fictum. *WESS.* — ἐκπάγλως, puto, et dein ἐκπλαγώς scribere *Vir doctiss.* voluerat. *Erotiani* testimonium in *Franzii* editione *Glossariorum* (*Lipsiae* 1780.) reperire mihi non contigit. *S.*

CAP. CLXXXII. 2. Φέρμος) Atheniensis ille suum nomen Φέρμος recuperabit; cui Graecis auribus barbarum dederant quibus suae aetatis *Firmi* notiores erant. *VALCK.* — Mendosum Φέρμος tenuerat *Gronov. S.* — Attico civi patrium [imo, proprium] nomen Φέρμος rediit, quale Φορμίων et Φόρμος *Pausaniae* lib. V. 27. Namque Φέρμος, nec doctis latuit, latinae civitatis est. *WESS.*

8. πυνθάνονται παρὰ πυρσῶν) Aldinum Περσῶν optime *H. Steph.* in exilium egit; si qui insuper διὰ πυρσῶν maluerint, uti *Arch.*, poterunt; nec tuto tamen. Quod ad ipsam *Θρυκτωρίας* attinet rationem, de ea post *Bonav. Vulcanii* ad Auctor. Περὶ Κόσμου p. 207. et *Stanleii* in *Aeschylī* *Agam.* vs. 1. diligentem curam nihil adiungo, nihil etiam de speculatoribus, ἡμεροδρόμοις, iterum iterumque memorandis c. 192. et 219., quippe dexterrime a *Turnebo* *Advers.* XXVII. 7. et *Dukero* ad *Livii* lib. XXXI. 24. illustratis. *WESS.* — Genuinum est παρὰ πυρσῶν, et *Vallae* lectum: περὶ Περσῶν, et διὰ πυρσῶν, sunt a correctoribus. Eximie quidem usurpatur παρὰ ἐπὶ τῶν ἐμφύχων: *Homerus* tamen etiam scribit Πὰρ νηῶν ἀνιόντες, Ἰλ. ξ'. vs. 28. Vulgo verbis μαθεῖν, πυνθέσθαι, ἀκούειν, similibusque succedit παρὰ, iuncta tamen ἐμφύχους. Ἐπὶ ἀψύχου posuit *Antiphon* pag. 112, 12., αὐτῷ ἐξουσία ἦν σαφῶς εἶδέναι παρὰ τῆς βασιάνου. Sicut *Soph.* habet πομποῖσι, pro διὰ πομπῶν, *Antig.* vs. 170. sic *Herod.* IX. cap. 3. πυρσοῖσι - - ἰδοὺς βασιλεῖ δηλώσειν. In bello Graeci quoque πυρσοῖς utebantur sive φίλοις seu πολεμίοις: saepe meminerunt *Tactici*. Περὶ πυρσῶν qui egerint ubi indicantur a *Leopardo* *Emend.* V. c. xi., eadem emendatur operā *Suidas*, in quo tum legebatur περὶ Περσῶν, quae hic apud *Herodot.* est *Aldina* lectio. *VALCK.* — Παρὰ πυρσῶν,

ab ignibus, ex ignibus cognoverunt, quasi dicas, ab illis edocti. S.

CAP. CLXXXIII. 8. τὸ δὲ ἔρμα σφί κατηγήσατο etc.) Scribi Cl. de Pauw voluit. ἐς τὸ δὲ ἔρμα: quod si schedae iuberent, ferri posset. [Si ἐς adiectum voluisset Herodotus, non ἐς τὸ δὲ scripturus fuerat, sed ἐς δὲ τὸ ἔρμα.] Sed κατηγήσασθαι his in Musis idem nonnunquam ac monstrare aut praeundo indicare, sicuti lib. II. 49. et 56. VI. 135. Est certe prior ista divinatio multo tolerabilior, quam quidem sequens: τὸ δὲ ἔρμα σφί κατηγήσατο ἐὼν ἐν πόρῳ μάλιστα πάντων κύριον: sed saxea pila illis viam monstrabat, existens omnium in traiectu praecipua: ubi miror, pilam, de qua prius, huc advocari; saxum, quod intenditur, negligi: taceo, πάντων κύριον saxum inconmode dici, et mutationem nimiam minimeque videri necessariam. WESS. — Videtur (ut commode Larcherus observavit) saxum illud parum ac fere nihil super aquam eminuisse: quo magis necesse fuit, ut et indicaretur illud Persis ab homine locorum gnaro, et ut columna in illo erigeretur, qua de periculo monerentur navium gubernatores; quo spectat quod paulo ante dicebat Scriptor (lin. 5 seq.) ὥς σφί τὸ ἐμποδὼν ἐγγόνει καθαρόν. S.

11. μεταξὺ Κασθαναίης) Arch. Κασταναίης urbis nomen vulgatius edit, in ea tamen scriptura non perseverans cap. 188. Ephorus, Strabo, et Plinius ex Harduini correctione, paria Herodoto faciunt. Videndus Steph. Byz. et Holstenius ibi. WESS.

CAP. CLXXXIV. 5. τὸν μὲν ἀρχαῖον ἐκίστων etc.) Sermonis hanc sribiliginem viderunt docti viri. Si existeret ὁ μὲν ἀρχαῖος ἐκίστων, et reliqua ad eum modum nominandi casu, quae Pavii opinio, lenius utique oratio volveretur. Namque ex praecedente εὐρίσκω pendere, quae nunc sunt, equidem haud crediderim. Ἀρχαῖον autem ἰθύνων ὅμιλον multitudinem adpellat, quam Xerxes tota Asia excitatam secum trahebat. WESS. — Nulla hic sermonis sribligo: recte atque ordine omnia procedunt. Accusativi illi, qui doctos turbarunt viros, utique a verbo εὐρίσκω pendent, quod e superiori formula, ὥς ἐγὼ συμβαλλόμενος εὐρίσκω, hic veluti repetitum intelligitur, eadem fere ratione de qua in Adnot. ad I. 58, 7. et passim alibi monui. Quo vero

clarius pateat orationis gressus, commodius fortasse tolleretur levis illa distinctio, quam inter ὄμιλον et ἰόντα interserui. Immo vero, quod pro ἰόντα ὄμιλον, quod olim vulgabatur, cum nostro cod. F. ὄμιλον ἰόντα edidi, videbatur quidem ea ratione paulo lenius faciliusque fluere oratio: sed nunc maxime recorder, amare Nostrum eiusmodi traiectionem verborum qualem hic alii praeferunt codices; adeoque ἰόντα ὄμιλον restitutum velim auctori. S.

[8. ἐπιβάπυνον] De propugnatoribus sive militibus classariis sigillatim poni hoc verbum ad c. 96, 1. recte a Wess. monitum est, atque eodem modo hic intelligendum id verbum. Qui vero mox (lin. 9 seq.) nominantur ducentὶ ἐπιχώριοι ἐπιβάται, non debebunt, puto, propugnatores et armati milites intelligi, sed nautae et remiges. In quaue trirremium Atticarum ad Salaminem, teste Plutarcho, (in Themist. p. 119. B.) nonnisi octodecim propugnatores erant, in quibus quatuor sagittarii, reliqui graviter armati. (Conf. Potter Archaeol. Graec. lib. III. c. 18.) In Persiciis navibus soli illi triginta, quos modo dicebat Noster, propugnatores fuisse videntur; licet reliquos etiam ducentos deinde c. 185, 15. et 186, 5. in universo τῶν μαχημένων ἀνδρῶν numero comprehendat Scriptor. S.]

13. προσθήσω δ' ἔτι τούτῳ) Sic recte scribitur in marg. Steph. ut infra hoc cap. προσθήσω δ' ἔτι τούτοις --- πληθεύς ποιήσας διςμυρίους ἀνδρας. Nostro loco ποιήσας (intermedia paulo forsā aliter scripta dabunt Codd.) ἀν' ὀγδῶκοντα ἀνδρας ἐνείναι, ponens in earum singulis fuisse viros octoginta. Ποιῆται, pro τίθεναι, ponere, fingere, [sumere,] similiter adhibetur Demostheni c. Leptin. p. 279, 36., εἰς τῶν ξένων ἀτελείς, δέκα θήσω --- καὶ μὴν τῶν γε πολιτῶν οὐκ εἰς πέντε ἢ ἑξ' οὐκ οὖν ἀμφοτέρων ἐκκαίδεκα ποιήσωμεν αὐτοὺς εἴκοσι: ponamus illos esse viginti. Faciamus, quod est in scripto Codice, dederat, opinor, Cicero, ubi vulgatur facimus, de Nat. Deor. I. c. 30. Age et his vocabulis esse Deos faciamus, quibus a nobis nominantur; id est fingamus. Cicero ad Fam. I. Ep. 12. Eum te esse finge qui sum ego. Fac occurrit frequentius. Tuscul. III. 18. fac sane esse summum bonum non dolere. καὶ δὴ Graecis adhibentur in eundem usum: Eurip. Med. 386., Καὶ δὴ τεθναῖσι τίς με δέχεται πόλις; sed sint sane mortui. Helenae vs. 465. Καὶ δὴ περὶεν: Fac sane eum con-

cessisse. In animosa Xenophontis Imperatoris oratione Ἀναβ. V. p. 214, 21. Ποῖα δ' ὑμᾶς (scrib. ποῖα δὴ ὑμᾶς) ἔξαπατη-
θέντας - - ὑπ' ἐμοῦ ἦκειν εἰς Φᾶσιν· καὶ δὴ καὶ ἀποβαίνομεν εἰς τὴν
χώραν. Herod. infra, c. 186., καὶ δὴ σφεας ποῖα ἴσους ἐκείνοις
δύναι. VALCK.

26. πλῆθος συντιθέμενον) Nihil hoc verius esse, praemis-
sa declarant. Certissimum praeterea [lin. 28.] καὶ δεκάς
ex computatione, quam καὶ δεκάδες δύο manifesto violant,
praecedente: ad calculos qui sederit, haud dubitabit.
WESS. — Colligitur sane universa ista summa 2317610
ex summis particularibus ante positis. Confiunt enim

1207 × 200 (lin. 3 seqq. huius cap.) . . .	241400
1207 × 30 (lin. 8 seqq.)	36210
3000 × 80 (lin. 13 seqq.)	240000

Unde prodit summa copiarum navalium (lin. 18 seqq.)	517610
His accedunt pedites (lin. 21. coll. c. 60.) . . .	1700000
equites (lin. 22. coll. c. 87.)	80000
camelis et curribus vecti (ibid.)	20000

Unde prodit copiarum ex Asia transducta- rum summa, quae hic subducitur	2317610
Iam his porro accedunt navales copiae ex Thracia et vicinis insulis, 120 × 200 (cap. 185, 1 seqq.)	24000
et terrestres copiae ex eisdem regionibus (c. 185, 7 seqq.)	300000

Unde hominum armatorum (in quorum qui-
dem numero etiam remiges comprehenduntur)
prodit summa (cap. 185, 55.) 2641610

Qui numerus duplicatus dat hominum summam
5283220 cap. 186. memoratam. Conf. c. 103, 19 seq. ibi-
que notata. S.

CAP. CLXXXV. 3. δόκησιν δι' δεῖ λῆγειν) Ingratis-
sima vocum est δι' δεῖ copulatio atque adhaesio, soli ac-
cepta Med. ferenda: nam Pass. δεῖ, scribentis lapsu, ex δεῖ,
(ut saepius haec permutantur) venit. Prudenter Lichas
Sophocleus, ταυτὸ δ' οὐχὶ γίνεταί· δόκησιν εἰπεῖν, κἀξαρβῶσαι
λόγον, Trachin. vs. 432. WESS.

7. δις μύριοι) Hactenus in numeris constans duravit consensio. Nunc τρισμύριοι Arch. turbant, et catalogum nimium adaugent. Si in singulis enim navibus duceni nau-
tae, sicuti supra finivit, centum viginti naves dabunt viginti quatuor millia, reliquorum Codicum conspiratione bene firma; adde, quamquam non adparet in his fuisse navibus, adde tamen singulis triginta propugnatores, haud illi aequabunt decem millia, quibus numeri instruuntur atque augentur. An ergo pro centum viginti navibus paullo ante numerandum censuit scriba Arch. ἑβδομήκοντα καὶ ἑκατὸν, centum et septuaginta? Nihil quidem isthic mutat, et eo tamen navium e numero triginta quatuor illa millia supputando procedunt. Indidem in consummatis, quas mox dabit, copiarum omnium rationibus incrementa denum millium, summatimque 5303220. Quo ille quidem modo secum ferme consentit, nec efficit, ne nihil in catalogo difficultatis insideat; Choenicum certe post pauca enumeratio et medimnorum hac Arch. auctio-
ne non adiuvatur. WESS.

9. Βρύγοι) Idem lib. VI. 45., ubi docte Valckenarius. Φρύγοι Strabon. VII. p. 502. de sententia Casauboni Βρύγοι fuerunt. Appianus Bel. Civ. II. [cap. 39.] p. 743. eosdem Φρύγας ἐκ Φρυγῶν ἐπαναλόντας dicit. Vid. supra cap. 73. WESS. — Apud Appian. Βρύγας nobis dedere meliores libri. S.

CAP. CLXXXVII. 8. παραδῶναι τὰ μέτρα τῶν ποταμῶν ἐν τῷ) Vallam, perperam ista vertentem, egregia G. Budaei de Asse p. 139. humanitas in viam revocavit. Quod Th. habet Magister ποταμῶν ἔστιν ὧν, Pass. stabilit, et manus Herodoteae videbatur Cl. Oudendorpio, speciose magis quam vere: in Thucyd. III. 92. aliisque ea formula. WESS. — Varia lectio duplex est in marg. Ed. Steph. ἔστι τῶν, et ἔστι ὧν. Ubi Thomas Magist. in Προδῶκεν, citans Herodotea, habet ἔστιν ὧν, hoc quin ab Herodoti manu sit vix dubitat Oudendorpius; doctissimo viro placuit, quod saepe legerat apud scriptores Atticos, restituendum Aeliano de Nat. An. XVII. c. 19. pro (ὀρεῖθων) ἔστιν ὧν. Hic illud ut legitimum crederemus, primum monstrandum erat, hunc etiam Herodoteum fuisse scribendi morem; deinde, hac illud in sede convenire. Sed, nisi valde fallor, neutrum

poterit ostendi: ex aliis multa sunt ad manum; nihil huius generis ex *Herodoto*; sed fieri facile potest, ut hac in parte fallar. Verum illud contendo, neque ἐνίων, neque ἔστιν ὧν, hic congruere. Graece dicitur, ἐνίοι τῶν ποταμῶν, non item οἱ ποταμοὶ ἐνίοι. *Herodotum* ego scripsisse puto, προδοῦναι τὰ ῥέθρα τῶν ποταμῶν: effatum illud generale limitatum ab eruditulo lectore, adiecta voce ἐνίων vel ἔστιν ὧν. Recte *Thomas* Προδοῦναι hic interpretatur ἐνδοῦναι καταπέθναι τῷ στρατοπέδῳ. Significatur vel flumina defecisse; vel destituisse, si nempe repetas e vicinia τσαύρας μυριάδας: hac potestate activa verbum usurparunt *Aristophanes*, *Xenophon*, *Demosthenes*, aliique. VALCK. — Vide *Var. Lect.* nec fere dubitabis puto de veritate scripturae ἔστι τῶν: cuius formulae in locum, Ionibus propriae, alii ἔστιν ὧν, alii magis etiam communem ἐνίων substituerunt. S.

10-14. si χολίνα πυγῶν ἑκαττος etc.) Detegendus calculi error est, a *Budaeo* et *Io. Laurenbergio* Otii Sorani p. 5. perspectus. Si choenices quadraginta octo medimnum, quod *Pollux*, *Harpocratio*, atque hoc de grege alii asseverant, absolverint, patet medimnum tritici in milites XLVIII. erogari quot diebus solitum: ex quo, initis ex medimnorum hic signatorum numero rationibus, colligere licet, militum, in exercitu Xerxis merentium, 5296320. fuisse capita; atqui recensentur duntaxat 5283220; superant ergo choenices numerum hominum tredecim millibus et centum. Fac fuisse, quorsum schedae *Arch.* nos trahunt, omnem militantium ad 5303220 turbam, deerit diurnum sex millibus et nongentis militibus dimensum: nam, quae minime fallax *Cl. Askew* adnotatio, tot choenices ad eam summam desiderantur. Liqueat calculi error; ubi commissus, non item. WESS. — Videtur ipse *Herodotus* in subducendis calculis leviter errasse. Quod si pro singulis hominibus in singulos dies choenix requirebatur, qui est quadragesima octava pars medimni; requirebantur pro 5283220 hominibus quotidie medimni 110067 cum 4 choenicibus; ut subiectum schema ostendit:

$$\begin{array}{r} 5283220 \overline{) 48} \\ 4 \quad 340 \overline{) 110067} \end{array}$$

(4

Iam quum loco numeri 67 numerum 340 ponat Scriptor, manifestum fit, puto, oblitum illum esse postremum numerum 340, uti par erat, per 48 dividere. S.

CAP. CLXXXVIII. 6. πρόσροσσαι ὁρμύοντο ἐς πόντον) Loci sententiam Portus bene vestigavit. Πρόροσσαι naves, quarum prorae ponto obversae erant, cum reliquae stationem ad littus haberent. Homeri versus Iliad. Ε'. 34 seq. habent simile quidpiam, nec prorsus tamen, naves certo ordine subductas describentes. Multa ibi Eustathius. Eleganter Agathocles Babylonius, καὶ οἱ Κυζικηνοὶ ἐξορμήσαντες ἐπ' αὐτὸν (Pytharchum tyrannum) ἰσονδρόμουν, πρόσροσσοι Θερόμενοι ἐπὶ τὸν κίνδυνον: summo impetu, sive, obversis, qualis arietum pugna, frontibus, in Athen. lib. I. p. 30. A. WESS. — De isto vocabulo, cuius propria vis minime in liquido est, iam supra ad IV. 152, 17. disputavi. Illud quidem perspicuum videtur, non satis esse quod naves πρόσροσσαι Wess. cum Porto intelligit quarum prorae ponto obversae erant: nam et, quae proxime terram stabant, perinde ponto obversam proram habebant. (conf. ad VI. 115, 2. notata.) Nec Suidae interpretatio (Πρόροσσαι ἄλλη ἐπ' ἄλλη) satis facere videtur. Quod si enim nihil aliud significaret id vocabulum, satis fuerat quod paulo ante planissimis verbis scripsit Herodotus, ἄλλαι ἐπ' ἐκείνησι. Quare mihi probabilissima illa ratio visa est, qua πρόσροσσαι ἦσαν apud Homerum veteres Critici κλιμακῶδὲν locatas interpretantur; quod gallice par échelons diceret, latine equidem in quincuncem locatas reddidi, sed id ita intelligens, ut de octo seriebus sive ordinibus, quos memorat Scriptor, quilibet ordo anterior una navi minor sive brevior esset quam consequens ordo, utque adeo veluti trianguli aquilateri (nunc quidem truncati) formam referret universa classis. Videndumque ne simili quadam ratione, qui apud Athen. lib. I. p. 30. dicuntur πρόσροσσοι impetum fecisse in hostem, intelligendi sint facto cuneo irrupisse. His ita perscriptis, nunc demum animadverto, eandem in sententiam vocab. πρόσροσσαι a Reiskio esse expositum. „Πρόροσσοι, ait, dicuntur res omnes seriatim et per gradus porrectae et procedentes, ita ut, quo magis procedatur in altum eo res magis introrsum recedat, et quasi minuatur, ut sunt gradus scalarum ad plani inclinati modum positarum.“ S.

8. τῆς θαλάσσης ζισάσης) Longini κακόστρομον elegantissimae dictionis tantum modo in repetitis toties sibilantibus est literis, quas alii ad aestuantis stridorem maris aptissimas putarent: namque, uti Latinis *fervere mare*, *fervor maris*, ita κύματα Gregor. Naz. Stel. I. p. 55. v. ἐπὶ πολὺ μεταωρισθὲντα καὶ ἀναζίσσαντα: et Liban. T. II. p. 516. c. ἐν ζίσσῳ τῷ κλύδωνι, parili translationis figura. Ventus ex septemtrione et Hellesponto flans, proptereaue Hellespontias dictus [lin. 10.] Atticae regioni marisque Aegaei insulis gravis et damnosus accidebat, Aristotele Problem. XXVI. 57. p. 198. ed. Sylb. docente. Iucunda sunt Aristidis in tempestatis ἐκφράσει ad Arginusas, ἄρτι μὲν - - ὠδινεν ἡ θάλασσα, καὶ κατίβαινεν Ἑλλησποντίας λαμπρὸς, apud Hermogenem Form. Orat. I. 5. p. 280. WESS.

[15. ὅσας δὲ τῶν νεῶν μεταρσίας ἔλαβε) In hoc interpretando loco dormitans equidem, et vocab. μεταρσίας pro ἐπιμαρσίας accipiens, obliquas in latinis nostris posui, pro eo quod recte Gronov. dederat, *quas naves ventus in alto nactus est*: pariterque iam olim H. Stephanus, quum Valla minus recte anteriores interpretatus esset, monuerat oportuisse *altum tenentes*. S.]

16. πρὸς Ἴπνοῦς καλεομένους) Adumbravit hinc sua Strabo lib. IX. p. 675. v. [p. 443. v. ed. Cas.] sed praeter alia, ὃ δ' ἐς Ἴπνοῦντα τόπον τραχὺν τῶν περὶ Πήλιον παρενεχθεῖς: ubi eam varietatem librariis inputandam monuit Vir magnus. Favet Geographo aliquantulum πρὸς Ἴπνοους Vindob., nèque omnino tamen. WESS. — Ἴπνοῦντα habet nupera Strabonis editio Lipsiensis, praeuntibus nonnullis codicibus. S.

17. περὶ αὐτὴν τὴν Σηπιάδα) Ex Codd. discernendum, αὐτὴν scripserit, an ἀκτὴν, an ἄκρην τὴν Σηπιάδα: in quibus permutandis saepius errarunt librorum scriptores. Σηπιάδης ἀκτῆς meminit Noster c. 183. et 191. Aliis ἄκρα ἐν Μαγνησίᾳ dicitur Σηπιάς: vid. Clar. Wess. ad Diod. T. I. p. 413. [lib. XI. c. 12.] et Cellar. Geogr. Ant. T. I. p. 870. Hic narrata spectans Clemens Alex. Strom. VI. p. 753, 36. (οἱ ἀνέμοι) πνεύσαντες, inquit, ἐβρωμένως περὶ τὴν Σηπιάδα ἄκραν συνέτριψαν πᾶσαν τὴν παρασκευὴν τοῦ Περσικοῦ στόλου. Eadem obversabantur Straboni IX. p. 675. c. v. ubi Xerxis στόλος partim dicitur ventis εἰς Ἴπνοῦντα τόπον τραχὺν τῶν περὶ Πήλιον παρενεχθεῖς: sic vocasse locum videtur Strabo: Hero-

dotus, quod *Casaub.* monuit, naves partim scribit delatas πρὸς Ἴπνοὺς καλεομένους τοὺς ἐν Πηλίῳ. Pellii montis Ἴπνός apte dici potuerunt, instar similium, Ἴπνοεῖς vel Ἴπνοὺς. VALCK.

19. ἢν τε τοῦ etc.) Dederat Scriptor accuratissimus: ἢν τε τὸ τοῦ χειμῶνος χεῖμα ἀφόρητον: duae hic quoque literae sunt a vicinis absorptae, quas postulat sermonis genius. Contra χεῖμα πολλὸν νεῶν et similia recte scripta leguntur in huius Ed. p. 319. n. 22. [VIII. 43, 18.] Sed p. 252, 87. [III. 109, 14.] πολλὸν τι χεῖμα τῶν τέκνων: ut Xenoph. p. 23, 25. σφινδονητῶν ἀμπολύ τι χεῖμα. ἀπειρόν τι χεῖμα νοσημάτων, Dionys. Halic. II. p. 249, 1. Hinc etiam diversum hoc in loco τὸ τοῦ χειμῶνος χεῖμα, comparandum cum Aristophanais: τὸ χεῖμα τῶν νυκτῶν τὸ χεῖμα τῶν κόπων τὸ χρ. τοῦ πλακοῦντος. Ἀσκητικὸν τὸ χεῖμα τοῦ νοσηματος. VALCK.

CAP. CLXXXIX. 4. τὸν Γαμβρόν ἐπίκουρον καλεσθῆναι) Oraculo iussi, Boream intellexerunt Athenienses, qui κῆδος συνῆψε τοῖς Ἀθηναίοις, ἀρπάσας Ὠρεΐθυιαν Ἐρεχθίως, Schol. in Soph. Antig. 978. atque adeo generum Erechthei, Erechthidarumque affinem: Suidas videatur in Γαμβρός, qui in voc. Ἀρέται oraculo Deum iussisse scribit, ἀνέμῳ συγγενεῖ θύνῃ εἶναι δὲ συγγενὴς λέγεται (ὁ Βορέας) διὰ τὴν Ὠρεΐθυιαν. Ubi dicitur Themistocles Aristidi T. III. p. 349. σπησάμενος τὴν ναυμαχίαν κατιόντος τοῦ πνεύματος: Schol. Ms. οὕτω Φησὶν ἔστησαν τὰς ναῦς, ὥστ' ἔχειν Βορέαν ὁπισθεν, ἵνα προσβαλὼν τοῖς Πέρσαις ὀξείως ἐπέλθοι· τοῦτο δὲ Φησὶν ἀπὸ τοῦ μύθου, ὅτι ὁ Βορέας ἐραστὴς ἐν (ᾧ) Ὠρεΐθυίας - - - συνέπραξε τοῖς Ἀθηναίοις· τούτου δὲ ὁ Ἡρόδοτος οὐ μείνεται. Ob opem sibi latam Boreae sacellum ad Ilissum sacrarunt Athenienses iuxta Herodotum: [lin 16 seq.] neque tamen illud valde frequentatum aestimes e Phaedro Platonis p. 129. ubi ignorantem locum Phaedro, e quo puellam rapuerit Boreas, digito demonstrans Socrates, καὶ πού τις, αἶτ, ἐστὶ βωμός αὐτόθι Βορέου. vid. Meurs. Att. II. c. 5. Secundum Pausan. II. p. 138. in monte Sicyoniae βωμός ἐστιν ἀνέμων: et in foro Coroneae, lib. IX. p. 778. Megalopolitae apud eundem VIII. p. 673. θεῶν οὐδενὸς Βορέαν ὑπερὸν ἄγουσιν ἐς τιμὴν. VALCK.

6. κατὰ δὲ τὸ κῆδος τούτου) Pausanias hinc, Boream Atheniensibus διὰ τὸ κῆδος ἀμύναντα τῶν τριήρων τῶν βαρβαρικῶν ἀπολέσαι τὰς πολλὰς, prodidit lib. I. 19. p. 45. Proximum

ὡς φάτις ὄρνεται [lin. 7.] relinquo. Quod si multitudinis numero φάτις haberetur, alienum ὀρμέατο haud foret, nunc secus. Vid. lib. V. 104. WESS.

14. οὐκ ἔχω εἶπαι) Cautē satis. Βορεασμῶν Atticorum, de quibus Cl. Alberti ad Hesychium in Voc., et doctissimi viri in Aelian. Var. XII. 61., alii diversiozem perhibebant originem. Praeterea Delphis ex responso Apollinis Persicae classis damnum arcessebant in Clement. Alex. Strom. VI. p. 675. Ut autem post deinceps [lin. 16. pro ἀπειθόντις] ἀπειθόντος, nempe Ζεῦξω, pingatur, [aut ἀπειθόντων, scil. βαρβαρῶν: quorum alterutrum Reiskius maluerat,] urgentem non video necessitatem. WESS.

CAP. CXC. 2. τετρακοσίων οὐκ ἐλάσσονας) De numero fractarum navium gemina Diodorus XI. 12. WESS.

8. χρύσεια ἄφατα χρήματα) Ex his ἄφατα abesse dicitur Codice Med.; omissam mallem vocem χρύσεια, paulo ante positam. Hic certe scribi potuit: ἀλλὰ τε ἄφατα καὶ χρήματα περιβάλετο: tum aliarum rerum affatim tum nummorum sibi comparavit. καὶ χρήματα praebet Plutarchus T. II. p. 864. c. VALCK. — Unde καὶ ante χρήματα in Plutarchi codices (qui perpauci hodie supersunt) invecum sit nescio: illud video, Herodoteos omnes coniunctivam illam particulam ignorare. Χρήματα non modo pecunias dici, sed quaslibet res pretiosas, iam saepius in his Musis observavimus. Video etiam, apud eundem Plutarchum (paulo post) τὰ χρυσᾶ χρήματα legi, nullā interiectā coniunctivā particulā. S.

10 seq. ἦν γὰρ τις καὶ τοῦτω (τοῦτον placet ex marg. Steph.) ἄχαρις συμφορὴ λυπεῦσα παιδοκτόνος. Haec si sic Latine legantur, ut convertenda censeo, namangebatur ob liberos dira quadam calamitate necatos; non ipse Aminocles haberi poterit παιδοκτόνος: qualem dum habuisse videtur, sumpsit hinc occasionem Plutarchus criminandi Herodotum; tanquam studiose quaerentem locum, ἐν ᾧ θήσεται τὴν Ἀμεινοκλέους παιδοφονίαν: hanc indignatus immixtam narrationi p. 871. b. Lapsus in minutis Palmerius se obiecit Plutarcho; cui defensor venit Reiskius Anim. ad Gr. Auctor. T. II. p. 523. VALCK.

11. τοῦτον ἄχαρις συμφορὴ λυπεῦσα παιδοκτόνος) Arbitror τοῦτον praestare. ἐλύπει τοὺς Ἕλληνας et μᾶλλον σφείας ἐλύπει lib. IX. 49. Plutarchi Codices [apud quem quidem τοῦτω

legitur in plerisque editionibus,] eodem tendunt. [Qui τούτω huc invexerunt, ad verbum ἢν retulerant hunc dativum: rectius vero iuncta intelliguntur ἢν λυπεῖσα.] Quam autem vellem, ab his ille vellicandis mapum abstinuisset: malignitatis profecto dum Herodotum proterve arcessit, eiusdem criminis culpam sustinet. Postulat-ne παιδοκτόνος eius συμφορῇ, ut Aminocles παιδοφονίας, sive, caedis liberorum, in reatu sit? Equidem, etsi dictio ex ambiguo aliquid offert, non opiner. Ἀχαίης συμφορῇ παιδοφόνος, ingratam calamitatem, liberos occidentem, unice exprimit; quae quidem Aminoclem, alioqui opum copia fortunatum, sed casu liberis orbum, contristabat. Confer vindicias Herodota a Nob. Palmerio paratas, Exerc. in Gr. Auctor. p. 37. WESS. — Plutarchum Reiskius (loco a Valek. citato) contra Palmerium hactenus defendit, non ut malignitatis patrocinium suscipiat, qua Herodoti hac in re commemoranda consilium interpretatur Chaeronensis Polyhistor; sed ut contendat, recte illum interpretatum esse sententiam verbis istis Herodoti Ἀχαίης συμφορῇ παιδοφονίᾳ, sive (ut apud Plut. legitur) παιδοκτονίᾳ. „Ego quidem, ait, nullus dubito ex Herodoti verbis hoc efficere, liberorum Aminoclis aliquem patris matris, quacunque demum caussa vel ratione, periisse.“ In quo quidem verissime iudicasse mihi videtur Lipsiensis ille olim praeceptor meus, Vir optimus doctissimusque. Quisquis citra praeiudicatam opinionem Nostri verba I. 41, 3. coll. cum I. 35, 2. et lin. 10 seq. item III. 50, 1 seq. coll. cum c. 52, 16. consideraverit, de veritate huius interpretationis nullus, puto, dubitabit. S.

CAP. CXCI. [7. ἐντομαὶ τε ποιεῦντες] De ista formula vide ad II. 119, 10. notata. S.]

7 seq. καταιδόντες γόησι τῷ ἀνέμῳ οἱ μάγοι) Nulla in schedis variatio. Qui morbosa haec putant, aut γονηήσι, praestigiis, aut χοῆσι, libationibus, quamquam haesitantes, uti Cl. Reiskius, illa reficiunt. Contra ea, nihil admodum novans, Cl. de Pauw, καταιδόντες γόησι — — οἱ μάγοι, incantantes ventum cum praestigiatoribus, vertit, hoc uno anxius, quod magi ab incantatoribus distinguantur: fieri tamen potuisse, ut illi, inter Persas honoratiores, sub se γόητας, vilioris conditionis sacrificios, habuerint. Quod equidem, etsi auctoritate carens, non infitias ibo; opinatus, ne nihil dixisse videar;

καταϊδοντες γόησι idem esse ac γόοις, h. e. sacro quodam ululatu, unde ipsi γόησι nomen habent: huic sane in magicis incantationibus sacrisque suis olim usus; sicuti ἱερώμοις lib. II. 119. Non nescio, γόην alibi haud inveniri; quam tamen ex γοῶν formari potuisse, quis neget? Restaret καταϊδὺν tertio nexum casui, nisi Portus id cum καταγελᾶν similis apud Herodotum structurae composuisset. Atque hoc si inprobetur, τοῦτο μὲν ἐν τῷ ἀσταφῆι κέλεται. WESS. — Dativus τῷ ἀντὶφ est ex Herodoteo more scribendi, neque debet adeo sollicitari. [Vide ad VII. 9, 5. notata.] Ingeniose Reiskius tentabat χοῆσι: sic dicerentur factis libaminibus incantantes ventum. Euripidis Iphigenia in Tauris vs. 1337. Ἀνωλόλυξε, καὶ κατῆδε βάρεβαρα Μίλην, μαγνέοντο: ululatu barbarico magicos cantus (Seneca Med. 684.) occinebat: ita corrigo vulgatum μαγνέοντο, illinc alienum. Καταϊδὺν, occinere, iuxta Budaeum, Herodotus posuit pro incantare. Filiam mactatam putabat ad ventum sedandum Aeschylī Clytaemnestra in Agam. vs. 1427. ἐκπρόδον Ὀφρηίων ἀνμάτων, ut optime restituit Gul. Canterus. Apud Sicyonios sacerdotes sacra faciebat, ἡμερούμενος τῶν πνευμάτων τὸ ἄγριον καὶ δὴ καὶ Μυθίας, ὡς λέγουσιν, ἐκπράς ἱππᾶς, Pausan. II. [c. 12.] p. 138. VALCK. — Wesselingii coniecturam γόοις probat Schneider in Lexic. crit. De scriptura autem vocabuli tenendum, in edit. quidem Ald. et aliis γόησι cum iota subscripto pingi, incertum vero esse, utrum masti item libri iota hic subscriptum aut ad latus positum agnoscant, an suo arbitratu primus Editor illud adiecerit. Nostra quidem membrana F. quae plerumque alioquin, ubi opus est, iota ad latus scriptum habet, hic illud ignorat. Itaque verum fortasse fuerit γόησι, quod et Pavius probavit, et nos cum Schaef. edidimus: nec vero hoc ego eum praestigiatoribus, sed per praestigiatores latine reddendum censeam. Fuerint autem forsā γόησι classis quaedam Magorum. S.

10. ἐκόπασε) Nullum Longini ἐκόντασε in schedis patrociniū adipiscitur: Scholiastes praeterea San-German. ἀνέμος ἐκόντασε hinc excerpit. Abydenus, τῆς δὲ ἡμέρῃ ἐκεῖ τε ὃν ἐκόπασε tempestas eluvionis causa, in Euseb. Pr. Evang. lib. V. 12. Et Aelian. apud Suidam voc. Ἐκόντασε: οἱ δὲ ἀνέμοι παραχῆμα ἐκόπασαν καὶ τὸ κύμα ἱσορροπῆθαι: quo de genere alia I. Iac. Wetsten. ad Matth. c. xiv, 32. WESS.

Ibid. ἡ αὐτὸς ἰδὲλων ἐκόπασε) *Aut* sponte sua velut lassus conquevit ventus. Tanquam ἄσμενον τὸ Κοπίσσαι (ἐκόπασε legisse videtur) καὶ ἰδιωτικὸν hic notavit Longinus π. Ψ. XLII, 2. Legitur in Ev. Matth. xiv. vs. 32. ἐνόησαν ὁ ἄνεμος, et alibi, apud Clar. Albertum ad Hesych. in voc. et Wetstenium. Reprehendendus idcirco Longinus illis videri poterit, qui in libris nostris sacris, ad populi captum sapientissime scriptis, voces tamen notatas nolunt ut ἰδιωτικὰς, quique, bonum Thomam Mag. supra modum nuper criminati, incogitanter Atticam verborum etiam venantur elegantiam, ubi sola rerum erat quaerenda praeque disciplinae magnificentia. VALCK.

CAP. CXCII. 9. ἐναυλόχιον, Ποσειδῶνος σωτήρης etc.) Vallae Latina, Stationem habuere ad templum Neptuni cognomine Servatoris, servari non debuerant: quid enim hic de Neptuni ad Artemisium aede? Solum Σωτήρης Neptuni cognomen describitur. Itaque mutavi, ne prona sit erroris, quae et illustr. virum Dissert. VII. Us. et Praest. Num. p. 416. abstulit, occasio. WESS.

CAP. CXCIII. 1 seq. ὡς ἐπαύσατό τε ὁ ἄνεμος, καὶ τὸ κύμα ἔστρωτο) Eustath. in Od. γ'. p. 119, 38., Ἡρόδοτος εὐδίαν φράζων φησὶν, ἐπαύσατο (sic Ἐνόησεν reddidit Hesych.) ἄνεμος, καὶ τ. κ. ἔστρω. His usus est inimitabilis A. Schultens ad Iobi xxx, 27. vid. St. Bergler in Alciph. p. 2. Docte A. Gellius Noct. Att. II. 30. Fluctus. --- simul ac ventus posuit, sternuntur et conflaccescunt, et mox fluctus esse desinunt. κύματα οὐκ ἔτι εἰς κύματα, aequore nempe pacato. Stratum aequor attigit I. F. Gronov. Obs. III. c. 22. Tueri voluit vir clar. P. Burm. in Ovidii Her. XV. vs. 213. vulgata: Solve ratem; Venus, orta mari, mare praestat amanti: me iudice recte diceretur, mare praestet aequor; ut Metam. XI. 749. ventos arcet Aeolus egressu, praestatque nepotibus aequor; id est ἀκύμονα Πόντον τίθησι νῶτα, Eurip. Iph. in Taur. 1445. Sed in altero loco legendum, partim cum Slichtenhorstio: Venus, orta mari, mare sternet amanti: sic Epist. XIX. vs. 16. auso Venus ipsa favebit; sternet et aequoreas aequore nata vias. VALCK.

8. ἐπὶ τὸ κῶας ἔπλεον εἰς Αἶαν) Dum ad aureum vellus petendum Aeam navigabant: id enim semper notat in talibus ἐπὶ: ἐπὶ τὸ κῶας, ἐπὶ τὸ νίκης πλεῖναι. Poëtis μετὰ: Theocrit.

XIII. 16. Ἄλλ', ὅτε τοι χρύσειον ἔπλεε μετὰ κῶας Ἰήπων Αἰσονίδας, οἱ δ' αὐτῷ ἀριστῆες συνέποντο. *Lecti iuvenes, Argivæ roborâ pubis, Auratam optantes Colchis avertere pellem, Catullo Carm.*

LXIII. 5. Theocrito praeivit aliisque Homerus Od. α. 184.

Πλέων - - Ἐς Τιμέσση μετὰ χαλκόν: id est, ἐκείθεν ἀπάξων χαλκόν. In Theocriti Παιδικαῖς: βαῖν - - - πίδα (id est μετὰ)

Κέρβερον. Apud Xenoph. Ἀναβ. VI. p. 220, 31., ἔνθα λέγεται Ἡρακλῆς ἐπὶ τὸν Κέρβερον κύνα καταβῆναι. Aristoph. Βατρ. vs. 111.

ἡνίκ' ἦλθες ἐπὶ τὸν Κέρβερον. Meminit peninsulae Diodorus XIV.

p. 666, 3., ὅπου Φασὶν Ἡρακλῆα τὸν ἐξ ἄδου Κέρβερον ἀναγαγεῖν.

Corrigatur Herodoto nostro tributibus libellus de Vita Hom.

p. 561, 36. [c. 17, 10.] ἐς δὲ τὴν Ἐρυθραίην τινὲς ἐπὶ ξύλον πα-

ρεσκευάζοντο πλεῖν: male vulgatum, nuper etiam Londini,

ἐπὶ ξύλου. In his ἐπὶ cum ἐς ponuntur ut nostro loco, et

semper apud accuratiores, solos ferme dignos, quorum

phrasis cum Herodotea componatur: Thucyd. IV. c. 13.

ἐπὶ ξύλα ἐς μηχανάς (ut ἐς τειχισμὸν, p. 406, 94.) παρῆμψον

τῶν νεῶν τινὰς ἐς Ἀσίην. Xenoph. Ἑλλ. V. p. 337, 1. πύμπου-

σιν - - ἀνδρας ἐς Παγασάς ἐπὶ σῖτον: p. 260, 19. πέμψας τρήρεις

ἐς Λακεδαιμόνα ἐπὶ χρήματα: paulo post legitur, ἐπέμψα χρή-

ματα ἄξοντας. Aristoph. Ἑκκ. 814. Ἐπειτ' ἐχώρου εἰς ἀγορὰν ἐπ'

ἄλφιστα. VALCK. — Notissimus et pervulgatus iste prae-

positionis ἐπὶ usus; quam quidem eodem modo, eadem

etiam lineâ ad quam ista tam late disputantur, positam

habemus, ἐπ' ὕδωρ πεμφθέντα, aquatum missum. S.

10. ἐπὶ τούτου δὲ τῷ χώρῳ οὖνομα γέγονε Ἀφίται) Sexcen-

ties talem Scriptoris dictionem vidimus, monuitque vir

Celeb. lib. IV. 45. Quo magis miror Medic. silentium, nī

tamen excerpentis oculi aberrarunt, ἐπὶ, huic debitum

loco, sequentibus, ubi omnes alii ἐν τούτῳ, tribuentes. Fieri

id potuit. Ego Codicibus non reluctor, Aphetasque prae-

tereo, notissimas Apollonii Rh. lib. I. 591. Strabonis, alio-

rumque explicationibus. WESS. — De ἐπὶ τούτου vide

Var. Lect. S.

CAP. CXCV. 4. ἔπεισον ἐς τοὺς πολέμους) Elegi

simplex verbum. Ἐπιπύπτειν vim plerumque, quae hic

nulla, ingruentium innuit, c. 189. et 210. [Sed peraptum

huic loco ἐστῆπεισον.] Visum quoque [lin. 6.] verius Θα-

μασίου nomen, aliquid barbarici olens, cum ex interiore

Graecia Θωμάσιον titulus descendat. WESS.

8. βασιλῆων δικαστίων) Vide supra, lib. III. 14, 31. Ὅτι, [ante ὁ Σχιδώκης,] Codicum de sententia inprobum, Gronovio consentiens eieci: neque displicuit [lin. 10.] λογίζομενος. Restitutum autem fuit εὐρέ οἱ, ad nexum sermonis opportunum, atque ob εὐρών δὲ pro Scriptoris adsuetudine necessarium, tum quoque ex Persicae huius clementiae declaratione lib. I. cap. 137. WESS.

10. λογίζόμενος ὁ Δαρείος πλὴν ἀγαθὰ) Revocarem antiquam lectionem. Reputans, ἀναλογίζόμενος ὁ Δαρείος, [at in simplex λογίζ. consentiunt probatissimi quique libri,] εὐρέ οἱ. πλὴν ἀγαθὰ τῶν ἀμαρτημάτων πεποιμημένα εἰς οἶκον τὸν βασιλῆϊον. Antiquae videlicet Persarum legi Darius libenter obsecundavit; de qua, laudata I. 137., quaedam notata sunt in lib. VI. c. 30. sed praeter Brissonium citari debebat Des. Heraldus Advers. I. cap. 9. Horum non recordatus Iac. Gronov. in Addendis ad Notas suas in p. 57, 12. Haec, ait, lex quidem fuit, sed quando observata? Mox [lin. 12 seq.] intellexisse dicitur Darius, ὡς ταχύτερα ἢ σοφώτερα εἰργασμένος εἴη: sic enim omnino legendum, reiecta lectione Flor. [Vide Var. Lect.] Paulo post [lin. 16.] commodè mihi Vir doctus emendasse videtur, ἐμῆλλε οὐ τὸ δεύτερον διαφυγῶν περιέσθαι: et, ὡς γὰρ σφειας εἶδον προσπλέοντας οἱ Ἕλληνες. VALCK. — Ad διαφυγῶν ἔσθαι caute Reiskius adnotaverat: „Forte περιέσθαι.“ Speciosa utique coniectura, quam miror ne ullius quidem msti codicis auctoritate firmatam reperiri. Praeterita quidem verborum tempora frequenter per periphrasin effert Noster: quo de more ad I. 37, 7. post Wesselingium nonnihil disputavimus. Futuri temporis periphrasin, qualem hic habemus, [lin. 16.] διαφυγῶν ἔσθαι pro διαφεύξειν non memini alibi mihi observatam. S.

17. προσπλέοντας) Nescio cur προσπλέοντας, semper in offensione et clade, etiam c. 210., obvium, obtruserint? Quod boni commatis schedae liberaliter donant, Pavius, Reiskius, alique iure laudarunt. WESS.

.CAP. CXCVI. [4 seq. ἰσθβλητικῶς ἢν τριταῖος) δευτεραῖος, τριταῖος, plerumque altero, tertio die a profectione, significat: cui significatui hic non esse locus videtur. Potest vero τριταῖος perinde et tertio die ante, et tertio die post, significare: et mihi quidem adiectum verbum in

plusquamperfecto tempore (ἰσπεδληκώς ἦν) priorem notionem hic indicare visum erat. S.]

9. 'Ονώχωνος) Tzetzae in Lycophr. vs. 1424. 'Ονώχων, commentanti de Ilisso et Maeandro, a Xerxis exercitu potando exsiccatis, et Herodoti quidem fide, quae alios in amnes c. 42. et 109. dicta fuerunt. Οὐκ ἀπείχρησε τῇ στρατιῇ [lin. 10.] non turbo, quantumvis ἀντίχρησε tali in re cap. 127. et 187. Geminum ferme cap. 43., οὐδ' ἀπείχρησε τῇ στρατιῇ -- - πινόμενος. Quod enim hic accessit τὸ μέθρον, ex tacito κατὰ pendere, doctrina Porti est. Adi Abreschium Dil. Thucydid. p. 127. WESS. — Conf. ad VII. 43, 3. notata. S.

CAP. CXC VII. 4. 'Αφυστίου Διός) Suum Iupiter recuperabit Λαφυστίου nomen, indicatum in Diss. Herod. Wess. p. 123. VALCK.

Ibid. Λαφυστίου Διός) Habet suum sibi cognomentum Iupiter, ab Holstenio dudum laudatum. Λαφύστιον Iovem in Phrixi Hellesque fabula Critici Apoll. Rh. II. 655. et Pausanias Attic. cap. 24. (ubi Kühnius bene) norunt; Bacchum Λαφύστιον Etymologus. Mox [lin. 5.] μετίπειτα δὲ, in his libris rarius, neque nullius tamen usus, accipi pro bono poterit. WESS. — Vide Var. Lect. et conf. VII. 8, 8. S.

7 seqq. δὲ ἂν ἡ τοῦ γένος τ. πρεσβύτ. etc.) Primum, quod sequitur τοῦτου, in τοῦτον leniter flectendum censeo: τοῦτον ἐπιτάξαντες ἔργισθαι. Verbo ἐπιτάξαι, sicut verbo κελύσαι, quartus etiam casus adiungitur infinitivo sequente. [τοῦτω meliores libri dedere.] Deinde, ut locus detur istis, Λήϊτον δὲ καλεῖνσι τὸ πρυτανήϊον οἱ Ἀχαιοί, Herodotei non immemor moris, puto tamen praecedere debere mentionem λήϊτον: hanc ego vocem in ista sede libenter collocarem, quam nunc occupat vox πρυτανήϊον, Herodotum hac ratione scripsisse iam olim suspicatus: δὲ ἂν ἡ τοῦ γένος τοῦτου πρεσβύτατος, τοῦτον ἐπιτάξαντες ἔργισθαι τοῦ λήϊτου αὐτοὶ Φυλακῆς ἔχουσι. Λήϊτον δὲ καλεῖνσι τὸ πρυτανήϊον οἱ Ἀχαιοί. Quod esset populi, populicium, sive publicum, τὸ δημόσιον, pro diversa pronuntiatione vocis λαός, λεῖός, ληός, dixerunt veteres, λῆϊτον· λῆϊτον· λῆϊτον· λῆϊτον· et λῆϊτον. Horum primum suis in libris saepius invenisse Grammaticos, Hesychiana monstrant, quae Küsterus et Eruditiss. noster Dav. Ruhnken. Epist. Crit. I. p. 54., redintegrarunt: Λῆϊ-

τον, τὸ ἀρχεῖον Λαίτων, πρυτανεῖον Λαίτων, τῶν δημοσίων τόπων. Cetera Piersonus attigit ad Moer. Att. p. 252 seq. De Graeciae civitatum prytaneis luculenta est Is. Casauboni Dissertatio Animadv. in Athen. XV. c. 19. [Vide Animadv. in Athenaeum T. VIII. nuperae editionis p. 356 seq.] Inventis Casauboni quaedam addiderunt alii. VALCK.

8. τοῦ τῷ ἐπιτάξαντες) Pravum τούτου erat. Interpres Apollonii Rh. II. 655. in suam usque aetatem valuisse scribit, ἵνα τῶν Φρίξου ἀπογόνων εἰσέναι εἰς τὸ πρυτανεῖον καὶ θύειν τῇ εἰρημένῳ Διὶ, h. e. Λαφυστίῳ, discrepans ab Herodoto, et de victima tacens, quam humanam fuisse viae duces Xerxem condoces faciunt, adfirmatque Plato in Minoë p. 315. c. καὶ οἱ τοῦ Ἀθάμαντος ἔκγονοι, οἷας θυσίας θύουσιν Ἕλληνες ὄντες: namque victimas eum eiuscemodi indicare, quae de crudelibus Carthaginensium aris et inmolatis ibi Saturno liberis fuerunt praescripta, patefaciunt. WESS.

11. ὥστε τι πρὸς τούτοις) Abbas Melotus, Reiskius, Abreschius ὥς τ' ἔτι πρὸς τούτοις; voces recte ordinant. Frequens πρὸς δ' ἔτι τούτοις in talibus est, lib. III. 65. IX. 110. Ὡς continuat narrationem τῶν κατηγεμόνων, cuius initium, ὥς Ἀθάμας, tum ὥς ἐκ Διοπροπίου, porro ὥς τ' ἔτι πρὸς τούτοις, et in sequentibus similiter. Iam ἰστέλλοντες Arch., [lin. 14.] loco ἰστέλλοντο, cum Cl. Pavio repudio. Illi, qui ultro in prytaneum se contra legem penetraverant, mactabantur; qui aufugerant, reversi in idem deducebantur inviti ad simile supplicium. Hoc docebant οἱ κατηγεμόνες regem. WESS.

11 et seqq. ὥστε τι πρὸς τούτοις) Intelligere haec se negat, qui supra tentabat corrigere πρὸς δὲ τούτῳ, p. 20, 43. [I. 41, 9.] Hoc nusquam apud Herodotum: frequentissime legerat πρὸς τούτοις, praeterea, πρὸς τούτοις λέγουσι I. 65. πρὸς τε τούτοις [ibid. et cap.] 86. et 179. III. 45. et 142. etc. καὶ πρὸς ἔτι τούτοις III. 65. πρὸς τε τούτοις ἔτι I. 99. ἔτι πρὸς τούτοις etiam apud alios. Scripserat et hic Herod. ὥστε, [immo divisus vocibus ὥς τε] ἔτι πρὸς τούτοις, (nempe ἔλεγον,) πολλοὶ ἤδη τῶν μελλόντων θύσασθαι δέισαντες εἰχόντο etc. In proximis [lin. 14.] nimis diu haesit ἰστέλλοντο: sinceram, ut puto, lectionem nobis servavit Arch. lectam Vallae, ἢ ἀλίσκωνται ἰστέλοντες εἰς τὸ πρυτανεῖον: haec enim sic ex usu verbi ἀλίσκωνται coniungi debent; ut et sequen-

tia, [lin. 15.] ὡς δύναι τε ἐξηγίοντο στίμμασι πᾶς πυκασθεῖς: totus infulus coopertus. Στεφάνοις πυκασθεῖς Euripidis est in Alc. 796. et vs. 852. καὶ στεφάνοις πυκασθεῖς. Κάρη στεφάνοις πυκασσάντας praebet oraculum in Demosthen. Mid. p. 332. Theocr. II. 153. καὶ φάτο οἱ στεφάνοισι τὰ δώματα τῆνα πυκασσέν. Εἰκόνισμα κισσῶ καὶ στεφάνοισιν ἀμπυκασθῆν est in epigramm. Anthologiae ineditae Phalaeci. Phrizi filio quale datur hic nomen, Κυτίσσωρος, [lin. 17.] dederat et Apollon. Rhod. II. 1159. Genuino Κυτίσσωρος modulus reluctatur in versu. VALCK.

[15. Quod ista, στίμμασι πᾶς πυκασθεῖς, vulgo cum Valla vertunt toto corpore coronis (aut infulis, ut Gronov.) coopertus; aut (ut Valck.) totus infulis coopertus; id per se quidem, et pro reliquo usu pervulgato vocabuli πᾶς, videri poterat recte habere: nec tamen satis adparet, cur totus aut toto corpore coronis aut infulis ornatus miser homo dicatur. Ad haec, quamvis frequenter a plurali numero ad singularem, et vicissim, transire amet Herodotus; tamen nimis asper et insolens iste videri transitus debet, ἢ ἀλλήλωνται ἰσελθόντες, δύναι τε στίμμασι πυκασθεῖς. Quod si vero πᾶς intelligimus πᾶς τις sive ἕκαστος, quilibet, quisquis caeteroquin sit, nulla exceptione, nullo discrimine, recte atque ordine procedet orationis structura. S.]

17. Κυτίσσωρον) Criticis Apollon. Rhod. II. 1125., ipsique Apollonio vs. 1159. Κυτίσσωρος, Straboni lib. XII. pag. 820. [pag. 544 extr. ed. Cas.] Κύττωρος, sine ulla mendi suspitione, qua male a Palmerio Nostri lectio ibi premittitur. Κύττωρος quoque Apollodoro I. 9, 1., ad quem Galeus. [at mssti quidem Apollodori Κυτιάσσωρος praeferunt.] Ceterum Athamas, ut καθαγμός regionis, arae fuit admotus, iam iam immolandus, at commodum liberatus a Cytissoro superveniente, uti Herodotus; sive, sicuti in Sophoclis Athamante, ab Hercule, apud Interpretes Aristophanis Nub. vs. 256. WESS.

CAP. CXCVIII. 6 seq. ἄβατα περικλήει) Mallem cum Reiskio ἄβατα, τὰ περικλήει. Scripsi ex schedis Μηλῶδα γῆν, quoniam ita superius et cap. 201., tum lib. VIII. 31. In Stephan. Byz. Μηλῶς, ἡ χώρα. Sophocles Μηλῶδα Λίμανν dixit, Trachin. vs. 642. Iustae insuper Τρηχίνιαι πέτραι ex titulo Sophocleae fabulae, atque ob γῆν Τρηχινίην cap. 199. et 201., aliaque. WESS.

9. Σπερχιδός) Speciem Ionicam Σπερχιδός praefert, uti ἀνθρωπιδός, βασιλιδός, πρυτανιδόν, et similia, quae spreta non sunt, nec nunc sperni oportet. Σπερχιδός passim, et Spercheos Latinis, significante ad Lucanum lib. VI. 367. Fr. Oudendorpio. WESS.

12 seq. Δύρας, τὸν μυθεύοντα βουθόντα Ἑρακλεῖ καιομένην ἀναφανῆναι) Ad λόγος ἐστὶ commodum μυθεύοντα adponi potuit interpretamentum; quod mihi, verum videbitur etiam aliis, si plures dant Codices lectionem, quam dat margo Steph. τὸν βουθόντα τῷ Ἑρακλεῖ καιομένην λόγος ἐστὶ ἀναφανῆναι. Valla: quem fama est emersisse ad ferendam Herculi opem. Sic loqui solet Noster: III. 5. ἐν τῇ λόγος τὸν τυφῶ κερύφθαι: c. 115. ἀπὸ τευ τὸ ἤλεκτρον φοιτᾷ λόγος ἐστὶ: VII. 129. τὴν Θεσσαλίην λόγος ἐστὶ τὸ παλαιὸν εἶναι λίμνην. In fabulosis, quae perpauca duntaxat attigit, λέγεται ponere solet Thucydides; quo historicorum principe mihi quidem minus digna videntur, quae prostant in fine p. 221. [lib. III. c. 88.] νομίζουσι δὲ etc. quo libenter referrem Scholion e MS. ad finem p. 219. relatum: τὰ ὠβελισμένα οὐδενὶ τῶν ἐξηγητῶν ἔδοξε Θουκυδίδου εἶναι. Nostro loco Dyrras fertur auxilio venisse Herculi καιομένην, in summo scilicet Oetae montis cacumine, cuius illinc ducta nomina suo more tractavit Hemsterh. in Lucian. p. 112. [Tim. c. 7.] Straboni IX. p. 655. c. [p. 428. ed. Cas.] memoratur Δύρας; δὲ φασὶν ἐπιχειρῆσαι τὴν Ἑρακλίδους σβῆσαι πυρᾶν. VALCK. — Ista, τὸν μυθεύοντα etc. integra reliquissem, ni Codices Herodoteam obtulissent dictionem. Talis lib. III. 115. ἀπὸ τευ τὸ ἤλεκτρον φοιτᾷ λόγος ἐστὶ. Tales in Porti penu plures. Strabonem haec ob oculos lib. IX. p. 655. c. habuisse, Casaubonus docuit. WESS.

CAP. CXCIX. 5 seq. τοῦ δὲ οὐρεος --- ἐστὶ διασφάξ) Hinc Strabo IX. p. 656. A. [p. 428. c.] πρὸς μεσημβρίαν τῆς Τραχίνος ὄρεος Ἑρόδοτος εἶναι βαθεῖαν διασφάγα: hinc illum sequentia quoque sumsisse monuit Casaub. Fluminis Μέλαινος ex c. 198. meminit Eustath. in Dionys. vs. 414. Φοίνικος etiam Strabo ex cap. 200. VALCK.

CAP. CC. 5. ἀμαξιτός γὰρ μὴ μόνη δίδυται) Non sane necessaria μὴ. Supra enim μόνη ἀμαξιτός c. 176. Sed in huiusmodi positionibus variatur. Illud autem δίδυται, prima fronte in δίδυται eruditi viri coniectura abibat,

quod in muniendis id viis usurpetur, et τετμημένοι sint ὁδοὶ lib. IV. 136. Recte vero abiecit. Ὅδῳ τὴν ἔδειμαν legimus lib. II. 124.; cui Lucani simile, *construens vias*, II. 673., et instructio viae publicae et pontium stratarumque Legis VI. Cod. Theod. de Itin. muniend. WESS.

8. πόμη τί ἐστὶ τῇ οὐνομα Ἀνθήλη κείται) In his verbis aut τὸ ἔστι aut τὸ κείται tollendum scribit Berkel. ad Steph. Byz. in Ἀνθήλη: et τὸ κείται omisit haec excitans Holsten. Prius e vicinis nasci potuit; si servant Codices, neutrum loco moverem. Herodoteum est κείται: lib IV. 184. ἀλλοίσι γὰρ σφί ἐστι Ἀτλαντες οὐνομα, ἐν δὲ ἐκάστῳ αὐτῶν οὐνομα οὐδὲν κείται. VALCK.

10 seq. χώρος περὶ αὐτὴν εὐρύς etc.) Concludit ex his Nob. Palmerius, Exercit. p. 36., nullam Herodoti aetate urbem hic Pylaeam, cuius Plutarch. T. II. p. 409. A. meminerit, fuisse; non sine veri specie, modo Plutarchus talem huic tractui urbem dederit, super qua re dubito. Opinor Cererem Amphictyonidem non diversam a Pylaea esse. Δημητρί τῇ Πυλαίῃ τῇ τοῦτον οὐκ Πελασγῶν Ἀκρίσιος τὸν νηὸν ἰδαίματο, Callimachus Epigr. XLI., templi eius conditorem ostendens Acrisium. Eadem Ceres ab Erotiano in Πύλαι memoratur. WESS. — Circa vicum Anthelen spatiosus erat campus, in quo templum fuisse traditur Cereris Ἀμφικτυονίδος. Δημήτριος etiam ἱερὸν commemorat Strabo p. 656. c. [pag. 429. ed. Cas.] ἐν ᾧ κατὰ πᾶσαν Πυλαίαν θυσίαν ἐτίλουν οἱ Ἀμφικτυόνες. Ulpian. in Demosthen. pag. 43, 27. τὴν σύνοδον Πυλαίαν ἐκάλουσαν --- ἔθνον δὲ Δημήτρι οἱ Πυλαγόρχει. Suspicio istius Cereris Πυλαίας templum intelligendum in Callim. Epigr. XLI. Δημήτρι τῇ Πυλαίῃ, τῇ τοῦτον οὐκ Πελασγῶν Ἀκρίσιος τὸν νηὸν ἰδαίματο: nam sic dictam Cererem liquet ex Erotiano: Πύλας Τόπος Θισσαλίας, ἐν ᾧ καὶ τὸ τῆς Πυλαίας Δημήτριος ἱερὸν ἴδρυται: quibus usus est in eam rem solis Io. Meursius Att. Lect. IV. c. 3. VALCK.

CAP. CCI. 9. φερόντων ἐπὶ ταύτης τῆς ἡπείρου) Specimen nimii laboris φερόντων τόπων ταύτης in coniectura docti viri est. Intelligi χωρίων aut τόπων adparet. Φέρειν ἐπὶ θαλάσσης aut θαλάσσαν, Φέρειν ἐς τὴν μεσόγειαν, de locis, quae ferunt et vergunt ad mare, aut mediterraneam regionem, saepe sese, uti lib. IV. 99. et seqq., offerunt. Sustuli inconmodum τὸ, unde turbae. WESS. — Viros Herodoteo

adsuetos stylo turbare non debuerat τὸ articulus pleonastica illa sive elliptica ratione adiectus, de qua conf. ad IV. 99, 1 seq. notata. Nec enim iuncta intelligi debent φερόντων ἐπὶ ταύτης τῆς ἡπείρου; (quemadmodum ne loco quidem a *Wess.* citato IV. 99, 9 seq. φέρουσαν ἐπὶ θαλάσσης legitur, sed ἐπὶ θάλασσαν in accusativo casu:) sed iunguntur πρὸς νότον φερόντων, sicut paulo ante πρὸς βορρην ἔχόντων. Caeterum ista τὸ ἐπὶ ταύτης τῆς ἡπείρου non modo ad Graecos refertur, sed perinde etiam ad Persas, quos ait in hac continente (nempe, in Europa) quae inde a Trachine septemtrionem spectant, tenuisse. S.

CAP. CCII. 1 seqq. Ἔσαν δὲ οἷδε Ἕλλήνων etc.) Eosdem ubi Graeciae populos ex Herodoto recenset Pausan. X. [cap. 20.] pag. 845., ex singulis totidem ad Thermopylas venisse scribit, quot hic nostris in exemplaribus memorantur. Quod si tamen ad calculos sedas, ex Herodoto summam tantum colligas hominum 5200.; ex Pausania vero 11200. Hic nempe suspicatur Locros Opuntios fuisse 6000. Ἀκρυνς, ait, τοὺς ὑπὸ τῷ ὄρει τῇ Κνημίδι Ἡρόδοτος μὲν οὐχ ὑπῆγαγεν εἰς ἀριθμὸν, ἀλλ' ἀφικέσθαι σφᾶς ἀπὸ πασῶν ἔφη τῶν πόλεων. Herodoteum est πανστρατιῇ. [cap. CCIII, 2.] Sed in hac recensione nonnihil est adiuvandus Pausanias: ista, prout vulgantur, ab illo scribi non potuerunt, παρεγένοντο δὲ καὶ Βοιωτῶν ἑπτακόσιοι. ἐκ δὲ Θεσπείας καὶ Θηβῶν τετρακόσιοι: populares, sed hostes acerrimi, non bene iunguntur Thespienses et Thebani; a Thebanis etiam perperam distinguuntur Boeoti. In plerasque civitates Boeotiae Thebani exercebant imperium, cui potentiores semper reluctabantur: una voce ἐκ transposita, cum Nostro Pausanias, et secum ipse, redibit in gratiam: scripserat procul dubio: παρεγένοντο δὲ καὶ Βοιωτῶν, ἑπτακόσιοι ἐκ Θεσπείας, καὶ ἐκ Θηβῶν τετρακόσιοι. Herodotus: ἀπὸ δὲ Βοιωτῶν (παρῆσαν) Θεσπείων τε ἑπτακόσιοι, καὶ Θηβαίων τετρακόσιοι. Reliquis stationem deserentibus, cum Lacedaemoniis (iuxta Herod. cap. 222.) soli manserunt Thespienses et Thebani, hi quidem coacti, Θεσπείες δὲ ἐκόντες μάλιστα. Secundum Diodor. XI. cap. 9. Leonidas Θεσπιεὺς μόνους παρακατίσχε. Eiusdem Diodori XI. cap. 4., si rite exigatur, numerus Graecorum in universum, qui cum Leonida ad tutandum introitum Graeciae narrantur profecti, non multum discrepat ab Herodoteo;

vicinos ille Locrenses illuc venisse statuit mille; totidemque Melienses; Μηλίων enim nomen τῷ Μηλιαίων substituendum cum *Wess.* Ceterum quae laus ab aliis constanter tribuitur Thespiensibus, illam dat libertatis amantissimis Plataeënsibus *Auctor* orat. c. Neer. inter *Demostheneas* pag. 740. Μόνοι τῶν ἄλλων Βοιωτῶν --- μετὰ Λακεδαιμονίων καὶ Λεωνίδου ἐν Θερμοπύλαις παραταξάμενοι τῷ βαρβαρῶν ἐπιόντι συναπώλοντο. Mihi potius Athenienses videntur et Themistoclem sequuti Plataeënses, quam Leonidam et Lacedaemonios. VALCK.

3 seqq. καὶ Μαντινίων χίλιοι etc.) Laudem auferunt veteres schedae. Accedit *Pausanias* manifesto lib. X. 20., eundem Graecorum numerum hinc repetens, imprudenter tamen e Thespiensibus et Thebanis cccc. arcessens, cum illi Boeotis 1000. accesserint. *Herodotum* praeterea ait, Locros Epimenidios in catalogum nominatim non addidisse, sed ἀπὸ πασῶν πόλεων Locros venisse, Nostri πανστρατιῇ [CAP. CCIII. 2.] explicans: venisse vero, si quid suspicioni datur, ad sex capitum millia; cuius coniectionis causam subdit, me iudice, vagam et incertam; sequeretur sane, Locros ista ad Thermopylas excursionem conglobatam Graecorum multitudinem longe exsuperasse. *Diodorus* non plus mille annumerat lib. XI. 4., *Strabo* μετ' ὀλίγων ait τῶν ὁμόρων τοῖς τόποις Leonidam has fauces defendisse, lib. IX. pag. 656. B. WESS.

CAP. CCIII. 9. εἶναι δὲ θνητὸν οὐδένα) Frequenter a numero singulari transeunt ad pluralem; hic tamen cum *Koenio* legendum puto, θνητῶν οὐδένα, ob sequentia, τοῖσι δὲ μεγίστοις αὐτῶν μέγιστα. *Euripides* in *Antiope*: τῶν πολλῶν βροτῶν Δεῖ τοὺς μὲν εἶναι δυστυχεῖς, τοὺς δ' εὐτυχεῖς. Fortunatorum ullum aut esse aut futurum negat *Herodot.* [lin. 10.] τῷ κακὸν ἐξ ἀρχῆς γινόμενον οὐ συνιμίχθη. *Euripidis* ex *Aeolo* sententia nobilis perplacuit Philosophis et *Platoni*: Οὐκ ἂν γέγοντο χωρὶς ἐσθλά καὶ κακά, Ἄλλ' ἔστι τις σύγκρασις, ὥστ' ἔχειν καλῶς. Alterum enim ex altero, sicuti *Plato* ait, verticibus inter se contrariis deligatum est; sustuleris unum, abstuleris utrumque, *A. Gellius* ex *Chrysippo*, Noct. Att. VI. c. 1. quod ex *Epitome Lactantii* p. 57., suppleri poterit et corrigi. VALCK.

CAP. CCIV. 8. In Leonidae stemmate nihil adeo
Herodot. T. VI. P. II. C

desiderem, nisi ut Δορυάγου convertatur in verum nomen Δορύσσου ex Arch. et marg. Steph. VALCK.

Ibid. τοῦ Δορύσσου) Pausanias, Plutarchus, et quos Io. Meursius Regn. Lacedaem. c. 9. laudavit, regium nomen haud edunt aliter; praeterque eos omnes, clypei, ad veteris Spartae ruinas a Cl. Fourmontio eruti, haec inscriptio:

ΤΑΑΕΚΛΟΣ ΤΟ ΑΡΧΕΛΑΟ
ΤΟ ΑΓΕΣΙΑΔΟ ΤΟ ΔΟΡΥΣΣΟ
ΤΟ ΛΑΒΟΤΑΣ ΤΟ ΕΧΕΣΤΡΑΤΟ
ΒΑΓΟΣ.

tum medio in clypeo:

ΕΧΕΣΤΡΑΤΟΣ ΑΓΙΑΔΟΣ.

Provulgata ea est in Comment. Acad. Inscript. T. XVI. p. 103. Ed. Paris., per ad hunc locum utilis, cuius quidem ΛΑΒΟΤΑΣ una littera iusto auctior scribitur. ΒΑΓΟΣ gentili dialecto, teste Hesychio, βασιλεύς. ΕΧΕΣΤΡΑΤΟΣ ΑΓΙΑΔΟΣ, Ionum sermone τοῦ Ἑγίου, sicuti praeclare in schedis. WESS.

CAP. CCV. [4 seq. Δωριέος - - τελευτήσαντος ἐν Σικελίῃ) Vide lib. V. c. 42-46. S.]

9. τοὺς κατεστρωτάς τρηκοσίους) Omnes militari aetate. τοὺς ἐν ἡλικίᾳ Demosthen. Philipp. I. p. 31. τοὺς ἐν ταῖς ἡλικίαις Polyb. IV. 82., sive ἐν ἡλικίᾳ ὄντας μίση τε καὶ καθέστηκνίᾳ, quomodo Plato Ep. III. p. 316. c. et Thucydides II. 36. ubi Abreschius. Tales Epicurus, laxius tamen pro sua doctrina, ἐν αἰσθήσει καθέστῳτάς dixit apud Stob. Serm. XVII. p. 159. WESS. — Eamdem fere in sententiam Camerarius (notante H. Steph. in ora suae edit.) pro eo quod in Vallae Latinis erat *delegerat trecentos e primoribus viros*, τοὺς κατεστρωτάς constantis aetatis viros interpretatus erat. Neque diversa puto mens Gronovio fuit, quum *delectis trecentis compositis viris* in latina versione, in qua nihil hoc loco Wesselingius mutavit, scriberet. Potuerat pro ista verbi notione, praeter alia testimonia, ad Ceбетis Tab. (cap. iv. nostrae edit.) provocari, ubi est γυνὴ καθέστηκνίᾳ τὸ πρόσωπον, mulier constanti, sive composito vultu: aliquatenus etiam ad Polyb. XXII. 14, 10. ubi θάλασσα καθέστηκνίᾳ, mare sedatum, compositum. Eundem igitur ego in latina nostra versione secutus, adiectum τοὺς articulum (quem obstare huic interpretationi Larcherus

censuit) non tam ad κατεστειώτας, quam ad τρηκοσίους referendum putavi, quo nempe designarentur iidem illi trecenti, quos cap. 202, 2. iam memoraverat Scriptor. Sed nec dissimulo, etiam atque etiam me cum eodem Larchero et, qui huic accedit, Schulzio dubitare, nudum κατεστειώτας pro ἐν ἡλικίᾳ κατεστειώτας recte accipi. Tum vero, si vel maxime ita accipi posset id verbum, haud immerito subiret quaerere, cur tandem hoc potissimum monuerit Scriptor, fuisse illos homines militari aetate? An ergo, qui hos mox secuturi erant, non fuisse illos militari aetate putabimus? Denique, quidquid sit quod verbo οἱ κατεστειώτες proprie indicare Herodotus voluerit; illud plane perspicuum esse videtur, (quod etiam Valla prudens intellexerat) notabile aliquod genus civium Spartanorum, certum quoddam (ut Schulzius ait) et quasi omnibus notum agmen, significari. Atque hic praeclara eminet Larcheri opera, qui eruditā disputatione, in Notis tum ad hunc locum, tum ad VIII. 124, 12 seq. institutā, perquam probabile fecit, intelligendos esse trecentos ex honestioribus civibus Spartanos, qui (licet equis non uterentur teste Strab. X. 421 seq.) Equites nominabantur, regemque ad bellum proficiscentem comitabantur, et in acie ei praesto erant, coll. Thucyd. V. 72. Iam, quod ipsum verbum τοὺς κατεστειώτας idem Larcherus interpretatur *le corps fixe et permanent*, quasi latine diceret *stabile et perpetuum agmen*; id quidem minus convenire videtur cum eo quod hic legimus, *selegisse regem hos trecentos*; nam si stabile et perpetuum agmen, constansque illa cohors fuisset, *delectui* non fuerat locus, et ἀναλαβών, non ἐπιλεξιόμενος, dicturus Scriptor erat. Quare superest ut intelligamus, *Equitum*, qui nominabantur Spartaе, multo maiorem fuisse numerum quam trecentorum; ex lege vero et instituto civitatis, Regem ad bellum profecturum de illo numero *trecentos* sibi comites *selegisse*, et quidem (quod ex hoc loco discimus) *patresfamilias*, quibus domi liberi essent. Itaque τοὺς κατεστειώτας τρηκοσίους recte cum Schulzio simpliciter latine reddemus *constitutos illos* (nempe *lege constitutos*) *trecentos viros*, sive *legitimum numerum trecentorum virorum*. S.

17. ἀλλοφρονέοντες) Auctore Diodoro XI. 4. scissi in fa-

ctiones Thebani ἀπὸ τῆς ἐτέρας μερίδος quadringentos misere; quod an ex hac male sumta voce, an aliunde acceptum prodiderit, non novi. Acriter hic *Plutarchus* insurgit, Malign. Herod. p. 867. A., *Leontiaden* Thebanorum ad Thermopylas ducem fuisse, testibus *Aristophane* et *Nicandro* negitans. Eos equidem Scriptores revereri soleo, sed tanto aetate seniores an valide Herodotea dissipare potuerint, apud me dubium manet, atque hoc magis, quod *Leontidae* filique eius *Eurymachi* *Herodotus* aevum proxime attigerit, et utrumque probe, ut cap. 233. innuit, noverit. WESS.

CAP. CCVI. 5. Κάρνεα γὰρ σφι ἦν ἱμποδῶν) Maligne Nostrum, ut solet, criminatur *Plutarch.* T. II. pag. 873. ε. nam remorabantur illa saepius expeditiones suscipiendas, et natura bellicosos Lacedaemonios ab incoepto tamen retardare solebant *Carnea* et *Hyacinthia*; quos dies festos libentius ante agebant domi, quam alibi tractarent bellica: vid. *Thucyd.* V. 75. 76. et cap. 54. ubi Schol. τοῦ Καρνείου, (ait, μὲνός) πολλὰς ἔχοντας ἱεραὶς ἡμέραις, οὐκ ἴστροταινοτο: his ineptulus quis interiecerat ista: ἡ καὶ πάσας ἱεραὶς μάλλον. Attigit in Κάρνεα P. *Castellanus*: plura de festo τῶν Καρνείων, (quod nomen pro Καρίων ponendum in Schol. ad *Aristoph.* Ὀρν. vs. 11.) Lacedaemoniis horumque colonis cum aliis Doriensibus communi, dederunt *Meursius*, *Spanhemius*, et *Duker*. Athenis iterum occupatis a Mardonio, ab auxilio laborantibus ferendo Lacedaemonios *Hyacinthia* remorabantur, *Herod.* IX. 6., quod turpiter domi manentibus acerbè obiciunt Athenienses ibid. c. 11. ὑμεῖς μὲν, ὧ Λακεδαιμόνιοι, αὐτῷ τῇδε μένοντες, ῥακίνδια τε ἄγετε καὶ παίζετε, καταπροδόντες τοὺς συμμαχοῦ. In Messenicis *Pausanias* [c. 19. lib. IV.] p. 326., quadraginta dierum pactas narrat cum Messeniis inducias, hac addita ratione: ἐπὶ γὰρ τὰ ῥακίνδια. Eadem formā loquendi *Lacon Theocriti* V. vs. 83. ait, τὰ δὲ Κάρνεα καὶ δὴ ἐφίρπει: est enim ἔρπει *Dorice* idem ac εἰθεῖν. VALCK.

9. ἦν γὰρ κατὰ τὸ αὐτὸ Ὀλυμπιάς -- συμπεσοῦσα) Anni aestas erat media, τῆς ὥρης μέσον θέρους lib. VIII. 12., in quam et Spartanorum *Carnia* et *Olympias* LXXV. incurrebant. *Carnia* illos, ludi Olympici ceteros ex Peloponneso ac Graecia, hosti ne obviam cuncti irent, inpediebant. Res ad

Thermopylas opinione citius fuit peracta, et sub ipsum quidem ludorum tempus: nam perfugae ex ea clade Arcades, *Olympia* cum maxime celebrari, *gymnicaque a Graecis spectari certamina*, rogitantibus Persis respondent, VIII. 26. Quin Peloponnesii, audita Leonidae nece, ubi *Carnia* et *Olympia* praeterierant, frequentes ad Isthmum iter maturarunt, ibid. cap. 72. Atque haec de tempore. Ceterum ἐνενῶντο et διενενῶντο [lin. 8. et 12.] pro diversa formandi ratione alium habere tonum possunt, pingique ἐνένωντο et διένένωντο, Sylburgio accurate docente ad *Clenardi* Grammat. p. 473. Supra lib. I. 77. ἐνένωτο. WESS.

CAP. CCVII. 6. Δοκρῶν περισπερχέοντων τῇ γνώμῃ ταύτῃ) Ut centies alibi, hic quoque literae ΘΕ in EO fuerunt, ut puto, depravatae. Corrigo, περισπερχθίνων: ceteris Peloponnesiis ob istam sententiam cum vehementer indignabundi succensuissent Phocenses et Locri; neque mirum; vid. Diodor. Sic. XI. c. 4. Περιθύμως ἔχοντα dixit Herod. II. 162. κατὰ θυμωθῆναι VII. 39. Σπερχθῆναι τῇ γνώμῃ accipi potest, ut ἀθυμεῖν τοῖς γεγενημένοις, ἀχθεσθῆναι τινὶ πράγματι, etc. Iam vero neque Herodoteum est, quantum intelligo, nec Ionicum, σπερχέειν, sed σπέρχεσθαι et σπερχθῆναι. Quaedam leguntur adscripta ad Herod. V. 33. ἰσπέρχετο τῷ Ἀρισταγόρῃ, Aristagorae succensuit. In Callim. Hymn. in Delum vs. 60. Latonae Iuno dicitur Σπερχομένη μέγα δὴ τι καὶ οὐ Φατόν: id est περισπερχομένη. Hesychius; Σπέρξομαι, ὀργισθήσομαι. Ἐσπερξάμην, ὀργίσθην. Phavorin. Σπερχθεῖς ἀντὶ τοῦ θυμωθεῖς καὶ ταραχθεῖς λέγουσιν Ἴωνες: imo vero Herodotus illud oportet utroque adhibuerit significatu. Suidas, Σπερχθεῖς παρ' Ἡροδότῃ ἀντὶ τοῦ ταραχθεῖς, θυμωθεῖς. Horum prius, obvium et in gloss. Herodot. pertinet ad I. 32., ubi conturbatus Croesus dicitur σπερχθεῖς: posterius, θυμωθεῖς, mea sententia hunc spectat locum. Excerptes ex Herodoto aliisque verba, saepe praefixas omisere praepositiones Grammatici. Color quidam vulgato conciliari poterit Ionicus; sed ludibria librariorum ut Ionicae formae nobis non debent adnumerari. VALCK. — Σπερχέειν nec Herodoteum nec Ionicum esse verbum ultro concedo. Sed, si probum vocabulum περισπερχής est, a verbo περισπέρχομαι derivatum, quidni ab eodem vocab. περισπερχής legitime formari potuerit verbum περισπερχίω idem valens ac π-

ρισπερχής εἰμι? ut λυσιτελέω, λυσιτελής εἰμι: ἀστεβίω, ἀστεβής εἰμι: ἀστελγίω, ἀστελγής εἰμι. Quare, in librorum consensu, nihil hic novari debuerat. Quod equidem h. l. in Latinis posui, *de communi horum consilio* --- decrevit, illam notionem verbo ἐψηφίζετο subiectam putavi, quum praesertim mox adiiciatur ταῦτα βουλευομένων σφέων. S.

CAP. CCVIII. 2. ἰδέσθαι ὁκόσοι τέ εἰσι) Gronoviana censura his infestior fuit, ut ὅσοι τέ εἰσι valeret. Magni momenti res non vertitur; inferior tamen pristina non est scriptura, siquidem explorator numerum, si posset, inspecturus advenit; quo utcunque cognito, (καὶ τὸ πλῆθος ἐμάνθανε dicetur brevi,) ad regem revertit. WESS.

Ibid. ἰδέσθαι ὅσοι τέ εἰσι) Redibit, opinor, melior lectio, ἰδέσθαι ὁκόσοι τε εἶεν καὶ ὅ, τι ποίειεν. [In εἰσι haud male consentiunt libri: satis iam notus esse debet mos Scriptoris variandi verborum modos.] Sequentia Suidas hinc habet in Ἀλυσμένοι. Paulo post [lin. 6.] ut genuina placet lectio *Flor.* ὡς δὲ προσέλαισι ὁ ἰκπιὺς πρὸς τὸ στρατόπεδον, prae vulgata ἐς τὸ στρατ. Contra apud *Thucyd.* pag. 357, 80. [V. 65.] loco τῆς πρὸς recipere ex Msstis τὸ ὕδωρ ἐξέτρεπεν ἐς τὴν Μαντινικὴν, ut apud *Herod.* ἐκτρέψαι τοῦ ποταμοῦ τὸ ῥέεθρον ἐς etc. p. 75, 6. 92, 24. [I. 186. II. 11.] Quid ista duo distent vel haec monstrant *Thucyd.* eadem p. πρὸς τὸ Ἡράκλειον πάλιν ἐς τὸ αὐτὸ στρατόπεδον ἰόντες. *Xenoph.* Ἑλλ. lib. V. p. 328, 6., ἐς τὸ προάστειον καὶ ἐς αὐτὰς τὰς πύλας ἤλαυνον: vs. 8. ἕως πρὸς αὐτὸ κατεδίωξε τὸ τεῖχος. VALCK.

7. πᾶν μὲν οὐ τὸ στρατόπεδον) Duo postrema si viderentur ex proximo versu male repetita, suspicarer venustum illud μὲν οὐ more Nostrum elegantioribus usitato hac ratione collocasse: ἰθνητό τε καὶ κατὰ τὸ πᾶν μὲν οὐ· τοὺς γὰρ ἔσω --- οὐκ οἶά τε ἦν κατιδέσθαι· ὁ δὲ τοὺς ἔξω ἐμάνθανε. Prae reliquis adamavit hanc scribendi formam *Xenophon*: in *Symp.* pag. 512, 12, ὠρχούμενη μὲν οὐ· (οὐ γὰρ πώποτε τοῦτ' ἐμάνον) ἐχειρονομοῦν δέ. Scripserat in *Kyr.* Ἀναβ. IV. p. 200, 36., δασύς δένδρεσι, παχίσιν μὲν οὐ· πυκνοῖς δέ: de fluvio p. 193, 10. οὗτος δ' ἦν μέγας μὲν οὐ· καλὸς δέ: prout recte suis in exemplaribus legisse *Demetrium*, qui dicitur *Phalereus*, iudicabat *Muretus*; quem sequitur *Hutchins.* p. 298. Ad istam normam legi poterit in *Ephesio Xenoph.* III. p. 46., Φάρμακον, θανάσιμον μὲν οὐχ, ὑπαντικὸν δέ. *Anti-*

phon p. 159, 9. ἀπολομένους μὲν οὐ κινδυνεύσαντας δέ. Videant harum rerum studiosi, recte-ne correxerim *Philostratum*, sic legendo quae prostant de Vit. Apoll. IV. 25. p. 165., ἐρῶσι δ' αὐται, (αἱ Ἐμπουσαι) καὶ Ἀφροδίτῳ μὲν οὐ σαρκῶν δέ, καὶ μάλιστα ἀνθρωπείων, ἐρῶσι: καὶ πιαίνουσι (vid. pag. 333. F.) τοῖς Ἀφροδίταις, οὓς ἂν ἐβέλῃσι δαΐσασθαι. VALCK.

13. τὰς κόμας κτενιζομένους) Ex vetere lege, de qua Demaratus, ad regem c. 209. et N. Cragius Reip. Lacedaem. lib. III. 4. Hinc Strabo X. p. 716. A. [p. 467. ed. Cas.] καὶ τοὺς περὶ Λεωνίδαν κτενιζομένους. Dio Chrysost. in Orat. Synesii de Calvit. p. 65. B. ἐκάθητο ἀσκαῶντες τὰς κόμας: olim quoque Libanius Orat. pro Saltat. p. 489. C., nam, quod nunc legitur, Λακεδαιμονίους ὀρεῖς ἐν Θερμοπύλαις ἡτενιζομένους, veritaturque acriter intuentes, absurdum est, et ex Herodoto, uti aliās monui, refingendum. WESS. — Huc respicit, quod Casaubonum non latuit, Strabo X. p. 716. A. Synesius Calv. Encom. p. 65. B. Lacedaemonii, ὅτε μόνοι τῶν Ἑλλήνων ἔμιλλον δέχσθαι βασιλεία, τριακίσιοι τὸν ἀριθμὸν ὄντες, ἐκάθητο ἀσκαῶντες τὰς κόμας. Libanius T. II. p. 489. C. Λακεδαιμονίους ὀρεῖς ἐν Θερμοπύλαις κτενιζομένους, καὶ μετὰ τὴν φρεντίδα τῶν τριχῶν τὸ κάλλιστον ἔργον ἐξεργασμένους etc. sic locum emendavit, Morello non intellectum, Clar. Wesseling. in Diss. Herod. p. 48. Hunc, ait Herodoti Demaratus, morem habuisse Lacedaemonios, ἐπεὶ μὲν μὲν κινδυνεύειν τῇ ψυχῇ, τότε τὰς κεφαλὰς etc. An, ut libertatis insigne, quo gloriabantur mortis contemptores, ad finem usque vitae custodirent integrum? vid. N. Cragius de Rep. Lacon. pag. 256. et Io. Meursii Misc. lib. I. c. 16. VALCK.

16. ἀλογίης τε ἐνεκύρησε πολλῆς) Plerique Lexicorum conditores, ne *Thesauri* quidem excepto, citant ἀλογίης ἐνεκύρησε, memores, credo, cap. 218. ἐνεκύρησαν στρατῷ, similitumve in adnotat. Cl. Valckenarii ad lib. II. 82.; tum saltem, ut moris Ionici ratio haberetur, ἀλογίῃσι ἐνεκύρησε. Sed hic compositum sequitur conditionem simplicis κυρῆσαι, sicuti ἐντυχόντες lib. IV. 19. Verterat autem dictionem Portus in Suida suo, magnamque sui contemtionem offendit, invito Küstero substituenteque, apud eos soluta omnia deprehendit: quod equidem valde miror. Non videtur ordinem rerum vir doctus dextre considerasse, neque recordatus Herodoteorum, ἐν ἀλογίῃ ἔχειν, ἐν ἀλογίῃ ποιῆσθαι, quorum in contemptu perpetuus usus. WESS.

Ibid. ἀλογίης τε ἐνεκύρῃσιν) In his apud *Suidam* in Ἀλογία similiter scriptis graviter lapsus est *L. Küsterus*; sententia quid postulat vidit *Portus* *ibid.* et in *Lex. Ion. voc.* Ἀλογία. Phrasin *Herodoti* per καταφρονήσῃν interpretatur *Strabo* p. 716. A. Si sincerum est ἐνεκύρῃσιν, cum amico meo scribendum ἀλογίῃ τε ἐνεκύρῃσιν πολλῇ: qua passim verbum illud adhibetur structura *Herodoto* ceterisque. Vid. huius *Ed.* pag. 141. n. 98. [Adnot. ad II. 82.] et corrigatur in *Epimenidis* epistola apud *Diog. Laërt.* I. 113., αἱ δὲ πῃ ἐπ' ἀλατείᾳ (huc illuc in peregrinatione vaganti,) ἐγκυρῶσιν τοι τοὶ τῆν φίλοι. Sed nec Graece dicitur καταφρονήσῃ ἐντυχίῳ, pro contemni, neque Ionice ἀλογίῃ ἐγκυρῆσαι. Emendandum censeo ἀλογίης τε ἐκύρῃσιν πολλῇς: id est ἄγαν καταφρονήσῃ. Contemptus Nostro dicitur ἀλογίῃ: contemnere, certe ὀλιγωρεῖν, et ἐν ὀλιγωρίᾳ τι ποιεῖσθαι, apud *Herod.* est ἐν ἀλογίῃ τι ἔχειν vel ποιεῖσθαι. Iam vero, sicut τυχεῖν ἐπαίνου, laudem consequi, idem est ac laudari; τυχεῖν κατηγορίας, accusari; ita τυχεῖν vel κυρεῖν ἀλογίης, contemni, vel negligi, ὀλιγωρεῖσθαι. Sepeliri *Herodoto* dicitur ταφῇς κυρῆσαι II. 136. contumeliose tractari, sive ἀτιμάζεσθαι, proprie ignominiam consequi, ἀτιμίης κυρῆσαι VII. 158., ubi ad Graecos *Gelon*, ἀτιμίης, αἶτ, πρὸς ὑμῶν κυρῆσας οὐκ ὁμοιώσομαι ὑμῖν. Hinc paulum diversa sunt *Sophoclea Elect.* 855. *Antig.* 882. *Philoct.* 896. horumque similia. VALCK. — Vulgatum tenent libri omnes. S.

CAP. CCIX. 9: γέλωτά με ἔθεν) Tale irati *Cambysis*, ἀτὰρ τοι ὑμεῖς γε οὐ χαίροντες γέλωτα ἐμὲ θήσεσθε, lib. III. 29., et *quiritantis Iobi* c. xvii, 6. ἔθου δὲ με θρύλλημα ἐν τοῖς ἔθνεσι καὶ ἀπίβην αὐτοῖς γέλωτος. Utrumque ex communi plerisque loquendi more; unde et, χλεύην με ποιεῖ καὶ γέλωτα καὶ λάσθην, *Aeschryonis Philaenis*. [apud *Athen.* VIII. p. 335. c.] WESS.

16. τὰς κεφαλὰς κοσμέονται) Mirum ni suum singuli hi *Spartiatæ* habuerint εἴλωτα, qui herilem tum comam ornaret; sed ne mulieres quidem *Spartanae*, libenter ἀνδρῶμενοι, suas habebant, ut aliae mulierculæ *Graecæ*, ornatrices et κομμωτρίαι. Censeo equidem non sane muliebriter ornataσθαι, sed bene pexam et viriliter nitidam *Spartanos* praelio paratos habuisse comam, tanquam palæstritas, λιπαρᾶς ἔκτοσθε παλαίστρας, *Theocr. Eid.* II. 51. Χρισμένους ἀνδρῶσι παρ' Εὐρώπας λείτροις, *Eid.* XVIII. 22. quo forte respiciens

Ovid. Heroic. XVI. 148. *More tuae gentis nitida dum nuda palaestra Ludis.* Huc ducunt N. Cragio et E. Spanhemio iam adhibita Plutarchi verba T. I. p. 53. n. de Lacedaemoniis: *μάλιστα περί τούς κινδύνους ἱεράπειον τὴν κόμην, λιπαρὰν τε φαίνεσθαι καὶ διακεκριμένην*: bene interpres, ut nitida appareret et discriminata. Eadem dixisse censebitur Herod. si verum est quod suspicor, hic non κοσμιούνται, sed ab auctore σμύονται scriptum, τότε τὰς κεφαλὰς σμύονται. Habet ad hanc meam coniecturam apta quaedam ill. Spanhem. ad Callim. H. in Pall. Lav. vs. 32, *λιπαρὸν σμασασμένα πλόκαμον*: Herodotea quoque ex lib. IX. c. 109. τότε καὶ τὴν κεφαλὴν σμᾶται. Vallae ornatur indicat ibi pravam lectionem κοσμιέται: genuinam esse σμύεται, demonstrant Ionismus et Athen. IV. p. 146. c. *σμησάμενοι τὰς κεφαλὰς* est in Herod. IV. 73. alterum quoque locum attigi supra p. 272. n. 58. [Adnot. ad III. 148.] VALCK. — Conferri possunt quae ad Gregor. Dial. ion. §. 15. Koenius adnotavit. S.

19. *χειρὰς ἀνταειρόμενον*) Non repudio Arch. ἀνταειρόμενον, quod et in membranis lib. VIII. 140. neque valde urgeo. Magis multo mihi ridet eiusdem et Vallae, *πρὸς βασιλικὴν τε καλλιέτην τῶν Ἑλλήσι* (sive ἐν Ἑλλ.) *προσφ.*, καὶ ἀνδρας ἀρίστους. Verissimum enim de Spartanorum regno, et longe quam prius suavius ac concisius. Quod si enim καλλιέτην πόλιν [lin. 20.] ad civitatis disciplinam et mores referas, uti oportebit, cur ἄνδρες ἀρίστοι accedunt? Qui aliter sentient, nihil his praescribitur. WESS.

24. *ἰμοὶ χρεῖσθαι*) Id est χρεῶ. H. Steph. *de me ut mendace*, atque adeo pessimo, *statue*; nam et Persis αἰσχιστον τὸ ψευδεσθαι νομόμισται, lib. I. c. 138. VALCK.

25. *ἢν μὴ ταῦτά τοι ἐκβῇ* etc.) Vocem Herodoti ex marg. Steph. reciperem in contextum: *ἢν μὴ ταῦτά τοι ταύτῃ ἐκβῇ τῇ ἐγὼ λέγω*, ista nisi isthuc tibi modo eveniant quo dico. εὐ ταῦτα ταύτῃ sic iunguntur in Aesch. Prom. 510. Euripid. Med. 365. Aristoph. Eq. 839. Nequaquam istuc istac ibit, est incerti Tragici apud Ciceron. de Nat. Deor. III. 26. VALCK. — In Var. Lect. adnotare debueram, scripturam istam ταῦτά τοι ταύτῃ cum Pass. Ask. et aliis offerre etiam marginem H. Steph. S.

Ibid. *ταῦτά τοι ταύτῃ ἐκβῇ*) Nihil dicto adstruxissem, nisi Codicum postulasset consensio: ταύτῃ ad eum fere

modum lib. I. 120. atque alibi. Illud autem ὡς ἐν ᾧ Arch. et Vind. Scholiastae debetur. Vide dicto loco et ibid. c. 86. WESS.

CAP. CCX. 1 seq. Τέσσερας μὲν δὴ παρεξῆκε ἡμέρας) Hoc significat, *quatrimum praeterlabi passus est*; ut παρῆκεν est *intromisit*, vel *sivit ingredi*. Videatur Portus in Παριάναι. Lib. III. 146. *auxiliares, portis patefactis*, ἐξῆκε ἐπὶ τοῖς Πέρσας, *emisit in Persas*: verti non debebat *egreditur*. VALCK.

8 seq. καὶ οὐκ ἀπέλαυνον καὶ περ μεγάλως προσπαύοντες) Iustius ἀπέλαυνον: [quam ἀπελαύνοντο.] Post nonnulla cap. 211. extr. καὶ παντοίως προσβάλλοντες ἀπὸ λαύοντων ὀπίσω: et cap. 212. Medi alii, iique recentes, inpressionem faciebant, nec cessum ibant, quantumvis vehementer offenderent et mulcarentur. Hoc verba volunt; neque enim προσπαύειν *ingruendi*, quod Vallae visum; notione gaudet. WESS. — Quum ἀπελαύνοντο ante ed. Wess. legeretur, si simpliciter *abierunt* aut *se receperunt* intelligatur, iustius utique ἀπέλαυνον indicari debebat; quamquam lib. V. c. 94, 1. Ἰππὴν δὲ ἐνθεῦτεν ἀπελαυνομένην, Vallae versionem, *Hippias inde profectus*, nullā adiectā censurā Wesselingius etiam tenuit. Sed, verum si quaerimus, passivo ἀπελαύνομενος paulo diversior subiecta notio est: et V. 94. pro eo quod ibi a me quoque est positum, *Hippiae - - profecto*, rectius ponetur *Hippiae - - reiecto*, aut *cum repulsa dimisso*; hic vero, loco eius quod equidem posui *se recepere*, rectius fuerit *repellebantur*, *repelli se passi sunt*; aut, quod cum Gronovio ipse etiam Wess. dederat, *depellebantur*. Quod ἀπέλαυνον hic Arch. et Vind. praeferunt, id ex scholio aut interpretatione hominis invectum est, qui simpliciter *abierunt, se receperunt*, intellexerat. S.

11. ὅτι πολλοὶ μὲν ἄνθρωποι εἶεν, ὀλίγοι δὲ ἄνδρες) Quia proxima praecesserunt, δῆλον δ' ἐποιοῦν - - οὐκ ἦκιστα αὐτῷ βασιλεῖ, scripsisse Nostrum suspicabatur doctiss. G. Koen, ὅτι πολλοὶ μὲν ἄνθρωποι οἱ εἶεν. Eleganti coniecturae favet, praeter Xerxis dictum lib. VIII. c. 88., et Frontinus IV. 2, 9. *Xerxes hocse deceptum aiebat, quod multos quidem homines haberet*; (ὅτι - - οἱ εἶεν) viros autem nullos: nam, ut Wesselingio, mihi quoque scripsisse videtur Frontinus. Similibus quibusdam ista subiiciuntur apud Eustath. in Ἰλ. 4. p. 537, 49. [p. 668. ed. Rom.] τὸ μίνται, (ὅτι excidit)

πολλοὶ μὲν ἄνθρωποι εἶναι, ὀλίγοι δὲ ἄνδρες, σπουδότερον τῶν προή-
 θέντων. Qui Graecis ἄνδρες, ita talibus viri dicuntur Latinis.
 Quintilian. Declam. p. 738. Illi vero fortes et viri fuerunt.
 Apud Livium XXVII. 13. concio dimissa falentium, iure ac
 merito sese increpitos; neque illo die virum quemquam in acie
 Romana fuisse praeter unum ducem. Arcades Lycomedem
 μόνον ἄνδρα ἠγούντο, Xenoph. Ἑλλ. VII, p. 361, 25. Apud
 Philosophos quidem ἄνθρωπος et homo saepe ponuntur in
 laude, velut in senario Comici, 'Ὡς χάριέν ἐστ' ἄνθρωπος,
 ἐὼν ἄνθρωπος ἦ, apud Clem. Alex. p. 916, 15. in his etiam,
 si homo esset, Ciceronis ad Att. lib. II. Ep. 2. et, demus huic
 aliquid aeris tanquam homines, non tanquam homini, Herodis
 Att. apud A. Gell. Noct. Att. IX. 2. Ut in hoc Xerxis dicto,
 ἄνθρωποι et ἄνδρες sic opponuntur in diversos usus. De C.
 Mario Cicero Tusc. II. 21. Tulit dolorem ut vir; et, ut homo,
 maiorem ferre sine causa necessaria noluit. Apollonius dice-
 bat Philostrati p. 20. οὐκ ἀνθρώπων ἐαυτῷ δεῖν, ἀλλ' ἀνδρῶν.
 Xenophon in Hierone p. 533, 8. ἄνδρες καὶ οὐκ ἔτι ἄνθρωποι
 μόνον νομιζόμενοι. Apud eundem Ἑλλ. VII. p. 363, 21. qui
 fuerat in Perside legatus, Antiochus Arcas retulit πρὸς τοὺς
 μυρίους, (ad commune gentis concilium,) ὅτι βασιλεὺς ἀρτοκόπους
 καὶ ὀψοποιούς καὶ εἰνοχόους καὶ θυρωροὺς παμπληθεῖς ἔχοι' (atque
 adeo πολλοὺς ἀνθρώπους) ἄνδρας δὲ, οἱ μάχονται' ἂν Ἑλλῆσι, πάν-
 ζητων οὐκ ἂν ἔφθι δύνασθαι ἰδεῖν. VALCK.

11 seq. ἐγίνετο δὲ ἡ συμβολὴ δι' ἡμέρας) δι' ἡμέρας, toto die
 dimicatum fuisse indicat, uti lib. I. c. 97. et δι' ἔτεος, toto
 anno lib. II. 22. Δι' ἐνιαυτοῦ, ἀντὶ τοῦ δι' ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ in
 Harpocrate. WESS.

CAP. CCXI. 8. δόρασι βραχυτέροιςι χρεώμενοι) Ni-
 hil referet, sive vulgatum maneat, seu μικροτέροιςι
 probetur. Unice pravum est Vallae et Eton. μακροτέροιςι,
 longioribus, contrariumque c. 61. Diodorus, praelium
 lib. XI. c. 7. describens, Persarum breviores hastas negli-
 git, non item eorundem clypeos breves et peltas. Iam
 πλήθει χρῆσασθαι cur [a Gron. πλήθει praeferente] tanto-
 pere taxetur, non equidem exputo. WESS.

13. βῆ τε καὶ πατάγῃ) Persici hoc moris erat. βῆ τε καὶ
 πατάγῃ χρεώμενοι ex aula erumpunt magorum interfecto-
 res lib. III. 79. quamquam hic spectasse Scriptor videtur
 Homericum Τρῶες μὲν κλαγγὴ τ' ἰνοπῇ τ' ἴσαν Iliad. Γ'. princ.
 WESS.

CAP. CCXII. 8 seq. καὶ ἐν μέρει ἕκαστος ἐμάχοντο) Latina, in suo quisque loco, ferri non possunt. Ἐν μέρει et ἐν τῷ μέρει, sua quisque vice, sive per vices. Euripides Cyclop. vs. 179. ἅπαντες αὐτὴν οὐκροτήσας ἐν μέρει, cuncti per vices etc. Eleganter post Budaeum dictionem Iac. Gronovius illustravit ad Arrian. Ἀντθ. III. 26. p. 142. WESS.

CAP. CCXIII. 1. ὅ, τι χρῆσταιτο τῷ etc.) Ex Codicum variante dissensu, si optio necessaria foret, sequeretur Arch. scriptionem, Nostro non insuetam, neque aliis in Perizonii Adnot. ad Aeliani Var. I. 32. Vulgatum plures ostentabant schedae lib. V. 12. estque, ut alios praeteream, Aeschinis Or. in Ctesiph. p. 66. ἀπορῶν δ' ὅ, τι χρῆσταιτο αὐτῷ. WESS. — Vide Var. Lect. S.

4. ἔφρασε τι τὴν ἀτραπὸν) Xerxi semitam indicavit Persique monstravit Ephialtes Meliensis sive Trachinius, de quo notavit Oudendorp. Vir clar. ad Frontin. II. c. 2, 13. In excerptis e Ctesia hoc facinus imputatur Trachiniis Calliadæ et Timapherni. Iudice Pausania III. p. 214. ne Graeciam quidem vidisset Xerxes, εἰ μὴ κατὰ τὴν ἀτραπὸν τὴν διὰ τῆς Οἴτης τείνουσαν περιπαγῶν τὴν μετὰ Ἰδάρνου στρατιὰν ὁ Τραχίνιος κυκλώσασθαι ὅσισι τοὺς Ἕλληνας παρέσχε. Ut Ephialtes Xerxi, sic Alexandro M. monstratā semitā profuit proditor apud Diodor. XVII. c. 67. et Polyæn. IV. c. 3, 27. etc. Sed per eandem semitam postea temporis Brenno Galatisque viam in Graeciam Heracleotae patefecerunt et Aenianes apud Pausan. X. p. 852.; ubi duplex esse dicitur ἀτραπὸς διὰ τῆς Οἴτης· μία μὲν ἡ ὑπὲρ Τραχίνος, — — — ἑτέρα δὲ ἡ διὰ τῆς Αἰνείων, οὐδὲν σι στρατῶ ἔργων, δι' ἧς καὶ Ἰδάρνης ποτὶ Μῆδος κατὰ νότου ταῖς περὶ Λεωνίδην ἐπέθετο Ἕλλησι: eandem memorat Appian. Syr. [cap. 18.] p. 158. VALCK.

7 seq. ὑπὸ τῶν πυλαγόρων τῶν Ἀμφ. etc.) Voces τῶν Ἀμφικτύωνων εἰς τὴν Πυλαίην συλλεγομένων ex scholio Cl. Reiskius derivabat, aut duas saltem priores esse exterminandas. Fuit cum de interpretamento non dissentirem; unde, modo distinctio tollatur, vertaturque a Pylagoris Amphictyonum, nunc abeo. Pylagorae legati erant Amphictyonici concilii, congregabanturque ad consessum Pylaeam, consultaturi de communi ac templi Delphici salute. Aeschines propterea in Ctesiph. p. 71. οἱ δ' ἄλλοι Ἀμφικτύονες συνελθόντες εἰς τὰς Πύλας, πλὴν μιᾶς πόλεως. Nec dissimilia Libanius Orat.

in Aeschin. p. 692. c. Poterit, hoc si displiceat, etiam legi καὶ τῶν Ἀμφικτυόνων, siquidem in coetum. quem Ἐκκλησίαν vocabant, praeter Pylagoras, Hieromnemonasque admittebantur plures sacrorum et concilii participes: hanc Ἀμφικτυόνων ἐκκλησίαν debemus Aeschini dicto loco. Ego in priore ob conspiracyem schedarum acquiesco. Ubi vero Herodotus ἐν τοῖσι ὀπίσθι λόγοισι de Epialtae nece, eiusque auctore Athenada verba fecit? Ut nunc libri isti sese dant, nusquam, si bene memini. Proinde aut oblitus eorum Scriptor est, aut desunt multa. WESS.

Ibid. τῶν Πυλαγόρων τῶν Ἀμφικτ.) Infra [c. 214, 7.] memorantur οἱ τῶν Ἑλλήνων Πυλαγόροι, et distinguuntur certe τῶν Ἀμφικτυόνων οἱ Πυλαγόροι: erant quidem οἱ Πυλαγόροι Ἀμφικτυόνες, sed non sanequam omnes οἱ Ἀμφικτυόνες Πυλαγόροι. Inter Amphictyonas, sive concilii Amphictyonici participes, quinam Πυλαγόροι dicerentur prae ceteris egregie nobis tradidit Auctor Etymolog. M. Πυλαγόροι, οἱ προεστώτες Πυλαίας, (conventus Amphictyonum principes,) ἢ οἱ πεμπόμενοι ἀπὸ τῶν πόλεων εἰς Ἀμφικτυονίαν ῥήτορες, ὥστε ἐκτὶ ἀγορεύσαι. De multis nunc satis sit Amphictyonum citasse decreta, servata Demostheni de Cor. p. 165. Ἐδοξε τοῖς Πυλαγόροις, καὶ τοῖς συνέδροις τῶν Ἀμφικτυόνων: alterius Δόγματος hoc est initium: Ἐπὶ ἱερέως Κλειναγόρου, ἱερυνῆς Πυλαίας. Ἐδοξε τοῖς Πυλαγόροις καὶ τοῖς συνέδροις τῶν Ἀμφικτυόνων καὶ τῷ κοινῷ τῶν Ἀμφικτυόνων: quae mihi sic primitus scripta non videntur; sed in hac quoque parte Graecae antiquitatis, praesertim ubi ventum est ad recentiora tempora, multa sunt tenebricosa. VALCK. — Conf. mox ad c. 214, 7. S.

CAP. CCCXIV. 6. τῷ δὲ χρὴ σταθμώσασθαι) Hoc potius esse, [quam τὸδε,] non negabitur. Sic lib. III. 16. et inferius c. 237. Tale, tanquam ex Herodoto, cuius non est, in Stob. Serm. XXVIII. p. 197. ἄνδρα δὲ οὐκ ἔστι διέξιν γνώμη σταθμισάμενον ἀθρεῖσαι. WESS.

7. Qui hic Πυλαγόροι ex Codicibus, extra dubii stant aleam: modo enim πυλαγόροι, modo πυλαγόροι hi legati. Aeschines in Ctesiph. p. 71. iterat τοὺς πυλαγόρους τοὺς εἰσαὶ πυλαγορεύοντας, iungitque τοὺς πυλαγόρους καὶ τοὺς ἱερομνήμονας. Libanius utramque vocis flexionem Or. in Aeschin. p. 699. c. et p. 706. deposuit: sunt quoque Πυλαγόροι ex Hesychio [hac voce, et voc. Ἀμφικτυόνες] noti. WESS. —

Quod si altera terminatio placuisset *Herodoto*, paulo ante non Πυλαγόρων fuerat scripturus, sed Πυλαγορέων. S.

11. εἰδείη μὲν γὰρ ἂν καὶ ἰὼν μὴ Μηλιεύς) Post *Aldi Camerarii*que aetatem operarum negligentia μὴ ob simile insectae vocis principium excidit. *Herodoto* qui deinde curam impenderunt doctissimi viri, tametsi commentandi hoc genus negandi desideraret particulam, miranda supinitate coecos potius duces, quam *Aldum*, *Vallam*, et *Msstos* sequi maluerunt. Soli, quorum reminiscor, *Pavius* et *Reiskius*, οὐκ ἰὼν finxerunt. Sed satis. *Herodotus* suum sibi rediisse laetabitur. WESS. — Quod poscit sententia, καὶ ἰὼν μὴ Μηλιεύς, quantumvis non esset *Meliensis*, ex *Msstis* et aliunde revocabitur: vid. Diss. *Herod. P. Wessel.* p. 15. Alii potius usitato more scripsissent, καίπερ οὐκ ὦν Μηλιεύς: sed et rarius illud *Herodoteum* est, καὶ ἰὼν μὴ Μηλιεύς. Sic scripsit VI. c. 66. et IV. c. 144. τοὺς μὴ μηδίζοντας. *Philostrat.* p. 186, 5. πῶς, εἶπεν, ὅγε μὴ μάντις ὦν: p. 494. οὐ παίδευσσι τοὺς μὴ Πέρσας Πέρσαι μάγει, ἢν μὴ ὁ βασιλεὺς ἐφη: scribendum φῆ, nisi *Rex* iusserit. *Tatian.* ad Graec. p. 14. ὅτι μὴ θεὸς ὦν τούτ' ὅπερ ἔλεγεν εἶναι κατεψεύδετο. Non inventum est quod [lin. 12.] sequitur: εἰ τῇ χῶρῃ πολλὰ ὠμίληκώς εἴη. Lib. VII. c. 26. διαβάαντες τὸν Ἄλυν ποταμὸν ὠμίλησαν τῇ Φρυγίῃ: neque illud protritum *Ecphantae* apud *Stobaeum* p. 333, 29. βασιλῆα --- ὀμιλήσαντα: sic *Regem* vocat: in *Editis* legitur βασιλῆα --- ὀμ. *Spondanus* interpretatur, regem qui conversatur cum hominibus: τῇ βασιλείᾳ ὀμιλεῖν similiter dictum ut apud *Thucyd.* ὠμιληκῆναι τῇ ἀρχῇ. VALCK.

CAP. CCXV. 4. περὶ λύχων ἀφάς) Ἀφάς λύχων hinc *Suidas* excerpfit. Noctis designatur initium. *Philostat.* de Vit. *Apoll.* VII. 15. χεὶρ περὶ λύχων ἀφάς ἐς τὸν Ῥωμαίων λαμμένα ἀφεῖναι. *Diodor.* XIX. 31. τῆς ὥρας οὐσης περὶ λύχων ἀφάς: ubi notat *P. Wess.* Pro prima face legitur et λύχων ἡμμένων: vid. *Io. Brodae*i *Miscell.* IV. c. 33. *Intempesta nocte Sophoclis Ajax* egressus tentorio, dicitur exiisse vs. 285. ἀκρας νυκτὸς ἡνίχ' ἐσπερι λαμπτήρες οὐκ ἔτ' ἦθον: id est, ut legitur e *Schol.* apud *Suidam*, ὅτε ἐσβέθησαν εἰ λύχοι: altera enim interpretandi ratio alienior est, quam sequutus ill. *Ez. Spanhem.* stellas intelligit ad *Callim. Hymn.* in Del. vs. 305. Quales illic intelligi debeant λαμπτήρες, aestimare licet ex observatis *Is. Casaub.* in *Athen.* p. 995. VALCK.

— Vide Animadverss. in Athen. T. VIII. nuperae edit. p. 362 seq. Uno vocabulo *λεχνησάν* Cephisodorus dixit, teste Athenaeo lib. XV. p. 702. b. S.

8. *κατεδίδεκε*) Propter Aldinum *κατεδίδεκε* H. Stephanus, videnda esse quae alibi scripserat, lectores monnerat. Gronovius vero: Quis ille angulus, ubi Stephanus mussitaverit de hoc non intelligendo loco, ut iubeat videre, quae alibi dixerit? Dixerat ad Plutarchi Theseum p. 5. Ed. Bryani, *δαίμονας* descendere ex *δαίω* apud Herodotum; qui composito *κατεδίδεκε*, quod inde est, utatur pro cognita erat seu conperta, adposueratque haec Nostri. Profecto, modo schedarum stabiliretur *κατεδίδεκε* imperio, haud inficete: namque in verbo nihil praeter raritatem inest, quod reprehendas: reprehendes tamen iniuriā, cum talia se passim dent. Quae quidem non eo scripsi, ut *κατεδίδεκε* improbare velim, sed ut ingentibus Stephani meritis gratia perseveret. WESS. — Fortasse *καταδίδεκε* neglecto augmento scripserat auctor, quod probabile facit codicis Arch. scriptura, quae ex duabus scripturis, *καταδίδεκε* et *κατεδίδεκε*, imperite iunctis nata videtur. Miror vero, ad haec quae continuo subiiciuntur, *ἐοῦσα οὐδὲν χρηστὴ Μηλιῦσι*, nihil a Viris doctis adnotatum reperiri. Nec enim apta admodum ad rem, quae hic agitur, sententia est, quam Wess. cum Gron. his verbis (quae Graecis quidem adcurate videri poterant respondere) expressit: *et ex tanto tempore monstratus est* (ille trames) *nihil utilis Meliensibus: nisi istud nihil utilis tali quadam ratione accipiatur, quali nos interpretati sumus, iam olim, quemadmodum etiam tunc, calle illo male usos esse Malienses*. Prorsus extra oleas hic vagatus Valla, *ἐκτός οὐ* pro *ἐκ τε τούτου* legens, et *κατεδίδεκε* (puto) pro *κατεδίδεκε*, mira quadam hariolatione sic convertit hunc locum: *Extrinsecus nihil admodum praeseptus transitus erat: quum nihil esset utilis Meliensibus*. S.

CAP. CCXVI. 5. *κατά τε Ἀλπηνὸν πόλιν*) Oscitanter Steph. Byz., conversā Alpeno hinc in Locrorum metropolim, Herodotum legisse, L. Holstenii iusta animadversio est. *πρώτη τῶν Λοκρίδων πρὸς τῶν Μηλιέων* prima, non dignitate, sed situ erat. WESS. — Eodem iudice Holstenio, cui alii adsentiantur docti viri, non differt haec Ἀλπηνός πόλις ab ea quae *κώμη*, Ἀλπηνοὶ οὖνομα, supra cap. 176 extr. nominabatur, et nude Ἀλπηνοὶ infra cap. 229. S.

7. κατὰ Μελάμπυγον --- λίθον) Mallem cum P. Leopardi Emend. VIII. 1. κατὰ Μελάμπυγον --- λίθον. *Herculis* enim Μελάμπυγος titulus, ex caussa doctissime ab Erasmo Chiliad. p. 207. Suidae et Zenobii fide adfirmata, fuit, non lapidis. De Cercopibus [lin. 8.] iidem conplura, quae missa facio. *Angustum tramitem* ad Diodor. XI. 8. explicare memini. WESS. — De Cercopibus fraudulentis consuli posse Suidam in Ἀγορὰ Κερκώπων et in voc. Ὅμηρος monuit Schulzius. S.

CAP. CCXVIII. 2. ἀναβαίνοντες γὰρ ἐλάθοντο) Idem accidit aevo recentiori, quando cum delectis suis Gallis Brennus ἰποεῖτο τὴν ὁδὸν διὰ τῆς ἀτρακτοῦ, apud Pausan. lib. X. [c. 22.] p. 853. Nam tum quoque temporis τῶν Φωκίων τοῖς ἔχουσιν ἐπὶ τῇ ἀτρακτὶ τὴν Φρουράν, οὐ πρότερον ἐπιόντες οἱ βαρβαροὶ παρίσταντο αἰσθῆσαι, πρὶν ἢ πλησίον ἐγγόνεσαν: ut apud Herod. c. 212. Phocenses εἰς τὸ οὖρος ἐτάχθησαν, φυλάξοντες τὴν ἀτρακτὸν. VALCK.

[5. ἀνά τε ἔδραμον οἱ Φωκίαις) Perperam Valla, Phocenses *recurrerunt*; quod non tenere debuerat Wess. cum Gronov. Commodius Larcher, aussitôt ils accoururent: nec tamen vim propriam verbi expressit. Ἀναδραμεῖν h. l. sicuti III. 78, 4. est ἀναστῆναι καὶ δραμεῖν, (vel προσδραμεῖν,) surgere et adcurrere, *raptim surgere*: quam in sententiam ἀνά τε ἔδραμον III. 78. prosiluerunt interpretatus sum; quod et hic tenere potueram, ubi nunc, *strepilus excitavit eos ut ad arma concurrerent*. S.]

8. οὐδὲν σφί φανήσασθαι ἀντίξουν) Pro vetere οὐδένα σφί consistent fortasse alii: mihi iudicium placet Gronovii, expressius illud arbitrati. Aldinum ἐνεκέρυσαν στρατῶ bene vir doctus ad eius editionis, quae inter manus est, marginem reformaverat, *Porto consentiente*. Typorum error fuit, turpiter propagatus. WESS.

14. Φεύγοντες ἐπὶ τοῦ οὐρεὸς τὸν κόρυμβον) Haec hinc attigit Eustath. in Dionys. vs. 566. ut ostendat, καὶ ἐπὶ ἐξοχῇς ὄρεινῃς Κόρυμβον adhiberi. Aesch. Pers. 660. ἔλδ' ἐπ' αἶψον κόρυμβον ὄχθον. Schol. ἐπὶ τὴν αἶψαν ἐξοχὴν καὶ περικωπὴν τοῦ τάφου. Vid. Perizon. in Aelian. Var. Hist. IV. 22. Horum montium cacuminiibus quae nomina fuerint Livius tradidit XXXVI. 16. VALCK. — Graeci πάντα τὰ μετέωρα καὶ εἰς ὕψος ἀνατίοντα κόρυμβους λέγουσι, Hesychius. Hic montis *cacumen*;

in *Aeschyli Pers.* vs. 661. *summa tumuli pars, ἐλθ' ἐν' ἄκρον
κέρυμβον ἔχθου.* Ceterum ἐπισημαίνει in *Vallae* Latinis
gnari: melius credentes: nam gnaros fuisse, non monstrant
sequentia. WESS.

17. Φωκίων *Persae* μὲν οὐδὲνα λόγον ἐποίησαν: et postea, spre-
tis *Phocensibus*, Brennus cum suis recta Delphos petiit.
VALCK.

CAP. CCXIX. 1. πρῶτον μὲν ὁ μάντις Μεγιστίνης)
Est, cui πρῶτος, sine urgente tamen caussa, placet. Illud
Arch. [lin. 3.] ἅμα οἱ, sibi pariter et illis, [ubi rectius alii
ἅμα ἡοῖ] verum quidem praefert, sed non aequat ampli-
tudinem vulgati, ipsum tempus signantis. Quae deinceps
[lin. 6.] de *transfugis*, ad unum *Tyrastiadem*, domo *Cuma-*
nium, *Diodorus* lib. XI. 8. adstringit. WESS.

3. ἐπεὶ δὲ καὶ αὐτόμολοι) Scribendum ἐπὶ δὲ, deinde vero.
Vallae deinde, non in postquam deformari, sed attendenti
monstrare debebat veram scriptionem, ἐπὶ δὲ, quod com-
mode succedit post πρῶτον μὲν. Exempla quaerenti dabunt
Portus in *Ἐπὶ δὲ*, et *L. Bos.* Obs. Crit. p. 15. *Eustath.* in *Ἰλ.*
d. p. 123, 6. τὸ μετὰ δὲ, ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα δὲ, καὶ ἐπὶ δὲ,
καὶ πρὸς δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τούτοις καὶ πρὸς τούτοις. VALCK.
— Imprudenti mihi accidit, ut ἔπειτεν καὶ, quod sua
de coniectura *Schaeferus* ediderat, propagari paterer in no-
strum exemplum. Ad ἐπεὶ δὲ, quod ante *Schaeff.* exhibe-
bant editiones omnes, nihil varietatis e Msstis adnotatum
est, in nostra vero membr. F. ἐπεὶ δὲ sic cum duobus ac-
centibus pictum video. Adsentior vero doctissimo *Valcke-*
nario, et ἐπὶ δὲ καὶ rescriptum velim. S.

10. οἱ μὲν ἀπαλλάσσοντο) Caeteros Graecos, ut *Herodotus*,
ἀπαλλαξίοντας nobis sistit *Diodor.* *Siculus* lib. XI. c. 9. et
duraturam sibi suisque Spartiatis laudem cupientis *Leonī-*
dae consilium, Nostro memoratum cap. seq. Apud *Iustin.*
II. c. 11., hortatur socios, recedant, et se ad meliora patriae
tempora reservent; sibi cum Spartanis fortunam experiendam.
Forsan scripserat *Orosius* p. 111, 3. [lib. II. c. 9.] sibi vero
cum Spartanis suis aleam [ubi vulgo aliam sortem] esse sub-
eundam. VALCK.

CAP. CCXX. 5. μᾶλλον τῇ γνώμῃ πλεῖστός εἰμι)
Scripsit lib. I. 120. ταύτῃ πλεῖστος γνώμῃν εἰμί: ubi *Gro-*
nov. Hoc eodem ducit, casu ex defectu praepositionis dis-
Herodot. T. VI. P. II. D

crepans. [τῇ γνώμῃ, quod hic est, idem valet ac γνώμη absque artic. I. 120, 20.] Congruit Sophocleum Oed. Tyr. vs. 565. καὶ νῦν ἔτ' αὐτὸς εἰμι τῷ βουλεύματι. Itaque πιστὸς εἰμι in Ask., [quod ignorant alii,] etsi κτῆποις πιστὸς Aeschyl. Prometh. vs. 915., παραδιόρθωσις est. Quid autem ὄχλος Arch. sibi velit, profiteor, me non nosse. WESS. — Imperitus puto homo ad πλείστος supplendum vocab. ὄχλος existimaverat. S.

Ibid. ταύτῃ καὶ μᾶλλον τῇ γνώμῃ) Sensus claret; rarissimā formā loquendi significatur, quod usitata magis diceretur, ταύτῃ καὶ μᾶλλον τῇ γνώμῃ προστίθεται, vel τίθεται. Neutiquam tamen tentari debebat sincerum πλείστος. Qua hic structura, Astyages I. 120. καὶ αὐτὸς, ὃ μάγοι, ταύτῃ πλείστος; γνώμην εἰμι, --- ἐξέπειν τὸν ὄνειρον: illic pro τῇ γνώμῃ, vulgatum ex Codicibus γνώμην: idem hic etiammitterem, aut, quod non postponerem, ταύτῃ καὶ μᾶλλον τὴν γνώμην πλείστος εἰμι, Διωνίδαν --- κελύσαι. Lucian. in Demosth. Encom. T. III. p. 494., εἰ καὶ πλείω εἰμι τὴν γνώμην πρὸς Ὀμήρου τετάχθαι: etsi magis fert animus ab Homero stare. Quae proxima sequuntur, in tractandis Herodoteis solita sibi malevolentia Plutarchus exeerpsit T. II. p. 865. v. VALCK.

10. ἐνέχρηστο) Nihil habet ἐνέχρηστο, cur sperni debeat: caussam ad lib. II. 127. exposui; cui pondus ex conspiratione tot membranarum gravius accedit. Post pauca [lin. 15.] ἀπολείσθαι locum occupavit veterem. WESS.

10 seq. ἐνέχρηστο --- τοῖσι Σπαρτιάται) Iustinus II. c. 11, 8. Initio huius belli sciscitantibus Delphis oracula, responsum fuerat, aut regi Spartanorum, aut urbi cadendum. Ipsi quidem Delphi circa hanc tempestatem oraculum adhibuerunt, quibus responsum fuerat, ἀνέμοις εὐχισθαι, Herod. VII. 178. At in istis Iustini non sane Delphi sunt sciscitantes, verum Lacedaemonii, quorum praecesserat mentio: his sciscitantibus, Delphis oracula, (vel oraculum,) responsum fuerat, aut regi, aut urbi cadendum: nomen Spartanorum illic a prima manu non videtur collocatum. Solet ita loqui Iustin. II. c. 12, 13., adventante Xerxe consulentibus, (Atheniensibus nempe) Delphis oraculum, responsum fuerat: cf. III. 5, 4. XVI. c. 3, 4. VALCK.

16. ἐνενχόρσι) Spatiosae et choris aptae; neque enim, quae Fr. Vigeri sententia ad Euseb., Spartanorum regio in-

dicatur. Εὐρύχορος Κόρινθος in Epigr. 424., εὐρύχορος Τρύα Epigr. 441. collection. *Cephalae*, ad eundem modum. Plura Cl. Taylor in *Demosthen.* Midian. p. 105. [in Reiskii Apparatu ad *Demosth.* Vol. I. p. 591.] *Sequentis principium versus* [lin. 17. ubi vulgo plene, ἄστν ἐρικυδὲς] considerandum ac si Ἡ μέγα ἄστν ἐρικυδὲς foret, aut Ἡ μέγα ἄστ' ἐρικυδὲς, qua illud forma *Camerarius* inter Epigrammata, iuncta Theocrito olim, exprimi curavit. Porro ὅπ' ἀνδράσι Περσεΐδῃσι, patronymico ex Περσεύς, gentis satore, c. 150. et VI. 54., cultius *Pavus* habet. WESS. — Lubens equidem diaeretica puncta vocabulo Περσεΐδῃσι imponenda admittam. Caeterum de Homérico epitheto εὐρύχορος consuli possunt Poëtae interpretes. S.

19. πύθῃσι βασιλῇ) Tale Poëtae ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῇ στείλαν Ἀχαιοὶ Iliad. Δ'. 384., loco Τυδεία, de quo *Etymolog.* in Πύθῃσι. Servare tamen βασιλῇα, modo postrema contraheretur, in promptu fuerat. WESS. — Ut hic ante Gronovii Ed. βασιλῇα φθίμενον, sic vulgatur in *Eusebianis* ex *Oenomaio* excerptis, Praep. Ev. V. p. 219. Πύθῃσι βασιλῇα φθίμεν: ubi pro dactylo paeon est primus; ut in oraculi versu secundo, Ἡ μέγα | ἄστν ἐρ|. Vitium, ut illic occultari potest elisione vocalis ε, hic tegit lectio *Med.* βασιλῇ φθίμ. In *Scymni Chii* praefat. *Perieg.* vs. 59. τὸν Ἀπέλλωνα τὸν Διδυμὴν λέγω, corrigit Is. Voss. ad *Melae* I. cap. 17, 3. Talia nonnulla dedit *Homerus.* Ἰλ. δ'. 384. ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῇ στείλαν Ἀχαιοί: etc. In *Euripidis* vulgatur *Alcesti* vs. 24. Ἦδη δὲ τὸνδε Θάνατον εἰσερῶ πύλας Ἰερῇ θανόντων. VALCK.

20. Οὐ γάρ τὸν ταύρων optime *Paris B.*, nempe *Xerxem*, quippe *Iovis* robore valide instructum, uti subditur. WESS.

23. βουλόμενος κλέος καταθῆναι μοῦνον) Ut *Thebanos* suos tueretur, haec excitans *Plutarchus* de *Herod.* Malign. p. 865. E. rectius legisse videtur μοῦνων Σπαρτιητίων: et mox, ἢ τῆσι γνώμῃσι διανεχθέντας. Adfirmat τὸ μοῦνων *Herodotea* promodum interpretatus *Diodorus* XI. c. 9. Λαωνίδης, --- φιλοτιμούμενος αὐτῷ τε δόξαν περιβεῖναι μεγάλην καὶ τοῖς Σπαρτιάταις, προστάξει τοὺς μὲν ἄλλους Ἑλλήνας ἅπαντας ἀπείναι, καὶ σῶζαν ἑαυτούς, --- αὐτούς δὲ τοὺς Λακεδαιμονίους εἴφῃσι δεῖν μέναι. VALCK.

CAP. CCXXI. 1 - 3. Μαγνύριον --- οὐκ ἐλάχιστον τοῦτον πέρι γίγναι) Nexa his οὐ γάρ μόνον τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ, Scho-

hiastae nimis officioso transcribo. Abunde erat, ὅτι καὶ τὸν etc., monstrantque schedarum plures. WESS. — Sufficere haec utique poterant: sed ne copia quidem illa, quam alii Msti cum Edd. offerunt, aliena ab Herodoti stylo debuit videri. S.

4. Μεγιστήν τὸν Ἀκαρνήνα) Megistiam Acarnanem Graeci celebrant; in his Philostratus Vit. Apollon. IV. 23., ubi docte Olearius. Θεμιστίας Plutarcho Lacon. Apophthegm. p. 221. c. Mitto Tzetzen Chil. X. vs. 685., multa perperam et stolide miscentem, Megistiamque hunc et Telliam, de quo lib. VIII. 27., confundentem. WESS. — Egregii vatis, qui fati praescius, tamen Οὐκ ἔτλη Σπάρτης ἡγεμόνας προδύνειν, ut est in Simonidis epigr. cap. 228. [Anal. Brunckii T. I. pp. 131. n.º xxxi.] nomen latebat apud Suidam in Ἀγαμέμνῃ et in Ἀκαρνήνα: verba sunt Philostr. Vit. Apoll. IV. c. 23., e quo τὸν δὲ Ἀκαρνήνα Μεγιστίαν Suidae restituendum vidit G. Olearius; et Aeliano, [Nata Anim. VIII. 5.] quod ex Med. Cod. vir clar. Abr. Gronovius adfirmavit. De Acarnane Megistia, praeter cetera, falsa quoque nobis narrat Io. Tzetzes Chil. X. vs. 685. etc. in hunc transferens et in Laconas, quae de Tellia vate legerat et de Phocensibus apud Herod. VIII. c. 27. aliosve. Lectu non indigna sunt haec ex ineditis Schol. in Aristidis Panathen.: Λέγουσιν ὅτι μάντις τις τῶν Λακεδαιμονίων εἶπεν ὅτι, εἰ μὲν μείνωμεν τελευτῶμεν καὶ ὁμῶς ἡρήσαντο μὴ φυγεῖν, ἀλλὰ ἐνδόξως θανεῖν. Si legitur, ut puto, in Cod. Ms. Petri Burm. ἡρήσαντο, mihi ἡρήσαντο aequè videtur inusitatum ac ἤρπα: corrigerem, καὶ ὁμῶς ἡρήσαντο μὴ φυγεῖν, ἀλλὰ ἐνδόξως θανεῖν: nempe εἰλοντο, vel προσέδοντο, nihilominus fugere recusantes, honestam mortem praeoptarunt. Utrumque est ex optimorum scriptorum usu pervulgatum quidem ἡρήσαντο μὴ, alterum, noluerunt; sed, nempe maluerunt; ut Demosthen. pag. 620. 843, similesque vid. in lib. VII. c. 104. notata: Scholi in Eurip. Phoen. p. 791. 4., ἀπέρπειν αὐτὸν τῆς ἐπὶ τὸν Ἀπόλλωνα ὁδοῦ, τῇ δὲ Ἥρᾳ μάχῃ τῇ γαμοστόλῃ θύειν: videlicet ἐπέρπειν. VALCK.

5 seq. τοῦτον ἅπαντα ἐκ τῶν ἱρῶν τὰ μέλλοντα σφί ἐκβαίνειν εἰπόντα) Koenius suo Herodotum more scripsisse suspicabatur τοῦτον, εἰπαντα --- ἐκβαίνειν ἅπαντα: cui favet elegantī coniecturae Mediceus codex. VALCK. — Secutus

cupide sum Mastos libros, singulari constantia viam ad veritatem munientes. Sermonis quoque nexus nihil desiderat uberius. WESS. — Nempe εἰπαντα ab imperitiis nonnullis librariis in ἀπαντα fuerat mutatum: post ἱεβαίνιν vero nullus codex mastus aut εἰπόντα aut ἀπαντα agnoscit. Venetus Editor, in principio ἀπαντα legens, in fine εἰπόντα sua de coniectura adiecit. S.

8. οὐκ ἀπελείπειτο) Videtur οὐκ ἀπέλειπε ex Arch. probius. Deinceps c. 222. ἀπολιπόντες Λεωνίδην: et lib. VIII. 63. Plutarchus tamen Virt. Mulier. p. 261. c. τῆς δὲ Ἐρυξοῦς μὴ ἀπολιπομένης, ἀλλ' ἔπαισθαι -- βουλομένης, οὐδὲ ἡ μήτηρ, καίπερ οὕτω πρεσβύτης, ἀπελείπειτο. At in huiusmodi verborum formis, etsi saepe inconsulta, ingens est librarium inconstantia. WESS. — Est vero etiam apud Xenoph. ἀπολείπεσθαι τινος, discedere ab aliquo; Cyp. I. 6, 28. III. 1, 42. et saepius alibi. S.

CAP. CCXXII. 2 seq. Θεσπιέες δὲ καὶ Θηβαῖοι) Hic de Thebanis scripta Plutarchus ea ratione repellit T. II. p. 865., ut haec quoque criminationis suae quadam specie non destituatur. Solos secum Leonidam retinuisse Thespienses narrat Diodor. Siculus T. I. p. 410, 46. [lib. XI. c. 9.] ubi notat vir eximius. Herodoti Thebanis Mycenaeos octuaginta substituit Pausanias X. [c. 20.] p. 846., et II. [c. 16.] pag. 146., ubi, Μυκηναῖοι, inquit, πέμπουσιν ἐς Θερμοπύλας ὀγδοήκοντα ἀνδρας, οἱ Λακεδαιμονίοις μετίσχον τοῦ ἔργου. VALCK.

5. κατέχευε γὰρ σφαιρὰς Λεωνίδης) Cavillatorem audi Plutarchum: adeo insaniisse negat Leoniden, ὥστε κατέχειν ἐν ὁμήρωι λόγῳ τοῖς τετρακοσίοις τοὺς τετρακοσίους ὅπλα ἔχοντας, ut trecentis suis quadringentos Thebanos armis instructos obsidum loco retineret: immo vero vereri magis debuisse, ne ab his, quam ne a barbaris, circumveniretur. Quae inanem futilemque habent criminationem. Neque enim non plures quam trecenti cum Leonida fuere, verissime in Prolegom. respondente Ioach. Camerario. Nam praeter septingentos Thespienses, Spartano regi addictissimos, aderant trecentis ipsorum ditionis plures, siquidem quodam suorum satellitio cincti in expeditionem ire solerent, et singuli interdum ad septenos secum Hilotas traherent, teste Scriptore lib. IX. 28. Stipasse vero illos trecentos hac pugna Hilotarum haud paucos, nitidissime ex c. 229. et lib. VIII.

25. patescit. Quid ad haec malignitatis accusator? WESS.

CAP. CCXXIII. 8. ὡς τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἔξοδον ποιῶ-
μενοι) Leonidae quod fertur decantatum dictum, aut mi-
nus congruum iudicavit *Herodotus* huius diei gloriae per-
sonae-ve, aut excogitatum demum fuit post eius aetatem;
sicut alia non pauca: nam alibi legerat *Seneca*, quod *Sua-*
sor. II. pag. 18. putabat etiam apud *Herodotum* esse, οὕτως
ἀριστᾶτε, ὡς ἐν ἄδου δειπνήτοντες. [Conf. *Diodor. Sic. XI. 9.* et
ibi *Wess.*] Romana maiestate condignum dictum tribuni
militum, qui se quadringentis secum morituris ducem
offerebat consuli, nobis custodivit *A. Gellius Noct. Att.*
III. 7., Ego hanc tibi et reipublicae animam do, etc. prae-
terea *M. Catonis* verba memoratu dignissima, virum il-
lum excellentem iurē comparantis cum *Leonida*. Periiit
nobis et illa pars *Livii*, qua praeclarum illud facinus *He-*
rodotea suavitae narraverat. VALCK.

9. ἢ τὸ εὐρύτατον) Sive hoc, seu εὐρύτερον legatur,
par trecentorum audacia: malim posterius, tanta *Codri-*
cum conspīratione nixum. Quod adhaerescit, [lin. 10.]
τὸ μὲν γὰρ ἔρμα etc., pertinet ad superiores dies. Scriptum
si fuisset, τὸ μὲν γὰρ ἔρμα τοῦ τυχεῖος ἐφυλάσσεται ἀνὰ τὰς
πρεσβυτέρους ἡμέρας, οἱ δὲ ὑπεξιώντες etc., sententia fuisset clā-
rior, *Pavio* observante. WESS.

12. τότε δὲ συμμιγόντες ἔξω τῶν στεινῶν) Falsum itaque
quod *Plutarcho* Noster scripsisse perhibetur T. II. p. 866. A.
πιστεῖν πάντας σπῶν ἐν τοῖς στεινοῖς περὶ τὸν κολωνόν. Huc enim
postea demum superstites se receperunt *Spartiatas*, quum
iam *Leonidas* aliique multi cecidissent, postquam *Per-*
sas quater in fugam verterant: tum demum cap. 225.
ἔζοντο ἐπὶ τὸν κολωνόν πάντες ἄλλες οἱ ἄλλοι, πληὴν *Θηβαίων*. Fa-
tendum tamen foret *Leonidae* ceterorumque laudem hic
imminutam, si verum esset, quod alios sequutus aucto-
res tradidit *Plutarchus*, captis armis noctu *Spartiatas* cum
duce suo castra irrupisse hostilia, ipsumque Regis petiisse
praetorium, aut cum illo, aut, si ipsi oppressi essent, in
ipsius potissimum sede morituros, ut loquitur *Iustinus*; quem
sequitur *Orosius* II. c. 9. Νύκτωρ, inquit *Plutarchus*, ἀνα-
στάντες ἰβαδίζον ἐπὶ τὸ στρατόπεδον, καὶ τὴν σκηνὴν ἐλθόντι διὰ
βασιλείας, ὡς ἐκείνους αὐτὸν ἀποκτενοῦντες, καὶ περὶ ἐκείνων τεθνηδό-
μενοι: conf. *Diodor. XI. c. 10.*, et ibi *Clar. Wess.* Cur hūc

potius crederemus, quam Herodoto? quum illa praesertim narratio fidem superet, multaque mentiantur in historia Graeci. VALCK.

21. παραχρῆμανοι τε καὶ ἀτίοντες) Laurentii *ingruentes*, et sese intrudentes perstrinxit, tanquam aliena, Cl. L. Bos Obs. Critic. p. 157., eorumque in locum, quos spernebant et pro nihilo habebant, suffecit. Dubito de priore: belle memini lib. IV. 159. Vallae παραχρῆματους fuisse contemptores, sed aptavit isthic, quae erant disiuncta: namque καὶ παραχρῆμανοι διεφθάρησαν his consimiliter ponuntur de pugnantibus, qui sibi corporibusque suis nimio ardore haud parant, ac σὺν παραχρῆμα ἰαντῶν in hostes ingruunt, quae et Porti doctrina. Posterius *ingruentes* ex ἀτίοντες Arch. fluxit; quo quidem, si tamen iidem Ionibus ac ἀτίοντες, nihil accommodatius. Ἀτίοντες, ὀσμῶντες, πηδῶντες, Hesyehio, Suidae [voc. Ἀττί] et hac de familia aliis. Non diffiteor, mihi vehementer illud placuisse quondam: nunc vereri occepi, ut exempla Diss. Herod. p. 88. quaestioni faciant satis. [Et ista profecto rectius ἀτίοντες et ἄττι scribentur: sunt enim ex ἀτίοντες et ἄττι contracta.] Nec sequar tamen H. Stephanum, ἀτίοντες sive ἀτίοντες scribentem: nam quae in Camerarium ille strinxit, ex Eustathio derivata, non feriunt admodum. Homeri enim ἀτίοντα Iliad. T. 332. explicant interpretes ἀτιμάζοντα, Hesyehius cum Adnot. Clar. Alberti, aut ὀλγοφρονιστοῦντα, ἀφρονιστοῦντα, aut diversius. Illud si arripiatur, valde desperantes et nullam suae salutis rationem ducentes sistet; tumque παραχρῆμανοι τε καὶ ἀτίοντες aptissime nexi procedent. Diodorus simili in re, ἀφιδῶς ἐχρῶντο τοῖς ἰδίοις σώμασι εἰς ναὺν σωτηρίαν, XIII. 60. et ἀφιδῶν τῆς ψυχῆς ἔνθα νῆας, XII. 62. WESS. — Notavit ad hunc locum Reiskius: „Cogitavi „aliquando λυττίοντες, ionice pro λυτῶντες: sed nunc placet vulgatae acquiescere, atque interpretari *furentes, rabiosi*.“ Haud dubie a Poëta mutuatus id verbum Herodotus est. Vide ad Iliad. v. 332. interpretes, et instar omnium immortalem Heynium; qui hunc ipsum etiam nostri locum expendens, istud καὶ ἀτίοντες verissime interpretatur et tamquam attoniti, mente capti. Quem ibi Valekenarium nominavit Vir doctissimus, eius loco Wesselingius erat nominandus; cuius quidem sententia haud multum discrepat ab Heynii interpretatione. S.

CAP. CCXXIV. 4 seq. ἑπτοὶ μετ' αὐτοῦ ὀνόμαστοι Σπαρτητιῶν) ὀνόμαστοι ex dialecti ritu. [sed vulgatum h. l. tenent libri omnes.] Accessio vocabulorum ex *Med.* laudatore (quod minime mirandum) utitur *Gronovio*, fluxae tamen fidei apud multos. Qui tandem illi οὐκ ὀνόμαστοι, distincti a trecentis, quorum omnium sese accepisse nomina ait? An Helotae? quibus nusquam in Spartanorum catalogo locus. Non nescio, saepe inter simillimas posita voces supina librariorum sacordia praetervideri et negligi. At coniurasse plerosque omnes scribas, et maculam schedis adpersisse, paene supra fidem est. Tueri ergo possessionem inserta e *Medic.* non posse videntur. **WESS.** — Ob vocem ὀνόμαστοι repetitam, media quaedam facile, fateor, potuerunt excidere; si tamen aliis etiam absunt Codicibus, *Vallae* non lecta, neque ego desiderarem ex *Med.* vulgata: ex hac lectione *Med.* *Koenius* forte valde probabilem efformavit, hanc nimirum: καὶ ἑπτοὶ μετ' αὐτοῦ πολλοί τε καὶ ὀνόμαστοι Σπαρτητιῶν. *Spartiatatum*, qui cum *Leonida* ceciderunt, ἐγὼ, inquit *Noter*, ὡς ἀνδρῶν ἀξίων γενομένων ἐκυθόμενι τὰ ὀνόματα: neque hic requirerem omissam vocem ἀξίων, hoc sensu sic simpliciter vix veteribus illis usurpatam: ad ἀνδρῶν γενομένων, quomodo loqui solet, adscribi potuit ἀξίων. Nomina trecentorum Spartanorum sibi forsitan enotaverat ex columna in illorum memoriam Spartae erecta. *Pausan.* III. [c. 14.] pag. 240. Κάται καὶ στήλη πατρόθεν τὰ ὀνόματα ἔχουσα οἱ πρὸς Μήδους τὸν ἐν Θερμοπύλαις ἀγῶνα ὑπόμεναν: cui etiam pag. 237. [c. 12.] μῆμα memoratur (τοῖς) λόγου μάλιστα ἀξίως μαχίσσασθαι πατὰ δὲ αὐτὸν δοκεῖσι Λαωνίδην. **VALCK.** — Vocab. ἀξίων lin. 6. cotamuni consensu libri omnes tenent: et possunt ex proxime praecedentibus intelligi ὀνομασθῆναι ἀξίως, memoratu digni. Insulsum autem adsummentum, πολλοὶ δὲ καὶ οὐκ ὀνόμαστοι, quod, a *Gron.* receptum, in suum etiam exemplum propagari *Wess.* passus est, praeter codicem *Med.* nullus alius vetus liber agnoscit; nam et *noter* F. illud ignorat, quem in *Var. Lect.* nominare neglexeram: in codd. quidem *Pb.* et *Pd.* eadem verba paullo inferius legi, sed aequè inutiliter inserta, ibidem adnotavi. S.

9. Nomina filiorum *Darii*, Ἀβροκόμης et Ἐπιράνης, ex gen-

tili sermone ad Graecorum morem esse deflecta Nob. Palmerius Exercitat. p. 38. monuit. WESS.

13. τὸν οἶκον πάντα τὸν ἑωυτοῦ ἐπιδόναι) Insuper dedit omnia bona sua. Isthac aetate Vallam in scopulum ingidisse non sane mirum est. Veteris usus, ab Homero ducti, in Attico foro vulgati, saepius interpretes immemores οἶκον domum interpretantur, ubi hac voce totum patrimonium, vel universae significantur facultates. Ammonius: Οἶκος λέγεται ἡ πᾶσα οὐσία. Xenoph. in Oeconom. p. 486, 3. ἡ οἰκονομία ἐπιστήμη φαίνεται, ἥ οἶκος δύναται αὐξάνειν ἄνθρωποι. Οἶκος δ' ἡμῖν φαίνεται, ὅπερ κτήσις ἡ σύμπασα. Praeivit Homerus, cui saepe proci Penelopes dicuntur ἔδοντες et κατεδόντες οἶκον Ὀδυσσεύς, bona comedentes Ulyssis; qualia commodum admovit Wetsten. Ev. Matth. xxiii, 14. Nusquam, quantum recorder, in hunc sensum οἶκον veteres, saepissime ponunt οἶκον, prae ceteris Xenophon, et Isaeus; sed et Thucydides, Antiphon, Lysias, Isocrates, Demosthenes, quique ad horum se student normam componere Sophistae. Dedit nonnulla Des. Heraldus in Salm. Obs. ad Ius A. et R. pag. 217. De multis ad Herodotea haec accedunt proxima Gaddatae Xenophontis, Κυρ. Παιδ. V. p. 82, 5. nemo est ὅτῳ ἐγὼ αἶψ' ἐμοῦ φύγῃ καταλείψω τὸν ἐμὸν οἶκον. Isocratis de Pericle p. 184. D. τὸν μὲν οἶκον ἐλάττω τὸν ἑαυτοῦ κατέλιπον, minorem censum reliquit, quam a patre acceperat. Isaei pag. 82, 2., ἡ μήτηρ ἡ ἐμὴ ἐν (lege ἐπὶ) παντὶ τῷ οἴκῳ ἐπὶ κληρὸς ἐγένετο. Demosthen. c. Phaen. pag. 598, 34., δὴ οἶκων λειτουργούντων κυκληρονόμηκε: ante dixerat §. 31., δὴ οὐσίας καρπούμεναν. VALCK. — Notabilis utique vocabuli οἶκος usus: at nihil impedire videtur, quo minus latinum domus, graeco οἶκος respondens, in huiusmodi orationis connexionē eadem notione ponere liceat. S.

CAP. CCXXV. 2. μαχεόμενοι ὑπὲρ τοῦ νεκροῦ) Patrem veri vidit vir optimus L. Bos, Obs. Crit. p. 59., post μαχεόμενοι nempe distinctionem ponendam: verum, quod recte Gronov. etiam animadvertit, non sic solet ex abrupto Noster orationem redordiri: vocula requiritur quae haec et illa connectat: adest illa, ita (ni fallor) suo loco collocanda: Περὶ τὴν δὲ δύο ἀδελφεῶν ἐνθαῦτα πίπτουσι μαχεόμενοι ὑπὲρ τοῦ νεκροῦ τοῦ Λεωνίδου Περσέων καὶ Λακεδαιμονίων ὀδισμὸς ἐγένετο πολλός, ἐς ὃ τούτων τε ἀρετὴ οἱ Ἕλληες ὑπεξείρυσαν. Ad postre-

ma Reiskius: *Hunc, ait, locum non concilio cum pag. 459. initio: manifesta nimis est contradictio.* Sed, qualia scribit Reiskius in *Miscell. Lips. vol. VIII. pag. 502.*, suo loco ne tangenda quidem, si quis ante annos scripsisset ferme ducentos, quibus ille modis fuisset exceptus! istiusmodi convitia hac aetate ferimus, non reprehendimus. Hic quanam tandem est *ἡντιονόασις*? Persarum manibus ereptum in hoc conflictu Regis cadaver victores aliquantisper tenuerunt Spartiatae; sed hi, *vincendo fatigati, vim hostium, οὐκ ἔχον ὑπομένειν, non sustinuerunt*, atque eodem die omnes, ut notum est, interierunt, Persisque adeo victoribus Leonidae regium quoque reliquerunt cadaver, quod capite truncatum iratus Xerxes in crucem tolli iussit. [In editis deinde *Animadversionibus* silentio hunc locum idem Reiskius praeteriit.] Secundum fictum *Plutarch. T. II. p. 306. v.* [in libello qui *Parallela* inscribitur] ex Leonidae cadavere Persa *τίμειν τὴν καρδίαν, καὶ εὖρε δασύαν*: verbis mutatis illinc rem narrat eandem *Stobaeus p. 92, 5.*; utrique citantur *Aristidae Persica*, omnibus aliis invisitata; apud illum mox in historia Romana laudatur etiam *Aristides Milesius*: istiusmodi nebulonum mendacia vix digna sunt memoratu. Lipsiensis nunc forte Criticus R. [Reiskius] fatebitur, *cunctante stylo elaborata veterum scripta paulo esse consideratius contrectanda.* VALCK. — Ad locum quòd spectat, ad quem ista disputavit *Valckenarius*, adnotare equidem in *Var. Lect.* debueram, in *Editis ante West.* et in *Mssis* sic constitutam distinctamque esse orationem: *πύκτουι μαχόμενοι ὑπὲρ τοῦ νεκροῦ τοῦ Λεωνίδου. Περσῶν τε καὶ Λακεδαιμονίων ὁθισμός etc.* Sic quidem et noster cod. F. (nisi quod in hoc *μαχόμενοι* scribitur) nec ex aliis codicibus aliud, quidquam adfertur nisi *ὁθισμός* ex Pa. et quod ex uno Pd. *Larcherus* adnotavit, post *μαχόμενοι* in illo incisam esse orationem, post *Λεωνίδου* non esse interpunctam. Ut olim alii, sic et *Valla* legerat, interpretatusque erat: *Hi duo Xerxis fratres super cadavere Leonidae pugnantes occubuerunt, adeo vehementi Persarum Lacedaemoniorumque conflictu, ut Graeci etc.* Atque in eadem ratione adquiescere fortasse debueramus. Primus *Gronovius* suspicatus erat, post *μαχόμενοι* forsan interpungendam fuisse orationem, ut verba *ὑπὲρ τοῦ νεκροῦ etc.* ad sequentia referrentur: eam-

dem vero suspicionem rursus deposuit, quoniam ita nimis abrupte inchoaretur sequens periodus, Ὑπὲρ τοῦ νεκροῦ τοῦ Λεωνίδου etc. Nihilominus *Wesselingius* post *μοχθεύμενοι* quidem interpunxit orationem, proxime sequentia vero verba intacta reliquit, nullam in *Notis* super hoc loco dubitationem significans, at in latina tamen versione coniunctivam adiciens particulam: *Xerxis igitur duo fratres pugnantes occubuerunt; a deo que vehemens de cadavere Leonidae fuit Persarum Lacedaemoniorumque conflictus* etc. Post hunc *Schaeferas*, tenens post *μοχθεύμενοι* interpunctionem, ante Ὑπὲρ τοῦ νεκροῦ, καὶ particulam ex coniect. adiecit; quae particula ex *Schaeferiana* editione in nostram propagata est. At equidem, si modo necesse utique fuit a vetere ratione discedere, profiteor paulo expeditiorem mihi nunc videri *Valckenarii* rationem, in eandem cum *Schaefero* sententiam ὕπὲρ τε τοῦ νεκροῦ corrigentis. Potuerit vero nihilominus deinde post *Περσῶν* eadem τε particula suum locum tueri. S.

4. ὑπερεξέτευσαν) Raritate commendatur, nullo alio privilegio: idem ὑπεξείρυσαν, subtraxisse videlicet sua virtute pugnantis Persis *Spartanos* Leonidae corpus. Nam, quod illi *Xerxes* deinde turpiter insultavit, tum contigit, cum trecenti post strenuum certamen occubuerant omnes. Frustra enim in his difficultas quaeritur. Porro [lin. 7.] ἐτεροιοῦτο τὸ νείκος ex *Pass.* legitimum puto. Νείκος de bello et pugnae contentione c. 158. alibique. Geminum ferme lib. IX. 101. ἐνθεῦτεν ἤδη ἐτεροιοῦτο τὸ πρῆγμα. *WESS.* — ὑπεξείρυσαν lin. 4. cum *Schaefer.* ex edd. ante *Gron.* revocavi. Codex *Med.* autem cum *Pass. Ask.* et uno ex *Paris.* non ὑπεξείρυσαν dabat, ut in nostra *Var. Lect.* perperam scriptum, sed ὑπερεξέτευσαν: quod ego quidem librario-rum errori adscribendum puto, *Wesselingius* vero a *Gronov.* receptum in contextu tenuit: quibuscum noster etiam cod. *F.* fere consentit, qui non, ut in *Var. Lect.* dixi, ὑπεξείρυσαν, sed (ut, codice iterum inspecto, nunc primum animadverto) ὑπερεξέτευσαν praefert. S.

10. ὁ δὲ Κολωνός ἐστὶ etc.) Parendum fuit scriptis libris. *Plutarchi* editiones *Κολωνόν* ostentant, sicuti et *Aldus*, quasi proprium nomen. Prope eum collem *Λεωνίδου σῆμα* apud *Philostratum* *Vit. Apoll.* lib. IV. 23.; verius *Noster*. Adde

Simonidae Epigramma Anthol. III. 5. p. 296. WESS. — Vide Anal. Brunekii T. I. p. 132. num. xxxv. S.

12 seqq. *μαχαίρησι; τοῖσι αὐτίων etc.*) *Tan. Fabri* coniecturas acerbius taxari animadverto, addique contextui haud illud satis opportunum. Codicum inconstantia optionem reliquit liberam, qua, praesertim cum *Longinus* praeiret, utendum censui. Namque ex eo advocatum, et princeps editio, et *Mssti*, teste *Cl. Zaeh. Pearoe*, offerunt, prorsus *Herodoteis*, uti vulgari iussi, concordans. Hoc amplius, καὶ χερσὶ καὶ στόματι a sequente κατέχωναν punctuatione separavi, eiusdem *Longini*, cui στόματι μάχεσθαι mera hyperbola, ductu. *Cicero Laconici* in eo genere quidpiam observavit, adolescentum greges, inquit *Tusculi Disput. V. 27.*, *Lacedaemone vidimus ipsi*, incredibilem contentionem certantes pugnis, calcibus, unguibus, morsu denique. Quod itaque his aptum haerebat, κατέχωναν οἱ βαρβαροὶ βάλλοντες, barbaros manibus oribusque defensantes sese *Spartiatas* iaculis obruisse et quasi contumulasse, cultissime pingit. Grande oppido κατανεχῶσθαι βίβλιν, eodem *Longino* monitore. Hinc *Aristides T. II. pag. 190.* κατεχώσθησαν ὑπὸ τῶν βαρβάρων: *Philostratus Vit. Apoll. IV. 23.* ἐπὶ τοῖς κελωνόν, ἐφ' οὗ λέγονται Λακεδαιμόνιοι περιχώσθησθαι τοῖς τοξίσμασι: *Libanius Or. XXXV. p. 690. A.* ὡς δὲ πολλοὶ ἐλέγους καταχώσας τῶν Λακεδαιμονίων ἐν Πύλῳ, ubi *Morellus* nihil vidit. *WESS.*

12-15. ἀλεξιμένους μαχαίρησι etc.) Quod, postea temere reiectum, olim placuerat *T. Fabro*, mihiq. venerat in mentem, hoc a Codicibus subministratum (*Diss. Herod. pag. 123.*) revocabitur in contextum, sic, ut puto, collocandum: ἀλεξιμένους μαχαίρησι (τοῖσι αὐτίων ἐνύγχων ἐπιπεριούσαι,) καὶ χερσὶ καὶ στόματι, κατέχωναν οἱ βαρβαροὶ βάλλοντες. In his ista, καὶ χερσὶ καὶ στόματι, ab interpretibus *Longini*, *Fabro*, *Dacierio*, *Tollio*, variis tentata coniecturis, unus recte ceperat *Boileavius*, ut accipienda docuit *L. c. Clar. Wesseling.* Τοῖσι, dubio vacuum, sic adhibetur *lib. VIII. c. 89.*, ὅτε γὰρ νῦν ἐπιστάμενοι, τοῖσι αἱ νῆες διεφθίγοντο, -- ἐς τὴν Σαλαμῖνα δύνειν. Sed haec, τοῖσι αὐτίων ἐνύγχων ἐπιπεριούσαι, nempe αἱ μάχαιραι, apte respondent ad ista *c. 223.*, δόρατα μὲν νῦν τοῖσι πλείοσι αὐτίων πικραῦτα ἐνύγχων κατεργότα ἦδη, αἱ δὲ τοῖσι ξίφει διεργάζοντο τοὺς Πέρσας: pro

more videlicet istius aevi, quo, *hasta fractâ, gladiis utebantur*. VALCK. — Olim, quum imperite iuncta legerentur verba καὶ χερσὶ καὶ στόμασι κατέχουσιν οἱ βάρβαροι, Val-
le intellexerat barbaros, et manibus et vocibus inces-
sentes Spartanos; Gronovius vero, et manibus et mucroni-
bus. S.

CAP. CCXXVI. 5 seq. ὡς --- τὸν ἥλιον --- ἀπο-
κρύπτουσι) Sagittis Persarum solem obscurari solere: sic opti-
mè Valerius Maxim. Herodoteum interpretatur ἀποκρύπτουσι
lib. III. c. 7. fin. Aliiter Cicero Tusculan. I. 42. ubi de hoc
egit Spartani dicto Davis. Pauca dederant viri Docti ad
Brontin. IV. c. 5, 13. Proxima [lin. 7.] τοσοῦτό τι πλῆθος
(τὸ πλῆθος saltem scribendum,) αὐτίων εἶναι: illa, nec mi-
rôr, maluisset omissa Iac. Tollius ad Longin. p. 223. [Equi-
dem nec invitus tueri illa suum locum passum sum: nec
τὸ articulum pro τὶ requisivi.] Unicum hoc tantum Die-
necis Spartani dictum Noster retulit, nullum Leonidae
vel aliorum de trecentis istis: feruntur tamen plura, et
sanè digna seculorum memoria; quorum omissionem non
adeo negligentiae Plutarchus imputat, quam malevolen-
tiae T. II. p. 866. c. v. et, ne quis minima diceret historici-
um intacta praetermisisse, ὁ δὲ, inquit, τὴν Ἀμάρσιδος ἀπο-
φύφθην etc. qualia dum nequeunt negari, vellem equi-
dem nec dici potuisse. VALCK.

7. τοσοῦτό τι πλῆθος αὐτίων εἶναι) Eustathium arbitreris
hic aut superius νίκης invenisse: καὶ σημειῶσαι, scribit, ὅτι
τὸ παρ' Ἡροδότῃ νίκης βελῶν, ὑφ' ᾧ ὡς ὑπὸ σκιᾷ ἔχρην μάχε-
σθαι, συγγενὲς ἔχει τῇ Ὀμηρικῇ ταύτῃ λέξει Iliad. ©'. 159. Id
si vere reperit, admodum utique fuisset. Ego vero ex
scriptorum exemplarium taciturnitate addubito, vacil-
lantique eius memoriae adscribo. Cicero, non Trachinium
quendam, sed Persen hostem in colloquio haec dixisse glo-
riantem Tusc. Disp. I. 42. adfirmans, notatur a Pet. Vi-
ctorio Var. Lect. lib. XXVII. 9. 4 quem et Davisium adi-
WESS. — Ad vocab. πλῆθος quod adinet, nisi con-
sentirent (quoad quidem novimus) codices, facile crederes
variandi causa nunc h. l. νίκης scripsisse Herodotum; et
sedem nominis, cui peropportuna hic locus erat, inter-
pretamentum occupasse. Sic quidem Νίκης Hesychius cum
Scholiastis Homeri et Euripidis πλῆθος interpretatur: conf.
Wetsten. ad Epist. ad Ebraeos c. XII, 1. S.

CAP. CCXXVIII. 3 seqq. ἐπιγράμματα γράμματα etc.) Ubi duo leguntur de his tribus epigrammata priora, Anthol. III. c. 5. [Anthol. H. Steph. p. 200. Anal. Brunck. T. I. pag. 131 seq.] plura sequuntur εἰς τοὺς ἐν Θερμοπύλαις θανόντας scripta: quod illic est 24. Εἰ τὰ πολλὰς θνήσκουσιν etc. Simonidi tribuitur in Scholiis ineditis in Aristidis Panathen. Sed magnificum Simonidis ad lyram cantatūm ἐγκώμιον τῶν ἐν Θερμοπύλαις θανόντων [Anal. Br. T. I. p. 123 seq. num. xv.] nobis custodivit Diodorus Siculus XI. c. 11, ipsemet exquisitis laudibus fortissimos viros dignatus. Variabant forte Codices [lin. 9.] in Epigr. secundo: legitur apud Strabon. IX. p. 656. [pag. 429. ed. Cas.] Ὡ ξὶν ἀπαγγέλλον: apud alios ut vulgatur apud Herodot. Mihi non displicet quod est in marg. Ed. Steph. Ὡ ξὶν ἀγγέλλειν Λακιδαιμονίους: convertit Latine Cicero Tusculan. I. 42. ubi notat Davis. In secundo versu [lin. 10.] alteri longe praestat Herodotea lectio: τοῖς κίων ῥήμασι πιθέμενοι: alludit Poëta Lycurgi τὰς καλουμένας ῥήτρας. VALCK.

9. ἀγγέλλειν) Frequens ἀπαρεμφάτων usus, et schedae id securum et verum praestant. Adsimile c. 110. ἐμοὶ χρᾶσθαι ὡς ἀνδρὶ ψεύτῃ, in me ut mendacem consule. Latina Tullii, Dum sanctis patriae legibus obsequimur, bona sunt, sed ex Simonidae, ut ille censuit, πιθέμενοι νομίμοις. In vulgato, alludente ad Spartanorum ῥήτρας, omnes acquiescunt Codd. cum Suida. WESS.

CAP. CCXXIX. 5 seq. εἰς τὸ ἔσχατον) Adstipulor Cl. Wasse ad Thucyd. IV. 12., hoc laudanti. Alia in re superius c. 107. ἀλλὰ διακρίτῃς εἰς τὸ ἔσχατον. Diodorus, Polybius, Agatharchides etc., invitis tamen Grammaticis, de morboris ἰσχάτως ἔχειν et διακρίσθαι. Vide Diodorum XVIII. 48. et doctissimum Trillerum in Thom. M. Ἐσχάτως. WESS.

Ibid. ὀφθαλμιῶντες εἰς τὸ μέγιστον) Ἐς τὸ ἔσχατον legendum decernit Ios. Wasse ad Thucyd. IV. cap. 12., codices (quod alibi solet) non commemorans: praebet illud margo Steph. lectum quoque Vallae, neque tamen non reperiuntur εἰς τὸ μέγιστον, et εἰς τὰ μέγιστα: permutanturque phrases, τὰ ἔσχατα ἀσειβῖν, et τὰ μέγιστα ἀσειβῖν. In malis tamen vitiosisve ponere malunt εἰς τοῦτοῦτοῦτο πρὸς τοῦτοῦτοῦτο ἢ τὰ ἔσχατον: ἡνίαςται μὲν εἰς τὰ ἔσχατα Ἀρχίδαμον, est in Xenoph. Ἑλλ. V. p. 334, 29. Extremam lippitudinem intellexit Valla. Pla-

de Gorgia p. 496. Α. νοσῖ που ἀνθρώπος ὀφθαλμούς, ὃ ὄνεια ὀφθαλμία: de coecitate posuit Aristoph. in prima ed. Pluti vs. 115. Ταύτης ἀπαλαΐζειν τι τῆς ὀφθαλμίας: cui versui hunc postea substituit, illic in Scholiis memoratum: Τῆς συμφορῆς ταύτης σε παύσειν, ἧς ἔχεις: sive, ἢ σ' ἔχει. Timocles Athenaei VI. p. 223. c. Ὀφθαλμῶ τῆς; εἰσὶ Φινίδαι τυφλοί. VALCK.

14. λεπτοψυχόντα) Si verum esset quod Lexicographis traditur, apud Thucyd. λεπτοψυχῶν sumi etiam pro ignavum esse; illuc potuissent referri quae Wasseus alienissimo loco posuit p. 245. n. 43. [ad lib. IV. c. 13.] Τῇ εὐψυχία opposita ignavia dicitur etiam ἀψυχία: animi deliquium, aliis λεπτοψυχία, Ionice vocabatur ἀψυχή: forsitan itaque ignavus sive pusillanimis novatori Herodoto est λεπτοψυχόν. Coniecisse se scribit aliquando Reiskius διλοψυχόντα. Poni saltem debuerat φιλοψυχόντα: hoc si praeberet scriptus Codex, anteponerem vulgato, velut isthac etiam aetate usitatum. Tyrtaeus apud Lycurg. c. Leocr. p. 163, 4. Ἄλλὰ μέγαν ποιῶντι καὶ ἄλκιμον ἐν φρεσὶ θυμόν. Μηδὲ φιλοψυχεῖτ', ἀνδράσι μαρτυρόμενοι. Ex Homericis expressum insigne Theopompi dictum habet Clemens Alex. Strom. VI. p. 749, 10. Εἰ γὰρ ἦν τὸν κίνδυνον τὸν παρόντα διαφύγινας ἀδεῶς διάγειν τὸν ἐπὶ λοιπὸν χρόνον, οὐκ ἂν ἦν θαυμαστὸν φιλοψυχῶν: attigit eximius Jer. Markland. in Lysiae p. 44, 4. et Ioannis Ev. xii, 25. ubi plurima collegit Wetsten. VALCK. — Vulgatum pertinaciter tuentur libri omnes. S.

14 seq. Εἰ μὲν νυν ἦν μόνον etc.) Versavit hunc locum Reiskius, vitii, uti suspicatur, reum mancumque. Medicinā, quam invenire se negat, in promptu erit, modo [pro ἀλογήσαντα, quod Gronovio placuerat,] ἀλγήσαντα, h. e. ὀφθαλμῶντα, oculorum morbo dolentem, revocemus. Quid enim? An Aristodemus ἀλογήσας, praeceptorum contemtor Leonidae, Spartam redux, sine poena abiisset? Non sieri Lycurgus nec militaris disciplina, apud Aelianum in Suidae Κάκη. Oculorum morbus obtentui, cur praelio afuerit, posuit esse, nulla ἀλογίᾳ. Quod Portus ἀλγῆν semel excitavit ex lib. IX. 22., nihil ad rem. Habet lib. III. 40. et 43. atque alibi. Magis urgeret ἀλγῆν, sine comite positum, de morbo doloreque oculorum, ni ὀφθαλμῶντες Eurytus et Aristodemus in hac quaestione praecessissent. WESS.

CAP. CCXXXI. 3. οὐτὶ οἱ πῦρ οὐδὲς ἔναυς) Frequens inter Graecos olim abominandi flagitiosos et infames genus. Id Lycargo in Aristogit. p. 106. μᾶτε πῦρ ἐναύειν μᾶτε πύρριτῶν μῆδιν, μᾶτε δουρῶν τῶν γενομένων κοινωτέον. Et enucleatius atque amplius Demostheni-Or. 1. in Aristogit. p. 199. μὴ πυρὸς, μὴ δούρειον, μὴ πρῶτον, μὴ βραχὺ, μῆδεν μῆδενὸς ταῖς κοινωτέον, μῆδὲ λαμβάνειν, μῆδὲ αὐτὸν τοῦτο φιδόναι. Atque hac aversatione Athenienses ultī Socratis fuerunt, accusatores, οὐ, μᾶτε πῦρ ἐναύειν; μᾶτε, uti Spartani Aristodemum, ἀπακρίνομαι πρὸς τὸν μῆδιν in Plut. T. II. p. 538. A. Sed talia privo Attici iudicio et odio, Spartae lex ea infamiae notā τοῖς τρέσαντας, siue fugaces, atque τὸν κόλπον καταδεικνύοντας, adaspergebat, apud eundem, Appophthegm. p. 191. B. Estque hinc Aristodemus, ὁ Τρέσαν, *Atliano* de Anim. lib. IV. 1. et *Suid.* in *Διπούρχος*. Confer lib. IX. 70. WESS. Cui publicitus inusta fuerat, nota turpitudinis, (Ἀρμόδιος μὲν γὰρ τις ὑπὸ τῶν νόμων ἐλαττοῦται ἀτιμία: *Amthion*.) huic, πῦρ οὐδὲς ἔναυς. Σπαρτιατῶν, οὕτως δεικνύται. Veteres verum, adhibuerunt ἔναυν veluti proprium in hoc humanitatis officio, infamia notatis denegato: vid. apud *Suidam*, in *Ἐναύν*, *Polybi* locus, et Scriptoris incerti de Callixeno loquentis, ex historia Graeca notissimo; seq. in huius loco scribendum, μᾶτε ὑμᾶς ἐκωνῶν αὐτῶν, μᾶτε πῦρ ἐναύν ἐβούλετο. Atque id ipsum verbum in Attici Buzygia fuisse videtur execrationibus. *Diphili* parasitus apud *Athen.* VI. p. 239. A. Ἀγνοεῖς ἐν ταῖς ἀραῖς ὅτι ἐστὶν, ἢ τις μὴ φράσει ὅτι δῶς ἔδον, ἢ πῦρ ἐναύνει, [fors. ἢ πῦρ μὴ ναύνει] ἢ διαφρασεῖ ὑμᾶς. *Cicero* de Off. III. c. 15. Quid est aliud, erranti viam non monstrare, quod Athenis execrationibus publicis sancitum est. Saepius ἀραὶ memorantur: ἀραὶ Βουζύγεια, huius legis additae, non video cur prae aliis publicae dicerentur: in voce publicis nomen forte latet Buzygis antiquissimi legislatoris: velut in transcurso S. *Petitus* illius, facit mentionem ultimo commentario in Leges Atticas, Buzygis leges, velut a natura praescriptas humanitati, omnium pene primas collocassem. Vetuit etiam alteri facere, quod sibi quis fieri nollet; vetuit et περιόρῃν ἀτραφὸν σῶμα. *Schol.* in *Soph. Antig.* 262. Βουζύγης Ἀθήνησι κατηράσατο τοῖς περιόρῃσι ἀτραφὸν σῶμα. Aliam Βουζύγειον ἀράν, Buzygis execrationem, ubi laudaverat *Clemens Alexand.* Strom. II. p. 503. 17.

[p. 308. ed. Lugd. Bat. 1616.] latet nomen in Βουζύγιον: quod non intellexit interpres. VALCK. — Quem hic ex reconditae eruditionis suae penu *Buzygen* nobis produxit Vir longe doctissimus, de eo praeter auctores ab ipso citatos consuli *Hesychius* in Βουζύγης potest et qui ibi alii a doctis interpretibus laudantur. Quod autem *Ciceroni* l. c. pro publicis restituendum *Buzygis* nomen suspicatus est idem admirabilis in indagandis sanandisque corruptis veterum scriptorum locis artifex, illi coniecturae speciem praesertim conciliare videri poterant ea quae in Proverbiorum e Vatic. Biblioth. Appendice Cent. I. num. 21. leguntur: ubi quod scribitur: Βουζύγης ἐπὶ τῶν πολλὰ ἀρωμάτων: id recte latine redditum, *Bazyges* (scil. dicitur) *de multa imprecantibus*. Tum vero, quae consequuntur Interpreti non intellecta: ὁ γὰρ Βουζύγης Ἀθηναῖον ὁ τὸ ἱερὸν ἄροτρον, ἀλλὰ τε πολλὰ ἀρωματίζει, καὶ τοῖς μὴ κοινωνοῦσι κατὰ τὸν βίον ὕδατος ἢ πυρὸς, ἢ μὴ ὑποφαίνουσιν ὕδον πλυνόμενοις: haec nonnihil partim defecta partim corrupta esse adparet. Supplendum ὁ τὸ ἱερὸν ἄροτρον ἄγων, aut ex *Hesychio* legendum ὁ τὸν ἱερὸν ἄροτρον ἐπιτελῶν, et, pro ἀρωματίζει, ἀρωματίζει scriptum oportuisse nemo dubitaverit. Sed haec quidem nihil ad *Herodotum*. S.

4. ὁ τρεῖς ας Ἀριστοδῆμος) Hinc memoratur *Aeliano* de *Nat. An.* IV. c. 1. fin. Τῶν τρεῖς ἀντῶν qui dicebantur *Spartae*, *Tyrtaeus* iam meminit in *Stobaei Flor. Grotii* p. 191., *Τρεῖς ἀντῶν δ' ἀνδρῶν πᾶν ἀπόλωλ' ἀρετῇ*. vid. *Io. Meurs.* Misc. Lac. lib. III. c. 7. Sed et his nonnunquam redit in praecordia virtus; ut huic etiam evenit *Aristodemo*; nam, cum apud *Plataeas* strenue pugnasset, ὁ αἴτιμος factus est iterum, ut ante fuerat, ἐπίτιμος. *Spartae* quoque οἱ αἴτιμοι liberabantur infamia: vid. *Clar. Wesseling.* ad *Diodor.* T. II. p. 372. [ad lib. XIX. c. 70.] *Spartanorum* ingenio congrua narrat *Xenophon* de *Republ. Lacedaem.* p. 398, 19. Qui nobis *Aristodemum* memorat, et *Pantilen*, [CAP. CCXXXII, 3.] si notos habuit, aliorum potius meminisse poterat, quos laudat *Plutarch.* T. II. p. 866. c. *Hortum* unus, epistolam *Spartam* deferre iussus, dixisse fertur *Leonidae*: μαχατὰς τοῖς, οὐκ ἀγγελιαφόρος, ἐπέμειν: sive potius, οὐ κάρυξ, ἀλλὰ μαχατὰς, ἀπολούθηκα: ut ferre legitur p. 225. B. VALCK.

Herodot. T. VI. P. II.

E.

CAP. CCXXXIII. 1 seqq. Οἱ δὲ Θηβαῖοι etc.) Quae de Thebanis sequuntur, hinc excerpta, refutanda sibi sumit Plutarch. T. II. p. 866. p. E. et p. 867. A. ubi Leontiadem negat, Thebanorum ducem ait Anaxandrum fuisse, sequutus Aristophanem Bocotum et Nicandrum Colophonium. Huius Leontiadae filium Eurymachum postea temporis scribit Herod. [lin. 18 seqq.] a Plataeensibus interfectum; quod, quinquaginta circiter annis postquam haec evenissent, accidit anno primo belli Peloponnesiaci: Thucyd. II. c. 2. et 5. VALCK.

8. λέγοντις τὸν ἀληθέστατον τῶν λόγων) Triumphat hic Plutarchus, Nostri malignitatem traducens, nonnulla consulto negligentis, alia absurde tradentis. Tanto in tumultu qui potuit inaudiri Thebanorum inploratio? rogat. Quomodo Thessalorum pro illis intercessio? Enimvero, si quae Scriptor dolo malo celavit, inprobo vehementer. At, unde explorata illi fuisse, quae silentio pressa dicuntur, cognoscemus? De precibus quid mirum, quum Thebani a Graecis sese seiunxerint; neque abhorret, allegasse, dum ipsorum plures contrucidarentur, deprecatores Thessalos. Possunt profecto multis veterum traditionibus difficultates cieri, eaeque expeditu operosae, quibus veritas non exstinguitur. Nam, inprudenterissime mentiri Herodotum de stigmatibus et Leontiada, cuius filio aequalis fuit, ceterisque Thebanis, cum Camerario non adducor ut credam. WESS.

20. ἀνδρῶν Θηβαίων τετρακοσίων) Thucydides II. 2. trecentis paullo plures, ὀλίγῳ πλείους τετρακοσίων, fuisse perhibet; Diodorus, numero rotundo, ccc. lib. XII. c. 41. Necem Eurymachi, ἀνδρὸς Θηβαίων δυνατωτάτου, quae principio belli Peloponnesiaci accidit, signat Thucydides c. 5. WESS.

CAP. CCXXXIV. 10. ἐν τῇ Λακεδαίμονι) Sic optime ex membranis Cl. Gronovius. Nec male c. 235. ἐπὶ τὴν Λακεδαίμονα χώραν exemplar Arch. Omnem enim regionis tractum, in quo Sparta, Lacedaemonem esse et dici, notum nimis est. Aeliani Var. XII. 43. ἐν Λακεδαιμονίᾳ Μώδακος ἐκαλοῦντο, bene scripti Codices ἐν Λακεδαίμονι. WESS.

Ibid. ἔστι ἐν τῇ Λακεδαίμονι Σπάρτη) Parum puto referre, utrum Λακεδαίμονι probetur, an Λακεδαιμονίῃ: dummodo regio Laconica intelligatur per Λακεδαίμονα. Λακεδαίμονα χώραν dixit cap. sequenti. Multo mihi maioris videtur

momenti ex his Herodotei Demarati manifesta *Spartiatas* inter et *Lacedaemonios* differentia; veteribus illa nonnunquam, sed a recentioribus saepenumero neglecta. *Lacedaemoniorum* in universum magnum ait Demaratus esse numerum, multasque civitates; sed inter has eminentem *Spartam* cives ad summum numerare octo duntaxat hominum millia; ceteros quidem *Lacedaemonios* egregios esse bellatores, sed qui non possint ad *Spartanos* aequiparari. Penes *Spartanos* erat imperium, quod exercebant in Laconicae civitates ceteras, sive τοὺς ἐκ τῶν περιουκίδων πόλεις. Erant illi quidem dicebanturque Λακεδαιμόνιοι: sed non, contra, aliarum Laconicae civitatum incolae dicebantur olim *Spartani* vel *Spartiatas*; his ubicunque opponuntur οἱ περίοικοι, sive οἱ Λακεδαιμόνιοι, quinam sint intelligendi, clarum est ex his *Herodoti*. Credi vix potest quoties hac in re fuerit ab eruditissimis hominibus erratum; quae hic dici possent permulta, locus non admittit. VALCK.

16. ἔχεις αὐτῶν τὰς διεξόδους) Zopyrus, ἐπίσταμαι δ' αὐτοῦ πάσας τὰς διεξόδους τῶν βουλευμάτων, lib. III. 156. Quod Galeus autem [lin. 17.] ex Arch. βασιλεὺς τούτων γινόμενος, dolendum est in illo non inveniri. Valla expressit, ex codice an coniectura incertum, satis alioqui adcommodatum. WESS.

CAP. CCXXXV. 6. Χίλων) Parum refert, Χίλων legatur, an Χίλων, ex caussa ad lib. I. 59. exposita: posterius, de quo Sosip. Charisius Grammat. lib. I. p. 78., malui. Prudens Chilonis, πρόνοιαν περὶ τοῦ μέλλοντος λογισμῶν κατὰληπτήν hac tenus arbitrati, de Cytheris effatum, hinc Diogenes Laërtius I. 72. in hortos suos derivavit: nam quae de Nicia, insulam bello Peloponnesiaco occupante atque oras Laconicae ex ea infestante, Thucydidi debentur lib. IV. 53. WESS.

CAP. CCXXXVI. 5. ἐνδεκόμενον λόγους) Aldi istud qui mutatum iverunt, nullam ad Herodotum inierunt gratiam: nam solum veritate fulciebatur. Mox c. 237. οὐ γὰρ δὴ ἐμὴνὸ γε ἐνδέξομαι. Clarius lib. V. 92. τῶν δὲ συμμαχῶν τὸ πλῆθος οὐκ ἐνεδέκετο τοὺς λόγους. Postmodum [lin. 9.] in ἐπὶ τῇσι παρούσῃσι τύχῃσι nisi ad sententiam ἡμῶν adsumatur, ea profecto laborabit. WESS.

-99- τῶν-νέας νεαυνηγήκας) Tollendum puto litteram male

repetitam, scribendumque, τῷ νόμῳ: Tu, τῷ, qui naves quadringentae naufragio perierunt, si - - ἄλλας τριηκοσίας ἀποπέμψας. [τῷ recepit Borh. At τῷ tenent libri omnes: idque ea ratione, quae est a Wess. exposita, locum suum tueri commodè potest.] Quod praecessit, [lin. 7.] τῷ ποιεῖ τούτοις χρεῖμασι οἱ Ἕλληνες χαίροντες: istiusmodi moribus, vel isthoc ingenio solent esse Graeci: me iudice, non potuit illud inverti, scribique, χαίροντες χρεῖμασι: neque adeo ab Antiphane apud Athen. IV. p. 169. π. χαίροντες ἐνομάζοντες: sed scribi debuit χαίροντων ἐνομάζοντες, ut recte vulgarent viri docti in Poll. X. 106. [et sic nunc legitur in nupera Athenaei editione.] Hoc constantissimè sibi postulat Atticorum usus, alterum non admittit; atque hic Graecè doctissimum Is. Casaubonum memoria fefellit, VALCK. — His adde quae de isto usu verbi χαίρει Hermannus ad Viger. Adnot. 207. enucleatius disputavit. S.

18. γινώσκω (χ). Suspicionem docti viri. [Reiskii] liber Arch. stabilit. Ἐξω ex Ark., cum Achaemenis ad regem oratio instituat, suadentis desiderio haud respondet; pristinum vero ἔχον multo mihi, nexum sermonis manifesto taphias. [Ἀρτερόλεμος supra lib. IV. 140. in censuram venerunt. WESS.] Singularis inprimis hac verbi forma exemplarium scriptorum consensus exstat. Sunt docti homines, qui repeti posse negant ab ἀνίστασθαι, illo scilicet, quod ex ἀνὰ atque ἰσθαι coaluit, reponuntque ἀνίστασθαι. Contra ea Portus, ἀνὰ nullam vim addere verbo adaeuerat, atque ἀνίστασθαι tantum valere, ac ἰσθαι: cuius opinionis nullum, nisi fallax ancipiti in suspitione, fundamentum. Optime γινώσκω ἰσθαι, βλάσθην ἰσθαι, et similia usurpari, in confesso est. Quid si ergo vocabulo disparato et secto γινώσκω ἀνὰ ἰσθαι scribatur? Sic Ionicum erit, loco futuri ἰσθαι, cuiusmodi lib. III. 53. δεικνύναι μὲν μάστιγα ταῖς αἰσὶν ἰσθαι, πρὸ κηρύσθαι, ac plura in Porti promptuario et Rich. Dawes Miscell. Critic. p. 80. Mihi, multum et varie versanti, leuissima haec vocis visa medicina fuit, nescio an aliis. WESS. — Equidem cum Schaef. et Schneid. (Lexic. crit. voc. Ἀνίστασθαι) in vulgato adquiescendum putavi. Ut latine non modo surgere, sed et resurgere dicimus; utque nonnulli non solum mederi, sed et remediare et reme-

dicti dixerant: sic graece non modo *Idomai*, sed et *Andomai* (ionice *Andomai*) nec ita male dici potuisse videtur. S.]

CAP. CCXXXVII. [9. *δυσμνήs τῇ στυγῇ*] Vix usquam alibi sic τῇ στυγῇ adiecto articulo positum reperiri puto. Itaque *δυσμνήs αἱ* (vel *αἱ*) *στυγῇ* scriptum oportuisse mihi persuaseram; atque haud cunctanter ita editurus eram; nisi vulgata scriptura apud *Stobaeum* quoque non modo in *Gesnerianis* editionibus (quas passim ex vulgatis Auctorum editionibus consulto mutatas novimus,) verum etiam in ipsa princeps editione Veneta exstaret. S.]

Ibid. *ὅδ' αὖ ἐν τοῖς ὁδοῦσιν* Quod *Potta*, nimium ne crederetur colori, hic observatum magnopere vellea. Mutanti viro *Celeb.* [*Grænovio*] *ὅδ' αὖ* repugnant genus vermonis et Codicum cetera. Illud autem [*lin. 12.*] *ἐν τοῖς ὁδοῦσιν* neminem, *Herodoto* certe familiarem, morari debebat. *Euripides* *Orest.* 232. *Δυσμνήs τῇ στυγῇ* *ἀνδρῶν*. Verum operae in talibus coacervandis taedet. *WESS.*

15. *ἐν τῇ στυγῇ* Intingavit in pleraque Lexica *ἡσυχασθαι*, abstinere, ex vulgato; qua id tamen potestate in Musis *Herodoti* nusquam, sed amplectendi ac retinendi. Corripit *Abreschius* *Diluc. Thucyd.* p. 373. additis negatione, *οὐ ἡσυχασθαι*, quam res sane videbatur postulare. Placuit verbo caput, volentibus schedis, detruncare *ἡσυχασθαι*, ab eo abstinere. *οἱ Ἀθηναῖοι* *ἐσχοντο τῇ* *ἀσχυρῇ*; ab illo abdicendo abstinuerunt, lib. VI. 85. *Homerus* eaepo, cuius versus, a *Cl. Gesnero* ad *Luciani* *Syr. D.* cap. 22. memoratos, praetermitto. *WESS.*

CAP. CCXXXVIII. 1. *beg. διὰ τῶν νεκρῶν καὶ Ἀστυνοῦ* Ex *Mastis* iuncta haec procedunt: praepositio *πρὸ* post regis olim posita nomen, aliunde (ut *Grænov.* bene) accesserat. *Διὰ τῶν νεκρῶν*, praeter [vel, inter] mortuos *Leoni-* denque. Ita lib. I. 199. *δι' ὧν οἱ ἔθνη διεξιόντες ἐκλύονται*, praeter quas mulierculas transeuntes elidunt. Graeci interpretes *Ezech.* xvi, 8. *καὶ διήλθον διὰ σοῦ*. *Aristaenetus* lib. I. *Epist.* 13. *τῆς πρὸς οὐμῆς ἐν τ' αὐτομάτῳ παρῳοῦς διὰ τοῦ μισανθροῦ*. Talium in Graecis uberrima messis. *WESS.*

[10. *οἱ μὲν δὲ ταῦτα ἐποίησαν* etc.) Haec si cum *VH.* 36, 1. conferantur, docebunt, puto, recte ibi a nobis accepta esse verba ista, *καὶ οἱ μὲν ταῦτα ἐποίησαν τοῖς προσκλήτοσιν αὐτῶν ἢ ἄλλοις τινί.* S.]

CAP. CCXXXIX. [1. Ἄντιμ δὲ ἐκείνῃ τοῦ λόγου, τῇ μοι τὸ πρότερον ἐξέλιπε.) Priusquam ad reliquam rerum hoc bello gestarum narrationem progrediatur Scriptor, redit paulisper ad ea quae superius (cap. 220.) dixerat, et ibi dictis nonnihil adiicit. τὸ πρότερον, quod ex cod. F. recepi, idem ac nudum πρότερον valet. Adverbiis temporis et loci ex abundantia articulum illum a Nostro praepositum frequenter iam observavimus. S.]

[5. ἐνύθοντο δὲ τρώῃ θωμασίῳ) Haec verba in latina nostra versione iniquo loco posita esse animadverto. Post ista, quod paulo ante memoravi, reponenda haec sunt: *Resciverant autem mirabili quadam ratione.* Scilicet mirabile fuit primum hoc, quod a Demarato exsule et hoste patriae nuncium illum acceperunt Lacedaemonii: deinde mira fuit ratio, qua eundem nuncium Spartam deferendum Demaratus curavit. S.]

11. ἐν Σούσοισι) Unice verum, et iure a viro Celeb. reformatum. In Diodori XVII. 107. olim αὐτὸς δὲ παρὰ τὸν εἰς Σούσαν, verum contra schedas. H. Stephanus consimilem ibi ex Plut. de Alex. Fort. p. 326. urbis eius scripturam produxit, pravam tamen et ex Codicum fide corrigendam. WESS.

14 seqq. δελτίον διπτύχον λαβὼν etc.) Ex hac narratiuncula voces aliquot excerpserit Suidas; primum in Ἐξίνῃσιν, quod interpretatur ἐξέκοψεν, ista: τὸν κηρὸν αὐτοῦ ἐξέκνησεν: adpositis Herodoteis: ubi recte iam vidit Lud. Carrio Emend. lib. II. c. 6. veriorcm esse scripturam ἐξέκνησεν, neque significari, *abscecidit ceram*, sed *abrasit*. Deinde Suidas in Ἐπίτῃσιν ista posuit: τὸν κηρὸν αὐτῷ ἐπίτῃσιν: sed hoc etiam male reddidit per ἐλέαν, λέϊον ἐπέτῃσιν. Herodoti Demaratus, *sumptis tabellis buplicibus, earum ceram erasit*, (ἐξέκνησεν) *cumque in ligno regis consilium scripsisset, ceram liquefactam literis superinduxit: ἐπίτῃσιν τὸν κηρὸν ἐπὶ τὰ γράμματα*, sive ἐπικήρωσεν, quod habet in eadem re Polyaen. II. c. 20. Herodoteum illud *Aeneae restituendum* arbitror in Poliorcet., inter veteribus excogitatos occultos scribendi modos hunc nonum enarranti, p. 1701. [ed. Gron. quae pag. 462. ed. Ernest.] ἥδη δὲ τις ἐν δέλτῳ ἐνξύλῳ γράψας κηρὸν ἐπέτῃσιν (scribendum ἐπίτῃσιν:) καὶ ἄλλα εἰς τὸν κηρὸν ἐνέγραψεν: huc rectius Herodotea magnus interpres retulisset, quam ad modum decimum.

Ut *Aeneas*, simpliciter *Orosius* II. c. 9. *bellum*, quod *Xerxes* per quinquennium instruxit, *Demaratus* --- per tabellas primum scriptas, deinde ceratas, suis prodidit. ἐπίτηξι legisse videtur apud *Aeneam*, e cuius libro *Poliorectico* multa transscripsit in suos *Cestos* *Iul. Africanus* c. 53., ἄλλοι πάλιν ἐν τῷ τῆς δέλτου ξύλῳ γράψαντες κηρὸν ἐπίτηξαν, καὶ ἄλλα εἰς τὸν κηρὸν ἔγραψαν· εἴτα ὅτε ἦλθε παρὸν δὴ τὸν κηρὸν ἐκκινήσας, καὶ ἀναγνούς ὁμοιοτρόπως ἀντεπίστευεν. Corrigendum, ὅτι ἦλθε παρ' ὃν δεῖ, τὸν κηρὸν ἐκκινήσας. His *Africani* inemendatis usus est *Is. Voss.* ad *Iustin.* II. c. 10, 13. in quibus, doctam exhibens *Iustinum* emendantis *Eliae Boherelli* coniecturam, *Tan. Faber* scribendum vidit ἐκκινήσας. Hoc quoque verbum restituendum videtur in *Epigramm. Crinagorae Antholog.* ined. *Reiskio* partim vulgatae, Ep. 478., Αἰετοῦ ἀγκυλόχειλος ἀκρόπτερον ὄξυ, --- Ἦν τι λάβη μένον μεταδόρπιον ἐγγύς ἐδόντων, Κινῆσαι πρὸς κέντρῳ ἐπιστάμενον: sed illud κινῆσαι parum iuvaret: sententia poscit, quod reponendum censeo, Ἐκκινῆσαι, eradere. VALCK. — Emendationem *Viri doctissimi* adoptavit *Brunck.* *Analect.* T. II. p. 141. S.

15. τὸν κηρὸν αὐτοῦ ἐξέκνησε) Sumserunt hinc *Iustinus* lib. II. 10. et *Polyaen.* II. 10. Geminam occultae scripturae fraudem *Aeneas Poliorcet.* c. 31. exponens, ἐκκίνηςας τὸν κηρὸν nunc praefert, loco ἐκκινήσας. *Iulius* vero *Africanus* *Cest.* c. 53., ἐκκινήσας τὸν κηρὸν, utcunque adiutus a viro docto ad *Iustinum.* WESS.

22. Λεωνίδω δὲ γυνή) *Iustinus*, haerentibus in coniectura viris, soror regis *Leonidae* consilium scribentis invenit, non sine gravi aberratione. Soror enim *Leonidae* *Gorgo* non fuit, sed uxor, filia *Cleomenis*, lib. V. 48. Ὑπίθετο bene rediit, operarum negligentia post *Aldi Camerarii*que curas depravatam. WESS.

ADNOTATIONES

HERODOTI LIBRUM OCTAVUM.

CAP. I. [1. α. Q. d. Ἐλπίων ἡ τὰς ποταμῶν στρατὸν οὐκ ἔστιν.] Referuntur haec ad ea, quae lib. VII. cap. 202. dicta sunt. Εἴτε δὲ αὐτὸς Ἐλπίων, αἱ ποταμῶν τὰς Πλάταιας ἐν τοῦτο τοῦ ποταμοῦ, nempe ad Thermopylas. Scilicet haud ita procul a Thermopylis aberat Artemisium: (VII. 175. extr.) ad Thermopylas, copiae Graecorum pedestres, oppositae sunt Xerxi; ad Artemisium, copiae navales. Iam, postquam quae ad Thermopylas acciderunt exposuit Scriptor, nunc pergit ad exponendas res ad Artemisium gestas. S.]

[2. Αἰνυαῖοι μὲν πῆες τριῖς, ἑκατὶ καὶ δύο; καὶ ἱκανοὶ.] Ad Artemisium Atheniensibus fuere naves cxxvii. Ad has quum dein accessissent xlii. aliae, (cap. 14.) completus est numerus navium cxxx., quibus eisdem ad Salaminem pugnassee ait Noster, cap. 44. Quem ad numerum si adicias xx. illas, quae mox lib. 6. seq. memorantur, prodit summa ducentarum navium, quas ad Salaminem habuisse Athenienses Diodorus Sic. tradit XV. 78. et Corn. Nepos in Themist. cap. 3. §. 1.

[4. Πλαταῖες - ἡ ποταμῶν.] Antiquae versionis corrector [Gronovius] quos (naves) Plataeenses propugnatoribus instruxerunt. Debuerant haec paulo tractari cogitatus, atque ista saltem interponi, una cum Atheniensibus. Milites nautaeque, sive propugnatores et socii navales efficiebant τὰ πλοῦματα, quae dicuntur. Plataeenses, ἀδελφοί, inter Athenienses in navibus Atticis non remiges erant, sed propugnatores. De Plataeensibus Demosthenes, sive auctor Or. c. Neaer. p. 740. [pag. 1377. ed. Reisk.] ἐμβάντες εἰς τὰς ἡμετέρας τριῖρες, ἐπειδὴ αὐτοῖς εἰσὶν ἐκείνη οὐκ ἔστιν, συνεισμενέ-

χούν ἡμῶν ἐπὶ τῇ Ἀρτεμισίῳ καὶ ἐν Σαλαμῖνι. Pausan. IX. [c. 1.] p. 712., ἐς τὰς ναῦς ἐτόλμησαν μετὰ Ἀθηναίων ἰσθῆναι. VALCK. — Τὸ πλήρωμα, socii navales, saepius quidem remiges et nautae intelliguntur, diversi αὐτῶν ἐκβάταις, propugnatoribus: non numquam verò utrique simul πλήρωμα dicuntur, quemadmodum in Lexico Polybiano olim monuimus: quo etiā spectat quod ipsae naves cum hominibus, quibus instructae sunt, πλήρωμα apud Nostrum VIII. 43, 3. et 45, 1. dicitur. Similiter ἡ δὲ συντεκνηθεὶς σφῆρα modo de propugnatoribus, sed et de remigibus, quos Plataeenses contulerint Atheniensibus, intelligi fortasse debebat: licet enim mari non adsuetae fuerint Plataeenses, haud aegre tamen horum novelli, quaque in navi remigibus Atticis mixti, utilem hac etiam in parte operam praestare poterunt. Itaque, pro eo, quod in versione cum Gron. posui propugnatoribus, rectius forsitan dicturus fueram hominibus (vel viris) compleverant. Sic mox lin. 7. ἐπληροῦν, de remigibus simul et de propugnatoribus. S. 119. Ἀκκιδαιμόνιοι δὲ δέκα Atheniensium moderationem, quae fuit in hoc rerum discrimine, sive vera, seu ficta, omnibus utilissima, laudantes Sophistae decem istas naves saepe Lacedaemoniis obiecerunt. Verè Isocrat. in Panathen. p. 242 seq. Σπαργάται - - οἱ τὴν ναυαρχίαν - - δέκα μόνον συνεβόλοντο τήρησις οἱ δὲ παρὶς ἡμῶν - - ἀρίστους ναυὺς παρέσχον καὶ μετὰ δυνάμει ἐχούσας, ἢ σὺν ἅπασιν οἱ κινδυνεύσαντες. Ducentas naves dedisse feruntur Athenienses. Epaminondas Diodori XV. cap. 78. Ἀθηναίων, αἰτ. ἐν τῷ πρὸς Εὐδοκίῳ ποταμῷ διακοσμία ναῦς, ἴδια πληροῦντας Ἀκκιδαιμόνιοις δέκα ναῦς παρεχόμενοις, ὑποτιτθῆναι: sic recte Reiskius emendat vulgata, διακοσμία ναοὶ διαπληρ. Si navium classis fuit trecentarum, ut Aeschylō dicitur in Pers. vs. 539., καὶ γὰρ Ἑλλήνων μὲν ἦν ὁ πᾶς ἀριθμὸς ἐς τριακάδας δέκα Νεών, ex verò propemodum Aristidae dicuntur Athenienses τῶν συνάπαν ἡμῶν τῶν δὲ δύο μέρη μόνον πληροῦντες. Fuerunt enim horum naves iuxta Herod. cxxx.; hoc quidem loco memorantur tantum cxxxviii; sed ὀυδακόντα καὶ ἑκατόν, cap. 44.; accesserant scilicet ad priores naves lxxviii; vid. cap. 14. et Diodor. XI. 13. VALCK. — Conf. ad lin. 4. notata. Eodem vero Lacedaemonios ad Salaminem sedecim habuisse naves tradit Nostrer c. 43, 2. S.

10. Στυρίεις) *Arch. Στυρίεις* patrono possunt uti *Eustathio*, cui ἱερὸν Στυρίων ad *Homer.* p. 281, 12. [p. 212, 49. ed. Bas.] At Στυρίεις *Thucydidi* lib. VII. 57., ubi *Wasse* et *Holsten.* ad *Stephani Byz.* Στύρα. Iustius erit καὶ Κεῖσι: [lin. 11.] nam sic insulae *Ceae* cives *Thucydidi* d. l., *Lysiae* in *Harpocratonis* Κεῖσι, (unde *Suidas* Κεῖσις, quomodo Κεῖσι hic prius et cap. 46., mutata, quae frequens corruptela, diphthongo) *Diodoro* lib. IV. 82. etc. *WESS.*

12. ἐπιβώθειον) Ionicam praestant speciem *Βωθίοντες*, vice *Βωθούρτες*, *Hesychii*; ἀνέμοι θοῖται *Βωθίοντες* *Abydeni* in *Praep. Evang. Eusebii* lib. IX. 14. p. 416., *Nostri* *Βωθήσαντες* VIII. 72., et ἄπας ἰβώθιος IX. 23., aliaque. Quis ergo receptum aversabitur, redditurum c. 14. et c. 45. scriptis ex exemplaribus? Quam Ionicam consuetudinem *Eustath.* ad *Poët.* p. 288, 16. [p. 218, 11. ed. Bas.] attigit, τὸ ἐπιβώθειον ex *Herodoto* in medium collocans; volens, quod censeo, ἐπιβώθειον. Nusquam ἐπιβώθειον in *Musis*. *WESS.*

CAP. II. [2. ὥς τὸ πλῆθος ἕκαστοι etc.) *Lubens Schaefero* accessissem, ὅσον τι πλῆθος scribenti, si vel unus. vetus codex hoc praevisset, cui simile fere est illud VII. 60, 1. Nunc in librorum consensu vulgatum sic intelligendum censui, quomodo multitudinem illam (sive summam navium) confecerint singuli; nempe singuli pro ratione virium suarum conferentes. S.]

4^{seq.} διηκόνται καὶ ἐβδ. καὶ μία) Ratio constat. *Diodorus*, diversiore nactus auctorem, cclxxx. annumerat, in pluribus (uti ad lib. XI. 12. adscriptum) dispar. Deinceps *Εὐρυβιάδης* [lin. 6.] sermonis indoli ex *Vind.* redonavi. Atque ita *Edd.* repraesentant c. 58. et 61. *WESS.*

CAP. III. 6-8. Στάσις γὰρ ἔμφυλος etc.) Ex tripode dictum. Adspice vero, quam facile bene posita mutantur. Excitat hinc *Choricus* *Orat.* in *Summum Ducem* cap. 11. *Biblioth. Gr. Fabricii* lib. V. 31. [T. VIII.] pag. 869. Ὅσον γὰρ εἰρήνην, φησὶν, *Herodotus*, πρῶτῃρα πολέμου, τοσοῦτον πόλεμος ἔφιν στάσιος ἡμερώτερος. Quanto, inquit ille, pax bello sedatior, tanto bellum seditione amabilius. Nonne mera sententiae παραδιόρθωσις est? *WESS.*

10 seq. ὡσαύτως τὸν Πέριστα) Sic scribendum. [Nempe, quia rariorem istam nominis formam plures libri praeferre; qui quidem alibi, nec ita male, cum aliis omnibus

in usitatiorem formam Πέρσιν consentiunt.] In proximis, *περὶ γῆς ἐκείνου* frustra legi malebat *Galeus*, qui saepe repererat apud veteres etiam τὴν Ἰνδῶν, τὴν Ἀθναίων, et similia. Asiae pars maxima unius imperio Xerxis subiecta recte dicitur ἡ ἐκείνου. Satis erat dixisse, [lin. 12.] τὴν Πανφάνειω ὕβριν προΐσχομενοι, ut hoc *illūdyē praetexere* dicitur *προΐσθαι τι*: sed scribere Noster maluit *πρόφασις προσχέσθαι*, ut IV. 165. VI. 137. VALCK.

11. *περὶ τῆς ἐκείνου etc.*) Alleverat docta manus Aldinae meae γῆς δηλονότι; satis est, ea vox si pro tacita habeatur. Infra c. 41. Ἀθηναῖσι δὲ (κατίσχον) ἐς τὴν ἰωῦτῶν: et cap. 106. Φεύγων ἐς τὴν ἰωῦτοῦ. Egregia magni *Casauboni* disputatio περὶ τῆς ἡγεμονίης Spartanorum et Atheniensium ad Polyb. lib. I. p. 96. huc transferri potest. WESS.

12 *seq. ἀπειλόντο τὴν ἡγεμονίην τοὺς Λακεδαιμονίους*) Ad hanc normam supra scripserat, VI. 70. τοὺς θιράποντας αὐτὸν ἀπαιρόνται. Est ista verbi ἀφαιρῆσθαι structura Atticis scriptoribus valde frequentata, ἀπαιτεῖν et ἀποστρεφεῖν similiter usurpantibus. Ista *Thomae Mag.*, nuper nobis ex Oxon. Cod. vulgata, prostant in nota *Clar. Oudendorp.* pag. 130., Ἀφαιρούμαι οἱ δοκιμοὶ μετὰ αἰτιατικῆς (sic leg.) ἀμφοῖν καὶ τοῦ πράγματος καὶ τοῦ προσώπου μένον. Rem ipsam quod attinet, evenit illa triennio post, Ol. LXXV, 4. Athenienses tum temporis dicuntur *Thueydidi* I. 96., παραλαβόντες τὴν ἡγεμονίαν ἐκόντων τῶν ξυμμάχων, διὰ τὸ Παντανίου μίσος. Spartani quidem *Pausaniae*, Περσίζοντες, superbia socios irritavit; sed ad imperium in Athenienses transferendum ceteros Graecos aequitas potissimum movit *Aristidis*: *Corn. Nepos* in *Arist.* c. 2. vid. et *Diodor.* XI. c. 44., qui cap. 46., utrumque memorat; et *Pausaniae* vitia, *Aristidis* autem virtutes fecisse scribit, πάντας ὥσπερ ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς ἀποκλῖναι πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, atque adeo Athenienses χωρὶς κινδύνου παραλαβεῖν τὴν κατὰ θάλατταν ἀρχήν: rectius dixisset *Diodorus* τὴν ἡγεμονίαν, ducatum; nam περὶ ἀρχῆς, de imperio, necdum erat, aut esse poterat, concertatio: vid. *Is. Casaub.* in *Polyb.* p. 96. Quam acceperunt oblatam, τὴν ἡγεμονίην Athenienses apud *Herod.* ἀπειλόντο τοὺς Λακεδαιμονίους: sua nimirum virtute virorumque Principum artibus non illegitimis. VALCK.

CAP. IV. [1. οὗτοι οἱ καὶ ἐν Ἀργείοις etc.) Quae-

renti mihi quid esset quod *Schaeferum* induxerit ut praeter librorum auctoritatem ὡς loco καὶ poneret, occurrebat, recordatum esse Virum doctissimum, particulam καὶ in vetustis libris eo subinde scripturae compendio pingi, quod pro ὡς facile accipi posset; unde nonnumquam temere inter se permutatae reperiuntur duae istae particulae. Quem ut ego pulcre novi haud infrequenter librariorum aut Editorum lapsum; sic persuasum habeo, hic recte suo loco καὶ particulam stare. De connectione narrationis, a qua hic liber inchoatur, cum superioribus, paullo ante ad cap. 1, 1. dixi. Referuntur autem haec, quae hoc loco leguntur, ad ea quae lib. VII. c. 207. scripta sunt. Ut ibi ait Herodotus, Οἱ δὲ ἐν Θερμοπύλῳ Ἕλληνες, - - - καταβρωθέντες, ἐβούλευοντο περὶ ἀπαλλαγῆς: sic nunc, Τότε δὲ οὗτοι οἱ καὶ ἐπ' Ἀρτεμισίων Ἕλληνας ἀπικόμενοι, - - - καταβρωθέντες, δημοῦν ἐβούλευον. S.]

4 seq. παρὰ δόξαν - - - ἢ ὡς αὐτοὶ κατεδόκειον) Necesse non videtur ut duae voces παρὰ δόξαν ob sequentia avellantur: Dictio est abundantior, Herodotea tamen lib. I. cap. 73: WESS.

5. δημοῦν ἐβούλευοντο) Schedarum ἐβούλευον redibit cap. 18. 97. 100. Vulgatum agnoscit *Plutarchus*, ipsique Euboeenses in proximis. WESS. — Vide *Var. Lect. S.*

9. τοὺς οἰκέτας ὑπεκρίνωται) Verissima *Thomae Magistri* observatio est, οἰκέτας non tantum mancipia, uti *Gronov.* maluit, sed omnes domesticos, (sic *Valla*;) sive πάντας τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ, ipsamque adeo uxorem et liberos designare. Plataeenses πρὸς ἐκκομιδὴν ἐγράφοντο τῶν οἰκετῶν, non servorum duntaxat, sed uxorum liberorumque, cap. 44. Hinc c. 106. τοὺς οἰκέτας Scriptor τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα explicat ipse. lunge c. 142. et 144. WESS.

5 seqq. καταβρωθέντες, δημοῦν ἐβούλευον) Haec et quae sequuntur [lin. 11. et seqq.] de xxx talentis, in istaurbatione rerum forsitan excusanda, viris tamen Graecorum principibus non valde honorifica, minime miror displuisse *Plutarcho* T. II. p. 867. b. Si vera sunt, ut esse videntur, veracis historici laudem meretur *Herodotus*: verisimillima reddit aliunde nota viri maximi *Themistoclis* avaritia, quae summa saepius ingenia dedecorat. Eadem enarrans in *Themistocle* *Plutarch.* T. I. p. 115., Πλεῖστον

nobis commemorat, qui pecuniam ex Euboea detulerit ad Themistoclem. Aristides in Themist. T. III. pag. 313., τὸν Εὐρυβιάδην, inquit, ὡς οὐκ ἔπειθε λέγων, ἐπρίετο: in Scholio, quod Iebbius edidit T. II. p. 190. absurde vox τριάντα his ponitur, secundo loco omittenda, ut recte deest in Cod. Clar. Burmann, in quo plura prostant huc pertinentia. VALCK.

CAP. V. 3 seq. ὡς παρ' ἐαυτοῦ δῆθεν δίδους) Firmant D'Orellii ad Charit. lib. VI. 1. suspicionem schedae. Supcrius lib. II. 129. Mycerinum posuit παρ' ἐαυτοῦ δίδοντα ἄλλα, de sua alia donantem, et lib. VII. 29. τὰς τετρακοσίας μυριάδας - ἀποπλήσω παρ' ἐμαυτοῦ, de meo aere. Culte Aristides T. II. p. 190. καὶ τὸν Εὐρυβιάδην, ὡς οὐκ ἔπειθε λέγων, Themistocles, ἐπρίετο: ubi scholia nonnulla bene, in numeris turpiter prava, quibus hinc facilis medicina. WESS.

5. ἡσπαιρει μῶνος) Distrahit hoc verbum interpretes. Eustathius ita: Ἡρόδοτος δὲ πού καὶ τὸ θερμότερον σπένδειν καὶ αἰὲν ἀνασκυτᾶν καὶ πάνυ προθυμῆσθαι, ἡσπείρειν ἔφη. Vallae placuit reluctandi significatus, fortasse ob Homereum Ἡσπαιρ', ὡς ὅτε βοῦς [Iliad. v. 571.] Portus vertit palpitabat prae metu: quem quidem qd memoratum antea Graecorum metum, et Adimanti deiectionem ingenium c. 94., recte sensisse opinor. Si Eustathium sequare, promptus ad fugam Adimanti animus intelligendus erit. Vide Porphyrii ad Iliad. N. 443. scholia a Cl. Valckenario edita. WESS. — Vide Adnot. proxime sequentem. S.

Ibid. ἡσπαιρει μῶνος) Solus reluctabatur, optime vertit Valla: aliis usitato more posuerat Noster ἡσπαιρει IX. cap. 119. De usu, quo hic ponitur, rarissimo Grammatici plerique silent. Suidae satis erat in Ἡσπαιρειν excitasse Herodotea: quum olim in excerpendo vocem φάμενος omisisset, absurdam nobis dedit Eustathius interpretationem in Iliad. Γ'. pag. 316, 4., Ἡρόδοτος, αἶτ, καὶ τὸ θερμότερον σπένδειν καὶ αἰὲν ἀνασκυτᾶν, καὶ πάνυ προθυμῆσθαι Ἀσπείρειν ἔφη εἰπών, Ἀδύματτος ἡσπαιρει μῶνος ἀππλήμεσθαι, Cupiebat ille quidem Isthmum versus abire; sed et, dum ceterarum gentium duces parati erant morem gerere Themistocli et Eurybiadi, unus omnium Adimantus, iuxta Herodotum, adhuc obluctabatur, ἡσπαιρει μῶνος. Nihil est in Hesychii interpretamentis, quod huc pertineat; in quo idcirco

miror legi Ἡσκαίρειν, ἰσκήρτα, quod non videtur usu fuisse receptum Ἀσκαίρειν. In primis tamen Scaligeran. pag. 11. T. Faber, σκαίρειν, ait, et ἀσκαίρειν itidem dicuntur, ut ἀσπαίρειν et σπαίρειν: sed verius Porphyrius in Hom. Cod. MS. ad Ἰλ. ν'. 443. de verbis agens Σπαίρειν et Σκαίρειν, prius etiam scribi tradit μετὰ τοῦ α κατὰ Ἀττικὴν συνήθειαν τὸ δὲ Σκαίρειν οὐκέτι μετὰ τοῦ α. [Leguntur eadem in Venetis Scholiis a Villoisono editis p. 321.] Ut σπαρίζειν et ἀτσπαρίζειν, sic usu viguerunt σκαρίζειν et ἀσκαρίζειν. Ad Herodoti locum aptiora videbuntur ista Plutarchi T. II. p. 327. c. ἐπὶ τοῖς Φιλίππικοις πολέμοις ἐπὶσπαίρειν ἡ Ἑλλάς, sic leviter emendata, ἐπὶ ἑσπαίρειν ἡ Ἑλλάς: moribunda velut Graeciae libertas pedes adhuc iactabat et obluclatatur morti. Ἀσπαίρειν veteres, et Atticistae scribebant recentiores; Σπαίρειν Plutarchus aliique istiusmodi Scriptores. Egregie Diodorum correxit L. Rhodomann. T. I. p. 190, 40. [lib. III. c. 22.] sed non ἀσπαιρόντων, ἀτσπαιρόντων efformare debuerat ex ἐπαιρόντων, ut recte ἐφάλλωνται in σφάλλωνται mutavit pag. 192, 99. In Stobaeo Gesneri p. 593, 28., Iunco senex titubans non ἐφαλλόμενος, verum dici debuit σφαλλόμενος: apud eundem p. 147, 33. pro ὡς τὸ μ. δ. si leniter emendetur ᾤετο μὲν δεῖν, clara erit Themistii sententia: in Critonis apud eundem fragmento p. 43, 52. ἐπωδάς καὶ παιδείας, attentus mecum corriget in σπουδάς καὶ παιδείας, seria et iocos. In Stobaeo huius quoque generis plura supersunt; et vix ullus est Scriptor antiquus, ne sacris quidem exceptis, in quo hoc vitium ab accuratis Criticis non fuerit detectum, ortum ex similitudine formae qua in vetustis libris literae Σ et Ε pinguntur. VALCK.

12. Οὗτοί τε δὴ πληγίντες δάροισι) Venerunt πάντες ex librariorum, quibus vulgatum durius visum, ingenio. Alia mens Pet. Victorio Var. Lect. III. 22.; illustraturus enim Catullianum, Non si illam rarae labefactas munere vestis, Herodoteis perconmode locum dedit. Addebam, quod propius est, ex Themistii Or. II. p. 26. Α. ὁ μὲν γὰρ ἐπεὶ δὴ τοῖς πεντήκοντα ἅμα ταλάντοις οὐκ ἔτρωσε οὐδ' ἔκαμψε τὸν Καλχηδόνιον Ξενοκράτην: hic enim postquam quinquaginta simul talentis nec vulneravit neque inflexit Chalcedonium Xenocratem. Erat enim similis, quamquam asperioris, translationis; nec factum muto. WESS. — Ut noster ms. Pa. sic et Valla neutram vocem (nec πληγίντες, nec πάντες) agnoscit:

neutram certe expressit; nam, quod scribit, *Istis pecunia corruptis*, postremo verbo graecum ἀναπαισμένοι reddidit. S.

CAP. VI. [3. περί δέλην πρωίην) Circa diluculum scripserat *Valla*, idque cum *Gron.* tenuit *Wess.* et absque notatione dimisit: itaque ne *Larcherus* quidem dubitavit sua in versione *au point du jour* ponere. Atqui, nisi de illius dictionis vi aliunde constaret, quae continuo hic subiecta sunt, satis ostendere potuerant quam aliena ab hoc loco esset interpretatio. Δέλην πρωίαν esse horam pomeridianam, uno ore *Hesychius*, *Suidas*, *Moeris*, *Grammatici omnes*, profitentur. S.]

10. μηδὲ πυρφόρον --- περιγενέσθαι) Prima, quod quidem reminiscor, dictionis, in proverbii habitum deinceps conversae, mentio. [Vide *Suid.* in Οὐδὲ πυρφόρος, *Zenob.* Cent. V. 34. *Diogenian.* VII. 15.] Talem πυρφόρον in *Spartanorum* militia atque expeditionibus, et quae ab eo agenda, accurate *Xenophon* de Rep. *Lacedaem.* p. 688. descripsit. Qui quidem πυρφόρος, etsi Graeciae more sacrosanctus, si belli furore una cum aliis occisione periret, ne cladis quidem nuncium (μηδὲ ἄγγελον διασώθῃαι *Diodor.* XI. 25.) superfuisse, fatebantur. Non male de eo *Critici* ad *Euripid.* *Phoeniss.* vs. 1386. ubi a *Valckenario* advocatis paroemiae explanatoribus adiungi *Scholiastes* poterit ad *Gregor.* *Naz.* *Stel.* II. p. 92. Iam quod vir *Celeb.* de *Medic.* monet, πλείν eum hac parte et περιπλείν scribere, eadem aliis consuetudo. Contra *Arch.* et *Vind.*, *Ionismi* hac et sequente *Musa* tenaciores, πλώειν, etiam in compositis, probant: eorum vestigia premam. *WESS.*

CAP. VIII. 3. Σκυλλίης Σκιωναίος) *Laurentius Scyllias* quidam *Sicyonius*, deceptus praviore libri sui scriptura, quae in *Codd.* obvia saepe. Vide ad *Diodor.* XII. 72, et infra c. 128. Urinator ille *Pausaniae* et *Plinio* Σκύλλης, *Scyllis*, *Poëtae Apollonio* [*Apollonidae*] Σκύλλος *Anthol.* lib. I. 96. [*Anal.* *Brunck.* T. II. p. 136. num. xvi.] sed de *Brodac*i coniectura Σκύλλης. In *Athenaeo* tamen lib. VII. p. 296. f. *Hydne*, quae *Pausaniae* *Cyana*, Σκύλλου τοῦ Σκιωναίου filia. Plura de eo post *Brodac*i diligentem curam *Kühnius* ad *Polluc.* VII. 137. *WESS.* — Conf. omnino *Iacobs'* *Animadv.* in *Anthol.* T. II. P. I. p. 363. S.

Ibid. Σκυλλίης Σκιωναίος, δύτης) Qui urinantur, *Corpe-*

ταque immergunt undis, - - Exportantque maris praedas, et raptā profundo Nāufragia, Manilio V. vs. 432., Atticis potius dicuntur iuxta Poll. VII. 137. κολυμβηταί, δύνουσαι. ὁ γὰρ δὲ τῆς, ait, εὐτελής· εἴρηκε δ' αὐτὸ Ἡρόδοτος ἐπὶ τοῦ Σκυλλίου. Legitur ibi de Scyllia Scionaeo docta I. Kühnii nota:

Pollacis verba bene iam tractaverat Salmas. in Solin. pag. 1146. Artis ille suae peritissimus Scyllias filiam Cyanen eandem docuit: Pausan. X. [cap. 19.] p. 842., ὁ Σκιωναῖος Σκύλλης καταδύναι καὶ εἰς τὰ βαθύτατα θαλάσσης πιάσης ἔχει φησὶν· ἰδιδάξατο δὲ Κυάναν τὴν θυγατέρα δύεσθαι: imo vero filiam pater οὐκ ἰδιδάξατο τὴν τέχνην, ἀλλ' ἰδιδάξεν αὐτός. Una tantum ommissa litera turpiter deformatum puellae nomen suo nitori restituetur, si pro ΤΑΝΗC scribatur ΚΤΑΝΗC in his Athenaei VII. p. 296. F. Αἰσχρίων ὁ Σάμιος ἐν τινὶ τῶν ἰαμβῶν Κυάνης ὧστί τῆς Σκύλλου τοῦ Σκιωναίου κατακολυμβητοῦ θυγατρὸς τὸν θαλάττιον Γλαῦκον ἐρασθῆναι. [Ἔδης praeferre vetustissimos optimosque Athenaei codices, docui Animadv. T. IV. p. 200.] Non sane mirum si puellam Deus amaverit vetulus in mare se demergentem, qui iuvenis olim fuerat κολυμβητής, ἐν τούτῳ ὑπερβίων πάντων κολυμβητῶν, ut scribit Palaeph. π. Ἀπιστ. c. 28. In Anthol. I. 69. Ep. 1., Σκύλλης pro Σκύλλος scribendum putabat Io. Brodaeus; sequor ego Io. Kühnii iudicium, in talibus etiam exercitati. VALCK.

8. οὐ γὰρ οἱ παρέσχε) Enotatum a Galeo ex codice Eton. ἀλλ' εὐπω καιρὸς· παρέσχε, scholion redolet. Non ita Noster. Ecce tibi lib. IV. 140. παρέσχε ἄν σφι, licuisset illis, et huius libri c. 30. Portum consule, et supra lib. V. 49. Quae de urinatore in proximis disputantur, nemo temere improbaverit. WESS.

Ibid. οὐ γὰρ οἱ παρέσχε) Herodoteum hoc Porti satis adfirmabunt collectanea, si vel plures darent Codices quam praebet Galeus ex Eton. lectionem. Paulo post [lin. 15.] rectum est εἰκλα. In fine Cap. [lin. 18-20.] Scyllias ἐσήμηνε τοῖσι στρατηγοῖσι τὴν τε ναυηγίην, ὡς γένοιτο, καὶ τοὺς περιπεμφθείσας τῶν νεῶν περὶ Εὐβοίαν. In his pro ναυηγίην Reiskius ναυμοσχίην putabat legendum, ut Scyllias praedium navale imminere indicaverit. Hoc illi iam noverant, simul atque indicasset τοὺς περιπεμφθείσας τῶν νεῶν. Ego ναυηγίην omnino retinendum arbitror. Persicae classis naufragium Graecis quidem significaverant speculatores, secundum VII.

bant. Φείδου, parce, scribitur et Φείδευ: sed *parcum*, τὸν Φειδόμενον, Eusebius Stobaei mihi dixisse videtur Φειδούμενον: sic vulgatur Tit. X. p. 130, 30., οἱ πλείυντες τῶν ἀνθρώπων παρὰ λόγον Φιλεύμενοι: corrige Φειδούμενοι: his enim Φειδαλοῖς opponuntur πρὸς τὰ δεῖ ἀναλίσκοντες. vid. Diogen. Laërt. V. 20. Bis terve legitur in Eusebianis istis Stobaei ἀξιεῦσι, ut apud Nostrum praeter cetera δικαιεῦν. VALCK.

CAP. XI. [4-6. ἔργου εἰχοντο, ἐν ὀλίγῳ περ ἀπολαμφθέντες, καὶ κατὰ στόμα. Ἐνταῦθα τριήκοντα νέας αἰρέουσι] Sic scripta verba et sic distincta oratio in Edd. omnibus; nec aliud quidquam e Msstis adfertur. Vallae latinam versionem, quamquam in exiguo spatio deprehensi et a fronte: mox triginta barbarorum naves capiunt, cum Gronovio tenuit Wess. eandemque in Animadv. repetit Schulzius. Qui quum καὶ κατὰ στόμα ad ἀπολαμφθέντες retulisse videantur, miror cur interposito commate tria ista verba ab hoc seiunxerint. Ego, in graeco exemplo eandem cum his rationem secutus, suspicatus eram post κατὰ στόμα verbum aliquod aut nonnulla verba intercidisse in eam sententiam, quam in latina versione expressi, nempe a fronte impetum in hostes fecerunt; quam sententiam commodè Larcherus his verbis expresserat: *Au second signal ils les attaquèrent de front, et prirent trente vaisseaux.* Iam, nunc demum animadvertens in vetusta nostra membr. F. post στόμα non distingui orationem, sed continuo tenore sic scribi, καὶ κατὰ στόμα ἐνταῦθα τριήκοντα νέας αἰρέουσι, eodem modo editum velim, videndumque puto ne sic satis commoda integraque haberi possit oratio in eandem fere, quam dixi, sententiam: et ibi tunc triginta a fronte naves ceperunt barbarorum. Κατὰ στόμα, ex adverso, a fronte. Polyb. II. 27, 8. οὗς μὲν γὰρ ἤδεσαν ἐπομένους αὐτοῖς, οὗς δὲ κατὰ τὸ στόμα προτεδόντων ἀπαντήσιν. Idem lib. XXXI. 26, 10. nostrae edit. (Excerpt. Legat. cxv.) αὐτὸς ἐβιάζετο κατὰ στόμα πρὸς τὴν ἀνάβασιν: cui opponitur κατὰ νότον τοῖς πολεμίοις ἐπιφαίνεσθαι: sic enim ibidem, κατὰ νότον, pro vitioso κατανοεῖν τοῦ legendum, in Adnotationibus docui. In pugnis navalibus plerumque a latere primum adgrediebantur naves hostiles, διέκπλεον facientes, et remos conantes detergere; tum frequenter puppin hostilis navis rostro petebant: nunc hi a fronte facto impetu, rostris suarum na-

viu in hostiles iuxta proram impactis, illas ceperunt. Si quis certius quidpiam obtulerit, lubens ego accipiam. S.]

8 - 10. πρώτος δὲ Ἑλλήνων - - - Λυκομήδης Αἰσχροῦ) *Lycomedes* hunc etiam honorem contribuit *Plutarch.* in *Themist.* p. 119. F. [at ibi de pugna ad Salaminem agit *Plutarch.*] qui aliunde hausit ista, quaeque tradit de Atheniensibus *Aminia* et *Sosicle*, *Xerxis* fratrem *Ariamenem*, in suam navem insilientem, in mare praecipitantibus: eorum alterum *Scholiasta* quoque memorat *Aristidis* ined. ubi in *Panathen.* T. I. p. 244. navale praelium auspicati πρώτοι dicuntur Athenienses; Σωκλῆς, inquit, πρώτος, Ἀθηναῖος, ἐνέβαλε Περσικῇ νηϊ, καὶ ἐνέπαλῃ ὁ ἔμβολος: hic *Socles*; apud *Plutarch.* scribitur Σωτικλῆς. *Corinthius* contra *Sosicles* *Herodoto* V. 92. *Socles* dicitur, ut *Plutarcho* T. II. pag. 860, F. sic in duobus *Herodoti* Codicibus: vid. huius Ed. p. 418. [lib. V. c. 92.] Ceterum patri *Lycomedis* nomen datur in Edd. *Herodoti* Αἰσχροῦ: in *Med. Cod.* Αἰσχροῦ. Sic in omnibus si forte Codd. scriberetur, omnibus Codicibus usus esset *Atticus* anteponendus: Attica fuerunt nomina Χαιρέας, Δημίας, Ταυρίας, Αἰσχροῦ. VALCK.

9 seq. Λυκομήδης Αἰσchr.) *Plutarchum* *Themist.* p. 119. F. si audimus, *Lycomedes* navali ad Salaminem praelio primus hostilem navem interceptit, et captae παράσημα *Apolini* consecravit. Sed non audio. Patris-ne eius nomen Αἰσχροῦ fuerit, an Αἰσχροῦς, ex dialecto bene *Valckenarius* decernit. WESS.

11. ἱεραλκείως ἀγωνιζομένους) Libro IX. c. 102. ἱεραλκία μάχην dixit, ut *Homerus* μάχης ἱεραλκία νίκην. Quando victis virtus redibat in praecordia, tum, qui se putabant victores, νίκην reportasse dicuntur ἱεραλκία. Veteres sequuntur in hac voce *Sophistae*; praeter alios *Aelianus* apud *Suidam* in Ἀρτιμώρητος. *Aeliani* verba, quae illic leguntur, ni fallor, in libro περὶ Προνοίας illa praecesserant proxima, quae sine auctoris nomine prostant apud *Suid.* in voc. Ἀπωλύτων. Ex eodem opere *Aeliani* perditio, praeter nota iam omnibus, fragmenta leguntur apud *Suid.* plurima; ex. gr. in Ἀλώμενος, ὁ δὲ Θεοσύλης etc. Porti turpis error corrigi debuerat a *Küstero*, scribique Θεοσύλης, non *Theosylas*, sed sacrilegus; qui sic dicitur *Aeliano* bis in *Var. Hist.* et apud *Suidam* in Ἀνέστεις: ὁ δὲ τοῦς Θεοσύλας ἀπέκτεινε. VALCK.

CAP. XII. 3 seq. οἱ νεκροὶ καὶ τὰ ναυήγια) Πίνακας τι νεῶν καὶ σώματα φωτῶν dixit Homer. Od. M'. 67. Homero recentiores fractae navis tabulas, τὰς σανίδας vocant et ναυήγια. Res naufragio demersas minus cogitate H. Stephanus interpretatur Vallae naufragia; in summis undis natantes tabulas et eiectas εἰς τὰς Ἀφείτας, sic vocantis more Latinorum Poëtarum. Cum Herodoteis comparanda sunt Aeschylea in Pers. vs. 421., ubi θάλασσα dicitur Ναυαγίων πλήθουσα καὶ φόνου βροτῶν: in eiusdem Agamemn. vs. 668. pingitur ἀνθρώπων πέλαιος Αἰγαῖον νεκροῖς Ἀνδρῶν Ἀχαιῶν, ναυτικῶν τ' ἱερίων, et navium fragmentis, ut recte Stanlei. Neutiquam absurdi sunt Choerili versus apud Athen. XI. p. 464. B. (χερσὶν ὄλβον ἔχων) κύλικος τρύφος ἀμφὶς ἱαγός, Ἀνδρῶν δαιτυμόνων ναυάγιον, (τὰ τῆς μέθης ναυάγια dixit Clem. Alex. Paed. II. pag. 179, 29.) οἷά τε πελλὰ Πνεῦμα Διωνύσοιο πρὸς ὕβριος ἔκβαλεν ἀκτὰς. Postrema sic restituit G. Canter. Nov. Lect. IV. cap. 5. Iocum illustrat B. Martin. Vet. Lect. III. c. 2. Neuter ulcus attigit primi versus; quod sic persanari putabam, si legeretur, Χερσὶν ἔχων κολοβοῦ κύλικος τρύφος: apud eundem legitur Athen. VII. pag. 230. F. πίνειν ἐκ κεραιῶν κολοβῶν: alibi, κύπελλον ὅτα συντεθλασμένον. Venustissimus est Virgilii versus: Et gravis attrita pendebat cantharus ansa. VALCK.

4. ἐξεφορέοντο) Dialectus id ratum habet. Διαφορέεσθαι, προσφορέειν, ἰσφορέεσθαι, et eius modi alia, saepe tractavimus. Ceterum τὰς Ἀφετάς, ad Stephani Byz., cui ὀξύτονται, morem, hoc loco et deinceps Arch. exemplar; non item antea. At levius istud, et saepe arbitrarium. Ἐς οἷα κακὰ [lin. 8.] luce ex Valckenarii ad Phoeniss. vs. 1633, observatis adspergi possunt. WESS.

CAP. XIII. 4 seq. τὸ τέλος σφί ἐγένετο ἄχαρι) Sine gravi causa Longinum ἄχαρι, quasi τηλικούτου πάθους ἀνοίκειον, perstringere, T. Faber crebris sese exemplis ostensurum Dionysio illi adscripserat: ubi fecerit, an neglexerit, ignoro. Explorata tamen res. Ἀχαρις Nostro omne molestum et valde acerbum. [triste et funestum.] Talis ἄχαρις συμφορὰ λυπῶσα, VII. 290. et καὶ πιστότητα ἐνίδωκαν, ἄχαρι δὲ οὐδὲν, ibid. c. 52., aliaque, abs Rever. Pet. Horreo Obs. ad Herodot. c. 9. congesta, WESS. — Lenissima voce quam dira possit ab Ionico more loquentibus calamitas designari, proxima declarant. ἄχαρι sic saepius adhibetur Herodoto,

lib. I. c. 38. et 108. II. 141.; hinc *Arriano*, aliisque: vid. *Diogen. Laërt.* I. 54. *Phalar.* Epist. 89. Filiae cum patre concubitus ἀχαρι καὶ ἄθισμον ἔργον dicitur *Antonin. Liber.* cap. 34. ἀχαρις συμφορὴ παιδοκτόνος est in *Herod.* VII. 190. Miror adeo cur hoc in loco τὸ τέλος ἀχαρι, ut τηλικούτου πάθους ἀνοικισιν notaverit *Longinus* π. ΤΨ. XLIII. pag. 222; Non nescio, *Longinum* veterum vocabulis, quae potissimum spectat, sua saepe quaedam addidisse ad explendam sententiam; sed illic scribere non potuit, τοὺς περὶ τὸ ναυάγιον δρασσ. vel ἀραττομένους ἐξιδέχεται τέλος ἀχαρι: cui satis erat notasse τὸ τέλος ἀχαρι. *Longini* observatis saepe sunt interiecta hominum otiosorum emblemata: de hoc loco videmus quid sentiat *Eruditiss. Toupius*, cuius elegantissimi Critici *Longinum* et reliquas in *Suidam* Emendationes cupide expectamus. VALCK. — Ἐκβραστομένους edidit *Toup.* nulla ad h. l. adiecta adnotatione. S.

8 seq. ἐποιέτό τε πᾶν ὑπὸ θεοῦ, ὅπως etc.) Hinc *Diodori* XI. 13. ὥστε δοκεῖν τὸ θεῖον ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν Ἑλλήνων, ἵνα τοῦ etc. Ex *Arch.* enotatum τὸ περιεὶν stare non potest, quippe legitimi corruptela. [conf. *Valck.* Adnot. ad VIII. 5, 5.] Κοῖλα τῆς Εὐβοίας [lin. 6. et 10.] Coela potius, quam cava, *Livii* exemplo dedi: Est, inquit lib. XXXI. 41. sinus Euboicus, quem Coela vocant, suspectus nautis, ubi *Dukerus* praeclare, et *Valckenarius* lib. VI. 100. WESS.

8. ἐποιέτό τε πᾶν ὑπὸ τοῦ θεοῦ) Oblatum a *Codd.* recipe-rem ἐποιέτό τε τὸ πᾶν ὑπὸ θεοῦ: nam, qua sede posuit *Gron.* articulum, non magis requiro, quam in istis lib. I. cap. 34. ἔλαβε ἐκ θεοῦ νέμεσις μεγάλη Κροῖσον, similibusque. *Herodoti* hoc in loco sententiam expressit imitando *Diodor.* *Siculus*, tempestatem, quae Persarum naves fregit, provi-
dae quoque Dei, Graecis faventis, curae contribuens, lib. XI. c. 13. init. ὥστε δοκεῖν τὸ θεῖον ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν Ἑλλήνων, ἵνα, τοῦ πλήθους τῶν βαρβαρικῶν νεῶν ταπεινωθέντος, ἀντιπαλος ἢ τῶν Ἑλλήνων δύναμις γένηται, καὶ πρὸς ταῖς ναυμαχίας ἀξιοχρεως. Fecit id omne Deus iuxta *Herod.* ὅπως ἐν ἐξισωθεῖν τῷ Ἑλληνικῷ τὸ Περσικόν. Eleganter, ut solet, *Isocr.* ad *Philipp.* p. 99. B. πόλεις dixit ὁμαλισμένους ὑπὸ τῶν συμφορῶν: et collidendo ἐπείσθουν τοὺς Ἕλληνας πρὸς ἀλλήλους, *Thucyd.* [VIII. 57.] pag. 539, 98. Quam hic dat *Herod.* rationem, noverat *Atticus* potius ingeniis placituras, quam si su-

perbiam dixisset Persicam ab arrogantiae humanae vindice sic castigatam depressamque; aliàs saepe memorans ultorem superbiorum Deum. Frequenter Noster ἀνθρώπωνά μοι δοκίῃ ἀμαρτύν. VALCK.

CAP. XIV. 2. ἀτρέμας τε εἶχον) Sive hoc seu aliorum ἀτρέμα adsciscatur, sententia eadem: malui pristinum, quod plerumque semper in his libris, uti mox cap. 16. et V. 19. etc. Conf. Ezech. Spanhem. ad Nub. Aristoph. vs. 260. Restituto autem ἐπεβώθειον [lin. 4.] ob dicta c. 1. nemo non favebit. WESS.

Ibid. ἀτρέμα τε εἶχον) Ex uno Codice non mutassem ante vulgatum: semel versu coactus ἔχ' ἀτρέμα scripsit Homer. quod tamen Aristophani aequè ac alterum ἔχ' ἀτρέμα usurpatur, aliisque. VALCK.

9. τὴν αὐτὴν ὥρην) Laurentii observata eadem hora valde L. Allatio, ὥρῃς pro diei XII. parte usum priscis vindicanti, succurreret, si Latina sine impedimento procederent. At quae eadem illa hora? Utique illud tempus, quo Atticae naves auxiliatum accesserunt, nunciusque perditarum Persicarum. Non negabo, Graecis Herodoti aevo diei in XII. partes descriptionem in notitia fuisse: liquidum illud ex lib. II. 109. Τὴν τamen ὥρην et τὴν αὐτὴν ὥρην de stato aut eodem tempore usurpat lib. II. 2. VII. 19. Vise et Is. Casaubonum in Athen. I. 1. p. 3. WESS. — Vide Animadv. in Athen. T. I. p. 18. nuperae editionis. Equidem cum Larchero φυλάξαντες τὴν αὐτὴν ὥρην de eodem diei tempore, quo pridie, accipiendum putavi, respici nempe cap. 9, 6. ubi δειλὴν ἐλάνη γινόμενὴν τῆς ἡμέρας φυλάξαντες. S.

CAP. XV. 1. δεινόν τε ποιησάμενοι) Lenissima mihi vera videtur doctissimi G. Koenii correctio legentis δεινόν τε ποιησάμενοι. Hoc poscere videtur sequens καὶ, alterum autem respuere ratio locutionis, e qua alibi etiam τὶ sustuli, facile natum e littera vicina. VALCK. — Valckenario obsecutus Borheck δεινόν τε edidit. Et sic quidem edd. et inssti V. 42, 7. δεινόν τε ποιεύμενος καὶ etc. At nec τε particula utique h. l. desiderabatur, et τὶ libri omnes agnoscunt, sicut V. 33, 9. et 87, 10. S.

2. οὕτω σφὶ ὀλίγας λυμαίνεσθαι) Nihil ad nexum proderit, hoc, an οὕτω σφέας, probetur. Λυμαίνεσθαι utroque strui modo, Gronov. ad lib. III. 16. et Alberti in Act. Apost.

VIII, 3. ostenderunt. Id vero dubito, sit-ne vulgato [lin. 6.] τὰς αὐτὰς ταύτας ἡμέρας τὰς τε ναυμαχίας Codicis Arch. posterius. Negabit Scriptor, quippe lib. VII. 151. Ἀργίους δὲ, τὸν αὐτὸν τοῦτον χρόνον πέμψαντας καὶ τούτους etc. consimilem in modum. WESS. — Peropportunum imprimis illud est τὰς τε ναυμ. quod ex Arch. laudatur, de quo in Var. Lect. monere neglexeram. Nunc ipsam illam τε particulam in contextum receptam velim, ut sit τὰς τε ναυμαχίας -- καὶ τὰς πεζομαχίας. S.

7 seqq. ἦν δὲ πᾶς ὁ ἄγων etc.) Studium Graecorum in Euripi et Thermopylarum angustiis defendendis, et contrariam Persarum contentionem hinc Diodorus XI. 13. mutuatus est. WESS.

CAP. XVI. 8 seqq. αὐτὸς ὑπ' ἰωῦτοῦ ἔπιπτι etc.) Angustias enim Themistocles (inter Euboeam continentemque terram) quaesiverat, ne multitudine navium circumiretur, quae neque illic explicari potuit: Corn. Nepos in Them. VALCK,

9. περιπιπτούσιον περὶ ἀλλήλας) Qui praepositionem insuper habuit Arch. scriba, ἀλλήλας fortasse, non inmemor similium (quorum data quaedam lib. I. 108.) in Musis, maluit. Sed recte, ab ipso neglecta vox, in talibus adest. Exempla, si desiderentur, ex Abreschii Dil. Thucyd. lib. VI. 33. sumi possunt. WESS. — ἀλλήλας Reiskius legendum censuerat. S.

CAP. XVII. 1 seqq. Ἐν ταύτῃ τῇ ναυμαχίῃ etc.) Ad haec comparandus est Diodor. Siculus XI. cap. 13., iuxta quem ἀριστεῦσαι ἐν ἀμφοτέραις ταῖς ναυμαχίαις φασὶ παρά μὲν τοῖς Ἑλλῃσιν Ἀθηναίους, παρά δὲ τοῖς βαρβάροις Σιδωνίους. In carmine Pindarus deperdito celebraverat τὸ καλὸν Ἀρτεμίσιον, ὅθι παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλοντο Φαιναῖν κρητὶδ' ἐλευθερίας. Excitat ista Plutarch. T. II. p. 552. v. et alibi plus semel. Themistocles Aristidis T. III. pag. 310. ad Artemisium δυοῖν ναυμαχίαν δύο ἴσῃσι τρόπαια, --- ὥς φησι Πίνδαρος, κρητὶδα τῆς ἐλευθερίας τοῖς Ἑλλῃσι βαλόμενος. VALCK.

5. Κλεινὴς ὁ Ἀλκιβιάδῃ) Cliniam Plutarchus princ. Vitae Alcibiad. ἰδιοστόλῳ τριήρει ad Artemisium magna laude depugnasse itidem prodidit, et patrem quidem nobilissimi Alcibiadis, professione non absurda. Congruit temporum ratio. Supremum diem Alcibiades obiit Olymp. xciv, 1. apud Diodorum XIV. 10., annos circiter quadraginta na-

tus, teste *Corn. Nepote* in *Alcib. c. 10.* Vidit ergo primam lucem sub auspiciis Olymp. LXXXIII. : patre sexagenario maiore. Fac eum, quando ad Artemisium rem optime gerebat Olymp. LXXV., annos habuisse triginta aut paullo pauciores; consequens erit, hunc ut filium post triginta et quinque annos genuerit. Clinias pugnando ad Coroneam occubuit haud multo post; relictusque adeo orbus est Alcibiades, κατελείβηθ' ὀρφανός, in *Isocrat. Or. de Bigis p. 352.* Quod ibidem autem paternus eius proavus, πρόπαππος, Alcibiades perhibetur, Cliniae pater, id veritati pugnat. Πάππος erat πρὸς πατρός, sicuti docte *Henr. Valesius* Emend. lib. IV. c. 1., cui iunge notata *Io. Taylorio* ad *Demosth. Midian. p. 191.* [in *Reiskii Appar. T. I. pag. 623 seq.*] WESS.

Ibid. Κλινίης ὁ Ἀλκιβιάδew) *Alcibiadis*, qui cum ceteris Pisistratidas eiecerat ex Attica, filius *Clinias*; pater Alcibiadis vitis et virtutibus suis maxime nobilitati; huius, inquam, pater, illius iuxta *Herodotum* filius, Κλινίης, ἰδιοστόλῳ τρήρει περὶ Ἀρτεμίσιον ἐνδόξως ἐνανυμάχησεν: ut scribit *Plutarch.* initio *Alcib. T. I. pag. 191.* Concinnant ista *Herodoteis.* Alcibiades antiquior, eiectus ostracismo, (vid. *Andoc. p. 33.* et *Markland. ad Lys. pag. 291, 3.* Ἀλκιβιάδου τοῦ πάλαι scripserat, opinor, *Plato* in *Euthyd. p. 275. A.*) dum *Io. Meursio* videbatur nobilissimi Alcibiadis non avus, sed proavus, in hoc etiam haesit *Herodoti* loco, *Att. Lect. lib. VI. c. 12.* Verum nimis saepe vir literatissimus festinans, quae ad genus ex utroque parente pertinebant Alcibiadis, omnia miscuit. *Meursii* correxit errores ea de re agens accuratius *H. Valesius* Em. IV. c. 1. ubi quaedam aliter scripta leguntur, quam ex eius collectaneis erant publicata in *Notas Mauss. ad Harp. p. 214, 215.* *Valesii* sententiam *Dukerus* adprobat ad *Thueyd. VIII. c. 6.* Supersunt etiam in hac parte veteris historiae difficultates non paucae, quarum unam alteramve conabor e medio removere. Quae supra posui de *Clinia* *Herodoteo*, haec sequuntur apud *Plutarchum* proxima: ὕστερον δὲ Βοιωτοῖς μαχόμενος περὶ Κορωνίαν ἀπέθανε. *Platonis* *Socrates* (T. III. p. 112. c.) ad Alcibiadem, ἐν Κορωνίᾳ - - καὶ ὁ σὸς πατήρ Κλινίης ἐτελεύτησεν. Hinc *Isocratem* feliciter emendavit *Ti. Hemsterhusius*; amico *Wesselingius* adstipulatur ad *Hieroolis Synecd. pag. 644.*

et ad Diodor. T. I. p. 482. T. II. p. 44. Sua in ordinem diggerenti venit idem in mentem *Valesio*; qui, ad *Harp.* pag. 215. *Isocratem* citans, eundem illum tantum respicere potuit *Isocratis* locum. Hoc itaque certum est, in praelio ad Coroneam, quo Tolmides ipse cecidit imperator, mortuum illic Cliniam relicto filiolo Alcibiade, tres saltem quatuorve annos nato. Atheniensibus luctuosum accidit illud praelium multis annis ante bellum *Peloponnesiacum*, ut vere scribit *Dukerus* ad *Thucyd.* I. 113. Belli autem Peloponnesiaci anno demum XII. aequalem suum Alcibiadem in scenam historicam prima vice producit *Thucyd.* lib. V. c. 43., cui tum fuisse dicitur vir iuvenis Ἀλκιβιάδης ὁ Κλεινίου, αἰνῆς ἡλικία ἔτι τῶν ὄν νεός. *Eduardo Simsono*, ad A. M. 3562., hoc circiter anno (Ol. 84, 2.) natus videtur *Alcibiades*. Iam ante Clinias illuc abierat; nam clades Atheniensium ad Coroneam evenerat Ol. 83, 2. Sed fallitur, ut puto, *Simsonus*; quodque retulit is in A. M. 3571., Alcibiadis ad Periclem dictum, id iuveni potius congruit annos quindecim, quam puero novem annos nato. Sic triginta circiter annos natus prodiret in publicum apud *Thucyd.* V. 43., neque ante id aetatis licebat Athenis δημογορεῖν. Sic potuit a patre Clinia relinqui vel triennis puer vel quadriennis; sed a patre mediam aetatem dudum praetergresso: nam hic *Herodoto* narrata evenerunt duobus et triginta annis ante mortem Cliniae. Puer autem, in tutoris sui Periclis domo educatus, paedagogum Thracem quemdam habuit Zopyrum, antequam a Gorgia iuvenis aliisque erudiretur. Praeceptorem puer habuisse fertur Σώφιλον, patrem oratoris Antiphontis; quem inimicissimum Alcibiadi fuisse constat ex orationis fragm. apud *Athen.* XII. p. 525. A. De Sophilo praeceptore vid. illius vitae Scriptor in *Plutarchi* T. II. p. 832. B. *Philostratus* in *Antiph.* p. 498. Σώφιλος καὶ τὸν τοῦ Κλεινίου ἐπαίδευσε: sic saepius ad Artemisium praeceptorie nobilitati filius dicitur Alcibiades: materno non minus genere (de quo *Palmer.* egit in *Exercit.* p. 632, 53.) superbum saepenumero ludit *Socrates*, et in *Platonis* T. II. p. 105. A. ἐγὼ, αἶτ, δὴ σοὶ γε ἐγὼ, ὃ φίλε παῖ Κλεινίου καὶ Διανομάχης. De hoc clarissimo isthac aetate iuvene centena nobis antiqui Scriptores commemorant; et ne illud qui-

dem adnotare neglexerunt, infanti puero nutricem fuisse *Lacaenam*. Ad huius mentionem *Thucydidem* scripsisse recordor VIII. c. 6., Endii, Alcibiadae Laconis filii, Atheniensem istius temporis Alcibiaden πατριδὸν ἐς τὰ μάλιστα fuisse ξένον ὅθεν, addit, καὶ τεύνομα Λακωνικὸν ἢ οἰκία αὐτῶν κατὰ τὴν ξέναν ἔσχεν. Hoc quidem, more satis usitato, quo liberis hospitem vel amicorum indebant nomina: hinc Timonis adulator *Lucianei* p. 168., τὸν υἱὸν ἐπὶ τῷ σῶ ὀνόματι Τίμωνι ὀνόμακα. Scholiasten *Thucyd.* ad l. c. erroris insimulant *Io. Meurs.* Att. Lect. p. 335. et *Duker.* Haec auferantur ex isto Scholio, ὃς ἦν πατήρ τοῦ Ἐνδίου: pertinent enim ad vicina; nihil erit adeo in reliquis rite acceptis, quod reprehendi mereatur. Hoc tamen modo, me iudice, rectius scripsisset interpretes minime contemnendus: Ἀλκιβιάδης Λακωνικὸν ἦν ὄνομα· Κλεινίας δὲ Ἀθηναῖος, Λακεδαιμονίῳ Ἀλκιβιάδῃ ξένος γενόμενος, τὸ ὄνομα τῷ ἰδίῳ παιδί ἔθετο: sic in medio relinqueretur, quis Clinias primus amici Laconicum nomen filio indidisset; qui, forsitan isto tempore iam ignotus, nunc certe designari nequit. In isthac Attica familia potuerunt ante Cliniam hic *Herodoto* laudatum plures fuisse Cliniae, plures etiam Alcibiadae, fortasse ne in istius quidem aevi monumentis commemorati. *Herodoti* Cliniam primum filio Laconicum imposuisse nomen plerique crediderunt; sed quo tandem argumento moti? Privatum amici fuerunt et ξένος Clinias Atheniensis et Spartiata quidam Alcibiadas; sed Alcibiadae Attici maiores publicitus Lacedaemoniorum iam fuisse videntur πρόξενοι: ista permisceri non debuerant, quae sunt utique diversissima. Atheniensi Alcibiadi a maioribus tradita cum Alcibiadae Spartani posteris colebatur amicitia, *Thucyd.* VIII. 6. sed Lacedaemoniorum non erat is πρόξενος: hunc honorem studuit ille recuperare, cuius onere illius se iam avus abdicaverat: vid. *Thucyd.* V. 43., et cap. 89. ubi Alcibiades in oratione ad Lacedaemonios, τῶν ἡμῶν, inquit, προγόνων τὴν προξενίαν ὑμῶν -- ἀπειπόντων, αὐτὸς ἐγὼ πάλιν ἀναλαμβάνων ἱεράπειον ὑμᾶς. VALCK.

CAP. XVIII. 6. δημοδὸν δὲ ἐβούλευον) Vide superius c. 4. Accusat asperitatem vocabuli δημοῦ *Plutarchus*, quod de fuga consuluisse Graecos Noster dicat. At nimis severus est *Aristarchus*. Atque etiam illud non tulerit, credo, quod rex

regum censet aufugiendum de Troia: non enim, ut opinor, mollius est, Φεύγωμεν Iliad. B'. 140., quam δρησμὸν βουλευέσθαι. Sic Camerarius ex vero. Aristides T. II. p. 191. τῶν ἐν ταῖς ναυσὶ κατὰ κράτος ἤδη Φευγόντων εἰς τὸ εἶπω τῆς Ἑλλάδος, de his; neque Polyaeus mollius. WESS.

CAP. XIX. 3. ἀπὸ τοῦ βαρβαρικοῦ) Hoc reduxi. Vise clar. Valckenarium ad lib. III. 115. WESS. — At I. 58, 7. scribitur ἰθύνων βαρβάρων consentientibus libris, et mox ibid. iterum ἔθνος βάρβαρον: iterumque βαρβάρου ἔθνος, I. 60, 12. ubi βαρβαρικοῦ haud dubie ex scholio praeferunt libri nonnulli. Vide ibi Var. Lect. Similiterque III. 115, 9. videndum, ne verum sit βάρβαρον, quod habet Arch. Wind. et Eustath. pro eo quod est in aliis βαρβαρικόν. S.

5. ταύτην συλλέξας) Mutata punitione haec, postulante Arch. et Valla, aptavi: id Pavius fieri oportere perspexerat; nec, credo, reprobaverit quisquam. [conf. Var. Lect.] Deinceps [lin. 10.] προβάτων τῶν Εὐβοϊκῶν, an Εὐβοϊκῶν, exaretur, arbitrarium erit: in membranis eadem dissensio lib. III. 89. et VII. 192. WESS.

[13. πῦρ ἀνακαίειν) Ut ignem accenderent: an, quo signum (nescio quod) darent? an, quo coenam pararent ex pecoribus quibus mox essent potituri? Hoc quidem ex l. 15. intelligi videtur, ubi αὐτίκα πῦρ ἀνακαυσάμενοι ἐτράποντο πρὸς τὰ πρόβατα. Scilicet credibile est, classem Graecorum cibariis non nimis largiter fuisse instructam, et Euboeenses praesertim pecora in cibum eis suppeditasse, adeoque etiam nunc, nescientes discessum parare Graecos, pecora ad mare abegisse quibus illi uterentur. S.]

CAP. XX. [1 seqq. Οἱ γὰρ Εὐβοῖες παραχρησάμενοι etc.) Toti huic Capiti commodior futurus fuisse locus videtur proxime post caput quartum. S.]

2. τὸν Βάκιδος χρησμὸν) Vaticinus iste de Persica expeditione cecinerat, Pausan. X. 14.; ex illo carmine haec durat portio. Idem c. 12. ἐκ Βοιωτίας Βάκιν adpellat, sicuti et Cicero Divinat. lib. I. c. 18. Duos Bacides Clemens Alex. Strom. I. p. 398., Arcadem et Boeotium, memoravit; tertium Atheniensem alii addunt: super qua re sollicita exstat opera Nic. Loënsis Epiphyllid. IX. 11. interpretumque Aetiani Var. XII. 35. WESS.

3. οὐτε τι ἱξικομίσαντο οὐδὲν) οὐτε τι, a Gronovio iure laudatum, sed infeliciter defensum, in sua iterum sede statui. Sic lib. IV. 19. οὐτε τι παύρουσι οὐδὲν, οὐτε ἀφούργει. WESS. — Gronovius, postquam, neglecta codicis Med. scripturā, cum Aldo et aliis οὐτ' ἱξικομίσαντο οὐδὲν edidisset, in Notis dein istud οὐτε τι commendans monuerat, ut οἷον τι et πολλόν τι, sic etiam οὐδὲν τι suaviter dici. Debuerat potius monere, οὐδὲν τι paullo esse significantius quam nudum οὐδὲν, respondereque Latinorum nihil quidquam. S.

Ibid. οὐτ' ἱξικομίσαντο οὐδὲν) Dum Clar. Ias. Gronovius paulo consideratius Herodoti tractabat Uraniam et Calliopen, aestus amoris iam defervescebat, quo ante ferebatur in Florentinas suas membranas paene iuvenili. Nemo mirabitur, nobis saepe displicuisse vehementius illud amatoris studium, nostratem L. Bos, exemplar modestiae, viros etiam primarios Salmasium, Is. Vossium, Ez. Spanhemium, aliosque, qui Musas contrectaverant, velut ἀντιρροσταίς repellentis asperrime. Neutrum decet Musarum sacerdotem. Sed ut illud persequar, cuius occasione haec scripsi, in Notis vir Clar. proponit lectionem Mediceam: οὐτ' τι ἱξικομίσαντο οὐδὲν, et lectori commendat ut perquam suavem: illa mihi quoque placet, et, si licet de vicinis duas demere literas, haec equidem censerem esse a manu Herodoti: οὐτ' τι ἱξικομίσαντο, οὐδὲν τι προσέλαβαντο: recte Valla, neque exportaverant quicquam neque importaverant: illud, οὐτε - - οὐδὲν τι, obvium apud quosvis, simillima firmerent Herodoti in Ed. Gron. p. 382, 5. 395, 34. 468, 2. 509, 10. 529, 10. [VII. 8, 6. 37, 8 seq. VIII. 26, 13. IX. 1, 5 seq. 50, 6. seq.] Minuta talia Livium tractans enotare non dignatus est Clar. Iacobi Pater. [Io. Frid. Gronovius] Ponam hic magni viri verba quaedam, quae leguntur in Livii Drakenb. T. IV. p. 421. b. [ad lib. XXX. c. 10.] Nimis credulus fuit (Rhenanus) uni libro, et, quaecunque aliter atque in vulgatis illic essent, Livii esse, nihil librarii putavit. Ingenuam tamen laudo confessionem Editoris Herodoti in p. 201, 17. Fere nimio studio in Mediceas membranas abductus dici queo. Qui Codicem antiquum supra modum mirantur, horumque sacrorum ἀμύητοις se iure praebent, et immerentes alios ridendos, hoc semel sibi dictum putent. VALCK. — Ista in Gronovium animadversio, quam ille

quidem longe etiam severiorem multis modis commeritus est, non huius tamē maxime erat loci. Neque vero correctione a doctiss. *Valck.* proposita indigebat scriptura illa a Gron. commendata, meritoque a *Wesselingio* recepta. *S.*

Ibid. οὐτε προσάξαντο) Ut sibilante littera auctius procederet hoc verbum, nulla erat necessitas. Repete ad lib. V. 34. adposita. *WESS.* — Nempe προσάξαντο ex eodem cod. *Med.* imperite commendaverat Gron. Commode ad h. l. *Reiskius* adnotavit: „Ἐξικομίσαντο, deportarunt in locum tutum extra insulam; [quod aliās est ὑπεκθίσθαι, ut cap. 4, 9.] προσάξαντο, rure in urbes compulerant.“ *S.*

7. βαρβαρόφωνον) Ex *Vallae* Latinis βαρβαρόφωνος erit, quae non iniusta *Pavii* *Reiskii*que divinatio. [Vide vero *Var. Lect.* et memineris eandem structuram cum verbis οἶδε, ὀρώ, et similibus, locum habere.] Putes porro cum *Stanleio*, *Bacidis* versum in Pers. vs. 72. *Aeschylum* aemulari, quando πολέγοντον ὄδισμα ζυγὸν ἀμφιβαλὼν αὐχένι πέντον tragice de ponte in Hellesponti angustiis, intenso funibus ex byblo lib. VII. 36. Itaque βύβλον cur vir *Celeb.* exprimi voluerit, non perspicio. Credo ex *Medic.*, etsi de eo silentium, huc ob *Ask.* consensum migrasse. Pristinum longe praestantius. *WESS.*

[11. συμφορῇ χηῆσθαι πρὸς τὰ μέγιστα) Insolentior dictio πρὸς τὰ μέγιστα: quae idem, puto, valet ac εἰς τὰ μέγιστα VIII. 144, 14. *S.*]

CAP. XXI. 5. εἰ παλήσειε ὁ ναυτικός στρατός) Scripti editique libri nihil novant; nam Editoris *Genev.* εἰ παλίσσει coniecturae *Porti* debetur, male tamen repraesentatae: coniecerat ille, quamquam haesitans, εἰ παλίσσει, pro integro ἐπαλίσσει, ex ἐθαλίζω, contra aliquem copias congreγο: obtrudi noluit, idque prudenter; neque enim moris id *Herodotei*. Tolerabilius de opinione *D'Orvillii* et *Reiskii* εἰ πελάσει, si adpropinquaret, videretur; cuius modi lib. IX. 73. ὅπως πελάσει ἀπικνεύμενος τοῖσι πολεμίοις: neque abiret longius παλάσει *Pavii*, et fortasse *Gronovii*, ob eius Latina; eoque minus, quod diphthongus αι et η in scriptis saepe commutantur. [*Gronov.* si conflixissent. *Valla*, an classis discessisset. Caeterum αι et η vix umquam a librariis inter se permutata observare memini.] Sed omnibus schedae obstant. Aliud ergo circumspeciamus. Παλήσει *Hesychius* ex-

ponit διαφθείρει, quod de clade in belli certamine non illaudabile, et hinc, nisi erro, sumtum. Priscos sane παλαίειν ac παλίσιν novisse, lonesque in primis, vero mihi proximum. Hippocratis sunt ἀποπαλίσιν atque ἐκπαλίσιν in evibratione et concussu vehementiore. Ἀποπαλίσει Erotianus, σαλεύσει καὶ σφάδρα κινήσει. Foësius Oeconom. p. 78. plura. Sive ergo εἰ παλίσσει de conflictu, seu clade secuta, agitationeve classis maiore accipiat, vocabulo scriptura locoque sententia constabit. WESS.

Ibid. εἰ παλίσσει ὁ ναυτ. στρατ.) Varias attulit coniecturas Portus verisimilioribus facile locum daturas. Quod hic vulgatur, Lexicographis, credo, praetermissum, παλίσσει legitur in sua serie apud Hesych. cum interpretamento διαφθείρει. διαφθαρείη ab huius loci sententia non esset valde alienum: παλίσσει quid sit, exspectabimus qui nos doceat. Licebit interea coniecturam proferre: εἴ τι πταίσσει ὁ ναυτ. στρατὸς literas prope accedit; id est, ἐάν τι περὶ τὴν ναυμαχίαν γίνηται πταίσμα, ut scribit Diodor. I. p. 415. fin. ἐάν ποτε συμβῇ τι πταίσμα, Demosth. p. 59, 71. εἰ δὲ τι πταίστει, idem p. 16, 28. Thucyd. p. 327, 79. Forma quidem paulo est insolentior: minime tamen absurdum quod nonnemini venit in mentem: εἴ τι παλίσσει, si quid eveniret classi: certe talibus uti solebant εὐφημισμοῖς, ne belli tristem eventum memorarent. Eurip. Phoen. 251. εἴ τι πείσεται ἐπὶ τῷ ναυγῶ. Xenoph. Κυρ. Παιδ. II. p. 24, 9., εἴ τι πείσονται Μῆδοι. Si naufragio navis perierit, Euripidi dicitur, ἥν τι ναῦς πάθῃ, Iph. in Taur. 755. Plenius legitur in syngrapha nautica apud Demosth. p. 547, 16., ἐάν δὲ τι ἡ ναῦς πάθῃ ἀνήμεστον. VALCK. — Apud Hesychium, ubi Παλίσσει, διαφθείρει legitur, videtur utique διαφθαρείη scriptum oportuisse. Similiter quidem apud eundem: Ἐπάλλησεν (rectius puto Ἐπάλησεν) διεφθάρη: tum Πεπαληκίνας ἐκπείσειν: et Πεπαλημέναι, βεβλαμμέναι. Quae nescio an cuncta ad verbum Παλαίω (παλαίω, ion. παλίσω, coll. Foës. Oecon. voce Ἐκπαλίσω, et Schneider Lexic. crit. voc. Παλαίω) sint referenda. Ut autem id verbum generatim quidem colluctari, conflictari, significat, sic frequentius de graviore lucta et periculoso certamine usurpatur: quemadmodum etiam sequens dictio ἥν τι καταλαμβάνῃ νωτέρων (lin. 9.) in utramlibet quidem partem accipi potest, plerumque vero in tristiore partem usur-

patur. Nec vero diffiteor, videri mihi istud verbum παλη-
σιν certiore etiam nunc lucem requirere. S.

CAP. XXII. 1. νέας τὰς ἄριστα πλωούσας ἐπιλεξά-
μενος) Corrigitur ἀπολεξάμενος, forte ob c. 101. τριή-
κοντα μισιάδας ἀπολεξάμενος τοῦ στρατοῦ, et ἀπολέξαντες τὸ
ἄριστον lib. V. 110. Quae quidem boni commatis; neque
vero pravioris vulgatum. Ἐπιλεξάμενος ἄνδρας δέκα Αἰγυπτίων,
lib. VI. 73. ἐπιλεξάμενός τε ἄνδρας τοὺς ἑβέλεις, lib. VII. 10.
Adde Thom. M. in Ἀναλέγομαι. Quae deinceps ex duobus
Codd. exsulant, non illa casu exciderunt, utpote nexa
optime: praeberent profecto, si pluribus abessent, glossa-
toris specimen. WESS. — Verba τὰ Ἴωνες etc. quae co-
dicibus Arch. et Vind. desunt, agnoscit noster cod. F. cum
aliis omnibus: et quoniam in his recurrit verbum ἐπιλέ-
ξαντο longe diversa notione, malles utique paulo ante
ἀπολεξάμενος: sed non est hic unus locus apud Nostrum,
ubi idem verbum, paucis interiectis repetitum, diverso
significatu ponitur. Quid autem praetermittendis verbis
nonnullis ansam h. l. dederit, satis adparet, nempe vocab.
γράμματα nonnullis interiectis repetitum; quo factum,
ut oculus librarii a priori γράμματα ad posterius aberraverit. S.

2 seqq. Θεμιστοκλῆς ἐπορεύετο etc.) Callidum prudentis
Imperatoris factum memorant Plutarch. in Them. p. 116.
B. Polyæn. I. 30, 6. aliique: eleganter Aristid. I. p. 314.
ubi meliora sunt in Scholiis scriptis quam in Edd. Sophi-
stica mihi videntur atque absurda, quae Themistocli tri-
buit ex Trogo Iustinus II. c. 12.; neque enim, ut credidit
Orosius II. c. 10., apta fuisset increpatio; sed in isthoc re-
rum discrimine prorsus importuna. Mendax Scriptor Pa-
rallelorum in Plut. T. II. p. 305. D. fratrem nobis fingit
Themistoclis Agesilaum, quem ad Artemisium Graeci mi-
serint speculatorem: eadem paene praebet illinc descri-
pta Stobaeus Gesneri p. 91. Nollem viros eruditissimos his
mendaciis locum in historia dedisse veteri. Ut illi fra-
trem, Agesilaum quoque patrem dat Pausaniae, huius
narrans prodicionem p. 308. B. Stobaei p. 228. adeo puer
in historia, ut ne Thucydiden quidem legerit, citat, qui
nusquam extitit, Chrysermum ἐν δευτέρῃ ἱστορικῶν vel Περσι-
κῶν. VALCK.

3. ἐνράμειον ἐν τοῖσι λῆθοισι γράμματα) Linguae non tractatae concinnari posset index verborum, quibus Scriptor castigatissimus novam quamdam indidit vim significandi: locum illic inveniret etiam ἐνράμειον. Lapideis columnis Darius dicitur ἐνράμειον γράμματα, IV. c. 87. Proximum convenit Latinum insecans. Columellae bis terve; sed alia usurpatum structura, verbum insecandi bis adhibuerat, ut puto, qui nuper cura Clar. P. Burmanni Sec. proditi ornatiore, Auctor ad Herennium, III. c. 141, ipsa pronuntiatione res inserere atque insecare (inscribere satis erat Ciceroni de Orat. II. c. 87.) in animis auditorum: hoc ex Codd. recipere pro intersecare: idem IV. c. 49., tanquam iubatus draco circumspectans huc et illuc, si quem reperiat, cui aliquid mali faucibus adflare, dentibus insecare, lingua adspargere possit: hoc Graecis est ἐν ἐρχομένῳ et ἐρχομένην quodum prius Oleario aliisque non debuerat esse suspectum. Omisit, ut alia multa, Stanley Aeschylī fragm. ex Philoct. apud Plutarch. T. II. p. 1087. F. Οὐ γὰρ δράκων ἐνέκην, ἀλλ' ἐνέκισεν etc. aptius alterum illud, venenum dentibus insecat. Scribi potuit a Tragico apud Ciceron. Tusc. II. c. 9. Hos ille cuneos fabrica crudeli insecans Perrupit artibus: vulgatum inserens nec ad vicina neque respondet Aeschylī grandiloquentiae. Literas lapidibus incidere, vel insecare, hic ἐνράμειον λῆθοισι γράμματα, alibi dicitur et Herodoto ἐν ἐκλάσει, I. c. 93, 187. Hoc quibusvis fuit usurpatum, et restitui debet Hl. Maecab. II. 27., στήλην ἀνασκήσει ἐν ἐκλάσει γραφὴν: idem esset ἐς στήλην ἐκλάσει γραφὴν: quatione legitur in veteri libella apud Gruter. Inscr. p. cccxi. 22. 40. δι' ὅδε καὶ ἐκλάσει γραφὴν ἐς χαλκώματα δύο, τὸ μὲν ἐν ἀνασκήσει ἐς τὸ βουλευτήριον: tabulae aereae, quibus incidenda erant plebiscita, χαλκώματα vocantur. VALCK. 6. ἐν ἐκλάσει γραφὴν) Redi ad lib. VII. 51. Callidam Themistoclis inscriptionem iisdem verbis Polyaeus I. 50, 6. recitat; parum, quod vir magnus attigit, aberrans; Plutarch. Themist. p. 116. B.; Aristides T. II. p. 191. etc. Notabile ἐκ τοῦ μίθου ἐξ ἐκλάσει ex Cod. Ask. [lin. 9. Conf. Var. Lect.] restitutum voluit. Scio ἐκ μίθου ὄντας Dion Cass. lib. L. p. 581. neutrarum esse partium; sed ἐκλάσει per hic (nec statuit H. Stephano) incommensuram. Contra κατὰ τοῦ σίφου sive ἐξ ἐκλάσει ἐκ τοῦ μίθου de illis, qui rei se non miscent; et ex eius medio

quasi otiosi sedent; Herodotea sunt. Inferius c. 73. αἱ λοιπαὶ πόλεις ἐκ τοῦ μέσου ἐκατάτο, et iterum ἐκ τοῦ μέσου κατῆμνοι: quibus gemina III. 83. IV. 118. etc. WESS.

6. ἐπὶ τοὺς πατέρας στρατιώμενοι) Hinc liquet quid sup-
plendum sit aut lectori subaudiendum relinquatur apud
Diodor. Sicul. XIX. c. 41., ubi iussu Antigenis, cuius sub
imperio phalanx erat Macedonum, ut scribit Corn. Nepos in
Eumene c. 7., in Eumenis exercitu eques Macedo, propius
accedens phalanga Macedonicam Antigoni, proclamavit:
ἐπὶ τοὺς πατέρας, ὡ καὶ κεφαλὰ, τοὺς μετὰ Φιλίππου καὶ Ἀλε-
ξάνδρου τὰ ὅλα κατεργασμένους: nempe στρατεύεσθε. In Eume-
nis erant exercitu veterani milites, qui cum Philippo fre-
gerant Graeciae libertatem, quique cum Alexandro Asiam
pervaserant; sic itaque loquuntur velut annis et labori-
bus graves. Sed apud Herod. πατέρες sunt conditores. Iu-
stinus II. 12. Quod facinus agitis? bellum inferre olim con-
ditoribus vestris, nuper etiam vindicibus, cogitis? Eadem
mente supra apud Herodot. VII. c. 150., Argivis fertur
per legatum dixisse Persa: οὕτω ἂν εἴημεν ὑμέτεροι ἀπόγονοι·
οὕτε ὦν ἡμέας οἶκος ἐπὶ τοὺς ἡμετέρους προγόνους στρατεύεσθαι, οὕτε
ὑμέας etc. In proximis [lin. 9.] sensum optime H. Steph.
expressit: et vos e medio nobis subducite, ἐκ μέσου ἡμῶν ἔξεσθε:
Herodoteam nobis manum ex uno Codice Clar. Wess. ob-
tulit in Diss. Herod. p. 125. VALCK.

12. ὅπ' ἀνάγκης μένος κατέξειν χθι) Nihil differt, rem
ubi spectes, Aeschyli Prometh. vs. 108. ἀνάγκης ταῖσδ' ὑπέ-
ζωγμαι τάλας: Sophoclis Philoct. 1022. ἀνάγκη ζυγεῖς ἔπλεις
ἅμ' αὐτοῖς: et Aiac. vs. 123. Aliter paullo Libanius in Basili-
co p. 104. c. Mox ὥστε ἀπίστασθαι legitimum solum
est. WESS.

CAP. XXIII. 7. ἅμ' ἡλίῳ σκιδναμένῳ) Homereum
ἔσον τ' ἐπιμύδναται ἡὺς huic creditur originem, et Aeschylō
Pers. vs. 502. πρὶν σκιδασθῆναι τοῦ ἀκτῖνος, dedisse. Non in-
frequens talis figura. Σπείρειν ἀκτῖνας Philo Vit. Contempl.
p. 899. f. Spargere lumine terras Latini Poëtae, Lucretius,
Lucanus, alique, in La Cerdae Comment. ad Virgiliū Aen.
IX. 459. Porro ἔπλωε [lin. 8.] rectum satis, nisi ἐπέπλωε
malueris. WESS.

10 seq. τὴν πόλιν ἔχον τῶν Ἰστιαίων) Scribendum est
Ἰστιαίων: hinc Diodor. XI. c. 13. fin. κατῆν ἐκ τὴν Εὐ-
Herodot. T. VI. P. II.

βοιαν μετὰ πάντες τοῦ στόλου, καὶ τὴν τῶν Ἰστιαίων πόλιν βίᾳ χειρωσάμενος etc. vid. ibi Clar. P. Wessel. Non nescio quid scribat Steph. Byz. in Ἰστρία, Ephorum cives Ἐστιαίους dixisse; sed Herodoto huius capituli initio memoratur ἀνὴρ Ἰστιαῖος, quod pro Ἰστιαῖος recte posuit Gronov. ex Med., a Galeo iam oblatum ex Arch. et a Valla, quin et a Plutarcho; cuius in Edd. Herodotea describentis T. II. pag. 867. e. reperitur ἀνὴρ Ἐστιαῖος: illic Ionica tantum pronuntiatio versa fuit in vulgarem. Hos ex Euboea Histiaeenses, τοὺς Ἰστιαίους, istius aetatis Atticorum more talia contrahentium, Thucydides vocat Ἐστιαῖος I. 114. Vbi memorat Euboeam operā Periclis Atheniensibus subiectam Aristides in Pericle T. III. p. 226. hoc exstat Scholion in Cod. Ms. "Ἐως καὶ ταύτην) Ὁ Θουκυδίδης, ἐξοικήσαντες Ἰστιαίους (leg. ἐξοικήσαντες Ἰστιαῖος,) αὐτοὶ τὴν γῆν ἔσχον· ἡ δὲ ἱστορία πόλεως Εὐβοίας: miram in his corruptelam subiit Ἰστρία, πόλις Εὐβοίας. In isthoc egregio clar. P. Burm. Codice msto eadem pag. saltem octo nobis ex Androtione praebet ducum nomina, qui cum Pericle susceperant expeditiones Thucydidi narratas, pleraque aliunde ignota. VALCK.

11. τῆς Ἐλλοπίης μοίρης) Valla sui Codicis pravam, qualis et Arch., lectionem secutus, Ellopiae, qua de uberius Strabo X. p. 683. A., [p. 445. ed. Cas. ubi Ἐλλοπ. leni spiritu, ut apud Steph. Byz. et alios] mentionem praeteriit. Vicinum τῆς Ἰστιαϊκῆς Ἰονum est formae, optime hic in membranis custoditum. Non obliviscor γῆς τῆς Ἰστιαϊκῆς VII. 175., cui, si verum amamus, prorsus idem, quod paludi Maeoti, Μακρηίδος titulo lib. I. 104. et IV. 20. notae, usu saepe venit. Par periculum Ἀμπρακινήτους propulsandum lib. IX. 28. WESS.

CAP. XXIV. 7. γῆν ἐπαμνησάμενος) Ex Herodoto Lexico petita Sidae interpretatio, ἀναμνησάσας, traxit Vallam. Ulysses Homeri Od. E. vs. 482., εὐνὴν ἐπαμνήτατο, aggressit sibi cubile, ex foliis nempe: Φύλλον γὰρ ἦν χύσις ἡλδα πολλή, Ἐν δ' ἄρα μίσσῃ λίκτο, velut in lecto cubuit. Hinc sua apte transtulit Herodotus, φυλλάδα τε ἐμβαλὼν καὶ γῆν ἐπαμνησάμενος: et frondes iniecit arboreas terrae superingestae: sic ista putem accipienda. Eustath. in Od. i. p. 240, 49. suum citat in Iliada commentarium p. 321, 33., ubi legitur et κύνων ἐπαμνησάμενος. Super cadaver terram congerere, et

pulverem in cadaver accumulare propria locutione dicebatur ἐπαμῆσθαι γῆν, et κόνιν ἐπαμῆσθαι. Pro ἐπαμῆσθαι. scribendum usitato more ἐπαμῆσάμενοι κόνιν in Schol. ad Soph. Antig. vs. 261. De testudine, ὄνα sua in litore tegente, posuit Plutarch. T. II. p. 982. B. τὸ λιότατον ἐπαμᾶται τῆς θινός, αὐτοῖς καὶ μαλακώτατον. Rarissimā formā activā scripsit Iamblich. de Vit. Pyth. p. 160., γῆς ἐπαμῆσαντες τοῖς πεισοῦσι. Formae vim quoque tribuit verbi medii Origenes c. Cels. VI. p. 285., cui veste indutus lugubri dicitur κόνιν ἐπαμώμενος, pulvere sibi caput adspersens. Vid. Clar. D'Orvill. in Charit. p. 366. sed in versu Theognid. 427., quem citat; vulgata displicebat Hemsterhusio lectio, melior altera videbatur, γαῖαν ἐφασσάμενον, ad Hesych. T. I. p. 1552. sic dicitur iacere cadaver, operimento matris obductum; quibus verbis Cicero de Leg. II. 22., istum adludebat Xenophontis locum, quem tractat vir summus. Sed ad Herodotum forte satis fuisset monuisse, Xerxis factum ad Thermopylas (quod attigit et Polyæn. VII. c. 15, 4.) Spartiatam postea temporis imitatum Agesilaum, qui fidos sibi iussit Σπαρτιάτας νεκρούς, ἐπαμῆσάμενους κόνιν, ἀποκρύψαι, ut scribit Polyæn. II. 1, 23. VALCK.

CAP. XXV. 6. ὄρεόντες καὶ τοὺς ἐλῶτας) Magna in his Cl. de Pauw molimina. Negat ullos adfuisse Hilotas; negat quatuor Graecorum ad Thermopylas iacuisse millia. Εἰλωτας facit ἰδιώτας, sive cives: scriptum praeterea supra c. 24. olim fuisse, ὑπολιτόμενος τούτων ὡς τετρακισχίλους, Proinde post nonnulla τῶν μὲν χίλιοι ἑφαίνοντο νεκροί, Graecorum sunt cadavera; τέσσερες vero χιλιάδες, Persarum. Haec pauca de multis. Ego vero scire maximopere aveo, quinam illi praeter Spartanos et Thespienses ἰδιῶται, cives, si eorum mille tantum fuerint? et quomodo nautae [classarii] ex ἰδιωτῶν corporibus agnoscere Spartanos potuerint? Hilotae, quos adfuisse vidimus VII. 222., habitu cultuque pares ceteris non erant. Hoc amplius, si mille duntaxat Graeci ad Thermopylas ceciderint, quid fiet Epigrammate, in quo contumulatorum χιλιάδες τέτορες VII. 228. Sed desino; id tantummodo adstruens, ieiunum hoc in strategemate Polyænium esse lib. VII. 15, 4. WESS.

CAP. XXVI. 2. αὐτόμολοι ἄνδρες ἀπ' Ἀρκαδίας) Quae primo videntur adspectu longe dissita, solerter sic com-

paravit eruditiss. A. Heringa, Obs. Crit. p. 156., ut Arcades hi fuisse videantur *Caryatae*. Nostro dicuntur βίον τι διδμενοι, καὶ ἐντροὶ βουλούμενοι τίνας: victus egentes, et in agendo desiderantes occupari, prout hic vocem ἐντροὶ accipientiam puto. Pecuniam numeratam, quam domi habebant, τὰ ἀργύρια τὸ ἴδιον καίμενον, vocabant et ἀργόν, id est οὐκ ἐν ἐργῳ: contra ἐντροὶ χήματα erant quaestuosae foenasque pensitantes pecuniae, monente G. Budaeo Comm. Ling. Gr. p. 271: vid. Salmas. de Trap. Foen. p. 480. Rationi usum apud Demosth. p. 547, 7. ἰδιότῳ μου δανίσαι χήματα εἰς τὸν Πύττον Ἀρριμῶνι - - καὶ Ἀπολλοδώρῳ, ὅπως ἐντροὶ ὦσιν, ut negotiantur, sive ὅπως ὑπάρχουσι ἐν αὐτοῖς, quae phrasis est in EV. Math. xxv, 16. VALECK: — Arcadas illos, qui hic memorantur, transfugas ex Carya Arcadiae oppido advenisse statuens Heringa, testimonio maxime Vitruvii usus erat, qui lib. 1. cap. 1. originem Caryatidum quae in architectura vocantur expositorus, Carya, ait, civitas Peloponnesi, cum Persis hostibus contra Graeciam consensit; etc. Vitruvii verba iam olim Holstenius in Notis ad Steph. Byz. voc. Κάρυα adposuerat. Quod autem duo Peloponnesi oppida fuisse statuunt docti viri, quorum utrique Κάρυα vel Κάριον nomen; rectius fortasse dicturi erant, unum idemque oppidum olim, quod tempore Graeciam Xerxes invasit, Arcadiae fuisse contributum, deinde vero Laconicae factum ditioris. S.

5. τὰ πάλαιον) Atque bonum τὸ πάλαιον. Verissimum εἰρησίων, [lin. 6.] unde ὁ δὲ λαὸς αἰσθητόντι IV. 145. aliaque. Malui quoque [lin. 7.] ἀγνοῖεν Ὀλύμπια, ut ἀγιν' Ἀπατούρια: denique Πρωπίαν, praetentibus manu exaratis exemplaribus. Maxime vero memorabilis est [lin. 11.] Τριταρχαλχμῆς δ' Ἀρταβάνου Vallae et Arch., idem, uti videtur, ac lib. VII. 82. Τυγῆνες haud quidem ignotus inter Persas est, Achaemenidarum gente prosemminatus; sed nusquam Artabān filius, VII. 62. IX. 95. Quare Th. Galeo [Τριταρχαλχμῆς ὅτις probαντί] videor adstipulari posse. WESS. — Ad eundem Τριταρχαλχμῆν spectare videtur, quod lin. 5. scribitur, εἰς δὲ εἰς πρὸ πάντων etc. S.

7. ὡς Ὀλύμπια δαδότεν) Doctissimo G. Koenio corrigendum videbatur, ὡς Ὀλύμπια δὲ ἀγνοῖεν. Hoc mihi olim etiam placebat; nunc, si praebent alii Codices lectionem

quam dat margo Steph., legi malim ὡς Ὀλύμπια ἄγουσιν, Vulgatum si forsan, ut hic, legeretur alibi, uno tamen alterove exemplo nolim abuti adversus centena. In istis paulo post, [lin. 9 seq.] quibus Arcades quale praemium esset *Olympiacum* Persis interrogantibus εἶπον, τῆς ἰλαίης τὸν δαδόμενον στίφανον, leve forsan vitium latet, quod una lineola loco mota facile tolli posset, si nempe scriberetur τῆς ἰλαίης τὸν ἀδόμενον στίφανον, ex oleastro coronam ut simpliciter dixerint Arcades; quorum verbis Noster, *Olympiacae* laudis admirator, interiecerit τὸν ἀδόμενον, illam Poëtarum, Pindari praesertim, carminibus decantatam. Quibus hoc forte videbitur non necessarium, fatebuntur tamen his Pausaniae III, p. 278., ἀρχονται μὲν ἀπὸ Τυλίου τῶν ἱμῶν, προσδιδούσι δὲ οὐδὲν ἐς τὸν Εὐρύπυλον, omnino corrigendum, προσάδουσι δὲ οὐδέν. VALCK. — Mihi quidem (ut dicam quod sentio) frigide praeter morem dicturus fuisse Herodotus videtur, si ἀδόμενον hic scripsisset. Ego vero in hunc modum edi curans, οἱ δ' εἶπον, τῆς ἰλαίης τὸν δαδόμενον στίφανον, "ob oculos habueram superiorum editionum exempla, in quibus post εἶπον intercisa erat oratio, quo scilicet intelligeretur, οἱ δὲ εἶπον, τὸ ἀέθλον εἶναι τὸν δαδόμενον στίφανον ἰλαίης. Nunc (quamvis ad sententiae summam h. l. nihil referat, utro modo structuram orationis accipias) deletas illas notas, et "velim, et parum commode post εἶπον comme olim positum fuisse autumo: iuncta enim intelligi debent εἶπον τὸν στίφανον, nempe τὸν τῆς ἰλαίης στίφανον δαδόμενον τοῖς νικῶσι, hi vero narrarunt oleae coronam, victoribus dari solitam. Paulo superius, [lin. 7.] ubi ἄγουσι, offerunt complures probati codices, recipi fortasse hoc ipsum, licet mox subiciatur θεωρεῖεν debuere; quoniam (ut iam frequentissime observavimus) variare verborum modos Scriptor noster amat. §.

CAP. XXVII. 3. ἄτι σφι ἐνέχουσιν αἰὲν χόλον) Littem, quam publicato schedae moverunt, secundum eas do. Non nescio Euripideum *Hecub.* vs. 1118. ἡ μέγαν χόλον Σοὶ καὶ τέκνοισι εἶχε, Sophocleumque *Trachin.* vs. 272. Aliiter Herodotus lib. VI. 119. Δαρεῖος - - ἐνέχῃ σφι δινέν χόλον: et lib. I. 118. *Odii Thessalorum in Phocenses exordia* lib. VII. 176. signata sunt. Hinc τὴν πρὸς Φωκίας ἔχθραν, ἡ προσηρχε Θετταλοῖς ἐκ παλαιῶν χρόνων, non tacuit Aeschin. περὶ Παρατρ. p. 46. WESS.

9. κατελήθησαν ἐς τὸν Παρνησσὸν οἱ Φωκεῖς) Mirum accidit, *H. Stephanum* ad haec adhaesisse; sed comma, male punctum post Παρνησσὸν, illi tenebras offudit. Melior in his *Pavius*, atque diu ante eum *Poliaenus* VI. 18. Nimirum Thessali subita incursione Phocenses in Parnassum concluderant. Unde deinceps ταῦτα μὲν νυν τὸν περὶ εἰργάσαντο τῶν Θεσσαλῶν οἱ Φωκεῖς, περιεργιόντας ἑαυτοῦς: ubi multitudinis numerus, περὶ spectans, nemini molestus esse debet. Verum audiamus *Polyaenum*: Φωκεῖς εἰς τὸν Πάρνασσόν κατακλισθέντες, γυφώσαντες αὐτοὺς καὶ τὰ ὅπλα νυκτὶ παντελήνῃ. Sic scripserat. Vulgo illi γυφώσαντες deerant, damno sententiae manifesto, sicuti *Diodoro* XI. 14. adscriptum. Animadvertit et illud doctissimus *Berglerus*. Rem eandem, alio tamen ordine, operosius exsequitur *Pausanias* lib. X. c. 1. ubi de *Tellia* et de *Telliadis* (infra lib. IX. 37. memoratis) *Kühnius* et *Leopardus* Emendat. lib. IV. 18. WESS.

10 seq. ὁ Τελλίης --- γυφώσας etc.) Obiter hinc *Polyaenum* p. 562. redintegravit *Clar. Wess.* ad *Diodor.* T. I. p. 414. quo nondum usus *Koenius* ex *Herodoto* quoque vidit in *Polyaeno* legendum: Φωκεῖς, εἰς τὸν Πάρνασσόν κατακλισθέντες, γυφώσαντες αὐτοὺς καὶ τὰ ὅπλα: sic vox collocata ob similem praeccedentis syllabam facile periit. *Eleum vatem Telliam*, in quo viro egregio spes opesque erant Phocensium sitae, laudat *Pausanias* et hoc ipsius in bello non illaudabile commentum, in Phocicis p. 800. et 801., ubi Thessalos quingenti noctu narrantur improvisos adorti, αὐτοὶ τε ἀλλημιμένοι γυφῷ, καὶ ἐνδεδυκότες ὅπλα λευκά ὑπὸ τῇ γυφῷ. Eodem isthoc cum Thessalis bello quod evenit memorabile Phocensium facinus desperatione furentium et rabie, *Pausaniae* narratum, explicatius etiam atque in laudem mulierum praesertim Phocensium *Plutarcho* de Virtut. Mulier. p. 244., causam non exputo, quam tamen habuisse certam suspicor, cur hoc in loco silentio preseerit *Herodotus*. VALCK.

18. ὥστε τετρακισχιλίων κρατῆσαι) Male *Valla* et conspiciendi τρισχιλίων. *Polyaenus* καὶ πρῶμα ἐγένοντο Θετταλικοὶ ἄνδρες τετρακισχιλίοι. Cur ego autem λοιπὰς [post τὰς δὲ, lin. 20.] tuerer, tanta Codicum conspiratione in exilium actas? Vocis absentia sententiae nihil nocet. WESS. — Inutilem vocem invito suo codice tenuerant *Gron.* Ignorat autem eundem noster *F.* cum aliis. S.

CAP. XXVIII. 4. ἡ ἴστι κατὰ Τάμπολιν) Ob oculos ista Polyaeo fuerunt VI. 18, 2. τάφρον ἐρύξαντες κατὰ τὴν πόλιν καὶ πληρώσαντες αὐτὴν κινῶν ἀμφορέων: dederat ergo κατὰ τὴν Τάμπολιν, [aut nude κατὰ Τάμπειλιν,] quae Valckenarii iustissima correctio ad Phoeniss. Euripid. p. 749. Scripai [lin. 5.] ἀμφορέας κεινούς de Herodoti adsuetudine lib. VII. 131. [et alibi] a qua me εἰδῶλα κινεῖα καρδίας Democriti apud Stob. Serm. IV. p. 56. non revocant. WESS. — Quamvis vero constanter alias formā κινός, pro communi κινός, usus esse videatur Herodotus, advertere tamen animum Editoris debuerat Homericā forma κεινός, quam h. l. plerique codices cum vet. Edd. praeferebant: qua fortasse et aliis quibusdam in locis usus est Scriptor noster, ubi librariorum alii formam κινός, alii communem κινός posuerunt. S.

4. κατὰ Τάμπολιν) Ad haec Polyaeum VI. c. 18, 2. oomparanti Koenio latere non poterat, in istis, τάφρον ἐρύξαντες κατὰ τὴν πόλιν, corrigendum ex Herodoto κατὰ Τάμπολιν: in transcurso eadem facta fuit comparatio ad Schol. in Phoen. Eurip. p. 749. Fraudem, qua vicinos Thessalos irretitos tenuerunt, explicate tradit Pausan. X. p. 799., κατὰ τὴν Τάμπολιν — ὑδρίας κεράμου πεποιημένας κατορύξαντες, καὶ ἐπ' αὐτάς γῆν ἐπιφορῆσαντες (Herodot. χούν ἐπιφορῆσαντες) ὑπόμενοι τὴν ἵππων τῶν Θεσσαλῶν. In foveas equites fuere praecipitati, equi autem ἀπεχωλοῦντο: quod Pausanias sumsit e Thueyd. VII. 27. Herodoto οἱ ἵπποι τὰ σκέλεα διεσθάρσαν. Hoc bello Phocensibus dux erat alter de duobus Ταμπολίτης Δαΐφάνης, iuxta Pausan. p. 800. Δαΐφαντος ὁ Βαθυλλέου τρίτος αὐτός ἀρχὼν dicitur Plutarcho T. II. p. 244., ubi congressum Thessalis victoriam Phocenses reportasse narrantur περὶ Κλεωνᾶς τῆς Ταμπολίδος. De Hyampoli multis agens Iac. Palmer, in Gr. Antiq. p. 665. istas Phocidis Cleonās vicum in Hyampolitarum vicinia fuisse suspicatur. Iason Thessalus Ταμπολιτῶν τό, τε προάστειον εἶλε, καὶ τὴν χώραν ἐπόρθησε, apud Xenoph. Ἑλλ. VI. p. 350, 28. VALCK.

CAP. XXIX. 1. Τουτίων δὲ σφι ἀμφοτέρων ἔχοντες ἔγκοτον) Eruditissimus H. Stephanus vocabulum ἔγκοτος, quatenus quidem substantivi sedem obtinebat, e Graecae linguae finibus procul amandavit; dictionesque adeo, ἀτάρ τινα καὶ ἔγκοτον εἶχε lib. VI. 133. et 73., scriptas fuisse καὶ ἐν κότρην εἶχε, vice καὶ ἐν εἶχε κότρην. Inspice eius Prolegom.

p. 756. Cui animadversioni valide repugnat hic locus; talem τμήσιν recusans, et lib. IX. 109. τῇ μὲν γυναιδι τούτῃ οὐκ ἔχει ἔχοντος. Plura alia. WESS.

CAP. XXX. 1. seqq. οἱ γὰρ ἄνθρωποι μόνον etc.) Si vero nititur Παυσανίας lib. X. cap. 1. extr. narratio Phocenses cum Persa, necessitati compulsai, οὐκ ἀνέχοντες, primum fecerunt, postea ad Græcorum societatem reversi. Non ita Noster hic et superiore libro c. 203. et 218. Vicinum [lin. 4.] κατὰ τὸ ἔχθος τὸ Θερσαίων Pass. et apud Plutarchum minime malum: consimile κατὰ τὴν τὸ ἔχθος τὸ Λακεδαιμονίων, quo Spartanos prosequeretur Hegesistratus, sive, ut ibidem, τὸ ἔχθος τοῖς Λακεδαιμονίοις, lib. IX. 36. 37. In Latinis talia sæpe. Vid. Curtium ad fragm. Sallustii p. 936. WESS.

2. seq. οὐκ ἐμψύχον, κατ' ἄλλὰ μὲν οὐδὲν). Verisimillimam Herodoti conjecturam ingeniosa, malevolentia nititur evertere Plutarch. T. II. p. 868. c. Sed Herodotea describens Philosophus præbet ex suo Codice lectionem unam alteramve vulgatam apud Herodotum non deteriorem; velut in proximis, [lin. 4.] κατὰ δὲ τὸ ἔχθος τὸ Θερσαίων, nulla alia de causa, quam quia oderant Thessalos: similiter scribit, et in eundem sensum Noster IX. 37.; κατὰ τὸ ἔχθος τὸ Λακεδαιμονίων, propter odium, quo Lacædæmonios oderat: et Thucydides, κατ' ἔχθος τὸ Λακεδαιμονίων κατ' ἔχθος τὸ Περσῶν κατ' ἔχθος τὸ Κορινθίων, p. 67, 73. p. 239, 10. p. 483, 57. Aptissima dedit in eam rem Iac. Perizonius in Actiani Var. II. 25. et ex his suis observatis explicare debuerat apud eundem XII. 53. τὸ Μεγαρίων πινάκιον: ubi commodè Thucydideum τὸ Μεγαρίων ψήφισμα, contulit Gl. Abr. Gronov. cuius avus I. Fl. Gr. vid. in Livii XXXIV. c. 26. VALGR. [8. ἐόντες εἶναι) Vide Valeb. ad VII. 164, 30. et conf. IX. 7, 19. S.]

CAP. XXXI. 5. ποδεών στενός). Valla Græcum ποδεόν retinuit, Porto landatore: limes venit a Gronovio, ex Salmagii sententia, ad Solin. p. 297. [Nobis laciniam interpretari placuit. De pendulo utris patulo idem usus patulum vocab. II. 121, 70. vidimus. Angustum terræ tractum h. l. intelligi adparet.] Μυλῶς [lin. 7.] rediit ex dictis lib. VII. 198. Αὐτὸς Δρυονίς, etsi Δρυονίς auspicionibus ex Schol. ad Apollon. Rh. I. 1212. etiam præbet, non movē-

tur. Vide c. 43. et lib. I. 56. Porro quod in proximit, [lin. 11 seq.] ἐμμεδόν τι γὰρ, καὶ οὐκ ἴδμεν Θερσάλοισι, peiperam arbitror a *Valla* exprimi. *Causae*, propter quas *Doriensium* regio a vastitate manserit inanius, indicantur, tum quod *Medorum* illi partibus studerent, tum quia *Thessalis* consultum non videbatur. *WESS.*

7. τῆς τι Μηλιαδός (χαίρης) Μηλίδος, usitatam alibi *Nostro* quoque formam, praelulit *Cl. Wess.* in *Diss. Herod.* p. 127. Ad *Callim. Hymn.* in *Del.* vs. 1267, ἱερὸν δόρυ καὶ οὐρα Μηλίδος αἰγῆς, nuperrimus Editor, vir magnis suis meritis clarissimus, Io. Aug. *Ernæsti* apertissimum dedit *Thucydidis* locum, quo *Melienses* etiam ἱερεῖς nominantur. Exemplis aliquot ostendi posset, non inutilem esse observationem *Scholiasæ Aristid.* in *Cod. MS.* καλῶς εἶπαι (*IV.* p. 304.) Μηλίαν, καὶ οὐ Μηλίαν. Μηλίοι μὲν γὰρ εἰ τῆς ἡγεον εὐκοῦντις; Μηλίδος δὲ οὐκ ἐν τῷ Μηλιαδὸς λέγεται; *Mullacum* similit *Livius XXVII.* c. 30. et *XXXV.* c. 37. Μηλίδας λέγοντες dicit *Herodot.* IV. c. 33. Atticæ contractione *Μηλιδά* λέγοντες *Aeschyl.* Pers. 486 et *Aristoph.* *Lysist.* 1171 ubi notat *Palmer.* in *Exercit.* p. 769. *Μηλιδά* λέγοντες Atticistam scripsisse *præto Philostratum* p. 551. non, quod ferri nequit, *Μηλιδά* λέγοντες. In proximis merito Doctiss. *Koenis* Latina *Græcis*, καὶ οὐκ ἴδμεν *Θερσάλοισι*, videbantur disconvenire; proque ista, etia *Thessalis* non videbatur, ponendum, neque *Thessalis* videbatur, nempe vastanda *Doris*; horum enim ductu *Persæ* utebantur, et ex horum libidine plus minuse mali regionibus inferebant. *VAL. OK.*

CAP. XXXII. 6. τοῦ Παρθένου ἢ κορυφῆς (est) Sed quoque nomine vocata dicitur *Tiborea*. Ista quidem elarent atque aliunde firmentur; sed his interiecta sic primum vulgabantur: τοῦ Παρθένου ἢ κορυφῆς κατὰ Νέαν πόλιν, καμένη ὑπ' ἰωύτης; *Tiborea* οὐνομα αὐτῇ. *Vallæ* Latina: quæ sententia est iuxta urbem *Neonem* illa sitam, in nomina *Tiborea*: facta videntur de *Græcis* hoc modo scriptis, κατὰ Νέαν πόλιν καμένη ὑπ' ἰωύτης. Sed Codicem lectionibus instructus de *Laurentianis* certius indicabit. Pro sua *Linguae Græcæ* peritia *H. Steph.* scripsit *εὐρυσίτιαν*, legens *εὐρυσίτιαν* ἐκ ἰωύτης; sed nec huius sibi factionis sensum satisfacere satetur. *Holstenii* commentum ad *Steph. Byz.* in *Tiborea* vix memorari meretur. Latina *Palmeri* in *Græcica*

Ant. p. 635. Graecis neutiquam respondent. Clar. Gronovii ingeniosa esset interpretatio, si mons Graece dici posset *δέξασθαι ὄμιλον ἐφ' ἑαυτοῦ*: quod non puto. [Quo pacto Graeca ediderit Gronovius, in *Var. Lect.* dixi: latina eiusdem versio haec erat, *vertex --- in se aptus turbae capiendae.*] Habuerunt etiam Phocenses velut commune gentis concilium, in quod *συνέδρους* suos mittebant civitates, τὸ Φωκικὸν dictum: vid. *Pausan.* X. p. 805. 808. 882. 892. Iam suspicor, *Neonem* urbem dictam *κειμένην ἐπ' ἑωῦτῆς*, quod *seorsim posita, sui que iuris*, cum reliquis Phocidis civitatibus in commune non consulebat: hoc sensu commode urbs dici potest *ἐπ' ἑωῦτῆς εἶναι*, vel *κείσθαι*, vel *οικαῖσθαι*. Nusquam istius urbis incolae memorantur *Νεῶνιοι*, ubi res narrantur a Phocensibus in commune gestae cum Thessalis, aut cum plerisque Graecis bello sacro. Hos itaque suspicor *ἐπὶ σφῶν αὐτῶν αὐτοσκόμους οἰκῆσαι*: quae phrasit est *Thucyd.* II. c. 63. Ut huius et aliorum, sic *Herodoti* est *κείσθαι ἐπ' ἑωῦτοῦ*: lib. II. c. 2. *infantes voluit ἐν στήνῃ ἐρήμῃ ἐπ' ἑωῦτῶν κείσθαι, seorsim iacere*: vid. VII. c. 10. IX. 17. et 37. ubi *εἶχον ἐπ' ἑωῦτῶν μάντιν, suum sibi habebant haruspitem*, ab illo *Mardonii* diversum. Urbem *Νέωνα* hinc *Steph. Byz.* adnotavit. Occasione loci *Demosthenis* de *falsa Legat.* p. 232. *Harpocraton* in *Νέωσιν* urbem hanc Phocidis *Herodoto* dictam scribit *Νεῶνα, Νεῶνας Androtioni*. Ex *Herodoto Pausanias* X. [c. 32.] p. 878. *ὄνομα Νεῶνα μὲν τῇ πόλει, Τιθορέαν δὲ εἶναι τοῦ Παρνασσῦ τὴν ἄκρην*. In verticem *Parnassi*, sic vocatum aevo *Herodoti*, qui erat ex adverso urbis *Neonis* [*κατὰ Νέωνα πόλιν*] *seorsim sitae*, [*κειμένην ἐπ' ἑωῦτῆς*] *miseri Phocenses ἀνηνέικαντο, καὶ αὐτοὶ ἀνίστησαν*: quae *Clar. Wess.* declaravit, *Diss. Herod.* p. 198. VALCK.

6. *κατὰ Νέωνα πόλιν κειμένη, ἐπ' ἑωῦτῆς*) *Distinctio Cl. Gronovii* est, cuius rescripta *H. Stephano* et *L. Holstenio*, locique novam dilucidationem, *Notae* repraesentant. *Aspera* mihi tamen semper visa dictio fuit, *καρρυφή κατὰ πόλιν κειμένη*, siquidem oppidum adstrui montis solet vertici, non vertex urbi. Placuit propterea *κειμένην ἐπ' αὐτῆς, sitam* in eo, non *ἐπ' αὐτῆς*, quae divinatio docti viri. *Parnassi* cacumen *Tithorea* urbem habuit *Neonem*; praeruptum illud quidem, sed multitudinis capax. Fuisse vero *Neonem* isto in iugo, testes *Pausaniam* ac *Plutarch.* in *Sulla* p. 461. D.

fero; Tithoream, quæ Neon quondam, in eo locantes. Præterea ἐς τὴν δὴ ἀννείκωντο non est, in quam vecti erant, sed in quam res suas conportarant, sive ἀνεκευάζοντο, ut helle ibid. Plutarchus. Probe recorder, Eustathium [loco in Var. Lect. citato] hinc accepisse ἐς Σπάρτην ἀννείκωντο, et explicasse ἀνίσθαι, sed et aberrasse, tum in citando, tum explicando. Scriptoris eum verba aliud docere, si advertisset, potuerant; illa quoque, ipsi non ignota c. 36. ἐς τὸ Καρύκειον ἀννείκωντο, similique lib. III. 148. WESS. — Nihil magis in promptu fuerat, quam κατὰ Νέωνα πόλιν κειμένην scribere; ita quidem, ut, si κειμένην scripsisse statuamus Herodotum, facillime id in κειμένην mutari a librariis potuisset; non vice versa. Igitur, quum in nullo vet. cod. κειμένην scriptum reperiatur, eo certius inde colligi videtur veram esse scripturam κειμένη, adeo religiose servatam a librariis. Quod vero Wess. oppidum ait adstrui solere montis vertici, non verticem urbi, id quidem nihil ad id de quo hic agitur. Si in oppidum confugissent Phocenses, commode dicturus fuisset Herodotus, oppidum illud in radice verticis situm fuisse cui Tithorea nomen: nunc illi in singularem et separatum aliquem Parnassi verticem confugerunt; et, quisnam ille fuerit vertex, declarat Scriptor, non solum nomen eius edens, sed et adiiciens, fuisse verticem in ea Parnassi regione situm ubi Neon est oppidum, hoc scil. nomine ea ætate notum, humiliori fortasse tumulo adstructum, ex adverso Tithoreæ. Id oppidum dein a Persis captum incensumque fuisse ex cap. 33, 5. discimus: Phocenses autem in montis vertice tuti fuerunt ab hostium impetu. S.

CAP. XXXIII. 3-5. καὶ κατὰ μὲν ἔκασταν etc.) Annumeravit has Phocidis urbes ex Herodoto, in quibusdam discrepans, Pausanias X. 3. Δρύμον adpellat Δρυμαίαν, dissentiente Eustathio ad Poëtam: Τεθρῶνιον cum Steph. Byz. Τηθρώνιον, Eustath. Θρόνιον, non bene: id oppidum enim Locridis, ad Thermopylarum angustias, teste Aeschine περὶ Περσῶν. p. 45. et Diodoro XVI. 33. Ἀμφίκλειαν vocitat Ἀμφικλείαν: immo vero Nostrum ait urbem Ὀρείδαν nuncupasse X. 53. p. 883., nec ipse tamen, sed imprudentes librarii, nāi optime Sylburgius. Ἀμφίκλειαν scripsisse Herodotum, Stephanus Byz., et quæ de tituli origine subdit ipse,

testimonio sunt. Τριτίας adfirmat praeter Thucydidem Ethnographus: hinc Hesychii Τριτῆς γενεήν, οἱ ἀπὸ Τριτίων πόλεως κύνες, ἥ ἐστι πλησίον Φωκίδος. Reliquis non immoror, expositis a Nob. Palmerio Gr. Antiq. lib. VI. 15. WESS.

Ibid. κατὰ μὲν ἔκασταν Δρύμον etc.) Secundum Plutarch. T. II. p. 868. v. narraverat Herodotus, τρισκαίδεκα πόλεις τῶν Φωκίων ὑπὸ τοῦ βαρβάρου κατακαυθῆναι: scribere saltem censor debuit πεντεκαίδεκα: hoc enim capite duodecim et paulo post tres memorantur urbes Phocidis, in quarum tecta incolis vacua igne Persae saevierint. His quindecim duas si eximas, quas incolentium nomine, ni fallor, designatas, Πεδίας dixit et Τριτίας, ceteras omnes, iisdem plerisque nominibus memoratas Pausaniae, solo postea temporis aequari iussit Amphictyonum praesidio ferrox Philippus Amyntae fil., cum funesto Graecae libertati bello sacro finem imposuisset. Praeter istas autem, hic et infra Herodoto memoratas, idem tum ceterae Phocidis urbes, quae praecipuae erant duae et viginti, triste fatum subierunt, unis Abis exceptis. Istas xxii. urbes tum deletas recenset Pausan. X. p. 803. et 804. Herodoto enumeratas singulatim pro doctrina sua Geographica traetavit Iac. Palmer. Graec. Ant. VI. c. 15., sic tamen, ut saepius vir egregius errare debuerit, nec Critica sollertia neque instructus accurata Linguae Graecae peritia. De multis, quae hic dici possent, nunc satis erit semel Pausaniae suo loco restituisse, quae in alienum immigrarunt lib. X. [c. 34.] p. 885., ἐν ταῖς Φωκίων πόλεσιν, ὅς ὁ Μῆδος ἐνέγκει, ἀριθμῆσθαι καὶ τὴν Ἐλάτειάν ἐστιν ἐν ταύταις (κατὰ Ἡρόdotου λόγους). Novissima huc retraho ex fine p. 884. [c. 33.] VALCK.

9. καὶ νῦν ἐστὶ χρηστήριον) Celebris eius in Musis mentio lib. I. 46., supra c. 27. et dein c. 134., itidem apud alios in Leopardi Emend. lib. VI. 22. et Casaub. ad Strabon. IX. p. 647. [p. 423. ed. Cas.] WESS.

CAP. XXXV. 4 seq. Πανοπίων τὴν πόλιν etc.) Daulidem et Panopea Poëta in Catalogo, [Iliad. β'. 520.] ubi situs requirebat, iunxit. Quas urbes cum Persae inflammant, Αἰολιδέων titulus oppidi conplecti nomen debet. Ubi vero in Phocide illud? Palmerius cum omni Graecia

ignorat: Gronovius reperisse se in *Plutarchi* Lucullo pag. 479. D. putavit, ubi τῆς Φωκίδος περὶ Στρίων αἰολίζοντες. Demiror tamen vehementer, istos huc αἰολίζοντας advocari, qui L. Luculli aetate ex Boeotiae Chaeronea, uti nitide *Plutarchus*, in eam Phocidis partem conmigrarunt. Ficulneum ergo *Aeolidis* illi praesidium. Quid itaque? Menda se vocabulo insinuavit; scripserat ΑΙΛΑΙΕΩΝ, inperiti vero ΑΙΟΑΙΔΕΩΝ. Quam quidem scripturae fraudem ante hos quinque annos Cl. *Valckenarius* mihi monstravit et probavit: nunc eandem video in Cl. de *Pauw* conjecturam incidisse. Profecto, si quae alia, ex tripode venit. Αἰλαία, *Lilaea*, proxime ab oppidis incensis aberat, doctore *Pausania* lib. X. 33., nec fatum, quod illa mersit, potuit vitare. WESS. — Ex *Med. Αἰολιδίων* posuit *Gronovius* pro Αἰολιδων: *Aeolidensium*, *Valla*. *Palmer*. *Graec. Ant.* p. 675. miratur nullum alium de hac *Aeolide* mentionem fecisse. *Iisdem* paene servatis literarum ductibus iam ante aliquot annos veram, ut opinor, lectionem detexi corrigendo Αἰλαίων. Quò quisque colore suum errorem incrustaverit nihil attinet dixisse, veritate monstrata. *Persae τῶν Πανοπίων τὴν πόλιν ἐπέρησαν, καὶ Δαυλίων, καὶ Αἰλαίων*: *Panopensium urbem incendio vastarunt, et Dauliorum, et Lilaeensium*; atque adeo *Panopen*, *Daulida*, et *Lilaeam*; *Αἰλαίων*; hinc, auctore *Steph. Byz.* sit *Αἰλαεύς*. Iuxta *Pausan.* X. [c. 8.] p. 817. οἱ Αἰλαεῖς -- ἐς τοῦ Κηφισοῦ τὴν πηγὴν πύματα ἐπιχωρεῖα ἀφίσσιν, accolebant *Cephisi* fontem: ab interitu tutos praestitit *Homerus*, a quo praeter ceteros *Phocenses Lilaeenses* etiam intexuntur *Boeotiae*, *Il. B.* 523 seqq. Οἱ Κυπάρισσιν ἔχον -- καὶ Δαυλίδῃ, καὶ Πανοπίῃ, Οἳ τ' ἀπὸ ποταμὸν Κηφισὸν διὸν ἔναον, Οἳ τε Αἰλαίαν ἔχον πηγῆς ἐπὶ Κηφισοῖς. A *Philippo* solo aequatae hae primae memorantur urbes *Pausaniae* pag. 803., *Αἰλαία, Γαμποῖς, Ἀντικυρεῖς, Παραποτάμιοι, Πανοπίς, Δαυλὶς*: veteres omnes, partim *Homeri* carmine nobilitatae, partim *Xerxis* furore: de *Lilaea Palmerius* egit *Graec. Ant.* VI. p. 681. et seqq. VALCK.

8. πάντα δ' ἐπιστάτο) ἐπιστάτο et ἡπιστάτο suum *Herodotus* fafetur lib. I. 173. alibique. WESS. — Nempe ubi pluralis est numerus, at h. l. unice verum erat ἐπιστάτο aut ἡπιστάτο. Vide *Var. Lect. S.*

CAP. XXXVI. 5. ὁ δὲ θεὸς σφείας οὐκ ἔα κινεῖν) Colorem ex his Pausaniae duxit commemoratio Delphensium metus et responsi Apollinei, sub Brenni adventum lib. X. 23. pag. 853., uti bene Kühnius. Illud τῶν ἰωῦτοῦ προκατῆσθαι [lin. 6.] simile habet, sed explicatius lib. IX. 105. ἀδύνατον γὰρ --- εἶναι ἰωῦτοῦς Ἴωναν προκατῆσθαι, Φρουρέοντας τὸν πάντα χρόνον. Inde στρατηγοὶ προκαθεδόμενοι τῆς χώρας, qui regionem tuentur, Artapani apud Euseb. Praep. Evang. IX. 27. WESS.

10. ἐς τὸ Κωρύκιον ἄντρον) Cultissimam antri descriptionem Pausanias X. 32. pag. 879. instituit, et prior eo Aeschylus, ut aliàs monui, Eumenid. vs. 22. WESS. — Aliud fuit in Cilicia nobile Corycium antrum, de quo ad Cebetis Tabulam c. 26. p. 343. dixi; ubi huius in Parnasso monte cognominis antri memoria animum meum fefelle- rat. S.

13. Quod hic ait καὶ τοῦ προφήτου, unicum nobis sistit: serior aetas plures Prophetas (oraculorum interpretes) Delphis tribuit, Plutarch. T. II. p. 410. F. Aelianus Hist. Animal. X. 26. Vid. Ant. van Dale de Oracul. c. 5. pag. 104. Nimirum aucta Oraculi fama et superstitione, ut duabus προφήτισιν sive Pythiis et tertia vicaria, in crebra sciscitantium turba, opus fuit, ita et pluribus Prophetis. Videsis ad Diodori lib. XVI. 26. WESS.

CAP. XXXVII. 4. ἔσωθεν ἐκ τοῦ μεγάρου ἐξεννεργμ.) Hic sane miror cur ἔξωθεν scribi maluerit H. Steph. quod, the iudice, protinus altero deberet mutari, si hic forte legeretur. ἔξω infra recte scriptum in istis, θάῦμα -- καὶ τοῦτο κόρται ἐστὶ, ὅπλα ἀρχαῖα αὐτόματα φανῆναι ἔξω προκείμενα τοῦ νηοῦ. Arma, credo, sponte sua templi exierant penetrati, ut heroës Delphorum Phylacus et Autonomus, scutis sacris velut amuletis muniti, pro aris et focus Delphorum suorum propugnarent; vid. c. 38. et 39. Paulo ante Leuctricam pugnam, Thebis, ut ait Callisthenes, in templo Herculis valvae clausae repagulis subito se ipsae aperuerunt, (ὡς τοῦ Ἡρακλείους εἰς τὴν μάχην ἐξωρημμένου, Xenoph. Ἑλλ. VI. pag. 348, 11.) armaque quæ fixa in parietibus fuerant, ea sunt humi inventa: Cicero de Divin. I. 34. Plura, praeter ceteros, narrat illic prodigia Xenophon, ipse neutiquam liber a superstitionis morbo: nonnullos tamen

dixisse fatetur, ὡς ταῦτα πάντα τεχνάσματα ἦν τῶν προστηκόντων. Delphis hoc tempore nec locus erat fraudibus nec tempus. Delphorum propheta Aceratus, exsternatus praesentis periculi metu, facile sibi videri potuit duplices videre Delphos; quidni, sponte sua foribus patentibus, arma etiam αὐτόματα ἔξω προκείμενα τοῦ θεοῦ? Neque est cur miremur ista talia elegantissimo Herodoti ingenio se probare potuisse tanquam vera. VALCK.

7 seq. τῆς Προνηΐης Ἀθηναίης) Magna Vind. ex servata scriptione veriore laus, cumulatior futura, modo in consequentibus auferri scse passus haud fuisset: scribi ad eam formam semper oportet; nam Προνηΐης in Demosthene, Aeschine, Diodoro, Pausania, improbum minime, in Herodoto ubique. Confer lib. I. 92. WESS.

14 seq. ἐκ μὲν τοῦ οὐρανοῦ κεραυνοί) Haec prodigia, si prodigia dicenda sunt quae media aestate de coelo fulmina iaciebantur, memorat et Diodor. XI. c. 14. Quae Persas, eadem postea temporis Galatas a spoliando templo traduntur abegisse. Horum ubi facinus attigit, Herodoteis usum Pausaniam non latuit Kühnium lib. I. [cap. 4.] p. 11., κεραυνοί τε ἐφέροντο ἐς τοὺς Γαλάτας, καὶ ἀποβράγισσαι πέτραι τοῦ Παρνασοῦ, δαίματά τε ἄνδρες ἐφίτταντο ὅπλῃται τοῖς βαρβάροις. Explicatus eadem enarrat suo loco in Phocicis pag. 854., Herodotum eleganter aemulatus, iudice Clar. Wessel. ad Diodorum. Pausaniae narratis simillima tradit Iustin. XXIV. 8. iuxta quem lib. II. c. 12. miserat Xerxes quatuor millia armatorum Delphos ad templum Apollinis diripiendum; --- quae manus tota imbribus et fulminibus deleta est, ut intelligeret, quam nullae essent hominum adversus Deos vires. Tempestatis vehementia territos et superstitione, plerosque aufugisse, non totam manum deletam, ex Herodoto licet colligere. VALCK.

16. ἀποβράγισσαι δύο κορυφαί) Similia his Diodorus VI. 14. Quin eadem, si Pausaniae fides lib. I. 4., Gallos raptores poena involvit, κεραυνοί τε ἐφέροντο ἐς τοὺς Γαλάτας, καὶ ἀποβράγισσαι πέτραι τοῦ Παρνασοῦ. Ipsam tamen Apollinis aedem direptam a Persis atque incendio foedatam diffitentur: non ita Plutarchus Num. pag. 66. c., τὸν ἱερὸν λύχων, aeternum illum ignem, cum templum a Medis inflammaretur, extinctum adseverans, incertum quo auctore:

Herodotus tacet, immo infitiat lib. II. 180, et V. 62. WESS.

CAP. XXXVIII. 8. μέζοντας ἢ κατὰ ἀνθρώπων φύσιν ἔχοντας, (πισθαί σφι) Sexcenties μέζων ἢ κατ' ἀνθρώπων, Plato Apol. p. 20. e. Isocrates Evagor. pag. 192. A. etc. Idem et hic olim fuisse, optime D'Orvillius ad Charit. II. 4. p. 182. coniecit, μέζοντας non tangens. Dederat Noster μέζονα ἢ κατὰ ἀνθρώπων φύσιν ἔχοντας, pro quo Iosephus Antiq. lib. I. 19, 1. ὅφεις ex scalis κατιούσας, σιμνότερον ἢ κατ' ἀνθρώπων φύσιν ἔχούσας. WESS. — Unā tantum litterā ex ἔχοντας detracta, (ἔχων autem et ἰὼν in Herodoteis Codd. aliquoties inter se permutantur;) in literis ad me datis, feliciter, ut puto, corregebat G. Koenius: ὁπλίτας μέζοντας ἢ κατὰ ἀνθρώπων φύσιν ἰόντας, armatos hominum statim altiores. τὴν ἡλικίαν, φύσιν dixit etiam Soph. Trach. vs. 512., ubi est 1079. Ἰωνὶ δὲ, θᾶλλος οὖσα, κύνε ἀνδρὸς φύσις: id est οὐκ ἀνὴρ. Koenii coniecturam D'Orvillianae (ad Charit. p. 182.) longe praeferendam, et veram arbitror; nam, admissa Cl. D'Orvillii lectione, si μέζονα quis scribat, μέζονα φύσιν ἔχοντας vereor ut graece doctis hic adprobet. VALCK. — Equidem nihil hic novandum censui, solam orationis distinctionem leviter iuvandam. Vide Var. Lect. κατὰ ἀνθρώπων φύσιν idem valet ac κατὰ ἀνθρώπων, quod Wesselingio placuerat. Participium ἔχων, verbis finitis adijci subinde solitum, non prorsus abundat, sed continentiam quamdam videtur indicare: quod perspecte etiam Hermannus intellexit, Adnot. 228. ad Viger. monens, ληρεῖς significare nugaris nunc; ληρεῖς ἔχων autem, nugator es. Cur vero id participium non nisi cum verbis nugandi, iocandi et similibus iungi statueremus, ut docti volunt yiri, causam satis praegnantem vidi nullam. S.

CAP. XXXIX. 2. Φύλακόν τε καὶ Αὐτόνοον) Phylacum, eiusque τέμνος ad Minervae Προνήης templum, habet Pausanias X. 8. pag. 817. praeter quem Brenni expeditione tres templo subvenisse heroas, Laodocum, Hyperochum et Pyrrhum, c. 23. p. 854. WESS. — Gallis etiam postea terribiles adparuisse seruntur ὁ Ἰπέρροχος καὶ ὁ Λαοδόκος καὶ χαὶ Πύρρος οἱ δὲ καὶ τέταρτον Φύλακον ἐπιχώριον Δελφοῖς ἀπαριθμοῦσιν ἥρωα, Pausan. X. pag. 854. Hinc Λαοδόκου nomen ponere[m] [apud eundem Pausan.] lib. I. [c. 4.] pag. 11., loco

τοῦ Ἀμαδάκου. Aetate Brenni miror quid cessaverit *Autonous*, Xerxis aetate bellator, et cum *Phylaco* Persarum propulsator. Sed *Iustinus* XXIV. 8. iuveni supra humanum modum insignis pulchritudinis comites dat duas armatas virgines ex propinquis duabus *Dianae Minervaeque* aedibus occurrentes. Apud *Pausaniam* *Pyrrho* comites duo dantur mares, Ὑπερόχας et Λαοδόκας. Ex his facili transformatione puellae nobis enascentur Ὑπερόχη et Λαοδόκη: sic ferme vocabantur in Delo puellae, quae in Delum sacra primum ex *Hyperboreis* detulerant; illas enim, teste *Herod.* IV. cap. 33., οὐνομαζόντι Δῆλῳ εἶναι Ὑπερόχην τε καὶ Λαοδόκην. VALCK.

5. ὑπὸ τῇ Ὑαμπεύῃ κορυφῇ) Una litera minus *Ionice* scribendum Ὑαμπέρ. Innotuit ἡ Ὑαμπεία πέτρα ex scelere esurientis *Delphorum* populi, innoxium philosophum de isthac rupe praecipitantis: vid. *Perizon.* in *Aeliani* Var. Hist. XI. c. 5. et *Wesseling.* ad *Diodori* T. II. p. 104. [lib. XVI. c. 28.] Excitans *Herodotea Palmerius*, Graec. Ant. p. 633., scribit in vicinis [lin. 7.] τοῦ ἱεροῦ τῆς Προναΐνης, perperam: legitimum *Delphis* anticae *Minervae* titulum Προναΐνης, praeter ceteros, quos citat, adfirmavit *Vir clariss.* ad *Diodori* T. I. p. 415. [lib. XI. c. 14.] Ad aedem istam *Minervae*, *Persis* divinitus fugatis, crexisse *Delphos* tropaeum enarrat ibidem *Diodor.* *Siculus*, exhibens epigramma tropaeo inscriptum, quod pertinet ad hanc *Herodoti* narrationem. In isto Epigrammate duae literae tantum omisae omni lovem et *Apollinem* interceperunt honore, quo e fuga retracti *Delphi* Deos callide sunt dignati. Sic illud omnino videtur scribendum: Μνάμα τ' ἀλεξάνδρου πολέμου καὶ μάρτυρα νίκης Δελφοὶ μὲ στήσαν, Ζανὶ χαρίζεμενοι Σὺν Φοίβῳ, πτολίπορθον ἀπώσαμένοισι στήχα Μήδων, Καὶ χαλκοστέφανον βυσσαμένοισι τέμενος. [nempe non, ut vulgo, ἀπώσαμενοι et βυσσαμένοι.] Non utique *Delphi*, qui, *Dei* sui tutela non multum fidentes, praeter aliquot sexaginta fanaticos, πάντες ἐξέλιπον τὴν πόλιν, ut ait *Herodot.* c. 36., non illi sanè dici poterant *Persas* ἀπώσαμενοι, templumque βυσσαμένοι: sed eleganter dicuntur Ζανὶ χαρίζεμενοι σὺν Φοίβῳ, id est *Ioni* et *Apollini*, ἀπώσαμένοισι στήχα Μήδων, et βυσσαμένοισι τέμενος: qua satis nota scribendi ratione nescio quis apud *Suidam* in Δέρας - - - ὅπερ ὁ Ἰάσων - - - σὺν τοῖς Ἀργοναύταις εἰς τὴν Κολχίδα παραγενέμενοι, ἔλαβον. VALCK. — Adpositum ex *Herodot.* T. VI. P. II.

doro Epigramma Analectis suis inseruit *Branchius* Tom. III. pag. 178. num. CXLIII. vulgatam tenens scripturam, quam et *Iacobs* Animadv. T. III. P. 1. p. 370. contra *Valck.* ex ipsius *Herodoti* verbis cap. 38, 4 seq. probabiliter defendit. Quod si quid incommodi haberent nominativi illi, ἀπώσάμενοι et ἑυσάμενοι, suspicari licuerat ex vetustissimo scribendi more, qui in Inscriptionibus passim diutius etiam duravit, (conf. *Koen.* ad *Gregor.* Dial. Doric. §. 131.) terminationem *oi* idem ac *ωi* et *ω* valere, sententiamque esse gratum facturi Iovi, qui cum *Apolline* Medorum catervas abegit, etc. *S.*

CAP. XL. 9. ἐν τῇ Βοιωτίῃ ὑποκατημένους) Uberius ista *Plutarch.* Themist. p. 116. c. In Isthmi munitione varios se dant docti homines, ablataque [ἐ] praepositione, [lin. 10 seq.] τὸν Ἰσθμὸν αὐτοῦς τιχόντας, τὴν Πελοπόννητον περὶ πλείστου etc. fingunt. Sed stare vulgatum posset, ac sumi de septo, in Peloponnesum versus spectante: malim tamen, quod ex *Arch.* enotavi, καὶ τὴν Πελοπ.; sic cessat difficultas. Conf. *Diodorum* XI. 16. *WESS.* — Sic sane planissima futura erat oratio. Sed codicum ferme omnium in difficiliorem scripturam consensio ipsam illam facilitatem suspectam reddere videtur. *S.*

CAP. XLI. 6. τῷ χρηστήριῳ τε βουλ. ὑπηρ.) Hic tutissimum erit expectare quid Codices nobis sint daturi. πειθόμενοι in optimis si omittitur, non displicebit a *Gronovio* proposita lectio. Participio servato, *Koenius* commodum inesse sensum putabat sic scriptis: ἔσπεισαν δὲ ταῦτα ὑπακίσθαι πειθόμενοι, τῷ χρηστήριῳ τε βουλόμενοι ὑπηρετεῖν: referens nempe τὸ πειθόμενοι ad τὸ κήρυγμα, quod per Atticam fuerat promulgatum, ut omnes suis consulere; qui nunc dicerentur festinasse in liberis et familia alio mittendis, πειθόμενοι, τῷ κηρύγματι videlicet: istud placitum opinor in exilium damnatae vocis patrocinium. *VALCK.* — At vide *Var. Lect.* nec dubitabis πειθόμενοι istud nil aliud esse nisi interpretamentum verborum βουλόμενοι ὑπηρετεῖν. *S.*

8. ἔφιν μέγαν φύλακα τῆς αἰκροπόλιος) *Eustathio* in *Odyss.* pag. 1423, 7. [p. 64, 11. ed. Bas.] οἰκουρὸς δράκων, φύλαξ τῆς πολιადος: etiam *Hesychio* in *Οἰκουρὸν ὄφιν*. Altus ibi fuit usque in *Philostrati* aeyum, Icon. lib. II. p. 837., ubi nonnulla *Olearius*, sed plenissime Io. *Meursius* *Cecrop.* c. 20.

Ceterum ἰνδίαστεισθαι [lin. 9.] priscarum schedarum sentio Ionum esse, qualia εἰρωτίειν, ὀρέειν, φοιτίειν, et ἱππιδίειν inf. c. 118., quibus saepe vis inperite illata fuit. WESS.

8. et seqq. ὄφιν μέγαν, φύλακα τῆς ἀκροπ. etc.) Io. Meurs. in Cecropiae suae c. xx. ad hunc arcis custodem illustrandum verba quidem attulit Plutarchi e T. I. p. 116. E. Philostr. Icon. II. p. 837., Hesychii; sed, quo nitebatur Hesychii nota, locum omisit Aristophanis Lysist. vs. 760., 'Ἄλλ' οὐ δύναμαι ἄνω' οὐδὲ κοιμᾶσθαι ἢ πόλει, 'Ἐξ οὗ τὸν ὄφιν ἴδον τὸν οἰκουρὸν ποτε. Schol. τὸν ἱερὸν δράκοντα, τὸν φύλακα τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς (ἐν τῇ ἀκροπόλει). Huic draconi, iuxta Herod. [lin. 10 seq.] ὡς ἰόντι, ἐπιμήνια ἱπιτελείουσι προτιθέντες τὰ δ' ἐπιμήνια μελιτρώσασσι. Postremum adfirmat legitimam scripturam vocis Atticae μελιτρώττα, [Athenaeo saepius memoratae, III. 114. f. IV. 167. d. XIV. 645. c.] cuius vice saepius obtinet perversa, qualis ter relinqui non debuerat apud Thom. M. in Μελίπληκτος. Eusebius c. Hierocl. p. 466. non dederat τὰ μελιτρώττα, sed τὰς μελιτρώττας καὶ τὸν λιβαυρόν. Talem e melle placentam, singulis noviluniis recentem, veluti menstruam pensionem arcis persolvebant custodi, ἐπιμήνια ἱπιτελείουσι. Ex oratione. Lycurgi Harpocrat. attigit Ἐπιμήνια, quorum rarissimam occurrere mentionem et ex Harpoer. licet aestimare, et e Valesii nota. Testamentum Doricum, e tabula marmorea vulgatum Grutero Inser. p. ccxvii. col. 2. vs. 33. offert ἀμέρας τρεῖς ἐπιμηνίος, id est ἐπιμηνίους, quibus sacra fieri voluit Testatrix; saepius verbum ἐπιμηνιεύειν, et alia plura, quae frustra quaeras apud Grammaticos etiam veteres. Sed placentam e melle apud Herod. dicuntur Athenienses draconi singulis mensibus προτιθέντες. Ut οἱ ἄγροι τῆς προθύρας, quos licebat φαγεῖν τοῖς ἱερεῦσι, sic panes nonnunquam memorantur apud veteres in mensis sacris Diis velut adpositi. Athen. lib. III. pag. 110. D. Ἐγκυρῖας, ἐν καὶ Ἀλεξάνδρῃς τῇ Κρόνῳ ἀφιερῶντες προτιθ. (leg. προτιθασιν) ἵσθαι τῷ βουλομένῳ ἐν τῷ τοῦ Κρόνου ἱερῷ: conf. IV. p. 137. E. VIII. p. 346. E. Hesych. in Θιαγόνες, et Pausan. lib. IV. [c. 20.] p. 501. IX. [c. 19.] p. 747 fin. VALCK.

14. καὶ προθυμότερον) Valere nequit καὶ πρότερον, nisi si ἢ καὶ προτ. scribatur. Equidem pro pravo puto, atque ex scriptionis compendio. Themistoclis commento sacer-

dotes in vulgus sparserunt, ὡς ἀπολείπει τὴν πόλιν ἡ θεός, ὑφ' ὀφθαλμοῦν πρὸς τὴν θάλασσαν, *Plutarch. Themist. pag. 116. B.* Inde tanta civibus discedendi alacritas. WESS.

Ibid. μᾶλλον τι οἱ Ἀθηναῖοι καὶ πρότερον. Hinc deturbatum unius Codicis imperio restituerem in suam sedem μᾶλλον τι οἱ Ἀθηναῖοι καὶ προθυμότερον ἐξέλειπον τὴν πόλιν. *Valla*: eo magis Athenienses eoque promptius. Naturalis haec erat verborum structura, καὶ μᾶλλον τι προθυμότερον. Voculam μᾶλλον Noster etiam addit comparativa; quae mox rem attigi supra p. 171. [Adn. ad H. 137, 19.] VALCK.

CAP. XLII. [8. ὁ σπερὶ ἰπ' Ἀρτεμ.] Non spernendum ὅτι, quod est in F. pro ὅτι, ut saepe apud *Positam. S.*

CAP. XLIII. [2. Λακιδ. ἐκκεῖθεν]. Idem ad Artemisium non nisi decem habuerant, c. 1, 9. *S.* 6. Μομφινῶν ἰόντες. Praeclare ex scriptis exemplaribus *Vie celeb.*; sic lib. I. 56. Multa *Cl. Salmasius*, de Ling. Hellenist. p. 279. et seqq.; cuius sollicita disquisitio, an Dryopis, ex qua in Peloponnesum venerunt, ea fuerit, quae ab urbe Dryope apud *Stephan. Byz.* dicta est circa Hermionensem sinum, Argolico proximum, faciliorem nacla exitum fuisset, modo in parato haec Nostrum adfuissent: finitur enim et describitur, ut de eius situ dubia auferantur omnia. Hermionenses autem, cum Dryopes, ab Hercule superati, aliorum deducerentur, sedes, quae deinceps tenuerunt, inpetrasse, *Pausanias* lib. IV. 34. pag. 366. non negat, alibi eodem Δωριῶν πρὸς ἑξ' Ἀργεὺς adpellans, lib. II. 34. p. 192., quoniam Asiæ Argolicae regionis, ut ipsi iactabant, ab Euristheo, Herculis inimico, concessam habitabant. Verum in talibus, ob civium diversa studia et gloriationes, multae dissensiones. WESS.

CAP. XLIV. [1-3. Ἀθηναῖοι μὲν, πρὸς πάντας τοὺς ἄλλους - ἦν δ' ὁ χόλος ἐν τῇ καὶ ἐκατόν] πρὸς πάντας, praec aliis omnibus, conf. II. 35, 3. III. 94, 10. et ibi not. De numero cxxx. vide ad cap. 1, 2. notata. Mireris vero, quo pacto tot navibus ad Salaminem pugnare Athenienses potuerint, quandoquidem in pugna ad Artemisium dimidiam partem Atticarum navium vulneratam esse ait Scriptor. cap. 18, 5. neque eis reficiendis suppetiisse videntur tempus. *S.* [3. μόνον ἐν Σαλαμῖνι γὰρ, etc.] Vide *Var. Lect.* et conf. cap. 1, 3 seq. Punctum post μόνον paene evanidum esse in

nostro exemplo animadverto: quod eo moneo, ne quis illud aut consulto aut temere praetermissum a nobis existimet. Satis autem fuerat punctum minus; nec maiori opus erat. §4]

7. τῆς περὶ τὴν τῆς Βοιωτίας) Unde Pieriam, qualem in Boeotia non novi, acceperit Vulla, satis nunc in aperto. Περὶ τῆς Βοιωτίας, quae contra Chalcidem in Boeotiae finibus; cuiusmodi περὶ τῆς Ἀσίας Diodoro XX. 97. Asiae continentis regio, ex adversum insulam Rhodum, Peraea apud Livium lib. XXXII. 13. WESS.

10. seq. Πάσι τοις οὐνομαζέμενοι Κρανάοι) Clar. G. Koenius in litteris ad me datis, Multa, scribit, sunt in his quae me offendunt. Primo Cranaos dictos fuisse sub Pelasgis; deinde vero Cecropidis; quum Cecrops Cranaum aetate praecesserit. Quid scripserit Herodotus, Codices forte monstrabunt. Interim velim consideres; num tibi displiceat: ἐπὶ μὲν Πάσι τοις οὐνομαζέμενοι Κρανάοι ἐπὶ δὲ Κρανάος βασιλεὺς ἐκλήθησαν Κρανάοι; καὶ ἐπὶ Κρανάοι Κρανάοι. Dubium non est quin ista ratione vera scripsisset Herodotus; sed, quod in nostris est exemplaribus, in suo Scymnus Chius invenit; cuius ista sunt in Perieg. vs. 558. Ἐξή; Ἀθήνας φωνήσαντας λαβεῖν. Ἐπὶ μὲν Πάσι τοις οὐνομαζέμενοι Κρανάοι καλεῖσθαι; μετὰ δὲ ταῦτα Κρανάοι; etc. tum vs. 564, Ἡρόδοτος ἱεροῖσι ταῦτα συγγραφάων Scymni testimonio; quem tunc Marcianum vocabant, usus est Moursius in Regn. Att. p. 50. 68. 124, neque omisit hac spontantia Eustathii verba in Dionys. vs. 423. VALCK. — De Atheniensium origine Pelasgiae conf. lib. I. c. 56. et alia. Nostri loca ibi citata in Adnot. ad c. 56, 10. Adde De la N. 172 in Hist. de l'Acad. des Inscrip. T. XXIII. p. 125 seq. §5]

11. οὐνομαζέμενοι Κρανάοι) Io. Meursium, haec loco non suo deposita arbitratum, in ordinem Gronovium coegit iustissime; addi potuerat, quod Bonherius Diss. Herodot. c. 9. pag. 99. tacitum non habuit, valde dubium anantera, utrum a rege Cranao Athenienses Cranaei fuerint olim nuncupati; an potius, quod asperam et petrosam, κρατάνη, regionem haberent, quae Salmasii doctrina, Ling. Hellenist. p. 359. Ad veritatem propior Berhelii accedit suspicio ad Steph. Byz. Ἰωνία, in vicinis excidisse vocem Ἐπειρίδα; fuisse primitus, Ἀθηναῖοι Ἐπειρίδα; [Ἐπειρίδα;]

μετωνομασθησαν. Verborum enim et rei nexus coniunctanti adprime favet. WESS.

CAP. XLVI. 1. Αἰγινῆται τριήκοντα) Suspicio plusquam quadraginta naves et in hanc classem Aeginetas dedisse; atque, ut Herodotei numeri conveniant, duo et quadraginta; legendumque adco δύο καὶ τεσσαράκοντα: quonitatur argumento haec divinatio, dicitur ad cap. 48. VALCK. — Valckenarii iudicium secutus Borh. fidenter h. l. Αἰγινῆται δύο καὶ τεσσαράκοντα ponens, paulo post tamen in illis, [lin. 4.] τριήκοντα δὲ ἦσαν. — ἡναυμάχουν, nihil mutare est ausus. Fidentior Larcher, postquam h. l. scripsit les Eginetes envoyèrent quarante deux vaisseaux, pro illis deinde τριήκοντα δὲ ἦσαν etc. nil aliud posuit, nisi Ceux (les vaisseaux) qui combattirent à Salamis, étoient excellens voiliers. Quis vero, quaeso, persuadere sibi possit, loco numeri XLII., quem hic ab Herodoto postum fingunt, bis librarios omnes in numerum XXX. coniurasse? In uno quidem nostro F. priori loco (ut in Var. Lect. dixi) temere praetermissus numerus est; sed posteriori loco idem codex cum aliis omnibus consentit. Vide ad cap. 48; 6 seq. notata. S.

9. Κῆροι) Vide huius libri c. 1: Revocavi [lin. 10.] ἀπ' Ἀθηνέων, usus Eastathii consensu. Sic ἀπὸ Κορίνθου, ἀπ' Ἐπιδάουρου, etc. Cognita quoque solleminis in ea scriptura aberratio. Naziorum naves male annumeravit Plutarchus, in c-rpendo Scriptore malignitatis culpam haud excusaturus. WESS.

9 seq. Κῆροι --- ἔθν. Ἰων. ἀπὸ Ἀθηνάων) Accurata scriptio requirit, ut dicantur Κεῖροι --- ἔθνος ἰόν Ἰωνικὸν ἀπὸ Ἀθηνέων: et paulo post, Νεῖροι --- Ἰωνες ἀπ' Ἀθηνέων γεγονότες: c. 48. Siphnii et Seriphii Ἰωνες ἰόντες ἀπ' Ἀθηνέων. Ad lib. II. c. 7. loca quaedam indicata sunt Herodoti, in quibus Ἀθηνέων scribendum pro Ἀθηναίων: ad ista haec poterunt adfundi. Nemo harum rerum sciens in Thucyd. vulgatum sollicitaret, ubi Cei alique insulani dicuntur Ἰωνες ὄντες καὶ ἀπ' Ἀθηνάων, lib. VII. c. 57. sed aliter loqui solet Herodotus; quam in rem vicinia satis nobis dabit exemplorum: cap. 45. Leucadii vocantur ἔθνος Δωρικὸν ἀπὸ Κορίνθου: c. 46. Aeginetae Δωριεὺς ἀπὸ Ἐπιδάουρου: c. 48. Melii γεγονότες ἀπὸ Λακεδαιμόνων. Ad eam rationem Cei ceterique

dicti sunt (ἴθνη Ἰωνῶν) ἀπὸ Ἀθηναίων, Athenis orti. In proximis frustra sibi Plutarchus visus est malevolentiam detexisse, T. II. pag. 869. A. C. Cum rerum facies multum esset mutata, illis abuti non debebat, quae olim evenerant sub Dario, Herodoto narratis lib. VI. c. 96. VALCK.

17. Κύθιοι) Qui Κύθιοι illi, quibus tantopere delectati fuerunt librarii? an ex monte Cyntho Cretensium? Nugae. Cretenses Graecis contra Persam suppetias non ierunt, lib. VII. 170. Redierunt, unica transposita littera, Κύθιοι, ex insula Cythno; quos suis in achedis hic invenit Plutarchus Malign. p. 863. E., restituendosque monuerunt Georg. Arnaldus Animadv. Crit. cap. 30. et Abr. Gronovius ad Aeliani Hist. Anim. lib. XVI. 32. De Cythniorum et Styrcensium Dryopica origine, Steph. Byz. et Pausan. lib. IV. 34. WESS.

CAP. XLVII. 7. νῆι μὴ, τῆς ἡρχῆς - - Φαῦλλος) Unam navem ab opulentissima tum Italiae civitate Graecis auxiliarem missam nemo sibi facile persuadebit: multo verisimilius, ter Pythonicam Phayllum suis navem sumptibus instruxisse, qua Graeciae veteri, in qua toties honorem fuerat adeptus, periclitanti sponte sua venerit auxilio; hanc movet suspicionem Pausanias, cui lib. X. [c. 9.] p. 818. Phayllus Crotoniata ἱκανάχρηστος καὶ ἱκανὸς τοῦ Μῆδου, καὶν τε παρασκευασμένος οἰκίαν, καὶ Κροτωνιάτων ὁπόσοι ἐπιδέχονται τῇ Ἑλλάδι ἀντιβῆσαι: ubi scribendum potius ἱναβῆσαι. Sic Atheniensis Clippias ἱερατεύετο - - οἰκὴν νῆι, Herod. VIII. 17. Parum exacta scripsit in hunc de Phayllo Herodoti locum Palmerius; Consentit (ait) cum Herodoto Pausanias in Phocicis; et videtur omnia, quae de illo narrat, ex hoc loco accepisse. Praeter alia monumenta vetera, habuit Pausanias catalogos, in quos hieroniarum nomina et facta fuerant relata; nec certe de Phayllo tradita discere potuit ex Herodoto; sed in id ambo consentiunt, ut ter dicant fuisse Πυθιονίκην: addit Pausan. Ὀλυμπιάς μὲν οὐκ ἔστιν αὐτῷ νίκη. Ab hoc diversus Phayllus fuisse videtur Olympionica, de quo praeter Schol. Aristoph. et Suidam, vid. Zenob. Cent. VI. Prov. 23. et Eustath. ad Od. 8. p. 302. VALCK.

Ibid. Φαῦλλος) Egregia viri laus, qui, magnae Graeciae incolis auxilium negantibus, ἰδιόστολον ἔχων καὶν ἐπλευσεν

εἰς Σαλαμίνα, post fata abs magno Alexandro ea propter cultus, in *Plut. Alex.* p. 685. n. Nimirum suis instruxit impensis navem, inque eam Crotoniatas, tum in Graecia peregrinantes, inposuit, quemadmodum apud *Roman.* X. 9.; Crotoniatas autem Achaeorum colonos describit *Strabo* lib. VI. p. 402. n. [p. 262. ed. Cas.] WESS.

CAP. XLVIII. 6 seq. Ἀριθμὸς — ὁ πᾶσι τῶν νεῶν ἐπιγεγραμμένος καὶ ἐβδόμηδεκα καὶ ἐντὺς.) Nullam his numeris, tametsi in alia omnia abeant cum *Kalla* scripti quidam, litem moveo. Repetuntur ita cap. 82., ut de aulis deminutivae suspicio cesset omnia. Error se tamen simpliciter catalogo, quem supra Scriptor dedit, navium, non aequante hanc summam. Ubi vero et in cuius populi naves irreperit, non divino, WESS. Graecorum classis ad *Salamina* hic *navium* fuisse dicitur *triremium trecentarum septuaginta et octo*, sed si sedens ad calculos, quidque singulae dederint civitates, iuxta c. 43. seqq. in eam summam contrahas, conficies in universum duntaxat nautes CCCXXVI. Iam vero ex *Arch.* Cod. nobis hic offeruntur non CCCXXVIII, sed tantum CCCXXI, sed non tam exacte, ut *Arch.* Cod. *Kallae*. Si vel eadem praesentis Codicis, habent illa, uti iudice, speciem tantum, et sunt correctoris. Scripserat *Herodotus*, ut hic valgatur, CCCXXVIII. Venit enim ad ceteras, praeter *Lemniam*, (*III. cap. 21.*) navis. Tunc missa in hac duae numerum CCCXXX. explesse. Nostro dicuntur infra c. 82., ἑξήκοντα καὶ πέντε νεῶν τῶν Ἑλλήνων ἐς τὰς ἐνδοκίμους καὶ ἑπτακοσίας νῆας, ut adeo is numerus suspectus esse nequeat. Ubi nam itaque vili sedes erit quærenda? nisi fallor, c. 46. in *Aeginetis*, si non XXX, sed dedisse naves videntur XLII. *Athenienses*, dederunt naves CLXXX; *Corinthii* XL; plusquam XL dederunt *Aeginetae*, nam post *Athenienses* maximum dedere navium numerum. Eū testem, qui legerat *Herodotum* accurate, *Pausaniam*, in *Corinth.* p. 178. [lib. III. c. 29.] scribentem, *Aeginetas* ἐν τῇ Μυδικῇ πολέμῳ παρασχέ-
σαι πλὴν αὐτῶν καὶ Ἀθηναίων καὶ ἑλλήνων. Iam vero numeri postulant *Herodotei*, ut dederint duas et quadraginta. VALCK.
[Si *Herodotum* ipse edidisset *Valckenarius*, non puto equidem ausurum fuisse Virum, ut doctissimum, sio pruden-
tissimum, suam istam coniecturam, quamvis certam sibi

visam, contra Codicum omnium consensum obtrudere
 Scriptori, quod a Borh. et Larchi. cap. 46, 2. factum vidi-
 mus: satis ille, puto, habituras fuerat, sententiam suam
 in Adnotatione contextui subiecta declarasse. Iam vero,
 si vel maxime pro certo sumamus, summam hic ab He-
 rodotο subductam *ccclxxxviii* navium nulla alia fatione
 intelligi posse, nisi ita ut statuamus *Aeginetas* ad hoc bel-
 lum *naves xlii* contulisse, ne sic quidem necesse esse equi-
 dem autumo, ut contendamus *Herodotum* cap. 46, 2. non
xxx *pass* *xlii*. scripsisse aut scribere debuisse. Diserte
 enim ibidem monet Scriptor, *praeter xxx triremes, quae*
pugnae ad Salaminem interfecerunt, alias etiam eodem habuisse
instructas; quibus orunt saepe insillae tuerentur. Atqui, quoniam
 haud procul a Salamine sita Aegina esset, in quam com-
 pures etiam Attici cives uxores suas et liberos deposue-
 rant, iure meritoque *naves* *caei*, quae Aeginam custodie-
 bant, perire atque reliquae in censum hoc loco venire
 debuerunt, ubi *summa Graecanicarum omnium navium ad-*
versus Persas instructarum subducitur. Quod si igitur illas
naves Aeginam custodientes ponamus fuisse *duodecim* nume-
 ro, universae summae *ccclxxxvi*. constabit ratio, et ni-
 hilominus iustus fuerit numerus *xxx* *adsum*, cap. 46, 2.
 positus. S. *cap. 46, 2. adsum* *cap. 46, 2. adsum*
CAP. XLIX. *cap. 46, 2. adsum* *cap. 46, 2. adsum*
 quacumque ei *multum* inconsulte, ex *Calenderii* *monita* ad
 lib. II. 62, *incolabatur* *WESSE*
 Ibid. *et multum*. Ferri nequit; revocabitur *sinerum*
multum. Clo *Petron* in *Actian* *Var. II. 66*, *ad d. d. d. d.*
d. d. d. d., quod Codices offerunt, *id. d. d. d. d.* spernit et *d. d.*
et inane; et est sane levissimum, sed constans veterum
 usus sperneret *et d. d. d. d.* ut *solocum*, *alteram* *lib. II. 66*.
 tantum admisit in his *cap. 46, 2. adsum* *cap. 46, 2. adsum*.
 VALCK. *Diversa ratio erat* *lib. II. 62*, *et ab aliis* *in*
locis *ibi* *in Adnot. citatis*, ubi *d. d. d. d.* *sed d. d. d. d.*,
 significat. S. *cap. 46, 2. adsum* *cap. 46, 2. adsum*
 10. *in Dorian* *lib. II. 62*. Speciem praefert *lib. II. 62*.
lib. II. 62, quoniam tali in negotio *lib. II. 62*. *lib. II. 62*.
 et cap. 62. *et d. d. d. d.* Sed fallacem et infirmam
 his nexa patefaciente *WESSE* *lib. II. 62*.
 [12. *et d. d. d. d.* *lib. II. 62*.] Suspiciamus etiam *lib. II. 62*.

σονται legendum, quod idem ac ἐκσώθῃσονται valeret. Sed similiter ponitur idem illud verbum cap. 76, 14. S.]

CAP. L. 6. αὐτίαν ἐκλειπτότων εἰς Πελοπόννησον) Bene Diodorus de Thespiensibus et Plataeensibus ἐπιφύγουσαν εἰς Πελοπόννησον πανδημί, haec explicans, lib. XI. 14. Simile superius lib. VI. 100. Mox [lin. 8.] Θέσπιάν τε καὶ Πλάταιαν more Homérico Iliad. B. 498. et 504.; de praelio tamen ad Plataeas ἐν τῇ Πλαταιῇσι μάχῃ lib. VII. 231. et IX. 89. Adi Steph. Byz. et L. Holstenium. WESS.

CAP. LI. 3. ἐν τῷ δῆλzinον εἰς τὴν Εὐρώπην) Latina unum mensem trivere in transeundo in Europam lectores frustrantur, quippe veritati pugnancia: septem enim diebus totidemque noctibus cunctus Persarum exercitus Hellepontum transit lib. VII. 56. Omnia illa si Herodoti fuerint, quod vehementer dubito, id tantummodo indicabunt, eodem mense, quem Persae ad Hellesponti oram contriverunt, idem eos fretum tramisisse. Calliadae, Archontis Attici, memoria apud Diodorum, Dionysium Halic., Diogenem Laërtium et alios, celebratissima est. WESS.

7. ταμίαις τε τοῦ ἱεροῦ) His declarandis operam S. Petitus Leg. Attic. III. 2. p. 338., sed minus prosperam, ut alijs dictum, impendit, WESS. — Bene Schulzius, praecunte Larchero: „Ταμίαι τοῦ ἱεροῦ, Quaestores templi Miner., vae in acropoli, quibus thesauri publici custodia mandata erat. Vid. Harpocrat. in Ταμίαι, Pollux VIII. 9. segm. „97. et Suid. in voce.“ — Consuli etiam poterit Larchero laudatus Aristoph. Lysist. 173 seq. S.

[9. θύραις τε καὶ ξύλοις) Θύραι, tabulae, asseres, ut lib. II. 96, 15 seqq. S.]

10. ὅπ' ἀσθενίης βίου) Sic scribi quoque poterit II. c. 47., οἱ δὲ πάντες αὐτῶν ὅπ' ἀσθενίης βίου etc. Ionice pronuntiabatur ἀσθενίᾱ, εὐνήν etc. veteribus Atticis Poëtis προμυθία· εὐσιβία· etc. Pauperculos Noster vocat χεῖμασι ἀδυστορίῳ II. 88. τοῖς ἀσθενίᾱι τροφῇ; est apud Thucyd. I. c. 5. conf. Philinus apud Harpoer. in Θρωπικά, et Lysias p. 3. VALCK.

11. πρὸς δὲ, αὐτοῖς δυνάστες) Ambigo scribam-ne de codicum iudicio, πρὸς δὲ, καὶ αὐτοῖς δοκ. et [lin. 15.] pro καὶ αὐτῷ δὲ, extrusa copulā, αὐτῷ δὲ τοῦτο etc. Videtur enim sic melius sermo procedere. Rem ipsam lib. VII. c. 142. attigit. WESS. — Posteriori loco copulam abiecti, tempore

a nonnullis olim adiectam iudicans: priori loco (lin. 11.) commodè καὶ adiicietur: id vero si placuerit, non equidem post πρὸς δὲ comma posuerim, sed post πρὸς δὲ καὶ, praeterea vero etiam; ne fortasse iuncta aliquis intelligeret καὶ αὐτοὶ, etiam ipsi. S.

11 seq. Ubi dicuntur αὐτοὶ δυνάμεις ἐξευρημένοι τὸ μαντήιον τὸ ἢ Πυθίῃ εἶπαι, τὸ ξύλινον τεῖχος ἀνάλατον ἵσθαι: in his τὸ ter legitur repetitum: corrigendum τὸ μαντήιον, τῷ ἢ Πυθ., oraculum, quo ipsis edixerat Pythia, putabant ἐξευρημένοι, mentem Dei adsequuti. VALCK. — In codicum consensu tenendum vulgatum; atque etiam valde dubito, an talem loquendi formam, τὸ μαντήιον τῷ ἢ Πυθ. etc. pro sua agnitus esset Herodotus. S.

CAP. LII. 2. τὸν καταντίον τῆς ἀκροπόλεως ὄχθον, quem vocabant Ἀρήιον πάγον, Io. Meurs. hinc attigit in Areopag. c. 1., in ipsa rupe illustranda parce versatus. Illinc manarunt formae loquendi, αἰνῆναι, vel ἀναβαίνειν εἰς Ἀρειαν πάγον: εἰς Ἀρειαν ἀναχθῆναι πάγον; Diogen. Laërt. II. 101. Cicero de Divin. I. 25. de Sophocle: Adscendit in Areopagum; detulit rem: imo detulit reum, somnianti divinitus indicatum; non rem Areopagitis notissimam, quam ex Hieronymo nobis narrat eruditus Scriptor vitae Sophoclis. VALCK.

CAP. LIII. 5 seq. τῇ δὲ οὐκ οἶ τις ἐφύλαττε) Quia mox suo loco legitur μήποτε, hic non displicet lectio marg. Steph. τῇ δὲ οὐτε τις ἐφύλαττε. His Io. Meurs. usus est in Cecrop. c. 4. et cap. 28. VALCK.

8. τὸ ἱερὸν τῆς Κίρκης θυγατρὸς Ἀγλαύρου) Instaurata arce, absolutisque a Pericle eius Propylaeis, prope ea in praerupta rupe Aglauri templum fuit, Ulpiano ad Demosthen. περὶ Παραπρεσβ. p. 264. testificante. Qua de aede Io. Meursius Athen. Attic. lib. I. 7. uberrime, et vestigia illius premens S. Petitus Leg. Attic. II. 4. p. 232. Insequens καί τε περ non nemini molestum accidit, καίπερ, sicuti in schedis quibusdam, formanti: quo minus adstipuler, fragmentum Eusebii in Stob. Serm. XLIV. p. 310. καί τε περ χρη πάντα ἰδέναι τὸν μιλῶντα ἀνθρώπου καταδιῶν, inpediit. At hoc momenti non magni. WESS.

14. τοὺς ἰκέτας ἐφένειν) Si Corn. Nepos in Them. c. 4. haec ob oculos habuerit, protinus Xerxes accessit astu, idque nullis defendentibus, interfectis sacerdotibus quos in aros

invenerat, incendio deletit, suspicio, legisse suo in libro τοῦς ἰσθας, nasceretur; quae incerta vaguesque, quoniam in multis egregius Scriptor dissentit. Librariorum autem solitus in vocibus οἰσθας et ἰσθας lapsus saepe redit. WESS.

14 seq. Quos in templo reperiunt supplices, crudeliter Persae ἱφόνιμον ἐπὶ δὲ σφί: πάντες κατίστρωοντο, id est ἀνέπτωρο, ut interpretatur Pollux IX. 153. haec advocans Herodoti, quia non in acie caesi, sive strati, sed series inbelles hic contrucidati sunt, ἀνέπτωροι: colligit enim verba Pollux ἐπὶ τοῦ ἀναπτήν Atticis usurpata. Hoc cum non animadvertisset, huius forte loci *Jungermannus* immemor, alium attulit ex Nostro lib. IX. c. 75. ὡς δὲ τοῖσιν Ἑλλήσιν ἐν Πλαταιῇσι κατίστρωοντο οἱ βαρβάραι: ubi verbum ponitur more quibusvis satis usitato, de cadaveribus quae per campos Plataicos strata iacebant. VALCK.

CAP. LIV. 2. ἀγγελον --- ἀγγελλόντα) Littera nocet superflua Herodoteo ἀγγελλόντα. Infra recte scribitur c. 97. ἵπματι ἐς Πέρσας ἀγγελλόντα τὴν παρεούσαν σφί συμφορὴν: hic misit Artabano nunciaturum τὴν παρεούσαν σφί ἐπικρίσιν. Talia quaedam notata sunt ad Eurip. Phoen. p. 289. et p. 383. VALCK.

7. ὅψιν τινὰ ἰδὼν ἐνυπνίου) Memini fuisse, cui de conjecturâ vehementer ridebat ἰδὼν ἐν ὕπνῳ. Id enim Scriptoris praecipuo usu teri: ὅψιν εἶδε ὁ Καμβύσης ἐν τῷ ὕπνῳ, lib. III. 30. et cap. 65. ὅψιν εἶδον ἐν τῷ ὕπνῳ: atque ad eum modum frequenter. Verum illud; pariterque, ὅψιν ἐνυπνίῳ ab eo non sperni. Adi lib. VII. 18. et 47. WESS.

CAP. LV. 2 seqq. ἔστι ἐν τῇ ἀκροπόλει etc.) Ut fieri solet, eundo vires acquisivit narratio; oleam enim Persarum igne crematam postea dicebant Athenienses (ut scribit Pausan. L p. 64.) αὐθημερὸν ὅσον τι ἐπὶ δύο θαλάτῃσιν πύχαις. Hoc adeo mirificum nihil erat ad miraculosam istam vitem, de qua suavissimum Sophoclis e Thyeste fragmentum conservavit Schol. in Eurip. Phoen. vs. 235. De olea Minervae, quae semper eadem durare credebatur in arce, egerunt Turneb. ad Ciceron. de Legib. I. c. 1. Ez. Spanhem. ad Callim. Hymn. in Pall. Lav. vs. 26. et Io. Meurs. Ceerop. c. 19., qui Herodoti θάλασσαν non omisit: haec aequae ac olea erat ἐν νηῷ Erechthei τοῦ γυναικείας λεγομένου αἵματος: de quo titulo vid. Clar. Wess. ad Diod. I. [c. 39.]

p. 34. Oleam et aquam in puteo marinam curiosis Attici monstrabant periegetae, velut testimonia litis, quae de solo Athenarum Neptunus et Minerva contenderant; cuius praeter alios meminerunt in Menexeno Plato p. 237. c. et Quintil. Declam. 323. conf. Plutarch. T. II. p. 489. B. VALCK.

4. ὁ αἰὼν τε καὶ θάλασσα ἐν) Vulgatissimam annalibus et Atheniensium gloratione narrationem ill. Scaliger ad Euseb. Chron. Ann. CCCCLXI. p. 27. obiter explicuit, operosius Io. Meursius Ccerop. c. 19. et 20. In puteo, et aqua eius marina, namque haec illa θάλασσα, non prorsus fortasse, modo iactantia procul esset, aberratur: stridorem fluctuum, ἤχον κυμάτων, apud Pausan. I. 24. atque alibi, sicubi auster spiraret, edere perhibebant. Illum Libanius Lamentat. Nicomed. p. 203. c. quando de Neptuno, καὶ ἐν ἀκροπόλει τοσούτον ἀπικρούση θάλασσης ῥέθιον δείξαι, innuebat: nullam profecto procellam, a Morello temere excitatam. WESS.

10. ὅσων τε πηχυνίων) Auctius in Pausania I. 27. miraculum, neque Meursius reticuit, αὐθημερὸν ὅτον τε ἐπὶ δύο βλαστῆσαι πῆγας, eodem die in δαῖται cubitorum proceritatem repullulasse. Fidelior, ab illo praeteritus, Liban. Antioch. p. 378. c. δευτέρῃ δὲ ἡμέρᾳ βλαστὸς ἀνέδραμιν εἰς πῆγην ἐκ τοῦ μελαυμένου, vocibus hinc repetitis. WESS.

CAP. LVII. 1 seqq. Ἐνθαῦτα δὲ Θερμιστοκλῆα etc.) Hinc orsus Plutarch. T. II. p. 869. D. quae succedunt hae et seq. capite, paucis omissis, αὐταῖς λέξεσι transscripsit, ut hic narrata traduceret, velut in Themistoclem valde iniuria; cui consilii saluberrimi gloriam ablatam (παρτεριζόμενος apud Plut. scribendum pro παραιτούμενος) in alium transfulerit auctorem Menesiphilum, cuius inventum Themistocles tamen apud Eurybiaden tanquam suum venditasse dicatur Herodoto. Sed cetera Graeciae utilissima consilia soli tribuit in seqq. Herodotus Themistocli; et hic prudentia magni viri fuisset indignum, consilii, quod ipsemet secum dudum agitaverat, in hoc tanto periculo Mnesiphilum, obscurum Eurybiadi nomen, velut auctorem apud illum ambitiose celebrare. Sed haec in eruditissimo philosopho, cui plurimum debemus, si ferenda sunt aliquo modo; illud, quod addit, vix ferendum: Θερμιστοκλῆα μὲν αὐτὸ Φησὶ Φρανῆσαι τὸ συμφέρον, ἀλλὰ παριδεῖν, ἢ Ἀρμισφίαν δὲ π. τ. λ. VALCK.

6. εἶπε, οὗτοι ἄρα ἦν ἀπαίρωσι) Quod *Valla* in Latinis secutus fuit et schedae ostentant, Mnesiphili accommodatissimum menti videtur. Sed in talibus suum cuique iudicium. Illud autem, [lin. 7.] περὶ οὐδεμιῆς ἔτι πατρίδος ναυμαχίῃς, *Atticam* (quod viro docto in opinionem venit) non excludit: erat illa Persarum ditioni subdita quidem, nec ita omissa, quin fortiter agendo reciperari posset. Cur, nisi ea spe, navale praelium Athenienses ad Salaminem postulassent? WESS.

Ibid. οὐρ' ἄρα - - περὶ οὐδεμιῆς) Οὐδὲ περὶ μιῆς obtulit ex *Plut. Diss. Herod.* p. 127., et ex Codicibus οὗτοι ἄρα ἦν. lectum *Vallae*. Huius inscius lectionis *Koenius* elegantem vulgatae correctionem mecum communicavit, Σὺ γ' ἄρα etc. Dederat-ne forsitan utrumque *Noster*? Σὺ γ' ἄρα, οὗτοι ἦν ἀπαίρωσι τὰς νῆας ἀπὸ Σπλαμῖνος, περὶ οὐδεμιῆς ἔτι πατρίδος ναυμαχίῃς: aptum hac in sede esse negari nequit: quid si legerit utrumque *Valla*? eius sunt Latina: si isti etc. iam tu pro nulla amplius patria dimicabis. Sunt et alia in *Plutarcho* hic vulgatis meliora; velut [lin. 12.] ἴθι τε καὶ περὶ διαχέαι τὰ βουλευμένα: hoc aliis dicitur *εὐγχείαι*. VALCK.

12. διαχέαι τὰ βουλευμένα) Nihil, si dictionem spectes, differt *Dionysii Halic. Ant. Rom.* III. p. 141. νῦν δὲ ἡ διατριβὴ τοῦ πολέμου - - διέχειν αὐτῶν τὰ βουλευμένα. Unde, aut hinc, τὰς ὑποθήκας διαχέαι et τὴν εἰρήνην διαχέαι, quae *Theophylacti Simoc.* loca lib. II. 13. III. 9. *Abreschius* indicavit, fluxerunt. His proximum μεταβουλεύσκειν non sollicito: fixum adhuc haeret, μετὰ δὲ βουλεύει, ὡς Πέρσαι, lib. VII. 12. WESS.

CAP. LVIII. 5. ἐκείνου ἐσθ. λέγειν εἴτι θίλει) Est in his et vicinis familiaris quaedam et suavissima ἀφέλεια, qualem natura dictabat. *Virgilii* pastor *Ecl.* IX. 32., Incipe si quid habes. *Ecl.* III. 52. Quin age si quid habes: quibuscum conferre debuerat *Ursinus* haec *Theocriti* *Eid.* V. vs. 78. Εἰα λέγ' ἂν τι λέγεις. *Luciani* *Mercurius* ἐπὶ ζ', τι καὶ λέγεις, T. I. p. 747. *Eurip.* *Iph. in Aul.* 817. Δρᾷ γ' εἴ τι δράτεις. In proximis articulo voculam praefero, quam habet *Plutarch.* T. II. p. 869. E. ἐνθαῦτα δὲ Θμιστοκλῆς. VALCK.

9. ἐκβῆναι, συλλέξαι τε τοὺς etc.) *Pristino*, ni codices vetuissent, ἐκβῆναι τὸν Εὐρυβιάδα, συλλέξαι τε, nihil diminuissem. Glossae librarii, inconsulte sollertis, istae

voces, quarum absentia utilior, tribuendae sunt. WESS.

CAP. LIX. [4. ὁ Κορίνθιος στρατηγός) Κορινθίων scripsisse Herodotum suspicatus erat Iacobs in Praef. Atticor. sub fin. At similiter et alibi loquitur Scriptor, et cap. 94, 2. eundem Adimantum iterum τὸν Κορίνθιον στρατηγὸν dicit. S.]

5 seq. Ὁ Θημιστόκλεις etc.) Memoriae peccato Plutarchus Themist. p. 117. E. Eurybiaden dicti auctorem prodidit. Rectius Apophthegm. p. 185. B. Adimantum Corinthium. Operam eidem, ex Plut. Themist. derivato, insumsit doctissimus P. Faber lib. I. Agonist. c. 19., Crusarii Latina, ob βαπτίζιν alapis caedere, iure redarguens. Vallae culpa similis. In stadio citius, quam mos ferebat, προπηδῶντες, in cursum emicantes, sive προεξανιστάμενοι, sicuti hic et Strattis in Poluce III. 146., flagris admonebantur a μαστιγομένοις. Plutarchus Apophth. ex Adimanti ore, τοὺς ἐν τοῖς ἀγῶσι προεξανιστάμενους μαστιγοῦσιν αἰί: atque ea verbo virtus lib. VII. 223. οἱ ἡγέμευς - ἔχοντες μάστιγας, ἑββάπιζον πάντα ἄνδρα, flagris percutiebant. Hoc amplius, οἱ ἐγκαταλειπόμενοι, [lin. 7.] Plutarchique ἀπολειπόμενοι et λιπόμενοι, non illi profecto, qui domi relinquuntur, sed longe in cursu post tergum relictī, victique adeo, ex verbi notissimo usu. Haec acute utrimque dicti sententia; quo magis miror eundem eruditissimum virum, damnatis prioribus, Themistoclis ἀπολειπόμενους ad agitatores sive aurigas (Agonist. lib. III. 19.) appli- catis. Στιφανῶνται dialectus adfirmat. WESS.

6 seqq. ἐν τοῖσι ἀγῶσι οἱ προεξανιστ. In Themistocle Plutarchus T. I. p. 117. D. haec dicentem facit Eurybiadem; sed errorem corrigit in Apophthegm. T. II. p. 185. A. ubi, Ἄδαιμάντων, inquit, ναυμαχεῖν μὴ τολμῶντος, εἰπόντος (τε) πρὸς Θημιστοκλέα, -- Ὁ Θημιστόκλεις, τοὺς ἐν τοῖς ἀγῶσι προεξανιστάμενους μαστιγοῦσιν αἰί. Ναί, εἶπεν, ὃ Ἄδαιμάντε' τοὺς δὲ λειπόμενους οὐ στιφανοῦσιν. Quod [apud Plutarch.] additur, Aeliano, Aristidi, aliisque memoratum, Eurybiadi convenit; cui baculum attollenti Themistocles, πάταξον μὲν οὖν, εἶπεν, ἄκουσον δέ. Primum ex hoc loco tollendum αἰί, natum ex vicinis; deinde μαστιγοῦσιν illic rectius redditur, flagris caedere moris est, quam in Themist. βαπτίζουσι, caedunt alapis. Turpis error Vallae haerere tamdiu non debebat in Edd. Herod. βαπτίζονται vertentis colaphis caeduntur: hoc erat ser-

vile prorsus atque indignum candidatis certaminum Graecorum, in quae servi non admittebantur. Πατίζειν est βάβω πατάξαι, vel παῖσαι: colaphum impingere vel alapam ducere, vulgo κολαφίζειν, Atticis erat κονόβλους ἐντρέψαι: vid. vir summus ad Luciani Prometh. [c. 10.] p. 193. Dicitur et apud Plut. utrobique Eurybiades ἐπαρσάμενος τὴν βακτηρίαν αἰς πατάξων: nisi scripserit ἐπαρσάμενος, ut Thucyd. VIII. p. 555, 1. ἐπαρήρατο τὴν βακτηρίαν: illic ἐπαρσείνατο legitur in Scholiis: apud Aelian. Var. XIII. c. 40. Eurybiades ἀντίτεινεν αὐτῷ τὴν βακτηρίαν. Sed est insignis et forsitan unicus in suo genere locus Thucyd. ad haec Herodoti aptus illuminanda lib. V. c. 50. illic Lichas Arcesilae Lacedaemonius Olympiae ἐν τῷ ἀγῶνι ὑπὸ τῶν βαβδούχων πληγὰς ἔλαβεν, ὅτι - - - προελθὼν ἐς τὸν ἀγῶνα ἀνίδησε τὸν ἡνίοχον: et haec praeter ceteras postea caussa fuit Lacedaemoniis belli Eleis inferendi, quod Licham μαστιγούντης ἄνδρα γέροντα ἐξήλασαν, ut scribit Xenoph. Ἑλλ. III. p. 287, 28. Apud Pausan. lib. VI. [c. 2.] pag. 454., Licham μαστιγοῦσιν οἱ Ἑλλανόδικαι: fecisse dicuntur augustissimi iudices, quod per lictores suos, ἀλύτας dictos, fieri iusserunt, vel per his praefectum. Auctor Etymol. M. p. 72, 12. Ἀλυτάρχης, ὁ τῆς ἐν τῷ Ὀλυμπιακῷ ἀγῶνι εὐκοσμίας ἀρχῶν. Ἡλεῖται γὰρ τοὺς βαβδοφόρους ἢ μαστιγοφόρους - - Ἀλύτας καλοῦσιν. In modesto Themistoclis responso apud Herod. οἱ δὲ γε ἐγκαταλειπόμενοι οὐ στεφανεύονται, hoc ut rarius etiam apud Ionas ex uno Codice, nī fallor, recipiatur, indicato in Diss. Herod. p. 127. Ἐγκαταλειπόμενοι ipsum Paulinum est in Ep. II. ad Cor. iv, 9., ubi, Polybianis omissis, unum hoc aptius attulisset Herodoti G. Raphaelius: hic sunt in stadio relictī, sive cursu superati: transtulit illinc, ut multa, felici metaphora Paulus, O. M. Iesum tanquam primum in stadio cursorem considerans, qui victor, factus agonotheta, de coelo coronam porrigeret ἀμάρτανον τοῖς οὐκ ἐγκαταλειπομένοις, et sua vestigia animose legentibus. VALCK.

CAP. LX. 6. οὐδὲνα κατηγορεῖν) Accusationi nullus erat hic locus; [Quid nī?] verum οὐκ ἔφερε οἱ πόσμον οὐδὲνα κατηγορεῖν: sic corrigendum arbitror: dedecbat ipsum cuiquam sociorum male dicere. Saepius idem vitium hinc illinc fuit a viris doctis sublatum; nondum tamen, quod sciam, ex Attica lege apud Demosth. p. 710, 42., ἐπο-

χον εἶναι τῇ κατηγορίᾳ etc. transscripsit ista S. Petit. in Legib. Att. p. 522. Legendum τῇ κακηγορίᾳ, facile liquebit attendenti. VALCK. — Apud Demosth. κακηγορίᾳ recte iam Hier. Wolfius ediderat, ed. Basil. 1572. p. 539. sub fin. et sic dein Reiske T. II. p. 1308. Apud Herodotum nihil novandum, ubi οὐδένᾳ cum κόσμῳ iungendum, κατηγορεῖν vero ad συμμαχῶν refertur. Conf. Var. Lect. Emendationi tamēn a Viro doctiss. propositae videri potest speciem aliquam conciliare id quod infra c. 61, 7. legitur. S.

11. ἐν πελάγεϊ ἀναπεπταμένα) Valla [in patenti pelago, ubi etc.] bene. Longus Pastoral. III. p. 177. ἡνίκα μὲν οὖν ἀναπεπταμένη τῇ θαλάττῃ ταῦτα ἐπρακτον, ἠφανίζετο ἡ βοή. Consequens ἐς δ' [lin. 12.] inmerito in abundantiae suspicionem incidit quid enim tritius, quam ἐς vice ἐν poni? ἰζόμενος ἐς τὸν βασιλῆϊον θρόνον, lib. III. 64. et mox [l. 24.] ἐς τὴν ἡμῖν ὑπέκκειται τέσσα: eiusdemque structurae cumulum congessit Portus. WESS. — Ubi scribitur ἐς δ' ἡμιστὰ ἡμῖν σύμφερόν ἐστι, primum illud perpicuum est, ad ἐς δ' intelligi verbum ναυμαχεῖν vel ναυμαχήσειν. Deinde: (de quo commode ad h. l. Schulzius monuit) ubi ἐς pro ἐν poni videtur, id ea fit ratione, ut non modo significetur τὸ esse aut facere aliquid in eo loco de quo agitur, sed ut simul significetur τὸ moveri in locum, quo fit ut ibi sis. Itaque h. l. ἐς δ' ναυμαχεῖν vel ναυμαχήσειν idem valet ac si dixisset ἐς δ' ἰέναι ναυμαχήσοντας, vel ἐς δ' ἰέναι ὥστε ναυμαχεῖν, quo abire ut ibi pugnemus. S.

12 seq. νῆας ἔχουσι βαρυτέραις) Naves Graecorum hic graviores; in Plut. Themist. p. 119. c. ἀτενεῖς καὶ ταπεινότεραι, comparatae ad Persarum naves molis maioris et celsioris; quarum tamen ἀτενεῖς in ἀλιτενεῖς correctione docti viri abierunt, forte iniusta. Noti τόποι ἀλιτενεῖς, ἄκρα ἀλιτενῆς, θάλασσα ἀλιτενῆς, quorum humilis situs, aut quod profunditatem non habet mare, docente praeter alios P. Victorio ad Cicer. lib. XIV. ad Att. Ep. 10. Ubi vero ἀλιτενῆς navis, et qua significatione? Ἀτενεῖς firmiter sunt compactae ac egregie cohaerentes; sicuti κισσὸς ἀτενῆς, in Sophoclis Antig. vs. 842. WESS. — Navis κάτωθεν ἀλιτενῆς καὶ πλατεῖα memoratur apud Athen. lib. V. p. 204. e. inferne depressa et lata. S.

26. τοῦ καὶ περιέχεσθε μάλιστα) Praeclare scripta exemplaria atque ex illis Gronovius, quem ὁμοίως αὐτοῦ - - - καὶ Herodot. T. VI. P. II.

πρὸς τῷ Ἰσθμῷ illustrantem lib. VI. 139. vise. WESS. — De formula *ὁμοίως καὶ* vide Adn. ad VII. 50, 18. et loca ibi citata. *S.*

36. *μὴ εἰκότα* δι' βουλευομένοις) Cato in Sallustii Catil. c. 52. *Vigilando*, agendo, bene consulendo, prospere omnia cedunt; ubi *socordia* tete atque *ignaviae* tradideris, nequior quam deos *inplores*; irati infestique sunt: ubi *Wassius* et *Cortius*, inque primis Th. Gatakerus ad Anton. Imp. lib. IX. 40. WESS.

CAP. LXI. 3. οὐκ ἔδωκεν ἐπιψηφίζειν) Infelicitur ista tentavit vir doctus, quorum haec est sententia: *nolens concilii principem* Eurybiadem duces in suffragia mittere, sive *sententias rogare*, in gratiam viri urbe patria carentis. Sic Herodotea *capienda* docebunt Küsteri et summi viri observata in *Luciani* Timon. [c. 44.] pag. 157 seq. Praeter cetera H. Valesius adscripserat Harpocrati locum Herodoti, quem alii, quantum memini, non attigerant, verbum tractantes *ἐπιψηφίζειν*. Cl. tamen Abreschius ad Thucyd. I. c. 87., *declarat*, inquit, (in loco Thucyd. VI. c. 14.) τὸ γνώμας προτίθεναι praevium ἐπιψηφίται: sicuti, quod Herodotus lib. VIII. c. 59. προθεῖναι λόγον, id c. 61. ἐπιψηφίζειν. Molestum non feret vir humanissimus, si dixerem mihi diversa videri, *sententias varias* iterum populo proponere, et *super illis populum* in suffragia mittere. Apud Herodot. c. 59. verba facere *coepit* ante Themistocles, quam convocatis ducebus *proponeret* Eurybiades cuius rei causa illos iterum convocasset: hoc significatur utique per πρὶν ἢ τὸν Εὐρυβιάδα προθεῖναι τὸν λόγον, τῶν εἰσὶνα συνήγαγε τοὺς στρατηγούς. Athenis Prytanes comitia solebant indicare fixā tabulā, quae, quid in *deliberationem* veniret, continebat: T. H. ad Lucian. p. 482. [Necromant. c. 19.] In unum coacto populo, qui tum erant inter Prytanes Proëdri, vel e Proëdriς ὁ Ἐπιστάτης iterum proponebat, qua de re esset agendum; excitati voce praekonis oratores in medium prodibant, rem propositam civibus suadentes vel dissuadentes; hi causam quisque suam ubi perorassent, tum populus causā cognitā mittebatur in suffragia: Epistates, vel alius ex ordine Prytanum, *sententias rogans*, dicebatur ἐπιψηφίζειν. Ut postremum cadere nequit in dubitationem, sic et priora certis nituntur testimoniis: de Proëdriς quod dicebam, loco

Demosth. p. 445., §. 31. [Orat. in Timocr. p. 706 extr. ed. Reisk.] et his Ulpiani: οἱ μὲν Πρυτάνεις συνῆγον τὴν ἐκκλησίαν· οἱ δὲ Πρέσβεις ὑπέβηλλον περὶ τίνος συνῆλθεν. Eximie tamen Prytanes dicuntur προτιθέναι: vid. Clar. Hemsterh. p. 482. [ubi supra,] et initium, praesertim Philip. I. Demosth. Hic, cum causam suam perorasset Themistocles, iam ante iratus Adimantus nunc noluit Eurybiadem ἐπιψηφίζειν ἄπολι ἀνδρὶ. Intacta quoque, ni fallor, viri docti praetermiserunt haec Xenophontis Ἀναβ. V. p. 204, 7. ἐπεψήφισε μὲν οὐδὲν, τὰς δὲ πόλεις ἐκούσας ἔπεισε ποιεῖν τὰς ὁδοὺς: nihil sanxit, Leunclavius; mirifice vertit ista Hutchinson p. 359. Xenophon de omnibus ante memoratis milites sententiam rogaverat; de hac una re noluit illos in suffragia mittere: unius ferme tantum literae omissione vetusta restitui poterit scriptura legendo: ὁ δὲ ὡς ἔγνω τὴν ἀφροσύνην αὐτῶν, ἐπεψήφισε μὲν οὐ· ἐνίας δὲ πόλεις ἐκούσας ἔπεισε. Xenophonteum illud μὲν οὐ· supra iam attigi ad lib. VII. c. 208. Verbum Ἐπιψηφίζειν sic usurpant Xenophon p. 213, 31. p. 219, 36. [Vide Memorab. Socr. I. 1, 18. ibique Interpretes.] Antiphon p. 146, 37. Andocides p. 10, 34. Demosth. p. 418, 151. p. 452. 86. 470. §. 235. etc. Λόγον autem προτιθέναι, et Ἐπιψηφίζειν liquido distinguit Aeschines de Falsa leg. p. 36, 26. γεγραφώς, τῇ μὲν προτέρᾳ τῶν ἐκκλησιῶν συμβουλευεῖν τὸν βουλούμενον, τῇ δ' ὕστεραίᾳ τοὺς πρέσβεις ἐπιψηφίζειν τὰς γνώμας, λόγον δὲ μὴ προτιθέναι, Apud Suidam in Ἐπίτακτοι loco alienissimo leguntur ista scriptoris incerti: Σωκράτης δὲ ἦν ἐπιστάτης, καὶ οὐτε ψήφισε, αὐτε κατεχειροτόναι: hic libenter corrigerem οὗτ' ἐπεψήφισε: [ex Xenoph. Mem. I. 1, 18.] sicut in Aeliani Var. Hist. p. 234. [lib. III. c. 17.] corrigit ὁ πάνυ T. H. οὗτ' ἐπεψήφισεν Ἀθηναίους τὸν τῶν δέκα στρατηκῶν θάνατον: illic rectissime in gratiam Atheniensium vertit Clar. Abr. Gronov. vid. Xenoph. Ἑλλ. I. p. 263, 41. et Ἀπομν. IV. p. 468, 5. ἐν ταῖς ἐκκλησίαις Σωκράτης ἐπιστάτης γενόμενος οὐκ ἐπέτρεψε παρὰ τοὺς νόμους ψηφισθῆναι: quia scilicet οὐκ ἐπεψήφισε, de re adeo indigna populū mittere volebat in suffragia. Apud Herod. noluit Corinthius summum Imperatorem ἐπιψηφίζειν ἄπολι ἀνδρὶ: ut Socrates Aeliani noluit ἐπιψηφίζειν Ἀθηναίους. VALCK.

4. ἄπολι ἀνδρὶ) Haesitavi hoc probarem an ἀπολίδι (quod multo receptius) Arch. Re considerata visum illud formae fuit, cuius Ἰσιος, τῇ Ἰσι, Ὀσίσιος, τῷ Ὀσι, [Ὀσίμ,]

καράβιος etc. in superioribus. Iustissimo deinceps iure Themistocles Adimanti inopportunitatem castigat. Dixerat idem civibus, si Iustino fides Il. 12., Patriam municipales esse, non moenia; civitatemque non in aedificiis, sed in civibus positam, et quidem verissime. Conf. H. Grotium de Iur. B. et Pac. Il. 9, 7. Ceterum Plutarch. Themist. p. 117. E. Adimanti memoriae pepercit, nescio quem Eretriensem, sed a Themistocle ex virtutibus ornatum, advocans. WESS. — De tono vocab. ἀπόλις, in penultima ponendo, vide Var. Lect. ad h. l. et ad I. 41, 3. S.

7. Τότε δὲ) Scribendum, Τότε δὲ δὴ etc. Ad ista namque c. 60., Τότε μὲν ἡπίως πρὸς τὸν Κορίνθιον ἀμύψατο, haec respondent: Τότε δὲ δὴ ὁ Θειμ. κείνόν τε καὶ τοὺς Κορίνθιους πολλὰ τε καὶ κακὰ ἔλεγε. Exacerbaverat inprimis Themistoclem Adimanti vox inconsiderata ἀπολιν ἄνδρα vocantis, qui urbem, ut canit Claudianus, carinis Vexit, et arsuras Medo subduxit Athenas. Apud Suidam in Ἀδείμαντος, Themistocles, τίς, εἶπεν, ἀπολὺς, ἔχων ὁ τριήρης. Ex historico deperdito descripta quaedam huc spectantia habet egregia Plut. in Themist. p. 117. E. VALCK. — Potuerat commodè adversativa δὲ particula ante δὴ adici: sed ignorant eam libri, ne admodum quidem necessariam, quum praesertim istud Τότε μὲν cap. 60, 1. nimis longe hinc absit, ibidemque etiam continuo δὲ particula subiiciatur. S.

CAP. LXII. 2 seq. Σὺ εἰ μένεις αὐτοῦ) Errorem Vallae propagarunt correctores. Locum hic invenit ellipsis de elegantioribus: Σὺ εἰ μένεις αὐτοῦ καὶ μένων ἔσθαι ἀνὴρ ἀγαθός. . . . εἰ δὲ μὴ, ἀνατρέψεις τὴν Ἑλλάδα. Tu si hic manseris, et manens rem bene gesseris, sive virum te praestiteris; supplendum relinquitur σώσεις τὴν Ἑλλάδα, vel ὀρθώσεις, aut, si quis malit, quod plerisque locis veterum congruit, καλῶς, vel εὖ ἀνέχῃ: prout hanc ellipsin supplet Tryphon in libello περὶ Τρόπων nondum edito. Ellipsin illam quamvis copiose tractaverint H. Steph. Anim. in Corinth. p. 28 seq. in Xenoph. p. 59. et Casaub. in Athen. p. 333.; librorum tamen veterum Editores, minus attenti, lectoribus illam suis saepe designare neglexerunt. Unum hic ponam exemplum ex Heródoto de vita Hom. c. 33. ubi velut Eiresiontes Homerae posuerunt hos enormes duae versae Editores: (de Barnesii nihil hic dico licentia) Ἔσται δὲ

προθύροισι· καὶ εἰ μὲν τοι δώσεις, εἰ δὲ μὴ, οὐχ ἐστήξομεν· οὐ γὰρ συνοικήσοντε ἐνθαδ' ἤλθομεν. Ad priora pertinent ista, "Ἔσθη· ἐν προθύροισι: tum sequitur aliud fragmen, cuius indicium praebet καὶ, constans duobus senariis legitimis, si sic red-integrentur: Εἰ μὲν τι δώσεις, . . . εἰ δὲ μὴ, οὐχ ἐστήξομεν, Οὐ γὰρ συνοικήσαντες ἐνθαδ' ἤλθομεν. conf. Athen. VIII. p. 360. c. VALCK.

7. ἐς Σίριν τὴν ἐν Ἰταλίᾳ) Ne confunderetur cum eiusdem nominis urbe Paeoniae, Σίρι τῆς Παιονίης c. 115., illa prudenter adiunguntur. Italiae Sirin iuris olim, et ante bellum Troianum quidem, Ionici atque adeo Atheniensium fuisse, Lycophronis Alexand. vs. 986. seqq. canit; cuius Scholiastes, ex veterum haud dubie commentis, super ea possessione plura. Dissidet tamen Strabo lib. VI. p. 405. A. [p. 264. ed. Cas.] Ionasque, Lydorum dominatum vitantes, Sirin occupasse asseverat. Noster a Lycophrone proxime abest. Nuper vero, post Cluverii et Salmasii sollers studium, Alex. Symmach. Mazochius priscorum paene pugnantem sententias examinavit, Prodromi ad Heracleens. Psephism. p. 75. Oraculum, quod Themistocles ostentat, labentibus annis Athenienses, ut colonos eam in Italiae partem deducerent, ac Thurios conderent, Siritidi vicinos, inpulit apud Diodor. XII. 10. WESS.

Ibid. κομμένεθα ἐς Σίριν) Urbe non nominata apud Plutarch. Themistocles T. I. p. 117. F. αὐτίκα πύσεται τις Ἑλλήνων, Ἀθηναίους καὶ πόλιν ἐλευθέραν καὶ χώραν οὐ χείρονα κερτημένους, ἥς ἀπίβαλον: Siritin videlicet, si fertilitatem spectes, Attica multo meliorem. Ἀρχιλόχος ὁ ποιητὴς ὑπερτεθαύμασε τὴν χώραν τῶν Σιριτῶν διὰ τὴν εὐδαιμονίαν, cui dicitur ἐφίμερος et ἐρατὸς χώρος ὁ ἀμφὶ Σίριος ῥοαίς, apud Athen. XII. p. 523. D. Illic Timaeo regionem istam tenuisse dicuntur etiam Colophonii; aliis Iones in genere nominantur. Phil. Cluver. Ital. Ant. lib. IV. p. 1274., de Italiae Siri multis agens, non recordabatur Herodoti, cui Italiota quoque Σιρίτης Damasus inter Agaristae procos memoratur lib. VI. c. 127. Quae Ionas habuerat incolas, de Siri dici poterat Themistocli; ἡμετέρη ἐστὶ ἐκ παλαιοῦ ἔστι. Vicina Sybaris, sive Thurium, Atheniensium fuit, ut notum est, nobilissima colonia; ex Hegesandri commentariis narrat Athen. XIV. p. 656. c. et ex Athenaeo Eustath. in Ἰλ. κ'. p. 704. ὅτι Σάριοι πλεύσαντες

εις Σύβαριν, καὶ κατασχόντες τὴν Σιρῖτιν χώραν, a perdicibus ἐκπλαγύντες - - - ἀπίπλευσαν. VALCK.

CAP. LXIII. 2. ἀνεδιδάσκειτο Εὐρυβιάδης) Metu praesertim Atheniensium μὴ σφείας ἀπολίπωσι. conf. Plutarch. in Themist. p. 117. F. Saepius Eurybiadem rationibus suis movit Themistocles, ut sententiam priorem mutaret; et hic ἀνεδιδάσκειτο, non edocebatur, ut Valla, sed potius dedocebatur, sive dedocendum se dabat Themistocli; dedoctus est, Ciceroni restituit R. Bentley. Tusc. II. c. 24. ἀνεδιδάχθη. Significat Ἀναδιδάσκεισθαι sic priora dedoceri, vel dedocendum se praebere, ut quis alia discat istis contraria: hoc sensu cepit ἀναδιδάξοντας H. Steph. in Thucyd. VIII. [c. 86.] p. 556, 42. Ad hoc Herodoteum non Suidam in Ἀναδιδάξαι, sed eundem comparare potius debuerant in Ἀναράσθαι, ἀντὶ τοῦ διακρίνειν τὴν γενομένην ἀράν οὕτω Καλλισθένης: ubi commodum Kühnsterus memorat Cornelii Nepotis resecrare, ex Alcib. c. 6. Eumolpidae et Ceryces ante coacti ἐπηράσαντο αὐτῷ, quod legitur apud Suidam in Ἐπηράσαντο. Pollux V. 130. τὸ ἐπαράσκειν ἀναλύνει τὴν ἀράν Ἀναράσθαι λέγουσι βιαίτερον γὰρ τὸ Ἀνεύξασθαι: hoc bis minimum dabit Plato in Alcib. p. 148. B. παλινῳδεῖ - - - ἀνευχόμενος ἄττα (lege ἄττ' ἂν, ut p. 142. D.) τὸ πρῶτον εὐξῆται. VALCK.

4. ἀνάγει τὰς νῆας) Quid-ni rediret quod Herodoteum habetur? Antea cap. 57. ὡς εἶη δεδογμένον ἀνάγειν τὰς νῆας πρὸς τὸν Ἰσθμόν: et ἀνῆγον τὰς νῆας ἐπὶ τὴν Σαλαμῖνα cap. 70.; etc. WESS.

CAP. LXIV. 1. Suavissimum ἔπεισι ἀκροβολισάμενοι sibi geminum eiusdemque figurae habet λόγων ὠθισμὸν cap. 78. et IX. 26. WESS.

8. Αἰάντα τε καὶ Τελαμῶνα) Schedarum Αἰάντα τὸν Τελαμῶνα fulcire videtur c. 121. ubi soli Αἰάντι, nulla patris Telamonis habita ratione, victores triremem ex marubiiis mittunt Salaminem et dedicant. Qui voluerint, earum sequi auctoritatem poterunt: mihi non nihil dubii superest. De Aeaco Aeacidisque inploratis [lin. 9.] atque optulatum arcessitis quaesitum lib. V. c. 80. WESS. — De Aeaco et Aeacidis consuli insuper possunt Pausanias lib. II. c. 29. et Apollodor. III. 11, 6. Larthero laudati. S.

CAP. LXV. 1 seqq. Ἐφ' ᾧ δὲ Δικαῖος etc.) Sub uno hoc teste nobis narratae fabellae; praeter Plutarch. T. I. p.

119. E. et Schol. *Aristoph. Nub.* vs. 301. aliosque, quater mentionem fecit homo valde superstitiosus, Sophista tamen Ἀττικώτατος, *Aristides*: primum *Orat.* in *Bacch.* T. I. p. 55. Μόνος, αἰτ, τῶν ἱερῶν Φασμάτων (*Bacchus*) ἐξεφοίτησεν ἐν τῷ κινδύνῳ τῷ Μηδικῷ· οὕτω, τοῖς ὅλοις Φιλάνθρωπος ὢν, ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας ῥέπει: tum in *Eleusinia Orat.* I. p. 451. συνιούσης τῆς ναυμαχίας, ἐξεφοίτα μὲν ὁ Ἰακχος συνναυμαχῆσαι: in *Themistoclis Encom.* T. III. p. 350., et in *Panathen.* T. I. pag. 248. ubi multa memorans, quibus sola civitas Atheniensium inter Graecos laudem meruerit, μόνη, αἰτ, φέρεται τὴν τοῦ παντός κρίσιν -- καὶ -- τοῖς ἀπ' Ἐλευσίνος Φάσμασι. Ad ista prostat in *Cod. MS.* haec adnotatio *Scholiastae*, historiam non adhibito *Herodoti* volumine memoriter narrantis: τοῖς ἀπ' Ἐλευσίνος Φάσμασι) Ἀκχος καὶ Δημόδατος, (corrige Δηκαῖος καὶ Δημάρατος: quae nomina docta manus posuit in ora libri *Clar. Burm.*) Φυγάδες ὄντες καὶ μένοντες παρὰ Εἰρήην, ἔφθσαν τῷ βασιδεῖ (*Herodoti Demaratus*, aulae mores edoctus in Perside, *Dicaeo* prudenter [infra, lin. 25.] dixerat, σίγα) καθ' ὧν ἂν ἔλθῃ ὁ κονιορτός οὗτος, πάντως ἐκείνοι ἡγῶνται· ἦλθε κατὰ τῶν Περσικῶν τριήρων, καὶ διασκιδάσθῃ ἐν αὐταῖς· καὶ τεκμήριον (ἦν) τὸ μέλλειν νικᾶσθαι τὸν βασιλέα· γέγονε τοῦτο· ἦσαν δὲ ἀκούσαντες οἱ τῶν Ἀθηναίων μεμνημένοι ἀΦανῶς καὶ ἀπρόσπας ἐκ δαίμονός τινος τὸ ἐπιφθέγμα τὸ λεγόμενον ἐν τοῖς Ἐλευσινίοις. VALCK.

7. μάλιστα κη) *Laudavi* ἐκ τριῶν ἐτίων κου μάλιστα lib. VII. 22. quoniam nihil aptius *Codd.* offerebant. Alio qui μάλιστα κη *Musae* solent amare, lib. II. 75. IV. 174. VII. 30. Quo vero ritu sacroque clamore *Iacchum mysticum* [lin. 10.] vicesimo *Boëdromionis* die deduxerint initiati, operose *Io. Meursius* *Eleusin.* cap. 27. exsequitur. WESS.

10. τὴν φωνὴν εἶναι τὸν μυστικὸν Ἰακχον) Olim mihi facile persuadebam vocem hinc excidisse, sic restituendam: τὴν φωνὴν εἶναι (ῥδόντων, vel ἔξαγόντων) τὸν Μυστικὸν Ἰακχον. Nunc paratus sum vulgata tueri. Prior illa conjectura locis nitebatur praesertim a *Io. Meursio* collectis in *Eleusin.* c. 27. Solebant initiati certo die mysteriorum *Iacchum* ex sacello suo, quod habebat in *Ceramico*, deducere *Eleusina*, magno clamore et strepitu, *Iacchum cantantes*, aut hymnum sacrum, qualem, neglectum *Meur-*

αἶα, dabit Aristoph. Ran. vs. 401. et seqq. Ἰακχεὶ παλαίμνῃ
 Δεῦρο συνακολουθεῖ Πρὸς τὴν θύαν, καὶ αἰξὺν ὡς Ἄπυ πόνοιο
 σφάλλιν ὄδον, περαινέας Ἰακχεὶ φιλοχοροῦντ' αὖ συμπρόσπεμπέ. με. Tot
 mystarum vocibus excantatus laetus per viam sacram cum
 illis procedebat Iacchus, quos ut is ἐξάγειν in Aristoph. Ran.
 354. sic illum, verius ἐξάγειν dicebantur: in Schol. ad Ran.
 vs. 326. Boëdromionis memoratur ἡ εἰκὺς, ἐν ᾗ τὸν Ἰακχὸν
 ἐξάγουσι: ἴσθ' quaterve, τὸν μυστικὸν Ἰακχὸν ἐξάγειν, legitur
 apud Plutarch. Vid. Casaub. in Athen. V. c. 14. Nihil in-
 terest utrum dicatur dies, ἢ τὸν μυστικὸν Ἰακχὸν ἐξάγουσιν,
 ἀν' ᾗ τὸν Ἰακχὸν ᾄδουσι, Schol. ad Ran. vs. 324. οἱ μεμνημένοι
 ᾄδουσι τὸν Ἰακχόν: Hesych. Ἰακχαῖον, in voc. Δι' ἀγορᾶς, in-
 terpretatur ᾄδον τὸν Ἰακχόν. Sed Ode sacra, quam canta-
 bant, ipsa quoque dicebatur Ἰακχος. Hesychius in voc.
 Ἰακχόν: καὶ ἡ ᾠδὴ, ἢ οἱ μεμνημένοι ᾄδουσι. Apud Suidam in voc.
 ὁ Ἰακχος ἠκούσθη ἐκ τοῦ Θρηασίου πεδίου, ὑμνοῦμένους τε καὶ
 ᾄδόμενος. Hoc sensu Herodoti dicebat Dicaeus ὁ φαίνεσθαι τὴν
 φωνὴν εἶναι τὸν μυστικὸν Ἰακχόν, clamorem [illum] esse, mysti-
 cum Iacchum; quo, ut ait paulo post, [lin. 24.] ἐν ταύτῃ
 τῇ ὁρτῇ Ἰακχαῖουσι, isthoc utuntur die festo, Iacchum saepius
 inclamantes. VALCK.

16. ἰὸν ἐς τιμαρίν.) Pavii et Bergleri coniecturam sche-
 dae Passion. certam praestant, tum narrationis cohaesio et
 Aristides, quem in re manifesta non describo, Or. Eleu-
 sin. pag. 258. Adfinitas, quae ἰὸν et ἰὸν iungit, confusio-
 nem peperit lib. I. 157. et lib. V. 59. ubi vide. WESS.

22. ἀνὰ πάντῃς ἔτι τῇ Μητρὶ.) His inhaereo. Cererem,
 Μητρός, titulo lib. IV. 53. nobilem, describi, dubitabit
 nemo. Adprime, autem opportuna sunt ad annum maio-
 rum mysteriorum tempus stabiliendum, cupideque propter-
 ea, neque inutiliter, oppugnando Scaligero, quinquennii
 spatium illi designanti, a. D. Petavio ad Themistii Or. V.
 p. 411. et Ism. Bullialdo in Theonis Smyrn. Mathemat. pag.
 218. adnotata. Ceterum Ἰακχαῖουσι [lin. 25.] Scholiastes in-
 terpretatur, λέγουσι, φωνάζουσι, ob inconditum opinor cla-
 morem, Iacchum saepius resonantem: neque enim pagana
 superstitione φωνάζειν indicare solebat. In Suida Ἰακχαῖουσι,
 λέγουσι, φωνάζουσι. Herodotus: et in Lexic. Bibl. Coislinianae
 pag. 234. pro quo olim φωνάζουσι malebam, nunc φωνά-
 ζουσι ex glossis Herod. quae ambo descripserunt. Hesychio
 simile se insinuavit peccatum. WESS.

Ibid. τῇ Μητρὶ καὶ τῇ Κόρῃ) *Matri et Liberae* quotannis hos dies festos Athenienses celebrasse, quod vir summus negaverat, hinc et aliunde *Petavius* ostendit ad *Themist.* p. 411. De minoribus aequae ac maioribus *Mysteriis* eodem anno vertente actis vid. *Cl. Wesseling.* ad *Diodor.* T. II. p. 485. [ad lib. XX. c. 110.] Hic *Cl. Gronov.* ex *Med. Cod.* *Ioniam* *Proserpinae* dare potuerat nominis formam *Κοῦρη*. Loci non recordor *Scriptoris antiqui*, quo iunctim αὐτῶν μεγάλαι θεαί, sive ἡ προσβυτέρα θεὸς καὶ ἡ νεώτερη, dicantur *Mater et Libera*: veterem esse opinionem scribit *Cicero* IV. in *Verr.* c. 48. *Siciliam totam esse Cereri et Liberae consecratam*, --- et raptam esse *Liberam* --- ex *Ennensium* nemore. *Matrem Ennaeam* attigit *I. F. Gronov.* in *Observ.* pag. 126. *Ceres* μᾶ γὰρ dicitur *Aeschylo* *Suppl.* vs. 897. *Ennae praesidii* praefectus *L. Pinarius* apud *Livium* XXIV. 38. *Vos*, ait, *Ceres mater ac Proserpina*, precor. Harum *Dearum*, velut ab *Eleusiniis* ducta, *mysteria* coluerunt ab antiquissimis usque temporibus *Meursio* non memorati *Messenii* sub nomine τῶν μεγάλων θεῶν: alibi in *Peloponneso* αὐτῶν μεγάλαι θεοὶ erant *Δημήτηρ* et *Δέσποινα*: haec autem non *Iove* nata et *Cerere*, sed *filia Neptuni*: quia *mater* huius quoque *puellae* multo certior erat, saepius illam *Δημῆς κόρη* dixerunt; vid. ill. *Spanhem.* in *Callim. Hymn.* *Cerer.* vs. 133. *Callimachus* fragm. *Bentl.* 48. dixit illam non *Δηϊώνην*, sed procul dubio *Δηώϊον*: forma usitata, qua innotuerunt *Ὠκεανίην*, *Εὐνήν*, *Ἀδρηστίν*, *Θευατίδην*, *Φαιακίαν* ultimum ex *Inscript. Goreyr.* in *Diar. Ital. Mont-fauconii* p. 422., qui multa reliquit in illis corrigenda, in viciniae pag. *Inscript.* 7. versum etiam quartum: Ὅστις δ' ἐν νύκτι τῶδ' ἔταροι κτίρισαν. *VALCK.*

33. ἐπὶ τῷ στρατόπεδον τὸ τῶν Ἑλλήνων) *Abesse* non debent *Aristidis* T. I. p. 258. verba: νέφος δὲ ὁρμηθὲν ἀπ' Ἐλευσίνος καὶ ὑψώθεν ὅπερ τῶν νεῶν, ἐγκατέσκηψεν εἰς τὰς τῶν βαρβάρων ναῦς ἅμα τῷ μέλει τῷ μυστικῷ. Sic *Cl. Iebius* ex schedis *Baroccianis*, me iudice, imprudenter. Illa τῶν βαρβάρων adscisci non erat ex usu, quippe indocti litteratoris additamentum. Nostri *Vrania*, ad quam amandamur, dignitius inspecta, turpe scholion iugulasset. *WESS.*

CAP. LXVI. [1. Οἱ δὲ εἰς τὸν Ἑλβεῖον ταυρικόν etc.) Cohaerent haec cum superiori cap. 24. 5.]

5. Ὡς μὲν ἐμοὶ δοκέειν) Voculam hic vellem libri scripti darent Herodoteo more interiectam, Ὡς μὲν νυν ἐμοὶ δοκέειν. VALCK. — Ignorant particulam libri: promiscue vero Herodotus modo adhibere huiusmodi coniunctivas particulas, modo ἀσυνδέτως uti amat oratione. S.

7. τῇσι νηυσὶ ἀπικόμενοι) Ultimam si praeter Arch. plures proscriberent, in exilium sine sententiae damno posset abire. Verius est ἢ ἐπὶ τε Σηπιάδα, et necessarium ob Scriptoris consuetudinem. Ἐπὶ et ἐπὶ facillime permutantur. Numerum Persicae multitudinis ad Sepiadem dedit lib. VII. 186. WESS. — Pro ἐπὶ τε Σηπιάδα Koenius, duabus literis repetitis, corrigebat ἐπὶ τε ἐς Σηπ. ἀπίκοντο. VALCK.

15. πλὴν τῶν πέντε πολιῶν) Insularum, Naxi, Meli, Siphni, Seriphi et Cythni c. 46.; quas πόλεις, civitates, eo more de quo Harpocration in Κεῖο et Adnotat. ad Itiner. Antonini p. 523., adpellat. Supra lib. III. 139. insula Samus πολιῶν πασιῶν πρώτῃ: et lib. I. 144. Parum autem referet, sive ἐπεμνήσθην [lin. 16.] singulari, an ἐπεμνήσθημεν multitudinis numero, pingatur; etsi prius Herodoto consuetius, atque ita Codd. scripti cap. 95. τοῦ καὶ ὀλίγη πρότερον τούτων ἐπεμνήσθην. WESS. — Ex uno codice non mutassem vulgatum ἐπεμνήσθην: illinc distat Nostro frequentata formula πρώτος τῶν ἡμεῖς ἴδμεν. VALCK.

16. Verbo προσέβαινε recte literam detrahunt, προσέβαινε scribingentes. Reiskius et Koenius. VALCK.

CAP. LXVII. 3. τῇ ἀποβήσεται) Gemino in negotio καρπαδιόντες τὸν πόλεμον, ἢ πείσεται lib. VII. 163. et 169. At lib. I. 32. σκοπεῖν δὲ χρὴ --- καὶ ἀποβήσεται, sicuti hic tres scripti. Res momenti videbitur exigui, nec negligenda tamen, neque improbanda. Καὶ sumi poterit ex Etymolog. p. 682. fin. at mox [c. 68, 17.] iterum τῇ ἀποβήσεται. [Vide Var. Lect.] Insequens ἰθὺων σφι συμμῖξαι [lin. 5.] redituum c. 79., colloquendi sermonesque miscendi desiderium indicat. WESS.

CAP. LXVIII. 4. Εἰπαί μοι πρὸς βασιλῆα) Nolo obluctari membranarum consensionem morique Herodoteo, qualis Ὡς ξεῖν ἀγγέλλειν Λακεδαιμονίοις, lib. VII. 228. [ubi vide Adnot. ad lin. 9.] et passim alibi. Redundantia pronominis dictioque tota Homereum spirat Iliad. εἴ. 501.

ἑπόμενοι μοι Τρῶες: ubi *Eustath.* ἐν δὲ τῷ εἰπόμεναι μοι Τρῶες, ἀντὶ τοῦ εἶπατε, περιττὸν δοκεῖ τὸ μοι κεῖσθαι. Quo quidem pleonasmo nihil omni in lingua, recte *Rittershusio* ad *Oppiani* *Cyneget.* I. 89. docente, receptius. *WESS.* — Pro Εἰπέ μοι scripsisse Herodotum suspicor cum *Koenio* Εἶπαί μοι, [scil. aoristo primo infinitivi,] quia εἶπεῖν codex habet *Med.* Sic autem Nostro adhiberi ἀπαρέμφοτα [i. e. infinitivos,] *Portus* docebit. [Vide *Porti* *Lexicon* *ionicum*, titulo Ἀπαρέμφοτα ἀντὶ τῶν Προσταπτικῶν, ubi et alia multa collecta exempla, et hoc cum adiecto μοι pronomine, σὺ δὲ μοι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύεσθαι, ex lib. III. c. 154, 24.] Supra, lib. II. cap. 90. perperam κατιπύειν ex *Med.* posuerat *Gron.* pro Ionico κατεῖπαι. Ionica certe sunt quae toties apud *Herod.* recurrunt, εἶπαι· εἶπα· εἶπαν· εἶπας. *Alexandrinae* sunt *Dialecti*, praeter εἶπα et εἶπαν, ἤλθον· ἔφουγον· ἔλαβον· ἔλιπον· ἔπισχον: quae frequentata leguntur in *Alexandrina* versione V. T. et apud perpaucos illos, quos habemus superstites eadem dialecto pura usos: in aliis veterum monumentis quod hic illic tale legitur, corrigi debet. ἔπιδαν recte fuit ex *Herodoto* quoque sublatum huius *Ed.* p. 447, 71. [VI. 21, 11.] ut ex versu *Philemonis* a *Bentleio* pag. 131. οὐ γὰρ ἐν χεῖρεσι τὸ ἔπιδαν, vere scribit *Schol.* in *Aristoph.* *Av.* vs. 841. Sed in *Orphei* qui dicitur *Argonaut.* ab auctore positum puto vs. 519. ἐν δ' ἔπιδαν, sicut vs. 116. εἶδα: hic sores suis se saepe prodit indiciss. *VALCK.*

5-8. οὔτε κακίστην γενομένην --- οὔτε ἐλάχιστα ἀποδείξαμένην, δέσποτα. τὴν δὲ εἰσοῦσαν γνώμην etc.) Ista mihi rectius scripta, quam vulgantur, codex praebere videtur *Med.* et qualia legit *Valla*: οὔτε κακίστην γενομένην, --- οὔτε ἐλάχιστα ἀποδείξαμένην, δέσποτα, τὴν εἰσοῦσαν γνώμην με δίκαιόν ἐστι ἀποδείκνυσθαι. Facile liquet cur voculam δὲ interseruerint; qua eiecta, τὴν εἰσοῦσαν γνώμην interpreto *veram* animi mei *sententiam*, ex *Herodoti* more loquendi. *VALCK.* — Quae *Artemisia* ad *Xerxem* referri postulat, fide *Codicum* sic optime procedent: οὔτε κακίστην γενομένην --- οὔτε ἐλάχιστα ἀποδείξαμένην, δέσποτα, τὴν δὲ εἰσοῦσαν, γνώμην με etc. me neque ignavissimam, --- neque paucissimis *defunctam* facinoribus, domine, me talem, aequum est etc. Namque, τὴν δὲ εἰσοῦσαν ad γνώμην aptari, sequentia τὰ τυγχάνω φέρειν ὄντα, eadem utique futura, prohibent. Partem ho-

rum disputando nactus est Cl. de Pauw, cetera, damnatâ violentiore coniecturâ, nuper Clar. Reiskius. WESS. — Istud τήνδε ἰούσαν, Reiskius in Animadvers. editis proposuit, interpretatus *me quam hic vides*: cogitaverat etiam talis cum sim, (sive, ut Wess. ait, *me talem*;) sed in hanc sententiam pulcre ille viderat oportuisse τοιήνδε ἰούσαν. At τήν δὲ (de quo quidem in Var. Lect. monere oblitus eram) divisivis vocibus praeferunt libri, quod sciam, omnes: ubi equidem cum Valck. et Schaef. abiiciendam δὲ particulam putavi: quod si minus placet, cum Wess. et Reiskio τήνδε legerim, sed τήνδε γινώσκων hancce sententiam intellexerim, nec me admodum turbaverit id quod nimis abundanter adiectum Wesselingio videbatur, τὰ τυγχάνω φρονίουςα. S.

18. ἢ μὲν μὴ ἐπιχειρῆς) Xerxen patruus ante susceptam expeditionem frustra iam monuerat VII. c. 10, 6; [lin. 59.] ἐπιχειρῆναι πᾶν πρῆγμα τίκτειν σφάλματα. Ad proxima, [lin. 19.] ἀλλὰ τὰς νῆας αὐτοῦ ἔχης, Koenius in literis, conieceram, ait, σχῆς, quia σχεῖν eo significatu, qui hic requiritur, saepe vel in hoc libro apud Herod. usurpatum occurrit. [At ἔχης idem valet.] Artemisiae providentiam, probabilia dicentis, exagitat asperrime Plutarchus hoc mordaci dicto T. II. p. 870. A. ταῦτα μὲν οὖν μέτρων ἐνδεί τῷ Ἡροδότῳ, Σίβυλλαν ἀποφῆναι τὴν Ἀρtemisiάν, τὰ μέλλοντα προθεσπίζουσαν οὕτως ἀκριβῶς. In rebus etiam humanis exercitati, multa bene ac divinitus invenientes, Ex adyto tanquam cordis responsa dedere Sanctius, et multo certa ratione magis, quam Pythia, Deiphobee. VALCK.

22. οὐ γὰρ οἶοί τε) Quod sequitur εἰς τοι rectius me iudice scriptum legitur apud Plutarchum T. II. p. 869. ult. ἔσονται τοι ἀντίχειν: a minus attento mutari potuit ob sequens διακεδᾶς: sed hoc idem tempus est ac ἔσονται, veteri more scriptum, de quo Piersonus egit ad Moer. pag. 124. Herodotea dedit rariora H. Steph. in App. Thes. pag. 140. Hlud autem, οὐ γὰρ οἶοί τε ἔσονται, usitatissima scribendi ratione, ponitur pro οὐ γὰρ δυνήσονται. [At perinde etiam commodum praesens tempus.] Distinguenda, Οἷός εἰ, et Οἷός τε εἰ, recte discrevit Harpocration, scribens τὸ σὺν τῷ τε significare δύνασαι. Pro ποῖός τε restituit H. Steph. τί οἶός τε ἔστις ἡμῖν συμπεράξει Xenophonti Ἀναβ. lib. V. pag. 207.

32. Iudicent harum rerum periti recte-ne correxerim οἶόν τε ὄντα, pro ὄν λόντα, in his Philostrati p. 812. de Achille loquentis, quem Chiron educator κολακεύει, --- οἶόν τε ὄντα πρῶτος ἀπαύειν, καὶ νεβροῖς συμπερίσθαι, blandis verbis laudat, tanquam qui posset etc. nam et ille blandus --- Mitibus alloquitis teneros mellebat alumnos: Auson. Eid. IV. 20. VALCK.

23. ἀλλὰ σφας διασκεδᾷς) Dedit fortasse Herodotus, Artemisiam ubique laudibus ferens, aliquid memoriae civis suae. An eandem, ut Plutarchus invidiose, Sibyllae vaticinanti aequiparavit? Graecorum res eo si loco et statu, qualem describi vidimus, fuerint, non opus Sibyllae ad coniectandum ingenio, perituras eas funditus, modo Persa ancipiti praelii supersederet, et bellum, missis ad Peloponnesum copiis, duceret. Id Themistoclem Aristidemque, in futuris coniiciendis sollertissimos, non fugiebat, neque ignotum reginae Halicarnassi. Verum abstinere, moneoque, in proximis [lin. 27.] ἀτρεμεῖν τοὺς ἐκείθεν αὐτίων ἥκοντας ex Ask. opportunius, et Plutarcho, qui ἀτρεμῆσιν, lectum videri. WESS.

24. οὔτε γὰρ εἶτος παρὰ σφίσι) παρὰ σφίσι, id est παρὰ τῇσι; Herodoteo more scribendum vidit Dortiss. Koenius: idem ille suspicatur in proximis, [lin. 25.] pro οὔτε αὐτῶς εἶκος, legendum οὔτε αὐτοῦ εἶκος, neque ibi: vide mihi sequentia, τοὺς ἐκείθεν αὐτίων ἥκοντας: quae dum omittit Plutarchus non sane censi potest tueri vulgatum αὐτοῦσι VALCK. — Sane quam probabilis, paene dixerim certissima emendatio, οὔτε αὐτοῦ --- ἀτρεμεῖν τοὺς ἐκείθεν αὐτίων ἥκοντας. Sic frequenter in hac eadem narratione, αὐτοῦ μένων, cap. 57. extr. αὐτοῦ μένων, c. 60, 26. εἰ μένεις αὐτοῦ, c. 62, 3. Mox (lin. 28.) pro τῶν Ἀθηναίων, praestaret fortasse τῶν Ἀθηνῶν, ut saepius alias: ac possint αἱ Ἀθῆναι h. l. tam urbs Athenae, quam universa Attica terra intelligi. S.

31. ἐς θυμόν βαλεῖ) Sic lib. VII. 51. ἐς θυμόν ὦν βαλεῖ. Qui βάλλω maluerint, Homereum ἐν δ' ἐν φρεσὶ βάλλω σῆσι Iliad. A. 297. adhibebunt. Quod de heris ac servis [lin. 32 seqq.] regina, illi experientia non adversatur. Utile matronis praeceptum Naumachii apud Stob. Serm. LXXX. p. 438. fin. Μῆτε κακὴ δμῶσι τοῖς ἑσὶ μήτε μάλ' ἐσθλὴ Φαίνο' ἡντίτεροι γὰρ αἱ παν πῆμα φέρονται. Θάρσει διδύκτων, μὴν

ἐπικρατίουσιν ἄνθρωποι. Sed in hac domesticæ disciplinæ procuratione fines pauci regunt prudenter. WESS.

35 seq. Ubi ab Halicarnassensi Regina tanquam imbelles enumerantur cum Xerxe militantes Αἰγύπτιοί τε, καὶ Κύνριοι, καὶ Κίλιες, καὶ Πάμφυλοι, locum invenit observatio Demetrii περὶ Ἑρμ. §. 63. [scilicet repetitas particulas conjunctionivas robur quoddam addere orationi : quæ tamen observatio non admodum huius est loci.] Quod addit bellatrix, τῶν ὀφελός ἐστι οὐδὲν, vehemens adparebit maledictum inversam spectanti locutionem. ὧν τι καὶ ὀφελός ἐστι, sunt præstantissimi poetarum apud Aelian. de Nat. An. XIII. c. 4. non quorum usus est : neque Canter. intellexit in Aristid. T. III. pag. 686., διὰ πάντων ἐπιδιδύκται καὶ ποιητῶν καὶ ῥητόρων καὶ στρατηγῶν καὶ ὧν τι ὀφελός ἐν Ἑλλήσιν : vocula scribendum transposita, ὧν τι καὶ ὀφελός : exemplis præstantissimorum apud Græcos poetarum, oratorum, Imperatorumque fuit demonstratum. Exquisitas formulas, ὅ, τι περ ὀφελός ἦν, et ὅ, τι περ ἄνθρωπος ἦν, illustravit Celeberr. T. Hemsterhusius in Luciani Timon. [c. 55.] p. 171. Paululum diversa miscuit L. Küster, in Aristoph. Eccles. vs. 53. VALCK.

CAP. LXXIX. 4. ὅτι οὐκ ἔα) Cuncti ita : multo rectius οὐκ ἔα. WESS. — Accentu scriberem retracto, ὅτι οὐκ ἔα : quia dissuadebat : vid. ad lib. II. c. 30. Sed est et illud apud Herod. vetantis ; nam ἡ Πυθὴ οὐκ ἔα, IV. 164. et ὁ Θεός οὐκ ἔα κινεῖν, VIII. 36. quorum tum non recordabar. VALCK. — At, cur potissimum in præterito tempore positum verbum malleus quam in præsentem, nullam equidem vidi causam. S.

Ibid. οἱ δὲ ἀγαμέμνεις) Ἀγαμέμνους hos Eustathius ad Iliad. Ω. p. 1363, 9. [p. 1501, 1. ed. Bas.] illustravit, multisque aliis Commentariorum locis. Vide clar. Valcken. supra ad lib. VI. 61. WESS.

5. Retinui τετιμημένους, obsecundans præstantissimis membranis. Caussam Gronovius exponet. WESS. — Placeat etiam mihi ἄρα ἐν πρώτοις τετιμημένους. VALCK. — Recte monuerat Gronov. solere sic Herodotum absolute loqui, i. e. genitivum absolutum ponere, non observato casu præcedente, cui adaptandus videri poterat casus participii. Sic VIII. 90, 3 seq. διέβαλλον τοὺς Ἴωνας, --- ὡς προϊόντων. Rursus c. 108, 19-22. πάντα τὰ κατὰ Εὐρώπην --- ἦτοι ἅλα.

σκομένων γε, ἢ πρὸς τοῦτου ὁμιλογούντων. Et sic frequenter admodum alibi. S.

[6. ἐτίκοντο τῇ κρῖσι) Ἀνάκρισις nil aliud, quod sciam, significat, nisi percunctionem, examen, explorationem; ut apud Nostrum III. 53, 8. si vera ibi scriptura. Cui vocabulo quum non vidissem quo pacto commodus hic esset locus; commodius istud recepi, quod codices nonnulli offerebant. Miror tamen quid sit quod in insolentius illud ἀνακρίσις maior codicum numerus consentiat. S.]

10. τοῖσι πλείοσι πισθῆσθαι ἐκέλευε ταῦτα, καταδόξας πρὸς μὲν etc.) [Commodius sic distingui orationem putavi, ut ταῦτα (i. e. κατὰ ταῦτα, hac in re) ad πισθῆσθαι referretur. Quum πλείοσι olim pro πλείοσι esset vulgatum, monuit WESS. „tarpem deterfam esse maculam, post Aldi et Camerarii „aetatem Editis adpersam.“ S.] — Vidit meliora Xerxes; hominum more fecit, deteriora secutus. VALCK.

CAP. LXX. 1. Pro olim vulgato Ἐπειδὴ δὲ scripsi ex codicibus Ἐπειδὴ δὲ, quod et aliàs factum (uti II. 2. VII. 36. etc.) recorder. WESS.

Ibid. παρὴν γὰρ ἄλλον ἀναπλάσω) Scribendum puto παρὴν γὰρ ἄλλεν, nempe Xerxes, qui tum aderat. VALCK. — In sing. παρὴν γὰρ absque v in fine scripturus fuerat Herodotus. Pluralem tenent libri omnes; ubi intelligi debet, duces cuiusque nationis signum dedisse suis. S.

5. Quod addit, τοὺς δὲ Ἕλληνας εἶχε δῖος τε καὶ ἀβρωδῖν, hoc tamen vellicare non ausus est Plutarchus. Militem, ἐν τῷ ἔργῳ intrepidum, ante instans praelium humanitati congruum tale δῖος non dedecet. VALCK.

CAP. LXXI. 5. τοὺς ἀμφὶ Λεωνίδα) Saepe superiore libro τὸν Λεωνίδα formarunt exscriptores, communio-riorem amplexi adsuetudinem, cum τὸν Λεωνίδα, ut hinc et ex c. 15. liquet, debuissent: idem crebro in τὸν Εὐρυβιάδην et alios designarunt. Τὴν Σκίρωνίδα δὲδόν, [lin. 9.] quam obstruxerunt Graeci, Pausanias Σκιρώνην dici, atque ex Megaride per Scironias rupes, ad Isthmum ducere, lib. I. 44. p. 107. et Strabo IX. p. 600. A [pag. 391. ed. Cas.] monuerunt. WESS.

7. εἰς τὸν Ἴσθμόν ἔζοντο) Sessum ibant in Isthmum: huc cum venissent mox dicuntur usitata structura ἰζόμενοι ἐν τῷ Ἴσθμῳ. Est in talibus etiam Noster accuratissimus: I.

c. 199., ἰζομένῃν ἐς ἱερὸν Ἀφροδίτης, non bene vertit *Valla*; nec III. c. 140., ἴζετο ἐς τὰ πρόθυρα τῶν βασιλικῶς οἰκίων. Apud *Thucyd.* III. c. 75. καθίζουσιν ἐς τὸ τῶν Διοσκυρέων ἱερὸν, et καθίζουσιν ἐς τὸ Ἑραῖον ἱεῖραι; templum Castorum, et Iunonis ingressi, illic sedent supplices. *Xenoph.* Ἑλλ. VII. pag. 363, 53. οὐδὲ εἰς τὸ συνέδριον ἤθελε καθίζαν, in synedrium sessum ire nolebat. Latissime patet loquendi genus; tractatum ad *Schol.* in *Aristoph.* *Plut.* pag. 456. [Conf. ad c. 60, 12. notata.] In Isthmo congregatis praefectus Imperator Spartiata Cleombrotus, paulo post mortuus iuxta *Herod.* IX. c. 10., raro veteribus commemoratur; patrem dicit Regem habuerit, fratremque nobilissimum Leonidam. Dum in exstruendo muro tot hominum milia velut pro se quisque facerent opus, ἤνετο [lin. 12.] τὸ ἔργον: hoc recipiet *Herod.* ut suum recuperavit I. 189. εἰα δὲ ἔχλου πολλοῦ ἔργου ἤνετο τὸ ἔργον. In sequentibus: [lin. 14 seq.] καὶ ἐλίνυον οὐδένα χρόνον οἱ βοηθήσαντες ἐργαζόμενοι: postremum pertinet ad ἐλίνυον, vel potius ἐλίνυον: οὐδένα χρόνον ἐλίνυον (id est ἐπαύοντο) ἐργαζόμενοι. Liquida duplicata legitur supra VII. c. 56. ἐλινύσας οὐδένα χρόνον, ubi *Suidas* tamen [cum melioribus codd.] dat ἐλινύσας in voc. Ἐλινύοντας. Hanc scripturam, ut accuratiorem, nuper adprobavit *Vir* eximius *Io. Aug. Ernesti* ad *Callim.* p. 243: alia de hoc verbo dederunt *P. Leopard.* *Em.* I. p. 29. et *Io. Pierson* ad *Moer.* p. 161. *VALCK.* — Conf. *Adnot.* ad I. 67, 26. S.

12. ἤνετο τὸ ἔργον) Sic planissime lib. I. 189. οἷα δὲ ὁμίλου πολλοῦ ἐργαζομένου, ἤνετο μὲν τὸ ἔργον. [Conf. *Adnot.* ad VII. 20, 5.] Peccat autem *Med.* voces καὶ πλῆθος omit- tendo, neque dignus patrocínio erat arcessito. Melius ἰσεφορόντο [lin. 14.] de dialecti usu schedae, et [CAP. LXXII. 1.] οἱ δὲ βοηθήσαντες *Eustathius*. Idem in vicinis [cap. 71, 15. et c. 72, 5.] olim fuisse, nullum mihi dubium, cui ducis Codicumque indicio destitutus, sedem illibatam relinquo, quamquam invitus. Vide supra c. 1. *WESS.* — Conf. *Var. Lect.* ad c. 72, 1. S.

CAP. LXXIII. 1 seqq. Οἰκίαι δὲ τῇν Πελοπόννησον ἔθνεα ἰπρὰ etc.) De his septem Peloponnesi gentibus agens hoc capite *Herod.* nonnulla tradit, quae vix, ut puto, reperientur apud alios, et ne apud *Strabonem* quidem vel *Pausaniam*. *Galeus* in *Nota* ad Septem istas gentes Peloponnesi.

videtur, ait, *Homerus sex tantum agnoscere*. Totidem occurrent Boeotiam exigenti: sed τὰ Ὅμηρου σκέψας δέεται κριτικῆς ποιητικῶς λέγοντος, καὶ οὐ τὰ νῦν, ἀλλὰ τὰρχαῖα, ὧν ὁ χρόνος ἡμᾶς ἔκλειψε τὰ πολλὰ, iudice Strabone lib. VIII. pag. 513. A. [pag. 332. ed. Cas.] cui isto libro sex praecipuae regiones enarrantur Peloponnesi, *Elis, Messenia, Laconice, Argolis, Achaia et Arcadia*: septem alii constituunt et *Scymnus Chius* vs. 515 et seqq.; quinque *Thucydides* lib. I. cap. 10. Πελοποννήσου τῶν πέντε τὰς δύο μοῖρας ἡμῶνται, (Lacedaemoniis, Laconicam nempe et Messeniacam) τῆς τε ξυμπάσης ἡγούνηται: quae postrema non significant totius Peloponnesi principatum obtinuisse Lacedaemonios, sed bello communi ceteris fuisse duces, ἡγαμόνας, ut erant bello Persico ipsis etiam Atheniensibus: minus cogitata scripsit *I. Wasseus* ad *Thucyd.* [VIII. 15.] pag. 514. n. 32. Verum hic non regiones, sed diversas enumerat *Herodotus Peloponnesi gentes*. Nam una de septem illis, *Dorienses*, [lin. 8.] quorum hic tantum fuisse dicuntur πολλὰί τε καὶ δοκιμαὶ πόλεις, tres tenebant Peloponnesi partes amplissimas, Argolida, Laconicam, et Messeniam, quarum veteres incolae eiecerunt victores: vid. *Isocrat.* pag. 119, 120. 270. A. 286. A. *Pausan.* pag. 140, 151. Io. *Meurs.* de Regno Lac. c. 6. *Mise.* Lac. III. c. 9. *Arcadas* [lin. 3.] *Dorienses* et *Heraclidæ* suis expellere montibus aut non potuerunt, aut religione quadam obiecta non sunt ausi: callidum *Cypseli Regis* consilium, *Polyaeno* traditum I. cap. 7., multis enarrat *Scholiastes* ined. in *Aristid.* nisi sola vera fuerit causa, quam attigit celeberr. *Wess.* ad *Diodor.* [Fragm. VI.] T. II. p. 635. Velut αὐτόχθονας *Arcadas* in avitis sedibus ab ultima hominum memoria permansisse, tres testantur historici principes *Herod.* II. c. 171. *Thucyd.* in Prooemio, et *Xenoph.* Ἑλλ. VII. p. 361, 16. ubi civibus suis animos indit *Lycomedes* λέγων, ὡς μόνοις μὲν αὐτοῖς Πελοπόννησος πατρίς εἴη· μόνοι γὰρ αὐτόχθονες ἐν αὐτῇ οἰκοῖεν. Hanc tamen honoris praerogativam secundum *Herodotum* sibi quoque vindicare poterant *Cynurii*, [lin. 4.] et quodam modo gens *Achaica*, peninsula certe patria non eiecta; nam ἐκ τῆς Πελοποννήσου οὐκ ἐξεχώρησε, ἐκ μέντοι τῆς ἐωυτῶν οἰκίει δὲ τὴν ἀλλοτρίην. Vid. *Strabo* VIII. p. 514. B. 588. B. *Pausan.* VII. p. 522, 523. Sed initio libri quinti *Pausanias*, *Herodoti* ve-

stigia sequutus, Γίγη, inquit, οἰκεῖ Πελοπόννησον, Ἀρκάδες μὲν αὐτόχθονες, καὶ Ἀχαιοί· καὶ οἱ μὲν ὑπὸ Δωριέων ἐκ τῆς σφετέρης ἀνίστησαν, οὐ μὲντοι Πελοποννήσου γε ἐξῆλθοντες: tum de quatuor reliquis, quae ἔθνεα dicuntur Herodoto ἐπηλυδα, Pausaniae p. 375. memorantur Dryopes, Dorienses, et Aetoli: Δρύοπες, καὶ Δωριεῖς· οἱ μὲν ἐκ Παρνασσού, Δωριεῖς δὲ ἐξ Οἰτῆς ἐς Πελοπόννησον εἰσὶν ἀφιγμένοι· τοὺς δὲ Ἥλαιους ἴσμεν ἐκ Καλυδάτος διαβιβηκότας καὶ Αἰτωλίας τῆς ἄλλης. Dryopum fuisse tradit Herod. [lin. 9 seq.] quas iungit et Homerus Ἰλ. β'. 559., Ἑρμιόνην, Ἀσίην τε. Ἑρμιῶν, an Ἑρμιόνη hic primitus scriptum sit, si Codices discrepant, [vid. Var. Lect. et mox Wesselingii Adnot.] decerni vix poterit: Δωδώνη saepe dicitur Nostro, quae Δωδὼν Sophocli aliisque: vid. Wesseling. ad Hierocl. Synecd. p. 647. et ad Diodor. T. I. p. 282. Nec Lemnios Pausanias neque memorat Cynurios. Παριωῆται πάντες quum origine fuisse dicantur Lemnii, [lin. 10 seq.] comparari poterunt notata p. 345. [ad IV. 148, 10.] VALCK.

2 seq. τὰ μὲν - - κατὰ χώραν ἱδρυται· νῦν τε καὶ τοπάλαι οἴκειον) Haeret in his menda, Codicibus forsitan antiquior, facile tamen tollenda. De septem istis gentibus, τὰ μὲν δύο, inquit, αὐτόχθονα ἴοντα, κατὰ χώραν ἱδρυται νῦν, τὴν καὶ τὸ πάλαι οἴκειον, Ἀρκάδες καὶ Κυνοῦριοι. Voculā τε tantum in τὴν mutatā, sic commode mihi correxisse Koenius noster videtur. VALCK. — Sentio τῇ νῦν τε καὶ τὸ πάλαι hic fuisse, eamque vocem ab ultima praeecantis verbi [ἱδρυται] syllaba absorptam: series illam sibi expostulat, aut τὴν certe, quam alii maluerunt. Habitasse Arcades easdem, quas primitus incoluerunt sedes, itemque Cynurios, et ante quidem Pelasgorum in Peloponnesum colonias, hinc Boucherius Diss. Herod. c. 9. iure conficit. Achaeos autem, a Doriensibus expulsos sedibus, in Ionas irruisse, atque eorundem regionem ad sinum Corinthiacum insedissee, docuit Noster lib. I. c. 145., et Pausanias fusius lib. VII. 1. WESS. — De menda quae olim istum locum (lin. 3.) omnibus (quod sciam) in libris insederat, monere in Var. Lect. oblitus eram. Eam mendam sic corrigendam, κατὰ χώραν ἱδρυται, ἣν (aut ionice τὴν) νῦν τε καὶ πάλαι etc. commode REISKIUS censuit, hanc adiiciens observationem: „Brachylogia veteribus usitata est, sic dicere: ἣν νῦν τε

καὶ τὸ πάλαι οἶκεν, pro ἢ νῦν τε οἰκοῦσι καὶ τὸ πάλαι οἶκεον. "Ego idruntai nūn tῇ καὶ τὸ πάλαι cum Schaefero scripsi, minime quidem Reiskii spernens rationem. S.

9. Ἐρμιόνη τε) *Homeri Iliad.* B'. 560. Ἐρμιόνην Ἀσίην τε amplecti malui, quam *Med.* recentiore urbis titulum. [conf. *Valck.* paulo ante.] Παρωρεῖται [lin. 11.] Ionum hic more, Παρωρεῖται lib. IV. 148, ubi et Lemnia eorum origo. WESS.

12. ἐκδεδωρίενται) Ferri posset ἐκδιδαριᾶται, quomodo boni Codd., modo contractum recte videretur, ἐκ τοῦ ἐκδιδαριᾶται, quae *Porti* doctrina. Ceterum *Cynurii*, quorum hic initia Ionica, ab *Argivis*, si fama apud *Pausan.* III. 2. non fallit, descenderunt: λέγεται δὲ οἱ Κυνουρίαι, sic scribit, Ἀργεῖοι τὸ ἀνέκαθεν εἶναι. At ea forte propagata late, quoniam a *Spartanis* pressi, et agro exuti, in *Argivorum* ditionem deinde una cum *Orneatis*, quibus ab inimicis divexati videntur se consociasse, venerunt. Ea quidem coniectura est, sed ex *Herodoteis* fluens. De *Orneatis* [lin. 13.] *Pausan.* II. 25. Ἀργεῖοι δὲ --- Ὀρνεάτας ἀνίστησαν ἀναστάντες δὲ, σύννομοι γεγονάσι Ἀργείοις. *Argivi* praeterea agrum *Cynurium*, Κυνουρίαν γῆν, in confiniis situm, tanquam suum a *Spartanis* repetunt in *Thucydidis* lib. V. 41. Itaque *Cynurii* et *Orneatae* ἐκδιδαριᾶται, sive moribus, disciplina dialectoque *Dores* evaserunt, partim subditi *Argivorum* imperio, ἀρχόμενοι ὑπ' Ἀργείων, partim lapsu temporis, καὶ ὑπὸ τοῦ χρόνου. Memini difficultates in his quaesitas et inventas; quas evanidas non attingo. Ὀρνεῖται Ionici commatis, ut Παρωρεῖται, Τρυγῆται etc., restituti in integrum sunt. WESS.

Ibid. ἐκδιδωρίενται δὲ) Monstrat illud δὲ, in vicinia fuisse μὲν. Ab *Herodoto* tamen scribi non potuit, δοκίμου μὲν μοι εἶναι Ἴωνες, quae viri docti [*Reiskii*, puto, in *Misc. Lips.* T. VIII. p. 496.] est coniectura; videbantur enim *Nostro* αὐτόχθονες *Cynurii*. Commode scribi poterit: αἱ δὲ Κυνουρίαι, αὐτόχθονες ἴοντες, δοκίμου μὲν ἐνίοις [loco vulgati μῦθοι] εἶναι Ἴωνες ἐκδιδαρ. δὲ ὑπὸ τοῖς Ἀργείων ἀρχόμενοι: quae tum sequuntur, viris doctis emendanda relinquam vel explananda. Quum dixerat *Strabo* VIII. p. 514. B. [pag. 333. c. ed. Cas.] λιφθῆναι --- ἐν τῇ Πελοποννήσῳ τὰ δύο ἔθνη, τὸ τε Αἰολικὸν καὶ τὸ Δωρικόν, causam tradit veram, cur *Arcades* et

Elei purius Αἰολιστὶ διελέχθησαν, cum in reliquis civitatibus mixta quadam uterentur dialecto; δοκοῦσι δὲ, addit, Δωρίζειν ἅπαντες διὰ τὴν συμβάσαν ἱπικράτιαν. Verbo Herodoteo Ἐκδεδωρίευνται H. Steph. aliiq̄ caute abstinuerunt: diversam dat lectionem margo Steph. ἐκδεδωρίεσθαι: quae facile verti posset in flexum legitimum ἐκδεδωρίδαται: nam, quae Portus fingit, sermonis analogiae repugnant. Sed a verbo Δωρίζειν, me iudice, neque ἐκδωρίζειν neque ἐκδεδωρίσθαι formari potuit. Adhiberi forte potuit Δωριεύεσθαι: dantur enim et huius flexus imitativa, sed pro Δωρίζειν vel Δωριάζειν. Unicum restat, quod hic congruit apte, quodque, a Δωριος ductum, analogiae respondet Ἐκδωριοῦσθαι: in Dorienjium naturam veluti degenerare; Lingua uti, moribus et institutis Doricis. Huius formae verba plurima praebet praeter ceteros Plato: unum de multis nobis sufficiet, ad Ἐκδωριοῦσθαι proximum accedens, ἐκβαρβαρωθῆναι. Plato Epist. VIII. p. 353. Α. κίνδυνος ἐγένετο ἔσχατος Σικελία τῇ τῶν Ἑλλήνων, ὑπὸ Καρχηδονίων ἀνάστατον ὄλην ἐκβαρβαρωθεῖσαν γενέσθαι. Explicat illud paulo post: ἤξει σχεδὸν εἰς ἐρημίαν τῆς Ἑλληνικῆς Φωνῆς Σικελία πᾶσα, Φοινίκων ἢ Ὀπικῶν μεταβαλοῦσα εἰς τινα δυναστείαν καὶ κράτος: quae in hunc Herodoti locum conveniunt, quo scribendum arbitror ἐκδεδωρίωνται. Euripidis in Oreste versum 485., Βεβαρβαρώσαι χρόνιος ὦν ἐν βαρβαροῖς, sic invertit Apollonius Tyan. Epist. 34. ἐβαρβαρώθη -- χρόνιος ὦν ἐν Ἑλλάδι. Iocosum hinc facile verbum intelligetur Alexidis Πιφιλιππίδωσαι, de quo L. Küster. ad Suid. in Φιλιππίδης. VALCK.

CAP. LXXIV. 2. περὶ τοῦ παντός ἤδη) Conspirant in δρόμον vocem scripti omnes: unus Eustathius, nec sibi tamen constans, δρόμον habet, cui post Portum primas darem. [vide Var. Leet.] Sollemne in talibus, τὸν περὶ σωτηρίας ἀγῶνα τρέχειν, apud Eunapium Vit. Maxim. pag. 100., aut τὸν περὶ τῆς ψυχῆς θάιν, in eiusdem Iuliano pag. 115. τρέχων περὶ ψυχῆς, infra IX. 36., tacita ἀγῶνος aut δρόμου voce. Plura Budaeus, Stephanus et Portus, qui τῷ ἑλλάμψισθαι, [lin. 3.] quod Herodoteum testabatur Hermogenes, positumque fuit lib. I. 80., operam non negarunt. Mox Ἕλληνες iussu Codd. eiecti sunt: neque opus erat, ut ἐμοίως fingeretur; ὁμῶς, quae et Abreschii opinatio, sufficit. Consimiliter enim, atque ad Isthmum illi, superiora auditio-

ne accipientes, formidasse sibi, traduntur. WESS. — Poterat vero etiam, nec incommodè profecto, ὅμως teneri. Quamvis ingens studium, quo muniebatur Isthmus, cognoscent, tamen Peloponneso timebant. Ad δρόμον adiectum articulum malles, qui apud Eustath. etiam (Iliad. pag. 1363.) adiectus legitur, παρὰ Ἡρόdotῳ τὸ, θύοντες τὸν περὶ τοῦ παντός ἦδη δρόμον. At saepius articulum omittit Herodotus ubi Atticus scriptor non neglecturus illum erat. S.

12. Ἀθηναῖοι δὲ καὶ Αἰγινῆται) Hoc sane rationi consentaneum, ut cum Themistocle senserint Aeginetae, maluerintque apud Salamina manere, quam in gratiam Peloponnesiorum versus Isthmum secedere: miror idcirco quod scribit Lycurgus c. Leocr. p. 156, 33. (pag. 200. ed. Io. Tayl.) Ἐτεόνικος μὲν γὰρ ὁ Λακεδαιμόνιος, καὶ Ἀδείμαντος ὁ Κορίνθιος, καὶ τὸ Αἰγινητῶν ναυτικὸν ὑπὸ νύκτα τὴν σωτηρίαν αὐτοῖς ἔμελλον πορίζεσθαι. Eteonicos etiam novi Lacedaemonios, sed huius aetatis neminem. Quod addit Lycurgus, oratoris personae congruit, quem semper populus probavit ut popularem: οἱ πρόγονοι -- βίβη καὶ τοὺς ἄλλους ἡλευθέρωσαν, ἀναγκάσαντες ἐν Σαλαμῖνι μετ' αὐτῶν πρὸς τοὺς βαρβάρους ναυμαχεῖν. Unius Themistoclis laudem sibi libenter populus suisque maioribus audiebat attributam: hac mente Themistocles Libanii T. I. p. 539. A. πατὴρ οὐκ ἔστι μοι Νεοκλῆς -- ἀλλ' ὁ τὸ μέγα ἔργον ἐργασάμενος, ὁ δῆμος. Eiusdem Libanii Neocles Themistocli suo ipsius exemplo demonstrat eleganter, invitos utiliter saepe servatos, p. 516. B. Graecos invitos ἐὼς γιστὶ ναυμαχεῖν, καὶ οἷς ἔδρων οὐχὶ βουλευθέντες ἐνίκων. VALCK.

CAP. LXXV. 3 seq. πίμπει ἐς τὸ στρατόπεδον τὸ Μήδων ἄνδρα) Quod Plutarch. Them. p. 118. B. prodidit, ἦν δὲ τῷ γένει Πέρσης ὁ Σίκιννος αἰχμάλωτος, sibi credibile negat Cl. Dacierius; neque enim Themistoclem liberis suis vilem captivum, et Persam genere, paedagogum dedisse. Plutarchum in Herodoteis male legisse τῶν Μήδων ἄνδρα, ac Sicinnum ea de caussa Persis inseruisse. Aeschylum sane si audimus, nuncius Graecus erat, Ἀνὴρ γὰρ Ἕλληνας ἐξ Ἀθηναίων στρατοῦ Ἑλλάνων, ἔλαξε etc. ea videlicet, quae Themistoclis iussu Sicinnus, in Pers. vs. 355. Personatus Themistocles Epistol. IX. pag. 47. Edit. Schoettg. τὸν παιδαγωγὸν οἶσα τοῦ Κλεοφάντου, ὃς καὶ ποτὶ θέραιπειν Σίκιννος αὐτῷ τὸννομα: ubi de Cleophanto non male. Scripsi Σίκιννος, [lin. 5.] uti

Editi c. 110., et hic scripti, inque *Plutarcho*, *Polyaeno* I. 30, 2., *Clemente Alex.* Paedag. I. 7. p. 130., *Etymologo* atque aliis. WESS.

Ibid. πέμπει - - ἀνδρα) *Sicinnus*, qui οἰκέτης fuisse dicitur, et παιδαγωγός liberorum *Themistoclis*: ut antiquioris adponam *Aeschyli* verba e *Pers.* vs. 355. Ἀνὴρ γὰρ Ἕλλην ἐξ Ἀθηναίων στρατοῦ ἔλθων, ἔλεξεν παῖδι σὺ Ξέρξῃ τάδε, Ὡς, εἰ μελαίνης νυκτὸς ἔσται κνέφας, Ἕλληνες οὐ μένειεν. Nuncium *Persam* facit ita *Tragicus* non absurde loquentem: sed Graecum a *Themistocle* missum censuisse quoque videtur *Frontin.* lib. II. c. 2, 14. Ἐπίσσι τινὰ scribit *Diodor.* XI. c. 17. Optime, de servis suis, quem habuit fidelissimum, ad Regem misisse, tradit *Nepos*, *Them.* c. 4. ubi corrigit *Vallam Longolius*, in *Herod.* οἰκίτην vocantem contubernalem, qui verina fuerat dicendus. Infra VIII. c. 110. relictus in Latinis *Sicinnus contubernalis*; hic contubernali domesticus substitutus [a *Gronov.*] est: alibi apud *Herod.* οἰκέται uxor et liberi dicuntur; sed hic οἰκέτης sine dubio servum notat, non domi natum et vernam, qualis esse nondum poterat *Themistocli* liberorum educator, sed quem captivum sibi emerat: vid. *Ammon.* in *Οἰκότηρι*. *Ion Chius* τὸν οἰκίτην ἐπὶ δούλου τέθεικεν apud *Athen.* VI. p. 267. D. Absque teste loquenti ne *Clementi* quidem *Alex.* fidem adhibuerim ista scribenti, Paedagog. I. p. 130, 30. τῶν Θεμιστοκλέους παίδων ὁ παιδαγωγός οἰκέτης βάρθυμος ἦν: ubi paulo post, quem *Pericles* puero dedit *Alcibiadi* custodem, *Thrax Zopyrus* ὧν τὸν fuisse dicitur ἀνδράποδον. τῶν οἰκετῶν τὸν ἀχρεϊότατον ὑπὸ γῆρας dixit *Plato* T. II. p. 122. B. vid. et *Diotogenes Stobaei* p. 251, 35. Sed tardus *Thrax* fuerit *Zopyrus* senectâ; *Themistoclis*, viri in rebus gerendis prompti, *Sicinnus* nihil minus fuisse quam ignavum monstrant hic atque infra c. 110. narrata. *Plutarcho* fuisse dicitur εὐνους Θεμιστοκλεῖ. *Polyaeno* I. 30, 2. εὐνοῦχος, παιδαγωγός τῶν παίδων: ubi nescio qua fide dualis nitatur numerus filiorum. Filios habuit in universum quinque *Themistocles*, quorum unus puer mortuus est; *Dioclem* avus adoptavit maternus: ex tribus, quos moriens reliquit teste *Plutarcho* T. I. p. 128. B. nihil est causae, cur unus eidem T. II. p. 1. B. dictus censeretur *Diophantus*: Διόφαντον mutemus in Κλεόφαντον: sic suo loco dicitur *Plutarcho*, et, quem citat, plus semel *Platoni* in *Menone* T. II. p. 93. D. E. VALCK.

13. τὰ ὑμέτερα κατ' ἐπερθε γίνεσθαι) Haereo hoc servem, an ex Codd. revocem κατυπέρτερα; posterius lib. VII. 233. ὡς δὲ εἶδον κατυπέρτερα τῶν Περσῶν γινόμενα τὰ πρήγματα. Vid. cap. 136. Omitti et μάλλον, quod damnant schedae, poterit, ut alibi indicatum. Mox fidentior, [lin. 16.] κάλιστα ὑμέας ἔργον ἀπάντων, Aldo duce reformavi. WESS.

CAP. LXXVI. 5 seq. τὸ ἀπ' ἐσπέρης κέρας) Non celabo, olim mihi prominentem in mare contra Salaminem tractum Megaridis haec ostendere, non classis Persicae cornu. Κέρας in promontoriis frequens apud Salmasium ad Solin. p. 116.; et Strabo IX. p. 604. [p. 395. A. ed. Cas.] duo istiusmodi κέρατα in Megaridis et Atticae finibus exadversum Salaminem memorat; Plutarchus praeterea, Akestodori fide, (Themist. p. 118. E.) propter illa κέρατα Xerxem ex ex aurea sella navale hoc spectavisse praelium. Sic insulam circumvecti, et promontorium, κέρας, occidentem spectans, incingentes, omni ad Isthmum transitu Graecos exclusissent. Quia tamen suspicioni, quae cap. 85. produntur, officere videntur, eam non urgeo. De Cynosura et Ceo [lin. 7.] res anceps. Cl. de Pauw insulas circa Salaminem elegit, et Cynosuram quidem Laconicam, Ceum vero defectu scriptorum ignorari: cui paria non facio. Laconica apud Hesychium Cynosura longissime hinc remota fuit, et situs paene incerti. Ut paucis transigatur, Ceum insulam intelligo contra Sunium Atticae, et Cynosuram, ἄκραν τοῦ Μαραθῶνος, promontorium Marathonis, Euboeam spectans, eiusdem Hesychii. Longius in tabulis id Cellarii et aliorum pictis a Sunio, quam Herodotea postulant, disiungitur; male, opinor; vix enim tum una nocte, eaque aestiva, id promontorium flectere, tantumque spatii absolvere quivissent navigando. Nunc, statione circa Ceum et Cynosuram relicta, provehuntur prope Munychiam, ac fretum, ut et hac parte fugae occasio Graecis praecidatur, obsepiunt. WESS. — Verba ista, ἀνῆγον μὲν τὸ ἀπ' ἐσπέρης κέρας κυκλούμενοι πρὸς τὴν Σαλαμῖνιν, sic vulgo vertunt: cornu quod ad occasum spectabat producunt Salaminem versus, eam circumturi; quasi accusativus τὸ κέρας a verba ἀνῆγον penderet, et ad κυκλούμενοι intelligeretur αὐτήν. Ego verbum ἀνῆγον absolute accepi, sicut mox ait Scriptor, ἀνῆγον δὲ οἱ ἀμφὶ τὴν Κίον, nempe ἀνῆγον τὰς νῆας, ut ait paulo post. Itaque τὸ

ἀπ' ἐπείης κίρας fuerit pars classis Graecorum (non Persarum) ad occidentem spectans, quam circumituri et interclusuri Persae erant. Sed ad sententiae quidem summam parum interest. S.

16 seq. ἵνα τοὺς μὲν περιπειῶσι etc.) Putares in Nostri oculis haec Aeschyli fuisse, Ἐνθαῦτα πέμπει τοῦσδ', ὅπως ὅταν πῶν Φθαγέντες ἐχθροὶ νῆσον ἐκσωζότατο Κτείνοιεν, -- Φίλους δ' ὑπεκώζοιεν, Pers. vs. 540. Nam gemina planissime sunt. Scholiastes, *Psytaleam* Salamine stadiis plus centum removens, in numeris ibi nimius et mendosus. WESS.

CAP. LXXVII. 4. χρυσάρεον) Sic melius Codices. Apollinis χρυσάρεον titulus Iliad. ε'. 524. et in Hymnis, sorori eius, Dianae Munychiae, multo aptior quam Atticae littorali tractui. Post dein Ἐλπίδι μαινόμενοι etc. vulgavit Camerarius in Epigrammatibus, Theocrito ab ipso adpositis, de coniectura puto. WESS.

7. ὕβριος νῶν) Non iuvenem, sed satietatem, κέρων κρατερὸν Bacidis, Portus et Stanleius explicant, iniuriā fortasse. Pindarus Olymp. Od. XIII. 12. dixit ὕβριν κέρων μητέρα, converse tamen, ut volunt. Nam τίττει τοι κέρως ὕβριν, citantibus ibi ex Homero, sive Theognide potius, Criticis; estque adeo mater contumeliae sive ὕβριος, non proles. Verissimum Pythagorae: in civitates insinuare sese πρῶτον τρυφὴν, ἔπειτα κέρων, εἴτα ὕβριν, μετὰ δὲ ταῦτα ὀλεθρον, in Stobaei Serm. XLI. p. 247., et Ecphantae eadem de Schola, αὐτὴν τέλεια μάτηρ τῆς ἀκρασίας· αὐτὰ δὲ τῆς ὕβριος, ἐξ ἧς τῶν ἐν ἀνθρώποις κακῶν τὰ πολλὰ, apud eundem Serm. XLVI. p. 335. Haud alius Bacidis κρατερὸς κέρως iuvenis ac Xerxes, νιὸς ὕβριος ob contumelias iniuriasque, quarum ille totī Graeciae auctor, Raphaelio ad Epist. Pauli Ephes. c. 5, 6. monitore. Vide tamen Stanleium in Aeschyli Agamemn. vs. 768. WESS. — Videri potest fatidicus, consulto ambigue loquens, optionem legentibus audientibusve voluisse relinquere, iuvenum κέρων, an satietatem, i. e. arrogantiam intelligere malint. Sed, ut posteriori maxime notione h. l. vocab. istud accipiatur, suadet utique simillimum Pindari dictum. S.

8. δοκεῖντ' ἀνὰ πάντα πυθέσθαι) Admodum tenebricosum. An opinantem ubique se auditum iri, ut in notissimo καὶ ἴσσομένοις πυθέσθαι? Valla legit ἀνὰ πάντα πύθισθαι, quorsum

ex Pass. excerptum vergit. WESS. — Non tenebricosum modo, sed prorsus mendosum esse istud olim vulgatum ἀνὰ πάντα πυθίσθαι, vix dubitari potest. Nec ulla parte melius πυθίσθαι, de quo in Var. Lect. dictum. Equidem unice verum putavi, quod optimus cod. F. nobis servavit, τίθεσθαι. Nempe ἀνὰ πάντα τίθισθαι, pro ἀνατίθισθαι πάντα, omnia mutare, scilicet omnia evertere, et susque deque vertere; quasi dixisset ἄνω κάτω τίθισθαι: conf. III. 3, 12. Nec obstat quod ibi activā verbi formā scribitur, τὰ μὲν ἄνω κάτω θήσω: nam medium verbum τίθισθαι significat, suum in commodum omnia evertere, et sibi omnia subicere. Fuerint autem viri docti, quibus non repugnem equidem, qui in hanc sententiam ἄνα retracto tono scriptum oportuisse censeant, aut absque accentu, ἀνα, quemadmodum in eodem nostro codice scriptum video. S.

12 seq. Βάκιδι ἀντιλογίης etc.) Scripta exemplaria consentiunt; quibus (etsi ἀντιλογίης in Dissert. Herodot. maluerim) non pugnabo. Desit obliterata praepositio; reditura, modo Βάκιδι δι' ἀντιλογίης revocetur. An vero δι' ἀντιλογίης λέγειν, contradicendo obloqui, iniustum sit, fateri, ob varium in isto genere sermonis usum, erubesco. Aliiter qui sentiunt, ut Clar. Abreschius, ὅτε αὐτὸς ἐλθεῖν τολμῶ refigunt. Quae sane dictio et elegans et trita est, ab ipso Animadv. ad Aeschyl. lib. I. 3. p. 15. et Valcken. in Phoeniss. Euripid. vs. 482. doctissime illustrata. WESS.

Ibid. οὕτω ἐναργῶς λέγοντι Βάκιδι etc.) Quod sequitur ἀντιλογίης, commode corrigit vir Cl. in Diss. Herod. p. 201. Vel ob hoc unum dictum Herodotus, ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθός, censeri deberet τὰ περὶ μαντείας καὶ χρησμολόγους πάντων νοσῶν. Sed hinc simul aestimare licet, iam tum homines fuisse vulgo perspicaciores, quibus adparuerit, quod Bacidis esse ferebatur oraculum isthoc articulo temporis, ipsius forte suasu Themistoclis fuisse confictum. Quae bello Peloponnesiaco ad plebem Atticam lactandam ab esurientibus fingeantur demagogis, velut Bacidis aut ipsius Apollinis oracula Athenis decantata, ridet illa magna cum libertate Aristophanes in Avib. vs. 963 seqq. et Equit. 995 etc. Ad veritatis lumen Eusebius istius etiam officinae fraudes retegens lib. IV. Praep. Evang. pleraque fuisse putat oracula γοήτων ἀνδρῶν τεχνάσματα, ut Oenomao certe vide-

bantur Gadareno in libro quem inscripserat Φωρά γήτων. Sed multa potius fuerunt virorum Principum, ἀνδρῶν τε σοφῶν τεχνάσματα, ad opinionem imperitorum conficta. VALCK.

CAP. LXXIX. 4. ἄριστον ἄνδρα γενέσθαι) *Aeschyleum* de Amphiarao fortasse spectavit, Οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος; ἀλλ' εἶναι θίλει, sive, uti *Plutarch. Arist.* p. 320. c. Οὐ γὰρ δοκεῖν δίκαιος, ἀλλ' εἶναι θίλει: quo omnis concio in orchestra pronuntiatio Aristidem praesentem, tanquam soli Athenis conveniente, nutu plausuque signavit. Errat *Polyaenus* I. 31. Aristidem Themistoclemque τῆς πόλεως ἕξω προελθόντας posuisse contentionis studia, gestu adprime notabili, tradens. Redierunt in gratiam ad Salaminem in castris, non Athenis. WESS.

Ibid. ἄριστον ἄνδρα γενέσθαι) *Timocreon Rhodius* in *Plutarch. Them.* p. 122. D. εἰ τύγε Ξάνθικπον αἰνεῖς Ἐγὼ δ' Ἀριστείδαν ἱπαινέω, Ἄνδρα ἱερῶν ἀπ' Ἀθηνῶν Ἐλθεῖν ἕνα λῶστον. Quae hoc capite de Aristide scribit *Herodotus*, illa quoque *Plutarchi* confutant indignas philosopho criminationes: Aristiden dicit ἄριστον ἄνδρα γενέσθαι ἐν Ἀθήνῃσι καὶ δικαιοτάτον: et ille ipse tamen adeo propter aequitatem humanissimam collaudatus Aristides cupide elaboraverat, ut praeter ceteros iustus adpellaretur, *Corn. Nep.* in *Arist.* Δίκαιος μὲν γὰρ ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους Ἀριστείδης, ἄνθρωπος δὲ καὶ αὐτὸς ἦν, καὶ χολὴν εἶχε, καὶ ἡγάπα τινάς, καὶ ἐμίσει, quae leguntur apud *Lucian.* T. III. p. 158. *Adversarii Themistoclis consilium utile*, quia non honestum erat, (*Cicero de Off.* III. c. 11.) auctoritate sua fecit Aristides, ut a populo repudiaretur; sed idem tamen interdum iniusta sciscere debuit, se ad reipublicae statum accommodando, monente *Casaub.* ad *Polyb.* p. 140. Absque ulla exceptione *Herodotus* et Aristiden et quosvis alios virtute praestantes collaudat libentissime, τοῖς ἀγαθοῖς συνηδόμενος, qualis dicitur *Dionysio Halic.* Hic *Herodoto* tradita *Plutarch.* enarrat in *Themist.* p. 118. D. In Aristide idem *Plutarch.* p. 323. c. missis *Herodoteis* ex alio nobis historico similia quaedam exhibet Aristidis ad *Themistoclem* hoc articulo temporis dicta. In *Apophthegm.* T. II. p. 186. B. cum *Themistocle* πρεσβευτῆς ἐκπεμφθεὶς, ipsi dixisse fertur Aristides: βούλει, ὦ Θεμιστόκλεις, ἐπὶ τῶν ὄρων τὴν ἐχθρὰν ἀπολύσωμεν; ἂν γὰρ δοκῇ, πάλιν αὐτὴν ἐπανιόντις ληφόμε-

3α. Collega fuit Aristides Themistoclis in illa nobili legatione narrata Nepoti in Themist. c. 7., quod liquet ex Thucyd. I. 91. Sed huic tamen legationi dictum illud minus congruit; verisimillimum, quod scribit Polyæn. I. c. 31. διατέλειαν παρά πάντα τὸν πόλεμον ὁμονοοῦντες. VALCK.

14. πλεῖον ἀγαθὰ τὴν πατρίδα ἐργάσεται) Optime Mssti et Gronovius. Probatissima Nostro, Thucydidi, Xenophonti aliisque ea structura, a Thoma Magistro in Δρῷ laudata. Dubito vero, sit-ne ex usu τοι [post λέγω δὲ]; siquidem illud commodiorem post pauca locum occupat, et necessarium hic non est. WESS.

CAP. LXXX. 12. ταῦτα δὲ τὰ κάλλιστα) Si qui ταῦτα δῆτα praeoptaverint cum doctissimo viro Miscell. Observ. Vol. III. p. 142., non valde obnitar. Loquendi genus, plenius hoc loco quam plerumque, eiusdem et Is. Casauboni ad Athen. lib. V. 2. sollertiā, [Animadv. in Athen. T. III. p. 45 seq. nuperae ed.] exemplorum cumulo manifestius, quam pridem, habetur. WESS.

CAP. LXXXI. 1. Ταῦτα ἔλεγε παρελθὼν ὁ Ἀριστ.) Malunt ταῦτα ἔλεγε Θεμιστοκλῆς παρελθὼν δὲ ὁ Ἀριστείδης etc. Verum concisus sermo Scriptoris est, respiciens illa, ὅμηρον αὐτὸς παρελθὼν, ὡς ἔχει: neque enim opinor molestum videri, ἔλεγε - - - Φάμενος, cui simillima in Musis conplura. WESS.

6. ταῦτα εἶπας μετεστήκει) Hic et in sequentibus narrata planissime demonstrant, nec ducem hoc bello cum Themistocle fuisse Aristidem, qui decem annis ante unus e decem ducibus cum Miltiade victoriam reportaverat Marathoniam; sed neque pugnae navali prope Salamina interfuisse. Suum tamen forsitan auctorem sequutus Nepos in Arist. interfuisse scribit pugnae navali apud Salamina, quae facta est priusquam poena liberaretur: paulo ante dicitur sexto fere anno postquam erat expulsus plebiscito in patriam restitutus. Demosth. Or. II. c. Aristogit. p. 496, 8. Ἀριστείδην φασὶν ὑπὸ τῶν προγόνων μετασταθέντα (hoc e margine recipere) ἐν Αἰγίνῃ διατρίβειν, ἕως αὐτὸν ὁ δῆμος κατεδίχετο. Secundum Plutarch. in Arist. p. 323. B. decennii anno tertio ἐψηφίσαντο τοῖς μετέστωσι καθόδιν, μάλιστα - - - φοβούμενοι τὸν Ἀριστείδην: quae deinceps narrat nihil minus monstrant, quam ante revocatum huic interfuisse pugnae: nam quod ad

Nepot. *Lambinus* putat, idem ex *Herodoto* liquere, errat meā quidem sententiā. Ad victoriam ille multum tamen attulit momenti; dum illi pugnabant e navibus, utiliter haerens in insula *Psytalia*; vid. *Herod.* c. 95. *Demetrius* περὶ Ἑμ. §. 248. "Ὡς περ τις Ἀριστείδου κατηγορῶν, ὅτι οὐκ ἀφῆκετο εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν· ἀλλὰ αὐτοκλήτος, ἔφη, ὅτι ἡ μὲν Δημήτηρ ἦλθε καὶ συνεναυμάχει, Ἀριστείδης δὲ οὐ: quae, cuiuscunque sint, sunt certe sophistae satis inepta, per *Cereram* mysticum *Iacchum* intelligentis, et *Herodoto* narrata c. 65. *VALCK.*

CAP. LXXXII. 2. τριῆρης ἀνδρῶν Τηνίων) In *Themist.* *Plut.* p. 118. Ε. ἐφάνη Τενεδία μία τριῆρης αὐτόμολος: nescio unde. Hinc si sumsit, Τηνία fuit, quae et *Nob. Palmerii* divinationo. *Tripodem Delphis dedicatum*, [lin. 4 seq.] inscriptumque eorum nominibus qui Persas ad *Salaminem* et *Plataeas* debellarunt, *Thucyd.* I. 132. et *Auctor Or.* in *Neaer.* p. 740. describunt. *WESS.*

5. ἐν τοῖσι τὸν βαρβ. κατελοῦσι) Inter nomina earum civitatum, quarum auxilio Persae erant victi, (*Nepos* in *Pausan.* c. 1.) Delphico tripodi nomen etiam insculptum fuit Τηνίων. *Olympiae* quoque *Iovis* erat statua a Graecis dedicata, qui apud *Plataeas* pro libertate pugnaverant, in cuius basi praeter ceteros memorabantur etiam Τήνιοι, *Pausan.* V. [c. 23.] p. 437. Hoc satis est ad *Herodoti* Τηνίους hic adfirmandos. Quem hic memorat aureum tripoda, eum *Delphis* (teste *Thucyd.* I. c. 132.) ἀνέθεσαν οἱ Ἕλληνες, ἀπὸ τῶν Μήδων ἀκροβίνιον: quodque nimis superbe *Pausanias* inscribi curaverat, *Lacedaemonii* ἐξεκόλασαν· καὶ ἐπέγραψαν ὀνομαστὶ τὰς πόλεις, ὅσαι ξυγκατελοῦσαι τὸν βαρβάρων ἐστῆσαντο (cur non ex *Codd.* receptum ἔστησαν τὸ) ἀνάθημα: mutatis *Lacedaemoniis* τὸν τρίποδα τὸν ἐν Δελφοῖς obiciunt miseri *Plataeenses* apud eundem III. c. 57. Secundum *Auctorem Or.* c. *Neaer.* p. 740, 153. in *Amphictyonum* concilio causā dictā *Plataeenses* coëgere *Lacedaemonios*, ἐκκόψαντας τὰ ἱερεῖα, ἐπεγράψαι τὰς πόλεις, τὰς κοινωνούσας τοῦ ἔργου: in quibus ἐκκόψαντας ego quoque retinuerim; vid. *Clar. Wess.* ad *Diodor.* II. p. 100. *Eustath.* in Ἰλ. ε'. p. 990, 17. *VALCK.*

CAP. LXXXIII. 3. ἡὼς τε δὴ διέφαινε) *Med.* et aliorum scriptura, cui similem ex *Arch.* enotavi lib. VII. 217. ex praecipua parte fallit. Ita ibi, ἡὼς τε δὴ διέφαινε, καὶ

οὐ ἐγένοντο etc. Placuit accessio τοῦ ἐν, quamquam et ea vox lib. IX. 46. haud conspicitur. Nexa his indigent verbo, fortasse olim scripta, καὶ οἱ συλλ. τῶν ἐπιβ. ποιησάμενοι ἡγορήσαντο, et hi propugnatorum convocato consilio concionabantur. Sic apta omnia. Alioqui καὶ οἱ - - ποιησάμενος προηγόρευε, ut Themistocles, popularibus suis coactis, habita oratione dixerit ista. Memini ab aliis excogitata alia, quae praeter eo. WESS.

3 seq. ἥως τε διέφαινε etc.) Haec et vicina, perperam coniecturis tentata, nominativi sunt soluti; quorum vice scribi potuerat, ἥως τε διαφαινούσης, καὶ τούτων σύλλογον τῶν ἐπιβατῶν ποιησάμενων, paucis Themistocles populares suos ad pugnam inflammavit. Qualia tum probabiliter dicta sunt, dedit Aeschyl. in Pers. vs. 402., ὦ παῖδες Ἑλλήνων ἴτε, Ἐλευθεροῦτε πατρίδ', ἐλευθεροῦτε δὴ Παῖδας, γυναῖκας, θεῶν τε πατρῶν ἔδην, Θήκας τε προγόνων· νῦν ὑπὲρ πάντων ἀγών. Audiebantur ista, secundum Tragicum, ἐπεὶ γε μέντοι λευκόπωλος ἡμέρα πᾶσαν κατίσχει γαῖαν· iuxta Herodotum, prima luce; simul atque ἥως διέφαινε. Frequentius legitur ὑπὲρ φαινε: Herodoteum est, ἀμα ἡμέρῃ διαφανσκοῦση, vid. ad lib. III. c. 86. ἀμα ἔω et ἀμα τῇ ἔω leguntur apud Thucyd. p. 300, 64. 396, 11. 311, 2. Haec ad manum si fuissent Clar. Dukero p. 299, 2., ne dubitasset quidem, quin C in E mutato, πρὸς ἔω corrigi deberet in πρὸ ἔω: ut ἐξ ἔω, sic πρὸς ἔω, recte leguntur in Aristoph. Eccles. vs. 85. et 312. et εἰς ἔω apud Isaeum Or. VI. p. 71, 28. Huc spectabat Harpocration in Eἰς ἔω, ἀντὶ τοῦ ἀρχομένην ἡμέραν: non alium Isaei locum, quo referens ista H. Vales. illic sincerum εἰσω sollicitabat. VALCK.

CAP. LXXXIV. 4. ὤκελον τὰς νῆας) Vallae Latina cessim irent, rem si consideres, non absurda; non item, si dictionem. Puto littus versus cursum flexisse; nam naves in terram inpegisse, quod οὐκέλλειν τὰς ναῦς Philostrato Heroic. II. p. 688. 689. male ab Oleario sollicitatum, nulla suadet ratio. Eurip. Iph. Taur. 1579. δεινὸς γὰρ κλύδων ὤκειλε ναῦν πρὸς γῆν. Non dissimile Nicandri Ther. vs. 295. Ceterum Aminias, Aeschyli frater, hic Παλληνεύς, in Plutarcho Themist. p. 119. D. Δικελεύς, qui populares in Attica civitate utique diversi. Aeschyli fratrem fuisse, Diodorus XI. 27. non negat. Pertinet autem huc Aeschyli Pers.

vs. 410., ubi quae de Lyncmede Critici, fortasse ex *Plutarcho* sumta. Vid. supra c. 11. WESS.

3 seq. ἐπὶ πρύμνῃν ἀνεκρούοντο etc.) In *Lexico Herod.* sic probabiliter scripta recepit *Suidas*: 'Ἐπὶ πρύμνῃν ἀνεκρούοντο, καὶ ὠκελλον τὰς ναῦς'. Κατὰ πρύμναν ὑπεχώρουσι οὐχὶ ἐπιστραφέντες, καὶ ἐξέκλιναν τῶν πολεμίων τὰς ἐπιοῦσας ναῦς. Graecam locutionem, πρύμναν κρούεσθαι vel ἀνακρούεσθαι, et Latinam inhibere remis, illuminarunt praesertim observata *I. F. Gronovii* [Observ. lib. IV.] quibuscum illa *Bossii* conf. et *Ti. Hemsterh.* ad *Luciani Nigrin.* [c. 8.] p. 46, 47. et *Bentleii* ad *Horat. Epod. IX. vs. 20.* Hinc mutuari licebit verba *Themistoclis* ad *Ionas ex Iustini II. 12. at vos commisso praelio ite cessim, inhibete remis, et a bello discedite: ὑποχωρεῖτε πρύμναν ἀνακρούμενοι.* Quando apud *Herod.* paulo legitur inferius, [lin. 14.] μέχρι κόσου ἔτι πρύμνῃν ἀνακρούεσθε; quo usque tandem remis inhibendo retro cedetis? priori quoque sede sic scribendum arbitror, non ἐπὶ, sed ἔτι πρύμνῃν ἀνεκρούοντο, quia ἐπὶ non adhibetur apud veteres in phrasi πρύμναν ἀνακρούεσθαι. Hoc facere dicebantur eximie qui navale praelium detrectabant; sed et remiges, cum naves essent in portu statuendae, quo expeditius rectis proris e portu exirent, docente *Bentleio* l. c. In *Schol. ad Aristoph. Vesp. vs. 397.*, pro ὅπως ἂν εὐτρεπῆς εἴη, unā literā mutata scribendum, ὅπως ἂν εὐτρεπῆς εἴη εἰς ἐξοδὸν ἡ ναῦς. *Primus-ne Pallenensis Aminias* νῆϊ ἐνέβαλε, an alius, cadere potest in dubitationem: *Aeschyli Persa* fatente vs. 409., ἤρξεν ἱμβολῆς Ἑλληνικῇ ναῦς. *Plutarcheis* in *Themist.* p. 119. d. satis conveniunt narrata *Diodoro XI. c. 18.* ubi in fine cap. naves Persarum πρύμναν μὲν ἀνακρούεσθαι κατέπαυσαν, εἰς τοῦτίσω δὲ πλέυσαι προτροπὰδην ἔφειγον. VALCK. — Quod lin. 3. pro ἐπὶ ex l. 14. ἔτι corrigendum *Valck.* censuit, id mihi *Vir doctissimus* non persuasit; posteriori loco opportuna est ἔτι particula, priori vero minime opportuna, et ἐπὶ ibi cum codicibus omnibus veteres glossae et *Suidas* recte agnoscunt: et suis etiam verbis vetus *Thucydidis* Interpretes ad lib. I. c. 50. ἐπὶ τὴν πρύμνῃν κοπιλατεῖν dixit. Nempe vulgo quidem nude πρύμνῃν (vel τὴν πρύμνῃν) κρούεσθαι aut ἀνακρούεσθαι dicebant; sed est ea elliptica locutio, ex plena locutione ἐπὶ τὴν πρύμνῃν ἀνακρούεσθαι (qua l. 3. *Herodotus* utitur) decurtata. S.

13. ἐνεδίδασαν πρότερον τὰδε) Necessitudo nulla, ut *πρότερον* aut *προθυμότερον* formetur. Species illa matronae prius Graecis exprobravit segnitiam, qua remis inhibebant: tum, confidenter in hostes ruerent, fuit auctor. Atque hoc vult, neque latuit Cl. *Abreschium*. Aciei Persicae Graecaeque classis ordinem *Diodorus* diversiozem dedit lib. XI. 18. WESS.

CAP. LXXXV. 1. κατὰ μὲν δὴ Ἀθηναίους) Atheniensibus Lacedaemonios iungit *Diodor.* XI. 18., et hos et illos navibus opponit Phoenicum; verius iuxta *Herod.* dextrum cornu tenebant Lacedaemonii. Ionum nomina, qui veteris Graeciae ceperint naves, reliqua prudenter reticet Noster. Τοῦδε δὲ εἰνεκα, ait, [lin. 11.] μέμνημαι τούτων μούνων: sic syllabā scribendum puto repetitā pro τοῦδε εἰνεκα. VALCK. — At satis erat τοῦδε, quod libri dedere: nempe τοῦ pro τούτου vel τούδε, ut saepe aliās. S.

13. *Phylacus Samius* εὐεργέτης βασιλῆος ἀνεγράφη. Haec propria Graecis erat hac in re locutio de Persarum *Orosangis*. Illinc transuntam eleganter adhibet *Calliclem* ludens *Socrates* in *Platonis Gorgia* p. 506. c.; a *Platone* mutuati sunt *Sophistae*. Graecarum etiam civitatum εὐεργέται saepe publicitus ἀνεκηρύττοντο: vid. *Ti. Hemst.* ad *Lucian.* p. 367. [ad *Dial. Mort.* X. 6.] VALCK.

Ibid. εὐεργέτης βασιλῆος ἀνεγράφη) Congruunt de *Mardochaeo* prodita *Esther* c. vi. ubi docte *Grotius*; operosior *B. Brissonius* *Regn. Pers.* I. 138. et *Des. Heraldus* *Advers.* I. 9. quos *H. Relandus* ac *Burtonus* duces habuerunt. WESS.

CAP. LXXXVI. 5. οὐ τεταγμένων ἔτι) *Koenio* nostro scripsisse de barbaris videbatur: οὐ τεταγμένως τι οὔτε σὺν νόῳ ποιόντων οὐδέν: de Graecis dixit, σὺν κόσμῳ ναυμαχεόντων κατὰ τάξιν. Suum illi Regem aut fortitudinis aut ignaviae spectatorem in litore habituri, καί τοι ἔσαν γε καὶ ἐγένοντο ταύτην τὴν ἡμέραν μακρῶ ἀμείνονες αὐτοὶ ἰωῦτῶν, ἢ πρὸς Εὐβοίῃ. Oratione more suo turbatā duo dixit: primum, isthoc die ἀμείνονας fuisse ἢ πρὸς Εὐβοίῃ: sed non tantum isthoc die rem multo melius gessisse, quam ad *Artemisium*, verum praeterea ἐγένοντο ταύτην τὴν ἡμέραν μακρῶ ἀμείνονες αὐτοὶ ἰωῦτῶν: id est, interprete Nostro ἀμείνονες τῆς φύσεως, V. 118. semet ipsis multo praestantiores, suam velut naturam superantes. *Herodotea* quaedam *Portus* dedit in *Ἐωτῶ*: alii collegerunt huius generis plura. VALCK.

CAP. LXXXVII. 3 seqq. κατὰ δὲ Ἀρτεμισίαν etc.) Callidum Artemisiae commentum, indignante Plutarcho, nimis verbosè narratum, adnotavit etiam Polyaeus lib. VIII. c. 53, 1. VALCK.

11. Φέρουσα ἐνέβαλε καὶ Φωίῃ) Adiuvat hic incitandi ac propellendi vim participium Φέρουσα, alibi eleganter redundans. Egregie, his Herodoti non posthabitis, T. Hemsterhusius ad Luciani Dial. Mort. VI. pag. 349. Diodorus, μετ' ἐμβολὴν Φέρουσα, καὶ ἐκ ἐμβολῆν Φερούμενη, de tali impetu, lib. XX. 16, etc. Facinus autem hoc reginae addidit Polyaeus strategematis lib. VIII. 53, 2., aliunde, quod accessiones declarant, excerptum. WESS.

14. οὐ μόντοι ἔγωγε ἔχω εἶπαι) Cultius hoc et verius. Sic c. 128. ἀρχὴν ἔγωγε οὐκ ἔχω εἶπαι. Eo vero cupidius id reposui, ut scabritica, ad quam vir doctus ultro offendit, detergeretur. WESS.

CAP. LXXXVIII. 1. συνήνεμα γενέσθαι) Corridenti, γενέσθαι μήκος τοῦ διαφυγέειν, nec schedae veteres, nec creberrime in Musis iteratum συνήνεμα γενέσθαι prosunt. Nam διαφυγέειν τε καὶ μὴ ἀπολέσθαι, Herodoteae consuetudinis et ubertatis, extra omnem esse culpam, cumulus exemplorum, unde pauca delibavit Abreschius Dil. ad Thucyd. lib. VI. 87., manifestat. WESS.

9. σαφέως τὸ ἐπίσημον τῆς etc.) Ab exemplaribus scriptis nihil deflecto. Est, cui σαφέως, ὡς τὸ ἐπικ. in coniecturam incidit; non illam damnablem, quod ab ipsa re ex-postularetur. Si Polyaeo fides VIII. 53, 3. Artemisia, uti etiamnum mari belligerantium et piratarum mos fert, signa navis, ubi ad hostes circumscribendos opus erat, variavit, ὡ μόνον τὸ τῶν βαρβάρων, ἀλλὰ καὶ τὸ τῶν Ἑλλήνων σημεῖον εἶχον. Quorsum tamen ἐπίσημον, sive insigne navis, haud refero. Fuit hoc in ejus prora, ut ab aliis discerni posset. Tale Chimaerei, ἐπεὶ γὰρ προῖω λέοντα μὲν ἔχοντα προεραβὲν ἐπίσημον, ἐν δὲ πρύμνῃσι θρόνοντα apud Plut. T. II. pag. 247. F. Vise et Scheffer. Mil. Nav. lib. III. 1. WESS.

14. οἱ μὲν ἄνδρες ἀγρόνασι μοι θυνάϊνες etc.) Expressit celeberrimum Polyaeum VIII. 53, 4. paullo aliter; melius Suidas in Ἀρτεμισίᾳ, et Eustathius. Ennianum, Vos etenim iuvenes animum geritis muliebrem, Illa virago viri, hinc optime Gronovius derivat. WESS. — Dicti Xerxis vehemen-

tiam Trogus infregit, Theopompum forte sequutus: hinc Iustin. II. c. 12. et ex Iustino Orosius p. 113. Quod fecisse Xerxes legitur apud Polyæn. VIII. 53, 2. vix fidem inveniet; classis enim praefectus, ipsius Xerxis frater, in hoc conflictu periit λαμπρῶς ἀγωνισάμενος: Diodor. XI. c. 18. Plut. in Them. p. 119. D. Quae posui Herodotea ubi dedit Eustath. ad 'Ιλ. η'. 96., protulit ad hoc Regis dictum illustrandum ex Aiace (vs. 1201.) Sophoclea non tantum, sed Herodotea quae quidem dari poterant, uno excepto, omnia: Sophoclea legerat et apud Herod. I. cap. 155., γυναῖκας ἀρρ' ἀνδρῶν ὄψεται γεγονότας: memorat de Scsostri narratum II. 102., de Persis IX. 20. et 106. Xerxi praeiverat Artemisia, dicere ausa coram Rege, in navali pugna tanto praestare Graecos Persis, ὅσον ἄνδρες γυναικῶν. [supra, c. 68.] Conf. Diogenian. Cent. IV. Prov. 1. et Plato Leg. I. p. 639. B. Cicero pro Milon. cap. 21., quamquam paratus in imparatos Clodius, tamen mulier inciderat in viros. Livius in illa magnifica παραβολῇ lib. IX. c. 19. cum feminis sibi bellum fuisse dixisset, quod Epiri regem Alexandrum dixisse ferunt. Praeter alios, Alexandri Molossi dictum habet A. Gellius Noct. Att. XVII. 21., se quidem ad Romanos ire, quasi in ἀνδρωνῶν, Macedonem isse ad Persas, quasi in γυναικωνῶν. VALCK.

CAP. LXXXIX. 2. 'Αριαβίγνης) Qui hic Ariabignes, Darii fil., Plutarcho in Themist. pag. 119. D. et Tom. II. p. 488. F. Ariamenes, neque alius ac Artobazanes Nostri lib. VII. 2. confusione mira. WESS.

6. καὶ μὴ ἐν χειρῶν νόμῳ) Memini Diodoro adscripta lib. IV. 32. Mutavit dictionem Auctor libri II. Maccab. cap. 5, 14. quando tribus, ait, diebus octoginta millia διεφθάρσαν, τέσσαρες μὲν ἐν χειρῶν νομαῖς: et lib. III. cap. 1, 5. καὶ οὕτω συνέβη τοὺς ἀντιπάλους ἐν χειρουνούταις διαφθάρῃναι: ubi Grotius ἐν κρουνομαῖαις, frustillatim discerpi, quod nuperrime Houbigantio, docto viro, displicuit vehementer; neque enim pati id Graeca posse: ipse, quorum quadraginta praeda militum fuere. Ego vero edoceri gestio, ἐν χειρῶν νομαῖς διαφθάρῃναι praedam esse militum posse, quidque verbis οὕχ ἦπτον τῶν ἐσφαγμένων ἐπράθησαν prioris loci, et posterioris πολλοὺς δὲ καὶ δορυαλώτους πολληφθῇναι tum faciendum? Illa demum praedam ponunt, cetera miserorum necem; Grotius adeo, si quid mutandum, laudabilior opera. Ex Herodot. T. VI. P. II.

Alex. Cod. ἐν χειρῶν νόμοις utrobique, aut certe νόμοι, recte potius erit. WESS. — Ἐν χειρῶν νόμοι διαφθείρεσθαι, vel πύπτειν, Polybio praesertim frequentata dictio: de qua vide Lexicon Pelybian. voce Χείρ. S.

CAP. XC. 2. τῶν τινος Φοίνικων) Quibus ex pluteis et quo Codice H. Steph. hoc acceperit, dicere non habeo. Herodoteum est. Πίμπει τῶν τινος δορυφόρων lib. VII. 146. Gronovium consule lib. I. 85. WESS. — Ad istud, τῶν τις Περσίων, I. 85, 11. ingentem cumulum simillimarum dictionum Gronovius conguessit ex I. 84, 19. 109, 17. 124, 17. II. 179, 2. VII. 143, 1. etc. S.

Ibid. τῶν τινος Φοίνικες) Φοίνικων corrigendum vidit Koenius; praebet hoc margo Steph., absque Codicibus recipiendum. Τῶν τινα ἐραίων, in Pausan. pag. 594., Ionicam Sylburg. vocat ἀνατροπὴν. Nostro frequens, apud alios hic illic observata fuit: vid. T. Hemsterh. in Lucian. p. 82. et P. W. in Diss. Herod. p. 137. Qui loquendi saepe figuras usurpat elegantes et rariores, amat Eustathius hanc etiam voculam Herodoteo sic more transponere: huius immemor Casaub. in Athen. I. p. 22. B. pro τῶν Ὀμηρίδων τις, pag. 56., verius iudicabat et elegantius, τῶν τις Ὀμηρίδων: quod praebet Eustath. in Od. 8. pag. 316, 47. Sed centenis forte locis sic scribit Eustath. semel Athenaeus. VALCK.

[10. αἶτε δὲ ἰόντες etc.] Utique αἶτε δὲ ἰόντες, aut αἶτε δὲ δὴ ἰόντες, hic requisiveram: at vulgatam scripturam tenet nostra membr. F, nec ex aliis libris enotatum quidquam h. l. video. S.]

11. ἀπὸ ἡ ῥαξαι) Verbum illud onerat hoc loco litera superflua: apud Suidam etiam Ἀπαράξιον; et Ἀπήραξιν, ἀπάραιον, scribendum; non litera, duplicata. Recte scribuntur alibi apud Nostrum ἀρασσόμενοι, συναράσσονται, etc. Eustathius ad Il. ε. 81. ἀπὸ δ' ἔξισι χεῖρα βαρεῖαν τὸ Ἀπίζισιν, ait, ἀπὸ τοῦ ῥαξαι ἀπάραιον εἰληπται τοῦτο δὲ καὶ Ἀπαράσσιν λέγεται Il. π. 116. Optime: significat eximie Ἀπαράσσιν, decutere. Livii verbo Valer. Max. VII. 4, 2. altissima papaverum capita baculo decussit; ἀπήραξι, Hesychius: Πάκτρια, τὰ βαθῆα, ἐν αἷς τοῦς καρπύς ἀπαράσσονται, bacilli, quibus fructus decutiunt. Qui eadem facilitate caput alterius vel manuum pedesve ense decutiebant, hi quoque dicuntur ἀπαράξαι κέρατα, Sophocl. Trach. vs. 1032. χεῖρα, Philostr. p. 827. f.

Apud Herod. V. 112., ὁ Κάρδερπάρων πλάκας ἀπαράσσει τοῦ ἵππου τοὺς πόδας: equi pedes falce decutit, ut segetes decutiuntur, ἀπαράσσονται. VALCK.

15. καὶ πάντας αἰτιώμενος) Vetus καὶ πᾶν αἰρ. omni modo accusans vertit et longe praefert doctissimus de Pauw: nam cunctos si rex incusarit, Ionas in idem incurrisse periculum. Quod illi vitio non verto, consensionem Mistorum, cuiusmodi nullum inspexerat, ignorantia. Αἰτιώμενος πάντας, omnes Phoenices, quorum ἀρχόντων τῆς Φοινῆς αἰτιώματος ἀπίκταινι, Diodor. XI. 19. WESS. — Equidem πάντας αἰτιώμενος (quod facere solent tristes et praesentiam fortunam moleste ferentes) quo sibi et accusans intellexeram: nec me turbaverat difficultas, qua premi hanc interpretationem Pavius censuit; si quis tamen cum Wesselingio commodius cunctos Phoenices existimaverit intelligi, ne cum eo quidem magnopere contendam. S.

19. κατήμενος ὑπὸ τῷ οὐρεῖ) Athenis in arce sella fuit dedicata, διόφρον τὸν ἀργυρόποδα dixit Demosth. c. Timocr. p. 466. in qua ἐκαθίζετο ὁ Πέρσης ἐν τῷ Αἰγυαλίῳ ὄρει τῆς Ἀρτεμῆς, θωρῶν τὴν ἐν Σχλαμῖνι ναυμαχίαν. Ut ad ista Demosthenis scribit Ulpianus, montis nomen sic ibi scribendum monuerunt H. Vales. in Harp. p. 184. et Io. Meurs. in Paralip. ad lib. de Pop. Att., valde dissita confundens Aegiliam pagum et montem Aegaleon; errore detecto situm utriusque determinavit Clar. A. Hejringa in Miscell. Obs. Nov. Tom. IX. p. 693. vid. I. Wasse in Add. Dukeri Thucydidi subiectis p. 667. Legitur apud Suid. Ἀγαλίον, ὄνομα ὄρους: ubi Codicum lectio Ἀγαλιῶν Suidae debetur; veram, Αἰγάλιον, ex Thucyd. p. 111, 83. [lib. II. c. 19.] grammaticus antiquior enotarat. VALCK.

20. τὸ καλίσται Αἰγυαλίῳ) Veteres in loco, unde Xerxes spectaverit dimicantes, dissident. Phanodemus ὅπου τὸ Ἡράκλειον, ubi fretum artissimum; Aestodorus in Megaridis confinio, superque colles, quibus Κεράτων nomen apud Plutarch. T. II. pag. 118. v.; qui quidem dissensus ex locorum colliumque Aegaleo vicinorum, [p] Cl. Wasse docente ad Thucyd. Add. p. 667. Sequuntur Herodoti finitionem Schol. Aeschyli, Tzetzes in Lycophr. pag. 142., Ulpianus ad Demosth. Timocrat. p. 466., ubi ἐν τῷ Αἰγυαλίῳ, voce leviter turpata, ὅρει τῆς Ἀρτεμῆς. Scholiorum, in quibus Istri su-

per Aegaleo monte et vicinis fragmentum, *Wassius* oblitus non fuit, sed situs huius *Aegalei* vir magnus ad *Strabon.* lib. VIII. p. 550. [p. 359. c. ed. Cas.] *WESS.*

22-24. πρὸς δὲ ἔτι καὶ προσέβαλετο -- τοῦτου τοῦ Φοινικίου πάθους.) Aut aliquis latet error, aut Latina peccant: prava esse, non ambigo. [Tenuit *Vallae* Latina *Wess.* cum *Gron.* quae huius modi erant: *Quin etiam cladi Phoenicum qui aderant, additus est Ariaramnes, quamquam amicus regis.*] Unde enim *Ariaramenem* cladi *Phoenicum* victimam accessisse, confit? Qua hominis culpa? An προσέβαλετο τοῦτου τοῦ Φ. πάθους haec indicare apta sunt? Saltem alius verbo casus adfuisset. Porro οἱ μὲν δὴ etc. quae continuo post, *Phoenicum* postulant poenas, nullas *Ariaramenis*. At obscurum et molestum perseverat προσέβαλετο -- τοῦτου τοῦ Φοιν. πάθους, neque dissipatur *Pavii* Latinis, ab eo increpabatur praesens propter hanc *Phoenicum* poenam, quam deprecari voluerat; nam, deprecari *Ariaramenem* voluisse, unde nobis paret, et ubi προσβάλλεσθαι tali notione? Errorem latere arbitror, et προσελάβετο, quae elegans *Reiskii* coniectura, fingendum; ut innuatur, *Ariaramenem*, virum *Persam*, *Ionum* amicum, cum praesens adesset, calamitatem illam *Phoenicum* adiutasse criminando. Placet *Abreschii* φίλος Ἰώνων ἰών, adeundi *Diluc. Thucydid.* pag. 112. *WESS.* — Vide *Var. Lect.* ἔλαβετο et ἐβάλετο, horumque composita, quam facile inter se permutari per librariorum oscitantiam potuerint, satis adparet. προσέβαλετο quidem non modo cum *Schaeff.* tenuit, sed diserte etiam defendit *Schulzius*; non animadvertens, verbum προσβάλλεσθαι (si modo usquam tali quadam notione usurpatum reperitur) nullo pacto posse cum genitivo casu construi, quo ea prodeat sententia quam ipse *Vir* doctus huic loco subiecit: insuper etiam -- contulit ad illam *Phoenicum* cladem. Verbum συμβάλλεσθαι novimus ista notione positum, sed diversa ratione constructum; velut apud *Lysiam*, pag. 105. ed. *Reiskii*, πλείστα ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας συνεβάλοντο: et apud *Polyb.* III. 10, 7. πλείστα συνεβάλοντο πρὸς τὴν σύστασιν τοῦ πολέμου, ubi perperam alii libri συνεάβοντο. Similiterque in illo *Strabonis* loco, quem ex libro XIII. p. 1289. ed. *Almelov.* nescio quo errore idem *Schulzius* excitavit, πολὺ δὲ εἰς τοῦτο ἡ Ῥώμη προσελάβετο, videndum ne προσέβαλετο ibi

scriptum oportuerit. Verbum λαβίσθαι eiusque composita cum genitivo casu legitime construi, notum est. Et προσλαβίσθαι quidem nusquam alibi reperire mihî contigit, nisi in illo Aristophanis dicto, Pac. vs. 9. ubi absolute ponitur, προσλαβίσθαι πρὸς Σίων. ubi Schol. συνέλαβε. Sed cognata προσπιλαβίσθαι et συλλαβίσθαι cum genitivo casu constructa apud Nostrum habemus, V. 44, 9. et 45, 23. III. 48, 1. Quod autem opponit Schüzzius, verba hæc non nisi in bonam partem solere accipi, id quidem non obstat quo minus verbo προσλαβέω hic esse locus possit: namque intelligi debebit, προσλαβέω αὐτοῖς (scil. τοῖς ἑσθ.) ταύτην τὴν Φιν. πᾶντος, adfuit istas, operam suam illis contulit, ut ab eorum capitibus in capita Phœnicum auferret calamitatem. S.

CAP. XCII. 1. Ἐνδύρα ἐπικυρῶν νηῖς etc.) Nugas [veteris] Interpretis de Themistoclis et Polycriti navali conflictu, ab Aem. Porro explosas, propagari nolui. Ἐνδύρα ἐπικυρῶν, ibi naves sibi occurrerunt, uti c. 87. οὐκ εἰς ἐπικυρῶσι ἢ τῶν Καλυνδίων -- νηῶν. Pytheam vero, ex captivitate a Polycrito vindicatum, Ἰσχυρόντων ἡμίαν μέλις lib. VI. 181. [quam Ἰσχυρόντων, ut hic vulgo lib. 5. Πικρίβι, ante sex ducentos annos H. Stephanus docuit. WESS.

11 seq. ἐς τῶν Αἰγυπτίων τῶν Μυδρῶν ἐνδύσαν) Ecce iterum Crispinus. Vertebat [Valla]: exprobrans Aeginetis, quod cum Medis sentirent. [quæ quidem intacta Wess. cum Gron. in latina versione reliquit.] Hoc de Polycrito Aeginetarum ductore credemus? Sensit incommodum vir doctus [Reiskius], sed auxit scribendo, ἐς Περσέων τῶν Αἰγυπτίων etc., quasi Polycritus Themistocli audientibus Aeginetis studium Medicarum partium exprobrasset; cuius, si Sicinnum ad Persam missum cogitasse velis, notificationem non habuit, ubi Aristidi patefactam; neque fraus illa bellica probum fuit. Nisi egregie fallor, Polycritus Themistoclem dicto momordit, quod superioribus annis omnes Aeginetae et in his Orlus, ipsius pater, sinistra Atheniensium criminatione studii erga Medos fuerant arrepti. Si dubitas, redi ad lib. VI. 49. In hunc ergo Aeginetarum μῆδισμον ipso in conflictus fervore ἐνδύσαι, seu non sine probro invehitur et obicit Atheniensium imperatori, quippe, quod res ostendebat, fictissimum, Polycritus. Mox, τῇ ἰμβραλὼν Sidoniae, de qua paullo superius. WESS.

CAP. XCIII. 1. ἤκουσαν Ἑλλήνων ἀριστα Αἰγινήται) Honoris amplissimi, velut ab Herodoto Aeginetis attributi, ter meminit inoditus in Aristiden Scholiasta: in Panathen. T. I. p. 183. Ἀνταγωνιστάς, inquit, Φοῖοι τοὺς τὴν ὁμοίαν ἐσχολίας τέχνην, λέγει δ' ἂν Αἰγινήτας· αὐτοὶ γὰρ μὲν αὐτοὺς ἤδεσαν τὰ ναυτικά· ὁ γοῦν Ἡρόδοτος ἐν τοῖς Περσικοῖς καὶ τὰ πρωτεῖα αὐτοῖς δίδωσι. Quando scribit Sophista doctissimus pag. 239. οἱ Ἕλληνες - - τὰ ἀριστεῖα τῶν ναυμαχιῶν ἀπιδόσαν τῇ πόλει: Schol. τὰ ἀριστεῖα primum intelligit de spoliis eximiis, sella Xerxis, et acinace Mardonii: τινὲς δὲ, ait, λέγουσιν ὅτι γοῦν πρὸς χάριν τῶν Ἀθηναίων λέγει, ὁ γὰρ Ἡρόδοτος λέγει τῆς ναυμαχίας ἔπην. (ἀπεπύκνωσαι) δοῦσαν τοὺς Αἰγινήτας. Hos ubi vocat Aristides pag. 268. τὰ ναυτικά πρώτους: καὶ ὁ Ἡρόδοτος, inquit Schol. αὐτοῖς δίδωσι τὰ πρωτεῖα τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας, ὡς ναυτικοῖς ἔπαινος οὖν Ἀθηναίων ἐστὶ, ὅτι τοὺς ναυτικούς ἐνίκησαν. Ut ex opere inedito, nec a quopiam absque alterius Codicis adiumento facile edendo, paulo plura descripsi lectu digna, qualia Codex iste Clar. *Burmanni* multa continet ad historiam Graecam illustrandam eximia. *Plutarchus* etiam in Them. cuius meminit Clar. I. *Perizon.* ad *Aelian.* Var. Hist. XII. 10., eandem in rem citat *Herodotum*, quem (in lib. de Herod. Malign. p. 871. D.) aegerrime fert abuti persona Dei Delphici; hic enim Aeginetas ἀπαίρει τὰ ἀριστεῖα τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας, teste *Herodoto* infra c. 122. ubi cap. seq. 123. Graecorum Principes Corinthum ablegat, illic indicaturos quis unus prae ceteris hoc praelio fuisset excellentissimus. In hoc concilio, publico ducum iudicio Aeginetas velut isthoc praelio praestantissimos fuisse declaratos, quod nusquam tradit *Herodotus*, testatur *Diodor. Sicul.* XI. cap. 27. κρίσεως προτέλειος περὶ τῶν ἀριστείων, χάριτι κατισχύσαντες (Lacedaemonii) ἐποίησαν κριθῆναι, πόλιν μὲν ἀριστεύσαι τὴν Αἰγινήτων, ἀνδρά δὲ Ἀμεινίαν Ἀθηναίων: de invidia, qua erga Athenienses affecti fuerint οἱ πύργοι τῆς ψήφου, clarius etiam loquitur c. 55. Istam Graeciae Principum invidiam verisimillimam posterorum forte memoriae subtrahere studuit *Herodotus*; qui hic ex vulgi iudicio primas inter privatos propugnatores defert *Aeginetae Polycrito*, et *Atheniensibus Eumeni atque Aminiae*; e quibus Aminiam hoc honore plures dignantur: vid. *Perizon.* in *Aetiani* Var. Hist. V. 19. VALCK.

3. καὶ Ἀθηναῖσι.) Melius ita: ambo erant *Athenienses*. Diodorus XI. 27. solum *Aminiam*, *Aeschyli* fratrem, habet, rectius *Aelianus* Var. V. 19. cum nota *Perizonii*. Amplexus in proximis sum [lin. 5.] ἐπιδιώξει, rei congruentius. Sic cap. 108. et 111. ἐπὶ τῇ σφί ἀπιδόξει μὴτ' ἐπιδιώκειν ἔα πορωρίσω, etc. WESS.

CAP. XCIV. 1 seqq. Ἀδύμαντον δὲ τὸν Κορίνθιον etc.) *Herodotum* spe praemii delectum, quod sibi sponderat *Corinthis*, haec, mutatis prioribus, scripsisse, *Dionis Chrysost.* accusatio est. *Plutarchus* omnia Scriptoris malignitati contribuit; de praemio non inpetrato, si bene memini, tacens. Profecto in *Corinthiorum* et *Adimanti* praeconio nimis parcae Musae sunt; qua de causa, non divino. Haec tamen ex *Atheniensium* narrationibus; quibus, meptiri si in animum induxisset, totius Graeciae haud opposuisset consensum. WESS. — Vide lin. 2. et lin. 22 seqq. Caeterum commodè *Larcherus* observavit, si veritati consentanea esset *Dionis* criminatio, *Plutarchum* profecto non praetermissurum fuisse opportunam adeo occasionem turpem istam maculam *Herodoto* adspargendi. S.

Ibid. Ἀδύμαντον δὲ τὸν Κορίνθ. etc.) De *Corinthis* et *Adimanto* hic tantum narrat, quid *Athenienses* dixerint; atque huic rumori testimonium opponit universae Graeciae; sed hoc ille testimonium velut in transcurso tribus verbis commemorat; famam *Athenis* sparsam eleganter enarrat atque explicat. Saepius etiam alibi talia scribit de *Corinthis*, quae *Atheniensibus* multo quam illis lectu videri debuerint iucundiora. Huc adde *Dionis Chrysost.* qui *Herodotum* admirabatur, testimonium, in *Corinth.* p. 456. *Corinthum* Nostrum venisse narrantis, et pro laude *Corinthis* iure contributa voluisse μισθὸν ἀρνεῖσθαι: mercede negata, μετισκεύασιν, inquit, ἐκείνα, ἃ πάντες ἐπιστάμεθα τὰ περὶ τὴν Σαλαμῖνα καὶ τὸν Ἀδύμαντον. *Dionis* locum adhibuerunt *Clar. Wess.* etiam in *Diss. Herod.* p. 128. et *Reiskius Animadv.* II. p. 527. Haec tandem exigantur *Plutarchi* T. II. p. 862. v. ὅτι μόντοι δέκα τάλαντα δωρεάν ἔλαβον ἐξ Ἀθηνῶν, Ἀνύτου τὸ ψήφισμα γράψαντος, ἀντὶ Ἀθηναίων οὐ τῶν παραμυλημένων ἐν ἱστορίᾳ Διὸς ἱστορίαν. Haec si vera sunt, neque gratiae nec simultatis Historicus noster effugiet suspicionem: nota est, quam primam esse historiae legem scribit *Cicero*.

de *Orat.* II. c. 15. Atheniensium rumor, sive ipsius potius Herodoti malevolentiae, *Plutarch.* T. II. p. 870. et seq. opponit *Thucydidae* silentium; donarium Delphicum; votum mulierum Corinthiarum; epigrammata *Simonidis* aliorumque; quae, omnem tollere videntur dubitationem, quaeque *Herodoto* non ignota persuadere debuerant, rumorem, quem ab hostibus Corinthiorum Atheniensibus acceperat, involvendum silentio, non posteriorum esse memoriae tradendum. De quatuor Epigrammatis, quae praebet *Plutarch.* duo leguntur etiam in *Anthol. ined.*; duo habet *Dion. Chrys.* p. 459. velut *Simonidis*, ex quo Νῦν δὲ μὲρ Αἰάντος ἄνδρ' ἀνιάματος. Illa *Dionis* non esset posterior lectio, *Plutarcheam* certa propior: Ω ξὶν' αὐτῶν ποτ' ἐνίομεν ἄστυ Κορινθίων Νῦν δ' αἴμ' Αἰάντος ἰνᾶσθα ἔχει Σαλαμίν. In Dorien- sium reliquiis τὸ ἡμᾶς scribitur, αἴμμε, vel αἴμε: τὸ γῆρας αἴμμε μαρτυρεῖται, παρ' ἡμῶν, *Sophronis* est in *Schol. ad Aeschyl.* *Choeph.* vs. 294. In *Ocelli Doricis* apud *Stobaeum* in *Ecl.* pag. 45, 25. ποτ' αἴμε scribendum: ποτ' ἡμᾶς est in edito libello: ποτ' αἴμμε apud *Diog. Laert.* I. 113. ποτ' αἴμε in *Aristoph.* *Lysist.* vs. 96. VALCK. — Epigrammata ista *Analectis* suis inseruit *Brunckius*, T. I. p. 132 seq. num. 36. 37. 39. et 40. S.

3. (ἐπαλαστήρα καὶ ὑπερβύσαντα). Non aliter legisse *Plutarchus* videtur, sed interpretis malevoli perfunctus officio. Quae praetoriam accessit triremem, [lin. 7.] δαίη πομπῆς, divinitus missa, remulic mota, celox irridetur illa philo- sopho velut οὐρανοπέτης, qui acerbe, τί γάρ, ait, ἔδω τίθησθαι (forte legendum τητᾶσθαι, privari.) μαχαρῆς τραγικῆς, in σάσι τοῖς ἄλλοις ὑπερβαλόντα τοὺς τραγῶνους ἀλαζονίᾳ: illum ta- lia dedecet, qui alium argueret malignitatis. VALCK. 6. ἰδὼν Ἀθηναίης Σμυρᾶδος) *Minervae*, cui similis *Athenis* titulus, id fanum in extrema erat *Salamine*, περὶ τὰ λήγοντα τῆς Σαλαμῖνος in *Plutarcho*, cui celox ista eleganter, sed criminose, οὐρανοπέτης, coelo lapsa. Ego vero ἰδὼσι προσφίε- σθαι [lin. 9.] satis ad sententiam habeo, et addita [τοῖς Κορινθίοις,] pro librarii, schedis indicantibus, scholio. WESS.

18. οὕτω δὲ ἀποστρέψαντα) Vere sic ex schedis *Grona- vius*; distracto itidem, [lin. 19.] quamquam ex coniectura,

ἐκ' ἱκνησαμένοι. Nunc quod legitur, Ionum et Herodoteum est. Vid. lib. IV. 165. WESS.

CAP. XCV. 5. παραλαβὼν πολλοὺς τῶν ὀπλιτῶν) Plutarch. Aristid. p. 323. τ. τοὺς προθυμοτάτους καὶ μαχηματάτους τῶν πολιτῶν, ubi ex correctione Bryani speciosa τῶν ὀπλιτῶν, sed non necessaria: quos enim in insulam duxit Aristides, Athenienses et cives erant. Persarum in *Psyttaea* calamitatem tragice *Aeschylus* Pers. vs. 457. coloravit. Constat autem hinc, interfuisse Aristidem pugnae navali apud *Salaminem*, quae facta est prius, quam poena liberaretur, in *Corn. Nepotis* Aristid. c. 2., adfuisse tamen αὐτόκλητον, sponse suae, nullo civitatis aut populi scito; unde nescio cui, ansa criminandi, ὅτι οὐκ ἀφίκετο εἰς τὴν ἐν Σαλαμίνι ναυμαχίαν, et verbis quidem inficetis, propterea a *Demetrio Phalaeco*, ut prave adpellatur, notatis περὶ Ἑρμην. c. 248. WESS. — Conf. supra, ad cap. 81, 6. S.

7. εἰς τὴν Ψυτταλαίαν) In hanc insulam, inter terram continentem et *Salamina* interiectam, (de qua vid. *Steph. Byz.*) ante pugnam πολλοὺς τῶν Περσῶν ἀπέβησαν: sic supra scripsisse videtur c. 76. ut saepius illic etiam verbo syllaba sequens perperam adhaeserit. Persas in insula *Psyttaea* contrucidatos multis lamentatur *Aeschyli* Persa vs. 447-464., παῖδες, κρηνοποιῶσι δυστήνῳ μέλῃ, ἕως ἀπάντων ἑκαπέφθικαν βίον. Quos de nobilissimis Persarum hic vivos cepit *Aristides*, ad *Themistoclem* misisse dicitur *Plutarcho* in *Aristid.* p. 323. F. ex inhumano autem vatis *Euphrantidis* suasu *Themistocles* immolasse ὀμνστή Διόνυσον, *Baccho* crudas carnes voranti. ὁ τὰ δέρματα ἐσθίων, vel ἔδων, est *Δερμντής*. Cuius aliàs nomen forsán ignorassemus, parvam insulam haec una Persarum clades nobilitavit: vid. *Pausan.* IV. p. 373. De illa hic egisset *Steph. Bergler*: ut liquet ex *Notis* in *Alciph.* p. 233. *Schoh.* ined. in *Aristid.* *Panathen.* p. 345. Τὴν πρὸ τῆς Σαλαμ. νῆσον) τὴν Ψυτταλαίαν λέγει· καὶ γὰρ τινες τῶν Περσῶν ἀπίθσαν, ἵνα, ὅσοι τῶν Ἑλλήνων τὴν ναυμαχίαν ἐκφεύγουσι, περιτυγχάνοντες αὐτοῖς διαφείρωνται. Ἐνταῦθα οὖν Ἀριστίδης ὁ Λυσιστράτου, συστρατηγὸς Θემιστοκλέους, μετὰ τὴν νίκην τῆς ναυμαχίας ἀποβάς μετὰ τῶν γιγόντων τῶν Ἀθηναίων ἀνείλε τὸ Περσικόν: ut cetera taceam, *Themistocli* non fuit *Aristides* συστρατηγός. VALCK.

CAP. XCVI. 7. ὥστε ἀποπλεῖσαι τὸν χρημὸν) Ex

suspensione eruditi viri ἀποπλησθῆναι, quomodo πληροῦσθαι apud Sacros Novi Test. Scriptores. At Noster ad τῶν ναυγίων τὰ πολλὰ aptavit, quae ad Coliadem delata fidem oraculis conciliarint. Ex *Vallae* sententia Lysistratus Atheniensis Bucide et Musaco prior erit, malà, uti opinor. Πρώτον τούτων [lin. 10.] non est ante hos, sed ante eas res, quae describuntur. Vid. lib. VI. 46. et alibi. Ultima oraculi [lin. 13.] ἱερμαῖσι φρίξουσι iucunda Cl. Kühnius et leni medicinà reparavit ad *Pausan.* lib. I. c. 2. ἱερμαῖσι φρίξουσι: tantam videlicet remorum, ad Coliadem eiectionum, futuram abundantiam, ut illis inter torrendum mulieres uti possent. Quam quidem opem Codices, *Strabo*, *Eustathius*que recusant, non infitiaturi, modo liceret, φρύγειν ἱερμαῖς matronis adprime convenire, φρίττειν ἱερμαῖς, etsi meticulousum hoc genus, quidpiam arcessiti atque incommodi possidere. Haec pro Kühnio, vineta mea cadens. WESS.

13. Κωλιάδες δὲ γυναῖκες ἱερμαῖσι φρίξουσι) Remis horrebunt mulieres Coliades; an Horret capillis ut marinus asperis Echinus aut Laurens aper? non opinor. Lenissima mihi quoque placet Kühnii correctio, legentis φρύξουσι; quae, *Berglero* probata, *Reiskio* quoque venit in mentem, aliisque. Remis sic usurae, secundum Kühnium, mulieres dicuntur ut φρύγτρις, frictoriis. Φρύγειν Latinum est frigare, de quo *N. Heins.* egit ad *Ovid. Medic. Faciei* vs. 70. VALCK. — Φρύξουσι, a doctissimis duumviris commendatum, cum *Schaefero* et *Borheckio* adoptarunt etiam *Iacobs* (in *Atticis*) et *Schulz* in *Herodoti. Bellis Persicis*; quod, ut audacius factum, quippe consentienti librorum omnium non modo *Herodoteorum*, sed *Strabonis* etiam, (teste *Lipsiensi Strabonis Editore*, lib. IX. p. 376.) auctoritati repugnans, sic et alioqui parum consultum, certe nequiquam necessarium fuisse, in *Var. Lect.* ad h. l. demonstravi. Caeterum in memoriam revocat huius vaticinii amphibolia istud, cuius *Thucydides* lib. II. c. 53. meminit. S.

CAP. XCVII. 7. χώμα ἐπειρᾶτο διαχοῦν) Fretum, ubi rex aggerem moliebatur, artum maxime erat, ὅσον διατάδιον, duorum circiter stadiorum, in *Strabon.* lib. IX. p. 605. A. [p. 395. B. ed. Cas.] arbitrato, id consilii regem animo ante navale praelium agitasse, quae et *Ctesiae Pers.* c. 26. opinio. WESS.

CAP. XCVIII. 2. *Θητόν ἰόν.*) Sicci-ne vero nunciis his Persicis nihil mortale celerius? an ne columbae quidem velociores essent censendae, quibus et olim ad domesticos deportandas litteras alligabant; qua de re *Casaub.* egit in *Athen.* IX. c. 11. [Animadv. in *Athen.* T. V. nuperae edit. p. 178.] Levissima mutatione pro *Θητόν* libenter corrigerem *ἀνθόν*, sive *ἀνθρωπίνον ἰόν*. Unius penam, aliis omissa, de iisdem loquentis Xenophontis verba *Kyp. Παιδ.* VIII. p. 137, 35. *ἔτι γὰρ τῶν ἀνθρωπίνων περὶ πορείων αὐτὴ ταχίστη τοῦτο ἰὺδην*. Aliorum de his loca dederunt *Brisson.* de *Regn. Pers.* p. 190. et *Stanlei.* ad *Aeschyli Pers.* vs. 247. *Herodotus* saepius *ἀνθρωπίνον* scripsit, quam *ἀνθρώπινον*. Cum his Persicis cursores in ludis Atticis, facem ardentem, sive lampada, sibi invicem tradentes, comparat *Herod.* [lin. 11 seq.] cuius verba dedit *Io. Meurs.* in *Gr. Fer.* voc. *Λαμπάς*. VALCK. — Nil opus erat cur vocab. *Θητόν* hic sollicitaretur; quum praesertim dubitari merito possit, an *Herodoti* iam aetate columbis ad transportandas litteras usi sint nonnulli. S.

5 seq. *Ἰπποὶ τε καὶ ἀνὴρ τετραγυμένος*) Laudibus *Cronovium* fero, amplioribus ornaturus, modo *Brissonio* et *Stanleio* comiorem sese praestitisset. Neuter schedas *Herodoti* manu exaratas versaverat; et vituperabuntur ob vocum, in Msstis latitantium, ignorantiam? Voces bene redierunt; clariusque cursum hunc, cuius *Cyrus* auctor et inventor, exponunt. Videndus *Brisson.* *Regn. Pers.* lib. I. 238. et *M. Paulus Venetus* lib. II. *Region. Orient.* c. 23., non dissimilem vehicularem apud *Tartaros* cursum enarrans. Unde vero *Cleomedes* (*Sphaer.* lib. II. p. 169. *Ed. Antw.*) mutuatus fuerit; *Xerxem διαστῆσαι ἀνθρώπους ἀπὸ Σούσαν μέχρις Ἀθηνῶν*, qui clamore, quid ageretur significarent, et sic διὰ δύο νηθημέρων ex *Graecia* ad interiorem *Persidem* nuncios perlatos, dicere non valeo. Sequens *τοὺς οὗτοι* [lin. 6.] haud moveo; in distributione, ut dicere amant, numeri solens saepe mutatio. WESS. — Pro *τοὺς* lin. 6. cum *Reiskio* τὸν malles ob sequens *ἰωυτῶ* l. 8. S.

12. *τῇ τῷ Ἡφαιστῷ ἱερῷ*) *Themistium* adumbrasse, *Petavio* observatur, *Or.* XIX. p. 230. c. Pertinent huic *Aeschyli* versus cultissimi *Agam.* 320 seqq. Sed adi magnum *Erasmus Chiliad.* pag. 574. ed. *Francof.* WESS.

CAP. XCIX. 5. ἦσαν ἐν θυσίῃσι) De Graecis si loqueretur, sola mihi forma loquendi nova videretur, εἶναι ἐν θυσίῃσι. In Graecia saepe τὴν θυσίαν θάλεια sequebatur, convivium sacrorum causa fieri solitum, interprete Casaub. in Athen. p. 745. [Animadv. T. V. p. 514. nuperae edit.] Θεῶν θυσίαι, θάλεια τε, iunguntur in Aristoph. Nub. 328., qui in Pacis vs. 780. Ἀνδρῶν τε δαίτας dixit, καὶ θάλεια μακάριον. Quando vero de Persis verba facit, Herodotum scripsisse suspicor: ἦσαν ἐν θάλῃσι τε καὶ εὐπαθῃσι: quorum prius iuxta Nostrum notat χαρμόσυνα ἑορταῖον, vel κεχαρμότεος ἑορταῖον, laeti velut festos dies agitabant. θάλεια ἑορτῶν ἀγειν et θάλεια ἀγειν Graecis etiam dicebatur: Eustath. in Od. φ. p. 759, 6. Epist. Socr. p. 43, 18. Iam vide Herod. III. c. 27. in Apidis natalibus Aegyptii ἦσαν ἐν θάλῃσι. Festo die bonarum rerum affluentes copia dicuntur ἐν εὐπαθῃσι ὄντες, Herodot. lib. I. c. 22. et 191. libi χορεύειν καὶ ἐν εὐπαθῃσι εἶναι, ut πνεῖται εὐπαθεῖν, II. 133. et 174. Nusquam iuncta reperi θάλεια καὶ εὐπαθῃν: sed cum istis bene conveniunt, quod laeti Persae τὰς τε ἑδούς μυστήσιν πάσας ἑορτάσαν, καὶ ἰθυμίων θουμήματα vide Brisson. de Regn. Pers. p. 340. Mox ab illis mutati ad tristem nuntium Persae vestes sibi discindebant, [lin. 8.] θεῇ τε καὶ οἰμωγῇ ἐχρίαντο ἀπλέτω. Postrema vir summus adhibuit in Adnot. ad Callimachum clar. Ernesti p. 103. VALCK. — Car pro ἐν θυσίῃσι lin. 5. contra librorum omnium fidem suspicaremur ἐν θάλῃσι potius scripsisse Herodotum, nulla prorsus suberat ratio. Etenim θυσία et sacrificium intelligitur, et universa festi diei solennitas, et sigillatim convivium quod peracto sacrificio instituitur. Vide Athen. XHI. 573. e. ibique notata. S.

ἦσαν καὶ ὅσους κατερήξαντο) Hoc illud est, πάντες τὰ τε ἰσθῆτος ἐχόμενοι ἔχον, τὰ τε κατερήξαντο τε καὶ οἰμωγῇ ἀφθόνη δαχρίαντο Persae lib. III. 66.; hoc Aeschyli de eorum matronis, πολλὰ δ' ἀπαλαῖς χερσὶ καλύπτρας κατερέμμεναι, Pers. vs. 537. Vide doctissimum Berglerum ad Alciphron. p. 130. WESS.

CAP. C. 7. ὑπὲρ μεγάλων αἰωνηθέντα) Nimium sese ac insolenter extulerat Mardonius, φουδόμενος καὶ μετῴσας ἡρώδης ἰατρὸν ὅτι Philo Iud.; nam, quod nunc (de Insomni. p. 1110. E.) ἰατρικῶς, ferri non posse, Cl. Mangeius agnovit. Tali ingenio homines ἀνθρώποι κεναῖς αἰωρούμενοι δό-

ξαις in eiusdem libro de Temul. p. 245. c. Proximum πλέον praestantius est. Hinc vero robur et auctoritas codicibus, quorum lib. VI. 110. τῶν ἢ γνώμη ἔφερε συμβάλλειν haud inmerito laudatum fuit. WESS.

19. οὐ γὰρ ἐστὶ Ἑλλῆσι οὐδ' ἑκδυσσις) Id est αἰμηχανόν ἐστιν Ἑλλῆσι: vel ἐστὶν οὐδεμία μηχανή. Eadem structura lib. II. c. 181. ἐστὶ τοι οὐδεμία μηχανή μὴ οὐκ ἀπολωλέναι: III. 51. et 209. II. 160. Lucian. II. p. 503., οὐδεμία μηχανή μὴ οὐχὶ καὶ αὐτὸν σὺν ἐμοὶ ἀλῶναι. VALCK.

21. ταῦτα ποίει) Bonum hoc: sed pro Nostri more ταῦτα ποιεῖν melius ex Arch. Tale lib. V. 24. ἐπεὶ δὲ αὐτὸς περιλάβῃς, ποιεῖν ὅπως μῆτις -- ἀπίθεται. Vid. c. 67. et IV. 126. WESS.

25. ἐν Πέρσῃσι τοῖσι δεδήληται) Positura vocis τοῖσι multis molesta. Maluit σοῖσι, quamquam fluctuans, Comp. de Pauw, τοῖσιδὲ Reiskius; inmutatam qui relinquit Abreschius, τοῖσι δεδήληται ab illis explicat Graecis. Mihi ordo ex Arch. enotatus [ἐν τοῖσι Πέρσῃσι] placet. Negat Mardonius, Persarum rebus dampnum allatum. Classe quidem victores Graecos abiisse: at ibi ἑλῶν ἀγῶν, οὐκ ἀνδρῶν καὶ ἱππῶν, Aegyptios, Cyprios, Cilices et Phoenices superatos esse; Persas minime. Unde idem in epistola ad Graecos, ἡμεῖς καὶ θαλασσίους ἑλῶν χερσαίους ἀνθρώπους. in Plut. Arist. p. 324, c. WESS. — Quarum literarum mutatione incongruum ex τοῖσι natum evitari poterit, et apta enasceetur sententia. Οὐ μὲν γὰρ ἐν Πέρσῃσι τοῖσι δεδήληται τῶν πραγμάτων: εἰ δὲ φαίμεν ἐτεῖν non enim Persarum culpā quidquam rebus suis allatum est detrimenti. Δεδήλησθαι significat βλάψαι: sed δεδήλησθαι notat βεβλάσθαι, laesum esse. Hinc fluxerunt omnia Lexicographis, Κεντροδάλτος, πανδάλτος, et ἐφοδάλτος, Hipponactis et Aeschyli vocabula. Δεδήληται in Eurip. Hippol. vs. 175. MS. Cod. Paris. redditur βέβληται. Nihil vetat ἐν Πέρσῃσι hic interpretari διὰ Περσῶν: ut apud Thucyd. VII. c. 8. ἐν τῷ ἀγῶνι. VALCK. — Equidem, si Vocabularii τοῖσι recipereetur, istud ἐν Πέρσῃσι non intelligerem Persarum αὐτῶν; sed universam locutionem in eandem sententiam interpreterem quam in latina versione expressi: nullam Persarum in Persis (in Persarum personis, ad Persas quod adinet,) detrimentum acceperunt: neque huic interpretationi ob stare puto, quod paulo post adiecit, ἐπεὶ οὐ Πέρσαι αὐτοῖσι εἰσι. S.

CAP. CI. 1 et seq. Ταῦτα ἀκούσας Ξέρξης etc.) Non aliter ab Herod. scripta, sic suo situ verba quoque potuerant collocari: ἦσθι τε ταῦτα ἀκούσας Ξέρξης, καὶ ὡς ἐκ κακῶν ἐχάρη: ut lib. III. c. 34. ἦσθι τε ταῦτα ἀκούσας Καμβύσης, καὶ etc. ubi eictum rediit in suam sedem ἀκούσας. Illud ὡς ἐκ κακῶν ἐχάρη, tanquam ex malis gavisus est, non purum fuisse gaudium indicat, sed quantulumcunque post inopinatam adeo cladem a Rege superbo sentiri poterat. In proximis scriberem: πρὸς Μαρδόνιον τε βουλευσάμενος ἔφη ἀποκρινίσθαι, ἐκότερον ποιήσῃ ταῦτων: ut legitur inferius, ἐκότερα ποίω ἐπιτύχω. VALCK. — Herodoti stylo utique convenientius est ἀποκρινίσθαι, quam ἀποκρινίσθαι quod libri hoc loco praeferunt. ἐκότερον ποιήσῃ vero non erat cur sollicitaretur; frequentius in tali sermone indicativus, quam coniunctivus, adhibetur. S. 5. ἐς συμβουλίην). Optime hic et c. 102. Gronovius; cui paria cur faciam, scribere memini ad lib. III. princ. Perperam in proximis μόνη ab Arch. abest. WESS.

12 seq. De militibus Persis dixit Mardonius, ὡς βουλευμένοι σφί γένοιτ' ἐν ἀποδείξ; lubenter huius rei se documentum esse daturus, ut explicuit H. Steph. In his βουλευμένοι tentari non debebat. Notissimum Graecismum, praeter aliis citatos, frequenter expressit Macrobius, si volentibus vobis erit, p. 214., etc. Sic saepe loquuntur Thueydid. Plato, Xenophon, et oratores; raro Poëtae, ut Sophocl. Oed. Tyr. vs. 1358. δέλοντι καὶ μοι τοῦτ' ἐν ἡν: hoc et ego voluissem. Leopardus, H. Steph. Wasseus, D'Orvillius, aliique eam in rem plura dederunt. VALCK.

CAP. CII. 2. συμβουλευμένην τυχὴν τὰ ἄριστα etc.) H. Stephani Latina, me tibi consulenti optimum dare consilium, veriora opinor. τυχὴν ἡπάσαν non discrepat ab ἡπαι. De se regina c. 67. τὰ τυγχάνω φρονίοντα ἄριστα ἐς πρήγματα τὰ ἐά: quibus passim similia. WESS.

11. καὶ ἰκεῖων τῶν πρηγμάτων) Ultimam harum vocum abrasam vir doctus [Reiskius] cupit: ego ad ἰκεῖων allidor, et εἰ κεῖνων refingo. Lapsus EKEINΩΝ et ET KEIMENΩΝ facilis; sententia probior: te salvo, et bene habebus domus tuae rebus. Par Philostrati (Vit. Apoll. VIII. 7. p. 352.). ὅς εἰ κεῖσθαι τὰ ἰαντοῦ ἔδοσαν: ille rem suam bene se habere dicebat. Sequens ἦν τι πάθῃ [lin. 14.] valide, Isaac frequentatum, ὡς τι πάθῃ, et Latinorum si quid illi acci-

disset, tuebuntur, ac Callini de forti viro τὸν δ' ὀλίγος στε-
νάζει καὶ μέγας, ἢν τι πάθῃ, apud Stob. Serm. XLIX. p. 356.
WESS.

CAP. CIV. 3 seqq. Oī δὲ Πηδασίης etc.) Quae se-
quuntur de Pedasensibus, hic mihi videntur adulterina,
atque a mala manu ex marginis scholio interiecta Herc-
doteis; quae, reiectis istis, hoc modo coibunt: παρὰ βασι-
λῆν, τῷ μεγίστῃ τίσις ἦδη etc. Hanc vellem coniecturam, su-
pra iam memoratam, Codices comprobarent, ut illam fir-
marunt lib. VI. cap. 122. Iam primum ponam Herodotea
ex lib. I. c. 175., paulo ἰωνικώτερον, quod hic licebit, scri-
pta: Ἔσαν δὲ Πηδασίης αἰκίστοντες ὑπὲρ Ἀλικαρνητεῦ μεσόγαλιαν τοῖσι
ὅπως τι μέλλοι ἀνεπίτηδιον εἶσθαι, αὐτοῖσι τε καὶ τοῖσι περιείκοις
ἢ ἰρηβήτῃς Ἀθηναίης πάγωνα μέγαν ἴσχει τῆς (δέ) τοῦ τοῦτο ἐγ-
νή. Sensum si spectes, hic eadem paene narrantur. His
usus Ant. Dounaeus in Demosth. p. 124. Hoc, ait, videtur
unum esse e splendoribus Herodoti mendacii. Barbae tamen
muliebri patronus citatur Aristoteles: vid. Leopard. Em.
lib. VII. c. 11. et XV. c. 24. Hic tradita spuria videntur:
primum, quod insunt nonnulla ab Herodotea scribendi fa-
cie diversa; deinde, quia libro primo posita tantum le-
gisse videtur Strabo; tandem, quia ex Herodoti consuetu-
dine illie suo leguntur loco, ubi Pedasensium fit e Caria
mentio: ista talia denique sic non solet Noster eadem re-
petere. Si adeo erant digna quae repeterentur, cur non
illa reposuisset potius lib. VI. c. 20., ubi Pedasenses e Ca-
ria iterum commemorantur. Quod primum dicebam, me-
iudice rem conficit: interpolator suo fraudem prodit in-
dicio. Herodotea, τοῖσι ὅπως τι μέλλοι ἀνεπίτηδιον εἶσθαι, sic
lecta Straboni, Noster interpretatur: ἐπειδὴ τοῖσι --- μέλλῃ
τι ἐντὸς χρόνου εἶσθαι χαλεπὸν. Τὸ εἶσθαι videlicet! requi-
rebat adiectum ἐντὸς χρόνου. Velut grammaticus, Ἀνεπίτη-
διον; χαλεπὸν. Ἰσχει πάγωνα reddidit φύει. Priora, missa fa-
cio, ἐν τοῖσι Πηδασίῃσι: [vide Var. Lect.] et τοιόνδε φέρεται
πρῆγμα γίνεσθαι: fertur, Vallae; quod mutari postea potuit
ἐν συμφύρεται πρῆγμα. Sed quibus tandem hoc ostento mā-
lum portendebatur? an non ipsis etiam Pedasensibus bar-
ba suae sacerdotis portentum erat expiandum? hoc uti-
que significatum voluit Herodotus. Et quid tandem inter-
polator? quum malum immineret τοῖσι ἀμφικτιῶσι φῦσι

τοῖσι ἀμφὶ ταύτης οἰκίοντι τῆς πόλεως: quae sane non eleganter sunt tornata; Vallae reddita, *Amphictyonsibus*, qui circa eam urbem habitant: Palmerius, *Amphictyonas*, ait, a Py-laea sua in mediam Cariam sine navi transfretavit. Suspicio primū, huius notae auctorem pro περιόκοις, I. 175., legisse in suo Cod. περικτίοι: noverat magister ex Hom. Od. β. 65., περικτίονας ἀνθρώπους Οἱ περιναυσίδουσι: iam vide quam docte scripserit, ad exemplar Homeri propemodum, ἀμφικτίοι - τοῖσι ἀμφὶ - οἰκίονσι. Ubi meminit Thucyd. III. 104. Δεὶ τῶν περικτίονων νησιωτῶν: Schol. Περικτίονες, inquit, εἰσὶ καὶ ἀμφικτίονες, οἱ περιοικούντες. Usus rarioris vocis ἀμφικτίονες exemplum requirenti succurret *Androtion* apud *Pausan.* X. pag. 815., adiutus a *Sylburgio*. *Conterminos ἀμφικτίονας* vocans *Tzetzes* iuxta *Vales.* in *Harpoer.* p. 276., *Scaligerum* in errorem induxit; qualis *Grotium* etiam decepit (*Stobaei* sui *Florileg.* pag. 197.) in istis incerti Poëtae: κατ' ἄλλωθεν ἔξετε θυμόν, ὧ νῖοι, εὐδ' αἰδέσθ' ἀμφὶ περικτίονας: neque vicinos, iuvenes, reveremini. VALCK.

4. ἐν δὲ τοῖσι Πηδάσειοις) Verius Πηδάσειῦσι, quod lib. VI. 20. *P. Leopardus* legebat Πηδάσειοις, Emend. VII. 11. Schedarum Πηδάσειοις, modo commodus a gentili vocabulo ad urbem Πηδάσα processus foret, nec τοῖς μορaretur, posset ferri. [At nec transitus a gentili ad urbis nomen incommodi quidquam habet; nec, quid adiectum pronomen τοῖς (sive, quod schedae dederunt, τοῖς) adferat molestiae, video: ἐν τοῖς Πηδάσειοις τοῖς, in hac urbe, cui *Pedasa* nomen, supra *Halicarnassum* sita, e qua oriundum *Hermotimum* dixi.] At ferri non potest συμπίπτειν, etsi saepius συμπίπτειν γινώσκειν repetatur: id enim, quid acciderit, non, quid fama ferat, indicare aptum est. [Itaque verum erat φέρειν, quod aliae schedae dederunt.] Verum enim vero multa narrationis huius offendunt. Poni saltem oportuerat ἐπὶ αὐτοῖς τε καὶ τοῖς περικτ., sicuti lib. I. 175. [At, quemadmodum τοῖς περὶ vel ἀμφὶ αὐτὸν Graeci intelligunt ipsum cum suis, sic nihil magnopere obstat, quo minus περικτίονας (si modo necesse fuerit) et ipsos et hos qui circum habitant intelligamus.] *Gronovius* ἀμφικτίοις, de Codice scripto silens, publicavit. Plerique aliter. Sequar tamen ob *Ask.* consensum. Ex Vallae Latinis *Amphictyonas* expulsos *Leopardus* voluit: eadem mens *Nic.*

Antonio lib. I. de Iurib. Exul. cap. 11.; unice in ἀμφικτιόσι
 aequiescenti, neque alia Palmerio. Sunt sane iidem περι-
 κτίονες, ἀμφικτίονες, sive, Scholiaste Thucydidis lib. II.
 104. interprete, οἱ περιικκύντες: quales Callino Ephesio ἀμ-
 φικτιόνες apud Stob. pag. 356. Pedasensium accolas alibi
 Herodotus περιίκκους eiusdemque verbis dixit Strabo XIII. p.
 909. [pag. 611. ed. Cas.] Cui ergo bono additamentum,
 τοῖσι ἀμφὶ ταύτης οἰκίονσι τῆς πόλεως. Cur δις ταυτὸν? usque ex
 ingenio librarii, rariorem ἀμφικτίονες vocem explicaturi.
 [At talia frequenter in Nostri stylo diligens Musarum Ec-
 tor observaverit.] Porro δις ἥδη ἐνέφετο πρότινος [lin. 9.] pec-
 cat. Alibi τρις posuit, et cum eo Strabo. Quae cuncta animo
 revolventi plura his inculcata videntur. Consule *Valer-
 narium* ad dictum primum libri caput. WESS. — Mihi to-
 tius huius pericopae color, sive ipsius rei prodigiosae hoc
 loco factam mentionem, sive sermonis speciem habitum,
 haud dubie *Herodoteus* esse videtur: imprudenti autem ac-
 cidisse arbitror Scriptori, ut, parum recordatus alio loco
 iam a se narratam esse fabulam, eandem hoc loco ite-
 rum commemoraret. S.

CAP. CV. 4. Πανιώνιος;) Hocciné mangoni nomen
 parentes inposuerint; an Πανώσιου, scripti codices du-
 bium relinquunt: si posteritis, respectus aliquis ad ar-
 tem medicam erit, ex qua Apollo, Bacchus, et ipsa Minerva
 Πανιώνιοι. Prius illi fureifero adcommodatius ex concilio
 Πανιωνίο, cuius Chii participes lib. I. 143.; atque isti
 Athenaeus. Εἰδὸς ἐπαμύνους [lin. 6.] libro I. 199. illustra-
 vimus; hic ἐκράνων tuemur. Habet cap. seq. τὰ αἰδῶτα ἀπὸ
 ταύμων, et gemina complura *Portus*. Persici moris *Iosephus*
 lib. II. adlv. Apion: cap. 37. λέγει πάθος ἐκτεμεῖν, ubi *Span-*
hemius bene. Nec illi tamen contumeliae primum auctores.
 WESS.

6. εἰδὸς ἐπαμύνους;) A natura egregiam totius corporis
 formam adeptos, neque adeo tantum ἐν πρῶτῳ, sed ἐν δὲ,
 sive κατὰ πᾶν τὸ ἐκτὸς εἶδος καὶ φύξ ἐν ἑσθράς. Chius iste
 Panionius [lin. 7.] exsectos ἀγνέων ἐπάγει εἰς Σαρδίς τε καὶ
 Ἐφεσὸν χρημάτων μεγάλων: in quibus ordinem nativum ver-
 borum invertit suo more; neque enim alicubi vendebat
 Ephesium abducendos, sed Sardibus et Ephesi, mittendos
 in Persidē, ubi πιστὸς ἵππεα secundum Herod. vitis ἐκείνη

δρις anteponebantur. Cur autem Persae εὐνοῦχους ἐποίησαν τοὺς καλοὺς, rationem reddit Dion Chrys. Or. XX. pag. 270. v. vid. Herod. VI. 32. Brisson. de Regn. Pers. II. pag. 295. In hac historia vera, propter crudelissimam, quam de Panionii liberis sumpsit, vindictam lectoribus nullā dignus adparebit Hermotimus misericordiā, quam in ficta Xenophontis Cyropaedia facile movebit Gatas. VALCK.

9. τῶν ἐνορχίων) Melius hoc videtur vulgato [ἐνορχίων] ob lib. VI. 32. Statim ποιούμενος ἐκ τούτου τὴν ζῶν [lin. 11.] neque damno neque recipio. Dedit ποιούμενον ἀπὸ τούτων τὴν ζῶν lib. II. 36. diversiore in re. Si Codicibus obsecundamus, ἐκ τούτου postulabit sibi aut ἔργου aut πρήματος, quo modo Valla. WESS. — Debuerat puto recipi ἐκ τούτου ob probatissimorum diversae familiae codicum consensionem. S.

CAP. CVI. 9. τοὺς οἰκίτας) Sic Thomas Magist. et calamo scripti verissime. Confer dicta ad huius libri c. 4. Omittit autem Thomas ἄσμενον, [lin. 10.] quod hominis cupiditatem adprime suā praesentia indicat. Corrigitur praeterea [nescio a quo] ἀποδεξάμενον, cui in Musis alia potestas. WESS.

13. πάντων ἀνδρῶν ἥδη μάλιστα) Cum ἦδη et δὴ in Codd. alternentur, posterius eligebam. Verum Abreschius ἦδη rariore accipit notione pro μέχρι νῦν, huc usque, qua Pausan. Achaic. cap. 22., ipso observante, πισθίσθαι μὲν ἥδη τὰ ὀνόματα αὐτῶν οὐκ εἴχομεν. [Itaque accipiendum illud ἦδη fuerit, quasi dixisset πάντων ἀνδρῶν οἳ ἦδη γεγονάσι.] In vicinis pauca, schedarum iussu, ut stribligo in posterum abesset, induxi. Quis enim, τί σε ἐγὼ --- τίς σε προγόνων --- ἦ σε aequis oculis adspiciat? Deleta librariis transscripti. WESS.

16. τὸ μηδὲν εἶναι) Culte τὸ μηδὲν ὄντες, viles, ignavi et nulli rei homines, Sophocli Aiac. vs. 779., Dioni Chrys. Or. XXXVIII. p. 480. A. et LXVI. p. 611. D. Aliud Hermotimus, calamitatem suam, qua nec vir nec femina evaserat, exprobrans nequissimo Panionio. Adi Salvagnio observata ad Ovidii Ibim vs. 457. WESS.

CAP. CVII. 1. Ζεῦξ - - - τοὺς παῖδας) Artemisiae quia commisisse dicitur pueros Ephesum ducendos, frigide iocatur Plutarch. T. II. p. 870. A. Paulo post [lin. 5 seqq.]

iussu regis ex Athenarum portu naves deducebant ὡς τάχιστος εἶχε ἕκαστος, διαφυλάξουσας τὰς σχεδίας πορευθῆναι βασιλῆα: hoc redibit opinor pro lectione Med. Fugientes Persas [lin. 9 seqq.] terrebant, ac si naves essent hostiles, in mare prominentia Attices promontoria: admovit ista Casaubon. Theophrasti Ἡθ. Χαρ. c. 25. ubi ὁ δειλὸς τοιοῦτός τις εἶος πλέων τὰς ἄκρας Φάσκων ἡμισιλίας εἶναι. VALCK.

7. ὡς τάχιστος εἶχε) Uni Vindobonensi [cui quidem alii accesserunt nostri codices] debetur. Tale Plutarch. T. II. p. 610. c. ὡς μὲν εἶχε τάχους καὶ δυνάμειος ἕκαστος: nec Nostri disconvenit lib. IX. 58. Zosterem, [lin. 9.] Atticae nobilem locum ex Pausania I. 31. et Scholiaste Hermogenis p. 389. illuminarunt viri doctissimi ad Steph. Byz. A me vero tacite praetermitti [lin. 10.] τῆς ἡπείρου, ταύτας ἔδοξάν τε etc. non debet, quippe elegans, et vulgato haudquam posterius. [Vide Var. Lect.] Opinabantur enim Persae, minuta ista promontoria naves esse Graecorum, inde formido illis et fuga. WESS.

[8. διαφυλάξουσας τὰς σχεδίας πορευθῆναι βασιλεῖ) Sententiam in latina versione expressi; verba non adnumeravi. Potueram cum Valla et aliis: ad custodiendas rates, quibus rex transiret. Ad πορευθῆναι intelligenda ὥστε particula. Cur vero βασιλῆα potius, ut Valck. voluerat, revocarem, quam cum plerisque mssis βασιλεῖ tenerem, idoneam non vidi causam. Possis intelligere ὥστε βασιλῆα πορευθῆναι: possis vero perinde intelligere διαφυλάσσευσαι βασιλεῖ, (ὥστε αὐτόν) πορευθῆναι. Reiskius coniecit, δι' ὧν εἶδει πορευθῆναι scripsisse fortasse Herodotum. S.]

CAP. CVIII. 8. γνώμην ἀπειδίκνυτο) Turbantes scribas flocci facio. Omnia bene habent. Sic lib. III. 160. πολ- λάκις δὲ Δαρεῖον λέγεται γνώμην τήνδε ἀποδέξασθαι: quod solum abunde erit. Et hanc quidem Themistocles opinionem, si credimus Plutarcho, cum Aristide communicavit, eam valde et iisdem fere de causis, quibus Eurybiades, inprobante, Themist. p. 120. A. WESS.

13. τοῦτ' ἂν μέγιστον πάντων σφείς κακῶν τὴν Ἑλλάδα ἐργάσαιντο) Animum multiplex in schedis variatio percussit: quid ea intendatur, non adfirmavero. Ubi pronomine, vario in omnibus, ablato, ἐργάσαιντο probaveris, res solvendi pontis in consideratione erit, universae Graeciae

ingens allatura damnum. Si σφείας malueris, addendum erit καὶ τὴν Ἑλλ., quorum equidem neutrum ausim, vulgato contentus, nec plane aversatus Arch. κακόν, cui par c. 75. et IX. 36. WESS. — Κακόν an κακῶν praeferas, parum per se interest: istud tamen, quod cum Schaeß. adoptavi, Herodoti mori loquendi adcommodatius. Caeterum quamquam defendi utcumque potest τοῦτ' ἄν -- σφί -- ἐργάσαιτο, quod plerique praeferunt codices, multo tamen luculentius et exquisitius et stylo inprimis Herodoteo convenientius hoc est, quod inde ab Aldo Editiones exhibent omnes, τοῦτ' ἄν -- σφεῖς -- ἐργάσαιντο. Quo magis et mirum et molestum accidit, quod in nullo codice msto, cuius certa ad nos notitia pervenit, ista reperi sit scriptura: nam quod ex cod. Med. nihil varietatis h. l. Gronovius in medium protulit, non inde tuto colligi potest, consentire in his illum codicem cum edita scriptura, et ab omnibus aliis libris eiusdem familiae dissentire; quum praesertim frequenter observarimus, in postremis Musis non ita diligenter, atque in prioribus, adnotatas a Gronov. esse omnes codicis illius lectiones. Videtur tamen Valla suo in exemplari verbum ἐργάσαιτο plurali numero positum reperisse, cuius haec versio est, fore ut -- maxima ob id calamitate adficerent Graeciam. An σφεῖς etiam (quod pro αὐτοὶ Noster VII. 168, 7. usurpavit) h. l. Valla repererit, haud adparet: illud equidem Wesselingio adsentior, adiecto pronomine nil opus fuisse, et suspicioni esse locum, quum temere ab aliis librariis σφί, ab aliis σφείας fuisset adiectum, pro horum alterutro primum Editorem suo iudicio σφεῖς posuisse. S.

[17. οὔτε τις κομιδὴ τὸ ὀπίσω θανήσεται) Aut ἐς τὸ ὀπίσω malles forsā, aut nude ὀπίσω. At τὸ ὀπίσω apud Nostrum idem ac nudum ὀπίσω valet: parique ratione I. 207, 18. οὐ τὸ ὀπίσω φεύγονται dixit. S.]

20. οἳ δὲ τε ἔσται προσχωρήσαι) Laurentii succedere fluxit ex προσχωρήσαι, quod in Brit., saepeque legitimi locum, sicuti paullo superius in Arch. et Thucydide II. 5., invasit. Editum plerorumque consensu munitur, indicans, Xerxi, modo strenue et prudenter egerit, singula per Europam oppida et nationes, partim captas, ultro partim, sese adiuncturas. Id vero προσχωρήσαι velle, nemo ignorat. WESS.

CAP. CIX. 2 seqq. ὁ Θεμιστοκλῆς μεταβαλὼν etc.)

Themistocles *mutatus* ab illo, qui in concilio ducum auctor fuerat πλώειν ἰθὺς ἐπὶ Ἑλλήσποντον, nunc suos cives; istius etiam cupidine laudis inconsiderate flagrantes, retrahit ab incepto; atque hic veram pandit animi sui sententiam, dignam magni imperatoris providentiā. Nec vetus interpres, neque Latinorum correctores vim animadverterunt verbi μεταβάλλειν, *mutari*, similiter usurpati lib. V. c. 75. Κορίνθιοι, --- σφὶ αὐτοῖσι δόντες λόγον ὡς οὐ ποιοῦν τὰ δίκαια, μετέβαλλέν τε καὶ ἀπαλλάσσοντο. Velut oculatus testis et auritus Atticis suis contestatur Themistocles, saepius ἄνδρας, ἐς ἀναγκαίην ἀπειληθέντας, νενικημένους ἀναμάρχεσθαι τε καὶ ἀναλαμβάνειν τὴν προτέραν κακότητα. Horum prioribus, ἐς ἀναγκαίην ἀπειληθέντας, nuper mirum in modum abusus est vir doctissimus. Herodoteum ἀπειλεῖν, in istam classem referendum verborum, de quibus egit Vir summus in nota Cl. D. Ruhnken. ad Tim. Lex. p. 52., [pag. 71. ed. sec.] nihil utique commune habet cum ἀπειλεῖν, minari, praeter fortuitam literarum συνίπτωσιν. In angustias detrusum, nesciumque quo se verteret, ἐν ἀπορίῃσι ἔχόμενον, IV. 131., ἐς ἀπορίην ἀπιγμένον, I. 79., dixit etiam Herod. ἐς ἀπορίην ἀπειλημένον, II. 141. et ἀπειληθέντα ἐς ἀπορίην, I. 24. hic [lin. 8.] necessitatis velut vinculis adstrictos, ἀναγκαίῃ ἰνδεδεμένους, sive necessitate coactos, ἐς ἀναγκαίην ἀπειληθέντας. Tales victos saepe, Themistocles [lin. 9.] ait, ἀναμάρχεσθαι τε καὶ ἀναλαμβάνειν τὴν προτέραν κακότητα: hoc quid sit docebunt Ez. Spanhem. ad Julian. p. 178. et F. L. Abresch. Diluc. Thucyd. pag. 710. Apud Polyæn. I. 30, 3. Themistocles aliis ἀντιβουλεύεται λέγων, βασιλεὺς ἀποληφθεὶς ἀναμαχεῖται τάχα πολλοῖς δὲ ἀπένοια δίδωσιν ὅσα μὴ ἴδωκεν ἀνδρεία. Frontinus lib. II. c. 6, 8., Themistocles, victo Xerxe, volentes suos pontem rumpere prohibuit, quum docuisset, cautius esse eum expelli ex Europa, quam cogi ex desperatione pugnare. Themistoclis consilium postea magni saepe sunt Imperatores sequuti: praebet isthoc capite quaedam exempla Frontinus, et Africani Scipionis dictum, viam hostibus qua fugiant esse muniendam; cuius simile dat Agesilai Polyæn. II. 1, 6. qui factis illud suis saepe comprobavit. Conferri poterunt idem Polyæn. III. 9, 14. Pausan. IV. p. 353. Diodor. Sicul. XIV. c. 27. et Xenoph. Ἑλλ. VII. p. 376, 15. VALCK.

[5. καὶ ἐπὶ σφίων αὐτῶν βαλλόμενοι) *Etiā soli, ipsi per se, privato consilio.* Sic III. 71, 20. IV. 160, 4. V. 73, 14. 106, 19. etc. S.]

9. ἀναμάχασθαι τε) Confer lib. V. c. 121. et *Polyaenum* I. 30, 3. Sequentia in controversiam inciderunt propter ἀνασώμενοι [lin. 12.] ex *Med.* et aliis enotatum. Sententiam super his viri Celeber. notationes [quas nil adtinet hic repetere,] ostentant. Non ego infitior, νέφος ἀνθρώπων bono sensu usurpari posse: testabuntur scriptor *Epist. ad Hebraeos* c. xii, 1. observataque *Cl. Lamb. Bos.* Sed incommodat valde ἀνασώσασθαι, cuius in rerum recuperatione sedes, pariter ac ἀνακτήσασθαι lib. III. 65. et 75. *Reciperatum* autem νέφος τοσούτον ἀνθρώπων a victoribus Graecis, inconsulte dicitur; recte vero tantam hominum multitudinem sive nubem fuisse depulsam. Sic ἀνωσάμενοι lib. VII. 139., ὠσάμενοι τὸν Πέρσιν VIII. 3., et, *Berglero* indice, *Plut. Mar. pag.* 414. c. ἀλλ' ὅπως νέφος τοσούτον πολέμου καὶ σκηπτὸν ὠσάμενοι, διασώσουσι τὴν Ἰταλίαν. Restat εὖρημα γὰρ εὐρήκαμεν, [lin. 10.] nacti enim insperato sumus lucro nosmet ipsos et Graeciam, ita vertendum; *Vallae* Latina exorbitare, alios non fugit. Εὖρημα lucrum praeter spem oblatum exposuerunt summi Viri *G. Budaeus* et *H. Stephanus*, estque in lib. VII. 190. [et VII. 155, 9.] Εὖρημα νομίζειν et λογίζεσθαι pariliter *Siracides* c. xxix, 4. et 6. *WESS.*

16. ἐμπιπράς) *Med.* et consentientium ἐμπιπράς videtur scripturae aberratio verioris. Inflammata Graecorum a Persis templa, post *Brissonii*, *Menagii* ad *Diogen.* I. 9, et *Davisii* in *Ciceron.* II. *Leg.* cap. 11. sollertem operam, praetereo. Mutare debui proxima [lin. 20 seq.] καταμείναντες --- ἐπιμεληθῶμεν, de plurium Codicum, quibus creber ἀπαρμυφάτων in Musis usus suffragatur, sententia: namque omnes prae stupore in devia deflexisse, criminosa foret accusatio. *WESS.* — Vide quae in *Var. Lect.* notata sunt. S.

18. πίδας τε κατῆκε) Ob vicinas duae forte literae perierunt, ut scripserit ἐγκατῆκε, nempe τῇ θαλάσσῃ. *Diogen. Laërt.* Prooem. §. 9. dixit εἰς τὴν θαλάσσαν πίδας κατεῖναι. κατεῖναι εἰς τὸ πίδακος πιδῶν ζεύγος, *Herodot.* lib. VII. c. 35. Paulo post [lin. 20 seq.] probarem quae margo dat *Steph.* καταμείναντας ἡμέων τε αὐτίων ἐπιμεληθῆναι: quam casuum ἀκαταλλήλιαν amat *Herod.*, adpellatione τῶν οἰκῶν.

τίων uxores intelligens et liberos; ut c. 106. τῶς οἰκίας explicat τὰ τίνα καὶ τὴν γυναῖκα, hinc Thomas M. voc. Οἰκίται. VALCK. — At verum erat καταμείναντες, de quo in *Var. Lect.* monui. Similiter nominativum casum cum infinitivo iungere amat Noster. Vide L. 56, 2-4. IV. 15, 8-10. I. 63, 13. IV. 137, 7 seq. et saepius alibi. S.

21. Ἰστα, καὶ τις οἰκίην ἀναπλασάσθω καὶ σπέρου ἀνακῶς ἔχτω, significant et unusquisque reficiat aedes suas, curetque sementem fieri. Est enim ἀνακῶς ἔχτω idem ac ἐπιμελείτω: (Pierson. ad Moer. Att. p. 43.) et Homeri more ponitur τις, pro πᾶς τις, vel εἰς ἕκαστος. Eustath. in Od. γ. p. 123, 25. τὸ Τίς πολλοῖς -- πολλοῖ -- πάντας, λεφθὲν ἀντὶ τοῦ εἰς ἕκαστος οὕτως παρὰ Σοφοκλεῖ λέγουσιν ὁ χορὸς οἱ Σαλαμῖνοι (in Al. vs. 245.) ὡς νῦν καιρὸς τινι Ποδῶν κλοπῶν αἰεῖσθαι. Sophoclea citat idem in eam rem bis terve alibi. Versus Alcaei apud Athen. X. p. 430. c. sic distingui debent: Νῦν χρὴ μεθύσκειν, καὶ τινὰ πρὸς βίαν Πίνειν, ἐπειδὴ καίθων Μυρσίλος. Poëtae sententiam Alcaico etiam versu Horat. expressit Carm. lib. I. Od. 37. sed Alcaei apud Athen. proxima duabus adiectis literis sic suo modulo restitui poterunt: Μηδὲν γ' ἄλλο φυτεύσης πρότερον δένδρεον ἀμπέλω. Nullam, Vare, sacra vite prius aeveris arborem: Horat. lib. I. Od. 18. Rarissimum arbitror illud Herodoti, οἰκίην ἀναπλασάσθω. Nidum fingere, πλάσαι δέμον dicit incertus Poëta apud Lycurg. pag. 166, 35., Οὐδ' ἀγρία γὰρ ὄρνις, ἣν πλάσῃ δέμον, Ἄλλῃ νεοσσὺς ἤξιος ἐνταῖν. Qui Sophoclea cognoverunt, ista Sophoclis esse suspicabuntur, scripta prout illa vulgavit Clar. Io. Taylor. VALCK.

25. ἀποθήκην μέλλων ποιήσασθαι) Erunt fortasse, qui ἀποθήκην, notione παρανέσιως, monitionis, illustrata Menagii diligentia in Laërt. I. 61., praeceptabunt. Equidem in Gronovii partes eo, Vallam arbitratus ex ipsius subsidio ἀποθήκην invenisse. Πέρσαι, [pro quo perperam Περσία Edd. ante Wess.] Porto ob insolentem tonum suspectum, recte pingit Arch. WESS.

Ibid. ἀποθήκην μέλλων ποιήσασθαι) Sequentia cum his arbitror iungenda, ἐς τὸν Πέρσαι, ἵνα (ἢν ἄρα τί μιν καταλαμβάνη πρὸς Ἀθηναίων πόλιν) ἔχῃ ἀποστροφὴν: ita tamen, ut partim etiam ad illa pertineant, τὸν Πέρσαι, Persam enim facturum erat ἀποθήκην, ad illum ut haberet receptum, vel re-

fugium, si quæ urgeret necessitas: amicum ad certum tempus velut sepositum, aliquando usui futurum, eleganter vocat ἀποθήκην. Ad ἀπόθετον φίλον in *Lysiae* pag. 158., vid. Cl. Markland. et, qui hic ἀποθήκην egregie tuetur, clar. Abresch. Diluc. *Thucyd.* p. 654. Ad ἀποστροφὴν conf. Xenoph. Κυρ. Παιδ. pag. 73, 18. 'Αναβ. VII. p. 244, 23. Isocr. Epist. II. p. 410. B. P. Wessel. ad Diodor. I. p. 207. et Io. Toup. Em. in Suid. voc. 'Αποστροφή. Beneficiorum in Regem regiamque familiam hac opera sua collatorum, ob quæ εὐεργεσίαν sibi scribit ὀφείλεσθαι, meminit Themistocles in illa nobili Epistola ad Artaxerxen data apud *Thucyd.* I. c. 138. VALCK. — At non *Persam* (ut ait Vir doctissimus) *facturus erat ἀποθήκην*: sed hoc ipsum quod nunc agebat, nempe quod Athenienses a consilio in Hellespontum navigandi pontesque rumpendi deterruit, hoc, inquam, facturus erat ἀποθήκην εἰς τὸν Πέρσας: ubi per metonymiam ἀποθήκη dicitur id quod est ἀπόθετον, thesaurus repositus; intelligiturque beneficium in regem collatum et in futuros usus apud eum collocatum, gratia apud regem in futurum tempus inita. Est enim, ut scite poeta ait, Καλὸν γὰρ θεσπεύειν, κείμενι χάρις. S.

CAP. CX. 7 seqq. ἄνδρας ἀπίμπει etc.) Misit viros iussos tacere, Valla: τοῖσι ἐπέτελλε σιγᾶν. Melior mihi lectio videtur marg. Steph. τοῖσι ἐπίστευε σιγᾶν εἰς πᾶσαν βάσανον ἀπικνεομένοις τὰ αὐτὸς ἐντετατο βασιλεῖ φράσαι: quos, utcumque tormentis excruciantur, fideli credebat occultaturos silentio, quæ Regi mandasset dicenda. Hos inter, quos a longo tempore fideles fuerat expertus, fuisse quoque dicitur Sicinnus: hunc Polyæno p. 60. ante pugnam, post pugnam p. 61. dicitur misisse Ἀρσάκην: Ἀρσάκην vocat Plutarch. in Aristid. p. 324. B. Quando autem, ut res ipsa suadet, non scripta epistola, sed vel per amicum vel per servum fidum, ut Justin. II. cap. 12., ista Xerxi Themistocles indicavit: non tam miror quod apud Nepot. Them. c. 9. literis, ait, eum (patrem Tuum) certiore feci, id agi ut pons — — dissolveretur; sed in *Thucydide* miror lib. I. cap. 138., cur et quomodo Themistocles dicatur γράψας τὴν τι ἐν Σαλαμῖνι προέγγαλιν τῆς ἀναχωρήσεως, καὶ τὴν τῶν γεφυρῶν — — οὐ διάλυσιν. Scriptam a cauto Imperatore epistolam negabit Herod. nec sane fit credibile. VALCK.

. Ibid. τοῖσι ἐπιστευσι σιγῇ) Pristinum ἐπὶ τῆς δαμνάντης schedae, quibus obsequor. [Vide Var. Lect.] Credidisse indicatur et confisum fuisse Themistoclem, nuncios, etsi tormentis omnibus vexarentur, mandata tacita habituros; plana utique sententia, et simillima Pausaniae lib. VII. p. 589. Si vero Nostri fidem laudamus, (et quidni?) αὐτῶν iterum ad Persam Sicinnus missus abiit. Plutarchus aliunde Arnacem, regium eunuchum et captivum accepit, ad Xerxem ablegatum, Themist. p. 120. c., deditque Polyaeo, sed Arsacem adpellanti, lib. I. 30, 3. WESS.

. 10 seq. πρὸς τὴν Ἀττικὴν) Quae prostant in Miscell. Lips. Nov. VIII. pag. 501. sunt certe inconsiderate [a Reiskio] scripta. Non ex Andro fidos istos homines mittit, sed ex insula Salamine; [at Herodotus quidem significare videtur, ex Andro eum viros illos ad Xerxem misisse.] neque sane Xerxes, quod vir doctus putabat, in Hellespontum aufugerat: exigit is iterum Herodoteam narrationem: mittitur navis in Atticam, ubi haerebat adhuc Xerxes; neque enim hic cum classis aufugit reliquiis; sed cum exercitu suo secedens ex Attica, Graecia peragrata, rediit in Asiam cap. 119., ἐδῶ χρεώμενος ἅμα τῷ ἄλλῳ στρατῷ ἀπὸ νόστης ἐς τὴν Ἀσίην. conf. cap. 113. 126. 130. WESS.

CAP. CXI. 8. Πειθῶ τε καὶ Ἀναγκῇ) Admoveret Andrii τὴν καλουμένην ὑπὸ τῶν πολλῶν Πειθανγκίην Synesii (Or. de Regn. p. 26. A.) Themistocles; blandiorem quidem illam, quam Ἀνάγκη καὶ Βία, quibus Corinthi olim fanum in Pausan. lib. II. 4., aequae tamen liberis et sui iuris hominibus acerbam et detestabilem. Muliebres autem deas μεγάλους utroque sermone recte dici, Jac. Elsner Sched. Crit. p. 39. commonstravit. WESS.

. 8. et seqq. Πειθῶ τε καὶ Ἀναγκῇ etc.) Duabus his Deabus, quas suae habendi cupidini Themistocles προτίθει, eleganti responso sapienter opposuerunt Andrii, quas insulam suam semper colere dicebant Πενίην τε καὶ Ἀμνηχανίην: quarum etiam fideli praesidio feroces Themistoclem et Graecos re coegerunt infecta illuc recedere unde venerant, c. 121. ἐπὶ τὴν οὐκ οἶόν τε ἐγένοντο ἐξελθὼν τὴν Ἄνδρον --- ἀπαλάσσειντο ἐς Σαλαμῖνα. Quam Noster, hinc paucis rem narrat. Plutarch. in Themist. pag. 122. c. δύο καὶ ἦσαν ἱερὰ θεῶν κομιζόν Πειθῶ καὶ Βίαν· οἱ δ' ἱφίσταντο εἶναι καὶ παρ' αὐτοῖς θεοὺς

μεγάλους δύο, Πενίαν καὶ Ἀπορίαν, ὅφ' ὧν κωλύσθαι δοῦναι χρήματα ἐκείνῳ. Nomina Ἀναγκαιῆς et Ἀμνηχανίης in magis usitata convertit Βίαις et Ἀπορίαις. Amor in ala Simmiae: Οὐτε γὰρ ἔκρινα βίῳ, πραῦν δὲ πειθῇ: et ante: Τάμος ἐγὼ γὰρ γενόμεαν ἀνίχ' ἔκριν' Ἀνάγκῃ. [Vide Brunckii Analect. T. I. pag. 205.] Huius Necessitatis imperio lene suum Amor opponit blanda vi persuadentis: apud Xenoph. Ἀναβ. VII. pag. 247. οἱ νῦν σοὶ ὑπήκοοι γινόμενοι οὐ φιλοῦσι τῇ σῇ ἐπιστάσθαι ὑπὸ σοῦ ἄρχεισθαι, ἀλλ' ἀνάγκῃ. Hanc a veri nominis Rege longe removet Ephantus Stobaei p. 335., qui pro sectae severitate τὸ πειθοῦς τινας δέισθαι considerat (vs. 10.) veluti τῆς ἐπιγῆως φαυλότατος λείψανον, quia πειθῶ ἔργον τι ἐντὶ παροιμίῳ ἀνάγκῃ. Hinc sua quaedam Plato derivavit in Politicum: conf. Dion Chrys. p. 79. F. et 366. B. Non solum τὴν Πειθῶ, μειλίχιον ὄπλον, sed mitibus verbis minas addens paene regaliter Themistocles Andriis ostentabat τὴν Πειθανάγκην καὶ, ὡς οἷον εἰπεῖν, θατίρα μὲν δόρυ, θατίρα δὲ κηρύκειον προϊσχύματος, δ' δὴ παροιμία ἦν, ὡς Φησὶ Πανσθενίας, ἐπὶ τῶν ἅμα μὲν παρακαλούντων καὶ ἀπειλούντων, ut scribit Eustath. in Hom. Ἰλ. γ'. p. 309, 14. VALCK.

11. καὶ θεῶν χρηστῶν) Fingebat Cl. de Pauw τὰ θεῶν χρ., non absurde, modo necessitas adesset: insuper, [lin. 12.] ἐπὶ Ἀνδρίους γε εἶναι γεωπεινίας εἰς τὰ μάλιστα ἀνήκοντας, ad Andrios certe non accedere nisi maxime pauperes, et in primis, deas inutiles et noxias duas nunquam eorum insulam relinquere, sed in ea gratum sibi domicilium habere, Paupertatem et Impossibilitatem. Γεωπεινίας non homines, sed ipsas respicere deas, sic ab Andriis dicacioribus adpellatas: ad Athenienses accessisse θεοὺς χρηστοὺς, ad se semper invisere θεοὺς γεωπεινίας, praeterque ceteros Πενίην καὶ Ἀμνηχανίην insulae possessione delectari. Quae, doctissimo viro mirifice olim blandita, minime exagitabo, incertus, an ipsum ἀνήκοντες εἰς τὰ μάλιστα, seu potius τὰ μέγιστα, uti lib. V. 49. fefellerint, an repetiti toties post ἐπὶ accusativi; hos certe improbavit, invito Herodoto et praeceptore structurae H. Stephano de Dialect. p. 138. Ceterum noti satis sunt γεωπεινίας lib. II. 6., et ἐπήβολοι, bonae malaeve rei conpotes, ex Aeschyli Agam. vs. 551., Porphyrioque Quaest. Homeric. prima. Nam exemplarium Aroh. et Vind. ἐπιβόλους aspernor, mirorque servatum a nupero Hippocratis editore,

Steph. Mackio, princip. Νόμον, cum Mssti et Scholiastae verum ostenderent. Ipsum adi. WESS. — De formula Nostro usitata οὐ ἔκειν vide ad I. 30, 19. et VII. 157, 11. notata. Caeterum mordaci ironia haec dicta videntur: *magnae et beatae Athenae* scilicet! nempe urbs eversa cremataque, et terra omnis vastata: propitiis inprimis utuntur diis scilicet, qui nec urbem, nec templa tutati sunt! Ad εἰς τα μέγιστα, ex praecedenti vocabulo γιωπείας, intelligi par est genitivum γιωπειῆς. S.

CAP. CXII. 2. οὐ γὰρ ἐπ' αὐτοῖς πλεονεκτήων) In fine cap. ex Med. optime restituit Clar. Gronov. Θεμιστοκλῆς — χρήματα παρὰ νησιωτῶν ἐκτέτατο (sibi comparabat) λάβη τῶν ἄλλων στρατηγῶν. [Vide lin. 17. et ibi Var. Lect.] Ista de Themistocle dicta qui vituperat Plutarch. T. II. p. 871. c. ipse tamen in Them. T. I. p. 122. c. haec posuerat tanquam indubia: ἦν δὲ περιπλέων τὰς νήτους καὶ χρηματιζόμενος ἀπ' αὐτῶν, et ex insulis sibi pecunias corradens. Ibidem acerbissimum adversarii Themistoclis Timocreonis nobis carmen servavit, illum traducentis, ut ψεύσαν, ἄδικον, προδόταν, quippe qui amicum prodiderit ἀργυρίοις σκυβαλικοῖσι πεισθῆς· Λαβὼν δὲ τρεῖς ἀργυρίου τάλαντ' ἔβα πλέον εἰς Ὀλυνθόν: in his τρεῖς forte videbuntur in τριάκοντα mutanda Herodotum comparanti VIII. c. 4. Illic narrata si quam admittunt excusationis veniam, haec certe magni viri memoriam dedecorant; quem, gloria satiatum, auri fames videtur agitasse; neque tamen idcirco velut Atheniensium ditissimus Socrati potuit et Aristidi opponi: horum probe recordabar scribens quae leguntur p. 494. [Adnot. ad libi VI. c. 121, 4 seqq.] VALCK.

4. χριώμενος λόγους τοῖσι καὶ πρὸς Ἀνδρίους) Magnas eierunt hic turbas amanuenses; quorum Med. et consentanei veraces si fuerint, χριώμενος, aut χρεωμένους Med., exsilio damnabitur, summa plerorumque concordia oblatum: salvum illud vocabulum perstabit, ubi de vulgato demutabitur nihil. Neque fatuus propterea [quae Gronovii erat opinio] sermo erit, tametsi ἀπειλητήριοι λόγοι praecesserint. Illa enim generatim minacia verba, haec τὴν Πειθὴν καὶ Ἀναγκάην, nisi imperata praestentur, denunciantia. Verum vide magnum et eruditum Med. patronum. WESS. — Recte a cod. Med. et consentaneis abesse vocabulum

λόγοις videtur, nec ab *Herodoti* manu profectum. Id quum olim abfuisset, quippe facile e superioribus intelligendum, librariorum alii nimis officiose illud inculcarunt, alii vero, quum de nunciis hic agi putarent, Ἀνδρίου temere in βασιδέα mutarunt. Quare equidem aut deletam illam vocem, aut saltem cancellis circumdatam, ut suspectam, velim. S.

14. τοῦ κακοῦ ὑπερβολή) Hoc etiam ut *Herodoteum* referri debuerat in *Aem. Porti* Lexicon, quum ἡ ἀναβολή vel ὑπέρθεσις vix alibi dicatur ὑπερβολή. VALCK. — Equidem usitatioem vocabuli ὑπερβολή notionem animo habens obversantem, (de qua consuli *Lexicon* nostrum *Polybian.* p. 629. num. 2. potest,) dormitansque quum hunc locum latine converterem, istud Καρυστίοις γὰρ οὐδὲν, τούτου εἴνεκα, τοῦ κακοῦ ὑπερβολή ἐγένετο, ita acceperam quasi οὐδὲν ἦσσαν scriptum fuisset. Minime spernenda erant, sententiae summa si spectetur, *Vallae* latina, a *Gron.* etiam et *Wess.* servata: *Carystiiis ne hac quidem re contigit effugere cladem.* Proprie: neitiquam tamen idcirco dilata est calamitas: id est, ne ullam quidem idcirco moram calamitatis adsequi contigit *Carystiiis*. Nempe continuo deinde *Andro* profecti *Graeci* (cap. 121.) fines illorum sunt depopulati. οὐδὲν valet κατ' οὐδὲν, nulla parte, ne in breve quidem tempus dilata est calamitas. Verbo ὑπερβάλλεσθαι differendi notione usus est *Noster* VII. 206, 4. IX. 51, 2. Vocabulo ὑπερβολή eodem, quo *Herodotus*, significatu semel usum *Polybium* memini, XIV. 9, 8. S.

16 seq. ὁρμώμενος ἐκ Ἀνδρου) Sive ipsum *Themistoclem* ab *Andro* profectum intelligas, seu ad nuncios referas circum insulas missos, nihil offendet. *Plutarchus* ad prius inclinat, περιπλέον τε τὰς νήσους καὶ χρηματιζόμενος ἀπ' αὐτῶν, *Themist.* p. 122. c. Nihil certe urget, ut ὁρμώμενος ἐκ Ἀνδρου, stationem ad *Andrum* habens, refingatur, praesertim cum ὁρμῶν in simili ponatur re. *Reiskii* ἐκτὸς genio sermonis et *Arch.* suffragatione protegitur. Conf. lib. VI. 62. WESS.

CAP. CXIII. 4. ἀνωρίην εἶναι τοῦ ἔτους -- χειμερίσαι δὲ ἄμεινον.) Ad eandem pertinet classem [scil. vocum, quae vix alibi quam apud *Herodotum* reperiuntur; conf. *Adnot.* ad c. 112, 14.] ἀνωρίη τοῦ ἔτους, et χειμερίη

σαι: quorum prius quid sit docebunt Viri magni [Tib. Hemsterh.] observata ad Thomam M. in Ἀσπὶ νοκτόν. [ubi tamen inobservatum hunc Herodoti locum Hemsterhusius praetermisit. Caeterum, quod ἀνωρίη cum subscripto iota hic scripsit Valckenarius, id nusquam ita pictum reperi. ἀνωρίην, quod ex editis ante Med. revocaverat Wess. tenui cum Schaeef. ἀνωρίη absque iota subscripto praeferebat Med. cum F. et aliis: quos quod in Var. Lect. dixi videri ἀνωρίη debuisse, id nunc indictum velim. Quin immo verum videtur ἀνωρίη in nominativo, certe baud deterius quam ἀνωρίην. Nominativum casum cum infinitivo libenter construere Nostrum, haud multo etiam ante observavimus, ad cap. 109, 18.] Alterum χειμερίσαι, pro vulgari χειμάσαι vel παραχειμάσαι positum VI. c. 31. infra recurrit c. 126. et 130., ubi classis reliqua Persarum ἐχειμέρισε ἐν Κύμῃ. Formatum illud, ut διερίζιν, aestatem transigere; et rarius ἐαρίζιν, tempus vernum. Ἐχειμέριζε forte dederat Noster etiam c. 135. pro ἐχειμαζε, quod in alium usum adhibet VII. c. 191., ἡμέρας γὰρ δὴ ἐχειμαζε τρεῖς, tertio demum die tempestas sedavit. Loca tamen memorat lib. II. c. 22., in quae se conferunt grues ἐς χειμαστήν: sic Codd. exhibent pro χειμαδὴν. Dixit Demosth. p. 35. ὑπάρχει δ' ὑμῖν χειμαδίῳ μὲν χρῆσθαι Λήμνῳ: sic legendum puto eiecta voce δυνάμει ex vicinis repetita, ut dederit χειμαδίῳ, nempe τόπῳ. Illuc refero quod habet Etymol. p. 810, 1. Χειμαδίῳ, τόπῳ ἐφ' οὗ ἂν τις δύναιτο χειμῶνος ἰγκαθορμίσασθαι: eadem dat Suidas, ex Rhetorico Lex. ut puto, descripta. VALCK.

8. πρώτους μὲν Πέρσας etc.) Praefert insoliti quidpiam πρὸ μὲν τοὺς μυρρίους Περ. πάντας Arch. et Vallae: saltem πάντας omisissent. Glossam atque additamentum ex lib. VII. 83. arbitror. WESS.

14. κατ' ὀλίγους) Legi nec posse nec oportere κατ' ὀλίγους verissima Abreschii animadversio, advocantis Thucyd. III. 111. ὑπαπύσαν κατ' ὀλίγους: et lib. IV. 11. κατ' ὀλίγας ναῦς διελόμενοι. Vide supr. lib. II. 93. et Duker. ad Thucyd. lib. VI. p. 400. WESS.

15. τοῖσι εἶδεά τε ὑπῆρχε) Sunt, ni fallor, εἶδος εὖ ἔχοντες, sive σωμάτων ἔχοντες ἄριστα, atque adeo ἰσχυτικοί. Hos dicitur Mardonius e ceterorum turba διαλέγων, secernens,

καὶ εἰ τίσις etc., ubi forte lectio non esset deterior, καὶ ὅτισις τι χρηστὸν ἐνὶ τοῖς πεποιμένοις. Est illud ὅτισις Homericum et Herodoteum; Sophocleum ὅτοις. Ad Homeri Ἰλ. δ. 491. Eustathio adnotantur Ὅτισις, ὅτου, ὅτων, ἀντὶ τοῦ ὄντινων, καὶ ὅτοις: de quibus unum restitui poterit Aeliano de Nat. An. V. 39., ad praedam a leone relictam τὰ ἄλλα ζῶα ἥκοντα καὶ αἰσθανόμενα, ὅπου (scribendum, ὅτου) λείψανόν ἐστι τὸ κείμενον, cuius ista sint reliquiae. VALCK. — Mireris vero sollicitari a Viro doctiss. vulgatum εἰ τίσις (ion. pro εἰ τίσις,) quum nihil solennius sit Graecis, quam εἰ τις, εἰ τις dicere, ubi perinde ὅς τις, ὅς τις dici potuerat. S.

CAP. CXIV. 5. τὸ δίδόμενον ἐξ ἑαυτοῦ δέσθαι) Accipere omen, et, quidquid rex diceret, sibi sumere, bene Pavius. Itaque Laoco, cum Xerxes Mardonium poenas daturum ambigue respondisset, [lin. 16.] δεξάμενος τὸ ἥδ' ἐν ἀβίῃ. Tale δέκομεθα, ὡς βασιλεῦ, τὰ διδοῖς inf. c. 137. δέκομαι τὸν οἰωνόν, accipio omen, lib. IX. 90. et Comici Δέχου τὸν ἄνδρα καὶ τὸν ἔριν τοῦ Διοῦ Plat. vs. 63. WESS.

CAP. CXV. 4. τῆς στρατιῆς οὐδὲν μέρος) Innuit eorum militum numerum, quem saluum ex inmani illa multitudo lib. VII. 184. in Asiam reduxerit. Caussas fami pestilentiaeque acceptas fert. Non ex falso nuncius ad Atossam, Ἦκουσιν ἐκφυγόντες, οὐ πολλοὶ τινες Ἐφ' ἑττιοῦχον γαῖαν, Aeschyl. Pers. vs. 510., qui de regiis per Thessaliam properantibus copiis vs. 490. εἴθα δὴ πλείστοι θάνατον Δίψῃ τε λιμῷ τε, Nostro ferme consentiens. WESS.

11 seq. λοιμός τε τὸν στρατὸν etc.) Nihil est in his quod fictum videatur aut rationi disconveniens: quae habet Iustin. II. c. 13., pleraque sophistam potius decent quam historicum. Verum esse potuit quod scribit Tzetzes Chil. I. vs. 995., plerosque qui cum Rege secesserant, mortuos κρυμῷ, λιμῷ, πορείᾳ. Labore, fame, ac metu distabuerunt, Orosius p. 114. Herodoto prior Aeschylus, Pers. vs. 482., Στρατὸς δ' ὁ λοιπὸς ἐν τε Βοιωτῶν χθονὶ Διῶλλαδ', οἱ μὲν ἀμφὶ κρηναῖον γάνος Δίψῃ ποιοῦντες, εἰ δ' ὑπ' ἀσθματος κατὰ Διεκπερῶμεν εἰς τε Φωκίων χθόνα, Καὶ Δωριδ' αἶαν: tandem γῆς Ἀχαιοὶς πίδακας καὶ Θεσσαλῶν πόλιν ἐπισπανισμένους Βορᾶς ἰδίζαντ', εἴθα δὴ πλείστοι θάνατον Δίψῃ τε, λιμῷ τ', ἀμφοτέρω γὰρ ἦν ταῖδε: absurde Schol. τόπος, αἶτ, Βοιωτίας ἢ Κρήνη: hinc aquas nobis Crenaeas vocant, quae fontanae fuerant dicendae. In Atti-

cae pestis descriptione Lucret. VI. 1262. Multa siti prostrata viam per, proque voluta Corpora silanos ad aquarum strata iacebant, Interclusa anima nimirum ab dulcedine aquarum. Thueyd. p. 131, 79., ἐκαλινδοῦντο καὶ περὶ τὰς κρήνας ἀπάσας ἡμιθνήτες τῇ τοῦ ὕδατος ἐπιθυμίᾳ. VALCK.

19. νιμομένης ἀρπαχθῆναι) Praecessit ἄρμα Iovis sacrum, cui iuncti equi fuerunt, pascentes, ut Paeones ferebant, furto abducti. Supra VII. 55. εἴ τε ἵπποι οἱ ἱσὶ καὶ τὸ ἄρμα τὸ ἱερόν. Rediit, [lin. 21.] saepe restitutum, οἰκημένων. Vid. III. 96. WESS.

CAP. CXVI. 2. Θρήξ, ἔργον ὑπερφυλὲς ἐργάσατο) Rem fecit atrocissimam Rex Bisaltarum. Ab humana natura patrisque nomine prorsus abhorrens facinus hinc enarrans Aelianus Var. Hist. V. 11., illum scribit fuisse φιλέλληνα: quod mihi quidem obsequium Xerxi negatum non manifestat; sed idem digna scribit mansueta Graecorum humanitate, quando Thrax ob tantillam rem sex filiis oculis crudeliter eruens dicitur μὴ ποιήσας Ἑλληνικά. VALCK.

9. ἐξάρχε αὐτίων ὁ πατήρ τοὺς ὀφθ.) Sumsit hinc Aelianus Var. V. 11. verbis paullum mutatis. Addit de patre, μὴ ποιήσας ἑλληνικά, quod verum; sed regulus ille, quantumvis φιλέλλην, ut ait, origine Thrax erat; a cuius gentis atrocitate oculorum eruendorum supplicium haud fuisse alienum, damno visus experti infelices Phinei liberi et ipse tetri auctor sceleris feruntur in Scholiis ad Apollonii Rh. lib. II. 178. Alia Celeb. Iac. Perizonius. WESS.

CAP. CXVII. 5. Ἐνθῦτα δὲ κατεχόμενοι) Placebat olim addita littera κατεχόμενοι, huc delati, sive reversi, uti in Aeschyleo, a Comico acerbius perstricto, Ἦκω γὰρ εἰς γῆν τάνδε καὶ κατέρχομαι. Quoniam schedae vetant, patior vulgatum, retentos aliquantisper isthic declarans. WESS.

CAP. CXVIII. 2. Iustissimum ἐξ Ἀθηνίων, toties totiesque in Musis pravum: bonum vero ex Aldo atque aliis διεχρίετο. [lin. 4.] Ionici enim commatis χρίεσθαι, eiusdemque composita. Vide I. 21. WESS.

5. νῆς Φοινίσσης ἐπιβάς) Haec ut possent ἐκτραγωδῆσθαι, rerumque humanarum lamentari vicissitudinem, Phoenissae navi scapham substituerunt piscatoriam; ex Trogo Iustinus II. 13. hinc Orosius II. 10. Ferebant, [lin. 6 seqq.]

πλέοντά μιν ἄνεμον Στρυμονίην ὑπολαβεῖν μέγαν καὶ κυματίν. Ad-
finis Atheniensium et sautor Boreas superbum Regem il-
laesum dimittere non poterat: ventus Boreas a sua velut
sede eximie Στρυμονίας dicebatur; Στρυμονίου Βορέας meminit
Callim. Hymn. in Del. vs. 26. ubi notat ill. Ez. Spanh. qui
plura dederat ad Hymn. in Dian. vs. 114. quo loco respi-
cit Callim. Epigramma Simonidis ab Athen. servatum lib. III.
p. 125. c. ubi pro Ὡς libenter corrigerem, Ὡς ἀπὸ Θρή-
κης ὀρνύμενος Βορέας: sic Boreae penetrabile frigus indicaretur.
Quae hic praeterea traduntur, Graecorum illa videntur
commenta, Herodoto minime probata; quod observare de-
buerat Brissonius hinc illa narrans, de Regn. Pers. I. p. 33.
Vera videbantur Io. Tzetzae, Chil. I. vs. 996. Ἀπὸ Στρυμό-
νης δ' ἐπιβάς νηὸς αὐτὸς Φοινίσσης, Σὺν τοῖς ἀρίστοις τῶν Περσῶν,
κλυδῶνος γεγονότος, Κίλευσε ταύτους ἐκπηδᾶν εἰς θάλασσαν τοῦ
πλοίου. Ὅπερ δὴ καὶ διδράκασι, ἐκείνον προσκυνοῦντες, Ὅπως τὸ
πλοῖον κουφισθὲν σώσῃ τὸν βασιλέα. VALCK.

7. ἄνεμον Στρυμονίην) Laurentii a Strymonia ansam
docto viro praebuit corrigendi Στρυμονίην, quo facile care-
himus. Ab amne ventus Boreas Στρυμόνιος et Στρυμονίης,
isque inpetuosissimus. Callimachus H. in Del. vs. 25. Τεί-
χια μὲν καὶ λαῖς ὑπαὶ ῥιπῇς κε πίσειν Στρυμονίου Βορέας.
Hinc Aeschyli πνοαὶ δ' ἀπὸ Στρυμόνος μολοῦσαι. κακὸς χελοι,
Agam. vs. 200. Callimachum respexisse Hesychius videtur
in Στρυμόνιος. WESS.

18. ἐκπηδᾶν) Perplacet ἐκπηδέειν, ut ἰδιαίτερον, κα-
ταμαρτυρεῖν, et χρεῖσθαι. Quae praecedunt, obiter Dio Chry-
sostomus attigit Or. XIV. p. 231. b. In proximis [lin. 22.] χρυσὴν σι-
φάνην, etsi Mssti vulgatus praebent, vim non facio. Ho-
merum hic sequitur, σιφάνης praecipue (Eustathio ad Iliad.
Σ'. 597. docente) probantem: adde illi magnum Anim-
adversorem in Athen. lib. V. 8. [T. III. nuperae Edit.
p. 121.] VALCK.

CAP. CXIX. 1. οὗτος δὲ ἄλλος λέγεται λόγος) Scripta
exempla, quod ineditum erat, sic optime explicant. Re-
spectus est ad initium c. 118. [Immo unice verum erat,
quod nostri libri dedere: vide Var. Lect. ad h. l.] Vicinum
οὕτω εἰρήθη [lin. 3.] in Pass. nihil habere damnabile, ostendi
ad lib. IV. 157. atque alibi. WESS.

[8. τῶν δὲ ἱερῶν etc.) Ad id quod famae illi, de qua

hic agitur, opponit *Herodotus*, responderi poterat: At remigum, qui in navi erant, nautarumque cunetorum operâ opus fuit gubernatori, qua per vim tempestatis ad optatum littus eluctaretur. S.]

CAP. CXX. 4 seq. δωρησάμενος αὐτοῖς etc.) Donasse dicitur *Abderitanos* aureo acinace, καὶ τῇρῃ χρυσοπιάστῳ: quod ex Codd. revocabitur. *Tiaram* tamen infrequens fuisse puto *Regium* donum: *Acanthios* eodem quo *Abderitanos* honore Rex dignatus lib. VII. c. 116., ἰδωρήσατο ἰσθῆτι Μηδικῇ. Nusquam etiam auro distinctam χρυσοπιάστον memoratam legi *tiaram*; de qua praeter *Brisson*. multa *Gataker* Adv. Misc. posith. c. 24. sed alibi reperias χρυσοπιάστον ἰσθῆτα, et τὰ χρυσοπιάστα τῶν ἰνδυμάτων. *Abderitanos* splendido *Xerxen* eiusque exercitum excepisse convivio constat ex *Herodot.* VII. 120. Nescio an alibi tradatur quod nobis narrat *Philostr.* de Vit. Soph. p. 494. de *Protagorae* patre *Maecandrio* *Abderitano*: δεξάμενος τὸν Ἑλέην εἰσιῶ τε καὶ δώροις, τὴν ξυνουσίαν τῶν Μάγων τῷ παιδί παρ' αὐτοῦ εὔπετο. De *Protagorae* praeceptore *Democrito*, huiusque patre, paria prodidit *Diogen. Laërt.* IX. 34. testem citans *Herodotum*, de cuius nomine in aliud convertendo alibi coniecturam proposui. VALCK.

5. καὶ τῇρῃ χρυσοπιάστῳ) Ex *Vallae* Latinis locum instauravit de Pauw: recte factum Mssiti testantur. Med. et paucorum τῇρῃ formam praefert insolitam, nec usquam obviam, cedereque meliori debuit. Quid de docto in Germania viro existimabimus, Aldinum τῇρῃ χρυσοπιάστῳ tuente, et poculum auro inductum excogitante? Quid? Sed mihi tempero. Τεμῆρης, si qua apud audaciorem poetam, [vide *Athen.* XI. p. 550. f. et 497. b.] in Musis et solutae orationis auctoribus de poculo nunquam. Mos quoque Persicus, uti ad hunc diem in Oriente, donare vestes, tiaras, acinaces. De *Acanthiis* lib. VII. 116. καὶ ἰδωρήσατο σφραγὶς ἰσθῆτι Μηδικῇ *Xerxes*. Post illa [lin. 6.] ex Codd. λέγοντες ἰμοὶ γε οὐδ' αὖ μὴ πιστά, quomodo scriptum superius, reverterunt. Parum quoque afui ab illis, quae isti de *Abderorum* situ, innovandis. Resedit in petus. Arripiant, quibus volupe erit. WESS.

CAP. CXXI. 5. τὴν μὲν ἐς Ἰσθμὸν ἀναθεῖναι) *Priscae* pietatis istam partem ostendit magis *Iac. Ph. Thomassinus*, *Herodot.* T. VI. P. II.

Donar. c. 19., quam explicuit. Ad rem significantissimae fuissent dedicatae hae triremes, nec minus a Phormione et popularibus consecratae Neptuno ad Rhium Aetoliae apud *Thucydidem* II. 84.; tum Iovi Casio in Corcyra insula, ex solidiore tamen materia, in *Procopii* Bel. Goth. lib. IV. 22., ut alias ne tangam. WESS.

CAP. CXXII. 2. *ἡ λελαβήκει*) Hic quoque nunc scribi malim *ἡ λελαβήκει*, num accepisset: quod supra Codices dederunt p. 217, 7. [III. 42, 20.] Vulgatam praefert, ubi haec describit, *Plutarch.* de Herod. Mal. p. 871. c. aegerrime ferens, huic de Aeginetis iudicio Delphicum Deum hic auctorem inscribi; is enim iuxta *Herod.* [lin. 4.] ἀπαίρει αὐτοὺς τὰ ἀριστήια τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας. Acerbe *Plutarch.* Οὐκ ἔτι Σπύθαις, αἶτ, οὐδὲ Πέρσαις, οὐδ' Αἰγυπτίοις τοὺς ἑαυτοῦ λόγους ἀνατίθῃσι πλάττων· (ὥσπερ Αἰσωπος κέραξι καὶ πύθκοις) ἀλλὰ τῷ τοῦ Πυθίου προσώπῳ χρώμενος, ἀπαθεῖ τῶν Σαλαμῖνι πρωτείων τὰς Ἀθήνας. Quem toties criminose traducit tanquam ad voluntatem Atheniensium loquutum, cur illis huc sponte sua praetulisset Aeginetas? Si de Aeginetis scripta falsa fuissent, aut Athenis negata, iussus et illa potuisset μετασκευάσαι: adeo neque huic criminationi species adest probabilitatis. VALCK.

5. *τὰ ἀριστήια τῆς ἐν Σαλαμῖνι etc.*) Animadvertit *Plutarchus* liquida in his malignitatis indicia, sed iratior: posito animi aestu (*Vit. Themist.* p. 120. c.) Nostro, neque illaudato, accedit. *Aeginetis*, sive astu id evenerit Spartanorum, seu reapse ad Salaminem ceteros gloria anteierint, palmam inter civitates fuisse contributam, praeorum consensus est, *Diodori* lib. XI. 27., *Aeliani* Variar. XII. 10. etc. Mox [lin. 8.] male, etsi crater aureus fuerit, schedae *Arch.* Redi ad lib. I. 51. WESS.

CAP. CXXIII. 4. *δίτινον τὰς ψῆφους etc.*) Nolo, quamquam locuplete pristinum auctoritate munitur, liitem recepto movere. [Vide mox *Valckenario* notata.] Ἐφερον, quod duobus in Codicibus, adstipulatores *Aristidem* T. II. p. 218. et *Plutarch.* Them. p. 120. d. nanciscitur: hic enim ἀπὸ τοῦ βωμοῦ τὴν ψῆφον ἔφερον οἱ στρατηγοί; plenius ille, καὶ φερόντων τὴν ψῆφον ἀπὸ τοῦ βωμοῦ τοῦ Ποσειδῶνος περὶ τῶν ἀριστίων: unde *Canterus* Chaeronensis arae *Neptuni*, Ποσειδῶνος, titulum instauratum voluit, Nostro

praeceunte. Ambo vero in latis sententiis ab Herodoto abeunt, et *sumtas ex ara tabellas*, sive ψήφους, significant; nec prave, pro diverso respectu. Insequens [lin. 8.] δεύτερα δὲ accipiendum pro δεύτερον δέ. Aristides, ἕκαστος γὰρ ἑαυτὸν πρῶτον φέρων, δεύτερον συνέπιπτον ἅπαντες φέροντες Θεμιστοκλῆα, Herodotea adumbrans; in quibus συνέπιπτον, sollemnne in tabellis et sortibus, urnâ cadentibus, lib. I. 206. V. 22. oppido venustum. WESS.

Ibid. δινέμενον τὰς ψήφους) Revocarem reiectum δινέμεντο. Athenis, causâ utrimque dictâ, qui iudicibus distribuiebant singulis τὰς δύο ψήφους, hi dici poterant διανέμεν τὰς ψήφους. Sed apud Herod. Graeci duces inter se calculos dividentes, quibus ferrent suffragia, δινέμενον τὰς ψήφους; et quidem ἐπὶ τοῦ Ποσειδέωνος τῷ βωμῷ, ad altare Isthmii Neptuni; ut Dei maiestate moti sancte iudicarent, τὸν πρῶτον καὶ τὸν δεύτερον κρίνοντες (sive κρίνοντες, iudicaturi) ἐν πάντων. Herodotea Plutarch. interpretatur in Them. p. 120. D. ἀναχωρήσαντες εἰς τὸν Ἴσθμόν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ τὴν ψήφον ἔφερον οἱ στρατηγοί. Hoc Athenis etiam nonnunquam factum liquet ex Demosth. de Cor. p. 162., ubi ἡ βουλὴ ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου dicitur ἀπὸ τοῦ βωμοῦ φέρουσα τὴν ψήφον. Or. c. Macart. p. 601., τὴν ψήφον, καιομένην τῶν ἱερῶν, ἀπὸ τοῦ βωμοῦ φέροντες τοῦ Διὸς τοῦ Φραγρίου, - - ἐψηφίσαντο τὰ δίκαια. Mera iterum est cavillatio, quod scribit Plutarch. T. II. p. 871. D. qui ipsemet dixerat in Themist. p. 120. D. Θεμιστοκλῆς δὲ (καίπερ ἄκοντες ὑπὸ Θένου) τὸ πρῶτον ἀπέδοσαν ἅπαντες. VALCK.

CAP. CXXIV. 3. ἐβώσθη τε καὶ ἰδοξώθη) Vindicavimus prius ab iniuria H. Stephani lib. VI. 131. Ἐδοξώθη in eadem Recensione Voc. Herod. [idem Stephanus] legi posse ἰδοξώθη, quod utique ipse, Aldo deserto mutaverat, suspicionem movet, nec urget tamen, idque rectissime. WESS.

6. ἐς Λακεδ. ἀπίκετο, θύλων τιμηθῆναι) Verisimilius mihi videtur quod Plutarch. narrat in Themist. p. 120. D. Spartam vocatum deductumque a Lacedaemoniis fuisse Themistoclem, sibi nempe metuentibus nunc tandem, μὴ ποτὶ Θεμιστοκλῆς, ἀγανακτήσας ἐπὶ τῷ συμβιβησθῆναι, κακὸν μέγα βουδένυσται κατ' αὐτῶν καὶ τῶν Ἑλλήνων, ut scribit Diodor. XI. e. 27. idcirco tum ἐτίμησαν αὐτὸν διπλάσις δωραῖς τῶν τὰ ἀρι-

εἰς αἰδοφόρων. *Iuxta Libanum T. I. p. 14. c. illum ἰστέφονον, τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας ἀφορμὴν ποιοῦμενοι τὴν ἐκείνου διάνοιαν. Multiplicem honorem ipsi tum tributum a Lacedaemoniis enarrat et Plutarch. In Herod. legerem [lin. 12.]*
ex marg. Stephani προέπεμψαν ἀπὸ πάντα τριηκόσιοι Σπαρτιηῖες ἀνδρες: quomodo honore neminem alium dicuntur prosequuti. Hoc apud Thucyd. I. c. 74., Spartanis in memoriam revocat orator Atticus: Themistocles, ait, αἰτιώτατος ἐν τῷ ὅτι ναυμαχῆσαι ἐγένετο, ὅπερ σαφέστατα ἔσωσε τὰ πράγματα καὶ αὐτοὶ διὰ τοῦτο δὴ μάλιστα τιμῆσθε ἀνδρα ξῖνον τῶν ὡς ὑμᾶς ἐλθόντων: sic scripta Codices exhibent. VALCK.

ἐπεὶ 2. προέπεμψαν ἀπὸ πάντα) Non nescio patrocinium, veteri ἀπὸ πάντων paratum. Praestat ex scriptis exemplis depromptum, estque apud Aristidem T. II. p. 219. in memorabili hoc Atticum imperatorem deducendum et prosequendum, comitatu: memorabili inquam; nihil sane ad honorem amplius et ad gloriam, magnificentius publice a Spartanis laudato accedere potuit, quam a trecentis equitibus, primae nobilitatis, et regum stipulatoribus lib. VI. 56., [conf. Adn. ad VII. 205, 9.] ad Laconicae fines honorifice deduci. Praedicant hoc eius decus Aristides, Plutarchus, Atheniensiumque legati, ad Spartanos perorantes in Thucydidis lib. I. c. 74. WESS.

CAP. CXXV. 2.) Τιμόδημος Ἀφιδναῖος) Vallae Ἀφιδναίων hand agnoscanti, nedum Ἀθηναίων, modo plures adforent suffragatores, adsensum cupide praeberem. Belbinita fuit Timodemus. Memini pulcre, Io. Meursium insulam Belbinam Atticae populis sive pagis sine teste inseruisse, et Sponii meruisse censuram errantis tamen longe ob negatos insulae incolas. Alia omnia Strabo VIII. p. 576. et IX. p. 611. [p. 575. c. et p. 398. n. ed. Cas.] Iam Belbinita si Timodemus, quomodo Aphidnaeus? Nam Ἀθηναῖος Arch. ex sequentibus, quoniam librarius, sicuti in Valla, aliquid deesse suspicabatur, huc venisse videtur. Fuisse vero Belbinitanum, acre Themistoclis responsum arguit. Simile Platonis de Rep. I. p. 350. A. et Plutarchi Them. p. 121. A.; quo Seriphio obrectatori Themistocles, ἀλλ' οὐτ' ἐν ἐγὼ Σερίφιος ὢν, ἐγενόμην ἐνδοξος, οὐτε σὺ Ἀθηναῖος. Qui quidem ex insula Seripho, hic ergo ex Belbina, insula ex adverso Atticae obscuriore, cuius habitatores ob vilitatem

adeo contemtibiles, ut Βελβιτης Graecorum convicia celebraretur. Testis est Teles philosophus apud Stob. Serm. XXXVIII. p. 233., ubi nunc Βελβιτης, sed ad nostri praescriptum de Abr. Ortelii sententia reformandus. Si boni tamen commatis Ἀφιδναῖος, quod valde metus, quippe dicto Themistocleo nervos incidens, solam aperit, est, ut Timodemus, domo Belbinita, ius civitatis Athenis ob nescio quae merita, qualis Cl. de Pauw diuination, comsecutus fuerit et Aphidnaeis additus. WESS. — Nihil profecto rationi magis consentaneum videtur, quam Pausi haec interpretatio. S.

Ibid. Τιμόδημος Ἀφιδναῖος) Adversarium in administranda republica saepius expertus Aristiden, habuit et Alcmaeonem Themistocles, teste Plutarcho Tom. II. p. 806. Hic memoratus virtutis Themistoclis ignobilis obtrektor Timodemus demo censebatur Aphidnaeus, ut supra Callimachus fuisse dicitur Polemarchus lib. VI. c. 109. H. Steph. ad h. l. Vallæ, inquit, Ἀφιδναῖος omisit, aut potius non legit, quod certe suspectum etiam reddunt quae sequuntur. Vallæ potius suspectam fuisse puto Codicis scriptionem Ἀθηναῖος, in Arch. etiam inventam, atque illum omittendum censuisse quod emendare non poterat. Kühnius in Pausania, et vir Doctiss. Aug. van Staveren in Apollodoro, corrigunt Ἀφιδνας pro Ἀθήνας: vid. Miscell. Obs. X. p. 382. Vereor ne correctiones istas labefactet epigramma Cypselidarum ad eandem pertinens Castorum historiam apud Pausan. V. p. 425. Τυνδαρίδα Ἑλέαν φέρειν, Αἶθραν δ' Ἀθήνας ἔλκετον: et quidni canere potuit de Therapnaeis fratribus. Alaman, ὡς Ἀθήνας ἔλοιεν. Eximiam mox lectionem, [lin. 4.] φθόνη καταμαργέων, Herodoto vindicavit Clar. Wess. in Diss. Herod. p. 203. VALCK.

3. ἐπιφανέων ἀνδρῶν) Adiuncto ex schedis nihil ad hanc rem utilius. Retinendum-ne vero καταμαργπτίων, an Codicum καταμαργέων revocandum, haesitavi. Visum hoc, a Valæ, quod Portus coniiciendo tenuit, lectum, aequius melius. Nam καταμαργπτειν, inprehendendo tritum, solitarie deponi, vix tolerabile. Contra καταμαργᾶν, et more Ionico καταμαργέειν, protervi hominis et invidia rumpentis insaniam egregie declarat. Quo qui ingenio μεμαργωμένοι κνηθροισί Aeschilo Suppl. 766. In vicinis [lin. 7.] scholion

ἐκκείνῃ καὶ Masti extrudunt, alioqui non in absurdis, uti lib. VII. 158. WESS.

8. εἰς. οὐτ' ἂν ἐγὼ ἰὼν Βελβινίτης) Unius Herodoto *Platonis* opponi potest testimonium (nam a Platone sumserunt Cicero ceterique) lib. I. de Rep. p. 329 seq. Τὸ τοῦ Θεμιστοκλέους εὖ ἔχει, ὅς τῳ Σερφίῳ λοιδوروμένην καὶ λέγοντι, ὅτι οὐ δὲ αὐτὸν, ἀλλὰ διὰ τὴν πόλιν, εὐδοκμοῖ, ἀπεινίνατο, ὅτι οὐτ' ἂν αὐτὸς Σερφίος ἂν ὀνομαστός ἔγινετο, οὐτ' ἂν ἰκνίνοι Ἀθηναῖος. Velut Seriphio cuidam dictum habet et Plutarch. T. I. p. 121. A. et T. II. p. 185. c. qui dictum etiam Stratonici nobis servavit ad hospitem quemdam suum Seriphium, T. II. p. 602. A. Ciceronis de Senect. c. 3. verba compararunt ad illa Platonis, praeter illius interpretes, P. Leopardus Em. lib. XVIII. c. 23. et Andr. Dounaeus in Demosth. p. 34. Herodotei Themistoclis Βελβινίτης, sive potius Βελβινίτης, obscurae cuiusdam insulae *Belbinae* civis fuit, quae ab Attices promontorio Sunio non longe remota *Scylaci* p. 45. memoratur et Straboni: vid. Pinedo et Berkel. ad Steph. Byz. in Βίλβινα: hinc Βελβινίτης formatum praeter Berkel. et Holsten. vidit Io. Meurs. Misc. Lacon. IV. c. 4. qui, istius insulae non recordatus, insularum tamen sensit debuisse designari *Teleti* apud Stobaeum p. 233, 5. καὶ ἐπιδίδουσι μὲν, ὅτι Κύπριος, ὁ Μυκῶνιος, ὁ Βελβινίτης, corrigens Βελβινίτης: sed, qui tam multa de nobilissima insula Cypro collegerat, mirari certe debuit, hic tanquam convitium poni si quis dicatur Cyprius: libenter ista sic corrigerem: καὶ ἐπιδίδουσι μὲν ὅτι Κύπριος, ὅτι Μυκῶνιος, ὅτι Βελβινίτης. VALCK.

CAP. CXXVI. 3. στρατοῦ, τὸν Μαρδάνιος ἐξελέξατο) Nimiae doctissimorum virorum in re, me iudice, aperta fluctuationes. Mardonius legerat sibi, Xerxe largiente, ex inmanibus eius copiis ccc. millia; quo de Mardonii exercitu Artabazus adscitis lx. millibus abeuntem regem stipavit atque ad Hellespontum comitatus est, reductis iisdem Thessaliam versus. Ex copia itaque discrepantia scripturae τὸν Μαρδ. ἐξελέξατο selegi. WESS.

CAP. CXXVII. 6. Κριτοβούλῳ Τορωναίῳ ἐπιτροπεύειν) Non ausim hinc quidquam auferre aut demutare: non ἐπιτροπεύειν, in cura et administratione civitatis frequens, lib. III. 15. et 82.; non Τορωναίῳ, siquidem Toronaei is generis. De Valla sileo. Recte castigatur, ad unum Critobulum

adplicans, quod toti Chalcidicae genti concessum. Confer Is. Casaubonum in Strabon. X. p. 685. [Comment. ad pag. 447. ed. Cas.] WESS.

CAP. CXXVIII. 3 seqq. Τιμόξενος ὁ τῶν Σικωνίων στρατηγός etc.) Cum Artabazo dicitur egisse de urbe Potidaea prodenda, ὅτινα μὲν τρόπον ἀρχὴν, ἔγωγε οὐκ ἔχω εἶπαι, - - - τίλος μόντοι τοιαύτη γίνετο. Ista opinor recte Vallam cepisse, incertum mihi quonam modo ab initio; - - - ad extremum ita actum est. Opponi enim hic ἀρχὴν et τίλος recte Koenius animadvertit; mirorque cur non nominati Bos-sii ex Obs. Crit. pag. 59. novam versionem veteri substituerit Clar. Gronov. Quod hic narrat Noster, velut Artabazi commentum retulit Polyæn. VII. c. 33, 1. ubi Timoxenus dicitur Σικωνίος. Herodoti tum forte immemor, Σικωναῖος, tamen illic legendum sensit Cl. Andr. Heringa Observ. c. 15. p. 130. Varios modos enarrans epistolas occulte mittendi Aeneas in Poliorcet. c. 31. velut modum quintum decimum haec habet de Timoxeno et Artabazo Herodoti, quem paene ad verbum descripsisse Aeneam monuit Casaubon. VALCK.

8. παρὰ τὰς γλυφίδας) Ab Aenea Poliorcet. cap. 31. p. 1704. [p. 466. ed. Lipsiens.] bene hinc derivata corrupe-rant librarii, corrupta optime integravit Casaubonus. Polyæno, iisdem (lib. VII. 33, 1.) uso, proditor Timoxenus Σικωνίος, in Cod. Florentino Σικωναῖος, cui primas Maasvi-cius cur negavit? idem Berglerus miratur. Praeterea [lin. 4 seqq.] ὅτινα μὲν τρόπον ἀρχὴν ἔγωγε etc. explicuit Cl. Bos Obs. Crit. cap. 11. aliter atque oportebat. WESS.

Ibid. τοξέματος παρὰ τὰς γλυφίδας) Haec minus recte con-versa egent levi correctione, τοξέματος περὶ τὰς γλυφίδας περιελάξαντες: verbis adiectas sic solet Noster repetere prae-positiones: ad eam rationem Aeneae suo Casaubonus re-stituit: οἱ δὲ τοῦ τοξέματος περὶ τὰς γλυφίδας ἐλάξαντες τὸ βέλιον, circa sagittae crenas epistolam volventes. [ubi quidem alia parte errantes librarii περὶ recte dederunt.] Sequentia ferme describens Herodoti [lin. 10.] τὸ ἐπ' αἵστος, interpretatur καταφανής. Ubi Nostro Persa duntaxat dicitur ἀμαρτῶν τοῦ χωρίου, ad ista haec adduntur apud Aeneam, διὰ πυνυῖμα καὶ φαύλην πτέρωσιν, quae Casaubonus omisit in versione: isto-rum tandem loco, τὸν δὲ βλήντα περιέδραμε ὄμιλος, [lin. 13.]

Aeneas dedit, πρὸς δὲ βληθέντα περιέδραμεν ὄχλος: ubi proxima totidem sunt verba *Herodoti*. In *Timoxeni* scelere tegendo collegarum providentiam illam in exemplum laudabile Noster lectori suo commendatam voluit. VALCK.

16, παρ' ἡμῶν) *Mediceum* deserui, sine ullo fulcro incedentem; structura tamen non improba, et lib. III. 114. atque alibi sese offerens. Quae vero deinceps [lin. 18.] μὴ καταπλήξαι. Τιμοξένου προδοσίῃ, de *proditionis supplicio* in Latinis *Vallae* sumuntur, indignante, neque iniuria; Porro; qui, ob *proditionem Timoxenum* metu non percellendum, ex communi eius verbi notione, haud prave. Mihi, ut ingenue dicam, blanditur quodammodo *Arch.* μὴ καταπλήξαι. Τιμοξ. προδοσίῃ, non implicare *proditionis* erimine. Notum in *Musis* καταπλήκειν usu diversiore, nec hunc tamen sermonis genius adspernatur. WESS.

CAP. CXXIX. 2. γίνεται ἄμπωτις) *H. Stephanus* [post Ἀραβ. de comma interserens, quod et *Gronov.* tenuit] male separavit iungenda: Ἀραβὰς δὲ ἐπιθεὶς πολιορκίῳ etc. Ad *Longinum Iac. Tollio* p. 70. hic ἄμπωτις dici videtur; quam mox *πλημμυρίδα* vocat *Herodotus*: ubi paulo post nostris in exemplaribus mentio fit τῆς τε ῥηγίνης καὶ τῆς πλημμυρίδος, forte disputari posset idem-ne voces illic denotent an diversa; sed hoc dubium esse nequit, quin et hic opposita sint, ut apud alios, ἄμπωτις et *πλημμυρίς*. ἄμπωτις maris est recessus, ἀναποδίντις τοῦ ὕδατος, quum aqua velut resorbetur: *πλημμυρίς*, aestus, vel aestuantis aquae accessus. *Homeri Charybdis* τρεῖς τ' ἀνίσταν ἐπ' ἡμάτι, τρεῖς δ' ἀναρροῦσδεῖ, *Od. M.* 105. *Demosthenes Thrax* in sua *Paraphrasi* posuerat, *Eustathio* teste: ἡ ὀνομαζομένη μὲν Χάρυβδις, αὐτὴ δὲ τοῦτο ἄμπωτις τοῦ πελάγους βιασιώτατη, καὶ αὖτις πλημμύρα. Quae aliis *πλημμύρα*, *πλημμυρίς*, vel *πλημή*, Ionibus et *Herodoto* dicta fuit ῥηγίνη. Errantem *Suidam* in voc. Παχσαν recte corrigit *Küster.*; sed aptiora dare potuerat eam in rem istis paulo post hoc capite lectis; quae sola dedit et in *Indice suo* *Portus*: conf. I. *Wasse* ad *Thucyd.* p. 244, 10. et *H. Steph.* *Thes. Ling. Gr.* III. p. 671. D. *Herodotus* lib. VII. cap. 198. in *Maliæ*o, inquit, sinu ἄμπωτις τε καὶ ῥηγίνη ἀνὰ πᾶσαν ἡμέρην γίνεται, quotidie maris sunt recessus et accessus. De sinu Arabico Noster II. c. 11, ῥηγίνη ἐν αὐτῷ καὶ ἄμπωτις ἀνὰ πᾶσαν ἡμέρην γίνεται: sed huius sinus accolae barbari, iuxta

Dibdor. Sicul. III. c. 40., memoriam servabant μεγάλης τινός γενομένης ἀμπαύσεως, quā sic mare refugerat, ut fieret τοῦ κόλπου ξηρὸς πᾶς ὁ τόπος: postea tamen aiebant πάλιν ἰπελδοῦσαν ἑξαίσιον πλήμην (ῥηχίν Herodoto) ἀποκαταστήσαι τὸν πόρον εἰς τὴν προὔπαρξασαν τάξιν. In istis solito longe maior aquarum recessus accessusque μεγάλη τις ἀμπαυσις et ἑξαίσιος πλήμη dicuntur: nostro quoque loco Herodoti res narratur illic inexpectata et ad eum modum invisitata: ut adeo poena videretur a Neptuno Persis immissa: nam fuisse dicitur ἀμπαυσις τῆς θαλάσσης μεγάλη, et ἰπελθεῖν πλημμυρὶς μεγάλη, ὅση οὐδαμᾶ κω. Iam rationem exputare nequeo, cur voces idem significantes, quibus facile quis in errorem induceretur, iungi voluisset Herodotus: suspicor adeo, quam primum πλημμυρίδα dixerat, hic iterum suo more ῥηχίν dixisse, atque ista καὶ τῆς πλημμυρίδος ab alia manu inventa, ut Noster [lin. 11 seq.] tantum dederit: αἴτιον δὲ λέγουσι Ποτιδαῖται τῆς τε ῥηχὸς καὶ τοῦ Περσικοῦ πάθεος γενέσθαι τόδε: hanc vero causam fuisse tradunt Potidaeae maris intantam altitudinem exaestuantis istiusque Persarum cladis. VALCK.

12. τῆς τε ῥηχὸς καὶ τῆς πλημμυρίδος) Merito L. Küsterus miratur Suidam in Ῥαχίαν scribere, Ionibus Ῥηχίν eandem esse ac τὴν ἀμπαυσιν καὶ τὴν ἀναχώρησιν τῆς θαλάσσης, h. e. maris recessum; siquidem aestus illis est maris, sive eius accessus: certe Herodoto ἀμπαυσις καὶ ῥηχίν semper de recessu et aestu, lib. II. 11. VII. 198. et ῥηχίν eodem libro cap. 37. Quare et hic, nisi cui de glossa suspicio veniat, ῥηχίν καὶ πλημμυρὶς rem eandem συνωνύμως ex Porti opinione indicant. Docte Nonnus, prudentior Suida, de utriusque vocabuli notione ad Gregor. Naz. Stelit. II. p. 163. WESS. (19. οὕτω ἔπρηξαι) Usitatissimam in pessimo successu formulam [quā careri h. l. posse Gron. censuerat] hinc amhari non sustineo. Supra lib. III. 25. ὁ μὲν ἐπ' Αἰθίοπας στόλος οὕτω ἔπρηξε. IV. 77. οὗτος μὲν νυν οὕτω δὴ ἔπρηξε. VI. 44. ὁ μὲν δὲ ναυτικός στρατός οὕτω ἔπρηξε. WESS.

CAP. CXXX. 1. Ὁ δὲ ναυτικός ὁ ἔπρηξε) Satis olim commodum Ὁ δὲ ναυτικός στρατός ὁ ἔπρηξε Gronovius immutavit, quem vide. WESS. — Ut saepe ὁ πειρᾶς, sic et nunc ὁ ναυτικός (scil. στρατός) dici potuisse monuit Gronov. quemadmodum c. 131, 4. et VI. 96, 16. Sic vero et VII. 203, 7. S.

4. ἔαρος δι' ἐπιλάμπαντος) Codices etiam praebeant I. cap. 190. ἔαρ ὑπέρλαμπι: hic si darent ἔαρος δι' ὑπολάμπαντος, praeferrem ut usitatus. Hoc ubi habet Chariton III. p. 51, 9. dedit Herodotea Clar. D'Orvillius, ex ἐπιλάμπαντος hoc in loco maius incrementum colligens; sed confutat illud vox adiecta πρώιος: paulo etiam post memoratur τὸ ἔαρ γινόμενον, oppositè ad ἔαρ ὑπολάμπον, vel ὑποφαίνον. Nusquam apud Xenophontem invenietur, ut puto, ἔαρ ἐπέφαινε: sed ἔαρ ὑπέφαινε p. 292, 27. 500, 17. et alibi. Sic Livius orditur librum XXII. *Iam ver. appetebat, et Hannibal ex hibernis movit*: ista Codicum lectio ceteris videtur anteposenda. [Vulgatum ἐπιλάμπι. constanter tenent libri omnes.] Hic Herodoto scribi quoque potuerat, ut alibi solet, αἶμα τι ἔαρ ὑπέρλαμπι, καὶ ὁ ναυτικός συνελέγτο ἐς Σάμον: eleganter nunc ponitur, πρώιος συνελέγτο, *maturus*, pro πρώι. Pro ὀψι, *sero*, ut Latinis *serus*, non usurpatur (quod sciam) ὄψιμος, sed ὀψίζων: pro σκότους ἔντος, σκοταῖος adhibetur, ut *vespertinus*. VALCK.

10. ὁ Ἀμίτρης) Fuerat Ἰθαμίτρης, sicuti lib. IX. 102. cuius priore obsolescente littera, mutataque altera, id prodiit, quod cernitur: nam eundem describi, dubio vacat. Fuerit-ne Ἀργύντης Ἰθαμάτρω lib. VII. 67. huius frater, et patris hinc corrigendum nomen, non adfirmavero. Verius προήσαν ex Codicum discorde scriptura, et τὸ πρὸς ἰσπέρης, quod c. 132. WESS.

CAP. CXXXI. 5 seqq. Λευτυχίδης ὁ Μενάρεος etc.) Leotychidae pater et avus memorantur etiam supra lib. VI. c. 65. Proavus, abavus, ceterique maiores, ad Theopompum usque, aliunde ferme sunt ignoti, quippe qui Sparta non regnaverint. Sed, si septem isti, qui post Leotychidem primi memorantur, non fuere Reges, scribi non potuit hoc capite [lin. 13.] οὗτοι πάντες πλὴν τῶν δυῶν: corrigendum videtur, οὗτοι πάντες, πλὴν τῶν ἑπτὰ τῶν μετὰ Λευτυχίδα πρώτων καταλεχθέντων, οἱ ἄλλοι βασιλεῖς ἐγένοντο Σπάρτης. Levissima correctio, quae Iac. Palmerio debetur, fit unius literae mutatione; reliqua Palmerii molimina probari nequeunt. Reges Proclidas enumerans Herod. forsan in generis auctore Procle substitit, aut in primo potius iuxta Lacedaemonios Rege Aristodemo; atque hunc etiam ultimum posuerat recensens Eurysthenidas lib. VII. c. 204.

Ab aliis dissentientes Lacedaemonii (lib. VI. cap. 52.) λέγουσι αὐτὸν Ἀριστόδημον τὸν Ἀριστομάχου, τοῦ Κλειδαίου, τοῦ Ἰλλου, βασιλεύοντα ἀγαγὼν σφίας. Quantillum iam fuit exemplaria Herodotea corrigen- tibus illinc repetitos Aristomachum, Cleodaeum, Herculem, ad utramque seriem adiciere, aut in margine memoratos in contextum recipere. Septem istis omissis, hic (si vera suspicor) decem Reges memorarentur Leontychidae progenitores ex Heraclidis sati, *Aristodemus*, *Procles*, *Sous* (hunc recte, opinor, *Io. Meurs.* inserit reliquis, *Euryphontis* patrem, de *R. Lacon.* cap. 15.) *Euryphon*, *Prytanis*, *Eunamus*, *Polydectes*, *Charillus*, *Nicander*, *Theopompus*: hic *Herodoto* decimus, aliàs Regum dicitur ex ista familia nonus, quia non *Aristodemus*, sed primus Rex statuitur *Procles*. In his nostris, Ionice scriptis, mirari licet [lin. 10.] formam nominis Εὐρυφῶντες, illam quidem instar aliorum ex δων contractorum legitimam, sed in hoc nomine inauditam; in quo scribendo nota non nostrorum tantum exemplarium sed et veterum est inconstantia; quam exposuit *F. Sylburg.* ad *Pausan.* [lib. III. c. 2.] pag. 208. Hinc incerti fluctuant recentiores *P. Faber Agon.* III. 18. *Iac. Palmer.* Exerc. pag. 381. *Nic. Cragius*, *Io. Meursius*, *Ez. Spanhem.* ad *Iulian.* pag. 129. Εὐρυφῶν, hoc loco positum, commendat, quam genuinam puto, scriptionem Εὐρυπῶν, *Pausaniae*, me iudice, tribuendam et *Plutarcho*, in cuius *T. I. p. 662. E.* pro Εὐρυπῶντι δὲ, scribendum Εὐρυπῶντιδαι. Rarissimam formam patronymicam nobis servavit *Etymol.* p. 397, 12. Εὐρυπῶδης, quae non sane censi debet ex Εὐρυπῶντιδης κατὰ συκοπὴν nata, sed potius ex αἰδης contracta, sicut Μανῶδης et similia. *VALCK.*

6 seqq. τοῦ Ἡγησίλειω etc.) Ex *Eurysthenidarum* familia Ἡγησίλειω lib. VII. 204. leniore est spiritu: idem lib. VI. 65. Ἄγης, non sine lite. [Vide ibi notata.] Reliqua *Proclidarum* series; ubi scriptores priscos in consilium miseris, multis premetur difficultatibus. Omnes, ait, reges fuisse, exceptis duobus primis post *Leontychiden* depositis. Ubi vero *Anaxandridae* regis, filii *Theopompi*, nepotisque eiusdem *Archidami*, pronepotis *Anaxilai* et abnepotis *Leontychidae*, inter *Spartanos* reges mentio? *Pausaniae* III. 7. *Proclidarum* successionem multo digessit aliter;

habetque sibi suffragatores magnae in talibus auctoritatis. Ista ad inconmoda cum Nobil. *Palmerius* animum attenderet, nossetque, *Aristodemum*, *Aristomachum*, *Cleodaeum*, *Hyllum*, in Spartanorum regibus haud censeri; scriptum [lin. 13.] fuisse decrevit, πλην τῶν δ' ὑστέρων καὶ τῶν ζ' μετὰ Λευκχιδεα πρώτων καταλεχθέντων, exceptis quatuor ultimis, et iis septem, qui post *Leutychiden* recensiti sunt, Exercit. in Gr. Auctor. pag. 39. Quae optimi viri medicina modum excedit, nec pravis sanitatem reddit. Prava reliquit [lin. 8 seq.] quae sic fingi debebant, Χαρὶλλον, τοῦ Πολυδέκτεος, τοῦ Εὐνέμευ: nam *Charillus Polydectis* fuit filius, *Eunomi* nepos, sicuti *Io. Meursius* Regn. Lacedaem. cap. 16. et *Ed. Simsonius* Chr. An. M. 3107. docuerunt. Perperam praeterea abest *Sous*, *Euryphontis* pater, *Proclis* filius, eodem *Meursio* c. 15. monstrante. Omnes hae turbae et errores iniuriae temporum et librariorum debentur; expeditu, silentibus Codicibus, inextricabiles. Amplexus *Χαρίλλου* sum nomen, obtemperans *Pausaniae* pluribusque aliis; inde *Χαριλάου* apud *Plutarch.* in *Lycurg.* frequentatur titulus. WESS.

CAP. CXXXII. 13 seqq. τὸ γὰρ προσωτέρω πᾶν etc.) Formido urgebat ex Persarum maximo potentatu, tum etiam, quod Graecorum multi accurata ulteriorum locorum notitia deficerentur. De multis loquor; nam Atheniensibus ora Asiae et Thraciae ad Hellespontum navigationibus in Sigeum, Ephesum, Chersonesumque exploratissima erat; neque Spartanis ignotus Sami viciniaque situs lib. III. 46. Haud districte ergo haec sumenda, nec de omnibus omnino Graecis, sicuti accepisse videtur *Libanius* Or. XIX. p. 480. ubi ὑπερνεχθῆναι Δήλον Φοβερόν fuisse olim τοῖς Ἑλλήσιν adseverat. Quam quidem Sophistae aberrationem *Cl. D'Orvillius* Miscell. Obs. Vol. VII. p. 11. redarguit. WESS. — Est in his sane hyperbolica quaedam descriptio metus atque terroris, qui Graecos, quamvis *Salaminia* pugna victores, tamen deinde etiamnum percussos tenebat, aut denuo subinde (ut fere fieri solet) eisdem obrepebat, magnitudinem cogitantibus periculi e quo praeter spem opinionemque emergerant; quum praesertim etiam tunc et *Marodonius* cum immani exercitu in Graeciae visceribus haereret, et in *Ioniae* ora, si classem eo mitterent, *Xerxes*

et classis suae haud poenitendas reliquias et alias ex Asia contractas formidabiles copias opponere illis posset. S.

16. συνέπιπτε δὲ τοιοῦται) Concinnius Arch. τοιοῦτον sive τοιοῦτο, quae et Pavii coniectura, belle observantis, planiorem futuram descriptionem, si [lin. 17. et 19 seq.] τὸ πρὸς ἰσπέρης κατωτέρω Σάμου et τὸ πρὸς τὴν ἡῶ ἀνωτέρω Δήλου Scriptor maluisset. Sic manifestior Persarum ex orientis plaga progressus infra Samum, et Graecorum ab occidente ultra Delum. Verum Noster maluit vulgatum, habita utriusque itineris diversa ratione et respectu. WESS. — Et ego olim in eam incideram cogitationem, temere fortasse inter se permutatas esse sedes vocum ἀνωτέρω et κατωτέρω: sed in vulgata scripturam consentiunt libri, et haud multo ante (cap. 130, 10 seq.) de Persis similiter dixerat Noster, οὐ προήσαν ἀνωτέρω τὸ πρὸς ἰσπέρης. Quod si hic item de Graecis diceret τὸ πρὸς τὴν ἡῶ ἀνωτέρω, posset hoc vocab. pro synonymo haberi τοῦ πορθατέρω, quemadmodum I. 190, 12. At hoc loco manifeste ἀνωτέρω et κατωτέρω invicem opponuntur. Quod ita intelligendum videtur, ut cogitemus, Samum insulam Ionicae orae fuisse vicinam, Delum vero in medio Aegaeo mari, pari fere intervallo a Graeciae continente et a Ioniae ora distantem. Igitur, quemadmodum in re nautica ἀνάγεσθαι dicitur qui ab ora versus apertum mare navigat, κατὰ γισθαι vero qui oram petit; sic facile patet, quo pacto Persae dicantur non ἀνωτέρω Σάμου occidentem versus ausos esse navigare. Iam, quum Delus in medio mari Aegaeo sit sita, qui e Graecia Delum versus navigat, is quidem perinde ἀνάγεται: sed qui, postquam e Graecia Delum pervenit, deinde Delo proficiscens Ioniae oram petit, is κατὰ γεται: et hactenus dicit Herodotus, Graecos κατωτέρω Δήλου non ausos esse orientem versus navigare. S.

20. οὕτω δὲ τὸ μέσον ἐφύλασσε) Haec scriptura ab ipsa re et schedarum auctoritate commendatur. Conf. lib. IX. 89. WESS.

CAP. CXXXIII. 3. ἄνδρα Εὐρωπαϊά γένος) Ex Cariae Europo apud Steph. Byz. fuisse Myn istum, credibile fit. Habent in Syria, Euphrati proxima, aliam Europum plures, adscripti ad Hieroclis Syneudem. pag. 713.; quae, Macedonicae post Alexandrum originis, nihil ad haec tempora,

Tzetzes Myn, Samium domo, offert ad Lycophron. p. 141., Atheniensibus regis Persae litteras interpretantem, haud scio unde acceptum. Mox *χρησόμενον* ἐλθεῖν qui voluerint, Codices meque adstipulatores nanciscentur. WESS.

3. ἄνδρα Εὐρωπαϊά γένος) Carem hunc bis c. 135. vocat Εὐρωπαϊά: iuxta Palmerium, ab Europa Idriade dicta. Notae sunt aliunde Macedoniae Syriaeque urbes dictae Εὐρωπαϊές: huius nominis urbem fuisse Cariae unus scribit Steph. Byz. illinc tamen gentile deducens Εὐρώπιος: ab Εὐρώμος eidem flectitur Εὐρωμεύς: et solius Cariae fuit Εὐρώμος, variis memorata in Nota Berkelii ad Steph.; saepius etiam, ut Polybio, sic Livio XXXIII. c. 30. cui incolae sunt *Euromenses* XXXII. c. 23. Myn tamen *Europensem*, ἄνδρα Εὐρωπαϊά Μῦν, ex his Herodoti habet in Phocicis Pausan. p. 755. Hominem e Caria, cur Persa miserit Mardonius ad oracula Graecorum, illi non erit obscurum, qui Cares fuisse noverit minimum *διγλώσσους*: Graece intelligentes non tantum, sed etiam Persis Graeca interpretantes. Apud Thucyd. VIII. 85. Spartano Mindaro Tissaphernes *ξυνίπεμψε* πρεσβευτὴν τῶν παρ' αὐτοῦ, Γαυλείτην ὄνομα, ἅδρα διγλώσσων. Cum Graecis ducibus agens Cyrus minor Caribus utitur interpretibus in Xenophontis Κύρου Ἀναβάσει: quumque ventitabant in aulam Persicam Graeci, tales et illic habuerunt interpretes. In Aeliani Var. I. 21. legendum arbitror, ἔλεγε δὲ ταῦτα, φράζων δὲ ἑρμηνεύς, pro παίζων: ubi Vir clar. aliena comminiscitur: illud aptum isthoc loco vel hoc declarat Xenophontis Ἀναβ. II. p. 168, 10. φράζουσιν ἃ λέγει. In proximis Herodoti [lin. 5.] minus accommodum σοί, scribique mallet Koenius τῶν εἰά τε ἢ οἱ ἀποπειρήσασθαι. VALCK.

CAP. CXXXIV. 3. Trophoniam adgressus Europensis Car Lebiae dicitur καταβῆναι παρὰ Τροφώνιον: quod rarius altero καταβαινέιν εἰς Τροφώνιον iudicat vir summus ad Lucian. p. 339. [Dial. Mort. III. 2.] VALCK.

7. κατάπερ ἐν Ὀλυμπίῃ, ἱεροῖσι αὐτόθι χρηστηριάζεσθαι) Corrigitur errorem Vallae Portus in hunc ista sensum reddidit: ut enim Olympiae, sic etiam illic sacris (ante factis, et immolatis victimis) oraculum consulere licet. Ad huius mentem ἱεροῖσι scribit vir doctus. [Reisk. in Miscell. Lips.] Isthoc modo si essent capienda, hic forte locus fuisset *χρη-*

σηφούς, quae velut ex Herodoto memorantur *Ammonio* in *Iepiōn*. Sed, quae leguntur illic, alterius esse suspicor; hoc autem *Herodoti* loco quid requiri peculiare, quod locum habuerit in oraculo *Iovis Olympiae*; et *Apollinis Ismenii Thebis*; nam neque Delphis Deum adhibere licebat, nisi ante victimis immolatis, quibus esurientium fames sublevabatur: Διελθὼς ἀνὴρ στέφανον μὲν ἔχει, δίψῃ δ' ἀπόλαυε, *Diogenian.* Cent. IV. Pr. 26. vid. *Lucian.* T. II. p. 204. [Phalar. II. c. 8.] Literas aliquot a vicinis absorptas suspicor, et pro κατὰ περ ἐν Ὀλυμπίῃ, ἱεροῖσι etc. restitui commodè posse, κατὰ περ ἐν Ὀλυμπίῃ, ἐμπύροισι αὐτόθι χρηστηριάζεσθαι, ignem victimarum vaticinum illic (in *Ismenii Apollinis Thebis*) consulere licet, ut *Olympiae*. De multis pauca sufficient: *Pindar.* Ol. VIII. 3., Ὀλυμπία Δέσποι' ἀλκείας, ἵνα μάντιες ἄνδρες Ἐμπύροις τευμαιρόμενοι παραπύ - ῥωνται Διὸς ἀργικεράννου. *Schol.* in Ol. VI. 112. Μαντεῖον ἦν ἐν Ὀλυμπίᾳ, οὗ ἀρχηγὸς γίγονεν Ἰάμος τῇ διὰ τῶν ἐμπύρων μαντεία, ἣ καὶ μέχρι τοῦ νῦν οἱ Ἰαμίδαι χρῶνται. De oraculo *Apollinis Ismenii Thebis*, *Schol.* ad *Soph. Oed. Tyr.* vs. 21. Ἐπ' Ἰσμηνοῦ τε μαντεία σποδῶ) Ἀντὶ τοῦ βωμῶ, ὅτι διὰ τῶν ἐμπύρων ἱμαντεύοντο οἱ ἱερεῖς, ὡς *Φησὶ Φιλόχορος*. VALCK. — *Vallae Latina* in templis dudum *Portus* proscripsit. Χρηστηριάζονται αἱξὶ μάλιστα, capris matetatis responsa petunt Delphis, in *Diodor.* lib. XVI. 26., οὗτι μαντεύεσθαι apud *Pausan.* VI. 2, de quibus aliàs, dicendi genus patefaciunt. Quid *Olympiae* fieret, est in *Pausan.* lib. VI. c. 15. [P] et *Criticis ad Pindari Olymp.* VI. 112. WESS. — Ἐμπύροισι utique cum *Valck.* malles: at, quum in vulgatum consentiant libri, non obtrudendum istud *Herodoto* erat. ἱεροῖσι χρηστηριάζεσθαι est oracula ex victimis petere. conf. ad II. 57, 11. notata. Aliorum Oraculorum responsa alio modo edebantur: *Thebis*, ait *Herodotus*, quemadmodum *Olympiae*, per victimas. Nec vero hęc extispicium solum aut maxime intelligi par est, quippe quo quilibet vates ubique utebantur. Sed *Olympiae* ex flamma ardentium victimarum (ἐμπύροις, id est, *Hesychio* interprete, καιομένοις ἱεροῖς) capta fuisse dei responsa, docent *Veterum* testimonia a viris doctis citata: quod quoniam *Herodoti* aetate in vulgus notum esse debuit, consentaneum videtur, ut, quae is h. l. ἱερὰ dicit, illa καιομένα ἱερὰ vel ἱμπύρα intelligantur. S.

8. ξείνῳ τινι καὶ οὐ Θηβαίῳ) Ille ξείνος, qui pecuniā vi-
ctus in Amphiarai templo indormiit, genere Lydus. Plu-
tarcho Arist. p. 350. c. teste, erat. Ergo vitiose in eiusdem
T. II. pag. 412. A. ὁ δὲ πικρὸς εἰς Ἀμφιάρεω δούλος εἶδος
κατὰ τοὺς ἄνους. Quale peccatum frequens, neque abs do-
ctis hominibus, Rutgersio, Paviō, Bergleroque, sine vir-
gula praeteritum. WESS.

8 seq. κατεκοίμισι εἰς Ἀμφίαν.) Scribi malim κατε-
κοίμισι εἰς Ἀμφιάρεω, sive casus censeatur secundus atque
usitatus in talibus, seu potius quartus et rarior, quā
legebatur ante εἰς Ἀμφιάρεων: cubitum vti in aedem Amphiarai.
[Teneamus, puto, genitivum casum.] Triclin. ad Soph.
Oed. Tyr. 114, ἀπῆλθεν -- εἰς Ἀπολλῶ. Apollod. III. p. 205.
εἰς Πόθιαν ἡλθε. Lucaneum in Acl. Ap. xvi, 40., εἰσῆλθεν εἰς
τὴν Ἀδριαν, est et illud ad Atticam normam, Aristoph. Plut.
237, Demosth. p. 735, 79. Lysiae p. 339, 7. In fine capituli
[lin. 15.] non renicerem si plures darent Codd. lectionem
ἡμῶν. Steph. ἐγκατακοιμῆσθαι. In Amphiarai templo ἐγκα-
τακοιμῆσθαι qua solerent abstinentia praeparari ad somnium
fatidicum accipiendum, tradit Philostr. de Vit. Apoll. II.
57. Propria erant de his verba ἐγκατακοιμῆσθαι, ἐγκατενοεῖν, in-
cubare: vid. Clär. Wess. ad Diodor. I. [cap. 55.] p. 63. et
Davis. ad Ciceron. de Div. I. c. 43, ubi vulgatum excubabant
forte tuebatur Xenophontis ἐγκατενοεῖν, p. 278, 37. In Ae-
sculapii fanis, suo quisque ordine ἐγκατακοιμῆσθαι, interim
circa templa excubabant aegroti: tales intelligendi sunt
πρὸς τὸν θεὸν διακονοῦντες apud Aristiden T. I. p. 531. vid. P.
Hemsterh. ad Schol. in Arist. Plut. p. 450. tales etiam ta-
lent in voce perverse scripta apud Pausan. II. pag. 136.
περινομοῦσι μὲν δὲ καὶ ἄλλοι, καὶ τὸ πολὺ οἰκίσται (lege ἱερεῖς)
τοῦ θεοῦ. Caeterum a Mardonio missus εἰς Ἀμφιάρεω δούλος
[conf. Wess. ad l. 8.] quid in somnio videretur expertus,
Plutarchus nobis narrat de Orac. Def. p. 412. A. VALCK.
Quod lin. 8. praecedente nostro cod. F. κατεκοίμισι de-
biti, ut Valck. maluerat, id in suo quoque codice Valla re-
perisse videtur, cuius haec sunt latina: tum, quodam
peccunia corrupto, in delubro Amphiarai (constat) obdorm-
misce. Si κατεκοίμισι probes, transitive fuerit acci-
piendum, curavit ut ille homo sui causa in Amphiarai
delubro pernoctaret. Sed probabilior prior ratio. S.

15. αὐτοὶ ἐγκατακοιμηθῆναι) *Amphiaraus* τῆς δ' ὀνι-
 ρέτων μαντικῆς censebatur auctor, *Pausan.* l. 34. Cuius in
 sano propterea sciscitaturi pellibus incumbabant stratis,
 somnosque petebant. Illud autem ἐγκατακοιμηθῆναι dicere quum
 soleant, remque ipsam ἐγκατακοιμηθῆναι praestantium schedarum
 censebimus? Superius μαντεύεσθαι [lin. 9.] recte *P. Leopardus*
Emend. VIII. 1. explicuit. *WESS.*

CAP. CXXXV. 4. ἐς τοῦ Πρώου Ἀπόλλ.) Hunc
 etiam *Apollinem* Πρώον (sive Πῶον, *Etymol.* p. 413, 28,) ante pugnam *Leutricam* adhibuisse dicuntur *Pausaniae* *Thebani* IV. [cap. 32.] p. 360., in *Asii* veterrimi poetæ carminibus iam laudatum, secundum eundem IX. [c. 23.] pag. 755. ubi ex *Herod.* nobis enarrat quid evenit *Myi*; hunc interrogasse Deum τῇ Φωνῇ τῇ σφετέρῃ καὶ οἱ χρῆσαι τοῦ θεῶν, ὡς ἐλλήγισαντα εὐδὲ αὐτὸν, διαλέκτῳ τῇ βαρβαρικῇ, iuxta *Herod.* aderant *Cari* ἀπογεγενημένοι τὰ θεσπεῖα ἔμελλε *Deus*: tales ταχυγραφούντες καὶ τὰ μαντικά ἔπη μεταλαμβάνοντες *Estathio* memorentur ad *Od.* θ'. p. 323, 35. Hi boni *Thebani*, solam intelligentes, ut istis temporibus plerique omnes, linguam patriam, mirabantur procul dubio linguā *Caricā* respondentem; neque enim verisimile, *Deorum* in oraculis administrōs diversis linguis respondisse, prout quaeque consulentibus esset patria; et figmentum arbitror *Grammaticorum*, quod nobis narratur in *Schol.* ad *Soph. Trach.* 1184. Hic narrata respexisse *Plutarchus* videtur, de *Orac. Def.* p. 412. A. loco lacunoso; in *Gryllo* p. 990. x. narrans quid ἐν τῇ πόλει τοῦ Πρώου Ἀπόλλωνος suo etiam aevo inscriptum manserit. *VALCK.*

5. καλεῖται μὲν Πῶον) Reponunt Πῶον, scriptis non addicentibus. Fabulabantur veteres, *Latonam* conspecto apro ἀπαπονεύσαν, perterritum, inde filio Πρώου cognomen, monti quoque, ad quem hoc sanum, Πῶον venisse titulum, in *Plut.* *Pelopid.* pag. 286. c., cuius in *Commentario* de *Orac. Defect.* pag. 414. A. πρὶ τοῦ Πῶον tam templum quam montem signare potest. Excidit autem ibid. p. 412. A. oraculi Πρώου mantio: quae enim isthic, *Amphiarai* et *Ptoi* responsa, huc unice pertinentia, manifesto requirunt. Ulcus loci *Aug. Bryanus* ad *Plut. Pelopid.* pag. 216. prudenter tractavit; neque medicam illi manum, operae

Bryani ignarus, *Io. Iac. Reiskius* negavit; sed vel sic metuo, ut sanata sint cuncta. Ceterum in aedis collisque situ *Strabo* lib. IX. p. 633. [pag. 413. ed. Cas.] cum *Casauboni* observatione consentit. WESS.

10. τὴν πρόμαντιν) Proba haec si sunt, habuit *Ptoius Apollonaeus* aequae ac *Delphicus* suam πρόμαντιν, suum προφήτην, nulla-que necessitas ὑπὸ τῆς προφητείας in vicinis [lin. 16.] ex *Reiskii* voluntate fingendi; quae quidem, inproba ista si fuerint, nullā tamen aderit. Ostentant scripta exemplaria τὸν πρόμαντιν. *Strabo* solum προφήτην τοῦ μαντείου *Ptoi* lib. IX. pag. 633. novit, itidem *Plutarch.* T. II. p. 412. A., atque erronee aut corrupte φωνῇ *Αἰολίδι* respondentem, loco *Καρικῇ*, quam in *Vit. Aristid.*, lapsus nonnihil, illi tribuit, h. e. βαρβαρικῇ διαλέκτῳ, qualis *Carum*, non *Aeolensium*, lib. I. 171., *Pausaniae*, haec excerptis IX. 23., iusto iudicio. Hinc manare videtur, τὸν πρόμαντιν *Ptoi* *Apollinis* et προφήτην, quorsum insequentia vergunt, unum eundemque fuisse. Talis *Amphicaeae* πρόμαντις δὲ ὁ ἱερεὺς ἐστὶ χρεῖς δὲ ἐν τοῦ θεοῦ κάτοχος, *Pausan.* X. [c. 33.] p. 884. WESS.

CAP. CXXXVI. 4. ὅτι οἱ προσκεκλιότες οἱ Πέρσαι) Spretum male *Pollucis* interpretamentum est, cui προσκεκλιότες huius loci adfinitate coniuncti: quales ob nuptias *Gygaeae* et *Bubaris Persae* [coll. V. 21.] *Macedonum* regum familiae atque *Alexandro* fuerant, optimo monitore *P. Leopardo*, Emend. VIII. 1. Ipse *Alexander* πρόξενος καὶ εὐεργέτης *Atheniensium*; adeoque utraque de causa aptissimus ad legationis officium *Mardonio* ad *Athenienses* ob-eundum. Regi certe *Athenienses* c. 143. Nolumus, aiunt, te quidpiam ingrati παθῆναι, ἰόντα πρόξενόν τε καὶ φίλον. De *Alabandis*, *Amantae* a *Persiae* rege donatis, [lin. 8.] his perseverabit. *Stephanum Byz.* Ἀλάβαστρα hic invenisse, negari non potest. *Cariae Alabanda* nemo ignorat, *Phrygiae* vero, quis tandem novit? At ubi *Alabastra* eiusdem *Phrygiae*? Quis praeter *Stephanum* *Alabastra πόλιν μεγάλην Phrygiae* attigit? Bene memini virorum egregiorum *L. Holstenii*, *Salmasii*, *Gronovii*, *Pavii*, coniectationes; incertos, nisi *Stephano* schedae sese fideliores, quod optem, iunxerint, relinquentes. WESS. — In vulgatam scripturam consentiunt libri. S.

CAP. CXXXVII. 1. τοῦτου ἔβδοςμος γενέτωρ Περδικκῆς)

Seriem successionis, generisque priscam nobilitatem, haec et cap. 139. ac *Thucydides* lib. II. 99. egregie illuminant. Sumserunt sua hinc *Marshamus*, Canon. Chronol. p. 447., et *Spanhemius* de Usu et Pr. Numism. Diss. VII. p. 372. Urbs *Λεβαίη*, [lin. 6.] in quam *Perdiccas* cum fratribus devenit, non alia fortasse ac *Hesychii* Λίβα, πόλις ὑπὸ Θρακῶν. Equidem aliam non novi. WESS. — Generis successionem si spectes, quae mox cap. 159. inde a primo *Perdicea* usque ad *Alexandrum* hunc singulatim exponitur; ex nostro loquendi more non septimum, sed sextum diceret *Alexandri* progenitorem *Perdiccam* fuisse. Sed de ratione, qua in computando progenitorum numero et in similibus aliis computis uti consuevere Graeci, vide ad lib. I. c. 91, 5. notata. S.

9. τὰ λεπτὰ τῶν προβάτων) *Oves*, caprasque; *Pausanias* τὰ λεπτότερα τῶν προβάτων, lib. IX. 3. p. 714. Connexa [lin. 9-12.] de antiquissimorum regum ac tyrannorum tenui conditione observatio veritate nititur. Intra suam cuique patriam regna finiebantur, scribit *Iustinus*. Reges regumque filii armenta pascere haud dedignabantur. *Hectoris* *Andromaches* querela super fratribus, dum armentis ovibusque pascentibus attenderent, trucidatis, ex *Iliad.* Z'. 422. in luce versatur; notissima quoque regum *Palaestinae* vetustissimorum in sacris Pandectis tenuitas. WESS.

9 seq. ἦσαν γὰρ καὶ αἱ τυραννίδες.) Moris *Herodotei* non recordabatur *H. Steph.* ista scribens; [in ora suae Edit.] Hoc *Herodotus* subiungit, ne cui mirum videatur, quod rex ipse illos pascendis suis armentis et gregibus praefecerit. Imo contra sequentium praebent rationem: ipsa Regis uxor mercenariis panes coquebat, pro veteris aevi simplicitate; sive, ut *Herod.* quod ipsi olim Reges (αἱ τυραννίδες hic dicuntur τυραννίδες, ut legati, legationes etc.) ἦσαν ἀσθενεῖς χεῖμασι. Ne narrationis simplicitate langueret oratio, strueturis verborum elegantissimis lectorem excitat *Herodotus*, quaeque in sermone quotidiano subilicienda erat, causam ceteris praeponit: exempla dabit *Ed. Gron.* p. 109, 33. p. 35, 74, 47, 63, 21. etc. [H. 53, 1. I. 85, 11. I. 114, 11. 155; 17 seq.] p. 328, 29. 349, 30. [V. 111, 3. VI. 58, 12.] Paulo hinc diversa sunt et velut per parenthesis interiecta, cum vocula καὶ vel ἀλλὰ praemittitur, ut p. 360, 24. p. 246, 2.

p. 249, 15. [VI. 57, 5. IV. 96, 7. 83, 7.] Hyperbata vocat Longinus, qualis ipse praebet exemplum [sect. 22.] in ed. Toll. p. 172. Vid. Dounaeus in Demosth. p. 91. et seqq. Saepius in talibus fuit erratum. VALCK. — Conf. quae ad I. 24, 17. notavimus. S.

11. seq. αὐτὴ τὰ σκία σφί ἐπειρεῖ) Ipsa cibos illis coquebat, sive panem; nam sequitur, ὡς δὲ ὁππῶτο ὁ ἄστρος τοῦ παιδὸς τοῦ θνῆτος τοῦ Περδικίου: in quibus primum miror tot superflua cur accumulet: satis erat dixisse ὁ ἄστρος τοῦ Περδικίου: hic fratrum natu maiorum respectu παῖς etiam dicitur infra: sed magis etiam miror cur ὁππῶ posuerit Gronov. pro ὁππῶτο, sincero instar αὐπῶτο, κοιμῶτο, similiumque apud Herodot. Ὅπως δὲ ὁππῶτο ὁ ἄστρος, dum coqueretur [immo, quando (vel quoties) coquebatur] panis. ἄστρον ὁππῶται dicit Alex. Athenaei III. p. 114, D. In M. Antonin. III. 2. ἄστρον ἐπτομίνον, Latine dicendum panis cum coquitur docuit erudite Thom. Gataker. Est autem ἐππῶν eximie torrere, coquere, vulgo πῆπυν, Aeolico more dicitur et Ionibus πῆσειν: hoc saepius attigerunt ut Aeolicum Grammatici: ἡμῶν τῶν πῆσειν Sophronis est apud Athen. III. p. 110. C. πῆσειν ἄστρον, frequentius occurrit. VALCK.

13. διπλοῦς ἐν ἑνῷ) Panis in furno duplo maior factus Perdiccae regnum Macedoniae attulit: I. F. Gronovius ad Livii XXI. c. 62. In proximis [lin. 15.] vulgata, αἱ δὲ ἡκουσας, ἐπῆλθε αἱ αὐτίκα, non est sane deterior lectio Arch. et marg. Steph. τὰ δὲ ἀκούσαντα ἐπῆλθε αὐτίκα, vid. not. in p. 531, 64. [ad VII. 46, 8.] Hic adeo quid praefendum sit, Codices decernent, sed servandum quod vulgatur [lin. 16.] αἱ εἰς τῆρας καὶ φέροις ἐς μέγα τι. Quam paulo post [lin. 26.] memorat ex Med. Gronov. vocula ὡς, si legeretur his praefixa, ὡς ἀπερχομένη τῇ μαρτυρίᾳ, significaretur; sed iungi, me iudice, nequit istis, Διόμυθα, ὁ βασιλεὺς, τὰ δίδοις. VALCK. — Vide Var. Lect. S.

15. τὸ δὲ ἀκροατὰ ἐπῆλθε) Quo moti vim his librarii fecerint, non assequor. Corruptelam sustuli imperio excellentium codicum, coque cupidius, ut sua Scriptori venustas rediret. De loquendi genere, abunde lib. VII. 46. stabilito, taceo. WESS.

29. καὶ αἱ μετ' ἐκείνου) Summae in his Mstorum consensio non derogo. WESS.

CAP. CXXXVIII. 2. ἀπὴτε αὖν Ioniae mos, quod
 ἦτε, ἀπὴτε, ἐπὶ ἦσαν, et similia, tuebitur. **WESS.**
 3. καὶ ὡς σὺν νόῳ κελῶν δ' νεώτατος λαβὼι τὰ διδομένα) Isti,
 ὡς σὺν νόῳ κελῶν, vir doctus ad marginem *Aldinae* [cuius
 exemplo usus est *Wess.*] τοῦτ' ἐστὶ κατὰ τὴν γνώμην κελῶν
 explicandi causa alleverat; nec praeter rem. Commodum
 foret, ab *H. Stephano* desideratum; *Arriani* Exp. Alex. III.
 18. αὐδ' ἐμοὶ δοκεῖ σὺν νόῳ δεῖσθαι τοῦτο γε Ἀλέξανδρον, modis es-
 dem utrobique sententia dicti, neque loco his moveretur.
 Vide *Cel. Iac. Gronov.* ibi, et superius c. 86. **WESS.**
 Scribi malim ὡς ἐν νόῳ (vel ὡς νόῳ) κελῶν δ' νεώτατος λαβὼι
 τὰ διδομένα: id esset, ni fallor, ὡς αὐτῶν δ' νεώτατος ἰδυμένων
 ποιοῦτο τὸ πᾶν, sive τὸν διδομένον ἔχον, eorum natu minimum
 quae Rex dederat in animam demisisse, velut vocem divinitus
 missam, quae laetum omen portenderet. Rem animo dili-
 genter considerare, *Herodoto* dicitur ἐν ᾧ καὶ ἐν νόῳ λαβὼι,
 aut omissa praepositione νόῳ λαβὼι: IX. 10. IH. 41. et 97.
 Nostro loco νόῳ λαβὼι significat quod saepius dicitur ἰδύ-
 μιον ποιεῖσθαι, nonnunquam ἰδυμένον, et ἰδὼι ἡγεῖσθαι: hoc
 dabit *Xenoph.* p. 287, 38. *Εὐκλείης καὶ τὸν Πύθον*, *Eupr.* Cycl.
 vs. 410. quod ille dixit. *ἰδυμένον δ' ἔχον καὶ τοῦτο*, in *Κατ.*
Πλάτ. III. p. 177, 14. Conf. *Soph.* Oed. Tyr. vs. 748. et
Thucyd. p. 478, 4. **VALCK.** — Mireris vero *Drumvires*
 longe doctissimos in loco plano atque facili adhaerentes,
 nodumque in scirpo quaerentes. Verba ista quum *Valta*
 (iuncta intelligens σὺν νόῳ κελῶν) sic esset interpretatus,
 et quod data cum illorum assensu accipiebat minimus nata;
 dein *H. Stephanus* in ora suae Editionis ista sic resingenda
 motuerat: „et, quod ille, quum omnium natu minimus esset,
 „quae sibi data erant accepisset, id certo consilio factum
 „esse.“ Nam (haec ibidem adiecerat *Stephanus*) „σὺν νόῳ,
 (rarissimum aliqui loquendi genus) hoc videtur significare:
 „quasi dicas Gallice „Et qu'il ne faisoit cela sans y avoir bien
 „pensé.“ Perspecte ille quidem: nisi quod rarissimum lo-
 quendi genus, ait, σὺν νόῳ: quod tamen non solum apud
Arrianum loco a *Wess.* citato occurrit, sed et apud eundem
 Nostrum, cap. 86, 5. huius libri, quem locum *Schulzeus*
 etiam adnotavit, ubi de Persis, αὐδ' ἐν νόῳ ποιεῖσθαι αὐδ',
 cui opponitur σὺν νόῳ. Puto vero et alibi iri repertum,
 et in *Platonis Crit.* c. 9. legere meminisse αὐδ' ἐν νόῳ, το-

mere, imprudenter, nullâ recta ratione; cui apud eundem alibi ἀνευ νοῦ opponitur. Omninoque consentaneum est, ut εὖν νόῳ idem valere intelligamus, ac νοῦνως, prudenter; quae notio perapta huic loco erat. Quo minus caussae fuit, cur ὡς ἐν νόῳ vel ὡς νόῳ scriptum Valckenarius maluerit: multoque minus Wesselingius, adsentiens Vallae, iungere εὖν νόῳ κείνων, eiusdemque Laurentii Latina debuerat repetere; nam, ut Gronovius, sic etiam Wesseling. in Vallae versione h. l. nihil mutavit, nisi quod uterque acceperit, pro illius accipiebat scripsit, et vocem *data*, quae Graecum δίδουσα vel δίδουσα reddebat, temere praetermisit. Caeterum de scriptura διδόμενα, quam ex librorum praescripto praetulimus alteri, et de κείνων, loco olim vulgati κείνων, vide Var. Lect. S.

6 seq. τῷ θύοντι οἱ τεύχεα - - ἀπόχονα Σωτήρι). Certum vocabulorum delectum habere saepe difficile: τῷ θύοντι - - σωτήρια videtur adpositum. Alexander M. ubi a vulnere convaluerat, θύσας θεῷ σωτήρια, μεγάλας ἐργασίας τῶν ὁλων ἐποίητο, Diodor. XVII. 100. Crebro alii, beneficiorum et salutis inpetratae memores; convocati a Deo. Heraldo Advers. I. 5. Peius-ne vero τῷ θύοντι - - Σωτήρι, tanquam deo Sospitatori? Negabunt, quibus notus vocabuli est usus, ab ill. Spanhemio Diss. VII. de Praest. Num. p. 416. clara in luce positus; eoque magis quod ΣΩΤΗΡΟΣ titulus latissime porrigitur, et fluvii deorum olim in numero, sua sibi templa, aras atque imagines habentes, Pausan. VIII. 24. p. 647. Offert praeterea τῷ θύοντι - - Σωτήρι, de Temenidarum posteris, amplius quid et signatius. Huc itaque inclino. WESS. — Accedit codicum tantum non omnium auctoritas. S.

11. Μίδεω, τοῦ Ὀρφέω) Midae huius, inter superstitionis auctores cum Orpheo et Eumolpo principis, fata, mores artesque in G. Io. Vossii, lib. I. de Idolol. c. 24. et Boucherii Diss. Herodot. c. 8. Fixerat sedes, ante Brigum coloniam in Asiam deductam, ad Thraciae Macedoniæque montem Bernium, Conone Narrat. I. consentiente. Propter eum montem horti, notabiles sexagenum foliorum rosae, quae Tertulliano de Coron. c. 14. centenariae rosae de horto Midae lectae, sed confundenti, si tamen primam vocem Beat. Rhenanus et Bigaltius recte formarint, centifoliae, ἑκατάφυλλα.

τὸν ἀφύλλα Pangaei Thraciae montis in Theophrasti Hist. Plant. VI. 6. illis autem in hortis ἤλω, [lin. 14.] captus, non exceptus, uti Valla, Silenus, et coactus ad ea fuit explicanda, quae Theopompi fide, ista in fabula, indicibus Dionysio Halic. T. II. p. 132. et Theone Progymn. c. 2., cui suum reddidit Valckenarius supra lib. IV. 168., mire luxuriantis, Virgilius, Ovidius, Aelianus, nobis prodidere. WESS.

12. ῥόδα, ἐν ἑκαστον ἔχει ἐξηκοντα φύλλα) Sexagenum foliorum rosas in campis Emathiis nasci canit Nicander in Georgicis apud Athen. XV. p. 683. B. (ῥόδα vocans α) κλήρου σιν ἀντιρρφετ' Ἡμαθίωσιν, Ἄλλ' ἐν ἐξηκοντα περίξ κομίσοντα πετῆλαις: vicinis abstineb, quibus non sum corrigendis. Adde notata in Diss. Herod. Clar. Wess. p. 130. De Sileno in his Midæ hortis capto vid. Davis. in Max. Tyr. XI. 1. et Ampl. Bouhier Diss. sur l'Histoire d'Herod. c. 84, de hoc Mida aliisque agens cognominibus. Hortis istis Midæ mons imminabat, οὄρος, Βέρμιον οὖνομα, ἄβατον ὑπὸ χεῖμας: [lin. 16.] ubi ὑπὸ χεῖμας legendum suspicabatur Doctiss. Koentius VALCK.

CAP. CXXXIX. 2. Ἀμύντω παῖς ἢ Ἀλέξανδρος) Recte Harpocr. Ἀλέξανδρος -- ὁ ἐπικαλούμενος Φιλέλλην, υἱὸς μὲν Ἀμύντου, πατὴρ δὲ Περδίκκην, ἐστρατεύετο ὑπὸ Μαρδονίῳ. In Herod. πατὴρ, quod est in marg. Steph. pro παῖς, sine ulla controversia reiiciendum; dubium forsitan esse poterit, sit-ne natum ex errore librarii ad vicina aberrantis; an ex eruditioni nota, qui in ora libri ad παῖς posuerit καὶ πατὴρ, memor Alexandro filium quoque dari, praeter Perdiccam successorem, Amyntam, qui privata sorte contentus filium reliquerit Aridaeum: vid. quae tanquam ex Eusebii Chiton. vulgavit Scaliger. p. 57, 26. [Cognato codici Ask. qui πατὴρ hic habet, non adsentitur noster F. in παῖς cum aliis consentiens.] Sed Amyntas Alexandri fuit nepos ex filio Philippo: docente Clar. Wess. ad Diod. XII. c. 50. B. 9. quem Philippum velut fratrem Perdiccae, τοῦ Ἀλεξάνδρου, aliquoties Thucyd. commemorat I. 57. 59. II. c. 95. etc. conf. Scholia quae Duker. edidit ex Cod. Cass. p. 637. quaeque praefationi subiecit ex ed. Bas. p. 161, 76. Unus autem inter veteres Thucydides in hac Macedoniae Regum serie Herodoto consentit; nam Perdiccae filio Ar-

scribamus *ἀντίον ὑμῶν*, id est *ἀντιόθεν*. Herodotea sunt
ἀντιόθεν et *ἀντιώθεν*. Eleganter τὸ ὑμέτερον, *vestrum*, dixit,
 et pro ὑμῶν. Sic τὸ ἡμῶν, τὸ ἐοῦ, [scilicet *μῆρε*,] et similia fre-
 quenterantur Platoni praesentim; cuius sunt ista, τὸ 2. ἡμῶν
 πῶς ποίηται, ἡμῶν οὐτος ἔθλη, T. I. p. 128. p. 16. ἡμῶν οὐδὲν καλόν
 ἐστὶν ἀποδοῦναι ὑπὸ σοῦ ὅτι ἡμῶν, *me quidem quod attinet nihil im-*
pediit quominus, etc. p. 176. p. 16. τὰ μὲν ὑμῖν τε ἀκούειν, ἀς ἔοικεν,
 ἴσται, ἂν ἂν T. II. p. 633. A. etc. Plura dabit H. Steph. App.
 de Dial. Att. p. 115 seq. VALCK. Monere in *Kar-*
leat. debueram, ἀντίον ἔκ. Valot. emendatione merito a
 Schaaf, receptum esse, pro *ἀντίον*, quod erat in Edd. et
 Mostis. S. ἡμῶν οὐτος ἔθλη, ἡμῶν οὐδὲν καλόν
 ἐστὶν ἀποδοῦναι ὑπὸ σοῦ ὅτι ἡμῶν. Hoc, fide Codicum
 egregie mutatum, cur scripsi mutatum, causam non ad-
 equor, nisi maiore fuerit in structura. Solet plerumque
 ἡμῶν casu tertio adiungi, ἐπὶ ἡμῶν, h. e. quoties de re
 animata sermo. [Itaque *καρῖμοι ἔσται* h. l. cod. *Pa.* ex scho-
 lio.] *Homarus*, *Thucydides*, *Plato*, *Lucianus*, quartum et
 Poetae exemplo Noster adstruxerunt. Vide *Thom. M.* in
Herod. *Μοῦσας* ἐν *Θροῦν* ἔσται, repudiare non debui. Supra
 c. 86. 2. ἡμῶν αὖ *Θροῦν*, alibique WESS.
 Ibid. τὰ ἡμῶν *καρῖμοι ἔσται*. Duo tresve Codices duntaxat
 innotuerant, in quibus haec Herodoteo more distracta
 leguntur, τὴν ἡμῶν *καρῖμοι ἔσται* ἡμῶν *δύναμις*. Paulo quoque
 rarius illud *καρῖμοι*; supra VI. c. 86. ex Codd. recte rece-
 ptum *δύναμις* *καρῖμοι*, quae lectio altera *καρῖμοι* non de-
 buerat dici deterior, *Lexicon Caislin.* p. 485. *Παρῖμοι*
αἰσῖ, αἰσῖ τοῦ *καρῖμοι* ἡμῶν. *Ἀλκις* *Φιλαρηναῖος*. *Soph.* *Elect.*
 vs. 184. ὁ *παρὰ τὴν Ἀχίρην* *δύας ἀνάσσει*, ubi vere *Schol.*
*καὶ ἐν τῷ πύθῳ λόγῳ ἐν χερσὶ αὐτῆς ἡ δύναμις τῆς *καρῖμοι* προθέσεως.*
Isaicus p. 70, 25. *καθήμενοι παρῖμοι αὐτόν.* *Thucyd.* III. c. 3. *ἐν τῇ-
 τας.* *Βοῦντο παρὰ σφῶν παρῖμοι*; ubi vid. *Clar.* *Abresch.*
 Quo apud *Thucyd.* significatu, *Herodoto* paulo post [*lin. 11.*]
υμῖν τε καταλίσσασθαι; ubi mihi quoque placet *ἀλλὰ κα-
 ταλίσσασθαι*, ut *ἀλλὰ πείσασθαι*; in quibus suam habet *ἀλλὰ* vim
 obsecrandi, qua saepius usurpatur in talibus, ubi et *ἀλλὰ*.
 VALCK. — Pro *καταλίσσασθαι*, quod olim vulgatum erat,
Gronovius *καταλίσσασθαι* tamquam e cod. *Med.* edidit; sed in
 Notis monuit, *καταλίσσασθαι* in codice scribi. Et in hoc haud
 dubie nobis cum *Wess.* fuit adquiescendum. S.

19. πᾶσι μὲν οὐ βασιλῇ) Herodoti haec manus. Supra lib. IV. 166. παρσιμανος Δαρίω διφθόρη. Mox [lin. 21.] pessime Medic. ἀλλὰ καταλάσσει. Melius Hutchinsonius ad Xenophont. Ἀναθ. Κύρι. lib. I. p. 6. WESS. — Vide proxime ante notata. S.

30. ἐνάρων τούτο ἐν ὧν) Potuisset τούτο ἐν ὧν ἐν ὧν, uti c. 60, 21 καὶ τὸδε ἐν αὐτοῖσι ἐνισσι. Noluisset membranae docent. Χεῖρ ὑπερμῆκης regis [lin. 32.] ab Ovidio expressa est, An nescis longas regibus esse manus? Heroid. XVII. 166. ubi Ciofautus. WESS.

35. ἐν τρίβῳ τε καὶ στήθι οἰκνῶν) Tales, quod Porto observatum, Dionysio Halic. Ant. lib. VI. p. 368. et XI. p. 730. ἐν τρίβῳ τοῦ ποταμοῦ κἀμῶν. Qualium quidem in belli oia, mediorumque inter inimicas gentes, regio ancipiti plerumque periculo premitur, uti tunc Attica. Sequens ἐξαιρέτων μεταχμίων τε Codices egregii scriptum desiderant, fortasse haud inprobe. Certe si ἐξαιρέτων τε μεταχμίων prae-buissent, quis sperneret? Quid autem proprie μεταχμίων, indicavit lib. VII. 77. et Euripid. Phoeniss. vs. 1370; et Heraclid. vs. 802. WESS. — Ferri certe Codicum ἐξαιρέτων μεταχμίων τε nullo pacto potest: et lubens equidem eum Arch. et Brit. τε perinde atque τε omitterem. Sed, undecumque posteriorem hanc voculam Aldinus editor accepit, commodissima profecto ista scriptura est ἐξαιρέτων τε μεταχμίων, in quam vellem Codex saltem Med. consentiret; quod ex Gronovii silentio colligi posset, nisi frequentibus documentis intellexissemus, in postremis praesertim Musis multas ab illo lectiones, quas idem codex haud dubie offerebat, neglectas fuisse, quum ad finem properaret. S.

CAP. CXLII. 10. περὶ τῆς ὑμετέρας ἀρχῆς ὁ ἀγὼν ἔγιντο) Haec Spartani, qui Graeciae ἡγεμονίην et principatum sibi vindicabant, ad Athenienses? Arbitror reliquias Scriptorem, περὶ τῆς ὑμετέρας ἀρχῆς ἢθεν ὁ ἀγὼν ἔγιντο, de vestra regione primum deestatum fuit; tum sequetur opportune ὡν δὲ φέρεται κ.τ.λ. Simile Themistoclis c. 22. ὅτι ἀρχῆθεν ἢ ἔχθη πρὸς τὸν βέλτερον ἀπ' ὑμῶν ἡμῶν ἄγαν: et cap. 2. περὶ τῆς ἐκείνου ἢδὲ τὸν ἀγῶνα ἔγιντο. Sed esto coniectura. [Vide Var. Lect. Vocabulo ἀρχῆν, ea notione quae huius erat loci, frequenter utitur Noster.] In vicinis ἄλλας τε,

τουτων ἀπάντων, [lin. 12.] labat sententia, ad quam instaurandam variantur suspicionum tumultus. D'Orvillius, ut schedae eius testantur, *ἐκτός τε τουτων ἀπάντων*, praeter ea omnia Athenienses etc. Reiskius consimiliter, ἄλλως τε, *ἐκ τούτων ἀπάντων*. Ambo ad dictionis principium, cui molestiam non crearem, adhaeserunt. H. Stephanus [in ora suae Editionis secundae] eiusdem dictionis medio manum implicuit, *ἡγίσθαι δουλοσύνης*, primos ex Graecis iugum servitutis subire, reparans; quod vereor, ut Graece doctis doctissimus ipse probaverit; *ἡγῆται ἡδονῶν*, illis imperans, non earum auctor: pariliter *ἡγῆται δουλοσύνης*, illi imperium inhibens, Vide IX. 1. Idem animadvertit Io. Corn. de Pauw; cuius de opinione *τουτων ἀπάντων αἰτίους*, αἰτίους γενέσθαι δουλοσ. aut additā copulā *γενέσθαι καὶ δουλοσύνης*, oratio melius procedet. Et procederet profecto, si priori ex Mssis auxilium nasceretur. Simillimam certe iteratae vocis omissionem lib. IX. 54. dabit. Sed desino, ne aestus augeant. WESS.

12. *τουτων ἀπάντων*) In his vocula videtur deesse. Koenius legebat *τουτων ἀπάντων ἐκτός, αἰτίους; γενέσθαι*. Reiskio καὶ post *γενέσθαι* videbatur inserendum: dare quoque potuissent, duabus tantum literis repetitis, ἄλλως τε *τουτων ἀπάντων, αἰτίους τε γενέσθαι δουλοσύνης τοῖσι Ἑλλήσι Ἀθηναίοις, οὐδαμῶς ἀνασχετόν*. VALCK. — Vide in *Var. Lect.* notata. S.

14. seq. Quod mox Lacedaemonium Noster facit dicentem, erat Atheniensibus, quibus semper favet, ἡδίστον, ut arbitror, ἀκρόαμα: οἵτινες αἰὲ καὶ τὸ πάλαι φαίνεσθε (vel ἰθαίνεσθε: supra VIII. c. 73., νῦν τε καὶ τὸ πάλαι οἰκον) πολλοὺς ἐλευθερώσαντες ἀνθρώπων. Eam in rem exempla quoque vetera, Herodoto nota, atque illo recentiora collegerunt in Panathenaicis suis Isoerates et Aristides; quorum ille mores suorum popularium moribus opponens Lacedaemoniorum a p. 240., tandem concludit p. 283. v. *Athenienses veteres fuisse ἡρηνικοὺς, καὶ φιλέλληνας, καὶ τῆς ἰσότητος τῆς ἐν ταῖς πολιταῖς ἡγμένους*. Σπαρτιάτας δὲ ὑπερποτικούς, καὶ πολέμικους, καὶ πλεονεκτικούς. Paulo post, [lin. 16.] *καρπῶν ἰστέρησθε* ex Med. nescio cur melius censeri debeat quam *ἰστέρησθε*, cui respondet vicinum *οἰκοθόρησθε*. VALCK.

15. *πεζυμένοι*) Formae est Ionicae. Πιζύμενοι δὲ οἱ ἐπιπευροί lib. III. 146., πεζύμενοι ὑπὸ Θηβαίων VI. 108. Porro

οικοδομήσθε, domos dirutas, ipsum in primis rei familiaris interitum, (οικοδομήσθην Platonis Phaedon. p. 82. c.) latiore ambitu comprehendit. Adi ad lib. V. 29. et Uraniae finem. WESS.

19. τὰ ἐς πόλεμον ἄχρηστα οἰκετῶν ἐχόμενα) Vallae emerdata Latina obscuritate fuscantur. Belli inutiles, impuberes, puellae, senes servique describuntur; ἀχρηστα οἰκετῶν ἐχόμενα Nostri more οἱ ἀχρηστοὶ οἰκεῖται, domestici. Explicat Aristides T. II. p. 217. ὑπισχνουμένων Spartanorum, καὶ δας καὶ γυναῖκας αὐτοῖς, καὶ τοὺς ἐξω τῆς ἡλικίας, δεύσειν, εἰς ἂν ὁ πόλεμος ᾖ. Vide lib. I. 120. adposita. WESS.

CAP. CXLIII. 1. πρὸς μὲν Ἀλέξανδρον ὑπεκρίναντο) Hoc Aristide iusto dignum, auctore huiusque aetatis Atheniensibus responsum merito miratur Aristides Soph. in Panathen. p. 251. Ταύτην, inquit, ἐγὼ τὴν ἀπόκρισιν τῆς ἐς Σαλαμῖν ναυμαχίας καὶ τῶν τροπαίων οὐχ ἦτορ ἀξίαν ἀχρηστὰς δαυμάσαι. Responsi dignitatem oratione nimis protracta non nihil imminuit Plutarch. Aristid. p. 324. β. In his ἐλευθερίην σκεπτόμενοι, [lin. 5.] libertatis considerantes commoda, vel praerogativas, sincerum videtur. Quod praebent duo minimum Codices, ἐλευθερίας (sive τῆς ἐλευθερίας) γλιχόμενοι, non interpretamentum adeo, sed nota videtur marginalis a studioso lectore repetita ex lib. II. 102., ubi sic ille scriptum invenit in suo Cod. δεινῶς γλιχόμενοι τῆς ἐλευθερίας, quod mihi nunc ob hanc lectionem Mssorum illic probandum videtur. VALCK.

5. ἐλευθερίην σκεπτόμενοι) Si morbus his absit, quid aliud, quam libertatis considerationem, ostendent? Interpretis Latina ex σκεπτόμενοι fluxerunt. Fallor autem, aut γλιχόμενοι ἐλευθερίας, desiderio libertatis accensi, praestant. Fundus est in bonae notae exemplaribus et Herodoto lib. II. 102. Mox Aldus, [lin. 7.] uti oportebat, σιωπῶν inconsulte περὶ deinceps per editiones vulgatum. Bene πεισόμεθα persuadebimur Laurentius; cui tolerabimus substitui non fuerat necesse. WESS.

8. seq. γὰρ ἂν ὁ ἥλιος etc.) In concionem introductis, quos Mardonius miserat, Aristides ex plebiscito τὸν ἥλιον δείξας, ἄχρις ἂν οὗτος, εἴη, ταύτην πορεύεται τὴν πορείαν, Ἀθηναῖοι πολέμους Πέρταις ὑπὲρ τῆς δεδομένης χώρας καὶ τῶν ἡσιβημένων καὶ κατακεκαυμένων ἱερῶν, apud Plutarch. I. p. 324. E. quorūm

priora vim habent maiorem Herodoteis; sed rectius Noster dixisse scribit μήποτε ὁμολογήσειν Ξέρξῃ, quam semper πολέμησεν. Interposita mox [lin. 11.] litera scribi poterit in his: Diis adiutoribus πίσυνοί μιν ἐπέξιμεν ἀμυνόμενοι, καὶ τοῖσι ἤρωσι, τῶν ἐκείνους οὐδεμίην ὅπιν ἔχων ἐνέπρητε τοὺς τε οἴκους etc. Hinc οἴκους et ex proximis Deorum οἰκήματα D. Herald. attigit Advers. II, c. 9. VALCK. — Teneri debuit ἀμυνόμενοι, constans librorum scriptura: praesens notione futuri. S.

9. τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἢ τῇ περ etc.) Animosae responsionis auctor Aristides, τὸν ἥλιον δείξας, Ἄχρῃς ἂν αὐτός, ἔφη, ταύτην πορεύηται τὴν πορείαν, Ἀθηναῖοι πολέμησούσι. Πέρταις, sicut Plutarchus p. 324. E. Similes in foederum sanctionibus formulae frequentantur; cuiusmodi Romanos inter et Latinos, μέχρις ἂν οὐρανός τε καὶ γῆ τὴν αὐτὴν στάσιν ἔχωσι, in Dionysii Halic. lib. VI. p. 415. Negligo plures. WESS.

15. ἀθέμιστα ἔρδειν) Th. Galei ἀθέμιστα membranae Arch. non agnoscunt. Supra lib. VII. 33. ἀθέμιστα ἔρδεικε, ubi plura, Alexandrum διὰ τὸ σχῆμα τῆς προξενίας sine noxa dimissum Sophista Aristides T. II, p. 217. fatetur; Lycurgus vero in Leocrat. p. 156., parum afuisse, quin lapidibus cooperiretur, μικροῦ δὲ κατέλευσαν, nimis oratorie. WESS.

CAP. CXLIV. 5. ἀτάς· αἰσχρῶς γε οἰκάτε etc.) Haesitationem H. Stephani, αἰσχρῶς et ἐξεπιστάμενοι nectere cupientis, emendatior versio removebit. Dicta legatis sunt, quos timere, cognito Atheniensium animo, dedecebat. Poterant more humani ingenii absentes Lacedaemonii vereri, legatione vero fungentibus et praesentibus indecorum illud. Hinc et εἰ μὴ πρότερον ἐτυχάνετε ἐπιστάμενοι, observante docto viro, eosdem tangit. WESS.

6. οὗτε χρυσός ἐστι) Pauca satis superbe Lacedaemoniis, tanquam memores iniuriae, sed ista Persis respondisse feruntur apud Diodorum XI. 28., ὡς οὐτε χώρα τοῖς Πέρταις ἐστὶ τοιαύτη, οὐτε χρυσός τοσοῦτος, ὃν Ἀθηναῖοι δεξάμενοι τοὺς Ἑλληνας ἐγκαταλείψουσι. Iratos Lacedaemoniis, tanquam qui Atheniensibus indigna metuerent, faciunt Plutarch. in Arist. p. 324. D. et Aristid. T. III. p. 357. Eleganter Herod. αἰσχρῶς γε οἰκάτε, ἐξεπιστάμενοι τὸ Ἀθηναίων Φρόνημα, ἀρρωδησαι: cum Atheniensium animi magnitudinem habeatis exploratam, turpiter sane vereri videmini. VALCK.

22. τὴν ἐς ἡμῶς ἔχουσαν) Nolui, quod suum Scriptor agnoscit, adspernari: agnoscere autem, adnotata lib. V. 81. conmonstrabunt. Proximi καὶ ὑμῖν μὲν ἡ χάρις ἐκπεπληρωται [lin. 24.] venustas deminuetur, si ἡμῖν ex ora Arch. valeat: cessaret enim solita Atheniensium et Spartanorum contra sese positio. Aiunt, quantum ad Lacedaemonios attinet, plenissime illos benivolentiae officio defunctos. WESS.

22. τὴν πρὸς ἡμῶς ἐοῦσαν) Reiectis interpretamentis restituetur ex Codicibus Herodotea phrasis, τὴν ἐς ἡμῶς ἔχουσαν: vid. notata p. 412, 72. [ad V. 81.] Illud paulo inferius [lin. 26 seq.] scriptum, ὡς οὕτω ἔχόντων, Sophocli fuit inprimis frequentatum. Sophoclea colligentes viri docti abstinerunt Ai. vs. 915., Ὡς ᾧδε τοῦτ' ἔχοντος, αἰάξων πρόφα: turpis inde menda tolletur una litera mutata: Ὡς ᾧδε τοῦδ' ἔχοντος: nihil interest, utrum ὡς ᾧδ' ἔχόντων τῶνδ', an dicatur ὡς ᾧδ' ἔχόντων: sed τοῦτο ferri nequit in talibus. Satis exemplorum dederunt H. Steph. in App. de Dial. Att. p. 166. B. Stolberg. in Ai. Soph. p. 151, 205. et Clar. F. L. Abresch. Anim. in Aesch. lib. I. c. 25. VALCK.

32. προσβωθήσας) Hoc, aut προσβωθήσας, Ionum sermo, de quo VIII. 1., desiderat. Athenienses lib. IX. 6. ἀντιώσθαι ἐς τὴν Βοιωτὴν explicant ipsi, ratumque habent ex Mssis derivatum, et veterum conprobatum usu. Vide Diodori T. I. p. 142., deque Pass. et Med. clausula Melpomenes finem. WESS. — Pro ἡμῶς Wesselingius, ὑμῶς se malle, in Var. Lect. professus est; quod et sibi placere Valckenarius in Adnot. ad IX. 7, 26. significavit, qui et προσβωθ. alteri praetulit scripturae. Haud dubie vero praestare videtur constans librorum omnium scriptura ἡμῶς, nos, nempe Athenienses cum Lacedaemoniis. Conf. IX. 6, 2-4. et cap. 7, 30 seqq. S.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM NONUM.

CAP. I. 7. Θάρξ δ' Ἀλυσσαῖος) Gentis Aleuadarum fuit quae Larissae dominatūni exercuit. *Larissaeus Aleuas* propterea Ovidio in Ibin vs. 525. Bene *Aristoteles* Polit. V. 6. ὥσπερ συνέβη ἐν Λαρίσσι ἐπὶ τῆς τῶν Ἀλευαδῶν ἀρχῆς καὶ τῶν περὶ Σάμον. Sic enim reliquisse videtur. Non nescio Conrigianum, quid vetat eosdem Aleuadas et alibi eminuisse? Vtant profecto vetusti Scriptores, de Aleuadarum in Samios imperio tacentes: vetat Philosophus, tyrannidem Polycratis, Maecandrii, Sylosontis signans. Ceterum *Thorax* una cum fratribus Eurypylo et Thrasydaeo Xerxi et Mardonio vehementer studuit, c. 57. huius libri. Illud autem παρ' ἑκείνου Μαρδόνιον [lin. 8.] pro Herodoteo more rectius παρ' αὐτοῦ. Ita lib. III. 77. ἀπειλὴν, ὅτι σφέας παρήκων: quod illis transitum concessissent; et IV. 146. etc. WESS.

CAP. II. 2. οἱ Θύβατοι κατὰ κράμβανον) Mallem in Latinis cohibuerunt, pergendi quē in Atticam inpetum represserunt; uti III. 36. ἀλλ' ἵσχε καὶ καταλάμβανε σιωπῶν: et ibid. c. 52. Περίανδρος μὲν τούτοις αὐτὸν καταλαμβάνει. Porro, οὐκ ἔαν ἵκναι ἐκαστέρῳ [lin. 5] idem saepius esse, ac *dis-suadebant* ulterius progredi; recte *Abreschius* admonuit, et ad lib. II. c. 30. *Válckenarius*. In proximis [lin. 7 seq.] κατὰ μὲν γὰρ τὸ ἰσχυρόν Ἕλληνας ὁμοφρονέοντας - - - χαλεπὰ εἶναι περιγίνεσθαι, ordo verborum insolentior. Succurrebat *Reiskii* sollertia Ἕλληνας ὁμοφρονέοντων - - - περιγίνεσθαι, cui scripta exemplaria pugnant valide. Potius erit, Ἕλληνας ὁμοφρονέοντας; (siquidem vis abesse debet) accusativos arbitrari consequentiae, quales *Gronov.* tuetur lib. II. 66.; videlicet, quantum ad Graecos attinet, concordēs si maneant, quae illi et ante sententia fuerant; subigi vix posse. Par

opinio *Abreschii*. WESS. — Libro II. c. 66. aliisque locis ibi a *Gronov.* citatis nominativi sunt absoluti. Hoc loco est accusativus absolute positus, qualis infra cap. 42, 18. quem ad locum *Schulzius* provocavit, tum III. 99, 6. V. 103, 11. et II. 141, 20. ubi vide notata. Similes cum ex Nostro, tum ex aliis auctoribus, locos collegit eidem *Schulzio* laudatus *Fischer*, Animadv. ad *Welleri* Gramm. Specim. III. Part. 1. pag. 387 seq. qui quidem quod in eundem censum *Herod.* V. 86, 12. retulerit, non video quid spectarit. S.

5. οὐδὲ ἔων ἰέναι) Si vel Codices praeberent ὦν, quod hic ponendum censebat *Reiskius*, ego tamen vulgatum, οὐδὲ ἔων, omnino retinuerim. In proximis ἀλλ' αὐτοῦ etc. more satis usitato ἐλέειν, vel simile quid, relinquitur lectioni supplendum: plene *Sosicrates* in *Schol.* ad *Aristoph.* Av. vs. 521., λέγεται αὐτὸν πρῶτον οὐδένα ἔαν ὄρκους ποιεῖσθαι κατὰ τῶν θεῶν, ἀλλ' ὁμνῆσαι κελεύσας χεῖνα, καὶ κύνα etc. Sicut hoc in loco, supra *Herodot.* VII. cap. 104., οὐκ ἔων Φεγγειν, - - - ἀλλὰ μένοντας ἐν τῇ τάξει ἐπικρατεῖν, ἢ ἀπόλλυσθαι: ubi huius generis alia quaedam leguntur adscripta. Paulo post [*liq.* 9.] non displicet lectio marg. *Steph.* εἰ δὲ ποιήσεις τὰ ἡμῖς παραίνεσμεν. VALCK.

CAP. III. 1. οὐδ' οὐκ ἐπίθετο) A *Mardonio* missus itaque non est famosissimus apud Oratores Atticos, *Demosthenem*, *Aeschinem*, *Dinarchum*, *Arthmii* Zelites ad pecuniam Peloponnesijs, quo a popularium societate, avellerentur, dividendam, Vide *Demosth.* Philipp. III. p. 70. Quae sequentibus vocula [τις] in Codicibus, *Vallae* lecta, adest, haud ea inconcinna. *Oppianus* *Cyneget.* III. 314. καὶ βαλὼν δὲ πόθος τις ἐνέσταται φρεσὶ θηρῶν. Omittitur a *Sophocle* *Trachin.* vs. 480. WESS.

CAP. IV. 5. προέχων μὲν τῶν Ἀθηναίων οὐ φιλίας γνώμας) Horum sententiam *Valla* liberius expressit. Προέχων, usu rariore, non aliud, ac προέξων ἔχων, cum iam antea haberet, nossetque adeo, *Atheniensium* consulta, haud sane amica. Φιλίους λόγους ad eum modum VII. 163. et VIII. 106. Confer *Abreschii* Animadv. in *Aesch.* lib. II. c. 32. WESS.

CAP. V. 9. Ἀνκίδα κατέδυσεν) Idem si fatum ante decem menses subierat *Cyrtilus*, mirum est huius exemplo non fuisse *Lycidam* deterritum. Ignotum *Herodoto*,

plures Cyrsilum commemorant; cum Themistoclis suasu statuerent Athenienses, ut urbe relicta -- naves conscenderent, -- Cyrsilum quemdam, suadentem ut in urbe manerent, Xerxenque reciperent, lapidibus obruerunt: sic scribit Cicero de Off. III. c. xi. secutus Demosthenem de Cor. p. 174.; ex quo Cyrsilus innotuit Harpocrationi, Hermogeni pag. 448., aliis. Cautē Aristides neque Cyrsilum nominat nec Lycidam, duo tamen diversos, ut puto, designans, qui non simillimo mortis genere perierint: de illo, qui Demostheni dicitur Cyrsilus, in Panathen. T. I. pag. 243., επειδή τις ἐτόλμησεν εἰπεῖν, ὡς χεὶρ συγχωρεῖν, αὐτοὶ μὲν αὐτὸν, αἱ δὲ γυναῖκες τὴν γυναῖκα ἐπελδοῦσαι διέφθειραν ἐκ χειρός: illic in Schol. Msto Cyrsilus vocatur. De Athenis agens Aristides secunda vice captis, missoque ad Athenienses in Salamina nuncio T. III. p. 356. επειδή τις εἶπεν ἐν τῇ βουλῇ δεχέσθαι, συλλεγόντες πάντες κατέλευσαν αὐτοὶ μὲν αὐτὸν, αἱ δὲ γυναῖκες τὴν γυναῖκα αὐτοῦ. Hoc ibi Scholion praebebat Cod. MS. ad 'Επειδή τις εἶπε') Κυρσίλῳ κατὰ Δημοσθένην· ὁ γὰρ Ἡρόδοτος Λυκίῳ ἐν αὐτῷ καλεῖ. Demosthenes qui em et Herod. de diversis loquuntur temporum articulis; non tanta tamen apud me auctoritas est Aristidae, ut Demosthenem in re tum notissima erroris ausim arguere, quod fecit G. Canter. Nov. Lect. VII. 4. VALCK.

15. ἦσαν αὐτοκελές) Exscriptum ex Asf. ἦσαν ad ἦσαν sive ἦσαν Ionum ducit, quomodo ex membranis semel iterumque lib. III. 77. Αὐτοκελές, Sophocli Trachin. vs. 395. αὐτοκλῆτοι. Adprime autem αὐτομολές Fragm. Paris. notabiles. Nostro αὐτομολοί, transfugae, aliis subinde omnes, qui sua sponte adveniunt; Oppianus κλῆτοι τ', αὐτομολοί τε, Halieut. III. 360. Atscheiden istis, contentus novae in Graecia vocis indicio, non obtempero. Aristides atrox hoc marium et matronarum Atticarum facinus neglectui non habuit T. II. p. 217. WESS.

CAP. VI. 5. ἐν τῇ Βοιωτίῃ) Vetus ἐς τὴν Βοιωτίαν concedere-ne recepto ex Florent. debeat, in dubio haerere. Exstat acervus, ex Musis a Porto congestus, exemplorum in hanc partem. Verum valeat. [conf. Adnot. ad I. 21. 4.] Mox [lin. 8.] μεμφομένους, quae Reiskii suspicio, volentibus exemplaribus scriptis, suum in locum collocavi. WESS.

Herodot. T. VI. P. II.

P

12. *προεῖπαι τι*) *Aldas et Camerarius* optime; post quorum curas operae, inscite *προεῖπαι* corrigentes, aberrarunt turpiter. Geminum germanum earundem delictum in *ἐπι* ex legitimo *εἶπαι* lib. VIII. 68. Utique Aldinum exemplar, ut hinc et alias frequenter adparuit, ab insectis contemptius habitum fuit. WESS. — Lectionem Mediceam in *προεῖπαι* mutandam suspicabatur Koenius: praeterea denuntiarunt, ni venirent Atheniensibus auxilio, hos sibi ipsos tutamen quoddam paraturos: sic redderem Herodotea, ὡς καὶ αὐτοὶ τινὰ ἀλσωρὴν εὐρήσονται, id est ἀποστροφὴν ἰστομάσσονται, vel ἐκπορίσονται. Hoc significatu sibi parandi, vel adipiscendi, veteribus frequentatum εὐρέσθαι adhibuit aliquoties Herod. infra his c. 26. et c. 28. Ἀδριανὸν εὐρέσθαι, vel εἰρήνην, vel ἀγαθὸν τι, locutiones sunt usitatissimae: εὐρέσθαι παρὰ τῶν θιῶν τῶν παρόντων κακῶν ἀπαλλαγὴν, dixit Isocrat. in Evag. p. 191. E. vid. R. Dawes in Misc. Crit. pag. 258. VALCK.

CAP. VII. 2. καὶ σφι ἦν Ῥακίνθια) *Hyacinthiorum* apud Spartanos festivum tempus operose, oblitus tamen Euripidis Helen. vs. 1485., Io. Meursius ultimo Feriatae Graec. libro exposuit. WESS.

2 seq. *περὶ πλείστον δ' ἦγον*) Laudabiliter supra Lacedaemonii V. 63. τὰ τοῦ θεοῦ πρεσβύτερα ἐποιεῦντο ἢ τὰ τῶν ἀνδρῶν: sed hac tempestate *Hyacinthia* domi celebrantes iure displicebant Atheniensibus. Sic VII. 206. Κάριαι σφι ἦν ἱμποδῶν. Attigit Plut. T. II. p. 873. E. VALCK.

13. Δία τι Ἑλλήνιον) Iovis Πανιλληνίου apud Aeginetas et Athenienses cultus in Pausania fin. libri primi: Ἑλλάνιον novit Pindarus et Syracusanorum numi, de quibus Cl. Havercampus ad Parutae Sicil. Numism. p. 343. In vicinis [lin. 15.] ἀλλὰ ἀπειπάμεθα gravius et elegantius legenti accidit, suadentque membranae. Hoc amplius, καὶ τὸ μὲν ἀπ' ἡμῶν οὕτω [lin. 19.] a Gronovio ac Pavio summo iure laudatur, idem quidem ac τὸ μὲν ἡμέτερον, sed suavius atque ex interiore sermonis usu. Quod autem post ἀκίβδηλον aderat participium ἐὼν, saepe Scriptori in delictis, abesse Codicum iussu potest; neque hic criminationem, in Th. Galeum [a Gronov.] intentatam, metuo, quippe temerariam valde. Ceterum νέμεται ἐπὶ τοὺς Ἑλληνας [lin. 20.] in Graecos inpenditur sive distribuitur, bene Portus. WESS.

13. Δία τε Ἑλλήνιον) *Iovem Graecis communem reveriti.* Ἑλλάνιος Ζεὺς ubi memoratur Aristophani in Eq. vs. 1250., et Pindaro Nem. V. 19., adpellationis originem ab Aeaco recte repetunt Scholiastae. Aeaci precibus malorum levamen adepti, quibus tota Graecia premebatur, ἱερὸν ἐν Αἰγῇ κατεστήσαντο κοινὸν τῶν Ἑλλήνων, οὐπερ ἐκείνος ἐποίησας τὴν εὐχὴν, *Isocrat.* p. 191. E., Iovis scilicet Ἑλλανίου, vel Πανελληνίου. Huic Aeacus sacra fecisse dicitur *Pausaniae* I. p. 108. et II. p. 179., τῷ Πανελληνίῳ Διὶ θύσας καὶ εὐχόμενος, τὴν Ἑλλάδα γῆν ἐποίησεν ὕεσθαι. A templo Iovis Πανελληνίου mons, in quo statutum erat, Πανελλήνιον ὄρος dicebatur, eodem teste pag. 181. Fortasse scripserat *Clemens Alex.* VI. p. 753, 14. Αἰακός, ἀνελθὼν ἐπ' ὄρος, --- τὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ κοινὸν ἐπικαλέσας θῖδεν ἤθετο. VALCK.

15. ἀλλὰ πάντα τε ἀπιπάρμεθα) Latina *Vallae*, nos tamen -- annuere nolle, sed recusare, monstrant lectionem in marg. Steph. notatam, [ubi, omissis duabus vocibus πάντα τε] οὐ κατανίσταμεν, ἀλλ' ἀπιπάρμεθα: non adprobavimus, sed repudiavimus; illa nimirum omnia, quae paulo ante sibi dixerant a Rege Persarum oblata. Placet et mihi *Med.* lectio ab Arch. firmata, [lin. 19.] καὶ τὸ μὲν ἀπ' ἡμῶν οὕτω ἀκλόδηλον ἶδεν νέμεται ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας: editum ἡμῖν τερον videtur interpretamentum. VALCK.

24. τῆχος --- ἐν τέλει ἐστὶ) Litem non moveo memorbris, quarum ἐν τέλει ἐστὶ haud aliud ac πρὸς τέλος c. 8. et *Dionis Chryst.* Or. LXI. p. 583. D., *Platonis* ἐπὶ τέλει *Menex.* pr.; aequatque adeo vulgatum. [De munitione illa vide VIII. 71.] Mox [lin. 26.] τῷ Πέρσῃ ἀντιώσθαι tritius, aut πρὸς τὸν Πέρσην, uti non male *Reiskius* voluit. Habet tamen illud, [τὸν Πέρσην ἀντίωσ.] , quod aliàs significatum, suum in Musis locum. WESS. — Verbum ἀντιώσθαι nusquam quidem alibi in *Musis*, quod meminerim aut adnotaverim, cum quarto casu, sed constanter cum tertio construitur: sed, sicut illud h. l. communi consensu veteres libri omnes cum quarto iungunt, sic cognatum verbum ἀντιώζειν, non solum cum dativo casu, sed saepius etiam cum accusativo iunctum reperitur, ut II. 141, 14. IV. 80, 8. 118, 10. 121, 2. Et hoc loco ratio suberat, cur ἀντιώσθαι eodem modo construeretur, scil. ne duo diversi dativi, ἡμῖν, et τῷ Πέρσῃ, in eadem phrasi concurrerent. S.

in Polyæn. V. 30. Herodoti Tεγεατὰ τῶν ἰσθμῶν ἐκείνῳ πάν-
τα λόγον: { lin. 5. } sic mihi quoque scripsisse videtur omi-
sâ voce ἵνα, quae ut a Med. sic aliis etiam aberit Codici-
bus. Arcadis sententiam paucis expressit Plutarch. τοῦ δια-
τηγίσματος οὐδὲν ὄφελός ἐστι Πελοποννήσου, ἀν' Ἀθηναῖς Μαρδονίῳ
προσγίνωται. Illud Polyæni, πολλὰς διαβάσεις ἔχουσιν εἰς τὴν
Πελοπόννησον οἱ βάρβαροι, propius accedit Herodotes, μεγάλας
κλισιάδας ἀναπεπταται εἰς τὴν Πελοπόννησον τῷ Πέρσῃ. VALCK.

10. μεγάλας κλισιάδας) Polyæni πολλὰς διαβάσεις εἰς τὴν
Πελοπόννησον cultu et elegantia multo sunt inferiores. Not-
at ad praescriptum Plutarch. T. II. p. 360. α. μεγάλας μὲν
τῇ αἰθρῇ λιπὼ κλισιάδας ἀνίστηντες: quae Philosophi et conphi-
ra alia Io. Iac. Wetstenium in Epist. S. Pauli prior. ad Cor-
cap. xvi. 9. occupasse conporio. WESS.

CAP. X. 5. καὶ ἐπὶ περὶ ἵκαστον τάξαντες αὐτοὺς εἰλώτων.)
Vereor una cum Cl. de Pauw, ut haec Herodotus scripserit.
Valla tresque scripti libri omittunt, habentque cap. 28.
sedem magis opportunam. Et cui bene cλῆρον ποιεῖν ἵκαστον
ποιεῖ; Non nego, quod Galeus ursity, esse in Plutarchi, cλῆ-
Malign. pag. 871.; sed, hinc derivata, unde confiteor Tollē
omnia, et orationi ad culturam nihil deerit, modo ἐπὶ
τρίψαντες, prebatur. Id sane cum exercitus imperium
traditur, multo commodius et lenius. Vide III. 155. VII.
52. etc. WESS. — Vide Var. Lect. et in Exemplo na-
stro, pro εἰλώτων, corrige εἰκλώτων, ut est in Edd.
ante Schaef. et in Msstis. Caeterum nolim dissimulare,
haud satis commode videri h. l. procedere orationis stru-
cturam: certe, ut Schulzius, sic et ego ἐπὶ τριψαν requi-
rebam, ubi alii δπετριψαντες; alii vero libri magis
etiam vitiose ἐπὶ τριψαντες exhibent. S.

Ibid. ἐπὶ περὶ ἵκαστον etc.) Eosdem memorat Plutarch.
in Aristide p. 325. A. et Tom. II. p. 871. B. ubi ἐξῆλλον εἰς
Πλαταιὰς πελοποννησιακῶν Σπαρτιάται περὶ αὐτὸς ἔχων αὐτὸς ἵκαστος
ἐπὶ εἰλώτας: atque adeo legit hoc in loco, quae nonnullis
in Codicibus perperam omittuntur. Tot numero Εἰλώτας
ad Plataeas cum Spartiatis stetiisse certum est ex cap. 28.
et bello Peloponnesiaco saepe cum Lacedaemoniis militasse
τοὺς Εἰλώτας novimus ex Thucyd. IV. 80. N. 57. et 64.
VII. 19. VALCK.

14. θροῦντες οἱ ἐπὶ τῷ Πέρσῃ) Alibi θροῦντες ἐπὶ Κρότων

lib. V. 44. De *Cleombroto*, exercitus ad Isthmum imperatore, superius lib. VIII. 71.; de Solis vero eclipsi, qua rex territus copias domum reduxit, praeclare *Dionys. Petavius*, Doctr. Temp. lib. X. c. 25. WESS. — De illo solis defectu videsis quae *Petavio* apud *Larcherum* Parisiensis olim Academicus *Pingré* opposuit. Caeterum *territum* fuisse ille phaenomeno *Cleombrotum*, non profitetur *Herodotus*; ac videndum, ne significare potius voluerit, fausto recepto omine illum copias ab Isthmo abduxisse. Eodem enim tempore, quo ad Salamina pugnatum est, cum exercitu ad Isthmum *Cleombrotus* erat, munitionem Isthmi argens: videturque, accepto iam de felici pugnae exitu mundo, sacra, quae hic memorantur, adversus Persas fecisse; scilicet experturus, an a pedestri *Xerxis* exercitu, qui *Peloponnesum* versus progrediebatur, (VIII. 71.) revera timenda esset invasio *Peloponnesi*. Iam ex defectu solis debuit ille, puto, faustum *Peloponneso* capere omen, quippe exercitus Regis portendente exitium. Itaque tanto fidentius *Cleombrotus*, quoniam paucis post pugnam diebus, *Thessaliam* versus se recepit *Barbarorum* exercitus, reduxit subs ab Isthmo, utpote nullo amplius periculo imminente *Peloponnesiis*. Atque ita ad finem non perducta est Isthmi munificatio, et intermissum opus; donec, adlato nuntio redire *Mardonium* cum exercitu, denuo Isthmum repeterunt *Lacedaemonii* cum aliis *Peloponnesiis*, et summo studio manus perficiendo operi admovent, IX. 8, 4, seqq. S.

CAP. XI. 14. ἐν Ὀρεστρίῳ) Memorat *Pausanias* *Orestae* tumulum, τάφον, *Lacedaemone* lib. III. c. 11. p. 234., qualem illi publice datum *Argis* et *Mycenis* *Lucianus* inficitur, *Toxar.* c. 5. Nec eam tamen hic innui statuo; sed τὸ Ὀρεστριὸν *Μανωλίας* *Thacyd.* V. 64., vicinum *Tegeatum* finibus; quo de ibi viri doctissimi *Wasse* et *Dukerus*. Ad sequentia [lin. 15.] *Hezychii* glossa, Ζένοι, οἱ πολέμιοι, οἱ ἄνδρες Πέρσας, recte refertur. Bene *Servius* ad *Aeneid.* IV. 424. *Herodotus* *Persas*, qui erant *Græcorum* hostes, ξένους a *Lacedaemoniis* appellatos refert. Similia ex *Idomeneo* in *Aristid.* pag. 325. A. *Plutarchus*. Priscis ita Latinis hostem peregrinum indicasse, *leges XII. Tab.*, *Plautus*, *Varro*; *Cicero* testificantur. Vide ill. *Staligerum* ad *Festum* in *Hostis*. WESS.

14. εἶναι ἐν Ὀρίστει) Arcadiae sic regio quaedam ab Oreste fertur denominata. Apud Steph. Byz. in Ὀρίστει: Orestes θνήσκει εἰς χωρίον τῆς Ἀρκαδίας τὸ λεγόμενον Ὀρίστιον. Ὀρίστιον τῆς Μαιναλίας dixit Thucyd. V. 64. Ab Euripide scribi non potuit, quod Salmasium sequuti Berkel. et Holstenius velut Euripideum excitant ex huius Oreste vs. 1684. Tragicum scripsisse suspicor: Κεκλησεται δὲ σῆς Φυγῆς ἐπώνυμον, Ἀζᾶσιν Ἀρκασίν τ' Ὀρίστιον πίδον. In eiusdem Electra Castores ad Oresten vs. 1273., Σὶ δ' Ἀρκαδῶν χρεὶ πόλιν ἐπ' Ἀλφειοῦ ῥοαῖς Οἰκίῳ, Λυκαίου πλησίον σπηώματος. Ἐπώνυμος δὲ σου πόλις κεκλησεται. VALCK.

18. τῶν περιόικων Λακεδαιμ.) Quum in rebus Laconicis frequentissima fiat mentio τῶν περιόικων, incertos fluctuare miror viros eruditissimos, quinam per illos sint intelligendi. Clar. Duker. ad Thucyd. p. 510. in Addendis, Heinsius, inquit, scribit (in Notis ad Max. Tyr. p. 65.) eosdem esse περιόικους Lacedaemoniorum et Ἐλώτας: sed nondum mihi persuadet. Prorsus diversi generis fuisse vel ex hoc liquet Herodoti loco, ubi quinque millia τῶν περιόικων distinguuntur a quinque millibus Σπαρτιῆται, qui circa se singuli habent septem τῶν εἰλωτῶν. Infra c. 28. in acie stetisse dicuntur Λακεδαιμονίων μύριοι: quorum dimidiam partem, ἰόντας Σπαρτιήτας, ἰφύλασσαν ista quinque et triginta millia τῶν εἰλωτῶν, ut levis armaturae milites. Erant itaque Lacedaemonii οἱ περιόικοι, non εἰλωται: hi servitutem serviebant; liberi erant οἱ περιόικοι. Ἐλώται, si bello heris operam suam adprobassent, libertate donati Νεοδαμῶνδες dicebantur: ab his vero etiam distinguuntur οἱ περιόικοι. Xenoph. Ἑλλ. I. pag. 256, 15., σὺν αὐτῷ τῶν περιόικων τινές, καὶ τῶν νεοδαμῶδων οὐ πολλοί. Ubique in historia Graeca περιόικοι vel iunguntur vel opponuntur Spartiatis, Lacedaemonii sunt intelligendi, cuiuscunque fuerint urbis Laconicae cives, excepta Sparta, Spartiatarum imperio parentes. Scholiastae Aristidae MS. οἱ περιόικοι esse dicuntur οἱ περιόικοῦντες Σπάρτην τὴν μητρόπολιν. Ταῦς ἐκ τῶν περιόικῶν πόλεων dixit Xenoph. Ἑλλ. III. p. 294, 43. τὰ ἐν κύκλῳ τῆς Σπάρτης πόλιστατα Pausan. VII. p. 555. Hae civitates, ut olim erant Spartiatarum ὑπήκοοι, sic aevo quoque fuerunt recentiori εἰς Σπάρτην συντιλοῦσαι, nisi quod ex istis decem et octo Augustus iussit esse αὐτῶνέμενος, Pausan.

III. p. 265. Qui περίοικοι, iidem dicebantur et Λακεδαιμόνιοι et Λακωνικοί. Thucyd. IV. 8. οἱ Σπαρτιάται αὐτοὶ μὲν καὶ οἱ ἐγγύτατα τῶν περίοικων εὐθὺς ἐβόηθουν ἐπὶ τὴν Πύλον· τῶν δὲ ἄλλων Λακεδαιμονίων βραδύτερα ἐβόησαν ἢ ἔθοδος: quo loco οἱ ἐγγύτατα τῶν περίοικων sunt, utique Lacedaemonii. Cecidiase scribit in pugna Leuctrica Xenophon Έλλ. VI. p. 349, 7. τῶν συμπαύων Λακεδαιμονίων ἐργὸς χιλιός, — αὐτῶν Σπαρτιῶν περὶ στρατοσίους: ubi αὐτοὶ Σπαρτιάται genuini sunt Spartiatae, τὸ καθαρώς Σπαρτιατικὸν Maximo Tyrio p. 347. Thucydidi Lacedaemoniorum duces memorantur, lib. VIII. c. 22., Εὐάλας Σπαρτιάτης et Δεινιάδας περίοικος: id est Λακεδαιμόνιος, ut eidem, praeter alios, Theramenes dicitur Λακεδαιμόνιος, Perocyllas autem ἄνθρωπος Σπαρτιάτης. Qui saepe dicitur Ἀσπυρίτης Xenophonti in Κύρον Ἀναβάσει, Neon est Ἀσπυρινός, VII. p. 235, 51. conf. V. p. 204, 9. VALCK. — De Periocis Lacedaemoniorum nonnihil dictum ad VI. 58, 14. S.

CAP. XII. 9. αὐτὴν ἴσχειν) Sequor Codices, ipsumque Scriptorem, qui lib. III. 77. ἴσχαν τε βουλευμένους ἴσχεις τὰ πρόσω παρίναι: et mox c. 13. ὥστε καὶ ὀλίγους σφίσις ἀνθρώπους ἴσχειν. Hic vero Argis missus ad Mardonium nuncius affirmat lib. VII. 150. commemorata, WESS.

CAP. XIII. 5. διὰ πάντας τοῦ χρόνου) Omni illo tempore, quo in Attica armatus conederat. Necessum enim non puto, διὰ πάντας cum Reiskia in διάγοντος aut προϊόντος converti. Immo, si Arch. consentaneos nancisceretur, δὲ πρῶτος sufficeret. Aeschylus Prometh. vs. 283. τοὺς σοὺς δὲ πρῶτος χερσὶ διὰ πάντας ἀκρῆσαι, quod in scholiis δι' ὅλου, sed idem ac omni modo, WESS.

CAP. XIV. 2. ἀγγελὴν πρόδρομος, ἄλλην, etc.) Calculum corrigenti πρόδρομος ἄλλη, στρατιὴν etc. non adpono. Ἄλλῃ scribit, utpote diversas a superioribus Spartanorum copiis, WESS. — Utique sollicitari ἄλλην non debuerat; sed vide ne πρόδρομον, ἄλλην στρατιὴν scriptum oportuerit, quod mihi quidem perquam probabile, ac naene certum videtur. Conf. IV. 121, 2. c. 122, 1. et praesertim VII. 203, 4. S.

3. ἐβουλευτο, θείων, εἰ καὶ τοὺς πρῶτον ἔλοι) θείων, damnatum a Brit. et docto viro, geminum habere videtur S. Pauli Epist. ad Coloss. c. 2, 18. μηδὲς ὑμᾶς καταβραβεῖν θείων, i. e. cupide. Θείων sane cupiditatem, et lubentiam

quandam in *Aeschyl*i fabulis ostentat saepe numero. *Θίλων* δὲ τῶνδε πισύεται λόγων, cupide libenterque audiet, Choëph. vs. 791. Plura apud Cl. *Abreschium* Anim. in Tragicum illud lib. II. 14. Quare *ἰβουλευτο* *Θίλων*, cupide consultabat. WESS. — „*Θίλων* suspectum: dixerat *REISKIUS*: Ego quidem quid sibi velit non intelligo.“ Et *SCHULZIUS*, *Wesselingii* Notam respiciens: „Quid vero est, inquit, *ἰβουλευτο* *Θίλων*? Num potest *μη* *Θίλων* quisquam *βουλευεσθαι*? Nemo unquam, opinor, ita dixit.“ Itaque ille, ut nos, *Schaefero* calculum adponens, verbum illud, quod uno codice excepto alii omnes constanti consensu exhibent, eiecit. Quod ego, denuo hunc locum expendens, factum nōllēm: et *Θίλων* omnino restitutum auctori velim. Scilicet, non iuncta debebant intelligi *ἰβουλευτο* *Θίλων*: quod perspicēte videns *H. Stephanus*, verbo *Θίλων* commatibus utrimque intercepto, sic ediderat: *ἰβουλεύετο, Θίλων, ἢ* *ὡς* etc. quāta distinctionem orationis ipse etiam *Wesselingius* cum aliis post *Stephanum* Editoribus tenuit. Et nonnihil quidem impeditum videri poterat hoc dicendi genus, nec tamen incongruum *Herodoti* stylo: valetque idem ac si dixisset, *Θίλων* τούτους πρώτον ἔλθιν *ἰβουλευτο* ἢ *ὡς* etc. cupiens hos primum capere, deliberavit quo pacto id efficeret. S.

h. ἢ δὲ ἵππος προελθούσα) Non ignoro *Celeb. viri* [*Gronovii*, *προτιθεύσα* defendentis,] in *Portum Vallamque* stricturas, haud profecto ad consensum extorquendum acres. Quisque videt, *Vindob.* rectum tenuisse. WESS. — Praemisso equitatu erat in *Vallae* Latinis: et *προελθ.* corrigendum videri monuerat *Portus* in *Lexic. ion.* voce *κατιπαύεσθαι*. S.

CAP. XV. 2. ἦλθε ἀγγελίη) ἦκε patfocinium inpetrat ex lib. VIII. 140. *ἦκε ἀγγελίη* ἦκε παρὰ βασιλῆος, et ex observatis *D'Orvillii* ad *Chariton.* lib. I. p. 37. At *Aldo* congruit lib. I. 83. ἦλθε ἄλλη ἀγγελίη: et proxime, ἦλθε ἀγγελίη πρόσδρομος. *Euripides* *Androm.* vs. 79. ἦλθεν φάτις. Iunge *Raphelium* in *Epist. ad Galat.* c. 3, 23. WESS. — At non ἦλθε h. l. dederat *Aldus*, sed ἦκε, quemadmodum in *Var. Lect.* recte *Wess.* monuit. S.

3. διὰ Δεικείης) Sic *Ιόνες*; reliqui *Δεικείης*: [puto voluisse, reliqui *Graeci* *Δεικαίης*:] unde illorum [scil. *Ionum*] flexione *Δεικείης ἀπείχεσθαι* c. 73. [vide IX. 73 extr.] Cur [sim. 6: et 8.] *Τὰν ἄγρην* et *ἡ Σκῶλον* dederim; ne-

mo mirabitur: mirum vero maxime, turpe illud ἐς Κῶλον, praesertim *Valla* viam ad verum monstrante, hoc tolerari loco quitum fuisse. Τῇ κατὰ Σκῶλον παράδωκον in Boeotiam *Polyaen.* Strategem. II. 1, 11. ostendet; cui accedere *Strabo* poterit lib. IX. p. 628. [p. 408. c. ed. Cas.] cum *Casauboni* nota. WESS.

6. ἐς Σφενδαλίας) Huius pagi, quem [monente *Stephano Byz.*] tribus fuisse novimus Hippothoontidis, nusquam alibi sit apud historicos veteres aut oratores mentio. In proximis [lin. 8.] nomen urbis Boeotiae non tam diu haerere debuerat perverse scriptum: *Scolon* recte dederat *Valla*, cuius ductu pro ἐς Κῶλον scribendum ἐς Σκῶλον Urbis aliunde notissimae ubi meminit *Polyaenus* lib. II. c. 1, 11. ista primum dederat *Casaub.* Ἀγησίλαος δυοῖν ἡμερῶν ὁδὸν ἀνύσας τὴν κατὰ Σκῶλον παράδωκον -- διήλθε: absurdam nobis lectionem ex Mssis vulgavit *Maasvicius*: δυοῖν ἡμερῶν ὁδὸν ἀνύσας ἡμέραις δύο: tribus duntaxat literis repetitis prior lectio hunc in modum fuerat adiuvanda: δυοῖν ἡμερῶν ὁδὸν ἐν ᾧ. (id est ἐν μιᾷ) ἀνύσας: certam praestat emendationem in eadem historia *Xenoph.* Ἑλλ. V. p. 336, 13. δυοῖν ἡμέραις ὁδὸν ἐν μιᾷ κατανύσας -- ἔφθασεν ὑπερβάς τὸ κατὰ Σκῶλον σταύρωμα. Paulo post apud *Herod.* [lin. 9.] scribendum suspicor, τῶν Θηβαίων -- ἔκειρε τοὺς χώρους, οὐκ ἐκ κατὰ ἔχθρας αὐτῶν. Tum [lin. 14.] flexus Ionicus omnino requiritur ἀπὸ Ἑρυθρίων. VALCK. — Nentiquam sollicitari vulgatum consentientibus libris οὐ τι [lin. 9.] debuit, quod idem ac οὐ vel οὐχ) aut οὐκ valet. Sic II. 46, 7. III. 36, 19. IV. 148, 10. et saepius alibi. S.

14. ἀπὸ Ἑρυθρίων) *Ab Erythris.* τῆς Βοιωτῆς ἐς Ἐρυθραί c. 19. Peccarunt, uti creberrime in Ἀθηναίων vice Ἀθηναίων. Porro [lin. 15.] παρὰ τὸν Ἀσωπὸν oportuit, pro quo ἐπὶ τῷ Ἀσωπῷ dicto loco et cap. 16. *Plutarchus* Aristid. p. 325. κ. τῶν βαρβάρων τῆς στρατοπέδου παρὰ τὸν Ἀσωπὸν ποταμὸν παρεταμίνης. Adparet inde, castris iuxta flumen porrectis, probabiliter *Reiskium* divinasse τεταμίνον *Herodotum*, [lin. 16.] non τεταγμένον, reliquissae. Illud autem τῆχος τετραγώνον, cuius singula latera denuin erant stadiorum, [lin. 17.] impedimentis rebusque pretiosioribus servandis munivisse *Mardonium*, *Plutarchus* adseverat. WESS. — Bene habet τεταγμένον, [lin. 16.] idque eo minus necesse est

in *εἰσαμένον* mutare, quod eadem notio, quam hoc verbo *εἰσαμένον* efferrī voluerunt docti Viri, iam satis duobus verbis *παρῆκε* et *κατέτιμι* (pertinebat, et extendebatur) expressa est. S.

19. Ἀτταγῖνος ὁ Φρύωνος) Constituant Graeci libertatis vindicæ infra c. 86., a Thebanis exposcere τοὺς μισθώοντας, in primis Τιμηγεvidην καὶ Ἀτταγῖνον: qui duo hinc in catalogo proditorum Graeciae locum invenerunt apud Pausan. VII. [c. 10.] p. 546. ubi merito Sylburgius vulgato nomini Ἀτταγῖδος rectius iadicat Ἀτταγῖνος: quod similis formæ nomina satis tuebuntur, Ἀνδροπίνος Ἀγαθῖνος Φαλῖνος Ἀρχῖνος Εὐπαλῖνος Χαρωπίνος: duo postrema praebet Herod. III. 60. V. 99. Attagini nomen Casaubonus Athenæo restituit huc spectanti IV. p. 148. f. Μαρδόνιον εἰστίνασι μετὰ τῶν ἄλλων πενήκοντα Περσῶν Ἀτταγῖνος ὁ Φρύωνος; ὃν φησι Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἐνάτῃ μεγάλως πλούτῳ παρεσκευάσθαι: in quibus Athenæum memoria lapsum putat Vir magnus, cum Nostro dicatur Attaginus παρεσκευασμένος μεγάλως, se magnificè rebus instruxisse necessariis, ut Persas posset δεῖχσθαι μεγαλῶσι. VALCK.

20. παρεσκευασάμενος μεγάλως) Errorem Athenæi in his adserendis magnus Animadversor silentio non pressit. Graeciae Boecotiaeque proditor Attaginus redibit cap. 85., [cap. 86.] Male Athenæo Αὔταμος, in Mssis Αἵταμος, et Pausaniae VII. 10. Ἀτταγῖλος. Neutrum praeterviderunt Casaubonus et Sylburgius. WESS.

CAP. XVI. 5. καὶ σφειών οὐ χωρὶς ἐπατέρους κλίνει) Non prorsus damnabile [καὶ σφειάς] ex Fragm. Paris. excerptum: damnabile autem, κλίνειν sive κλινῆναι citra necessitadinem [a Reiskio, contra librorum consensum,] obtrusum. Vulgatum eodem vergit, et rectum in Vallae Latinis. In proximis [lin. 7.] ἀκρινόντων, cum sese poculis invitarent, scripti omnes. Vide sis Cl. Valckenariam ad lib. V. 18. WESS. — Κλίνει lin. 6. penacute pingitur in ed. Wess. et superioribus; rectius κλίνει ed. Schaef. ut noster codex F. puto et alii. Accepit autem Valla hoc verbum notione intransitiva, discubuisse: mihi visum erat transitive accipienda, ut Attaginus dicatur κλίνει suos hospites. S.

23. ἀμύχανον ἀποστρέψαι) Repetit ex oratione Cambysis lib. III. 65. ἐν γὰρ τῇ ἀνθρωπότητι φύσει εὖκ ἰπὴν ἅπα τὸ μέλλον

γίνεσθαι ἀποτρέπειν. In quam sententiam Ioseph. Bell. Iud. VI. 5, 4. Ἀλλὰ οὐ δυνατόν ἀνθρώποις τὸ χρεῖν διαφυγεῖν, οὐδὲ προσωμένους. Aeschylus Suppl. vs. 1055., Euripides, Sophoclesque abs Rittershusio laudantur ob similia dicta ad Phaedri Fabul. lib. II. finem. WESS.

Ibid. ἀμήχανον ἀποτρέψαι ἀνθρώπων) Hinc ista Stobaeus retulit in Tit. CV. p. 567. Homericam Persae tribuit Herodotus sententiam, cuius auctor fertur Apollo Pythius Ἀλῖανο περὶ Προνοίας apud Eustath. in Ἰλ. ζ. pag. 522, 53. Hanc suo quisque more saepius expresserunt poëtae. Velut vulgare dictum mulieribus ubi tribuit M. Antonin. VH. 46, ὅτι τὴν εἰμαρμένην οὐδεὶς ἀνὴρ ἐκφυγεῖ: multa notat Gataker. VALCK.

29. ὡς αὐτὸς αὐτίκα λέγει) Quod coniectando praeceperant Abreschius et Reiskius, sermonis series et Codices ratum habent. WESS.

Ibid. Miror quod legitur de Thersandro, ὡς αὐτὸς αὐτίκα λέγει ταῦτα πρὸς ἀνθρώπους: cur enim obsecro πρὸς ἀνθρώπους? Frequens et hic suspicor haerere vitium, corrigendumque πρὸς ἄλλους, ut aliis ista narraſſe dicatur ante Thersander, quam apud Plataeas decertaretur. Inter voces ἄλλους et ἀνούς, sive ἀνθρώπους, perexigua fuit olim scribendi differentia: videtur Valla illud ipsum in suo quoque Cod. reperisse; vertit enim: ipsum haec statim aliis enarraſſe. Quod in ed. Clar. Gronov. his fuit substitutum, per homines sparsisse, nunquam, ut equidem puto, dici potuit λέγειν πρὸς ἀνθρώπους. Hinc valde discrepant locutiones ἐκφέρειν εἰς τοὺς πολλοὺς, vel εἰπῶν, vel λέγειν εἰς πάντας, similesque. Rarius illud Sophoclis apud Stob. pag. 579, 1. Μὴ σπείρῃς πολλοῖς τὸν παρόντα δαίμονα, pro εἰς πολλοὺς: ut ibidem vs. 11. legitur consueto more, Ἐκμαρτυρεῖν γὰρ ἀνδρὶ τὰς αὐτοῦ τύχας εἰς πάντας ἀμαθείς. VALCK. — Quidni vero πρὸς ἀνθρώπους feramus, quod communi consensu libri praeferunt omnes? S.

CAP. XVII. 4 seq. ἐμυδιζον γὰρ δὴ σφὸδρά καὶ οὕτως οὐκ ἐκάντες) Revocarem quod ante Gronov. vulgabatur μετὰ γὰρ, pro σφὸδρά frequenter usurpatum Herodoto, et in hac ipsa phrasi infra, c. 39., ubi Thebani, ἄτε μυδιζόντες μετὰ γὰρ, προθύμως ἔφερον τὸν πόλεμον. VALCK. — Ἐμυδιζόντες γὰρ δὴ σφὸδρά dedi schedis ut maneret, paene persuasus,

σφοδρα glossatori redonandum. Pristinum certe *Herodoteum* est: sic c. 39. *οι γαρ Θηβαῖοι, αἱτι μηδίζοντας μεγάλως*. *Portus* plura conduxit. WESS. — Consentiant tamen in σφοδρα et *Wesselingii* et *Stephani* codices, itemque nostri omnes: ut merito mireris, unde nam *Aldus* *μεγάλως* arripuerit. Sed, utrum istorum verborum praeferas, parum refert. Equidem in re ipsa et in totius pericopae sententia adhaesi. Nec enim video quo pacto haec cohaereant, *μόνοι δὲ Φωκῆς αὐ συνσιβάντων, ἐμῆδισαν γὰρ δὴ σφοδρα* (sive *μεγάλως*) *καὶ οἱ τοι*, praesertim si post *οἱ τοι* intercideretur oratio. Saltem *ἐμῆδισαν* *μὲν γὰρ* expectasses, et dein *οὐκ ἐκόντες δὲ*, quod in *Vallae* latinis est, *non tamen voluntarii*. Denique et illud omnino mirum accidit, quo pacto, quos ait Scriptor castra *Mardonii*, *ἄλλος ex omnibus*, *non esse secutos*, et *invitos cum eo fecisse*, eosdem tamen dicat σφοδρα aut *μεγάλως* *Medis* studuisse: quod si abesset adverbium, nulla admodum difficultas superesset. S.

8. Rectius *Hermocyes* dicitur *ἀπὸ τῶν ἀσπῶν δοκιμώτατος*, quam *δυνατώτατος* in *Med.* ex quo vir *Clar.* [lin. 10.] optime restituit *ἐκλευσί σφαις ἐπ' ἐωϋτῶν ἐν τῷ πιδίῳ ἵζεσθαι*, seorsim sedere. VALCK.

10. (ἐπ' ἐωϋτῶν) Verissime *Gronovius*. At cur nulla *Aldi* mentio? *Pavius* animadvertit foedam operarum aberrationem et correxit, [Vide *Var. Lect.*] Nostri *Amazones* lib. IV. 114. *οἰκίμεν ἐπ' ἡμῶν αὐτέων*, *habitemus seorsum*; et IX. 37. *ἔχον γὰρ καὶ οἱ τοι ἐπ' ἐωϋτῶν μάστιγιν*. WESS.

19. *ἄλλα πάντα τινά*) Iustior ordo; qualis c. 88. *ἐπιθήσει θῆαι γὰρ οἱ πάντα τινά οἱ τοι*, et multifariam. "Ἐπερ παρέχοντας [lin. 21.] *Suidas*, cunctis in Codd. obvium, invenit; cui tacitum pronomen ubi aptaveris, quae novandi necessitas? Et *Reiskius* tamen *ἢ περιπεριμένοντας*, imprudenter absurdeque *ἀγέλας*, sed imprudenter. *Περιπεριμένοντας* Graeciae est recentioris et Cilicium dialecti, nisi *Salmasius* fallit, veterum vestigia premens, *Funere Ling. Hellenist.* p. 152. Qui quidem falsus si fuerit, arguente *Io. Alb. Fabricio* ad *Sextum Empiric.* lib. I. *Adv. Grammat.* c. 2. p. 227. obtrudi *Herodoto*, quod ignorabat, haud oportuit. WESS.

CAP. XVIII. 1. *Ὁ μὲν δὲ*) Hanc voculam ex marg. *Steph.* auctori restituerem. VALCK. — Et recepit *Wess.* neglectam a *Gron.* et superioribus. Quod autem repertam

in *Med.* ait *Wess.* in *Var. Lect.*, id *Gronov.* in *Notis* non diserte quidem professus erat, sed videtur significare voluisse. S.

4. ἀντίοι ἴστασαν) Ferre possum, non pugnaturus, si cui ἀντίοι ἴστησαν blandientur. *Euripides* *Orest.* vs. 1460. Ὡς κάπροι δ' ὀρέσσειροι Γυναικὸς ἀντίοι σταθίντες. Ferre autem minime queo, πάντη συστρέψαντες mutari. *Conglobarunt* se *Phocenses*, inpetum irruentium excepturi. Tales fere συστραφέντες εἰς ἑκάνον πλῆθος *Diodor.* lib. III. 36., et infra c. 61. συστρεφόμενοι. Vide *Cl. Valcken.* ad lib. I. cap. 101. *WESS.* — Intactum relinqui debuerat συστρέψαντες ἑωυτούς: quum se in unum conglobassent, *Livio* VIII. 11. *VALCK.*

12. εἴ τι ἀλλῆς μετέχουσι) Scribi quidem potuit si ἀλλῆς μετέχουσι: sed scripsisse Nostrum opinor, ut est in marg. *Steph.* εἴ τι ἀλλῆς ἔχουσι. *VALCK.* — At, cur hoc praeferamus contra meliorum quorumque codicum consensum, non video. Certe etiam sic genitivus ἀλλῆς a verbo μετέχουσι pendebit, et τι valebit κατὰ τι: nec iuncta intelligi τι ἀλλῆς debebunt. S.

CAP. XIX. 5. καλλιερσάντων τῶν ἱρῶν) Frustra τῶν ἱρῶν corrigitur. Latinis *victima caesa litat*, ut *Martiali* lib. X. Ep. 73. *Victima diti patri caesa litavit*, recte *Graecius* in *Suetonii* *Oth.* c. 8. Vide *Franc.* *Oudendorpium* ad *Lucan.* VI. 524. Graecis itidem, quoties fausta exta ostentat, καλλιερῶ. Noster c. 37. ὡς δὲ οὐκ ἐκαλλίρει --- οὔτε ἀντοῖσι Πέρσῃσι, videlicet τὰ ἱρὰ: et c. 95. τοῖς δὲ Ἑλλῃσι. ὡς αὐκ ἐκαλλίρεισι. Docte super verbo *Scholiastes* in *Gregor. Nazianz.* *Stelit.* II. p. 87. Sequens ἱρὰ ποιήσαντες [*lin.* 7.] consimile habet ἢ θυσίην τις δημοσιῇ ποιήσεται lib. VI. 57. et lib. IV. 60. θυσίην ἱερομένην. Alia hoc de genere *Is. Casaubon.* *Animadv.* in *Athen.* lib. XIV. 23. [ad p. 660. a.] *WESS.* — Vide ad VII. 134, 7. notata. S.

10. ὡς --- ἀπίνοντο --- ἐς Ἑρυθρὰς) Huc antequam cum ceteris *Graccis* venirent *Athenienses*, in *Isthmo* iusiurandum iurasse perhibentur libertatis defensores, cuius formulam exhibet *Diodor.* *Sicul.* lib. XI. cap. 29. Sed, ab *Atheniensibus* illam fuisse confictam, non immerito credidisse videtur *Theopompus*: vid. *Clar. Wessel.* ad *Diodor.* quaeque ad *Herod.* notata sunt p. 429. [ad V. 102, 3.] *VALCK.*

CAP. XX. 3. Quem htc vocat *Μακίστιον*, illum inquit *Herod.* Ἕλληες Μακίστιον καλῶσι: ibi dabunt forsā et alii Codices *Μακίστιον*, ut est in *Arch.* teste Galeo, et in marg. *Steph.* VALCK. [Vide *Var. Lect.*] — Si *Μακίστιον* adpellarint, quomodo meliores schedae, spectarunt fortasse suum μάκιστος, ad viri magnitudinem indicandam: verum arduum hoc definitu. Memorant hominem *Pausanias*, *Plutarchus*, alii, *Μακίστιον* adpellantes, *Tzetzes* quoque *Chiliad.* I. 993., turpiter tamen eundem ac *Xerxis* fratrem *Masistam*, quo de c. 110., arbitratus. WESS.

CAP. XXI. 8. *δικεῖσθαι μῶνοι, ἔχοντες etc.*) Haec ita nexuit *Aldus* et *Valla*, commodius, me iudice, vulgatā interpunctione post *δικεῖσθαι*. Soli *Megarenses* equitum inpressionem sustinere haud valebant, hinc nuncius ad *Pausaniam*. Atque hoc *Diodorus* lib. XI. 30. et *Plut.* *Aristid.* p. 326. E. clarissime. Falsum praeterea, solos tum *Megarenses* stationem, sibi principio contributam, tutatos. In vicinis [*lin.* 11.] cur *πίμψητε* et *πιεζύμενοι* iussu scriptorum exemplarium admiserim, nemini mirum eveniet; pro altero sermonis series, dialectus pro altero propugnat. WESS. — At in *πίμψητε* recte consentiunt pleraque scripta exemplaria. Vide *Var. Lect.* S.

CAP. XXII. 6. *πρόιχων τῶν ἄλλων*) *Prae aliis emnens* in Latinis: melius, quae et *Pavii* observatio, *prae aliis longius provectus*: sequentia suadent; nam si in media suorum turma *Masistius* cecidisset, illud ignorare ipsius equites non potuissent: et ignorarunt tamen. Talem, ceteros praecedentem, equum *Poëta* *Iliad.* Ψ. vs. 453. ἵππον ἀριπρεπέα προύχοντα dixit. Inspice *Eustathium*, *προελαύνοντα* explicantem, p. 1303, 37. [p. 1417, 32. ed. Bas.] WESS.

8. *ἵσταται ὀρθός καὶ ἀποσιέεται*) Ut lib. VII. c. 88. *equus* *στάς ὀρθός ἀποσιέεται τὸν Φαργούχην*. Proprium hac in re verbum adhibuerunt *Xenoph.* et *Clemens Alex.* loco quem eleganter *H. Steph.* emendavit *Schediasm.* V. 19. Talis equus *Platoni* obversabatur in *Gorgia* p. 484. A., cui *Φύειν ἱκανὴν ἔχων ἀνὴρ* dicitur *πάντα ταῦτα ἀποσιεάμενος καὶ διαβήξας*, etc. respicit enim in istis *Homericis* ex *Ἰλ.* ζ. 507. Ὡς δ' ὅτε τις σκατός ἵππος - - Δισμὸν ἀποβήξας δεῖτε πεδίοιο κροαίνων: ubi legebatur olim *Διαμὰ διαβήξας*, ut liquet ex *Etymol.* p. 51, 12. VALCK.

15. *Lorica tectum Masistium*, primum invulnerabile, tandem aliquis παῖς ἐς τὸν ὀφθαλμόν: quod ex Arch. Cod. fuit enotatum, ὀμφαλόν, genuinum putat Galeus; idque pretiosissimum εὔρημα iudicat Gronovius. Vulgatum tamen ὀφθαλμόν plerisque satis tueri videbuntur haec Plutarchi in Arist. p. 327. c. Τοῦτον ἢ τὸ κρᾶνος ὑπέβαινε τὸν ὀφθαλμόν ἀκοντίου στόματι παῖων τις ἀνείλεν. Non mirarer si in aliis hic etiam Codicibus altera lectio reperiretur, quum voces ὀμφαλός et ὀφθαλμός frequentissime fuerint a librariis inter se permutatae. VALCK. — Pretiosissimum εὔρημα viri. Celeb., meri carbones pro thesauro. Ὀμφαλόν non novit Arch., a reliquis hic non dissidens. Falsus enim est Galeus, fefellitque alios. Immo vero, si ὀμφαλόν iste codex dederat, nequidquam advocaretur. Armatura, quae Masistium undique amiciebat, ut omnes ictus eludebat, ita puhe tenus porrigebatur, umbilicem egregie protegens. Id Nostri Plutarchique pictura et Heliodori in primis Aethiop. lib. IX. p. 431. conimonstrat. Quid multa? Plutarchum audiamus, cui auscultare noluerunt, in Aristid. p. 327. β. τοῦτον μὲν ἢ τὸ κρᾶνος ὑπέβαινε τὸν ὀφθαλμόν ἀκοντίου στόματι παῖων τις ἀνείλεν: hunc quidem Masistium, qua oculum galea ostendebat, hastili iaculi percutiens aliquis interemit. Ecquid liquidius? WESS.

20. αὐτίκα ἐπύθεσαν) Hanc verbi scripturam cuncti offerunt Codices. Sermonis genius postulabat ἐπύθεσαν: a quo deflecti posse, sicuti in similibus subinde, Porti doctrina fert. Macula si sese nulla adpersit, *absentis desiderio tacti* fuerunt. De Cambyse lib. III. 36. ἐπύθεσέ τι δὴ τὸν Κροῖσον οὐ πολλῷ μετέπειτα χρόνῳ. Estque istud sanequam praestantius invento Gronoviano ἐπύθεσαν, quod valde metuo ut Graecae habeatur monetae, et unquam intra mare Ionium et Thessaliam, uti alia in re notatum memini, auditum sit. WESS.

CAP. XXIII. 2. ἀλλ' ἅμα πάντας) Additam ex scriptis exemplaribus vocem sententia desiderabat. Homerus Iliad. γ'. vs. 362. Οἱ δ' ἅμα πάντες. Mox [lin. 6.] ἰβήσῃ, uti eadem exempla, Ionicae consuetudinis est, rei que satis facit. Redi ad lib. VIII. 1. WESS.

2. ἀλλὰ πάντας) Elisam a vicina ἀλλὰ voculam ἅμα plures forte Codices hic dabunt, ἀλλὰ ἅμα πάντας, ut in An-

glicanis invenit Ios. *Wasse*: vid. ad *Thucyd.* [III. 24.] p. 181, 92. Eandem hic a *Valla* lectam vidit *Koenius*; requirit illam oppositum. οὐκ ἔτι κατὰ τέλει προσιδύνοντες τοὺς ἵππους videbant Athenienses, ἀλλὰ ἅμα πάντας, omnes simul irruentes; non, ut ante, κατὰ τέλει. Inter varios significatus vocis τέλος *Eustathius* ad 'Il. κ'. 56. primum ponit τὸ στρατιωτικὸν σύνταγμα, turmam militarem: τοὺς ταξιάρχους τῶν τελέων ex *Herod.* IX. c. 41. excitat *Thom. M.* in *Τέλει*. Libro VII. c. 211. Persae dicuntur καὶ κατὰ τέλει καὶ παντοίως προσβάλλοντες. Vid. Ios. *Wasse* ad *Thucyd.* II. 81. VALCK.

7. οὐδέτι οἱ ἵπποι υἱέμενον) Sic voluisse *Gronovius* significavit. *Poëta* *Iliad.* O. vs. 312. Ἀργεῖοι δ' υἱέμενοι δολμάς: crebroque alii. WESS. — Vocem οὐδέτι, in *Aldina* editione temere praetermissam, primus auctori tacite restituit *H. Stephanus*: tenent autem illam recte libri scripti omnes, eandemque *Valla* expresserat, non amplius persistere equites. S.

9. ἀποστήσαντες ὧν). Vir doctus [*Reiskius*], scribi iussit ἀποστάντες, aut ἀποστήσαντες: satis pro imperio. Adsciveris ἰωυτοῦς, idem erit ac ἀποστάντες; quae *Abreschii* quoque mens. *Diodorus* I. 56. ὁ δὲ Σισύωσις ἀποστήσας τὰ πλεῖστα etc. WESS. — De peditatu fortasse non dicturus fuerat ἀποστήσαντες. Equites, ut ἱλαύνοντες et προσλαύνοντες vulgo dicuntur, subintellecto nomine τοὺς ἵππους: sic etiam ἀποστήσαντες dici poterunt. S.

CAP. XXIV. 2 seqq. πένθος ἐποίησαντο Μασιστίου etc.) Quem memorat Persarum luctum ob mortem *Masistii*, quo dicuntur non semet ipsi tantum, sed κείροντες καὶ τοὺς ἵππους καὶ τὰ ὑπεζύγια, hinc, opinor, attigit *Plutarch.* in *Arist.* p. 327. c. VALCK. — Luctum barbaricum super *Masistio* hinc et ex *Plutarchi* *Arist.* p. 327. descripsit *Brisson.* *Regn. Pers.* lib. II. 206. et *Perizon.* ad *Aeliani* Var. VII. 8. WESS.

CAP. XXV. 5. τῶνδε εἵνεκα καὶ ταῦτα ἐποίηον) Lacrimae nulla supererit suspicio, neque supplementis egēhimus, si, voce καὶ, quam eiecit [eiiciendam censuit in *Notis*] *Clar. Gronov.* reposita suo loco, sic ista legantur: τῶνδε δὲ εἵνεκα καὶ ταῦτα ἐποίηον, καὶ ἐκλείποντες τὰς τάξεις, ἰφοῦσεν θρησκόμενοι Μασιστίων. Τῶνδε, id est μεγάλους εἵνεκα καὶ κάλως; καὶ ταῦτα ἐποίηον, nempe τὸν νεκρὸν παρὰ τὰς τάξεις ἐκμήδην.

Herodot. T. VI. P. II.

Q

In Homeri 'Ιλ. χ'. 369., Hectoris cadaver περιδραμον υἱες Ἀχαιῶν, Οἱ καὶ θνήσκοντο φυνὴν καὶ εἶδος ἀγνόν Ἑκτορος: ubi quae proxima succedunt, nec Graecis videntur neque Homero digna, lecta tamen et Dioni Chrys. p. 180. D. conf. p. 273. C. D. VALCK. — Ut τοῦ δὲ VIII. 85, 11. idem valet ac τούτου δὲ, sic h. l. τῶν δὲ idem ac τούτων δὲ. Sententiam commodè Valla his verbis expressit: Quod id eo faciebant, quia cuncti relictis stationibus ad intuendum Masistium pergebant. Nempe caussa, cur id fecerint, verbis illis ἐκλείποντις τὰς τὰς etc. continetur: ac potuerat, si explicatius loqui voluisset, dicere ὅτι ἐκλείποντις, quemadmodum VIII. 85, 11. τοῦ δὲ μέμνημαι τούτων μόνων, ὅτι etc. sed omissa, ut saepius alibi, coniunctivā particulā, maior quaedam vis ac vividior color accedit narrationi. S.

14 seq. παρὰ Ῥοιάς etc.) Ductus itineris praeter Hysias in agrum Plataeensem ferebat: recte proin scripti libri. Vide lib. V. 74. VI. 108. et Thucydid. III. 24.; ubi Wasseus τῶν Νορίων πλησίον in Plut. Aristid. p. 325. E. praeclare integravit, heroem Androcratem eiusque sanum docte illustrans. WESS.

17. τιμίνος τοῦ Ἀνδροκράτους) Apud Thucyd. III. 24. Plataeenses viam inflectunt Thebas ducentem, ἐν δεξιᾷ ἔχοντις τὸ τοῦ Ἀνδροκράτους ἥρῳον: ubi Herodotea contulit et alia Cl. Wasseus. Mox [CAP. XXVI. 2.] redibit ex Codd. λόγων πολλὸς ὠθισμός, excitatum in Dias. Herod. Cl. Wess. p. 203. VALCK.

CAP. XXVI. 2. λόγων πολλὸς ὠθισμός) Contra morem πολλῶν ὠθισμός. Supra VIII. 78. τῶν δὲ - ἔγιντο ὠθισμός λόγων πολλός, vehemens sermonis altercatio: et in praelio armato VII. 22⁵. Περίωσι τε καὶ Λακεδαιμονίων ὠθισμός ἐγένετο πολλός. Porro [lin. 3.] vice αὐτίων ἐκείτοις boni codices αὐτοὶ ἐκείτοις, sicuti αὐτοὶ ἕκαστος III. 82. et αὐτὰ ἕκαστα V. 13. Belle iidem [lin. 6.] ἀξιούμεθα ταύτης τῆς τὰξιος. Namque sic Tegeatae postea [h. 36.] ἀξιονικέτεροι εἰμὲν Ἀθην. ταύτην τὴν τὰξιν ἔχιν: et Athenienses, c. 27. ἀρ' οὐ δικαιοὶ εἰμὲν ἔχιν ταύτην τὴν τὰξιν. Hinc in Plutarchi Aristide p. 326. A. Ἀθηναῖοι Τρυιάταις περὶ τὰξιος ἐρίσαντες. Lis erat non adeo de loco, quem obtinerent, sed utri cornu alterum in hostem ducerent. WESS.

3. ἰδιαισίην γὰρ αὐτίων ἵκαστ.) Nihil interest, sic legatur,

an ex Cod. Steph. αὐτοὶ ἐκάτεροι ἔχουσιν τὸ ἕτερον κέρας. Seripserat, opinor, Plutarch. T. I. p. 326. A. Ἀθηναίοις δὲ Τεγεάταις περὶ τάξεως ἐρίσαντες ἤξιον, ὥσπερ αἱ Λακεδαιμονίων τὸ δεξιὸν ἔχόντων κέρας, αὐτοὶ τὸ εὐώνυμον ἔχουσιν. Sinistrum, ut ἀριστερόν et εὐώνυμον, sic per εὐφημισμὸν saepius etiam ἕτερον dicebant. VALCK. — At ἕτερον κέρας utrumlibet intelligitur, sive sinistrum, sive dextrum. Vide infra, lin. 33 seq. S.

8. τὸ παλαιόν) Anceps electio est. Scriptor τὸ πάλαι deposuit IV. 180. VII. 142. IX. 73.; τὸ παλαιόν VII. 129. Similis discordia VII. 74. electurum frustratur. WESS. — Ubi alii codices nude πάλαι, alii τὸ πάλαι exhibent, ut VII. 74., ibi Herodoteum τὸ πάλαι censi debet. Ubi vero, uti hoc loco, plures τὸ παλαιόν, et alii τὸ πάλαι, ibi istud, utpote paulo rarius, Scriptori videtur acceptum ferendum. S.

9. ἐπεὶ τε Ἡρακλεῖδαι ἐπειῶντο) ἐπεὶ τε plenius, et plane Ἰακόν, teste Eustathio ad Hom. p. 1158, 39. WESS. — Utique ionicum et Herodoteum est ἐπεὶ τε pro nudo ἐπὶ: at de ea voce apud Eustath. loco citato (Iliad. p. 1215, 33.) non agitur, sed de ionico εἶπεν et ἐπειπεν, pro communi εἶπα vel εἶπυτα. S.

14 seqq. τότε ὡν λόγος Ἕλλησι ἀγορεύσασθαι etc.) Quae de Hyllo narrantur Heraclida, certis sub conditionibus ad singulare certamen Peloponnesiorum praestantissimorum provocante, comparari poterunt cum Diod. Sic. IV. cap. 58. Sed iuxta Diodorum, Hyllo cadente, intra annos quinquaginta non reverterentur in Peloponnesum Heraclidæ: verius ille scripsisset cum Herodoto, ἐντὸς ἐτῶν ἑκατόν, iudice viro summo ad Diodor. Conf. Io. Meurs. de Regno Laced. cap. 7. Hyllo occidisse dicitur apud Herodotum [lin. 26.] Tegeatarum Rex Ἐχέμος ὁ Ἡρόπου τοῦ Φηγίος: ultimo nomini Κηφίος substituendum ex Pausania aliisque monuit Palmerius. VALCK.

23. ἑκατόν τε ἐτῶν) Errat aut corruptus est Diodorus IV. 58., convenisse adfirmans, μὴ κατῆναι τοὺς Ἡρακλεῖδας εἰς Πελοπόννησον ἐντὸς ἐτῶν πενήκοντα. In centum annis, uti ibi docui, aliorum congruit consensus, ipseque eventus. Ceterum Echemus, qui Hyllo ex provocatione diecit, Αἰρόπι filius, perperam Φηγίος Phegei nepos perhibetur. Avus erat Κηφεύς, Cephæus, apud Pausan. VIII. 4. Quod qui-

dem librariorum delictum viri doctissimi, *Palmerius*, *Th. Rykius*, *P. Burmannus* et alii redarguerunt. *WESS.*

40. ἡμίας δίκαιον ἔχειν --- ἥπερ Ἀθηναίους) Maluit δὲ καὶ ὁ τερστὴν *Pavius*, ut ἀξιωνικότεροι antea, et postea c. 28. ἀξιωνικότερους εἶναι ἔχειν τὸ κέρας ἥπερ Ἀρκάδας. Quae sane frequentior in talibus norma. Contingit tamen, ut absolutum comparati et vicissim sedem teneat. Sic στιβαρώτερον loco στιβαρῶ in *Apollon. Rh.* III. 1056. Δικαιότερον ἀντὶ δικαιοτάτου *Diodar.* XIII. 30., ἀλλοτριώτατος *Musa* III. 119., nec fugit magnam Animadversorem in *Athen.* XIII. 1. *WESS.* — Superlativum pro comparativo positum notavit *Casaub.* l. c. ad *Athen.* XIII. pag. 558. A. quo genere enallages *Notster*, quum alibi, tum mox c. 27, 7. utitur. Hic est positivus loco comparativi, nempe subintellecto ante ἡ particulam (sicut frequenter in Graeco sermone) adverbio comparativo μᾶλλον: sive, in eandem quidem sententiam, ita intelligere malis, quasi dixissent ἡμίας δίκαιον ἔχειν, καὶ δικαιοτέρον ἢ Ἀθηναίους. S.

CAP. XXVII. 2. σύνοδον τήνδε μάχης εἵνεκα --- ἀλλ' οὐ λόγων) Apud *Plutarch.* T. I. pag. 326. B. ἤκομεν, inquit *Aristides*, οὐ τοῖς συμμάχοις στασιάσοντες, ἀλλὰ μαχούμενοι τοῖς πολεμίοις. Hic σύνοδος αἰνὴ μάχης εἵνεκα συλλεγῆναι, ἀλλ' οὐ λόγων. *Livii* XXXII. 34. *Phaeneas*, non in verbis rem verti, ait. *Cleonnis Diodori* T. II. pag. 658, 66. πρόκειται ἀγῶν οὐ λόγων, ἀλλ' ἔργων. *Euripidis* *Eteocles* *Phoen.* vs. 591. Μῆτερ, οὐ λόγων ἀγῶν ἐστ'. Quod illic monitum, in istis loquendi formulis promiscue propemodum usurpari voces ἀγῶν, καιρὸς et ἔργον, monstrat *Agesilai* laudator p. 78., cui dicitur ille καρτερία μὲν πρωτεύων, ἐνθα ποιεῖν καιρὸς, ἀλκῇ δὲ, ἅπαν ἀνδρείας ἀγῶν, γνώμῃ δὲ, ὅπαν βουλῆς ἔργον: quae sophistam multo magis decet quam *Xenophontem*, in cuius scriptis nihil invenietur simile. *VALCK.*

[4. προέθης παλαιὰ καὶ καινὰ λέγειν τὰ ἐκατέρωστι --- κατέργασται) Quod ait προέθης λέγειν etc., id nec *Vallae* latina, referre coepit, nec nostra, in medium protulit, accurate reddunt. Namque *Tegeatarum* dux non quae ab utrisque bene gesta sunt referre instituit, aut in medium protulit; sed *Tegeatarum* solum facta memoravit. Graeca ista in hunc modum reddenda erant: Quoniam *Tegeatarum* dux in medium proposuit, ut commemoraremus utrique nostra maiorumque praeclare facta. S.]

5 seqq. ἀναγκαίως ἡμῖν ἔχει δηλῶσαι etc.) Laudabilia, quae multis hic enarrant Athenienses, maiorum suorum facinora, hinc paucis commemorat *Plutarch. de Herod. Malign.* p. 872. A., illos scribens Ἡρακλειδῶν τε μεμνησθαι, καὶ τὰ πρὸς Ἀμαζόντας πραχθέντα προφέρειν, ταφάς τε Πελοποννησίων τῶν ὑπὸ τῇ Καδμείᾳ πισόντων. Eadem illa magna cum laude celebrantur ab oratoribus; ab *Isocrate* in *Panegy.* p. 61. et seqq., in *Aristidae* Panathen. pag. 201. etc. in *Ἐπιταφίῳ* etiam λόγοις, quibus nomina praefiguntur *Demosthenis* et *Lysiae*. VALCK.

9 seqq. ἔξελαινομένους ὑπὸ πάντων etc.) Attici oratores in his maiorum suorum facinoribus sese iactant; *Lysias*, *Isocrates*, *Demosthenes*, cuius λόγου Ἐπιταφ. p. 746. πολλοὺς τῶν συγγραφέων ὑποθέσιν τὰ ἐπείνων ἔργα τῆς αὐτῶν μουσικῆς πεποιῆσθαι, haec *Musae Herodoteae* spectare, non iniusta suspicio est. WESS.

17. ἀνελίσθαι τι τοὺς νεκροὺς φάμεν) Latina [quae intacta *Wess.* h. l. reliquerat] aberrant. Hoc volunt, suos maiores sustulisse ad sepeliendum Argivos, qui insepulti ad Thebas iacebant; et contumulasse sua Eleusinia in terra. Id ἀνελίσθαι τοὺς τατελευτηκότας sive τοὺς νεκροὺς saepe hac ipsa in re *Isocrati* *Panegy.* p. 52. A., *Plataic.* pag. 306. D.; haec νεκρῶν ἀναλίσσει *Panath.* p. 269. A. Praeclare *Lysias* in *Ἐπιταφ.* p. 53. τοὺς Ἀργείων νεκροὺς ἔθαψαν *Athenienses* ἐν τῇ αὐτῶν Ἐλευσίνι, ubi *Cl. Taylor*. WESS.

18. τῆς ἡμετέρας ἐν Ἐλευσίνι) Auctor Orationis inter *Lysiacas* secundae p. 33., τοὺς Ἀργείων, inquit, νεκροὺς ἔθαψαν ἐν τῇ αὐτῶν Ἐλευσίνι: et hic et apud *Herodot.* non templum designatur Eleusinae Cereris, sed ipsa Eleusis est intelligenda, pagus Attices nobilissimus; in locis etiam reliquis, quae *Cl. Io. Taylor* in alium putat sensum accipienda ad *Lys.* p. 105. *Lysiam* illic, vocibus aliter collocatis, scripsisse suspicor partim cum *Palmerio*: sacra faciet Rex, τὰ μὲν ἐν τῷ ἐνθάδε Ἐλευσινίῳ ἱερῷ, τὰ δὲ ἐν Ἐλευσίνι καὶ τῆς ἱερῆς ἐπιμελήσεται μυστηρίοις. Lex fuit Solonis, teste *Andocide* de *Myst.* p. 16. τῇ ὑστεραίᾳ τῶν μυστηρίων ἔδραν ποιῶν ἐν τῷ Ἐλευσινίῳ, apud *Petitum* in *Legib. Att.* p. 37. *Meurs.* Eleusin. cap. 15. Utrobique templum intelligitur, quod Athenis erat, isthoc nomine saepe designatum, de quo *Meurs.* egit in *Ceram.* Gem. c. 15. In proximis [lin. 19.] haec tandem

Editio repraesentabit Herodoti manum, ἰς Ἀμαζονίδας, τὰς ἀπὸ Θερμῶδοντος, eiectis auctoritate Codicum vocibus interiectis τὰς ἀποθήκας, quae variorum nobis pepere-
rant coniecturas. VALCK.

19. ἰς Ἀμαζονίδας, τὰς ἀπὸ Θερμ.) Edebatur Aldi exemplo, τὰς Ἀμαζονίδας, τὰς ἀποθήκας, τὰς ἀπὸ Θερμῶδοντος: quorum ad τὰς ἀποθήκας multi merito offenderunt. Quid illa enim ad Amazonas? Cornel. de Pauw τὰς αὐθεντάσας, rigidas et severas formavit: Gronovius τὰς ἀποθήκας, tanquam furias et minime desiderabiles feminas. De sententia Io. Taylor Lect. Lysiac. c. 4. fuerat, τὰς Ἀμαζονίδας, τὰς ἀπὸ Θερμύκας τῆς ἐπὶ Θερμῶδοντος. Aliud sectatus Abreschius, Dilucid. Thucyd. p. 655., verborum seriem ordinabat, εὖ δὲ καὶ ἔχει ἡμῖν (κατὰ) τὰς ἀποθήκας (ἡμῶν τὸ) ἔργον (τὸ) ἰς τὰς Ἀμαζονίδας, τὰς ἀπὸ Θερμ. Quin et in thesauris factorum nostrorum illustrium habemus illud, quod adversus Amazonas gessimus: addidit coniecturam aliam, quam ibi legi malim. Atque haec clarissime doctissimorum virorum fluctuationes, ex pravissimis τὰς ἀποθήκας auctas, ostendunt. Quorum equidem divinationes malui proponere, quam ad examen revocare. Sentio enim cum Galeo τὰς ἀποθήκας in exilium agendas, quorsum ab sex bonae fidei membranis ablegantur, fortasse etiam pluribus. Florentiae certe vir Celeb. nihil singulare enotavit, cuius quidem bibliothecae exemplari cum passim Ask. et Pass. consentiant, opinari et illud τὰς ἀποθήκας non habuisse, licet. [Vide Var. Lect.] De Parisiensibus, quorum accurata non usurpavi excerpta, tacere debeo. [Ex nullo quatuor Codicum Parisiensium, quorum lectionibus satis diligenter excerptis uti nobis licuit, enotata ista importuna verba sunt.] Abunde mihi videtur, corruptissimas voces ab optimis libris abesse, natas scribentis, uti opinor, incuria, ex continuo sequentibus τὰς ἀπὸ Θερμ. vocibus. WESS.

21. ἐν τοῖς Τρωϊκοῖσι πόνοισι) Τρωϊκοῖσι non sollicito, tametsi Cicero Nat. Deor. III. 21. Heroicis temporibus, et ἐν τοῖς Ἡρωϊκοῖς χρόνοις Diodorus lib. XV. 79. Tu vide VII. 20. WESS.

21 seq. Ista, οὐ γὰρ τι προύχει (τοῦτων ἰππεμνήσας) explanavit A. Doumaeus in Demosth. p. 29. VALCK. — Respondet fere Latinorum nihil promovet. Οὐ τι πρόχχει, pro-

prie non praestat, non melius est, i. e. nil iuvat, inutile est. Similiter comparativo utuntur, οὐ γὰρ ἄμεινον, pro οὐκ ἀγαθόν: et πλέον τι ποιῆν, utile quidpiam facere, proficere. Item οὐδὲν προὔργου (et προὔργαιστον) ἰστί. S.

26. ὥσπερ ἰστί) Corrigit Abreschius οἷσπερ ἰστί, leni, sed parum necessaria, medicina. Mox [lin. 28.] Μαραθῶνι sine praepositione (ad Aristophanis Acharn. vs. 697. ἄνδρ' ἀγαθὸν ὄντα Μαραθῶνι et εἰτα Μαραθῶνι μὲν ὄτ' ἡμιν, exemplum) unae schedae, quas iubeo valere. WESS.

27 seq. ἀπὸ τοῦ ἐν Μαραθῶνι ἔργου) Campus Marathonius praecipua semper fuit Atheniensibus gloriandi materies, quia hanc de Persis victoriam soli reportaverant. Ea de re loquenti Lycurgo c. Leocr. p. 162, 13. dicuntur οὐκ ἐπὶ τῇ δόξῃ μέγα φρονεῦντες, ἀλλ' ἐπὶ τῷ ταύτης ἀξίᾳ πράττειν. Aristoph. Equit. 1331. Τῆς γὰρ πόλεως ἀξία πράττεις, καὶ τοῦν Μαραθῶνι τροπαίου. De Aeschylō mortis vicino vid. Pausan. I. pag. 35. Apud Thucydidem I. 73. Athenienses, Φαμέν Μαραθῶνι μόνος προκινδυνεύσαι τῷ βαρβάρῳ: ubi notat Wasseus. Hoc titulo Critiae designatur urbs Athenarum apud Athen. I. p. 28. c. Ἡ τὸ καλὸν Μαραθῶνι καταστήσασα τρέπαιον. Nomen itaque Μαραθωνομάχων Atticis erat auribus iucundissimum; sed depravatis suae aetatis moribus saepius istius temporis Μαραθωνομάχους opposuit Aristophanes, et in Nub. vs. 982. Acerbe Athen. VI. p. 253. F. ταῦτ', inquit, ἦδον οἱ Μαραθωνομάχοι. VALCK.

31. ἐνικήσαμεν ἔθνη ἕξ τε καὶ τισσεράκοντα) Satis gloriose. Annuperauntur nobis nationes, Dario vectigales, lib. III. 90 seqq., isto numero plures. Illae-ne vero Marathonium in campum contra Athenienses, et navibus quidem sexcentis, (lib. VI. 95.) venerunt? Iustius adiungitur, non profecto decere τάχως εἶναι στασιάζειν: adesse enim, οὐ τοῖς συμμάχοις στασιάζοντας, ἀλλὰ μαχουμένους τοῖς πολεμίοις, uti Plutarch. Aristid. p. 326. v. WESS.

35. ἵνα δοκίῃ) Scribendum arbitror ἵν' ἂν δοκίῃ: vel ἵνα δοκίῃ: iungitur enim ἵνα, significans ubi, ut apud alios, sic apud Herodotum, indicativo modo. [Vide Var. Lect.] In eandem sententiam Aristides loquitur Plutarchi T. I. pag. 326. v. Τὴν ἀρετὴν οὐκ ἀφαιρεῖται τόπος, οὐδὲ δίδωσιν ἢ δ' ἂν ὑμῖς ἡμῖν τάξιν ἀποδῶτε, πειρασόμεθα κοσμοῦντες καὶ φυλάττοντες μὴ κατατρυχεῖν ταῦς προηγωνισμένους ἀγῶνας. Apud

eumdem T. II. pag. 208. D. Agesilaus, δειξω, inquit, ὅτι οὐχ οἱ τόποι τοὺς ἀνδρας ἐντίμους, ἀλλ' οἱ ἄνδρες τοὺς τόπους ἐπιδεικνύουσι. VAL. C. K.

CAP. XXVIII. 7. οἱ ἀρχὴν ἐλθόντες Ἑλλήνων) H. Stephanus ob Vallae Latina mutavit in Aldo vitiosa, mutantique scripti codices resque ipsa addicunt. In septenis Helotis, [lin. 9 seq.] singulos Spartiatas stipantibus Plutarch. Malign. p. 871. E. et Aristid. p. 325. A. nihil discordat. Vide supra c. 10. WESS.

[15 seq. παρὰ δὲ σφί εὗροντο -- ἐστάναι Ποτιδαητῶν etc.) Corinthii a Pausania impetrarunt, ut iuxta ipsos starent Potidaeenses. Nempe Corinthiorum colonia Potidaea erat. Vide Thucyd. I. 56. S.]

28. Παλλίης οἱ ἐκ Κεφαλληνίης) Iustissime. Laurentii Pallenses in Cephallenia nulli. Quarta urbium insulae Πάλλα, cives Thucydidī Παλλῆς Attica dialecto lib. I. 27., aliis Παλλῆς, Ionibus Παλλίης. Lege Nob. Palmerii Graec. Ant. lib. IV. p. 528. Pausanias catalogo Graecorum, contra Maronionum ad Plataeas consistentium, Palenses non inseruit, sed alios, hic neglectos, lib. V. c. 23. WESS.

CAP. XXIX. 3 seqq. σύμπαντες ἰόντες ἀριθμὸν τρεῖς τε μυριάδες etc.) In hoc numero gravis armaturae militum 38700. nihil inesse vitii liquet e sequentibus; primum enim praeter illos ψαλῶ memorantur cum Spartiatas missi Helotes 35000, tum ceterorum Graecorum ψαλῶ 34500. hi universi conficiunt 108200., quibus adiuncti tandem 1800 Thespienses summam implebant 110000. Herodotus infra: [cap. 30, 4.] σὺν Θερσπείων τοῖσι παρεῦσι ἐπεληροῦντο αἱ ἑνδεκά μυριάδες. De his Graeciae libertatis statoribus intelligo Diodor. Sic. lib. XI. c. 30. ἣν δὲ ὁ σύμπαρ ἀριθμὸς τῶν Ἑλλήνων εἰς δέκα μυριάδας: qui forsitan etiam scripserat εἰς ἑνδεκά: sed, quod addit, τῶν δὲ βαρβάρων εἰς πεντήκοντα, longius etiam ab Herodoto recedit; iuxta quem [cap. 32.] illic βαρβάρων ἦσαν τρεῖς καὶ πενήκοντα μυριάδες, praeter Graecos Persarum partes sequutos, quorum ad Plataeas fuisse Noster suspicatur πέντε μυριάδας. Nostro loco memoratos ὀπίστας 38700 ego quidem in capite superiori memoratis non reperio, verum duntaxat 29700. Utrum in Aeginetarum numero, an et alibi vitium haereat, si Codices vulgatis congruunt, non facile definiri poterit. Ad ista Herodoti

Pausaniae catalogum lib. V. [cap. 23.] p. 437. comparanti occurrent inter illos, qui Πλαταιάσιν ἐμαχίσταντο ἐναντία Μαρδονίου τε καὶ Μήδων, quorum nulla fit in hac *Herodoti* recensione mentio, Κεῖοι, καὶ Μήλιοι, --- Τήνιοι, --- καὶ Κύνιοι. VALCK. — Quod in superiori capite se nonnisi 29700. ὅπλιτας memoratos reperisse Vir doctissimus ait; si recte subduxisset calculos, eandem summam 38700, quam praeferunt *Herodotei* libri omnes, reperturus fuerat. S.

[10 seq. ὡς εἶς περὶ ἕκαστον ἰὼν ἄνδρα, πεντακόσιοι etc.) Unus fere circa quemque virum, fuere 34500. Si absolute et sine exceptione dixisset, unus circa quemque virum, numerus istorum leviter armatorum nonnisi 33700 fuisset. Nunc intelligi par est, (quod etiam alioquin credibile erat) nonnullis ex numero ὀπλιτῶν, de quibus hic agitur, duo aut plures leviter armatos, aliis vero nullum fortasse, praesto fuisse. S.]

13. καὶ ἐνία χιλιᾶδες) Utrum scribarum socordia, an aliā culpā, haec in codicibus paucis non adpareant, quaerere nolo. Absunt male, si τῶν ψιλῶν praescriptus numerus labe caret. Potest disputari, cum Spartani (erant autem ad quinque millia) septenos, et Graeci reliqui singulos iuxta se ψιλοὺς viderint, amplior-ne levis armaturae militum catalogus poni debuerit? Nihil tamen membranae isthic innovant. WESS. — Vide proxime ante a nobis notata. S.

CAP. XXX. 7. ὅπλα δὲ οὐδ' οὗτοι εἶχον) Qui nec ipsi arma habebant Interpres; cui quidem arma si clypei fuerint, uti nonnunquam Latinis, monente *Salmasio* ad *Fl. Vopisci* Aurel. c. 7., insons erit. Revera hi *Thespienses* in levi erant armatura, οὐκ ἐν ὅπλοις, quales in *Heliodori* Aeth. IX. p. 428. *Pausanias* illos ὅσον τῶν ὀπλων τῇ σκευῇ κοῦφον lib. IV. 29., hos *Polybius* crebro τὰ βαρέα τῶν ὀπλων lib. I. 76. appellat. Conf. ad *Diodor.* XIV. 23. WESS.

CAP. XXXI. 1. ὡς ἀπεκνήδυσαν Μασίστιον) Cum *Masistii* mortem lugere desierant. Publicum Persarum luctum supra narravit c. 24. Verbum Ἀπεκνήδυσαν, Porto non intellectum, omissum in *H. Stephan.* Thes. recte vir Clar. vertit eluxerunt. Istam multis verbis vim indit praepositio ἀπό. In *Thucyd.* II. 61. ἀπαλγήσαντας recte παυσαμένους

ἀλγεῖν e Scholiis interpretatur Suidas, qui conferri poterit in Ἀποσιπώνηκας Ἀποσιπώνηκας Ἀποσιπώνηκας et in Ἀποσιπώνηκας: horum primum Ἀποσιπώνηκας ex Aristoph. est Thesmoph. vs. 252. Luciani Lexiphanes §. 4. ἀπερὸς τῶν οὐδὲν ποιεῖν. Menander, Ἀπερὸς τῶν οὐδὲν ποιεῖν, ἐν τῷ 585. sic scribendi videntur Alexidis senarii: Πολλὴ γ' ἀνάγκη καὶ τὸν ἀνδρ' ἀποξῆσαι Πρώτιστον, ἀφ' ὧν τ' [·] ἀπαθήσαντα δὲ Σκληρὸν γινέσθαι, καὶ καταστῆναι πάλιν. VALCK. — De Alexidis versiculis conf. Athen. lib. II. p. 36. e. S.

8. ὁ, τι μὲν ἦν αὐτοῦ δυνατότατον) Sermo de Persis; quorum quod robustissimum contra Lacedaemonios Mardonius opposuit, quod infirmius vero contra Tegeatas. Nonne ergo ὁ, τι μὲν ἦν αὐτῶν etc. quae elegans Cl. de Pauw coniectio? Alioqui τὸ δυνατότατον τοῦ στρατοῦ lib. VIII. 34. WESS. — Vulgatum αὐτοῦ tenent scripti libri omnes. S.

20. Ἀμπρακίτης) Recte hic et c. 28. ex Ionum ore, quo et Μαιῶται, Μαιῶται, aliorum Μαιῶται ac Μαιῶται, lib. IV. 123. Scio Stephani Byz. decretum in Ἀμπρακίᾳ probari ab Arch. et Vind., quod in Ionia invalidum iustius sprevisent. WESS.

25. ἀλλὰ τινες αὐτῶν) Cum his utique proxima iungenda sunt, ἀλλὰ τινες αὐτῶν καὶ τὰ Ἑλλήνων ἥξον. [Nempe in ed. Gron. et superioribus post αὐτῶν interposito puncto distinguebatur oratio, quod etiam in ed. Wess. propagatum.] Sed miror quomodo hi Phocenses dici possint [lin. 26.] περὶ τὸν Παρνησὸν κατελημμένοι: qui supra VIII. 32., ἐς τὰ ἄκρα τοῦ Παρνησοῦ ἀνέβησαν, quique hoc velut receptaculum habentes illinc ὁρμιώμενοι ἔφερον τε καὶ ἤγον τὴν Μαρδονίου στρατὴν. Praestiterit et hoc loco unā literā minus ascriptisse κατελημμένοι. Huc spectant ista Plutarchi, de Herod. Malign. p. 868. f. αὐτὸς δ' Ἡρόδοτος ὥσπερ ἐν βίαις ἐν τοῖς Πλαταιικοῖς ὁμολογεῖ καὶ Φωκίας παραγενέσθαι τοῖς Ἑλλήσιν. VALCK.

26. περὶ τὸν Παρνησὸν κατελημμένοι) Solet montis nomen ita scribere; participium, postulante sermonis indole, itidem. Vertebant, apud Parnassum deprehensi: a quibus tandem? Κατελημμένοι, conclusi compulsique erant. Supra VIII. 27. ἐπεὶ τε γὰρ κατελήθησαν Phocenses ἐς τὸν Παρνησόν, et cap. 32. Error est librariorum, ἀπειλημμένους, κα-

τεταραμμένους, et ἀπειλημένους, καταλημένους, confundentium. Vide lib. II. 141. IX. 69. etc. WESS.

CAP. XXXII. 7. οἱ τε Ἑρμοτύβιες etc.) De his lib. II. 164. οἱ δὲ μάχιμοι αὐτῶν καλόνται μὲν Καλασίρις τε καὶ Ἑρμοτύβις. Profecto non illi μαχαιοφόροι, quod vetus interpunctio volebat, nuncupabantur, sed armaturā erant tali. Rem vidit G. Cuperus Epist. ad N. Heinsium, Syllog. Epist. Burmanni T. II. p. 690. WESS. — Perperam olim post Καλασίρις incisa erat oratio, iunctis verbis καλισμ. μαχαιοφ. S.

15. ὡς δὲ ἐπεικᾶσαι) Dubitabam in Diss. Herodot., hoccine, an pristinum ἀπεικᾶσαι, amplecterer? Causā ampliata, Gronovii in partes ivi. Inconcinnum huic certe loco ἀπεικᾶσαι, in assimilando et comparando solens: opportunius omnino videtur, ex melioribus advocatum membranis. Aeschyl. Choëph. 976. φίλοι τε καὶ γῶν, ὡς ἐπεικᾶσαι πάθῃ: et Supplic. vs. 252. καὶ τᾶλλα πολλ' ἐπεικᾶσαι δίκαιον ἦν. Sophocles Oed. Colon. vs. 17. χῶρος δ' ὅδ' ἱερὸς, ὡς ἐπεικᾶσαι, βρύων Δάφνης: namque sic Mæsti, H. Stephano notante. Eadem in fabula vs. 147. δυσαίων, μακροαίων τ' ἔθ', ὡς ἐπεικᾶσαι. In Trachin. tamen vs. 144. Πενυσιμένη μὲν, ὡς ἀπεικᾶσαι, πάρι, nec citra Codicum discordiam, qualis et in aliis. Illa vero Sophoclea absentiam τοῦ Ἰστί ab Arch. legitimam declarant. Numerum autem exercitus Persici auctum qui cupit, Diodorum XI. 30. adeat. WESS.

CAP. XXXIII. 5. καὶ γένιος τοῦ Ἰαμίδειον Κλυτιάδην) F. Ursinus, vir doctissimus, ad Ciceron. Divin. lib. I. 41. τοῦ Ἰαμίδειον καὶ Κλυτιάδων citat, haud scio unde. Cicero ex P. Victorii, Ursini, P. Leopardi excellentē auxilio: Elis in Peloponneso familias duas certas habet, Iamidarum unam, alteram Clytidarum, haruspicinae nobilitate praestantes. Iam si Tisamenus fuerit Clytiades et τῶν Ἰαμίδων, quemadmodum apud Pausan. lib. III. c. 11. p. 232., oportet, adfinitate nexae fuerint familiae, paterque eius ex Clytiadis. Vide sis Pet. Victorium Var. Lect. XIII. 15. et P. Leopardum Emend. IV. 18.; neque λιωσφέτερον [lin. 6.] praetervide, h. e. πολυήτην σφέτερον, uti deinceps. [lin. 19.] Vir doctus [Reisk.] disiuncta voce, λιῶ σφέτερον, alii componunt Hesychie λιῶλεβρος ἢ λιωκόρμος, παντελῶς ἰξωλεβριμύτης, quae, modo λιῶς Ionibus et Hippocrati de Galeni et

Erotiani opinione fuerit παντελῶς, aliorum pertinebunt. WESS.

Ibid. γένος τοῦ Ἰαμιδίων etc.) Quum *Elis* in *Peloponneso* familias duas certas habuerit, *Iamidarum* unam, alteram *Clytidarum*, *haruspicinae* nobilitate praestantes, ut scribit *Cicero* de *Divin.* I. 41., *Tisamenum* ἰόντα Ἠλείον, καὶ γένος τοῦ Ἰαμιδίων, meo quidem arbitratu dicere non potuit *Herodotus* Κλυτιάδην: ut mirer, de *Clytidis* et *Iamidis* agentis *Leopardo* Em. lib. IV. c. 18. hunc *Herodoti* locum mendae non fuisse suspectum. Ad ista, γένος Ἰαμιδίων, adscribi potuit a lectore, οὗ Κλυτιάδην, sive ἢ Κλυτιάδην. Sed *Iamidam* fuisse *Tisamenum* liquet ex *Pausan.* III. p. 232.; qui, *Herodotum* in his sequutus, Τισαμενῶ, αἰτ, ὄντι Ἠλείῳ τῶν Ἰαμιδῶν, λόγιον ἐγένετο: memorans item IV. p. 317. Εὐμαντιν ὄντα Ἠλείον τῶν Ἰαμιδῶν: VI. p. 454. *Thrasybulum* ex eadem familia, et p. 495. vatem *Eperastum* τοῦ Κλυτιδῶν γένους. Infra *Herodoto*, c. 37., Graecum vatem secum habuisse dicitur *Mardonius* *Hegesistratum*, ἀνδρα Ἠλείον τε καὶ τῶν Τελλιάδων ἰόντα. Triplex hoc genus, οἱ Ἰαμίδαι, καὶ οἱ Τελλιάδαι, καὶ οἱ Κλυτιάδαι ubi memorantur *Philostrato* de *Vit. Apoll.* lib. V. c. 25. infelix prostat *Olearii* coniectura, nescientis veram lectionem iam demonstrasse *Kühnium* ad *Pausan.* p. 800. VALCK.

[7. μαντευομένην περὶ γόνου) Suspectum videri poterat vocab. γόνου: mirum certe, quod de prole consulenti *Tisameno* nihil, quod ad prolem proxime pertineat, responderit oraculum. At, si ita vel *Pythiae* vel personato placuit *Apollini*, nostrum, puto, non est rationem facti ab illis reposcere. S.]

11. παρὰ τὴν πάλαισμα ἔδραμε etc.) *Lucta* victus abiit, ceteroqui quinquertio superaturus *Hieronymum Andrium*, *Pausania* testificante lib. III. 11. *Vallae* in his lapsum indicavit *Pavius*, correxit *Gronovius*. παρὰ in talibus excludere, ex *G. Budaei* praecepto, *Casaubonus* ad *Strabon.* X. p. 700. [p. 456.] docuit; quod *Palmerium*, nimium hic anxium, videtur (*Exercit.* ad *Graec. Auctor.* p. 40.) latuisse. Ecce tibi *Demosth.* in *Aristocrat.* pag. 331. Ed. *Tayl.* Κίμωνα -- παρὰ τρεῖς μὲν ἀφ᾽ ἑκῶν ψήφους, τὸ μὴ θανάτῳ ζημιῶται: tribus exceptis calculis, ne capite lucret, *Cimonem* dimiserunt. Accommodatissime, neque fugit doctissimum *Berglerum*, *Dio*

Chrysost. Or. IX. p. 141. D. ὥστε, ἔφη, παρ' ἐν μόνον βῆμα εὐδαίμων γίγονας: uno gradu, quominus beatus censeare, vin-
ceris. WESS. — Rariori hoc usu praepositionem παρὰ
adhibuerunt *Isaeus* et *Demosthenes*: ille pag. 41, 36. παρὰ
τρίττας ψήφους μετίσχε τῆς πόλεως, hic c. *Aristocr.* p. 436.,
Κίμωνα - - παρὰ τρεῖς μὲν ἀφῆκαν ψήφους τὸ μὴ θανάτῳ ζημιώ-
σαι: hoc ante dixerat p. 430., τρεῖς δὲ μόνοι ψῆφοι δίνεσκον
τὸ μὴ θανάτῳ τιμῆσαι. *Herodoti* *Tisamenus* *Olympiacam* quin-
quertii palmam reportasset, nisi luctà fuisset ab *Andrio*
Hieronymo superatus: παρ' ἐν πάλασμα, unà luctà exceptà.
Herodotea *Pausanias* explanavit p. 232., cuius verba huc
commode retulit *Palmerius*, frustra dubitans de loci inte-
gritate, quem non male *Portus* tractavit. VALCK. —
Eadem fere praepositionis παρὰ vis et ratio est in pervul-
gata formula παρ' ὀλίγον, propemodum, nempe excepto mi-
nuto momento. S.

16. ἡγεμόνα τῶν πολεμίων) In *Vallae* correctis Latinis,
dux bellicorum certaminum, adscito ex praegressis ἀγῶνων vo-
cabulo: id si nolueris, ἡγεμόνα τῶν πολεμίων, prioribus
non posterius, scripta suppeditabunt exempla. Atque hoc
Reiskius praeoptavit. WESS.

18. ἀνετίμα) Verbum de mercatoribus eximie adhi-
bitum qui annonam incendebant, *Vallae* minus intellectum,
recte iam ceperat *Portus*: ab *Herodoto* transsumsit *Dion*
Cass. apud *Suidam* in Ἀνετίμων. *Dionis* enim esse locum
monuit nuper *Clar.* *Toupius* Em. in *Suid.* pag. 42. Apud
eundem *Dionem* XXXVIII. 5. *Pompeius* dicitur ἀνατιμῶν
τε καὶ ἀποσεμνύων ἑαυτόν. Idem illud frequentius dicebatur
ἐπιτιμῶν. vid. *Clar.* *Ruhnken.* ad *Timaei* Lex. p. 84. VALCK.

21. δεινὰ ἐποίησεντο) Hoc multo tritius. Vid. c. 52. et
93. WESS. — At vidimus tamen etiam III. 24, 23. κλειόν-
των καὶ δεινὰ ποιεῦντων: et VII. 1, 5. πολλὰ δεινότερα ἐποίηε.
Quare videndum ne et h. l. ἐποίηε potuerit ferri, et hoc
ipso, quod minus tritum est, debuerit etiam. S.

22. μετίσσαν τῆς χρησιμοσύνης) *Χρησιμοσύνην* interpretan-
tur oraculum, quo iure, nescio. *Spartani* profecto *Delphico*
vati longe erant addictiores, quam eius ut responsa flocci
facerent. Potius arbitror, usuram *Tisameni*, auxilii-
que eius insuper habuisse, cum nimia sibi expeteret. Scita *He-
raclitea* philosophiae quid κόρος καὶ χρησιμοσύνη, satias et in-

digentia, fuerit, obiter *Philo Iud.* explicat lib. II. Allegor. p. 62. A., ubi doctissimus *Mangeius*. WESS. — Suffragatur *Wesselingio* doctissimus *Schneider* in *Lex. crit.*, citans etiam *Plutarchi* libellum de El delphico c. 9. (T. IX. ed. *Hutten* p. 229.) monensque *desiderium* etiam intelligi posse. Equidem hic *χρησμοσύνην*, ut apud *Poëtam* *μαρτυροσύνην*, intelligendam putavi vaticinandi artem. Alteri tamen interpretationi patrocinari videtur quod ineunte cap. 35. legitur, *Σπαρτιάται, ἰδίοντο γὰρ δεινῶς τοῦ Τισαμενοῦ*. S.

24. *καταίνων μετιόντες*) *μετιόντες*, de sua pertinacia remittentes, ex opinione *Porti*. Malui. Codicibus monstrantibus, *μετιόντες*, illum arcessentes, sicuti lib. III. 15., nec discrepat *clar. Abreschii* coniectura. WESS.

25. οὐδ' οὕτω, ἴσθι, ἔτι ἀρξίσθαι) Hunc locum supra attingi ad lib. VII. c. 160. VALCK.

26. τὸν ἀδελφεὸν ἐωῦτοῦ (Ἡγίην) Memorat *Ἀγίαν*, sive *Ἀγίαν*, *μαρτυροσύμηνον Λυσάνδρῳ* in praelio ad Aegros flumen, nepotem *Tisameni*, *Pausan.* III. 11., unde usitatum familiae id cognomen: hincine vero *Ἀγίαν τὸν ἡγούμενον τινος* *Timaeus* Lexico suo p. 8. addiderit, in ambiguo *Cl. Ruhnkenius* iure reliquit. WESS.

CAP. XXXIV. 1-3. Ταῦτα δὲ λέγων οὗτος ἐμιμέετο *Μελάμποδα*, ὡς εἰκάσαι, βασιλικὴν τε καὶ πολιτικὴν αἰτεόμενος) *Melampoda Tisamenus* *Herodoto* dici non potuit imitatus *βασιλικὴν τε καὶ πολιτικὴν αἰτεόμενος*, sed αἰτεόμενος; quod *Reiskio* venit in mentem et *Koenio*, qui tamen scripsisse potius *Nostrum* suspicabatur, *βασιλικὴν δὲ ἀντὶ πολιτικῆς αἰτεόμενον*. VALCK. — Αἰτεόμενος cupidissime docti *Viri Reiskius* et *Pavius* αἰτεόμενοι reformant, quippe *Tisamenum* spectans, *Lacedaemoniorum* ius civitatis, non regnum, sibi postulantes. Diceres plausibilem videri suspicionem. Quid si vero interpungatur, ὡς εἰκάσαι βασιλικὴν τε καὶ πολιτικὴν, αἰτεόμενος, ut regnum et ius civitatis conparem, rogans, quae *Abreschii* observatio, opusne emendatione? *Tisamenus* ius *Spartanae civitatis* quaerebat, *Melampus* partem regni *Argivorum*: pares ambo cupiditate habendi, valde dispares in re desiderata. WESS. — Mireris a *Viro* doctissimo, quum verum praeclare vidisset, tamen et in graeco exemplo pravam verborum distinctionem, et in latina versione absurdum illud, regnum pariter et civitatem poscendo, tenuisse:

Ἐμμέντρο Μελάμποδα αἰτῶμενος, *postulato isto imitatus est Melampodem.* Schaeferum prudentissimum virum, non dubito, si splendidam Herodoti editionem, quam imperfectam adhuc reliquit, adiectā nonā Musā absolvere ei placuerit, eandem nobiscum in constituendo interpretandoque hoc loco rationem esse probaturum. S.

12. τὸ τρίτημόριον τῆς βασιλείας) Largiti sunt Melampodi, gratiam rependentes, Argivi τὰ δύο μέρη τῆς βασιλείας, Melampus vero cum fratre Biante portionem suam communificavit: haec Diodorus lib. IV. 68. Clarius Critici ad Pindari Nemeon Od. IX. 30. purgasse Melampodem Proetidas ceterasque furore agitas μετῴ τῶν δυοῖν μερῶν τῆς βασιλείας. Sibi servasse τὸ ἥμισυ, alterum dimidiatum Bianti ultro concessisse, ὥστε γινέσθαι τὴν ὅλην βασιλείαν τρίμερῇ, Melampodidas, Biantidas, Proetidas. Tot illic deinceps regiae familiae, sed legitimae. Vid. Pausan. II. 18. WESS. — Praeter dimidium regni, quod sibi Melampus postulaverat, insuper fratri suo postulavit tertiam regni partem, nempe tertiam partem dimidiati regni quod Argivis superasset, adeoque sextam partem totius. Igitur, quandoquidem conditioni subscripserunt Argivi, accepit Melampus cum fratre quatuor sextas partes, id est duas de tribus partibus totius regni, ut Diodorus Sic. ait et Pindari Scholiastes. S.

CAP. XXXV. 6 seq. μούνοι δὲ δὴ πάντων etc.) Neminem habuit Cragius, quem iure opponeret Herodoto, ut egregie Io. Meurs. ostendit Misc. Lac. IV. c. x. Tisamenus et frater eius Hegias sic in Laconicam fuere civitatem recepti, ut eodem uterentur iure, iisdemque gauderent privilegiis, quibus prae reliquis Lacedaemoniis fruebantur Spartiatae. Quibus Lacedaemonii victoriam reportarunt, quinque praelia [lin. 7 seqq.] hinc eodem ordine recensuit Pausanias III. p. 233. In ceteris nihil est difficultatis; quarto loco memoratum [lin. 11.] exercuit Ioach. Kühnium et Iac. Palmerium; huius mihi in Herodoto verisimilis videtur coniectura, corrigentis Μεσσηνίων ὁ πρὸς τῇ Ἰθώμῃ: sed in Pausania neutrius placet tentamen. VALCK.

11. ὁ πρὸς τῇ Ἰσθμῷ) Bellum Spartanis Messenii una cum Helotis, occupatā Ithome, conflarant: isthic res gesta in decem annos, longissime ab Isthmo. Thucydides lib. I. 101. et Diodorus lib. XI. 64. testes sunt. Ergo ὁ πρὸς τῇ

Ἰθώμη, ad *Ithomen*, veritati, *Palmerio Pavioque* observantibus, congrueret. *Pausanias*, haec *Herodotea* apertissime aemulatus, nonnihil impedit. *Iaconic.* c. 11. τίταρτον δὲ ἡγωνίστατο *Tisamenus* πρὸς τοὺς ἐξ Ἰσθμοῦ Ἰθώμην ἀποστήσαντας ἀπὸ τῶν εἰλωτῶν. *Isthmum* enim *Ithomenque* paene coniungit, nec sine suspitione reperti in *Herodoto* Ἰσθμοῦ, *Isthmi*. Sic maculae origo *Pausaniam* antevereret; namque, mendam esse, nullus dubito. Illa vero *Pausaniae* an extralabis culpam? *Palmerius* *Exercit.* ad *Gr. Auct.* p. 41. negat, scribendum opinatus, ἐξ Αἰθέου Ἰθώμην ἀποστῆναι. quoniam inter rebellantes, qui *Ithomen* occuparunt, apud *Thucydidem* Αἰθῆς, sive, uti *Steph. Byz.* citavit, Αἰθαίς. At illud Αἰθαία, *Aethaea*, oppidum, *Ethnicographo* auctore, non Αἰθεός. *Pavius*, cui *Pausanias* itidem vitio notabilis, scribebat πρὸς τοὺς ἐς Ἰσθμοῦ Ἰθώμην ἀποστήσαντας τῶν εἰλωτῶν. *Ithomen Isthmi*, quippe in Peloponneso atque intra *Isthmum* positam, discretamque tali notatione ab *Ithome* *Thessaliae*. Bene ego memini, *Ithomen* montium (ὄρων ὀνόμαζεν ἐστὶν Ἰσθμοῦ) nulli magnitudine concedere, ex *Mesasiac.* c. 9.; *Ithomen Isthmi* non reminiscor. Si *Pausaniae* voces ἐς Ἰσθμοῦ, ex corruptis *Herodoteis* fortasse additae, abessent, in *Pavii* correctionem studio inclinarem. Alia doctissimus *Kühnius*. Quomodo autem cunque de *Pausania* statueretur, hic πρὸς τῇ Ἰθώμῃ, ad *Ithomen*, oportuerat. *WESS.* — Vide *Var. Lect.* Quum articulum ignorent probati libri, paullo erat proclivior aberratio a πρὸς Ἰθώμην in πρὸς Ἰσθμῶν, quam a πρὸς τῇ Ἰθώμῃ in πρὸς τῷ Ἰσθμῶν. Quod si aliunde constaret, non solum Ἰθώμην, sed et Ἰθώμων nomen fuisse oppido, de quo agitur, aut saltem monti, cui illud adstructum erat; in promptu foret ut suspicaremur, in Ἰθώμῃ scripsisse *Herodotum*: quo posito, multo etiam proclivior futurus fuisset librariorum lapsus. S.

CAP. XXXVI. 2. ἀγόντων τῶν Σπαρτιητέων) Ineptus interpres in *Spartiatarum* tunc ductor. [Quo magis mireris, tales ineptias in Latina versione Graecis adiecta intactas reliquisse *Virum* praestantissimum.] *Pausanias* imperator erat; *Tisamenus* vates, ab illo et *Spartanis* hoc in bellum ad *Plataeas* ductus. *WESS.*

CAP. XXXVII. 3. ἐχέετο perperam mutabatur. Ἐχέετο numero multitudinis est, sicuti ἐνέετο *VIII.* 113,

παρηγορίετο V. 104, bonis, uti arbitror, avibus instaurata. WESS.

4. Ἡγησίστρατον, ἄνδρα Ἡλείον) Mirum valde, *Hegesistratum* Ἀρκαδικὸν μάντιν Plutarcho dici T. II. p. 479. v., quem Elide ortum et Telliae vaticini (lib. VIII. 27.) filium, aut nepotem certe, novimus. WESS.

9. πείσομενος πολλά) Pristinum πείσομενος non abieciam in Diss. *Herodot.* ob *Aeschyli* versum, πρὸς κέντρα μὴ λάκτιζε, μὴ πῆσαι μογῆς, *Agamemn.* 1633. et πῆσαι *Etymologi* p. 624, 50. Dicta non urgeo, quoniam πείσομενος ex πείσομαι scribarum saepe peccato progignitur. Exempla in *Heliodoro* monstravi, nec repeto, hic meliores Codd. secutus. WESS. — De verbi formatione πῆσομαι passim in probatis codicibus pro pervulgata πείσομαι reperiunda, neque praecise damnanda, consuli possunt quae in *Var. Lect.* et in *Lexico Polyb.* voce Πάσχω notavi. Certe a prisco verbo πῆθω, unde est Aor. 2. ἔπαθον, et nomen πῆμα, legitime πῆσομαι formatur. Conf. *Etymol. M.* p. 662, 15 seq. S.

10. ἐδίδετο ἐν ξύλῳ σιδηρόδετον) Ξύλον σιδηρόδετον, cui vatis inserti innexique pedes, illustrat S. *Petitus* ad *Leg. Attic.* lib. IV. 9. p. 461. et ad *Act. Apostol.* xvi, 24. *Wetstenius* aliique. WESS. — Quà formà, quàve structurà fuerit illud compedis genus, quod hic *Herodotus* dicit, non liquet, mihi quidem. Si idem intelligatur genus, quod χοῖνιξ vulgo nominabatur, colligi ex *Aristoph.* *Plut.* 276 seq. videtur, fuisse lignum hoc cruri hominis circumdatum: sic vero haud adparet, quo pacto, praeciso ταρῶ, id est, anteriore pede, manente talo, extricare homo reliquum pedem e compede potuerit. Superest ut intelligamus, ipsum pedem, quocumque tandem modo, fuisse compede constrictum. Quo spectat lignea illa solea, qua constrictum fuisse parricidam quemdam apud *Ciceronem* legimus, de *Invent.* II. 50. et ad *Herenn.* I. 13. Quam in partem *Valla* Scriptoris nostri verba his latinis expressit, ut erat ligneis atque ferratis soleis vinctus: erudite sane et percommode, nisi quod rectius lignea solea singulari numero dicturus fuisset. Imperite vero et absurde *Gronov.* (cuius interpretatio a *Wessel.* repeti non debuerat) ut erat constrictus nervis ferro vinctis. Caeterum haud immerito mireris, quid sit quod eodem ferro, quo et dimidiatum sibi pedem hic *Herodot.* T. VI. P. II.

homo praecidit, et murum carceris perfodit, non ipsam discindere dissolvereque compedem potuerit. S.

24 seq. προσποιησάμενος ξύλινον πόδα) Quum ligneum sibi pedem adscivisset. Plutarch. de Frat. Amore p. 479. B. δ' Ἀρκάδικός μάλιστα ἀναγκαίως πόδα ξύλινον προσποιήσατο καθ' Ἡρόδοτον, τοῦ οἰκείου στερηθείς: sed Eleus fuit Hegesistratus vates, non Arcas. Hinc vero verbi medii potestas clarissime liquet: alteri quid attribuere, vel acquirere, Pausaniae frequenter dicitur aliisque προσποιεῖν. VALCK.

27. συγκεκρημένον) Vir doctus, [Reisk.] cui in opinionem inciderat συγκεκρημένον, aut, eodem sensu, συγκεκρημένον, prudenter sententiam mutavit. Dudum Portus ἔχθος συγκεκρημένον idem esse, ac odium casu fortuito susceptum, patefecit. WESS. — At nil opus est ut fortuitum casum urgeamus; quae notio nec per se verbo huic inest, nec huic loco admodum congruit: satis fuerit intelligi odium quod illi acciderat, id est, quod ille conceperat. Possit tamen fortasse, nec incommode, cum Reiskio fere intelligi odium quocumque demum casu ipsum inter et Lacedaemonios conflatum. S.

32. κατὰ τε τὸ ἔχθος τὸ Λακεδαιμονίων) Est idem ἔχθος τὸ εἰς Λακεδαιμονίους, de quo paulo ante: quo modo alia in re Diodorus Sic. τὴν ἐνεργείαν τῆς γυναικὸς, benivolentiam erga mulierem, lib. XVII. c. 24. ubi observata vide. WESS. — Similiter apud Nostrum III. 136, 8. ἐκ ἡσυχίας τῆς Δημοκίδους, indulgentiā adversus Democedem. Conf. Valck. ad VIII. 30, 4. S.

CAP. XXXVIII. 5. Τιμηγενίδης ὁ Ἐρπνος) Eo nomine patriae flagitiosus proditor omnium librorum consensione c. 85. Pausaniae Τιμηγενίδης idem lib. VII. 10. Optimus dux itaque Arch. codex. WESS.

CAP. XXXIX. 5. αἱ ἐπὶ Πλαταίων φέρονται) Aditum ex Cithaerone Plataeas versus Pausaniae IX. 2. p. 715. patefecit: Δρυὸς κεφαλὰς, Capita querous, et fabulosam tituli originem Philostratus Icon. lib. II. 19. fin. post Thucydida. III. 24. Τρεῖς κεφαλὰς non memini. Plura Boeotiae loca sunt, raro apud alios obvia. Livii lib. XXXV. 50. Hermaeum, modo tamen bene habeat, ubi reperitur? Nam Ἑρμαῖον ἐν Κορωνίᾳ τῆς Βοιωτίας τόπος Eustratii, aut Anonymi potius in Ethic. Aristotelis III. p. 46. a Liviano remotior. Ibidem ex Cephissodori lib. XII. περὶ τοῦ ἱεροῦ πολέμου et

Anaximenis IV. Rerum Philippi, *Ephorike* lib. XXX. dicuntur Coronenses cum Boeotiis ἐν τοῦ μετὰ τοῖχου in Phocenses pugnassee. Quale vero id oppidum? *Μετὰ τοίχου* nemo novit. Sit *Μετὰ τοίχου*: quis illi testis, praeter *Steph. Byz.* ex eodem *Ephori* lib. XXX.? Insunt illi narrationi, historiam sacri belli et *Onomarchum*, qui semel ibi atque iterum mendosissime ὁ μόναρχος ὁ Φωκεύς, spectanti, memorabilia complura, sed aliena et nunc negligenda. WESS.

10. καὶ ἀνθρώπους) *Servos* qui intelligunt, fruuntur arbitrio. Quen *Galenus* Praecognit. p. 458. suum dixerat οἰκέτην, de eodem μηδὲ ὁρῶντες τὸν ἑμὸν ἄνθρωπον ἐν Ἑλλάδι. Consimiliter alii, a doctis ad *S. Lucae* Evang. c. xii, 36. advocati. Hic nec excluduntur, neque soli in periculum veniunt. WESS.

12. ὡς δὲ ἄδην εἶχον) Excitat ista *Suidas* in Ἄδην, verbis subiecta *Platonis* e *Charmide* p. 153. c. ἐπειδὴ δὲ τῶν τοιούτων ἄδην εἶχουσιν: cuius haec sunt in fine lib. VII. de Rep. ἄδην ἤδη εἶχουσιν ἡμῖν οἱ λόγοι περὶ τι τῆς πόλεως ταύτης καὶ τοῦ ὁμοίου ταύτης ἀνδρός. Frequenter obvia phrasid propria legitur potestate apud *Athen.* IV. p. 128. E. ὡς ἄδην εἶχουσιν βρώσις. Utitur *Herodoteis* *Clar. Ti. Hemsterhusius* ad *Lucian.* [Nigrin. c. 13.] p. 52. VALCK.

CAP. XLII. 1. οὐδὲν ἐπὶ πλεῦν) Recte, ni fallor, corrigi in litteris ad me datis *Koenius*, οὐδὲν ἐπὶ πλεῦν ἐγένετο τούτων: quae eadem infra leguntur c. 107; et c. 121.; nisi quod πλέον ibi sit pro πλεῦν. VALCK. — At vide V. 120, 6 et VI. 42, 1. ibique notata. S.

2. ὡς δὲ ἐνδεκάτη ἐγγόνει ἡμέρῃ ἀντικατημέτοισι ἀλλήλοισι) Duo forte postrema aliis etiam aberunt *Codicibus*, *Vallae* non lecta: iam ante dixerat c. 38., ἡμέραι δὲ σφὶ ἀντικατημέτοισι ἤδη ἐγγόνεισαν ὁκτώ. Paulo post *Mardonius* περιημέκται τῇ ἔδρῃ, [lin. 4 seq.] moram istam ferebat impatienter; ut milites apud *Thucyd.* dicuntur ἀχθόμενοι τῇ ἔδρῃ, lib. V. c. 7. ubi notat *Wasseus*. VALCK.

9. Ἀναξεύξαντας --- τὸν στρατὸν) Unicum talis structurae exemplum in *H. Stephani* *Thes.* T. I. 1395. ex *Musae* VIII. c. 60, 1. μηδὲ --- ἀναξεύξης πρὸς τὸν Ἰσθμὸν τὰς νῆας. Adstrui hoc potuerat, et cap. 57. ἀναξεύξαντας τὸ στρατόπεδον λίνα ἰς τὸ etc. Quem post paucissima videbimus [lin. 11.] χόρτον τοῖσι ὑποζυγίαις, eundem parili forma τοῖς ἵπποις χόρτον

Diodorus XVI. 41. χιλόν κτήνσι Philo Iud. Quod omnis Prob. Liber, p. 870. A. et Heliodorus Aeth. VIII. p. 398. scripserunt. WESS.

19. καὶ Θηβαίων γνώμη) Adi ad cap. 2. Calliopes. Putes ex praecedente consultatione, et Artabazi (laudatissimi viri lib. VIII. 121.) sententia, uberem iam tum proditorum in Graeciae urbibus pullulasse proventum: qui quidem successerit laetissime Philippi Macedonis aevo, quando Demosthenes Or. pro Coron. p. 145. παρὰ γὰρ τοῖς Ἕλλησιν, οὐ τι τοῖς ἀλλοδαποῖς ὁμοίως, φεραν. προδοτῶν, καὶ δωροδόκων, καὶ θεοῖς ἐχθρῶν ἀνδροτόνων, συνέβη γενέσθαι etc.; ubi Orator non diffititur, superiore memoria haud paucos fuisse. Quin Herodoto horum aliquid suboluerit, haud negaverim. WESS.

24. ἔτι πλεονας τῶν συλλαγεμένων) Nolo tot Codicibus, γλίσσθαι exturbantibus, obluctari: par Gronovii consilium. Auctius autem participium ad orationem, meo arbitrio aptius, in Reiskii quoque coniectura. [Nempe praeteritum συλλαγεμένων, quod Reiskius etiam ex coniect. commenderat, vulgato olim συλλαγεμένων praetulit Vir doctiss.] Quodvile, autem, ἐκ μηδὲ βιάζεσθαι [lin. 25 seq.] fingit μηδὲ βιάζεσθαι, (neque) Graecorum mores imitari in extispiciis et victimis, laudare nequeo. Quis enim ita? Mardonii, nolentis ad βιάζεσθαι βιάζεσθαι, ut invita litarent, mentem intellexit interpret, Abreschio plausore. Alia in re Plutarchus Virt. Mulier. p. 244. c. εἰ δὲ μή, χαίρειν ἔαν, καὶ μὴ προσβιάζεσθαι. WESS. — Commode Valla, nec eis (scil. auspiciis) vim inferre: atque hoc repositum malim pro eo quod a nobis positum, nec instituta violanda Persarum. S. 25 seq. ἔαν χαίρειν, μηδὲ βιάζεσθαι.) Postremum, frustra fonte tentatum, vir quidam doctus in φράζεσθαι censet mutandum. Sententiae, fateor, satisfaceret, vulgatas literas prope accedens, μηδὲ φράζεσθαι: neque considerare, sive neque ad illa animum advertere; sic usitato παραλλορισμῷ duo propertiodum ἰσοδυναμοῦντα hic quoque coniunxisset: τὰ σφάγια ἔαν χαίρειν, μηδὲ φράζεσθαι. Ut extispicinam Mardonius, sic Euripidis Thesus, in Hippol. vs. 1058., τοὺς ὑπὲρ κόρα φοιτῶντας ὅρις πόδα ἔγω χαίρειν λέγω. Incertus Poëta in Stobaei Supplem. (Misc. Obs. VII. p. 190.) τὰς θνητῶν δ' ἔγω χαίρειν κελαιν. θεῶν ἄτις προμηθείας: sic enim legendum est. Ipsum illud Herodoti χαίρειν ἔαν, legitur eodem sensu in

Critone Platonis p. 45. A. Isocratis Trapez. p. 364. c. Xenoph. Ἀναβ. VII. p. 237, 40. et frequenter apud alios. Lucian. T. I. p. 727., τὸ μακρὰν χαίρειν φράσαι τὸ μικρὸν φροντὶν δηλοῖ. VALCK.

CAP. XLII. 6. ὡς διαφθαρίοντα) Oblatum ex scriptis διαφθορίνται formā commendatur Ionicā, at locus illi in Musis nullus: quem enim occuparat lib. I. 88. et VII. 10 extremo, inde Codicum imperio decidit. Stephano praeterea vix credibile fit, διαφθορίν Herodoti seculo in usu fuisse, Prolegom. p. 737., fortasse nullo iure. Amplexus tamen sum, quod lib. VIII. 108. integrabatur. WESS. — Vide Var. Lect. Caeterum, si quis cum Wess. διαφθορίνται praeoptaverit, neutiquam ei equidem obluctabor. Conf. Var. Lect. in lib. V. 51, 13. S.

18. ὡς περιεσμένους ἡμῖας Ἑλλήνων) Quaerit vir doctus, unde regantur hi accusandi casus? An participium vicem περιεσθαι fungatur? quo, citra caussam spreto, ὡς περιεσμένοι ἡμῖας Ἑλλήνων pro certo putat. Quas equidem fluctuationes demiror; sive enim quod ille aspernabatur, eligas, sive absolutam malis structuram, qua de supra c. 20 et Clar. Gronovius ad lib. II. 66., quae haesitandi ratio? Proximum εὐκρινέα ποιῆσαι [lin. 20.] Eustathius ad Iliad. p. 961, 6. [p. 942, 49. ed. Bas.] illuminat. WESS.

CAP. XLIII. 12. καὶ Γλισάντος) Homerus Catal. vs. 11. Γλισσάντα, itidemque Steph. Byz. Eustath. et Plinius scribunt. Ad Nostri scripturam Pausanias sese accommodavit lib. IX. 19. et Papin. Statius Theb. VII. 306. hi deseruisse feruntur Exilem Glisanta, Coroniamque, feracem Messe Coroniam, Baccho Glisanta colentes. Variatur et in vocabuli tono; quem Sylburgius ad Pausan. p. 722. et L. Holstenius in Steph. Byz. non negligunt. WESS. — Nempe acute Γλισάς aut Γλισσάς, Γλισάντος aut Γλισσάντος scribunt alii. S.

CAP. XLIV. 3. ὡς δὲ πρόσω τῆς νυκτὸς προσήλατο) Arrisit προσήλατο Cod. Arch. eruditissimo Pappo, vertenti, ut prima pars noctis adventarat; esse enim πρόσω aut τὸ πρόσω primam partem hoc loco. At istud lib. II. 121, 4. considera, ὡς πρόσω ἦν τῆς νυκτὸς: et III. 56, ἐς τὸ πρόσω τε οὐδὲν προσκόπτετο: neutrum primam partem indicabit. Notae etiam admodum formulae: ἢ νύξ προέκυψεν S. Paul. Epist. ad Rom. c. 13, 12. Heliodori Aeth. I. p. 26. τὸ τε

γὰρ πολὺ τῆς νυκτὸς προέβη: Sallustii Iugurth. c. 21. ubi *plerumque noctis processit*, etc. WESS. — Sincerum est προελάτο: vitiosa scriptio Cod. Arch. Supra II. 121, 4. ὡς πρόσω ἢ τῆς νυκτὸς. Idem illud aliis dicitur πολλῆς νυκτὸς, et περὶ μέσας νύκτας, vel μεσοῦσης νυκτὸς: postremum in eadem hac habet historia pro Herodoteis Plutarch. T. I. p. 327. D. Plato T. III. p. 217. D. διελεγόμεν πῶρῳ τῶν νυκτῶν. Xenophon. Έλλ. VII. p. 367, 15. ἐκάθευδον μέχρι πῶρῳ τῆς ἡμέρας. Deinceps narratum Macedonis Alexandri, Graecis faventis, beneficium respicit auctor Epist. 28. inter Socrat. p. 60., memorans τὴν ἐν Πλαταιαῖς ἐπὶ Μαρδονίου γεγενημένην εὐεργεσίαν. Similia quaedam Herodoteis Aristidi dicentem facit Alexandrum Plutarchus in Arist. p. 327. E. VALCK.

10. ὡς ἄνθρωπος ἥκοι) Bene scripta exemplaria. Iustum quoque ἐκ τοῦ στρατοπέδου τοῦ Μήδων: cuiusmodi lib. VIII. 75. πέμπει εἰς τὸ στρατόπεδον τὸ Μήδων ἄνδρα. Nam τῶν Μήδων unde in postremam immigraverit editionem, dicere non habeo. WESS.

CAP. XLV. 4. ἀπόρρητα ποιούμενος) Redibit c. 33. δι' δὲ Ἀπελλωνήται ἀπόρρητα ποιούμενοι, videlicet τὰ χρηστήρια, occulta habentes oracula. Vult Alexander, sua ἔκτα, dicta, occuli, ne propalam divulgentur. Fufetius ad Albanos apud Dionysium Ant. Rom. lib. III. p. 161. ἰκετεύω δὲ ὑμᾶς ἀπορρητὰ πύθισασθαι, rogo vos, ut ea tacita habeatis; quod priorē propius. Aliis ἐν ἀπορρήτῳ aut ἐν ἀπορρήτοις ἐπισκεῖσθαι et γράψαι perili in negotio, uti Appiani Iberic. p. 433. WESS.

9. οὐκ ἂν ἐθέλοιμι ὀρεῖν) Codicis lectio ἔλοιμι, quam non malam iudicat Galeus, in censum venire nequit: ἔλοιμην si scriberetur in aliis, hoc vulgato non esset deterius, ἀντ' ἐλευθέρης δεδουλωμένην οὐκ ἂν ἔλοιμην ὀρεῖν τὴν Ἑλλάδα: sic τὸ χεῖρον ἀντὶ τοῦ βελτίονος αἰρεῖσθαι, et similia reperiuntur plurima. VALCK. — In nostra Var. Lect. temere praetermissa est Notula, quae huiusmodi esse debuerat: 9. ἐθέλοιμι) ἔλοιμι Arch. S.

11. πάλαι γὰρ ἂν ἐμάχεσθε) Vir eruditus, quem Canterum ferunt, margini Aldinae alleverat, mendum videtur, forte ἐμάχετο, pugnasset; quod libris invitis non obtrudendum. Pugnasset utique Mardonius, si sacra addixissent, nec minus ipsi Graeci, ad quos Alexandri oratio. WESS.

14. Recte dedit Cl. Gronov. καταβῶδῃκε γὰρ μὴ πλεῦνς

συλλεχθῆτε: hoc enim moris est Herodotei, non συλλεγῆ-
 τε: neque hic locum invenit Galeo probatum καταβωδῆκε.
 VALCK. — Καταβωδῆκε, cui Th. Galeus primas dedit,
 praeter formam Ionicam cur potius censeatur, nihil ha-
 bet. Taceo, id verbi tempus, ut grammatici loquuntur, rei
 disconvenire. WESS.

20. Ad ista, δὲ Ἑλλήνων ἄνεκα οὕτω ἔργον παράβολον
 ἔργασμαι, quae mihi quoque sic scripta placent, haec re-
 spondent Plutarchi T. I. p. 327. E. ἦκα ἐκ κινδύνων τὸν μέγ-
 εστον εὐνοία τῇ πρὸς ὑμᾶς αἰρούμενος. VALCK.

CAP. XLVI. 5 seqq. ὑμῶς μὲν -- τοὺς Ἀθηναίους etc.)
 Priora si certa fide nituntur, sequentibus tamen insunt
 nimis Atheniensibus honorifica, quaeque cum Spartanor-
 um superbia minime conveniant. Herodoti fide referens
 ista Plutarchus in Aristid. p. 328. A. quid de his sentiat
 aperit in lib. de Herod. Malign. p. 872. B., tanquam rem
 ridiculam traducens praeter cetera, αὐτοῖς Πανσπαίαν καὶ
 Σπαρτιάτας τῆς ἡγεμονίας ὑφίσταται, -- -- ὡς ἀντία τῇ πρὸς τοὺς
 βαρβάρους μάχην ἀπολογουμένους: quorum postremum in ἀπα-
 δομίνους forsan erit mutandum. VALCK.

9 seq. ἡμῶς δὲ ἄπειροι etc.) Mira Pausaniae mora et tergi-
 versatio. Ad Thermopylas Spartanorum plures non inulti
 occubuerant; patriae decus, quod Xerxi Demaratus lib. VII.
 102. ostentarat, nullo modo dedecorantes. Adde ne, quod
 eorum evaserint nulli, Medi terribiles? Haud praeter ve-
 ritatem Isocrates Panathen. p. 272. E. de bello adversus
 Xerxem, ἐν ᾧ πλέον δύνεγκαν Ἀθηنيenses Λακεδαιμονίων ἐν ἄπα-
 ρσι τοῖς κινδύνους, ἢ κεῖνοι τῶν ἄλλων. Magna certe Athenien-
 sium gloria, cum Medorum nomen Graecis omnibus audita
 esset formidolosum, eorum inpetum et arma repressisse,
 lib. VI. 112. Adde Plutarch. Aristid. p. 328. C. WESS.

20. καὶ ἡδομένοις ἡμῖν οἱ λόγοι γεγονῆαι) Adstipulor Pa-
 vio, ex Vallae Latinis, pronomen mutanti. Favent schedae,
 et orationis, ut cuivis adparet, tractus. WESS.

CAP. XLVII. 9. ἐπὶ τοῦ εὐωνύμου) Ut cum Arch.
 faciamus, [ἐπὶ τὸ εὐώνυμον scribente] causa non urget. Et
 illi nimis suspiciosi, qui ob praecedens ἦν τοὺς Σπαρτιά-
 τας, melius et ornatus ἐπὶ τοῦ εὐωνύμου τοὺς Πέρσας futu-
 rum praescribunt. Quis obtuso ita ingenio, ut Persas Mar-
 donium illam in partem ducturum non advertat? WESS.

— Ἐπὶ τὸ ἐξώνυμον significat *in laevum cornu*; ἐπὶ τοῦ ἐξωνύμου, *versus laevum cornu*. Priusquam *in locum*, quo quis dicitur, perveniat, *versus illum locum* ducendus est. S.

CAP. LXVIII. 4. ἐκπαλειόμενον) Ratio doctissimum Th. Galatium fugit, ἐκπαλειόμενον praeferentem. Causa ad lib. VII. 182. adscripta fuit. In vicinis [lin. 9.] καὶ τάξιν ἐκλείποντας ὑμῖς, potius, quam στάσιν, censui. Τάξιν enim tali in re praecipue probare Scriptorem, admonitione non eget; ad hoc conmutantur hae voces c. 21. WESS. — Equidem cur alterum h. l. praetulerim nomen, in Var. Lect. declaravi. S.

135. μούνοισι Πέρσῃσι) Aptius mihi videtur ante vulgatum, βουλόμενοι μούνοι Πέρσῃσι μάχεσθαι: utrumque hic ab Herodoto positum Koenius suspicabatur, βουλόμενοι μούνοι μόνονσι Π. μ. excitans inscriptionem Iliadis Hom. H'. Ἦρα δ' Αἴας πολέμιζε μόνῳ μόνος Ἑκτορι δίφ. Euripides Heraclid. vs. 808. ἡμεῖς μόνος μόνῳ Μάχῃν συνάψας, ἢ κτανὼν ἄγον λαβὼν Τῶνς Ἡρακλείους παῖδας, ἢ θανὼν ἡμεῖς Τιμαῖς πατροφῶς καὶ δόμου ἐχόν ἄφας. VALCK.

15, seq. ἄρτιοι ἴοντες ποιεῖν ταῦτα, οὐδὲν etc.) Aldina haec interpunctio commodissima. Omnia Persas respiciunt, qui cum parati essent ad ea facienda, quae de Spartanis sibi spoponderant, nihil horum animadvertabant. Sententiam nuntij Persici praeter Ravium adsecutus et Reiskius est. Vulgo post ταῦτα amplior locabatur distinctionis nota. WESS.

21. μαχεσόμεθα) Laurentius *dimicemus*, id, quod rediit, vertens. Non sane Persae pro barbaris ἴσοι πρὸς ἴσους Spartanorum pugnaverant, sed hanc illis conditionem ferunt. Hinc brevi ἡμεῖς δὲ διαμαχεσόμεθα, et praeclare Arch. codex. WESS. — Vidit Koenius legendum μαχεσόμεθα, quod in Arch. cod. repertum docet Diss. Herod. p. 136. VALCK. — At hoc, ab uno illo codice oblatum, vereor ne unius librarii arbitrio debeat. Viros doctissimos, qui istud unice praebebant, turbaste videtur parum commoda ratio, qua in hac regione distincta olim in editis Muses verba erant. Quum enim l. 18. post ἄρχομεν nonnisi leviter incisae esset oratio, ista verba καὶ ἡμεῖς ἄρχομεν, quibus continetur apodosis, respondens protasi ἐπειδὴ οὐκ ὑμῖς ἤρξασι, ita acceperant quae superioribus composita essent, idemque

valerent ac si dixisset ἀλλ' ἐπειδὴ ἡμῖς ἀρχομεν, sed quoniam nos incipimus: quo posito, utique commodius debuit videri, ut dein μαχισόμεθα consequeretur, quam ἱμαχισάμεθα, quod equidem revocandum censeo ita interpretandum ut in *Var. Leot.* significavi. Caeterum ad sententiae summam parum utique interest. *S.*

Ibid. καὶ ἢ μὲν δοκίμοι) *Pristina*, ni fallor, revocabitur scriptura, καὶ ἢ μὲν δοκίμη: quibus recte succedunt [*lin.* 23.] εἰ δὲ καὶ μὴ δοκίμοι. *VALCK.* — *Mediceum* non laudo, *Vitro* celeberr. [*Gronovio*] ἢ μὲν δοκίμοι contra sermonis genium obtrudentem. *WESS.*

CAP. XLIX. [4. ψυχρῇ νίκῃ, frigida (i. e. vana) victoria. Vide VI. 108, 10. et ibi notata. *S.*]

8. προσφίεσθαι ἄποροι) Ad nexum προσφίεσθαι εὐποροι, [quod *Aldus* dederat,] ad pugnandum expediti, adcommodati, utpote ex equis pugnantes, ἱπποτοξόται, atque ad hostes lacesendos maxime habiles. Quam tamen sententiam *Codd.* nolunt, προσφίεσθαι ἄποροι praeberentes, quod de conflictu, quo cominus Graecos urgere conmode haud poterant, accipitur. In equis erant, unde iaculis sagittisque incescebant, ὡς ἱπποτοξόται, pariter ac Παρθαλὼν et Μιδῶν ἱπποτοξόται *Appiani* Bell. Civil. IV. p. 1001. et 1024. mox cessim euntes apud *Plutarch.* in *Crass.* p. 558. n. *WESS.* — Ἀποροι, *Vallae* lectum et in *Arch.*, recte restituit *Gronovius.* Lib. IV. c. 46: Scythae dicuntur ἀμαχοὶ τε καὶ ἄποροι προσμίγγειν. *VALCK.*

8 + 10. τὴν κρήνην τὴν Γαργαφὴν - - συνετάρχεον καὶ συνέχουσαν) Respicit haec *Pausan.* lib. IX. [c. 4.] p. 718. ubi, τὴν κρήνην, αἶτ, τὴν Γαργαφὴν Μαρδόνιος καὶ ἡ ἵππος συνέχεον ἡ Πέρσων. Apud eundem etiam alibi legitur συνεχῆσαι κρήνην, X. p. 840. quod συνεχῶσαι dicitur *Herodoto* IV. 120. τὰ φέροντα καὶ τὰς κρήνας συνεχῶν, aggesta terra pateos et fontes obstruere, ut hostes aqua destituantur. *VALCK.*

CAP. L. 5 seq. ἀλλὰ γὰρ τοῦτων etc.) Aderit, quod quaerebat *Vir* doctissimus, [scil. dein τὸ δὲ μᾶλλον requisiverat *Reiskius*] si retracto tantum in primam accentu scribatur ἀλλὰ γὰρ τοῦτων τοιούτων ἴσταν μᾶλλον σφας ἔλπει: alia enim - - magis ipsos angebant: reddit enim nunc rationem paulo ante de Graecis ducibus dictorum, qui, exercitu aqua privato, et ab equitatu hostium infestato, συνε-

λέχθσαν περί αὐτῶν τε τούτων καὶ ἄλλων. VALCK. — Placet Abreschii et Valckenarii ἄλλα γὰρ, τούτων τοιούτων ἴστων, μάλλον etc., alia enim, his ita se habentibus, magis eos angabant. Praecessit συνελέχθησαν περί αὐτῶν τε τούτων καὶ ἄλλων, eo ducens. Habent autem ὁπίωνες [lin. 7.] quidpiam sibi singulare, a Porto ex dialecto derivatum, cui simile nihil. H. Stephano propterea Thes. T. II. p. 1360. ὁπίωνες probantur, ad quem modum ὁπίων lib. V. c. 111. et in Homero, Aeschilo, Euripide atque aliis. Consentiet, modo leviter adiutetur, Arch. liber, me nihil dissentiente. WESS. — Iterum vero cap. 51, 21. in eandem vocabuli formam libri omnes consentiunt: neque profecto causa idonea subest, cur Herodotum, qui (ut hoc uno utar) pro Homero Ποσειδάων et Ποσειδῶνος, Ποσειδῶν et Ποσειδέωνος dicit, non item, pro communi ὁπίων, suo idiomate ὁπίων, ὁπίωνος, dicere potuisse credamus, quamvis idem alibi communem formam ὁπίων tenuerit. S.

CAP. LI. 3. οἱ Πέρσαι συμβολὴν ποιούμενοι) Negativam ex Arch. Valla, et Vind. valde laudat doctissimus Th. Galeus, mihi nec plane necessariam nec inconcinnam. Supra Scriptor c. 44. ἢν ἄρα ὑπερβάλληται τὴν συμβολὴν Μαρδόνιος, καὶ μὴ ποιῆται, ubi si voluisset, ἢν ἄρα ὑπερβάλληται τὴν συμβολὴν Μαρδ. μὴ ποιούμενος, quis culpasset? WESS. — Recte mihi adscita a Schaefero negativa particula visa est, quam in tali oratione adiectam amat graeci sermonis genius. S.

10. οὖνομα δὲ οἱ Ὠερόη) In duodecim filiabus Asopi nulla Oeroë apud Diodor. IV. 72.; eandem Apollodorus, qui viginti Asopo dat lib. III. 11, 5., nominatim negligit. Pausanias vero, θυγατέρα δὲ εἶναι τὴν Περόην τοῦ Ἀσώπου λέγουσι, lib. IX. 4., quod ego nomen hinc corrigendum arbitror. WESS.

CAP. LII. 11 seq. ἔθεντο πρὸ τοῦ ἱεροῦ τὰ ὅπλα) Castra metati fuerunt, sive, ut sequitur, ἰστρατοπεδεύοντο. Tale lib. I. 62. καὶ ἀντία ἔθεντο ὅπλα, et castra ex adverso posuerunt. Tale Dionysii Antiq. lib. III. p. 193. ἀγχοῦ Φιδήνης τίθενται τὰ ὅπλα, pluraque alia. Non repeto de usu dictionis vario adposita Diodoro lib. XII. 66., quibus optima Fr. Vigeri adnotatio ad Eusebii Praep. Evang. lib. XIII. 68. accedere poterit. WESS. — ἔθεντο τὰ ὅπλα, id est

ιστραίτοπεδύναντο. Hoc sensu phrasin θίσθαι τὰ ὅπλα frequentat inprimis Xenophon: Έλλ. V. p. 329, 40. ἔθιντο πρὸς τῇ πόλει τῶν Ὀλυνθίων τὰ ὅπλα. VI. p. 349, 2. ἔθιντο τὰ ὅπλα κατὰ χώραν ἔνθεν ὤρμητο. De vario huius locutionis significato egerunt P. Leopard. et H. Vales. vid. Clar. Wess. ad Diodor. T. I. p. 524. et T. II. pag. 428. Est in his τὸ ἱερὸν, Iunonis Cithaeroniae, Ἡραῖον saepe dictum in sequentibus. Apud Plutarch. in Arist. p. 329, e. Pausanias vultu ad τὸ Ἡραῖον converso εὗξάτο Κιβαιωνίᾳ Ἡρᾷ καὶ θεοῖς ἄλλοις, οἱ Πλαταιῖδα γῆν ἔχουσιν. VALCK.

CAP. LIII. 1. περὶ τὸ Ἡραῖον) περὶ τὸ ἱερὸν Vallae et Arch. mera est παραδιόρθωσις. WESS. — Nisi mera libreriorum aberratio. S.

8. Ἀμομφάρετος) In Aristide Plutarchi p. 328. e. *Amompharetus*, ἀνὴρ θυμοειδὴς καὶ φιλονεικῶν, ἐκπαλαί πρὸς τὴν μάχην σπαργῶν, οὐκ ἔφη λείψαν τὴν τάξιν, ἀλλ' αὐτόθι μένων μετὰ τῶν ἑαυτοῦ λοχιτῶν ὑποστήσεται Μαρδόνιον. VALCK.

Ibid. λοχηγέων τοῦ Πιτανητίων λόχου) *Adstipulor* Gronovio, et Herodoto λοχηγέων c. 21. usurpanti. Nec decerno tamen λοχηγετίων, ut Aldus et pauci, Graeciae finibus expellendum. *Λοχηγίτην* (qui vitiose in *Onati* fragmento apud Stob. Eclog. Phys. p. 4. *λοχαρχίτας*) usus non spernit, nedum *Sophoclis ἀρχηγετῶν*, *Strabonis pluriumque κυρηγετῶν*, *Philonis Iud. ποδηγετῶν*: quibus adprime λοχηγετῶν convenire, quid diffitemur? Vellem subsidium λόχῳ Πιτανητίων in promptu adesset. De illo *Hesychius*, ὁ Πιτανάτης λόχος αὐτεσχεδιάζεται, οὐκ ὦν ταῖς ἀληθείαις, legens vestigia *Thucydidis* lib. I. 20., diserte cohortem *Pitanaten* in *Spartanorum* militia unquam fuisse negantis. Quid *Nostrum* in errorem coniecerit, an *tribus φυλῇ Πιτάνη*, qua de *Hesychius*, an aliud, prorsus ignoro. Rem *Io. Meursius* docte tractavit *Lect. Att.* lib. I. cap. 15. WESS. — Dictus-ne *Amompharetus* fuerit *Herodoto* λοχηγέων τοῦ Πιτανητίων λόχου, si variant *Codices*, vix decerni poterit: Πιτανητίῳ *Koenio* placebat, quia paulo post scribit τὸν λόχον τὸν Πιτανητίην: atque ita *Thucydes*, *Herodotea* respiciens, τὸν Πιτανάτην λόχον fuisse negat *Lacedaemoniis* lib. I. c. 20. Hac de re notatis in *Att. Lect.* I. 16., quaedam *Meursius* adiecit in *Miscell. Lacon.* p. 100. Μόρας et Λόχους non distinguentis *Meursii* errorem corrigat *H. Va-*

les., cui suffragatur Ti. Hemsterh. ad Lucian. [Tim. c. 50.] p. 164. Ex *Thucyd.* V. 68. in Schol. ad *Aristoph.* Lys. vs. 454. pro Νικηριῶν scribi poterit nomen Σκιριῶν: quod favet vulgatae apud *Herodot.* lectioni Πιτανητίων. VALCK. — Πιτάνη, Laconiae oppidum satis notum: quod cur silentio praeterierit *Stephanus Byz.* nescio; sed de eo consuli possunt quae memoravit *Holstenius* ad *Stephanum*, et *Cellarius* *Geogr. Antiq.* T. I. p. m. 1207. Hoc ex oppido; cuius incolae Πιτανήτας (sive dorico idiomate Πιτανάτας) dictos fuisse ex hoc *Herodoti* loco intelligi videtur, credibile est fuisse in Lacedaemoniorum exercitu manipulum, quem perinde et Πιτανητίων λόχον et Πιτανήτην λόχον *Herodotus* dixit, cui manipulo *Amompharetus* fuerit praefectus. Iam, quod *Thucydides* diserte negat fuisse unquam apud Lacedaemonios Πιτανάτην λόχον, non continuo inde conficitur errasse *Herodotum*. Potuerat etiam *Thucydides* aliquatenus in errorem induci: potuerat ille ex Spartano quodam quaerere, sit-ne in exercitu Lacedaemoniorum λόχος aliquis, qui Πιτανάτης proprio nomine adpelletur; cui respondere potuerat Spartanus, nec sua aetate esse talem, nec, quoad ipsi compertum, umquam fuisse. Quod quidem non evincit, falsum *Herodotum*, quum scriberet *Amompharetum* ductorem fuisse manipuli Pitanatarum; quod ille sive e literarum monumento quodam, sive ex hominum illius aetatis fide haud indignorum testimonio potuerat accipere. S.

14. κείνου ταῦτα νεωμένον) Excellenter schedae *Arch.*, atque ex vetere dialecto. *Hesychius*: Νέωται, ἐν νῶ ἔχει, ex *Sophocle*, cui *Etymologus* in Νέωται adscribit; ubi et hoc *Anacreontis*, ὁ δ' ὑψηλὰ νεωμένος, sublimia animo agitans. Cognita et Nostri sunt ἀλίστας δὴ τούτους, — ἐνέωτο, τὸν χειμῶνα παρὶς etc. lib. I. 77. et ὁ δὲ ἐννώσας τὰ λεγόμενα ibid. c. 68. Sint-ne vero ex ἐννοήσας et ἐνενοήτο contracta, an ex vetere νόω, unde νῶσαι ex Nostro *Eustath.* ad *Poët.* p. 1424, 31. [*Odyss.* p. 66, 1. ed. Bas. ubi Nostri locum I. 68, 15. respexisse videtur:] anceps in Grammaticorum dissidio controversia. Contra insurgit doctissimus *Rich. Dawes* *Miscell. Critic.* p. 102. Negat sibi posse persuaderi, *Herodotum* verborum illorum formam talem in modum commutasse, cum ne Attici quidem in illis crasin adhi-

buerint. Quid ergo τῷ βώτας, ἀμβώσας, βαθήσας, προσβαθήσας, similibusque fiet? Νῶσάμενος Callimachi est in Suida. Νῶσασθαι redire reddique debet Perictionae apud Stob. Serm. LXXXIII. p. 487. τὴν ἀρμονίην ΓΤΝΑ ΙΚΑΝΩΣΑΣΘΑΙ δεῖ Φρονήσιός τε καὶ σωφροσύνης πλέην. Sunt enim, ut praescripta vides, incondita et sine sensu. Voluit doctissima matrona τὴν ἀρμονίην ΓΤΝΑΙΚΑ ΝΩΣΑΣΘΑΙ δεῖ κ. λ. Harmoniam nosse oportet mulierem, prudentiā et modestiā plenam; quae elegantissima Clar. Valckenarii loci instauratio. Haec olim in Dissert. Herodot. p. 156., quibus meritissimo Cel. Ernesti Excursus ad Callimachi Hymn. in Iov. vs. 87. aptabitur. WESS.

Ibid. ταῦτ' ἀναινομένου) Nusquam alibi Nostro usurpatum hinc etiam iure verbum auferetur ἀναινομαι: atque unius auctoritate Codicis optima lectio restituetur, ταῦτα νενομένου, egregie firmata in Diss. Herodot. p. 156.; ubi meam quoque Vir summus coniecturam memorat in fragmento Perictiones Ionico corrigentis, τὴν ἀρμονίην γυναικὰ νῶσασθαι δεῖ Φρονήσιός τε καὶ σωφροσύνης πλείην, apud Stobaeum p. 487, 18. In eodem fragmento p. 488, 25. scribi poterit ἐννοωμένην: et vs. 31., ἀνδράσι μὲν γὰρ ἐπιχωρεῖται ἀμαρτίῃ μῦθῃ, γυναῖξί δὲ οὐκίτι, τιμωρίῃ δ' ἐφέστηκε νῶσασθαι οὖν τὸν νόμον δεῖ, καὶ μὴ ζηλοτυπεῖν. In his postremis, pro ἐφέστηκεν ᾤσασθαι, sic legendum vidit etiam Doctiss. G. Koenius. Praeter alia huius generis dabit Hesychius: Νῶσασθαι, Αἰσθῆσθαι, ἐνθυμηθῆναι, νοῆσαι. Rariora quaedam servavit Etymol. in Νένωται, pag. 601. conf. R. Bentley. ad Callim. Hymn. in Iov. vs. 87. VALCK.

CAP. LIV. 4 seq. τὰ Λακεδαιμονίων Φρονήματα, ὡς ἄλλα Φρονούντων καὶ ἄλλα λεγόντων) Redi ad lib. VI. 108. atque adiunge Euripidea de Spartanis reliqua: ψευδῶν ἀνακτες, μηχανορῳάφοι κακῶν, ἑλκτα, κούδιν ὑγίης, ἀλλὰ πᾶν πέριξ Φρονεῖντες, Androm. vs. 447., ubi Barnesius et Io. Meursius Miscell. Lacon. III. 2. WESS. — Athenis Lacedaemonii traducebantur ὡς ἄλλα Φρονεῖντες καὶ ἄλλα λέγοντες, tanquam aliter atque animo gerebant loquentes. Talem Achilles Homeri mortis instar oderat in 'Il. i. 313. Ὃς χ' ἔτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζει: sive qui Νοεῖ μὲν ἔτερον, ἔτερον δὲ τῇ γλώττῃ λέγει, ut loquitur Plato Comicus in Schol. ad Aristoph. Av. 168. De Spartiatis testimonium est Euripidis in An-

drom. vs. 446., Σπάρτης Ἴνοικοι, δόλια βουλευτήρια, Ψευδῶν ἀνακτις, μηχανοβόλοι κακῶν, Ἐλικτὰ, κοῦδὲν ὑγιὲς, ἀλλὰ πᾶν περίεξ φρονεῦντες: in quibus, praeter βουλευτήρια, postrema quoque sic exhibet MS. Florent. prout illa legit Plutarch. T. II. p. 1073. c. et p. 1102. c. Sed Euripidis sequentia Herodoteis plane conveniunt: λέγοντες ἄλλα μὲν Γλώσση, φρονεῦντες δ' ἄλλ' ἰφικράτους αἰ. Fraudes et perfidiam Lacedaemoniis saepius obiicit Aristophanes, velut in Pace vs. 1065. Συν- δήκας πιπίονσθ' ἄνδρες χαροπῶσι πιθήκοις --- ἀλωπικιδίσσι πέ- πιασθι, Ὡν δόλιας ψυχὰς, δόλιας φρένες. Omnium acerbissimu- m est, quod legitur in Archarn. vs. 307. Ὅστιν οὔτε βω- μὸς, οὔτε πίστις, οὐδ' ὄρκος μένει: quo pertinet Iphicratis de Lacedaemoniis dictum apud Demosth. c. Aristocr. p. 421., quod Laconi perperam tribuit Dion Chrys. pag. 639. c. VALCK.

CAP. LV. 9 seqq. λαμβάνει πύττον etc.) Iuxta Plu- tarch. in Aristide p. 328. E. ἀράμενος ταῖν χερσὶν πύττον μέγαν, ὁ Ἀμομφάρετος, καὶ καταβαλὼν πρὸ τῶν πεδῶν τοῦ Πανσανίου, ταύτην, ἔφη, ψῆφον αὐτὸς περὶ τῆς μάχης τίθεσθαι: hic apud Herod. ταύτῃ τῇ ψήφῳ ψηφίζεσθαι ἔφη, μὴ φεύγειν τοὺς ξείνους: his proxima subiecerat, ξείνους λέγων τοὺς βαρβάρους: vo- cem hanc ξείνους repetitam [lin. 12.] ex cod. Arch. recu- perabit Noster: vid. Diss. Herod. p. 136. Non literae tan- tum et syllabae, sed integrae voces, quae repeti debue- rant, saepe sunt a librariis, ut notum, semel tantum positae: novum praebebit omissionis exemplum, qui ad manum est, Dion Chrys. in cuius Or. LVI. p. 565. c. scri- bendum Ἑλλήνων Ἑλλήνων: sed gravius eiusdem locus est af- fectus in Or. LXXIV. p. 642. A. τὸ αὐτὸ δὴ τοῦτο καὶ πρὸς ἀνθρώπους πεπνύσθαι οἱ πολλοὶ τῷ μὲν ἐκ γυναικὸς etc. Voces οἱ πολλοὶ τῷ absorpserunt nomen Ἱππολύτου: corrigendum sine controversia, οἱ πολλοὶ Ἱππολύτῳ μὲν ἐκ γυναικὸς etc. nam quae subiicit Dion, Euripidei sunt Hippolyti verba vs. 616. VALCK.

12. ξείνους λέγων τοὺς βαρβάρους) Repetitam vocem ex schedis revocavi. Supra cap. 11. καὶ δὴ δοκεῖν εἶναι --- στί- χους ἐπὶ τοὺς ξείνους ξείνους γὰρ ἐκάλεον τοὺς βαρβάρους. Suntque similium passim iterationes, III. 12. VI. 109. Amomphareti, ἀνδρὸς θυμοειδοῦς καὶ φιλοκινδύνου, ἔκπαλαι πρὸς τὴν μάχην σπαργάντος, audax facinus Plutarchus Aristid. pag. 328. f. haud contempsit. WESS.

CAP. LVII. 5. ἰθεὶν τέχνη ἀπολαπτεῖν αὐτόν) In nuperis docti viri, [Reiskii,] haec intelligere negantis, conjecturis, ἐνθὺν ἢ τέχνη ἀπολαπτεῖν, *se deseri prae stultitia, aut callida fraudis dissimulatione.* Quale equidem consilium Amompharetum, tametsi animosissimum, de suo imperatore mente agitasse, non dixero. Potius erit, ἰθεὶν τέχνην industriam rectamque disciplinae artem accipere, sicuti ἰθεὶν δαίμων in Suida et Etymologo. Non nego, pellexisse olim voluntatem Arch. διὰ τέχνη, h. e. eccellente et divina. Namque Spartani, ὅταν τινα μεγαλοπρεπῶς ἐπαινῶσι, θεῖον, sive suo sermone, σεῖον, testibus Platone et Aeschine Dial. L. 13. praedicabant. Lege magnum Animadversorem ad Athen. VIII. 16. Neque his tamen blandimentis abripior. WESS. — Commodius Hoogeveen ad Viger. II. ix, 2. *rectà arte, id est, non dissimulanter, et palam, interpretatur: ratus se palam ab illis deseri.* Iamque olim Portus in Lexic. Ion. „ἰθεὶν τέχνην, inquit, Herodotus hic videtur appellare, si verba „spectes, *rectam artem, apertam, et qua quis sine ambagibus „utitur.*“ Est autem hoc loco plena locutio, pro qua alias ἐκ τῆς ἰθείης vel ἰθείης, subintellecto vocab. τέχνης, utitur Scriptor, quum significare vult non subdola arte et dissimulanter factum esse quidpiam, sed *rectà, aperte, manifestò, ex professo.* Vide supra, cap. 37, 25. et III. 127, 4. Parique ratione II. 161 extr. quod ait ἀπίστησαν ἐκ τῆς ἰθείης, pro eo quod nostra Latina habent, *e vestigio, repositum Gronovianum velim, palam desciverunt: nec vero inscitum videri debuit, quod ibi Valla posuerat, ingenue desciverunt. S.*

8. πρὶ ποταμὸν Μολόεντα) Alibi hunc torrentem invenisse non recordor. Comparaverat Abr. Ortelius vir Cl., τὸ Μόλου μῦθρον Plutarchi Vit. Sullae p. 464., quod dubiae sanitatis, quippe τὸ μῦμα τοῦ Μωρίου ibid. pag. 463. A., agrum radebat Chaeronensem, hinc haud paullo seductiorem. Adverte vero *decem ista stadia, [lin. 7.]* quae culpā librariorum ubi vacarint, Lacedaemonii oportet viarum compendia, montium et clivorum anfractus ingressi, neglexerint: ad insulam enim Oeroen, quorsum iter destinabatur, decem duntaxat stadia c. 50. WESS.

CAP. LXVIII. 4. Θρασυδάειον) Scriba Cod. Arch. Θρασυδαῖον, quo nomine Theronis F., Himerae inpositus,

in Diodori XI. 49., et Philippi Macedonis legatus apud Plutarch. in Demosth. p. 854. P., in mente videtur habuisse. Facio cum Cel. Gronovio, opinorque hunc fratresque eiusdem, ac nominatim Thoracem, a Pindaro Pyth. Od. X. fin. laudibus ferri. WESS.

12. ὅτι οὐδένες ἄρα ἰόντες) Sophocli aliisque usitato more scribi potuisset, ὅτι οὐδὲν ἄρα ἰόντες. Plurali numero quidem οὐδένες reperitur apud scriptores optimos, Euripidem, Xenophontem, Isacum, Demosthenem; sed nusquam apud illos, quantum memini, homines nullius pretii dicuntur οὐδένες. Semel Sophocles dixit in Ai. vs. 1153., οὐ γὰρ κτίων τοὺς μηδένες, id est, τοὺς μηδὲν ὄντας, sive τοὺς οὐδαμινούς, ut interpretatur Schol. VALCK.

15. συνηδέαται) Ad Alcunadas Mardonius, Vos, inquit, excuso, quod laudatis Lacedaemonios, τοῖσι τε καὶ συνηδέαται. Postremum frustra, ni fallor, versavit Portus, in συνηδέατε leviter mutandum; quibus quid inesse virtutis bellicae noveratis: idem paene Reiskio placuit. Thessalia, quos excusationis venia dignatur, opponit Artabazum, sine ulla ratione metuentem Lacedaemonios. VALCK. — Non pugnabo, si συνηδέαται ex libro Paris. B. in συνηδέαται abeat. Editi patrocinium tamen Portus est professus, verbum suo more illustrans, taciteque συνείδατε et συνηδέετε, quod utrumque in Reiskii suspicionibus, taxans. WESS. — Alia ratio est verbi προηδέατο, I. 61, 16. a προαιδεῖσθαι derivati. S.

16. τὸ καὶ καταβῆδῃσαι) τὸν καὶ καταβῆ. alius [nescio quis] elegit; cui cur tandem auscultemus? WESS.

CAP. LIX. 9. ὡς ποδῶν ἑκαστος εἶχον) Iniuria dictionem amanuenses perversum ierunt. Vide lib. I. 169. II. 53. Quod deinceps autem [lin. 10.] βοῇ τε καὶ ὀμίλῳ; pro eo frequentius βοῇ τε καὶ πατάγῳ χρεώμενοι III. 79. Sectio hic inconditum clamorem et turbam Homereo more exprimi. Κεκλόμενοι καὶ ἑμιλον ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν Troiani, inordinati atque inconpositi, in Ulyssem ruentes, Iliad. A. 460. WESS.

10. βοῇ τε καὶ ὀμίλῳ) Hoc si sincerum est, positum videtur ἑμιλῳ pro ἑμιλαδὲν. ἑμιλαδὲν ἰστιχώοντο est apud Apollon, Rhod. IV. 81. ex Hom. Il. β'. 93., ἰστιχώοντο ἱλαδόν. Sed, me iudice, βοῇ τε καὶ κόμπῳ, aptius hac in sede convenirent; et videri posset aliam hic vocem legisse Plu-

Herodotus in Arist. p. 329. A. ubi Mardonius ἐπιφέρει τοῖς Λακεδαιμονίοις βεῖν πολλῇ καὶ πατάγῃ τῶν βαρβάρων, ὡς οὐ μάλιστα ἐσομένης, ἀλλὰ φεύγοντας ἀναρπασομένων τοὺς Ἕλληνας: quae certe sunt ex his expressa Herodoti; cui supra VIII. cap. 28. Thessali dicuntur, ὡς ἀναρπασόμενοι τοὺς Φωκίας, Φερόμενοι. Urbs uno velut impetu capta frequenter dicitur ἀναρπασθῆναι. VALCK.

CAP. LX. [7. δίδονται τὸ ἐνθεῦτεν τὸ ποιητικόν ἡμῖν) Videri poterat recte posterius τὸ codici Arch. abesse. Sed fallit illa species. τὸ ἐνθεῦτεν Herodoto idem ac nudum ἐνθεῦτεν valet: quare deinde iterum vocula τὸ requiritur, sive naturalem verborum seriem hanc intelligas; τὸ ποιητικόν δίδονται ἡμῖν, sive (quod Scriptoris stylo convenientius) δίδονται τὸ (ionice pro δ) ποιητικόν (ἰστὶ) ἡμῖν τὸ ἐνθεῦτεν. S.] 12. δίκαιοι ἰστί --- ἵεναι) De H. Stephani sententia, quamquam male citantis Thes. T. I. p. 1014; probe interpretres. Strabo lib. VI. p. 407. A. [pag. 265. c. ed. Cas.] δίκαιοι ἰστίεν φυλάξαι τὴν αὐτὴν τάξιν: par est eundem nos ordinem servare. Saepe Plato: cuius in Criton. p. 45. A. ἡμεῖς γὰρ που δίκαιοι ἰστίεν, σώσαντίς σε, κινδυνεύειν τοῦτον τὸν κίνδυνον. Euripides etiam Suppl. vs. 186., ubi Barnesiana sane quam ieiuna. WESS. — Satis nota formula; qua iam supra usus est Noster VIII. 137, 18. τὸν μισθόν, ἔφασαν, δίκαιοι εἶναι λάβοντες οὕτω ἐξίεναι, dicebant, iustum esse ut ita abeant, si mercedem accepissent, i. e. par esse ut mercedem accipiant, priusquam abeant. S.

CAP. LXI. 5. τὸ γὰρ προσκείμενόν σφας ἐλύπει) Mentio ἀγῶνος μεγίστου προκειμένου in proxime superioribus anam hoc mutandi praeiuit. Τὸ προσκείμενόν, Persarum equestres copiae, οἱ προσκείμενός σφας, a quibus continuo incessentibus damno Graeciangebantur. Res extra dubii aleam ex c. 56. Sic item 39., ἡ μὲντοι ἵππος -- αἰεὶ προσέκειτό τε καὶ ἐλύπει τοὺς Ἕλληνας. WESS.

[6 seq. Λακεδαιμόνιοι -- ἰόντες σὺν φιλοῖσι ἀριθμὸν -- πεντακισμύριοι) Lacedaemonii, cum leviter armatis, numero quingages mille. Huic numero ita ratio constat, coll. c. 29 seq.

Spartani	5000
Hilotae	35000
Reliqui Lacedaemonii	5000
Levis armatura his adtributa.	5000
	50000 S.]

13. φράξαντες τὰ γέγραα) Persarum aliorumque γέγραα, *elypeos ex vininibus*, multa luce Barn. Brissonius Regn. Pers. III. 13. et Io. Taylor ad Demosth. Or. in Neaer. pag. 596. adperserunt. Hic scutorum illa congeriem, et *εὐκάρματα*, Graecis ingruentibus obiecta, requirunt. Quorsum enim, *pugnatur πρὸς τὰ γέγραα* ὡς δὲ ταῦτα *ἐπεπώνη* capitis sequentis, [cap. 62, 7.] nisi huc et Plut. Aristid. pag. 329. P. καὶ προθέμεινοι πολλὰ τῶν γέγραων Persae, et statim, καὶ προσπισόντες Graeci ἐξιώθουν τὰ γέγραα. Addo, Harpocracionem in Γέγραα Herodotea indicasse, et Suidam in Γέγραων posteriorum etiam excerptisse. Sic enim, καὶ αὐτὸς Ἡρόδοτος· Κύρος περιελὼν τὰ πολλὰ etc.; quae quidem Xenophontis sunt Κύρ. Παιδ. lib. II. p. 42. c., Küstero non animadversa, et inde corrigenda. Herodoti verba desunt, exscriptorum stupiditate praetervisa. WESS. — De illo Persarum more *valum e clypeis congerendi* conf. omnino cap. 99 extr. et cap. 102, 7-13. S.

15. τῶν σφάγιων οὐ γινόμενων) Persuasit doctissimo Pappio χρηστῶν vocem his ex libro Arch., iungere Cl. Th. Galeus, falsus vehementer: namque illo in Codice (quem inportunissimum Cel. Taylor adpellavit ob iniustum additamentum, ad Lysiae Serm. Ἐπιτάφ. p. 33.) vocabulum illud frustra quaeritur. Plutarchi verba Aristid. p. 329. P. ἅμα ταῖς εὐχαῖς ἰφάνη τὰ ἱερὰ auxit ex falso prodita huius loci accessione Dacerius ἰφάνη τὰ ἱερὰ χρηστὰ. Sic vara, uti dici solet, vibiam secuta est. Plutarchum bene tutatur Bryanus, Nostrum Taylorius. Χρηστὰ in dictione intelligi adsolent. Conf. lib. VII. 134. WESS. — A sciolo ex vicinis repetitum, χρηστῶν, quod praebet Arch., [si Galeo fides] recte reiecit Clar. Io. Taylor ad Lys. p. 33. Quando litabant, τὰ ἱερὰ vel τὰ σφάγια γινέσθαι simpliciter etiam dicebantur. Sic paulle post [cap. 62, 4 seq.] istis, ἐγίνετο θυομένοισι τὰ σφάγια χρηστὰ, haec proxima subiiciuntur, ὡς δὲ χρόνῳ ποτὶ ἐγίνετο, quum vero tandem aliquando laeta essent exta. VALCK. — Fortasse in ora codicis Arch. scholii loco adscriptum Galeus vocah. χρηστῶν viderat, ex lin. 11. et ex cap. 62, 4. adscitum. S.

CAP. LXII. 5. ὡς δὲ χρόνῳ ποτὶ ἐγίνετο) Χρόνῳ, nonnemi suspectum, tandem notat: vid. ad Euripid. Phoeniss. 313. In Dionys. Halicarn. T. II. p. 33, 25., scri-

bendum: τὸ χαρίον αἰρεῖ χρόνῳ· φερόμενος δ' ὑπ' ὀργῆς etc. Ut Herod. precantem Pausaniam sistit [c. 61 extr.], sic Plutarchus T. I. p. 329. E. ubi ἄμμι ταῖς εὐχαῖς ἐφάνη τὰ ἱερά, καὶ ἡκὼν οἱ μάντις ἐμήνουν. VALCK.

[6. καὶ οἱ Πέρσαι ἀντίοι, τὰ τόξα μετίντες, et Persae illis obviam ivere omissis arcubus. Hoc illi fecisse videntur, postquam (ut mox subiicitur) eversum a Graecis erat vallum e clypeis factum, quo tecti Persae sagittas ex arcubus in hostem emiserant: scilicet deinde in hostem perrexerunt, hastis gladiisque rem gesturi. Quod (lin. 7.) Ἐγίνετο δὲ πρῶτον περὶ τὰ γέρεα μάχῃ, commodius forsitan Ἐγένετο legeretur, Primum facta erat pugna: sed nil mutant libri: at ante μάχῃ articulum, quem exhibent libri fere omnes, utique restitutum malim ἢ μάχῃ. S.]

[9 seq. εἰς δ' ἀπίκοντο εἰς ὠθισμὸν· τὰ γὰρ δόρατα ἐπιλαμβανόμενοι κατέκταν οἱ βάρβαροι] Vallae latina Gron. et Wess. tenere: donec ad propulsionem ventum est: siquidem barbari prehensantes lanceas confringebant. Mirum vero. Utri enim, quaeso, propulsi sunt? Graeci, an Persae? De neutris punc hoc intelligi potest. Non de Persis, quos magna vi et audacia in hostes irruisse ait: non de Graecis, a quibus eodem tempore pessime accepti Persae magnum suorum numerum amiserunt. Nihil promovet, sed magis etiam (si qua fieri potest) turbat Larcheri interpretatio: L'action dura longtems près du temple même de Cères, jusqu'à ce qu'on fut venu à les en chasser; car les Barbares saisissoient les lances des Grecs, et les brisoient entre leurs mains. Verum si quaerimus, vocab. ὠθισμός nec hic, nec alibi, propulsionem hostium et fugam denotat, sed conflictum. Sic λόγων ὠθισμός Nostro dicitur verborum conflictus et altercatio, VIII. 78, 1. IX. 26, 2. Sic et ὠθίζεσθαι altercari dicit idem III. 76, 11. Proprie vero ὠθίζεσθαι vel ὠθεῖσθαι dicuntur homines qui in turba inter se collidunt, seque mutuo premunt. Appian. Reb. Hisp. c. 51 extr. et Reb. Samnit. c. 3. Unde ὠθισμός, pressio in turba hominum, cum apud alios, tum apud Polyb. IV. 58, 9. ubi ἐν τῷ περὶ τὰς πύλας ὠθισμῷ καὶ πιγμῷ. Similiter in pugna ὠθισμός apud Nostrum VII. 225, 3. est conflictus cominus pugnantium, et veluti in conferta turba mutuo sese prementium et repellentium. Neque aliter accipiendum hoc loco vocabulum; ubi in Latinis, pro eo

quod pluribus verbis declaravi, donec eo ventum est ut velut in turba vir virum premeret, brevius dicere potueram, donec iam in manus et ad gladios pugna venit: coll. Liv. II. 46. et ibi virorum doctorum observatis. Cum qua interpretatione perapte cohaeret, quod continuo adiicitur, etenim Persae hastas Graecorum (quae nempe suis longiores erant) manibus prehensas fregerunt, sive fregerant. S.]

[12. Quod de Persis scribitur ἀνοπλοὶ δὲ ἔοντες, inermes reddiderat Valla, nec aliter Gronov. et Wess. Equidem, leviter erant armati. Commodius puto redderetur, clypeis erant nudati. conf. cap. 63, 10. Ὀπλον enim sigillatim clypeum intelligi notum est: et, everso a Graecis vallo e clypeis congesto, otium Persis non suppetierat, quo clypeum quisque suum repeteret. Et erant quidem Persae etiam lorica squammata, (VII. 61, 3 seq. et ibi Adnot.) quae eos tutabatur, induti. Sed ea lorica utique non vulgo omnibus eiusdem generis intelligi debet fuisse, cuius fuerat illa Masistii ducis, supra c. 22. descripta, aut qualis cataphractorum equitum thorax apud Heliodor. lib. IX. pag. 431. verum ita debuit esse comparata, ut Lacedaemonii, pro sua gladium tractandi dexteritate, (quae illorum σοφία paulo post lin. 13. laudatur,) haud aegre in opportunis corporis partibus ferire adversarios potuerint. Atque dubitare etiam licet, revera-ne Scriptor noster VII. 61. ferream lorica[m] dixerit. S.]

CAP. LXIII. 6. κατέβαλλον πολλούς) Etsi me minime fugiat, pristinum patrocínio, si rixari libeat, non defici, consuetum nolui et schedarum praeiudicio protectum abicere. Satis erit hoc Plut. Aristid. pag. 329. f. τοῖς δόρασι τύποντες πρόσωπα καὶ στήνα τῶν Περσῶν, πολλοὺς κατέβαλλον. WESS. — Polybii loca in hanc sententiam plurima congesta reperies in Lexic. Polyb. p. 325. col. b. S. 9-11. πλεῖστον γὰρ σφας ἔδηλετο etc.) Qui criminari gestiunt, plerumque excedunt modum. Carpit Plutarchus, aliqui optime gnarus, γυμνοὺς καὶ ἀνόπλους, quos ipse habet T. II. p. 787. f., omnes perhiberi, gravi armatura defectos. Tales Persae, quorum gerra dudum perierant, Graecorum clypeis, si salva fuissent, nunquam comparanda. Hoc amplius, tunicae talaes, quo minus expeditius pugnarent Persae, impedimento erant. Verum his aegrius inmoror. WESS.

CAP. LXIV. [2. κατὰ τὸ χρηστότητον) Vide lib. VIII. c. 114. S.]

[6. τῶν δὲ κατ' ὑπερθε etc.) Redi ad lib. VII. c. 204. S.]

8. ὑπὸ 'Αειμνήστου) Iustum nobilis viri nomen non extra certamen. 'Αριμνήστου titulum dant illi *Valla* et *Arch.*, inque primis *Plutarch.* *Aristid.* p. 330. c., ceteris autem Codd. receptum in laude versatur. His equidem conspirantibus accederem, eoque promptius, quoniam ex *Plutarchi* scripto exemplari ΔΙΑΜΝΗΣΤΟΝ *H. Steph.* enotavit, ab 'Αειμνήστῳ leviter diversum: idem porro *Plut.* *Malign.* p. 873. D., sive insulsi potius scribae, ΔΕΙΠΝΗΣΤΟΝ pīnixerunt, ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΝ utique adpellandum. Iam quae in 'Αειμνήστου et 'Αριμνήστου scriptura libroriorum hic et c. 71. discordia, vitiosior alibi in monumentis sepulchralibus. *M. Ant. Boldettus* *Observ. ad Cocmeter.* p. 411. titulum exscripsit hunc, ΞΑΝΘΙΠΠΗΑΕ ΙΜΝΗΣΤΕ ΓΡΗΓΟΡΕΙ. et p. 416. ΠΤΟΛΜΑΙΕ Α. Ι. ΜΝΗΤΑΙΕΝ ΘΕΩ ΠΑΡΘΕΝΟΣ, et Latine *Ptolmais A. I. hymnos personabat virgo*. Legisset ΑΕΙΜΝΗΣΤΗ, perpetuae memoriae, Latina utique adposuisset meliora. At in talibus crebri eius lapsus. *WESS.*

Ibid. 'Αειμνήστου) In hoc forte nomine placebit scriptio *Arch.* 'Αριμνήστου: quia firmat illam *Plutarchus* *T. I.* pag. 330. c. τὸν Μαρδόνιον ἀνὴρ Σπαρτιάτης ὄνομα 'Αριμνηστος ἀποκτίνυνσι, λίθῳ τὴν κεφαλὴν πατάξας. *Spartiatia*, quantum recorder, *Arimnestus* nusquam *Pausaniae* memoratur; sed *Plataeensium* hoc etiam praelio Imperator sic illi dicitur lib. IX. p. 718. et *Plutarcho* in *Arist.* p. 325. c. quae commendant lectionem *Med.* apud *Herodot.* infra c. 71. [cap. 72, 8.] 'Αριμνηστον ἀνδρα Πλαταιίδα, ubi 'Ασιμνηστον dabant Editi. *Plataeensem* Λάκωνα τὸν 'Αειμνήστου memorat *Thucyd.* III. c. 52. *VALCK.*

CAP. LXV. [3. ἐς τὸ τεῖχος τὸ ξύλινον) Conf. c. 15, 11 seqq. et c. 70. S.]

10. τὸ ἱερὸν τὸ ἐν 'Ελευσίνι ἀνάκτορον) Templum primum et praecipuum doctissimo *de Pauw*, ad cuius formam *Δημήτριος* 'Ελευσινίης ἱερὸν supra c. 56. Notum mihi adprimo τὸ σεμνὸν ἀνάκτορον τοῖν θεοῖν *Cereri* et *Proserpinae* apud *Athen.* lib. V. p. 213. D. [conf. IV. p. 168. F.] verum τὸ ἱερὸν τὸ ἐν 'Ελ. ἀνάκτορον insolentius. *Hesychii* Ἀνακτέριον,

ἱερὸν, congruebat Codicum quorundam voluntati; ac sol-
 lemnem vocabulū glossam, Herodoto fortasse inculcatam,
 indicabat. Vide ibi Clar. Alberti, et *Olearium* ad Philostr.
 Vit. Sophist. lib. II. p. 600. WESS. — Herodotus alique
 saepe dixerunt ἱερὸν vel ἱερὸν ἄγιον: et, monente Celeberri-
 Hemsterhusio ad Lucian. [Timon. c. 23.] p. 136., proprie
 Cereris Eleusinae templum dicebatur τὸ σεμνὸν ἀνάκτορον
 τῶν θεῶν: sed causam non exputo cur Nostro scriberetur
 τὸ ἱερὸν τὸ ἐν Ἐλευσίνι ἀνάκτορον. Mihi potius Cereris tem-
 plum, quod fuit Eleusine, dixisse videtur τὸ ἐν Ἐλευσίνι
 ἀνάκτορον: ut ad Ἀνάκτορον quis interpretamenti loco pri-
 mum adiceret τὸ ἱερὸν. De quorumvis Deorum Dearumve
 templis vocem ἀνάκτορον prae aliis Euripides frequentavit in
 Androm. vs. 43. et 1157. Iph. in Taur. 41. et 66. Troad.
 15. Ione 55. Sed sacrarium illud a Persis igne violatum
 ignorasse videtur Aristides, cuius vid. Tom. I. pag. 451.
 VALCK. — Adde quae in Var. Lect. notavimus. S.
 CAP. LXVI. [1. Ἀγρίλαχος δὲ etc.] Vide supra,
 ap. 41. S.]
 9. ἥτε κατηγετομένους) Inspice Gronovium, quicum non dis-
 sentio. Scripsi κατὰ τὸ αὐτὸ, scriptis exemplaribus iu-
 ventibus. WESS. — Prae altero (ἥτε) mihi quoque ἥτε
 placet: τοὺς πάντας. VALCK. — Non negans Gronovius, ad
 τὸ αὐτὸ ἵνα κατηγετομένους commodissime verbum ἥτε referri, ἥτε
 praecedens τοὺς de causa, quod cod. Med. id exhibuisset,
 tamen hac una de causa, quod cod. Med. id exhibuisset,
 praetulit, monens debere τοὺς inferius aliquid quae-
 rere quo referatur. Equidem, si accusativus τοὺς ad re-
 motius illud ἵνα πάντας debet referri, non aliam ratio-
 nem, cur praeferratur ἥτε, nisi hanc, exputare valeo;
 quod, quum et usitatum Nostro sit verbum, et h. l. ferri
 utcumque possit, difficiliorem quemdam, quam aliorum
 codicum ἥτε, habeat explicatum; quo scilicet fit, ut fa-
 cilius intelligatur, cur ἥτε a nonnullis in ἥτε fuerit mu-
 tatum, quam cur ab aliis ἥτε in ἥτε. At mihi istud τοὺς
 haud dubie a verbo κατηγετομένους pendere videtur, ut,
 quemadmodum plurima alia graeca verba, sic et hoc, in
 praet. passivo simplici verbo in imperfecto tempore usus
 neat. Similiter 43. νόμφαι χορὸν ἡπρίζοντο. S.
 est Theoor. XIII.

11. ὅπως ἂν αὐτὸν ὀρίωσι σπουδῆς ἔχοντα) *Pavus*, de conjectura, ὅπως - - ὀρίωσι σπουδὴν ἔχοντα, simul ac viderint ipsum magno studio properantem: neque enim vulgatam ullo Graecorum in sermonis esse commercio. Quid tum vero Aeschyleo fiet *Suppl.* vs. 844. Σεῦθε - - ὅπως ποδῶν. Quid ὡς ποδῶν εἶχον *Nostri* lib. VI. 116. ὡς τάχως εἶχε VIII. 107. et *Dionysii* *Ant. Rom.* XI. p. 626. ὡς εἶχον ὀργῆς τε καὶ τάχους: *Heliodori* *Aeth.* I. p. 23. ὡς εἶχε δεσμῶν, ut *vinet*us erat, et *ibid.* p. 56. ἰλθὼν ὡς εἶχε δρόμου. Quorum quidem uberima passim messis. *WESS.*

12. In his, ὡς ἐς μάχην ἦγε δῆθεν τὸν στρατὸν, exercitum ducebat tanquam ad pugnam scilicet: δῆθεν ponitur ut lib. VI. cap. 1. ὡς οὐδὲν δῆθεν τῶν παρεόντων πτηνμάτων ἐπιστάμενος, et alibi saepius. *VALCK.*

13. προτιτίω) Hoc elegi, quod c. 56. *WESS.* — Προτιτίω *Koenius* vulgato (προτιτεύω) praefendum censebat, ut *Ἰωνικώτερον* et *Herodoteum*. *VALCK.*

CAP. LXVII. [3. οἱ γὰρ μηδίζοντες τῶν Θηβαίων) Scilicet maior quidem et potentior pars Thebanorum eum *Medis* sentiebant faciebantque, nec vero omnes. *Conf.* c. 86, 3. et *Wess.* *Adn.* ad c. 87, 8. *S.*]

CAP. LXVIII. [1. Δηλοῖ τε ἐμοί, intransitive et impersonaliter: adparet, manifestum fit mihi. *Conf.* II. 117; 2. et ad eum locum notata, p. 342. *S.*]

2. ἤρηντο ἐκ Περσέων) *Redi* ad lib. I. 125. In proximis [lin. 4.] maluit *Scriptor* ὅτι καὶ τοὺς Πέρσας, etsi praemiserat ei καὶ τότε οὗτοι, ex arbitrio et varianda oratione. Venit praeterea *Abreschio* in mentem, [lin. 7.] πρὸς τῶν πολεμίων ἀγχιστα ἰοῦσα, [pro vulgato ἰοῦσα,] cui coniectanti schedae addicere renuunt. *WESS.*

CAP. LXIX. 2. ἐν δὲ τούτῳ τῷ γινόμενῳ ὀρίσῃ) Fuit, cum legere in δὲ τούτῳ -- ὀρίσῃ: arbitraretque simillimum ἐν τούτῳ τῷ πόνῳ lib. VI. 114. et VII. 224. Quod quidem atrobique optimum, nec tamen edito probius. Saepe nos blandimentis huiusmodi auferimur; quae, etsi hoc in se naturale habeant, ut placeant etiam reiecta, haud raro futilia evadunt. Multis abhinc annis *Ciceronem* *Tuscul. Disp.* III. 27. scripsisse divinabam, Postquam *Cyprum* venissent, tum adflectari lamentarique coepisse, non vero postquam *Tyrum*. Auctorem quippe *Livium* esse, *Corneliam*, *Pompeii*

uxorem, et filium Sextum, post Magni necem, *Cyprum* refugisse, Epit. cxii.; pariterque *Lucanum*, Phars. IX. 117. *Prima ratem Cyprum spumantibus accipit undis*. Atque hoc paene probavi Cl. *Davisio*. Verum haec *Dionis* vide *Cassii* lib. XLII. p. 234. D. de *Caesare Iulio*, τὰ τε ἀναθήματα τοῦ ἐν τῇ Τύρῳ Ἡρακλίου πάντα ἀνείλετο, ὅτι τὴν τε γυναικα καὶ τὸν παῖδα τοῦ Πομπηίου ὑπιδέξαντο, ὅτε ἔφυγον. Hinc inanem ipse suspicionem, ne et aliis fraudi sit, proscribo. Sed ad institutum. WESS.

[7. et 9. Quemadmodum οἱ περὶ vel ἀμφὶ αὐτὸν interdum non alii intelliguntur nisi ipse, αὐτός: sic h. l. οἱ ἀμφὶ Κερκιδίους, et οἱ ἀμφὶ Μεγαρίεις καὶ Φλιασίους non alii sunt, nisi ipsi Κορίνθιοι, Μεγαρίεις, et Φλιασίοι. conf. lin. 11. S.]

16. κατήραξαν -- ἐς τὸν Κιθαιρῶνα) *Perparum* arbitror interesse, κατήραξαν scribatur an κατέβραξαν. Variabunt hic etiam forte Codices, ut apud *Thucyd.* VII. c. 62, τὸ ἄλλο στράτευμα, κηρὲν ὑπὸ τῶν Συρακουσίων, κατηράχθη ἐς τὰ τειχεύματα: ubi scribitur in aliis Codicibus κατεβράχθη. Ex *Herodoto* sumsit *Appian.* in Pun. p. 15. [cap. 15 extr.] τοὺς δὲ λοιποὺς ἐς τὰς πέτρας κατήραξαν. *Demosth.* c. *Aristocr.* p. 430., κατέβραξε δ' ἐς τὴν θάλατταν ἅπαντας, omnes in mare dedit praecipites: illic ex Cod. scripto κατήραξε prostat emendatum: una litera ablata κατήραξε potius scribendum. VALCK. — Conf. *Var. Lect.* et ad VIII. 90, 11. notata. S.

CAP. LXX. 8. Λακεδαιμονίων -- οὐκ ἐπισταμένων τυχεύματι.) Consimilia *Plut. Arist.* p. 330. D.; alibi T. II. pag. 228. D. *Lycurgum* τὸ πυρρομαχεῖν ciyibus prodens prohibuisse. Vicino τῇ δὴ ἐσχεύοντο [lin. 12.] *Abreschius* contulit *Aristidis* T. I. p. 241. Ed. *Cant.* οἱ μὲν ὥσπερ πύλας τοῦχος ῥήξαντες εἰσέσχοντο: et T. III. 316. εἰσχευομένων ἀμφοτέρωθεν ἥδη τῶν βαρβάρων. Iungatur *Suidae* Εἰσχεύοντο. VALCK. — Mireris vero, ligneo muro non fuisse immissum ab hostibus ignem. S.

[17. τὸν τῆς Ἀλῆς Ἀθηναίως) Vide ad I 66, 22. notata. S.] 21 seq. οἱ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ etc.) Suum χρόνῳ, adnotatum in *Diss. Herod.* p. 205., recipiet ex Codicibus Noster; qui, *Boëtias* imitatus ὀλίγον posnit ἐπὶ μεγέθους. In hoc angusto loco πολλὰι μυριάδες dicuntur κατελημμέναι ἀνδράων: ubi *Herodoteum* dant [dabunt, puto, scripserat aut scribere *Kalk.* voluerat; nam hic quidem non dant] Codices κατελημμένοι. Qui sic tenentur ut elabi nequeant, saepe ta-

men dicuntur ἀπειλημένοι, et ἀποληφθέντες. Sic V. 101. ὅσοι --- ἐνῆσαν ἐν τῇ πόλει ἀπολαμφθέντες πάντοθεν: IX. 50. ἐν πῶ Κιθαίρων ἀπολελαμμένοι. ἀπειλημένοι Thucydidi II. p. 100, 89. et V. p. 353, 40. Ulysses ἀπειλημένος dicitur ὑπὸ Κάλυψος Demostheni Thraci apud Eustath. in Od. A. p. 19, 27. Harpocratiōi Ἀποτεταχισμένος redditur ἀπειλημένος καὶ ἀποκλεισμένος τῷ τείχει. Vid. ὁ πᾶν Ti. Hemsterh. in Aristoph. Πλ. vs. 935. VALCK.

Ibid. ἐν ὀλίγῳ χώρῳ) Non erit opinor, qui Codicum auctoritatem aversetur. Quod ex illis venit, vulgato prae-stabilibus. *Angusto exiguoque in loco exterriti ac compulsi Persae* debebant, atque animum, explicare ordines cum non possent, despondebant. Vellem maximopere iisdem in schedis κατελειμμένοι reperiri, quod, me iudice, verius, ut c. 30. [cap. 31, 26. ubi vide not.] De Cl. Reiskio quid dicam? Auget is coniectando sequentia [lin. 24.] καταδεδού-σιν χιλιάδων τεσσάρων, τοῖς ἔχων etc. Ergo-ne quatuor dun-taxat millia Artabazus fugae socia abduxit? Quod quidem Herodotus ita c. 65. infitiat, ut districtius non valeret. Sentio festinantis hallucinationem. WESS.

26 seqq. Λακεδαιμονίων δι etc.) Aegre fert Plutarch. de Herod. Malign. p. 872. c. solos Nostro memorari Lacedaemonios, Tegyatae, et Athenienses; quorum hi cum Thebanis pugnaverint, illi cum barbaris: atque ita ceteras omnes civitates hoc honore privari. Idem miratus in Aristide p. 330. F. opponit Herodoto numerum in praelio interfecto-rum et monumenta publica; atque in universum cecidisse docet Graecos libertatis defensores mille trecentos et sexa-ginta, e quibus unus et nonaginta fuerint Lacedaemonii; sexdecem Tegyatae; Athenienses duo et quinquaginta; hi quidem omnes, iuxta Clidemum, ἐν τῇς Αλαγίδος φυλῆς ἀγαι-τισαμένης ἀριστα. VALCK.

CAP. LXXI. [12. δὲ γίνονται αὐτῶν ἄριστοι] δὲ pro τίς, ut VI. 124, 7. et τὸ (quod ionice aliās δ̄ valet) pro τί, VI. 37, 10. S.]

18. καὶ φθόνῳ ἂν εἴποιεν) Demiror εἴποιμεν tantopere probatum, siquidem non de se, (et foret ea professio Historiarum patri turpis,) sed de Spartanorum sermone et iudicio, quis virorum illorum laudabilior, haec Herodotus. Aristodemi culpam lib. VII. 231. vidimus. WESS.

Suum *ἵπομιν* Gronovius latine sic reddidit: *verum id quidem etiam livore dixerimus*: quod quidem nisi plane absurdum esse velis, intelligi debebit *ab illis iudicatum* (vel dictum). *dixerimus*. S.

[19. οὗτοι δὲ τοὺς κατέλεξα πάντας) Accusativus πάντας ad proximum τοὺς relatus, quum proprie οὗτοι -- πάντες debuisset dicere: enallage poëtis maxime frequentata. S.]

20. τῶν ἀποθανόντων) Censebat G. Koenius, verba τῶν ἀποθ. ἐν ταύτῃ τῇ μάχῃ, hac in sede minus accommodata, in suam facile posse restitui, si hunc in modum paulo collocarentur inferius: Οὗτοι μὲν τῶν ἀποθανόντων ἐν ταύτῃ τῇ μάχῃ ἐν Πλαταιῇσι οὐνομαστότατοι ἐγένοντο. Paulo ante miror quomodo locum invenire lectio potuerit *Med. ἵπομιν*. VALCK.

CAP. LXXII. 6. κατήμενος ἐν τῇ τάξῃ) Bona omnia sunt. Callicrates, sacris dum operabatur Pausanias, ad arma suo in ordine considerat, more priscæ militiæ non in-sueto. Euripides Suppl. vs. 357. παρ' ὅπλοις θ' ἡμενος πέμψω λόγους Κρέοντι, et vs. 664. et 674. Commodum Plutarch. Aristid. p. 329. B., ὡς δὲ θυόμενος (Pausanias) οὐκ ἐκαλλύρει, προσέειπε τοῖς Λακεδαιμονίοις, τὰς ἀσπίδας πρὸ ποδῶν θιμένους, αἰτρήματα καθέζεσθαι, continuo subdens, *Callicratem*, dum ita ad arma sederetur, sagitta fuisse percussum. Ceterum κάλλυπτος, formosior, uti Stephanus voluit, in Latinis praestiterat. Poëta Iliad. B'. vs. 673. Νηεὺς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴδων ἦλθε. WESS. — Praestantior h. l. in versione posuerat Valla, quod nec a Gron. nec a Wess. mutatum est. S.

Ibid. κατήμενος ἐν τῇ τάξῃ) Viro docto [Reiskio] suspectum egregie tuitus est et explicuit Cl. Wesseling. in Diss. Herod. p. 126. Quod nullum edidisset isthoc tempore dignum sua virtute facinus, Callicrates ἰδυσθανάτει [lin. 8.] aegre moriebatur. ἰδυσθανάτει hinc adnotavit ut Herodoteum Pollux III. 106. Utrumque fuit in usu δυσθανατεῖν et δυσθανατῆν. Moeris Att. Σφαδάζειν, Ἀττικῶς Δυσθανατῆν, Ἑλληνικῶς: ubi notat Clar. Pierson. Syllabā repetitā scripsisse videtur Athenagoras, de Mort. Resurr. §. 4. πολλὰ μὲν σώματα τῶν ἐν ναυστοίς καὶ ποταμοῖς δυσθανατῶντων ἰχθύσι γενέσθαι τροφήν. VALCK.

8. πρὸς Ἀρίμνητον) Schedis, viri nomen ad eum modum repraesentantibus, robur Pausanias lib. IX. 4. addit. ubi, ὁ οἱ Ἀρίμνητος ἐν τε τῇ πρὸς Μαρδόνιον μάχῃ -- Πλαταεὺσιν ἡγή-

πρώτος. *Plut.* quoque *Aristid.* p. 325. r. Quibus autem πρός Ἀίμνηστον placet, *Thucydides*, cui Plataeensis *Lacon* Ἀίμνηστον lib. III. 52., fortasse huius filius, aderit. Adeo iterum anceps viri titulus. Conf. c. 63. [c. 64, 8.] *WESS.*

CAP. LXXIII. 2. Σωφάνης) In *Plut.* *Malign.* p. 873. v. et *Cimon.* p. 483. v. Σωχάρης ὁ Δεκλειεύς, haud sine lapsu. Proxime a veritate Σωφάνης Δεκλειεύς *Pausaniae* I. 29. (ubi *Sylburgius* bene) abiit. Insequens ἐν δήμῳ Δεκλειῆθεν *Th. Pinedo* ad *Steph. Byz.* Δεκλειῆθεν pingebat. At urbs Ionibus Δεκλιῆ c. 15. et ipso hoc Capite, unde Δεκλειῆθεν (praesertim si oppidi et nominis auctor Δεκλειεύς) fide *Codicum Arch.* et *Vallae* [conf. l. 8.] optime procedet. *WESS.* — Duorum nomina, qui hoc praelio rem optime gesserunt, mendose scripta leguntur apud *Plutarch.* de *Herod.* *Malig.* p. 873. v. Σωχάρης καὶ Δεκλειεύς: quorum loco repouenda sunt nomina Σωφάνης καὶ Ἀίμνηστος. Sed hoc praecepit ὁ πᾶν in *Diss. Herod.* p. 61. Ubi *Decelensis* *Sophanes* dicitur ἐκ δήμου Δεκλειῆθεν, primitus forte scriptum Δεκλειῆθεν, ab Ionico Δεκλιῆ. *Steph. Byz.* in *Δεκλιῆ*: τὸ τοπικὸν Δεκλειᾶθεν* παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ Δεκλειόθεν. Hinc apud *Etymologum* male distracta concinnavit *R. Bentley.* in *Callim.* *Fragm.* 234. *VALCK.*

18. Δεκλιῆς ἀπέχεσθαι) Referri solet ad annum *Olymp.* XCI. 3. quo *Agis*, *Archidami* F., *Deceleam* occupavit et in maximum *Atheniensium* detrimentum muniit, apud *Thucyd.* VII. 19. non sine quadam imprudentia. Aliud profecto, ἀπέχεσθαι Δεκλιῆς, ab ea abstinere; aliud, occupatam munimentis et praesidio instruere, belloque sedem legere. Contigisse res videtur, quae et *Ampl. Bouherii* opinio, belli *Peloponnesiaci*, quando *Archidamus* *Atticam* incursionibus infestam habuit, principio: *Thucyd.* II. 10. *WESS.*

CAP. LXXIV. 6. ἐκπίπτοντες) Inprobatur, censeturque *Pavio Reiskio*que ἐκπίπτοντες, ἐκπίπτοντες, ἐκπίπτοντες, ad rem opportunus. Eadem illis voluntas *Scriptoris* si sedisset, abisset eas in partes: suum maluit, utique, etsi diversiore intuitu, accommodatum. *WESS.* — Turbaverat viros doctos importuna *Gronovii* interpunctio, post ἐκπίπτοντες; incidentis orationem; quem et ego cum *Wess.* aliisque imprudens secutus sum. Commodius olim, inde

ab *Aldo*, distincta verba erant: οἱ πολέμιοι ἐκπίπτοντες ἐκ τῆς τάξεως, μετακινήσαι μὴ δυνατόν: ubi ad μετακινήσαι iterum quidem ἐκ τῆς τάξεως subintelligi poterat; sed cohaerebant ista, ἐκπίπτοντες ἐκ τῆς τάξεως, idem valentia ac προεξαιστώντες c. 62, 13. Est autem h. l. praegnans (ut aiunt Grammatici) verbum ἐκπίπτοντες, idem valens ac si adiectum esset καὶ ἐς αὐτὸν ἐκπίπτοντες, quod diserte adiectum c. 62, 15.; aut intelligi h. l. debet ἐκπίπτοντες ἐπὶ αὐτὸν, adversus ipsum. S.

12. Laudo *Arch. Vallam*que, verissimum ἰσθόρε ἐπίσημον ἀγκυραν iudicans. Convenit adprime narrationi et Graeciae consuetudini, qua *Laco* ἐπὶ τῆς ἀσπίδος μῦθον ἔχων ἐπίσημον in *Plutarchi* T. II. p. 234. c. Neque obtrudo tamen; ne interpretamentum, si cui tale absque caussa videatur, inculcassem perhibear. WESS. — Quid sit vero, quod *clypeum*, qui pro insigni *ancoram*, stabilitatis symbolum, habuit, perpetuo in *gyrum* egisse dicatur hic homo, equidem non exputo. S.

CAP. LXXV. 3. Εὐρυβάτην τὸν Ἀργεῖον) Εὐρυβιάδην mendose *Arch.*; verior hominis titulus lib. VI. 92. et in *Pausania* I. 29. WESS. — Qui dedit *Eurybiadem*, *Valla* reperit in suo codice quod *Galeus* obtulit ex *Arch.* Εὐρυβιάδην. Hic vulgatum nomen Εὐρυβάτην ipse satis tuebitur *Herodot.* lib. VI. c. 92., ubi *Argivus* Εὐρυβάτης, ter victor certamine singulari, ὑπὸ τοῦ τετάρτου Σωφάνους τοῦ Δικελίους ἀποθνήσκει. *Herodoto* concinit *Pausan.* I. p. 71. Sequentia respexisse *Stephanum Byz.* in Δάρον primus vidit monuitque *Io. Meursius*, Att. Lect. VI. c. 31. *Leagri* [lin. 6.] filius, Γλαύκων ὁ Δεσφύριος, memoratur *Thucydidi* I. 51. VALCK.

6. ἄμα Δεσφύρι) Filius *Glaucan* Δεσφύριος notus ex *Thucydidi* lib. I. c. 51.; pater etiam ex *Pausania* I. 29., hanc eius et *Sophanis* cladem non reticente. Interiit *Sophanes* Olymp. LXXI. exeunte, Archonte Athenis *Lysicrate*, quando altera vice Athenienses colonos occupatum *Eionem* infelicissime amandarunt. Huc verba *Scholias*tae in *Aeschini*s Or. περὶ Περικλέους adplicant *Dodwellus* et *Corsinus*, Viri Cl., δεύτερον οἱ κατὰ Δεσφύριον κληροῦσται ἐπὶ Λυσικράτους, in *Leogora* *Leagrum* invenientes; haud illi, nisi si *Leogoras* *Andocidis* pater fuerit, absurdi. WESS.

CAP. LXXVI. 2 seqq. Γυνὴ αὐτόμολος etc.) *Mulier transfuga* ad Graecos victores venisse dicitur [lin. 5 seq.] κέρ-

μπασιμένη χρυσῶ πολλῶ καὶ αὐτὴ καὶ αἱ ἀμφίπολοι: articulum in his male omissum restituerunt Reiskius et Koenius. *Persas* illa dicebat [lin. 15.] οὔτε δαιμόνων οὔτε θεῶν ὅπιν ἔχοντας, nec daemonum neque Deorum maiestatem. sive vindictam, reveritos; ut supra lib. VIII. 143. Mardonius Deorum heroumque οὐδεμίαν ὅπιν ἔχων, ἐνέπηρε τοὺς τε οἴκους καὶ τὰ ἀγάλματα. vid. Salmas. ad Inscript. Herodis Att. p. 20. et Io. G. Graevius in Hesiodi "Ε. καὶ "Η. 107. Tandem [lin. 17.] Coa, Hegetoridæ filia, βίη δέ με, inquit, λαβὼν ἐν Κῷ ἔχει ὁ Πέρσης, vel ἔσχε, habuit me uxoris [sive pellicis] loco: verba ἔγχε et ἔσχε permutat Herod. III. 31., estque is usus verbi ἔχιν, ut Latini habere, notissimus. Herodotea de hac muliere paucioribus enarrans Pausanias lib. III. [c. 3.] p. 214. Πausανίου, αἶτ, τὸ ἔργον τὸ ἐς τὴν Κῶν γυναῖκα ἐν ἐπαίνῳ τίθεμαι μάλιστα ἦν τινα, αἰδρὸς οὐκ ἀδόξου παρὰ Κῳοῖς θυγατὲρα εἶσαν Ἡγιορίδου τοῦ Ἀνταγόρου, Φαρανδάτης ὁ Τεάσιδος ἀνὴρ Πέρσης παλλακὴν εἶχεν ἄκουσαν, κ. τ. λ. VALCK.

4. Φαρανδάτης) Pravi sunt, qui mutant. Vide lib. VII. 79. et Pausan. III. 4., ubi Φαρανδάτης ὁ Τεάσιδος, littera sibilante detracta. Deinceps καὶ αὐτὴ καὶ αἱ ἀμφίπολοι Reiskio adsentior scribi potius fore. WESS.

12. Ὡ βασιλεῦ Σπάρτης) Condonandum matronæ animo prae laetitia perturbato. Rex Pausanias Spartanorum non fuit, regis Plistarchi tantum tutor; cap. 10. et Thucydid. I. 132. Quod illa autem Pausaniae, λῦσαι με --- δουλοσύνης, pro eo Codd. pauci, quibus ferme obtempero, ῥῦσαι με. Eum in modum lib. V. 49. πρὸς θεῶν τῶν Ἑλληνίων βῦσασθε Ἴωνας ἐκ τῆς δουλοσύνης: et IX. 89. προέτερε αὐτοὺς βῦσασθαι ἄνδρας Ἑλλήνας ἐκ δουλοσύνης: tum in Epigramm. ap. Aristidem T. III. p. 648. Ἑλλάδα πᾶσαν --- ῥυσάμενοι Δουλοσύνας. Quae quidem ad verbi usum abunde; ad vulgatum autem; in simili negotio usitatum, praeiudicio dammandum minime. WESS.

21. οἰκημένῳ) Saepe contaminarunt librarii hoc vocabuli. Respice III. 96. IX. 31. Illud autem plenum benivolentiae et humanitatis erga Coam mulierem officium merito Pausaniae in laudibus Pausanias lib. III. 4. deposuit. WESS.

CAP. LXXVII. 3. ἐπ' ἐξεργασμένοιαι, re iam confecta. Sic supra VIII. 95. post pugnam Salaminiam Adimantum

et Corinthios venisse scribit ἐκ' ἐξεργασμένοισι. Attigit formulam clar. Io. Taylor ad Lysiam pag. 489. explicat illam Noster in proximis, μαθόντες ὅτι ὕστεροι ἦκουσι τῆς συμβολῆς. Sic, post pugnam qui venere Marathoniam Lacedaemonii, VI. 120. ὕστεροι dicuntur ἀπικόμενοι τῆς συμβολῆς. VALCK.

4 seq. ἄξιόι τε ἔφασαν εἶναι σφείας ζημιῶσαι) Expressisse haec Livium lib. XXX. 30. elegans I. Fr. Gronovii observatio est. Hinc Vallae Latina, ut errori ansa praecideretur, probante etiam Valckenario restituta. WESS. — Non male ceperat Valla, vertens, sed idoneos se esse ad sumendas de se poenas dixere: his qui substituit, ad sumendas de ipsis poenas, alios in errorem induxit, quem corrigit Eruditus scriptor des Essais de Critique p. 256. Herodoteis ista respondent, quae dicentem facit Annibalem Livius XXX. c. 30., forsitan non indigni simus, qui nobismet ipsi mulctam irrogemus, quae hinc sumta monuit I. Fr. Gronovius. VALCK. — Mihi HERODOTUS, si voluisset dicere digni qui sibimet ipsi poenas irrogarent, videbatur dicturus fuisse ἐωὐτοὺς ζημιῶσαι. Nunc illud ζημιῶσαι σφείας ita accipiendum ac si ζημιωθῆναι dixisset, nempe ἄξιός (τινὰ, sive Πανσάνην, sive τοὺς Ἕλληνας) ζημιῶσαι σφείας, quemadmodum v. gr. Graece dicitur ἄξιός ἐστι θαυμάσαι, pro θαυμασθῆναι, nempe intelligendo ἄξιός ἐστι ἐστὶ τοῦ τοὺς ἀνθρώπους θαυμάσαι αὐτόν. Neque me admodum turbavit laudatus Livii locus: primum enim addubitare licebit, voluerit-ne ibi Romanus auctor ipsa HERODOTEA verba suum in sermonem transferre: deinde, Livio non minus, quam nobis hac aetate, accidere potuit, ut graecorum Scriptorum mentem, quos ob oculos habuit, non satis recte perceperit; quod quidem subinde illi usu venisse memini me olim observare, quum Livii latina cum Polybii graecis, e quibus illa translata sunt, de professo exigerem. S.

6 seq. τοὺς ἐδίωκον μέχρι Θερμαλῆς) Inter eos, qui Artabazum fugientem insecuti fuerunt, praecipui in Diodori lib. XI. 32. Corinthii, Sicyonii, Phliasii. WESS. — Diserte vero adiicit Diodorus καὶ τινες Ἴτρεοι: quorum in numero Mantinenses esse potuerunt. Larcherus tamen, et qui eum sequitur Schulzius, (puto ob ea quae continuo subiicit Herodotus, Λακεδαιμόνιοι δὲ οὐκ ἔων φεύγοντας διώκειν) verbum ἐδίωκον ita accipiunt, ut non ipsa actio significetur, sed

consilium et conatus agendi, *persequi cupiebant*: coll. I. 68, 26. ibique notatis. De dictione *ὡς ἔαν* vide dicta ad IX. 2, 5. S.

CAP. LXXVIII. 2. Αἰγινήτων τὰ πρῶτα) Saltem dictionis corruptores τὰ πρῶτα φερόμενος, ut postulat mos, elegissent. Dio Cassius lib. XL. p. 136. de Suella Britanno sive Cassivelano, τὸν τῶν τὰ πρῶτα ἐν τῇ νήσῳ δυναστῶν φερόμενον. Aelianus Anim. XIII. 17. αὐλωπίας (ex thynnorum genere) βῶμην τε καὶ ἀλκὴν τὰ πρῶτα φέροιτο ἄν. Resecui inportunum, et ab schedis Gronovioque proscriptum, φέρων. Conf. lib. VI. c. 100. et praeter ceteros Ti. Hemsterhusium in Luciani Timon. c. 35. et Xenophont. Ephesium in Miscell. Observ. Vol. V. p. 30. Quod succedit continuo ἵκετο πρὸς Πausaniam in scriptis quibusdam libris, valide sese commendat. WESS. — Equidem sollicitatum ἵερο nolim. S.

Ibid. Αἰγινήτων τὰ πρῶτα φέρων) Si Codicibus etiam aliis abest φέρων, non repertum in Mediceo, vir inter Aeginetas Princeps hic dictus videbitur Αἰγινήτων τὰ πρῶτα: quam sermonis elegantiam, his etiam usus Herodoti, pertractavit Vir summus ad Lucian. [Tim. c. 35.] T. I. p. 147. Pro φέρων si qui Codices darent φερόμενος, Lampon censeretur posset dictus Αἰγινήτων τὰ πρῶτα φερόμενος, ut Hermotimum scribit φερόμενον οὐ τὰ δεύτερα τῶν εὐνούχων παρὰ βασιδῆϊ, lib. VIII. c. 104., quod commodum excitat Clar. Gronov. Dicitur quis τὰ πρῶτα et τὰ δεύτερα φέρεσθαι, non φέρειν. Lucian. [Var. Hist. II. 18.] T. II. p. 115., Οἱ ἀμφ' Ἀρίστιππὸν τε καὶ Ἐπίκουρον τὰ πρῶτα παρ' αὐτοῖς ἐφέροντο. Dedissee videtur Eunapius in Iambl. p. 21. Ἀνατολίῳ τῷ μετὰ Πορφύριον τὰ δεύτερα φερόμενῳ. Moschus Eid. III. vs. 57. μὴ δεύτερα σείῳ φέρεται. Callimachus Hymn. in Del. vs. 4. Δῆλος δ' ἐθέλει τὰ πρῶτα φέρεσθαι Ἐκ Μουσέων. VALCK.

10. μὴ ὑπάρχειν ἔργα ἀτάσθαλα ποιῶν) Vidi ad marginem Aldinae docti viri manu, μὴ ὑπάρχων -- ποιῶν, quorum ultimum in Ask.; sed eius opera supervacua. Noster lib. VII. 8, 2. οἳ γε ἐμὲ καὶ πατέρα τὸν ἐμὸν ὑπῆρξαν ἄδικα ποιῶντες: quibus conparia Cl. Valckenarius ad Euripid. Phoeniss. p. 533. conduxit plurima. Aeginetae Lamponis consilium Pausanias iure sprexit, laudatus propterea a Pausania III. 4. WESS. — In Verq. lat. pro nudo verbo susci-

piat, scriptum *ultra* suscipiat volueram, quo vocabulo *ultra* vis graeci verbi ὑπάρχειν exprimeretur. *Vallae* latina haec erant, caveat nefanda facinora perpetrare in Graecos. Loco verbi perpetrare Gronovius inchoare posuit. S.

CAP. LXXIX. 10. ὅσα μὲν ποιεῖν) Dictum laudabiliter. At quantum mutatus ab illo Hectore in *Thucydidis* lib. I. 132. Redi tamen ad *Nostri* lib. V. 32. Proximum ex msstis ψυχῇσι τε τῇσι τῶνδε [lin. 13.] aliorum arbitrio relinquitur. **WESS.** — At haud cunctanter recipi τῇσι debuerat. S.

15 seq. σὺ μέντοι εἴτι ἔχων λόγον τοιόνδε μήτε προτίλθης ἔμοιγε) Ore Ionico pronunciata, atque in speciem lenissima, gravem tamen continent comminationem; illis simillima, quae Alexandro Macedoni dixisse feruntur Athenienses VIII. 143. σὺ τε τοῦ λοιποῦ λόγους ἔχων τοιούδε μὴ ἐπιφαίνεσθαι Ἀθηναίοισι, μηδὲ δοκέων χρηστὰ ὑπουργεῖν ἀθέμιστα ἔρδειν παραίνεσθαι. Iuxta *Lycurgum* c. *Leocr.* p. 156, 42. Alexandrum Athenienses μικροῦ δεῖν κατέλευσαν: secundum *Aristidem* T. I. p. 250. illi dixerunt qualia Medae Creon *Euripidis* vs. 352. si te secundo lumine hic offendero, Moriere. Lamponis istius consilium repellentis Spartani Regis responsum respicit *Pausanias* III. [c. 4.] p. 214. **VALCK.**

CAP. LXXX. 4. κλίνης τε ἐπιχρύσου) Non fuerunt ὀλόχρυσοι καὶ ὀλόργυροι, quales in *Philon. Iud. de Somn.* p. 1115. E., sed inaurati et inargentati. Ex solido auro et argento memorabuntur c. 80. In talibus et alibi peccatur. Vide I. 50. **WESS.**

15. αἵτε ἰόντα χαλκὸν δῆθεν) Quasi vero aes foret. Rudi simplicitate Helotarum, aurum atque aes vix internoscentium, abusi Aeginetae sunt. Quid victo ad Gransonium Carolo Audace, Burgundiae duce, vasis eius argenteis, stannum arbitrati, fecerint, quoque modo gemmas, multo rarissimas et pretii ingentis, tanquam vilissima scruta abiecerint Helvetii, durum ab stirpe genus, elegantissime *Ph. Comineus* Memor. lib. V. 2. exposuit. **WESS.**

CAP. LXXXI. 3. ἐπὶ τοῦ τρικαῖνου ὄφιο) Durabat in tempora *Pausaniae*, aureo tripode: dudum a Phocensibus interverso et conflato, lib. X. 13. Quam vero *Cel. Gronovius* ex *Whelero* adposuit tricipitis colubri figuram, eam huius videri, ab *Ampl. Cupero* veritati respondere negatur,

Epistol. lib. II. p. 177. Litem meam non facio. Si tamen verum amamus, unus hic draco et triceps describitur, δράκων χαλκοῦς Pausaniae; monumentum autem Constantinopolitanum tres exhibet serpentes, scitissime contortiplicatos: dubium praeterea, Delphis-ne Byzantium venerit; sed, fieri hoc potuisse, nolo infitiri. Porro Iovis Olympii ex aere statuam copiosius Pausanias expingit lib. V. c. 23. WESS.

CAP. LXXXII. 2 seqq. ὡς Ξέρξης Φεύγων etc.) Quae hoc capite continentur, ubi pleraque descripta prostant apud Athen. IV. p. 138. alia deteriora, pauca quaedam vulgatis leguntur meliora. Pro ἀρτοκόπους, [lin. 6.] ἀρτοπριούς praebet Athen., quae duo saepe permutantur in Codd. Ut apud Herod., alibi quoque iunguntur ἀρτοκόποι et ὀφιοποιοί: multa notantur ad Thom. Mag. in Ἀρτοπόπος: dubium quid scripserit Plutarch. T. II. p. 401. E. Vulgatorum loco [lin. 17 seq.] forte cui non displicebit Athenaei lectio, ἐς ἑκατέρου τῶν δειπνῶν τὴν παρασκευὴν. Firmant Herodotei Codices, ut patet ex Diss. Herod. p. 89., quam habet Athenaeus τῶ Μήδων ἡγεμόνος τὴν ἀφροσύνην: absque Codicibus nemini suspecta mentio fuisset τοῦ Μήδων βασιλῆος, quum supra tradiderit, ὡς Ξέρξης Φεύγων ἐκ τῆς Ἑλλάδος Μαρδονίῳ τὴν κατασκευὴν καταλίποι τὴν ἐωυτοῦ: quin Xerxi potius congruere, quam Mardonio videntur ista, ὅς, τοιήν-θε δίαίταν ἔχων, ἦλθε ἐς ἡμέας οὕτω οἰζυρὴν ἔχοντας ἀπαιρησόμενος: in quibus ὡς ἡμέας legisse suspicor Sophistam, [Athenaeum,] qui voci Ionicae οἰζυρὴν vulgarem substituit ταλαίπωρον. VALCK. — Quod pro κατασκευὴν lin. 4 seq. σκηνὴν scriptum oportuisse suspicatus sim, pauci lectores, puto, futuri sunt qui improbent. Quis enim feret τὴν κατασκευὴν χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ κατασκευασμένην? Quo magis mirari subit, quod in vulgatum communi consensu coniurarint librarii omnes, neque multum ab his dissentiant Athenaei codices, hoc loco, ut paullo ante, παρασκευὴν exhibentes. S.

15. ἢν πολλὸν τὸ μέσον) Amplum discrimen. Supra lib. I. 126. εἰ δὲ ἔφασαν, πολλὸν εἶναι αὐτίαν τὸ μέσον, in simili negotio. Euripides Alcest. vs. 914. οἶμοι πολὺ γὰρ τὸ μέσον. Chrysostomus Or. de Evangelii Profectu, T. III. p. 302. c. πολὺ δὲ τὸ μέσον τούτων κἀκείνου. Alii, uti Heliodorus Aeth. Herodot. T. VI. P. II.

VII. p. 318. οὐ γὰρ μικρῷ τῷ μέτῳ. Adde *Abreschii* *Lection. Aristaenet.* p. 249. WESS.

20. τοῦ Μήδων ἡγεμόνος) Placeret τοῦ Μήδου ἡγεμόνος ex *Arch.*, modo plures iuberent libri. Alterum dubio caret. *Mardonii* delicias et superfluum adparatum *Pausanias*, non absentis *Persarum regis*, perstringit et taxat. Additum εὖτω οἰζυρὴν ἔχοντας δίκαιαν, irruenti, ut ferocientis inpetum sisterent, *Carolo Audaci* testati de se suaeque regionis habitu *Helvetii* fuerunt, eodem *Comineo* lib. V. c. 1. Memor. perhibente. WESS.

CAP. LXXXIII. (3. θήκας χρυσοῦ καὶ ἀργύρου) Ὁθήκην, *thecam*, III. 130, 20. *repositorium* sive *pateram* intellexeram, et in *Adnot.* dixeram, eodem modo vocab. istud hoc etiam loco intelligi posse. Mutavi, ad hunc locum quod spectat, sententiam. Possent quidem θῆκαι χρυσοῦ καὶ ἀργύρου *paterae aureae et argenteae* intelligi; sed adiecta h. l. verba καὶ τῶν ἄλλων χρημάτων, i. e. et *aliarum rerum pretiosarum*, satis declarant, θήκας hic *loculos*, ut erat in *Vallae* latinis, aut *arculas* dici. S.]

6 seq. κεφαλὴ οὐκ ἔχουσα ῥαφὴν οὐδεμίαν) *Pollucis* aut alius exemplo respexisse haec *Theophilum Protospatharium* (de *Fabrica Corpor. Hum.* lib. IV. 4. in *Fabricii Bibl. Gr. T.* XII. p. 858.) puto, κεφαλὰς ἀρράφους, sine omni sutura, inter ossa praeliis deictorum et computrescentium ab scriptoribus reperta adfirmantem memorari. Ὀδόντας μουνοφύας [lin. 9.] *Pyrrho*, *Epirotarum* regi, et *Prusiae*, *Bithyni* regis filio cognomini, tribuit *Valerius Maxim.* lib. I. 8. *Exter.* 12. et *Festus* in *Monodos*. Illud autem paullo inpeditiis et salebrosius, [lin. 4.] ἐφάνη δὲ καὶ τόδε ὕστερον ἐπὶ τούτων τῶν νεκρῶν. Si esset ἐφάνη δὲ καὶ τόδε ὕστερον ἐπὶ τούτων, τῶν νεκρῶν περιφιλωθέντων τὰς σάρκας: tum, postea demum, nudatis carne cadaveribus, adparuisse τόδε, nempe id, quod de *cranio* sine sutura et de *maxilla* proditit, sententia declararet. Et sic doctissimus *Abreschius*. VALCK. — *Commode* post τόδε minori puncto distingueretur oratio, verbaque ista συνεφόμενα --- χώρον *parentheseos* notis interciperentur: quo significaretur, cohaerere illa τῶν νεκρῶν περιφιλωθέντων τὰς σάρκας, εὐρίθη κεφαλὴ etc. S.

CAP. LXXXIV. 8. Διονυσιοφάνης) Ita et *Pausanias* lib. IX. 2. Similis variatio in *Διονυσιοδώρου* *Historici* titulo.

Unde vero Pausanias, Artonten multa huic Ephesio clarigium ob patrem contumulatum acceperit, nescio. WESS. — At hoc ipsum Herodotus noster haud obscure eodem hoc loco significavit. S.

CAP. LXXXV. 4. ἔνθα μὲν τοὺς ἱεῖας ἔθαψαν.) Acquiesco in elegantissima Cl. Valckenarii, ἱερέας sive εἰρέρας corrigentis, coniectura; eoque promptius, quod Δέξιων Ἡροδότου collector vocem hic invenisse videatur. Eadem mens eruditissimo de Pauw, sic commentanti: Locus est depravatus, et sacerdotem requirit, qui thure et offa piationem faciat; quo certe officio ego nunc fungar hic, qui inter Divae Criticae sacerdotes fortasse locum aliquem mereri possum. Scribe, et scribe emendatione certissima, ἔνθα μὲν τοὺς εἰρένας ἔθαψαν, et similiter statim post, ἐν μὲν --- ἔσαν οἱ εἰρένες. Plutarchus audiendus est in Vita Lycurgi (p. 50 p.) quo nemo melius εἰρένας nobis depinxit. Εἰρένας δὲ καλεῖται, [inquit,] τοὺς ἱεῖρας ἢ δὲν δὲν ἐκ παίδων γεγονότας, --- οὗτος οὖν ὁ εἰρήν, εἰκοσι ἔτη γεγονώς, ἀρχεῖ τῶν ὑποταταγμένων ἐν ταῖς μάχαις. Quid censes? quidquam-ne certius aut accomodatius? Εἰρένες erant ordinum ductores; hos in uno tumulto tumularunt una cum quatuor illis praestantissimis heroibus. Quae, quantumvis pluscula, placuit describere, ut confidentiae et dictionis genus viri juvenis, nam admodum adolescentis sunt, in obscuro ne maneret. WESS.

Ibid. τοὺς ἱεῖας) Suum etiam in expeditionibus habebant μάντιν, qui per extispicinam Deorum mentem scrutaretur; sed nusquam alibi, opinor, in historia Graeca Spartiatum memorantur ἱεῖες, sacerdotes, qui praeliis interfuerint. Visus mihi semper est Herod. aliam hic primitus vocem posuisse; sed, quaenam illa fuerit, mihi quidem non liquet. Memoratur in Glossis Herod. Εἰρήν. Quibus alibi nusquam locus est in Musis, hic Grammaticum legisse suspicabar in suo Codice ἱερέας et paulo post ἱερέας. Coniecturam memorare dignatus est Celeberr. Wess. in Diss. Herod. p. 206. et removit difficultatem, quae opponi posset. Neutrum fortasse, nec ἱερέας, neque ἱεῖας, sed scripsisse potius alicui videbitur Herod. τοὺς ἱππείας, et οἱ ἱππείες: quia distinguuntur a ceteris Spartiatis; Nostro autem memorantur VIII. 124. τριηκόσιοι Σπαρτιητῶν λογάδες, --- αἵ περ ἱππείες καλεῖνται. VALCK.

[4. Ποσειδώνιος etc.) De his conf. c. 71, 10 seq. et de *Amomphareto* sigillatim, c. 53 seq. S.]

13. ὡς ἐγὼ πυνθάνομαι) Ablegatum hinc longissime cupiunt voculam ὡς, sicuti et lib. II. 8.; nullo iure, uti admonitum ibi. Recipi autem [a Gronovio] non debuerat ἀπαισχυνομένους, sanequam intolerabile, atque *Plutarcho* multisque aliis damnatum. Attigit, non absque censura; *Abreschius* Dilucidat. *Thucidid.* p. 6. Multo quoque χῶματα χῶσαι κεινὰ [lin. 14.] plausibilis et veritati adfinis. Aliorum sepulchra caesorum cadavera habebant recondita, erantque adeo τάφοι πλήρεις. Contra ea, κεινὰ, vacua et inania, quae deinceps fuerunt aggesta, meraque adeo *cenotaphia*. Atque, haec Scriptorem voluisse, res clamat, agnita a viris Cl. *Th. Galeo* et *D'Orvillio* ad *Charit.* p. 147. Et quis in tanto Codicum scriptorum consensu haesitaret? WESS.

13. ἀπαισχυνομένους) Non alibi repertum hinc etiam eiicietur, restituto *Herodoteo* ἀπαισχυνομένους. Pro τῇ ἀπειστοῖ fortasse suo more scribendi posuerat τῇ ἀπιστοῖ: vid. supra notata p. 42. [Adn. ad I. 85, 3.] Paulo post [lin. 14.] ex Codicibus et *Plutarcho* χῶματα restituentur κεινὰ, quod patet ex *Diss. Herod.* p. 63. VALCK.

18. χῶσαι Κλεάδην) Eos non audio, qui Ἀλεάδην obtrudunt, vicinia litterarum A. et K. lapsos. Praeter alios contra venit *Plutarch.* *Malign.* p. 873. A. ubi Κλεάδας ὁ Πλαταιεύς. Χῶσαι in tumultis terrâ congestis, tritum. *Euripides* *Iphigen. Taur.* vs. 703. Τύμβον τι χῶσον: et *Aulid.* vs. 1443. ἐπεὶ μοι τύμβος οὐ χωσθήσεται etc. WESS.

CAP. LXXXVI. 3. ἐξαιτίαν αὐτέων τοὺς μηδίσκους) Quia mox sequitur, ἐν πρώτοις δὲ αὐτέων, vere mihi *Koenius* correxisse videtur, ἐξαιτίαν ἀστέων τοὺς μηδ. Ἀστῶν Ionico flexu legitur infra c. 93. Idem vitium a viris doctis saepe sublatum, velut a *Leopardo* Em. I. cap. 16. Is. *Vossio* ad *Melam* II. c. 3. Io. *Piersono* *Verisim.* p. 38. hic illic veterum scriptis etiam nunc inhaeret. In fragm. *Orat. Isaï* apud *Dionys. Halic.* T. II. p. 176, 28. scribendum: ὅτι ἡ μήτηρ ἀστὴ τέ ἐστι, καὶ ὁ πατήρ: et vs. 39. ἦν οὗτοι ἐμολογοῦσιν ἀστὴν εἶναι, pro vulgatis αὐτὴ et αὐτήν. In *Epicharmi* loco apud *Diogenem Laërt.* III. 16. procul omni dubio corrigendum: nihil mirum, ἀνδάνειν ἀστροῖσιν ἀστούς. Reliquit men-

dam ill. Grotius in versu Moschionis, Excerpt. ex Stobaei Eclog. p. 147. *Αὐτὴ δ' ἐπεργάσαντο: urbes postulare sententiam Poëtae, unicuique patebit attendenti, atque adeo etiam reponendum, Ἄσση δ' ἐπεργάσαντο, καὶ περισκηπίεις Ἐρευξάν οἴκου.* VALCK. — Hoc quidem loco nil magnopere obstabat quin vulgatum teneretur. conf. c. 67, 3. Potest autem genitivus αὐτῶν duplici modo accipi, sive ut intelligas τοὺς μηδίζοντας αὐτῶν, sive ut ἐξαίτερον αὐτῶν idem valeat ac ἐξαίτερον ἐξ αὐτῶν vel παρ' αὐτῶν. Ad sententiam quidem nil interest. S.

CAP. LXXXVII. 4 seq. *μὴ πρότερον ἀπαναστ. πο-
λομένης ἢ ἐξέλωσι*) Tale superius [c. 86, 6.] *μὴ ἀπανίστασθαι
ἀπὸ τῆς πόλεως πρότερον ἢ ἐξέλωσι:* et cap. 16. *πρότερον ἢ γενέσθαι
ἐν Πλαταιῇσι τὴν μάχην.* Aliter, et prius vulgato congruen-
ter, lib. VI. cap. 45. *οὐ γὰρ δὴ πρότερον ἀπανέστη -- πρὶν ἢ
σφας ὑποχειρίους ἐποιήσατο.* lunge Gronovio observata lib. V.
118.; cuius in vicinis *μὴ ἀναπλήσῃ* [lin. 7.] laudabilis
opera. WESS. — Πλέω μὴ ἀναπλήσῃ (lin. 7.) intellige
πλέω κακῶ, et conf. V. 4, 6. et VI. 12, 11. S.

8. *χρήματά σφι δῶμεν ἐκ τοῦ καινοῦ*) Aequissima postula-
tio, si professio veritate fulciretur. Qui citra fraudem et
dolum reipublicae consulunt, inpune illis esse debet,
quando res secius cadit. Nam consilii datores ob eventum,
quem praestare non possunt, plectere, quamquam tristes
istiusmodi poenae in annalibus plures, a consilio dando,
ne aliud adponam, merito omnes deterrebit. Egregiae
ad hanc rem Ampl. Bynkershoekii Quaest. Iur. Publ. lib. II.
2. disquisitiones sunt. Sed horum oratio infucata, et
caussa dispar est. Civitatem Thebanam paucorum oppres-
serant dominatu, invitamque in factionem compulerant.
Haec fide Pausaniae: *τῆς δὲ αἰτίας ταύτης δημοσία σφίσιν οὐ μέτε-
στι, ὅτι ἐκ ταῖς Θηβαῖς ὀλιγαρχία, καὶ οὐχὶ ἡ πατριος πολιτεία,
τηνικαῦτα ἴσχυεν,* lib. IX. 6. WESS.

CAP. CXXXVIII. [5 seq. τοὺς δὲ ἄλλους ἄνδρας
τοὺς ἐξίδουσιν οἱ Θηβαῖοι, οἱ μὲν ἰδόντες] Si οἱ μὲν intelliguntur
iidem qui traditi sunt a Thebanis, fuerit ἀνακολευθῆαι quae-
dam sermonis, facile quidem ferenda: sed poterunt etiam
οἱ μὲν intelligi Thebani. S.]

7. *χρήμασι ἐπιποθέσαν*) Divinationem Aem. Porti, au-
dacter abs Genevensi Editore insertam contextui, veram
schedae praestant. Itaque de Aldino et nupero ἐπεκύβηεν,

alibi inuitato, commentabor nihil. [Vide *Var. Lect.*] *Pausaniae* potius humanissimam et aequissimam declarationem, qua *Attagini* liberos insontes dimisit, praedicabo. Φάς, optime omnium, τοῦ μηδισμῶ παιδῶς οὐδὲν εἶναι μεταιτίους. Delicta scelerum auctores luunt; infantes consilii absolvit innocentia. *Cicero* verissime: *Ferret-ne civitas ulla latorem istiusmodi legis, ut condemnaretur filius aut nepos, si pater aut avus deliquisset?* *Nat. Deor.* lib. III. 38. Multa *P. Faber Semest.* III. 8. *WESS.*

CAP. LXXXIX. 1 seq. Ἀρτάβαζος - - - Φεύγων etc.) Sua hinc sumsisse videtur *Polyaenus* VII. c. 33, 3. Ἀρτάβαζος Φαρνάκου Φεύγων ἐκ Πλαταιῶν προῆλθεν εἰς Θερραλίαν, quaeque sequuntur. Ibidem *Thessalis* dixisse fertur *Artabazus*: Μαρδόνιος δὲ νενικηκώς ἔπεται, καὶ τὰ ἔργα τῆς νίκης αὐτὸς ἀπαγγελεῖ: prout scribendum vidit doctiss. *Koenius*, qui *Herodotum* infra dedisse suspicabatur: αὐτὸς δὲ ὑμῖν Μαρδόνιος καὶ ὁ στρατὸς αὐτοῦ εὐθύς [lin. 15. ubi οὗτος edd. et msti] κατὰ πόδας ἐμεῦ ἐλαύνων προσδοκίμος ἐστι. *VALCK.*

12. ἐλῶν ἐς Θερρίκην) Laudatore *Gronovio* recte hoc gloriatur. Ἐξ οὗτο βασιλεὺς *Καμβύσης* ἤλασε ἐς Αἴγυπτον lib. III. 63. *Artem*, qua *Artabazus* suae exercitusque salutis apud *Thessalos* consuluit, *Polyaenus* hinc derivavit lib. VII. 33, 3. Paene autem illud *Ask.* [lin. 7.] ὡς αὐτὸς τε κινδυνεύσει sine dicto praeterierat. *Ionum*, vice αὐτὸς, adfirmant esse *Corinthus* et *Phavorinus*: αὐτὸς ἀντὶ τοῦ αὐτὸς Ἰωνές φασι. Et tale iudicant, συμφέρεται αὐτὸς εἶναι lib. II. 79., cuius loco αὐτὸς alibi. Nonnihil addubito. *WESS.* — Equidem haud dubie errasse et *Grammaticos* istos, et *librarios*, si qui illorum rationi favent, censeo. Ἐωντοῦ, ἰωντῶ etc. *ionicae* sunt formae, pro ἰωντοῦ, ἰωντῶ: item ὠντός, pro ὀ αὐτός: non ὠντός aut ὠγτός, pro simplici αὐτός. *S.*

23 seq. λιμῶ συστάντας καὶ κινάτω) Persimiles *Persici* exercitus aerumnae lib. VIII. 115.; quales, neglecto adparatu, nulla congesta annona, frequentissimae. Consequens διέβη πλοίοισι germanum agnoscit *χρῆν πλοῖω διαβαίνειν* lib. I. 186. Auctor vitae *Homeri* c. 19. ἔχρηξεν αὐτοῦ συνεξυρεῖν αὐτῷ πλοῖον, ὅπως ἂν εἰς τὴν Χίον διαβαίῃ. Nolo plura, uti nec *Latina*, de quibus *Cl. P. Burmannus* in *Declam.* VI. 21. *Quinctiliani*. *WESS.* — Λιμῶ συστάντας vulgo fame enectos interpretantur: nos, ex propria vi

verbi, fame conflictatos. Vide ad VII. 170, 9. notata. S.

CAP. XC. [3 seqq. Ἐπὶ γὰρ δὴ ἐν τῇ Διλήφ etc.) Vide lib. VIII. cap. 130-132. S.]

9. Θεομήτορος) In suo Cod. Valla. reperit Θεομήτορος: in Med. Gronovius, Θεομήτορος. Sed, ut hic, sic supra VIII. 85. idem ille dicitur Θεομήτωρ, ubi narratur quam ob causam Sami fuerit a Persis tyrannus constitutus. Paulo post [lin. 12.] scribendum puto, ὡς, ἢ μόνον ἰδωνται αὐτοὺς οἱ Ἴωνες, ἀποστήσονται ἀπὸ Περσέων: sequitur enim eodem tempore, καὶ ὡς οἱ βάρβαροι οὐκ ὑπομένεουσιν. VALCK.

12. ἀποστήσονται ἀπὸ Περσέων) Ecce iterum negligentiae specimen. [Vide Var. Lect.] Veritatem, quam sollertissimi viri Aldus et Camerarius tenuerunt, insecuti neglexerunt omnes. Tantum-ne molestiae eos inspicere? Praesertim cum illam verbi formam res ipsa postularet. Eadem in proximis socordia. WESS.

CAP. XCI. 7. Δέχομαι τὸν οἰωνὸν τὸν Ἡγησίστρατον) Vide lib. VIII. 114., ubi Aristophaneum Δέχον τὸν ἄνδρα, καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ θεοῦ, stabilire τὸν Ἡγησίστρατον Arch. videtur. In hominis nomine, exercitus ductore, bonum omen erat; quale Augusto ad Actium ante aciem asellus cum asinario dedit: Eutyches homini, bestiae Nicon erat nomen, inquit Sueton. in August. c. 96. Eadem ex superstitione, rem memorabilem adgressuri, eos potissimum adsciscebant, quibus fausta nomina; uti Vespasianus, Capitolium dedicaturus, in Taciti Histor. IV. 53. cum Lipsii Nota. WESS.

Ibid. δέχομαι τὸν οἰωνὸν) Non, quod vulgatur τὸν Ἡγησίστρατον, sed τὸν Ἡγησίστρατον Galeus exhibet ex Arch., neque aliter legit Valla. Hoc si Herodotus adiecit, scripsisset potius me iudice, δέχομαι οἰωνὸν τὸν Ἡγησίστρατον, velut omen accipio nomen Hegesistrati: ut paulo post dicitur, οἰωνὸν τὸ εὖνομα ποιούμενος. In Plauti Pseud. II. IV. 22. Χαρίνον οἰωνὸν ποιῶ. Euripid. Phoen. vs. 865. Οἰωνὸν ἐθέμην καλλίνικα σά στέφη. Sed e vicinis notissimum forsitan ab alia manu nomen fuit adiectum Hegesistrati, ab Herodoto autem scriptum Δέχομαι τὸν οἰωνὸν, ὃ ξεῖνε Σάμει. Romanorum illud, accipio omen, sic solet Graecis simpliciter dici: δέχομαι τὸν οἰωνὸν, sive τὸν ὄρνιν· τὴν κληδόνα· τὸ μάντευμα· τὸ χρησθῆν. VALCK.

CAP. XCII. 1 seq. Ταῦτά τε ἅμα ἠγόρευε καὶ τὸ ἔργον προσῆγε) Est loquendi forma frequens Euripidi. Dederat

forsan ad hanc normam Noster supra VIII. c. 5., ταῦτά τε ἅμα ἠγόρευε, καὶ ἔπειπε ἐπὶ τὴν νέα τὴν Ἀδιδμάντου: ut c. 97., ταῦτά τε ἅμα -- ἔποιε καὶ ἔπειπε. VALCK. — Pro eo quod lin. 2. scribitur καὶ τὸ ἔργον προσηγε, suspicatus eram προσηγε oportuisse, verbo neutraliter sumto, et *procedebat opus*: sed communi consensu vulgatum tenent libri, in quo adquiescendum; intelligendumque, et *sermoni rem ipsam adiecit*, i. e. et rem ipsam praestitit. S.

9. Ἀπολλωνίης δὲ τῆς ἐν τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ) Ita Pausanias cum alibi, tum VI. 14. Meneptolemus ἐξ Ἀπολλωνίας τῆς ἐν τῷ Ἰονίῳ. De Orico, [CAP. XCIII. 5.] ad eundem Ionium sinum, Steph. Byz., πόλις ἐν τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ. Adiunge Cononis Narrat. xxx., cui Euenius est Πειθνήιος. Montem, unde amnis (fortasse Aous) labeatur, Strabo Λάκμων adpellat lib. VII. p. 486. [p. 316. ed. Cas.] Λάκμωννα tamen Steph. Byz. ex Hecataeo. Lege Casaubono observata. WESS.

CAP. XCIII. 1. κατέλαβε Εὐνήιον) Euenium hunc Apolloniatam aliquoties in Cononis Narrat. xxx. Πειθνήιον dici vidit Keenius. Istius erat is Apolloniae civis, quae Nostro ἡ ἐν τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ dicitur: τὰν ἐνὶ πάντῳ Ἰονίῳ Φοῖβος ᾤκισ' ἀπερσεύομαις, apud Pausan. V. [c. 22.] p. 435. Situs urbis in Excerptis e Conone definitur, et ποταμός Ἀῶος διὰ μέσης αὐτῆς ῥέων dicitur ἐκβάλλειν εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος. Iuxta Herodotum [lin. 4 seq.] flumen ῥεῖ διὰ τῆς Ἀπολλωνίης χώρας εἰς θάλασσαν, παρ' Ὀρικόν λιμένα. Portum Oricum hinc attigit Eustathius in Dionys. vs. 398. conf. Strabo VII. p. 486. v. VALCK.

7. φυλάσσουσι ἐνιαυτὸν ἕκαστοι) Custodiunt per annum singuli, eorum nempe, qui ad illud munus per vices obeundum essent electi, civium opibus et genere potentissimi. In Excerptis e Conone legitur: τῶν δ' ἐπιφανῶν ἦν ὁ Πειθνήιος, καὶ ὅσοι ἄλλοι ἐκ διαδοχῆς τῶν ἱερῶν εἶχον προβάτων τὴν ἐπιμέλειαν. VALCK.

11. Qui somno sopilus ovium neglexerat custodiam, eleganter dicitur κατακοιμίσας τὴν φυλακὴν: nam pro κατακοιμήσαντος recte mihi rescripsisse Reiskius videtur καὶ ποτε αὐτοῦ κατακοιμίσαντος τὴν φυλακὴν, et deinceps, ὡς τὴν φυλακὴν κατακοιμίσαντα. Idem illud, vel hinc sumtum, vel ex ipso Hecataeo, praebet Aelianus de Nat. Anim. XIII. c. 22. λέγει μὲν Ἐκαταῖος ὁ Μιλήσιος Ἀμφιάρεων τὸν Ὀρίαν

κλέους κατακοιμίσαι τὴν Φυλακὴν. Legitur apud Cononem: ἀμειψάμενος τούτου, αὐτῶν (τῶν ἱερῶν τοῦ ἡλίου προβάτων) ἐξήκοντα λύκοι διεσπάρησαν: ut apud Nostrium, λύκοι -- διέφθειραν τῶν προβάτων ὡς ἐξήκοντα. VALCK.

Ibid. κατακοιμήσαντος τὴν Φυλακὴν) Consentiant scripta exemplaria, atque iterum proxime. Rectius tamen cum Reiskio κατακοιμίσαντος τὴν Φυλακὴν: id enim, ubi vigiliae dormiendo tramittuntur, suum sibi locum capessit. Aelian. de Animal. III. 13. Grues ὑπὲρ τοῦ μὴ κατακοιμίσαι τὴν Φυλακὴν, ἰσθᾶσι μὲν ἀσκολιάζουσαι, ne vigiliae tempus edormiant, alternis pedibus nituntur; et lib. I. 15. προτιμότερον τροφῆς καὶ προσβύτερον τὸ μὴ κατακοιμίσαι τὴν Φυλακὴν: quod alibi τὴν Φρουρὰν οὐ καταναστέλλειν scribit. WESS. — Similiter Xenoph. Mem. Socr. II. 1, 30. τῆς ἡμέρας τὸ χρησιμώτατον κατακοιμίζουσι. Nec vero ex his exemplis tuto colligitur, non potuisse Herodotum eandem in sententiam alterā verbi formā uti; quum praesertim alioquin etiam idem valeat κατακοιμᾶν atque κατακοιμίζειν. S.

16. ὑπαγαγόντες μιν ὑπὸ δικαστήριον) Herodotei moris est. Alii aliter, de quibus clar. Ruhnkenius ad Timaei Lexic. p. 188. [p. 263 seq. ed. sec.] WESS. — Aliis passim dicitur ὑπάγειν εἰς δίκην et εἰς δικαστήριον, ut hic olim legebatur εἰς τὸ δικαστήριον: optimo tamen consilio Cl. Gronov. ex Med. Cod. reposuit ὑπὸ δικαστήριον, quippe Herodoteum. ὑπὸ δικαστήριον ὑπαχθεῖς extat lib. VI. c. 72., et ὑπὸ reperitur in eadem locutione VI. 81. 105. et 136., ubi Xanthippus Miltiadem θανάτου ὑπαγαγὼν ὑπὸ τὸν δῆμον ἐδίωκε. Pro ἀπῆγον scribendum ὑπῆγον θανάτου in Xenophontis Ἑλλην. lib. V. p. 353, 27. VALCK. — Similiter latine dicimus, sub iudice lis est. S.

20 seq. πρόβατα δὲ σφι --- ἐγένετο) Pecora verterrat Valla, expresso, quod scriptus illi liber ostendebat. Consimile in Arch. et Vind.; errorem docti homines Paul. Leopardus Emend. VIII. 1. et Palmerius indicarunt. Ego vero dubito, an ἱερὰ ἡλίου πρόβατα oves fuerint an boves? Scio in Cononis Narrat. pro ovibus ab interprete haberi, sed et laxiorem vocis esse potestatem. Malui in re dubia pecora. Confer Schol. ad Iliad. Ε'. 124. et Eustachium in Erotian. p. 92. [p. 302 seq. ed. Franz.] Mox [lin. 22.] ἰπτεῖσι ἐπιφύττων, posteaquam consuluerant, correctio Reiskii

postulat. WESS. — Conf. *Var. Lect. Vallae* Latina Gronovius sic refinxit: *Erant autem illis praedicta et in Dodona et in Delphis. Interrogati mox prophetae de causa mali praesentis, responderunt etc.* quae Wesselingius etiam tenuit, quamvis impedita. Nam πρόφαντα, quae dicit Scriptor, vix alia intelligi possunt, nisi responsa illa prophetarum, quae mox adponuntur. conf. c. 94, 1. Neque necessario πρόφαντον praedictum significat, verum etiam quodlibet oraculi responsum, effatum, λόγιον, θεοπρόπιον, ut ait Hesychius. Sic sane apud ipsum Herodot. V. 63, 6. πρόφαντον non praedictum aliquod est, sed tale effatum quo nil aliud nisi iussum et praeceptum quoddam continebatur. S.

[25. αὐτοὶ γὰρ ἐπομῆσαι τοὺς λύκους) Loquuntur prophetae, sed uterque dei nomine, cuius propheta est. αὐτοὶ igitur intelliguntur Iupiter Dodonaeus et Apollo Delphicus. S.]

CAP. XCIV. [4. ἐν θάλασσῳ) Lib. VI. 63, 5. ἐν θάλασσῳ cum doctis Interpretibus in consessu reddidimus: hic satis fuit in sella, in sedili. conf. I. 181, 14. S.]

6. ταῦτη δὲ ὑπαγόνοιτες) Intellige simulatum dolorem, quo Euenium callide illexerunt et fefellerunt, sive, uti Conon, τέχνη ἱλασάμενοι. Notus in talibus verbi usus ex Euripid. *Androm.* vs. 428. ᾧ σ' ὑπήγαγον, h. e. ἐδελέασα καὶ ἐκπάτησα καὶ προεπείψαμην, ex Scholiastae doctrina. Appianus Civil. III. [c. 37.] p. 894. ᾧ δὴ μάλιστα ὑπαχθέντες, quare maxime deliniti. Errorem Vallae intactum Abreschius Diluc. Thucyd. p. 526. noluit. WESS. — Plutarch. Solon. p. 82, 2. ὑπαχθέντες οἱ Μεγαρεῖς τῇ ὄψει, hac specie decepti Megarenses. Confer Nostrum infra l. 19. S.

21. ἔμφυτον μαντικὴν εἶχεν) Divinitus insitam, ut ille Homeri gloriator, Θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἶμας Παντοίας ἐνέφυσεν, Odyss. χ'. 348. Alia Demosthenis ἔμφυτος αἰσχροκρίδεια καὶ πονηρία, penitissime animo ex toto vitae genere haerens, iuxta Dinarchi criminationem, Orat. in Demosth. p. 104. Alia Demetrii Phalerei ἔμφυτος ἀκρασία in fragmento Duri-dis apud Athen. lib. XII. p. 542. c. WESS.

CAP. XCV. 1. Διήφορος) Διήφορος eligebatur ex Ποῆτα, qui Herodoto nihil praescribit. WESS. — Quis Διήφορος h. l. maluerit, incompertum mihi. Libri quidem omnes in vulgatum consentiunt. S.

3. ἐπιβατεύων τοῦ Εὐνήϊου οὐνόματος ἐξιλάμβανε ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἔργα) De usu isto verbi ἐπιβατεύειν dictum est lib. III. 63. Loci iustam sententiam nec *Valla*, nec *Portus*, assecutus est. Nulla Deiphono in Graecia molestia ex in-vaso Euekii nomine; *operas vaticinandi contra Graeciam conduxerat*: hoc verba volunt, neque aut *Reiskium* aut *Abreschium* Diluc. Thucyd. lib. III. p. 315. latuit. Prior in-super ἐπιὼν τὴν Ἑλλάδα, *Graeciam obiens*, ex suspicione plausibili, si scripti Codd. adstipularentur. Decepit *Vallam* rarior verbi potestas, qua *Plutarch.* T. II. pag. 396. Ε. ἐκλαβὼν γὰρ ἵππον ἀλινδούμενον γράψαι, cum *pingere equum semet volutantem* condurisset: et in *Pelopida* p. 291. Β. ἐκλαβὼν παρὰ τῆς πόλεως πίνακα γράψαι μάχης ἐτίρας. *WESS.* — Nempe, ut ἐκδιδόναι dicunt Graeci, *opus faciendum elocare*, sic ἐκλαμβάνειν ἔργον dicitur *qui opus faciendum conducit*: sive, quod eodem redit, ἐκδοῖ is, qui *alterius operam conducit*; ἐκλαμβάνει, qui *suam operam alteri elocat*. Alienam ab au-ctoris mente *Vallae* versionem, *Deiphono* negotium in *Graecia fuisse exhibitum*, tenuerat *Gronovius*, eamdemque in contextu intactam *Wesselingius* reliquit, in subiecta Nota corrigere satis habens. Caeterum vide *Var. Lect. S.*

CAP. XCVI. 3. πρὸς Κελάμοισι) *Hor.*, sive πρὸς Λαμίοισι *Arch.*, alii eruent. *WESS.* — Vide quae in *Var. Lect.* notavimus. *S.*

4. παρεσκευάζοντο ἐς ναυμαχίην) *Exterminavi* ὥς, alioqui haud intolerabile, addi quippe et omitti solitum c. 97., *Codicum conspirante imperio*: non item ἀπέπλεον [*lin.* 10.] ad sententiam necessarium. Poterat utique, si quid prae se inconmodi ferret, ex cap. seq. [ex cap. 98, 5.] ἐπέπλεον lenissima fingi medicinā. *Geminum* lib. VIII. 74. ὥς ἐς τὴν Πελοπόννησον χρεὼν εἶη ἀποπλῶσειν. *WESS.*

Ibid. ὥς ἐς ναυμαχίην) *Omissam* in *Med.* voculam ὥς si praebent alii *Codices*, sede non moverem, qua aptissime haeret: *παρασκευάζοντο ὥς ἐς ναυμαχίην*: ut *Xenoph.* Ἑλλ. II. p. 267, 33. πάντα παρασκευασάμενος ὥς ἐς ναυμαχίαν: p. 269, 4. ὥς ἐς πελοπονήϊαν παρασκευάζειν τὴν πόλιν. *Thucyd.* VI. c. 67., *παρασκευάζοντο ὥς ἐς μάχην*: idem saepe dicitur, ὥς ἐπὶ ναυμαχίαν. *VAICK.*

CAP. XCVII. [3. ἐς Γαίσωνα τε καὶ Σκολοπόεντα) *Γαίσων* fluvius, ex *Ephoro* notus apud *Athen.* VI. p. 311, e.

Gessus apud Plin. V. xxix, 31. Gaesus Melae I. 17. Σκολοπίεις, aliunde non cognitus, ex hoc Herodoti loco colligitur amnis fuisse, in Gaesonem haud procul ab ostio aquas suas exonerans. S.]

4 seq. Φίλιστος - - Νεῖλεω τῷ Κόδρου ἐπισπόμενος) De migratione Ionica et condita Mileto, sociisque expeditionis, nulla tamen Philisti mentione, Pausanias lib. VII. c. 2. etc. Strabo lib. XIV. p. 939. [pag. 633. ed. Cas.] quorum huic Codri filius Νηλεὺς, illi Νεῖλεὺς, sicuti Nostro. Ista Strabonis aliorumque scribendi ratio Clar. Perizonio unice ad Aelian. Var. VIII. 5. ob Marmor Arundel. probatur; absque caussa tamen, siquidem in laceris eius tabulis NE... ΕΥΣΑΙΚΙΣ, unde Νεῖλεὺς ὥκισι formatur tantum. Hoc leve, neque ab eruditissimo H. Valesio ad Ammian. lib. XXVIII. 1. contemptum. Ionicam vocem κτιστὺν, quam κτίσιν ad Dionys. explicuit Eustathius, optime docti viri illustrarunt. WESS.

6. ἐπὶ Μιλήτου κτιστὺν) Ἐπὶ τὴν Μιλήτου κτίσιν, velut Herodoteum, legitur apud Eustath. in Dionys. vs. 823., qui sinceram nobis formam κτιστὺν servavit ad Hom. Ὀδ. γ'. p. 1245, 40. quam illinc Herodoto iam restituit Portus: alia huius moduli supra prostant pag. 42. [Adnot. ad I. 85, 3.] Ad κτιστὺν accedit Hesychii Δωμητύς· κατασκευή. Eidem Φραστὺς est σκέψις, ἔννοια: apud Suidam Ἀφραστὺς sunt ἀσυνεσίαι. Ad Hesych. quaedam notata sunt in Ἀποδοστὺς. σωφρονιστὺς miror apud Platonem reperiri T. II. pag. 933. E. VALCK.

CAP. XCVIII. 3. ἀπορίη τε εἶχοντο) Praepositio [ἐν], quam schedae offerunt, locum recipere poterit. τέλος Δαρείος τε ἐν ἀπορίῃσι εἶχετο, lib. IV. 131. Alibi tamen abest; vide lib. III. 129. Ἀποβάθρας, [lin. 7.] paratas in pugnae navalis usum, tabulata expresserat Valla, merito desertus. Scalae fuerunt ad descensum nauticae. Thucydides IV. 12. Brasidas ἔχωρει ἐπὶ τὴν ἀποβάθραν καὶ περὶ μένος ἀποβαίνειν, ἀνεκόπη: ubi docte Dukerus, sicuti Ti. Hemsterhusius in Luciani Dial. Mort. X. 10. WESS. — Latini nomen scala graeco adposuit Pollux I. 93. ἀποβάθρα καὶ διαβάθρα ἢ σκάλαν καλοῦσι: ubi commodè Iungermannus: „Videtur autem, inquit, sic nominandus et ponticulus ille qui a nautis in litus vel ripam eiicitur, inserviens tam

conscendendae navi quam exscendendae. "Potuerat adii-
cere, usos etiam esse similibus pontibus ad transcendendum
suis e navibus in naves hostiles; quod quidem ex
hoc Herodoti loco satis intelligitur. S.

12. πρῶτον μὲν ἐν τῇ νηὶ etc.) Duas literas male repetitas
legendumque suspicor, πρῶτον μὲν τῇ νηὶ παραπλέων, ἐγχερίμ-
φας τῷ αἰγιαλῷ τὰ μάλιστα Λευτυχ. VALCK.

Ibid. ἐγχερίμφας) Nihil quidem interest, ἐγχερίμφας scri-
batur an ἐγχερίψας, prius tamen tanquam suavius posuis-
se videtur, ut II. 60. ἐγχερίμψαντες τὴν βάρην τῇ γῇ: ubi non va-
riant Codices. VALCK. — Contra se, tanquam in acie,
Codices consistunt scripti: partis prioris ἐγχερίψας vinceret,
si vetustatis ratio duceretur, quod antea lib. II. 60. animad-
versum. Praeconis μεγαλοφωνοτάτου ἐν τῷ στρατοπέδῳ voce ad
Ionas usum Leutychiden, auctor Diodorus est lib. XI. 34.,
nonnulla eius ex ore memorans a vero alieniora. WESS.

13. Percultum ὑπὸ κήρυκος προηγόρευε, voce praeconis.
Tale Theophrasti in Stobaei Serm. XLII. p. 280. αἱ μὲν ὑπὸ
κήρυκος κελεύουσι πωλεῖν. Xenophontis Laced. Republ. pag.
286. c. ὥσπερ ὑπὸ κήρυκος. In Aeschyli Choëph. vs. 838. au-
dax videtur ὑπάγγελος, vice ὑπ' ἀγγέλου. WESS.

21 seqq. Per praeconem Ionibus ista Leutychides eadem
dicitur mente significasse, qua ad Artemisium Themistocles
similia lapidibus incidi curaverat: ἡ γὰρ δὴ λαβόντα
τὰ ῥήματα τοὺς βαρβάρους ἔμελλε τοὺς Ἴωνας πείσειν, ἢ ἔπειτα
ἀνενευχθέντα ἐς τοὺς βαρβάρους ποιήσειν ἀπίστους τοῖσι Ἕλλησι:
in quibus scribi mallet Koenius ἰπεῖ τε ἀνενευχθῇ, prout
supra legitur lib. VIII. c. 22. VALCK. — At, cur mu-
tata h. l. malimus vulgata verba, ἔπειτα ἀνενευχθέντα, nul-
lam prorsus causam exputare equidem possum. S.

CAP. XCIX. 17 seq. τοῖσι καὶ κατιδόκειν νεοχμὸν
ἂν τι ποίειν, δυνάμιος ἐπιλαβομένοισι) Cuncta Persas
cum spectent, de sermonis adsuetudine expectasses, τοὺς
καὶ κατιδόκειν - - ἐπιλαβομένους: quam etiam in sen-
tentiam Diodorus XI. 33. ac Polyaeus VII. 35. abierunt.
Valla ad Ionas, res novas animo agitanter, adplicuit, quasi
τοῖσι καὶ κατιδόκει, quibus videbatur; sequacemque Cl. Pa-
viam inpetravit. Equidem Valckenario calculum adposue-
rim, mancam arbitrato structuram, ope quidem ingenii,
sed ob Msstorum taciturnitatem dubia, sanandam. Nol-

lem vero νεοχμῖον ἄν τι hic eo colore et cap. 103. fingi, quod νεοχμὸς semper in substantivis nominibus ponatur. [Nempe ea Reiskii erat sententia.] Adesse mutaturo debuerat βασιλεὺς χώρας Κρήων ὁ Μενονικέως νεοχμὸς, h. e. νέος, νεωστὶ καταπαθείς, ut Critici in Sophoclis Antig. vs. 164. WESS.

Ibid. τοῖσι καὶ καταδόκειον etc.) Aliud quid requiri videtur, a quo pendeant isti dativi: forsitan excidit vox ob praecedentis similem terminationem. Dici, ni fallor, potuit, τοῖσι καὶ καταδόκειον ἐνεὸν νεοχμὸν ἄν τι ποιεῖν δυνάμιος ἐπιλαβομένοις: quibus et inesse putabant, ut facultatem adepti nova molirentur. De Samiis et Milesiis, quos sibi suspectos iusserint Persae τὰ τῆς Μυκάλης ἄκρας φυλάττειν, Polyae. VII. c. 45. VALCK. — In Attico scriptore utique non ferendum id esset, quod hic communi consensu libri omnes exhibent: sed hanc veniam sibi Herodotus postulat. Verbum καταδοκεῖν alibi apud Nostrum, vel absolute positum, vel cum accusativo et infinitivo, aut cum nudo accusativo constructum, non aliam fere vim, atque simplex δοκεῖν, habet, existimare. Hoc loco κατὰ praepositio propriam quamdam vim verbo addit, ut significet contra aliquem existimare, i. e. vel condemnare vel saltem suspectum habere. Atque hac notione videri quidem poterat cum genitivo casu iungendum id verbum: sed, quemadmodum pro eo, quod καταγελᾷ τινός, et κατακρίνειν τινός vulgo dicitur, καταγελᾷ τινὶ usurpat Noster III. 37, 5. 38, 2. saepiusque alibi, et κατακρίνειν τινὶ VII. 146, 7. (conf. Adn. ad VII. 9, 5. et Var. Lect. VII. 10, 71.) sic et καταδοκεῖν τινὶ usurpavit. S.

[19 seq. συνεφόρεσαν τὰ γέγρα] Conf. supra, c. 61, 15. 62, 7. et infra c. 102, 7 seqq. S.]

CAP. C. 4. ἐπὶ τῆς κυματώγης) Verissime Eustathius, ἐν ἀκτῇ, ἐνθ' αὖ τὰ κύματα ἄγονται, sive littoris crepidine, quam verberat unda maris. Ex qua vocis notione egregie Luciano in Hermotim. c. 84. Celeb. Graevius subvenit, iniuria taxatus ab Elsnero, Schediasm. Critic. c. 1., fluctus, uti hic Valla, seu maris fluctuationes intelligente. Quil tum de Homero, quem Vitae Auctor c. 19. καθήμενον ἐπὶ τῆς κυματώγης, et c. 34. ἐκοιμάτο ἐπὶ τῆς κυματώγης ἀδυνάτως ἔχων describit, censebimus? Nonne mortalium in stupidissimis, sedente, et, corpore ex valetudine adfecto, decumbente in fluctuatione aestus marini? cum citra maris ad-

sperginem in sicco liceret. Vera atque elegans Democritea est observatio apud *Sextum Empir.* lib. VII. contra Mathem. p. 395. non aves duntaxat, quales columbae et graculi, aggregari, sed et res inanimatas, καθάπερ ὄρεᾶν πάρεστι ἐπὶ τῶν κοσκινυομένων σπερμάτων καὶ ἐπὶ τῶν παρὰ ταῖς κυμάτων γαῖς ψηφίδων: ubi *fluctuationes maris* si volueris, risum debebis, neque emendabere, nisi iucundissimo placidi maris et elegantissimo congestarum concharum et calculorum in littoris crepidine adspectu. Quid multa? Redi ad lib. IV. 196., nec dubitabis. WESS. — Quid sit κυματογή, docuit *Wess.* in *Diss. Herod.* p. 207. VALCK. — De accentu vocabuli vide in *Var. Lect.* notata. S.

4. ἡ δὲ φήμη διηλθέ σφι) Famam de victoria ad Plataeas a Graecis reportata, quam divinitus ortam censuit *Herodotus*, a Leutyichide rei ignaro prudenter confictam verius alii statuerunt. *Diodorus Sic.* XI. c. 35. εἰ περὶ τὸν Λεωτυχίδην, οὐπω μὲν πεπυσμένοι περὶ τῆς νίκης, αὐτῶν δὲ πλάττοντες τὴν εὐημερίαν, ἐφάνησαν στρατηγήματος ἕνεκεν τοῦτο πεποιημένοι. vid. *Casaubon.* ad *Polyaenum*, Spartiatæ strategema commemorantem lib. I. cap. 33. VALCK.

7 seq. τῆς αὐτῆς ἡμέρης συμπίπτουσας τοῦ τε ἐν Πλαταιῇσι etc.) Inconcinna et impedita videntur. Quid quaeso ἡμέρης συμπίπτουσας, et τῆς αὐτῆς inprimis? Non equidem obliviscor libri VIII. 15. συνίπτε δὲ ὥστε ταῖς αὐταῖς ἡμέραις τὰς ναυμαχίας γίνεσθαι ταύτας: sed disconvenit, uti adparet, sicuti quod sequetur mox c. 100. [c. 101, 1.] *Portus*, has verborum difficultates animadvertens, ex arbitratu accessiones adiunxit, quae fastidium movent. Iustior eiusdem admonitio, *Vallam* συμπίπτοντος aut συμπερόντος legisse videri: vertisse quippe, etsi tunc eodem die contigit utraque clades, ea, quae ad Plataeas etc. Idem ego ambabus amplecterer. Belle distincta τῆς αὐτῆς ἡμέρης, συμπίπτοντος τοῦ τε - καὶ τοῦ ἐν Μυκ. μέλλοντος ἔσεσθαι τρώματος, φήμη τοῖσι etc. decurrent, atque ad Plataeas acceptam et ad Mycalen futuram Persarum cladem, utramque eodem die, iungent. Qua loci in medela, sive malis coniectura, suffragatores viros doctissimos *Pavium* et *Reiskium* produco. Res autem ipsa suadet, neque *Diodorus* lib. XI. 35., aut *Polyaenus* lib. I. 33. infitiantur, *Leutyichidae* in sparso de parta ad Plataeas victoria rumore imperatoriam eminuisse fraudem. WESS.

— Ferendam videri, consentientem librorum omnium scripturam inveni in *Var. Lect.* Quod si αὐτῆς abesset, neminem turbatura erat haec locutio, coincidente die utriusque cladis. Ferenda vero etiam videtur vocis αὐτῆς abundantia: est enim, quasi dixisset in eundem diem utraque clades coincidit. S.

CAP. CI. 3 seq. In istis, παρ' αὐτὸ τὸ Δημήτριον, οὐ ἐγένετο - - ἡ μάχη, mihi quoque vocula οὐ ex syllaba videtur, praecedente nata, et delenda cum Reiskio et Koenio. VALCK.

19. μηνός τε τοῦ αὐτοῦ) Mensis Attici Boëdromionis die tertio, teste Plutarcho in Camillo pag. 138. A. et de Glor. Ath. p. 348. F., nec sibi tamen constante in Aristid. pag. 330. F. Aelianum in sexto Thargelionis die error Var. lib. II. 25. dudum castigatus est. WESS.

14. ἡ κληδὼν αὐτῇ σφί ἐσέπτατο) In praecedentibus ἰούρι δε σφί Φήμη τε ἐσέπτατο. Eadem ergo Φήμη ac κληδὼν, sive ὅθεν, sicuti lib. III. 155. et V. 72. Pertinent huc, admotaque sunt a doctissimo Berglero, ex Procopii Sophistae Epist. LII. οὐ γὰρ ὅν μόνον Ἡρόδοτος θεὸν αὐτὴν ἀνυμνεῖ, ἀλλὰ καὶ Ἀθηναῖοι, τὴν ἐν Μυκαλῇ μάχῃ αὐθημερὸν ἐγνωκότες, οὐκ ἀνεκτὸν ἔφασαν, εἰ μὴ θεὸν ᾔνοιοντο τὴν Φήμην: valde tamen miraculum argent, cum Athenis victoriam, eadem die, qua ad Mycalen reportata fuit, cognitam produnt. Deam Attica superstitione habitam, Φήμη δημοσία δύσμεν ὡς θεῶ, testis Aeschines περὶ Πάρατρο. p. 47. WESS.

CAP. CII. 1. καὶ τοῖσι προσεχέσι etc.) Vir doctus: αὐτὸ προσεχῶς legendum, aut delendum est τετραχμῆνοισι. Nimis pro imperio. Amolenia in adfectis remedia, si qua opus. Tale hic nihil: omnia enim Herodotei moris et obvia. Mox μέχρι κού ex schedis bene Gronovius. μάλιστα κού lib. VII. 21. et consimilia non latent. WESS.

[6. ἔτι καὶ δὴ) Vide *Var. Lect.* Quanam vis particulae ἔτι, insit necdum potui exputare. Commode superioribus intertexta fuisset, ἐν ᾧ δὲ οἱ Λακεδαιμόνιοι ἔτι περιήταν, οὗτοι etc. S.]

17. συνεισέπιπτον) Quod praebuit Med. Codex, aliis etiam usitato more scribendi posuerat Herod. sive συνεσέπιπτον ἐς τὸ τέχος: ut III. cap. 78. οἱ συνεσπίπτουσι, nempe ἐς τὸν ἀνδρείωνα. Plura dedit Cl. Abresch. in Dilucid. Thu-

éyd. p. 656. Hic ante vulgatum [scil. ante Gron. vulgatum συνέπιπτον] ter in eundem sensum reperitur apud Polyaeum: II. cap. 35., οἱ δὲ κατόπιν ἐπόμενοι συμπιπτόντες τῆς πόλεως ἐκράτησαν. III. c. 9, 45. συνηκλούθησεν αὐτοῖς καὶ συνέπιπτον εἰς τὴν πόλιν. VI. c. 1, 2. ἔβηδραμε πρὸς τὴν μητέρα, et duo tresve αὐτῷ συνέπιπτον: hic συνεισέπιπτον, Casaubonus; primo loco συνεισπιπτόντες, corrigebat Koenius. VALCK. — Sic Polyb. IV. 71, 12. συνέπιπτον (sc. εἰς τὴν πόλιν) διὰ τῆς πύλης. Idem verbum frequentavit Appianus, cuius loca huc spectantia in Indice Graecitatis olim indicavi. S.

[20. κατ' ὁλόγου γενόμενοι, i. q. ὅλγοι γενόμενοι. Vide Wess. ad VIII. 113, 14. S.]

20 seq. Ubi Persae ἡμάχοντο τοῖσι αἰεὶ ἐς τὸ τεῖχος ἐσπίπτουσι Ἑλλήνων, eleganter adhibetur αἰεὶ, ut saepius apud veteres. Vid. not. in pag. 353. [Adnot. ad IV. 162, 14.] VALCK.

CAP. CIII. 5. Περίλεος) Galeo probatum dabunt forte Codices Περίλεως: id ipsum Valla reperit, cui Sicyonius hic dicitur Perilaus. VALCK. — Vide Var. Lect. S.

8. ἑτεραλκία τὴν μάχην) Nequidquam Codices quidam innovant. Vertitur pertinacior. Praeferrem, Stephano monitore, in alteram partem inclinantem, qualis Ἄρης ἑτεραλκῆς, sive νικοφόρος, uti scholia Aeschyli Pers. vs. 956. Sed relege observata eruditissimi viri [Valckenarii] ad lib. VIII. 11. WESS.

CAP. CIV. 1 seq. προσετίτακτο μὲν τῶν Περσίων) Superius c. 98. [cap. 99, 14.] Persae τὰς δίοδους — — — πρῶτάσσουσι τοῖσι Μιλησίοις φυλάσσειν. Ergo πρὸς τῶν Περσίων, nisi ex composito verbo pendere iubeas, praestiterit. Namque δίοδους Περσίων quis iunxerit? WESS. — In istis, Μιλησίοις δὲ προσετίτακτο μὲν τῶν Περσίων τὰς δίοδους τηρεῖν, a praepositione verbi προσετίτακτο genitivus pendere videtur τῶν Περσίων: nisi scripserit, quo modo saepe solet, προσετίτακτο μὲν ἐκ τῶν Περσίων. Milesiis iniunctum fuerat a Persis. Supra cap. 98. τὰς δίοδους τὰς ἐς κορυφὰς τῆς Μυκάλης φερούσας πρῶτάσσουσι τοῖσι Μιλησίοις φυλάσσειν. VALCK. — Genitivus τῶν Περσίων a verbo προσετίτακτο pendere, mea quidem sententia, nullo pacto potest. Nec vero opus videtur, ut προσετ. ἐκ (aut πρὸς) Περσίων corrigendum suspicemur. Proprie Herodot. T. VI. P. II.

dicturus erat Scriptor, τοῖς Πέρσῃσι τὰς διόδους τηρεῖν: sed, quoniam alius adest dativus Μιλησίοις, variandi causa nunc genitivum posuit, et τῶν Περσίων τὰς διόδους, exitus Persarum, dixit exitus viarum quibus se Persae recipere possent. S.

CAP. CV. 2. Ἐρμόλκῃς ὁ Εὐθύνοῦ) Licuit semper in ambiguis, a forte fortuna oblatum arripere. Εὐθύνοῦ, sed obscuri hominis, meminit *Aristoteles*, Rhetor. II. 19. p. 92. Δεινόν εἶναι, inquiebat *Isocrates*, εἰ ὁ μὲν Εὐθύνοσ ἐμαθεν, αὐτὸς δὲ μὴ δυνήσεται εὐρεῖν. Neque ignotus Εὐθύνοσ ex vetere responso, Εὐθύνοσ κίται μοιριδίῳ θανάτῳ i. e. *Cicerone* interpretante, *Euthynous* potitur, fatorum numine, letho, Disp. Tuscul. I. 49. *Hermolycum* παγκρατιστὴν non *Pausanias* lib. I. 23. ignorat. WESS.

CAP. CVI. 8 seq. ὅπῃ χρεῶν εἴη) Dederunt plures manu exarati ὅπῃ lib. V. 87., pessum absque causa a viro Celeberrimo datum. Iustum et ego κατοικίσαι iudico, iustissimum ἀπῆναι. Quid autem προκατῆσθαι, [lin. 11.] apertum ex lib. VIII. 36. WESS.

15. τοῖσι ἐν τέλει ἰοῦσι) Nemo de scripturae veritate dubitabit in posterum. Οἱ ἐν τέλει, qui in magistratu sunt. Sic lib. III. 18. τιθέναι τὰ κρεῖα τοῖς ἐν τέλει ἐκάστους ἰόντας, singulos civium magistratus. *Ismene* in *Sophoclis Antig.* vs. 66. τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείθομαι: et *Philoct.* vs. 384. Οὐκ αἰγιάμαι κείνον ὡς τοὺς ἐν τέλει. Sed abstineo. Vide tamen Schol. ad *Gregorii Nazianz. Stelit.* I. p. 13. WESS. — Scripsisse videtur, ut est in *Med. Cod.*, Πελοποννησίων μὲν τοῖσι ἐν τέλει ἰοῦσι, Principibus civitatum Peloponnesi. In Editione *Gronovii* memorati magistratus Peloponnesium nulli fuerunt: [nempe sic perperam scriptum in *Gronovii* Latinis, Peloponnesium, et mox iterum Peloponnesenses, pro eo quod oportebat Peloponnesiorum et Peloponnesii. In eiusdem *Gronovii* Graecis temere servatum erat τέλει, et omissum verbum ἰοῦσι: de quibus corrigendis erratis in *Notis* monuit Editor.] magistratus Lacedaemoniorum *Vallae* nitebantur verbis Schol. *Thucyd.* p. 40, 97. [ad lib. I. c. 58.] quibus etiam plus semel abusus est *Meursius*: vere monuit *Clar. Duker.*, non Lacedaemoniorum tantum, sed et aliorum, magistratus τέλει fuisse dictos. Magistratus autem et viri principes, οἱ ἐν ἀξιώματι, saepius etiam dicuntur οἱ ἐν

τέλει ὄντες. Meminit Thucyd. V. 27. τῶν ἐν τέλει ὄντων Ἀργείων. Syracusanorum magistratus, οἱ ἐν τέλει ὄντες apud eundem VII. 73. ubi paulo post vocantur ἄρχοντες. Hinc Philoni Iudaeo inter Aegyptios et Persas viri principes sunt *Αἰγυπτίων* οἱ ἐν τέλει, et οἱ ἐν τέλει Περσῶν, pag. 363. v. et pag. 778. v. Ut Herodoto Πελοποννησίων τοῖσι ἐν τέλει, sic Aeschylus apud Stobaeum p. 63, 31., Κλέειν τὸν ἰσθλὸν ἄνδρα χρὴ τῶν ἐν τέλει. Sophocl. Phil. vs. 922, τῶν ἐν τέλει κλέειν. VALCK.

[18. οὐδὲ Πελοποννησίους περὶ τῶν σφετέρων ἀποικιῶν βουλευέιν) Miratus sum, ad vulgatam ante nos scripturam Πελοποννησίους neminem interpretum adhacuisse, nihil certe ad hunc locum ab interpretibus adnotatum. Nam, quod vulgo interpretantur omnes, *neque Peloponnesiis de ipsorum (nempe Atheniensium) coloniis consultandum*, ea sententia, ut in *Var. Lect.* monui, Graecis verbis non inest, nisi aut ad dativum Πελοποννησίους intercidisse verbum κατήκειν, ἐξῆναι, aliud-ve simile, statuēremus, aut Πελοποννησίους corrigeremus, ubi quidem ad infinitivum βουλευέιν, ex pervulgato Graecorum usu, verbum δὲν subintelligendum. Unam rationem video, qua vulgatum Πελοποννησίους defendi possit; si statuamus hos Peloponnesios, hic nominatos, opponi illis Peloponnesiis τοῖς ἐν τέλει ἰούσι; unde haec prodiret sententia: *neque Peloponnesiis (nempe reliquis Peloponnesiis) placuit de coloniis Atheniensium consultare*. At huic interpretationi duo obstare momenta videntur: primum, quod in hanc sententiam dicturus haud dubie Herodotus fuisset τοῖσι ἄλλοις Πελοποννησίους: alterum, quod deliberantium concilio non privati homines, sed soli οἱ ἐν τέλει ἰόντες, interfuisse videantur. S.]

23. πίστι τε καταλαβόντες) Sive adsit, seu deficiat enclitica, parum intererit. Adest lib. III. 74., ubi vide. Statim ἐμμενεῖν aut ἐμμενέειν ob adiunctum μὴ ἀποστήσεσθαι aequius melius, quod Portum haud praeteriit. WESS. — Amat vero etiam Noster, ut formas, sic et tempora variare verborum. Caeterum vide *Var. Lect.* S.

CAP. CVII. 9. δέννος μέγιστός ἐστι) Explicatur ab Eustathio [ad Iliad. p. 537 extr. ed. Bas. p. 668. ed. Rom.] et Criticis ad Sophoclis Aiac. vs. 243., Lycophronisque Alex. vs. 774. Persarum illud convicium innuebatur cap. 201 huius Musae, et recentiorum eorundem abs Theophylacto

Hist. Mauric. lib. III. 8. Non requiretur, credo, simile aliarum nationum opprobrii virus. Quis Virgiliani obliviscitur, *O vere Phrygiae, neque enim Phryges*, Aeneid. IX. 617. ubi de Persis I. Lud. la Cerda egregie. WESS.

12. καὶ μιν ἐπιθόντα Φρασθεὶς etc.) Pristinum Φθᾶς sententiae congruere, largior atque agnosco ultro. Sed enim tanta Codicum adparet consensio, iussus adeo urgens, ut obedientiam relinquere abnuam. Φρασθεὶς, advertens: Φραζέσθαι et ἐπιΦραζέσθαι cap. 19. et in Porti penu copiosissima sunt. Vicino ἀρπάζειν μέσον [lin. 13 seq.] Livii respondet arripit medium Servium, lib. I. 48. et Dionysii in eadem historia, μετώρον ἐξαρπάσας, sublimem rapiens. WESS.

12. ἐπιθόντα Φθᾶς) Irruentem cernens, Valla: non ille Φθᾶς, sed legit in suo Cod. Φρασθεὶς, quod in Arch. et Eton. inventum exhibet etiam margo Ed. Steph. Φρασθεὶς, ἐπιΦρασθεὶς, et καταΦρασθεὶς Herodoto in istum sensum adhibentur; sed neque alterum Φθᾶς hinc alienum est, hac etiam usurpatum structura: vid. ad Phoen. Eurip. vs. 982. Φθᾶς si qui dant Codices, videri forte poterit utrumque posuisse Herodotus: καὶ μιν, ἐπιθόντα Φρασθεὶς, Φθᾶς Ζευαγόρης - - ἀρπάζει μέσον, καὶ ἐξήρας καί τε ἐς τὴν γῆν: quem, cum accurrentem cerneret, praeventens Xenagoras - - medium arripit, et sublatum in terram statuit: ut apud Terentium, sublimem medium arriperem, et capite pronum in terram statuerem. συναρπάσας ἐξῆρε est in Xenoph. Κυρ. Παιδ. p. 35, 340. Ἄρας μετώρον εἰς τὸ βάραθρον ἐμβαλῶ, Aristoph. Eq. 1359. VALCK.

19 seq. πορευομένων, οὐδὲν ἔτι etc.) Dedi schedis Gronovioque, et βαρβάρων vocem in exilium egi; necessariam minime esse, praecedentia conmonstrant. In sequentibus minuendis modum excedit Mediceus. Vide superius lib. VI. 42. Verissimum [lin. 22.] ἐξ Ἀθηνέων. WESS.

CAP. CVIII. 2 seq. ὡς δὲ οἱ προσπέμποντι) Quo sit sensu capiendum hoc verbum, erudite docuit vir Clar. in Miscell. Obs. Nov. T. III. p. 7. Ut λόγους προσπέμπειν, sic προσπενεγκεῖν λόγους περὶ συνουσίας dixit Xenophon Κυρ. Παιδ. VI. p. 91, 1. et Lucian. T. I. [Dial. Deor. VI. 2.] p. 217., ubi τὸ πειρᾶν, in eundem sensum magis frequentatum, tractavit Vir summus. Amorem Xerxis, fratris uxorem frustra sollicitantis, hinc attigit Tzetzes Chiliad. II. vs. 6. Errat; ut saepius in historia, Maximus Tyrius XXVI. 7. ubi Xerxes

ἐπὶ Ἀμεστριν ἦεν τὴν τοῦ παιδὸς γαμετὴν: errorem correxerunt D. Heins. et Io. Davis., quo vocat *Amestrin*, quae *Artaynte* fuerat ex Herodoto dicenda. VALCK.

4. βίην προσεφίετο) Praestabilius videtur προσέφαι, uti in duobus Mssis; sic sane ἀναγκαίην προσφάειν lib. VII. 172. Tzetzes haec ad Lycophron. excerpens p. 142. Xerxes, αἶτ, εἰς ἔρωτα τῆς Μασίτιδος ἐμπίπτωνι γυναικὸς, confundens imperite Masistium et Masisten, regis fratrem, qui idem error Chiliad. II. 6. WESS. — Ferendum fortasse προσεφίετο erat: quod quum, utpote ex rariore verbi usu, suspectum fuisset docto cuidam librario, facile credas in προσέφαι ab eodem fuisse mutatum. S.

7. πρήσσει τὸν γάμον τοῦτον etc.) Haec salebrōsa doctis-viris. Reiskius addit distinguitque πρήσσει τὸν γάμον τοῦτον τῷ παιδί - - Δαρίῳ μνίσται θυγατέρα. Abreschius vero, πρήσσει τοῦτο, τὸν γάμον λαμβάνει τῷ παιδί - - θυγατέρες τῆς γυναικὸς ταύτης. Quorum auxilium manu descripti libri aversantur. Sentio, θυγατέρα τῆς γυναικὸς per adpositionem, quam vocant, aptanda ad τὸν γάμον, neque adeo sollicitanda esse. Maximi Tyrii (Orat. XXVI. pag. 317.) memoriae in his lapsus D. Heinsius et Davisius fecerunt manifestum. WESS.

CAP. CIX. 7 seq. τῇ δὲ κακῶς γὰρ ἴδαι etc.) Ex vetere Aldi scriptura formabatur, τῇ δὲ, κακῶς - - - εἰπαί. Recepta probior; neque ulla necessitudo, ut ἡ δὲ, κακῶς γὰρ ἴδαι - - - εἴπει, fingatur. In formulae enim frequentissimo usu multiplex variatio, notata ad lib. I. 8. WESS. — Sic loqui amat Herodotus, cuius in sermone τῇ δὲ κακῶς γὰρ - - - πρὸς ταῦτα εἴπει, idem valet ac si dixisset, ἡ δὲ (τῇ γὰρ πανοικίῃ ἴδαι κακῶς γενέσθαι) πρὸς ταῦτα εἴπει. S.

CAP. CX. 6 seqq. βασιλῆϊον δειπνόν etc.) Hinc attigit Athenaeus IV. pag. 146. B. describens Herodotea quae sequuntur; ubi similiter οὐνομα τῷ δαίτῳ Περσέσι fuisse dicitur τυκτά, Ἑλληνιστὶ δὲ τέλειον. VALCK.

8. ἡμέρῃ τῇ ἐγένετο βασιλεὺς) Intererit parum, siue praepositio [ἐν] accedat, seu tacita relinquatur. Vallae Latina, die quo rex creatus est, me arbitro, perperam. Et hinc manavit tamen docta Cl. Relandi (Dissert. de Vet. Ling. Pers. p. 257.) originatio vocis ΤΥΚΤΑ, quasi coenae ἐνδο-νομῶν, inque memoriam regiae inaugurationis celebratae.

ANNOTATIONES

Nisi errore, quod nolim, in devium exeo, *regis natalis*
 est dies. *Viam* monstrat Noster lib. I. 133. quando de
 persis, *Ἡμέραν* δὲ ἀπαρίων μάλα ἐκείνη τιμᾶν νομίζουσι, τῇ
 121., exposito natali die, eoque festo, re-
 sista, adiungens, εἰς τὸν ἄλλον χρόνον ταύτη τῇ
 αἵμα, πάντα δύναι καὶ ἰσχυράζει ἡ Ἀσία: qui-
 principis, γενέθλια πᾶσα δύναι καὶ ἰσχυράζει ἡ Ἀσία: qui-
 us adprime poterunt. WESS.
 ent, qui neque legisse videbitur illud Valla; cuius orna-
 10. τὴν neque legisset superius [Adnot. ad III. 148, 5.]
 noster forte mihi coniecturam. Casaubonum *σμάται* hic expla-
 tur eam *σμάται* Gronovius. VALCK. — Omnes ita;
 memorata *σμάται* ob oculos habuisse. Magnum Athenaei Anim-
 [nempe *σμάται* laudo vehementer, de-smegmate, nisi fragran-
 serit, aliud praetuleris, quo regium caput fuerit delibutum
 adversorem praefrictum, coniectantem. Omnium aptissima
 tius oleum *σμάται* Gronovio itidem signata, haec de lib. IV. 73.,
 et deinde a Cl. a funere recentes, *σμάται* μενοί τὰς κεφαλὰς
 sunt, ubi Scythae, liti, defricantes atque abluentes. Huc referre
 ubi Scythae, liti, defricantes atque abluentes. Huc referre
 modocumque videor Strabonis verba, *σμάται* μενοί τὰς κεφαλὰς
 mihi posse τούτων lib. XV. p. 1046. A. [p. 718 med. ed. Cas.]
 rum rex, τούτων lib. XV. p. 1046. A. [p. 718 med. ed. Cas.]
 habent *σμάται* Codicis Arch. minime futile: plures idem
 si praebent, in maiore versaretur honore. WESS. —
 Nunc, *σμάται* unus hic codex *σμάται* pro *σμάται* habet, vi-
 detur ist *σμάται* ex scholio natum. S.
 sequens *σμάται* CXI. 14. καὶ ἐν τῇ μενοί etc.) Proxime con-
 tia vocis *σμάται* hoc ad sanitatem revocat. Absen-
 considerat *σμάται* in tot bonae notae membranis
 nis cohaeret, et filiarum quoque nullus finitur numerus.
 Superat *σμάται* tamen praesentia scribarum captum, vide-
 turque a *σμάται* adprobanda. Reliit [lin. 18.] *σμάται*, cui dis-
 lectus fa *σμάται*, et Calliope c. 61. WESS. — Probatorum

complurium eodicum reprobata consensu (quibuscum haud dubie alii etiam, si diligentius excutiantur, facere reperientur) vox τρεῖς a lectore quodam olim margini adiecta fuisse videtur, et dein temere a nonnemine in contextum adscita. Equidem prope absurdum ut abiiciendam censeam. S.

19. μέγα μὲν ποιῶμαι) Ne hac in dictione Scriptor a se secederet, primas Arch. et Vind. concessi, qua super re ad lib. III. 42. WESS.

Ibid. μεγάλα μὲν ποιῶμαι) Hic certe placet lectio Arch. μέγα μὲν ποιῶμαι. In istiusmodi formulis μέγα ferme tantum reperitur; eadem qua hęc structurā positum in Xenophontis Κυρ. Παιδ. V. p. 76., ἐγὼ μέγα ποιῶμαι φίλον τοῦτο τὸ χωρίον τοῖς ἐνθάδε συμμαχοῖς καταλιπὼν, ut est in Cod. MS., pro καταλιπὼν. Ut μέγα ποιῶμαι, frequentatur et μέγα ἡγοῦμαι, et μέγα τίθεμαι. Merito tamen dubitat vir Celeberr. probandum-ne sit apud Herod. III. c. 42., quod vulgatur μέγα ποιούμενος ταῦτα, an, quod offerunt duo Codices, μεγάλα ποιούμενος ταῦτα. VALCK. — Alia Nostri loca a Wess. ad III. 42., 12. citata, perquam probabile mihi faciunt, μεγάλα hęc revera ab ipsius Scriptoris manu esse. Haud immerito vero mireris, duo illos codices Arch. et Vind. qui hęc a eunctis aliis discedentes, μέγα pro illorum μεγάλα dant, eodem lib. III. 42. μεγάλα dare, ubi reliqui omnes in μέγα consentiunt. Ac fieri quidem potest ut fallar, sed etiam atque etiam ego suspicor, eundem eruditum illum sive lectorem sive librarium, cui multae debentur lectiones, quae commodiores videri poterant, quam hae in quas reliqui omnes consentiunt codices, et hoc loco μεγάλα, quod ei insolentius visum esset, suo arbitrato in μέγα mutasse, et III. 42. quum μέγα ποιούμενος scripsisset Herodotus, μεγάλα posuisse, quod sequenti ταῦτα aptius respondere videretur. S.

CAP. CXII. 5. τοὺς τε μαζοὺς ἀποταμῶσα) Dirum inpotentis matronae facinus! Geminum aliud, ex impia eius religione susceptum, lib. VII. 114. Et illam tamen, adeo effraenata rabie inmanem, execrabilem, animo factisque consceleratam, doctorum haud pauci reginam Estheram esse, regis Ahasueri consortem tori (nominis quadam adfinitate, sicuti mihi videtur, delusi) censent.

istud illi viderint; eam enim in caussam nunc non descendendo: *tu τοὺς τιμαστοὺς* ubi volueris, aderit e scriptis facultas, modo ne adscripta lib. IV. 202. flocci feceris. WESS.

CAP. CXIII. 8 seq. *ὡς ἰμοὶ δοκεῖεν*) Formulae veterem cultum membranae reddunt. Eadem lib. IV. 168., aliisque locis. *Ἐμοὶ δοκεῖν Sophocles, Thucydides, Philostratus* etc. Adi. *Abreschium Dilucid. Thucydid.* p. 5. WESS.

14. *τὴν στρατιὴν τὴν ἐκείνου*) Suspicio vocem *στρατιὴν*, ex proximis inhaerentem memoriae scribentis, alterius vice mate fuisse repetitam. Qui Susis abierat cum liberis, *καὶ ἄλλων πρὸς καὶ ἄλλοις*, quique necdum pervenerat ad suam praefecturam, is minus commode dici poterat iam nunc secum habuisse exercitum. Multo mihi videretur accommodatius, si a Xerxe missi in via dicerentur interfecisse *αὐτὸν τε ἐκεῖνον, καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ, καὶ τὴν θέρμην τὴν ἐκείνου*, si hoc alicunde firmamentum acciperet. VALCK.

CAP. CXIV. 2. *περὶ Λεῦκτον*) *Idae* promontorium, contra insulam *Eesbon*, in Scholiis ad *Nicandri Alexiph.* vs. 40. et elegantissima correctione *Casauboni* apud *Athen.* lib. XIII. p. 598. c. Saepe illic navigaturos adversi morabantur venti. *Eumenes rex* --- *adversis deinde ventis quum aliquot diebus superare Lecton promontorium non potuisset* etc. apud *Livium* lib. XXXVII. 37. In proximis, de abitu Spartanorum, et Atheniensium pertinace ad Persas insequendos perseverantiā, nihil fere *Thucydides* lib. I. 89. discordat. WESS. — *Lectus* promontorium saepe *Straboni* memoratum: et ibi quidem aliquoties acute scribitur *Λεῦκτος*, quemadmodum *Λεῦκτον* acute pingitur in *Herodoti* libris scriptis editisque: rectius vero, quo proprium nomen ab adiectivo verbali *λεῦκος* distinguatur, penacutē scribitur apud eundem *Strabonem* lib. XIII. pag. 604. a. 606. c. etc. ed. *Casaub.* et sic etiam apud *Athenaeum* l. c. correxit *Casaubonus*, *λίον εἶσδε Λεῦκτον*, ubi mendose *Λεῦκτρον* olim. S.

10. *ἐκ τῆς Ἀβύδου διαβάντες*) *Διαβαλόντες*, quod ex *Arch.* memorat *Galeus*, probarem ut aliquoties adhibitum *Herodoto* VI. 44. V. 33. et 34. In eundem sensum *διαβαλλέειν* posuit *Thucydid.* II. 83. VI. cap. 30. *Aristides* T.

III. p. 577., εἰς Φίλας δίδωλον. *Eunapius* in *Proaeres*. p. 129., δίδωλεν ἐξ Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην. VALCK. — Quod in *Var. Lect.* dixi, verbum διαβαλόντες h. l. cum *Arch.* nostrum etiam codicem F. tueri, id indictum velim: denuo inspicieus optimas hasce membranas, quarum usuram ad hunc usque diem illustris possessor liberaliter mihi concessit, video in illis διαβάντες scriptum, uti in aliis: atque id tenere debueram. Conf. *Wess.* Adn. ad IX. 89, 24. Quum verbum διαβάλλειν traiciendi notione alias frequentet *Herodotus*, scriptura *Arch.* διαβαλόντας h. l. eiusdem docti olim hominis industriae deberi videtur, cui multa alia, quae ille codex (et qui eum presse sequitur *Vind.*) propria habet, accepta ferenda esse et saepius alias monui, et proxime etiam ante observavi. S.

CAP. CXVI. 5. ἐξ Ἐλαεῦντος ὑφελόμενος) Quum Xerxen circumvenit Artayctes, nondum dici poterat, *Protesilai τὰ χρήματα ὑφελόμενος*: hoc itaque e sequentibus huc ab alia manu videtur illatum; ab *Herodoto* autem scriptum αἰτήσας, *Vallae* lectum, dat *Arch.* Nomen urbis Chersonesi Thraciae diverse scribitur Ἐλεῦς, et Ἐλαιῦς, docente *Clar. Wesseling.* ad *Diodori* XIII. c. 39. Mihi quoque legitima scriptio videtur Ἐλαεῦντος. Prope Elagunta, atque huius templi *Protesilai* reliquias, scenam constituit suorum Heroicorum *Philostratus*, de *Artaycte* nostro narrata respiciens p. 672., ubi templum memorat, ἐν ᾧ κατὰ τὴν πατρίδα ὁ Μῦθος ὕβρις: iuxta *Herod.* spoliato templo quum *Elaeuonta* veniret Artayctes, ἐν τῷ αὐτῷ γυναιξὶ ἐμίσγετο. conf. VII. c. 53. VALCK. — De Aoristorum usu praecipiens *Hermannus*, quem in *Var. Lect.* etiam laudavi, recte monuit defendi h. l. ὑφελόμενος posse. Quare, quum in hanc scripturam veteres libri omnes, excepto *Arch.* eiusque sequacibus *Vind.* et *Vallae* exemplari, consentiant, horum αἰτήσας ex correctione parum necessaria eiusdem docti olim hominis, quem modo dixi, fuerit progatum. S.

19. καὶ τοῦ αἰὶ βασιλευντος) Indicatum superius ad lib. I. 4. Hinc audax fluxit et inopportunum Artaxerxis, Persarum, victis Parthis, vindicis et regni instauratoris, cedere Imp. Alexandrum Romanosque omni Asia debere, ἰάσασθαι δι' ἄρχην Πέρσας μέχρις Ἰωνίας τε καὶ Καρίας - - εἶναι γὰρ

αὐτὰ Περσῶν προγονικὰ κτήματα: esse enim Persarum hereditarias atque a maioribus acceptas possessiones, in Herodiani lib. VI. 3. Proximum καὶ τὸ τέμενος ἔσπειρε, [lin. 20 seq.] fanumque sevit, obscurius versum; nisi fanum, locum effatum templo et sacratum Laurentius Livii more et hic intellexerit. τέμενος, ager exemtus et consecratus iuxta Prote-silai sepulchrum, sicuti Noster in praecedentibus. Inpendit et his operam Cl. Olearius ad Philostrati Heroic. c. 2. p. 672.; verum istiusmodi, ut noceat magis, quam prosit. WESS.

24. ἀφύκτως δέ πως αὐτῷ ἐπέπειον) Litem primae voci schedae movent. Age, intueamur. Ἄφυκτον omne, quod evitari quitum non est. Ἄφυκτος θάνατος Simonidi, in Consol. ad Apollon. Plutarchi p. 107. B., Ἄφυκτος ἀνάγκη Philosopho de Pythagorae schola apud Stobaeum Eclog. Phys. p. 8., τὸ πεπωμένον ἄφυκτον Alciphroni lib. I. Epist. 25. Sed Artayctes, modo provide et consulto egisset, aut vitare obsidionem, aut adparatu ad eam tolerandam sese potuerat instruere. Neutrum observavit; unde ex inproviso, uti Val-la, ἀφύλακτος (non ἀφυλάκτως) membranae Arch. et Vind., supervenerunt. Simile Polyaei VIII. 36. ἐπιθίσθαι τοῖς πολέμοις -- καθεύδουσι καὶ ἀφύλακτοις. Plutarchi T. II. p. 262. c. καὶ τὸν Ἀριστόδημον ἄοπλον καὶ ἀφύλακτον παρεισπεδόντας διαφθείρουσι. Herodiani VI. 5. οὕτω γὰρ ᾤετο -- ἀφύλακτως καὶ ἀπροόπτως αὐτοῖς ἐπελεύσεται. Quae cuncta ut vetustis libris paria faciam, a me impetrant: alia opinatis praescribitur nihil. WESS. — Habet etiam ἀφυλάκτως διακίσθαι Polybius IV. 36, 4. Denique perapta utique huic loco scriptura ἀφυλάκτω videri poterat. Quod si tamen vulgatum olim ἀφύκτως posset defendi, in alteram scripturam eadem rursus suspicio caderet, qua alias codicum Arch. et Vind. quamlibet speciosas lectiones premi modo observavimus. Et quidni tueri locum supum ἀφύκτως possit? Non equidem ad Hesychii auctoritatem provocabo, ipsum hoc vocabulum in Lexico suo illustrantis: nam, quae ibi adiecta est interpretatio ἀνεξαλείπτως, satis ostendit non ibi Herodoti hunc locum respexisse Lexicographum. Sed, quamvis alibi, si ab hoc Nostri loco discedas, vix usquam hodie adverbium ἀφύκτως reperiatur, tamen, ut ἄφυκτον dicitur quod effugere nemo potest, sic nihil impedit, quo minus

ἀφύκτως αὐτῷ ἐπίπρσον dixisse Herodotum credamus, ita de improviso eum adorti sunt Athenienses, ut effugi non potuerint, id est, ut ille et qui cum eo erant effugere non potuerint: nempe, quod ex insequentibus intelligitur, et navibus urbem obsederunt, et exscensione facta eandem a continente ita circumsiderunt, ut effugere nemo posset. Atque haec lectio etiam significantior est: nam, ἀφύλακτον fuisse eum ab hostibus invasum satis iam superioribus verbis, οὕτε παρεσκευασμένος ἐς τὸν πόλεμον, οὕτε προσδεκόμενος τοὺς Ἑλληνας, declaratum est. Quare, uti nunc quidem stat sententia, vulgatam olim scripturam ἀφύκτως restituendam auctori censeo. S.

CAP. CXVII. 7. Istud ἑστέρων τὰ παρόντα H. Stephanum in iucundissimo Isocratis ad Demoniac. p. 8. Στίγγει μὲν τὰ παρόντα, ζητεῖ δὲ τὰ βελτίω, offendere non debuerat. Cautior in omni hoc genere Th. Gatakerus ad Antonin. VI. 44. WESS. — Quid sit quod H. Stephanum offendisse dicat Vir doctissimus haud satis video, nisi hoc spectavit quod ille in Thesaur. Graec. Ling. T. III. p. 1014. E. postquam Isocratis dictum adposuit στίγγει τὰ παρόντα, praesentibus acquiesce, statim adiicit, verbum στίγγειν hac notione usurpatum frequentius cum dativo casu construi; quum quidem haud minus frequenter accusativo casui iungatur, ut ostendunt exempla a Gatakero l. c. cumulata. S.

CAP. CXVIII. 1. Οἱ δ' ἐν τῷ τείχεϊ ἐς πᾶν ἦδν etc.) Interposita ἀμφὶ τὸν Ἀπταύκτια, adprobata priscorum Codicum et Gronovii sententia, ablegavi unde venerant, quippe scribarum insiticiū glossema. Porro τόνει τῶν κλινίων nervi, lectulis et sellis intendendis habiles, quibus elixis et igne mollitis famem domare nitebantur miseri. Vide Pollucem X. 37. WESS.

7. οἱ Χερσωνησίται etc.) Vicem Stephano Byz., qui toties auxilium nobis venit, reddemus. Excitaverat haec in Χερσωνησος, sed latuerunt eruditos eius explanatores. Vulgatur, καὶ τὸν πολίτην (Hecataeus) Χερσωνησίον φησιν. Ἀψινθίοισι πρὸς μεσημβρίαν ὁμορῶνσι Χερσωνησίται, ἀπὸ τῶν πύργων ἐσημῆναντο τοῖσιν Ἀθηναίοισι τὸ γεγονός: quae minime apta, sed luxata L. Holstenius cognovit. Ubi scripseris, Ἀψινθίοισι -- ὁμορῶνσι Χερσωνησίοι. Χερσωνησίται ἀπὸ τῶν πύργων etc.; redibit nexus et legitima verbis sententia. Decribit mentio Herodoti, quae

liberque eius IX. adiiçietur commode. Ille quaedam aliter exarata hic animadvertit, *Χερσωνησίται* tamen *Nostro* VI. 39., et cap. 119. Calliopes: [IX. 120, 2.] nam *Χερσωνησιωτίων* vox exerrat. WESS.

CAP. CXIX. 3. ἔθυσαν Πλειστῶρι ἐπιχαλῶν θεῷ) *Barbarum et crudele numen aliis relinquo, mihi manet ignotum: ignotum quoque, unde ὄλγοι ἰόντες*, quave auctoritate, in postremam venerint editionem. An de *Vallae* Latinis? nam de *Arch.* scriptura viro *Celeb.* notitia nulla. *Pristinum ὄλγον ἰόντες* ad viciniam *Aegoz fluminis*, paululumque ultra id progressos ducit. Paucos autem admodum fuisse, qui fu-gerunt, liquido haud paret. Satius erit, illibatum illud ser-
vare. Omnium praeclarissime ὑπὲρ Αἰγὸς ποταμῶν, quo de egregie prorsus *Oudendorpius* ad *Frontin.* II. 1, 18. WESS.

CAP. CXX. 4. καὶ ἔσπαιρον) *Pati possem Athenaei et Eustathii ἥσπαιρον*, si quae gravis urgeret causa. Simile *Apollodori*, *Bibl.* III. 13, 6. καὶ ἀσπαίροντα τὸν παῖδα ἰδὼν ἐπὶ τοῦ πυρὸς, ἰβόησι. *Aeschyli Pers.* vs. 983., *Euripidis Iph. Aul.* 1587. Sed *Apollon. Rhod.* IV. 874. εἰσένοντι Παῖδα φάγον σπαίροντα διὰ φλογός. Iunge *Valckenario* observata lib. VIII. 5. Ἰχθύες νεοάλωτοι reiecti ob vocabuli raritatem videntur. Opportunum adest *Dionis Cassii* lib. XLIX. p. 473. ε-
τῶν τε νεοαλώτων τινὲς καὶ Δαλμάται σὺν αὐταῖς ἐπανέστησαν, de recens captis. WESS.

3 seq. ἐπάλλοντό τε καὶ ἔσπαιρον) Quam verbo formam induit VIII. c. 3., ἥσπαιρον hinc excitat *Eustath.* in *Odyss.* μ. pag. 497, 30. Errorem in vicinis *Vallae* *Io. Hartungus* iam correxit, *Locor. Memorab.* III. cap. 7, 18. VALCK. — Quemnam *Vallae* in vicinis errorem correxerit *Hartungus*, cuius liber ad manus non est, nescio. Illud video, verba εἰ τάρχοι ἐπάλλοντο interpretatum *Vallae* esse offa illa *salsurae* resiliit, scilicet ex Ionum idiomate ἐπάλλοντο pro ἐφάλλοντο accipientem: cuius rationem sequens *Schulzius* in *Indicem Graecitatis Herodoteae* ex hoc ipso loco verbum Ἐπάλλεσθαι, *resilire*, retulit. At ἐφάλλομαι aut ἐπάλλομαι non tam *resilire*, quam *insilire* et *irruere in aliquem* significat. Iam olim autem *Sylburgius* in ora *Herodoti* latine *Francos.* 1595. editi monuerat, esse a verbo πάλλεσθαι, *vibrare* et *concuti* significante: recte vero. Sic sane VII. 140, 14. δέματι παλλόμενοι sunt metu tremen-

tes sive concussi. Sic apud Poëtam στήθεσι πάλλεται ἦτορ, in pectore saliens vibrat cor, Iliad. χ'. 452. Sic Plutarch. in Vita Cicer. iungit παλλόμενος καὶ τρέμων. Denique quid multa? ἰχθύς παλλόμενος perspicue memorat idem Noster I. 141, 10. S.

8-10. Portento, quo censebatur τὸ τάρχος ἀναβιῶναι, ut loquitur Philostr. in Heroic. p. 672., sibi significasse Proceilaum Herodoti narrat Artayctes, ὅτι καὶ τίθεις καὶ τάρχος ἰὼν δύναμιν πρὸς θεῶν ἔχει τὸν ἀδικέοντα τίνεσθαι. Pro τίνεσθαι Arch. praebet σίνεσθαι: quod lectum Eustathio huius monstrat interpretatio, ὅτι Πρωτεσίλαος - - δύναται βλάψαι τὸν ἀδικούντα. Suum hic τίνυσθαι, id est τιμωρεῖσθαι, probabiliter posuerat historicus. Huc spectans Pausan. III. [c. 4.] p. 213. Πρωτεσίλαος, αἶτ, ἐν Ἐλαϊδῶντι, οὐδὲν ἤρωσ' Ἀργεὺς Φονερώτερος, ἀνδρα Πέρσῃν τιμωρήσατο Ἀρταύκην. VALCK. — Haereo, servem-ne τίνεσθαι, an σίνεσθαι praeoptem: hoc Eustathium vidisse, ipsius βλάψαι testificatur. Enimvero conspectius inter variantes, quas dicunt, exstet. WESS. — Hoc rursus loco vereor ne genuinam auctoris scripturam cum curiosi correctoris invento permutarim. Quemadmodum non modo τίνυσθαι, sed multo etiam frequentius τίσασθαι τινα, ulcisci, poenam de aliquo sumere, dixit Scriptor noster: sic constanti probatorum codicum testimonio credi poterat, etiam τίνεσθαι, praesentis temporis formā, nunc eundem scripsisse: quin et percommoda videri debebat formula τὸν ἀδικέοντα τίνεσθαι. Sed, quoniam nusquam alibi hoc verbum in praesenti tempore occurrit, suspectum fortasse idcirco fuit olim non nemini, et in σίνεσθαι aut σνίσεσθαι temere mutatum. S.

11. ἀποινα οἱ τὰδε ἐθέλω ἐπιθεῖναι) Vir eruditus Corn. de Pauw ἀποινά μοι τὰδε etc. quoniam τίμημα ἐπιθεῖναι in multa irroganda teritur; qui mihi quidem oblitus inter coniectandum videtur, ἀποινα Nostro praemia esse, quae pro capite penduntur, lib. VI. 79. De Artayctae scelere et condigna poena Philostratus Heroic. cap. 2. p. 672. WESS. — Sunt utique ἀποινα praemium vel pretium pro capite pensum; sed pendere aut solvere pretium Graece non ἐπιθεῖναι, puto, sonat, verum δίδοναι, aut ἐκτίνειν, ut est apud Nostrium VI. 79, 6. His adde quae in Var. Lect. observavimus. S.

20 seq. σανίδα προσπασσαλεύοντες) Cl. Reiskius σα-

νίδι. Frustra. Noster lib. VII. 33. ζῶντα πρὸς σάνδα προσδι-
 πασσάλευσαν, quod geminum: considerandum enim, ἀνεκρί-
 μασαν πρὸς σάνδα πασσαλεύσαντες. Vide ibi. WESS. — Conf.
 Var. Lect. S.

CAP. CXXII. 6. καὶ ταύτην τρηχίν) Paria de inge-
 nio et habitu Persicae regionis Plato de Legib. III. p. 695. A.
 et Herodoti assectator Arrianus Exped. Alex. lib. V. 4. καὶ
 γὰρ καὶ Πέρσαι τότε πέντης τε ἦσαν καὶ χώρας τραχείας οἰκή-
 τορες, nempe principio regni Cyri. In vicinis [lin. 10.]
 οἰκός, toties laudatum, ex Arch. remigravit. WESS.

16. μαλακοὺς ἄνδρας γίνεσθαι) Addita vox robur Cyri
 dicto conciliat. Observatio ipsa plerumque vera est, atque
 excellentissime ab Hippocrate illuminata, de Aër. Aq. et
 Loc. pag. 289.; in universum tamen fallax. Fere imperia
 penes eos fuere populos, qui mitiore coelo uluntur: in frigora
 septentrionemque vergentibus inmansueta ingenia sunt, ut ait
 poëta, suoque simillima coelo, dicto Senecae lib. II. de Ira c.
 16. Quid olim quaeso suavius cultiusque Graecia? Quid
 Caesaris et Taciti aetate asperius et situ magis foedum
 Germania? At nunc utriusque faciem intueri. Nemo adeo
 ferus est, ut non mitescere possit, Si modo culturae patientem
 conmodet aurem, more oraculi Horatius. WESS.

17. οὐ γὰρ τοι τῆς αὐτῆς γῆς εἶναι) Eamdem Cyri senten-
 tiam verbis diversis Plutarchus tradidit in Apophthegm.
 pag. 172. E. ubi Persas Cyrus cupientes ἀντὶ τῆς ἑαυτῶν, οὐσης
 ὀρεινῆς καὶ τραχείας, πιδιάδα καὶ μαλακὴν χώραν λαβεῖν, οὐκ εἰσ-
 σεν, εἰπὼν ὅτι καὶ τῶν φυτῶν τὰ σπέρματα καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ
 βίοι ταῖς χώραις συνεξομοιοῦνται. Temporis itaque Cyri Persas
 velut τραχείας χώρας ἐκγόνους laudat Plato de Legib. p. 695. A.
 cui hac in parte convenit cum Xenophonte Κυρ. Παιδ. VII.
 p. 117, 5. Dantur Cyri dicto plurima veterum simillima,
 partim collecta Th. Gatakerō ad M. Antonin. IV. 39., quo-
 rum nonnulla dederat et Andr. Dounaeus in Demosth. pag.
 131. Unius ponam verba Livii ex lib. XXIX. c. 25. Ferti-
 lissimus ager, eoque abundans omnium copia rerum est regio;
 et imbelles (quod plerumque in ubere agro evenit) barbari sunt.
 Herodoti Cyrus, Φιλίην inquiebat, ἐκ τῶν μαλακῶν χώρων μα-
 λακοὺς ἄνδρας γίνεσθαι. Herodotea non pauca Livius expressit
 imitando. VALCK.

AD LIBELLUM
DE VITA HOMERI
ADNOTATIONES WESSELINGII

QUIBUS NOSTRAE NONNULLAE ADSPERSAE.

{ *Quae vel huiusmodi uncis [] intercepta sunt, vel literâ S. in fine distincta, ea nos adiecimus: reliqua omnia WESSELINGIUM habent auctorem.*)

CAP. I. 1. ἩΡΟΔΟΤΟΣ ὁ Ἀλικαρνασσεύς) *Herodoto*, cuius *Musae* hactenus iucundissime versavimus, Ἐξηγήσιν hanc eruditissimi Viri *Io. Ger. Vossius*, *Tan. Faber*, *Th. Rykius*, *Io. Ionsius*, *Ez. Spanhemius*, *Steph. Berglerus*, aliique abiudicant; contra illi maximopere asserentes nituntur *Io. Alb. Fabricius*, *Ios. Barnesius*, *Bouherius*, quique eam ante hos decem annos Londini eleganter descriptam publicavit, *Io. Reinoldius*. Me, in partem cum sit eundum, priores trahunt. Dictionis sane tenor et filum vocabulaque complura Herodotea non sunt. Abest Ionismi perpetua suavitas, nec de sola scribarum culpa; quod *Berglerus* in Praefatione ad *Homeri Odysseam* bene docuit, atque Herodoti studiosos fugere non potest. Adsunt opiniones praeterea, Herodoteis valide pugnantes. Et quis veterum, qualium de *Homeri* origine, patria, fati, carminibusque commemorantium magna utique corona, *Herodoto* contribuit unquam? Non nescio, sollertissimum *Fabricium* in medium collocasse *Tatianum*, *Orat.* ad *Gracc.* c. 48. tradentem, περὶ τῆς ποιήσεως τοῦ Ὀμήρου, γένους τε αὐτοῦ, καὶ χρόνου, καὶ ὅν ἤκμασσε sedulo *Theagenem Rheginum*, *Stesimbrotum Thasium*, *Antimachum Colophonium*, *Herodotumque Halicarnassensem* investigasse. At quid *Tatianus* contra tam pertinax priscorum et aequalium scriptorum silentium? Immo verba eius, ubi penitius inspexeris, tantummodo requirunt, ut *Herodotus* de *Homeri* aetate et tempore, quo vixerit, commentatus fuerit; quod

eum in Euterpe c. 53. sedulo factitasse novimus. Primus, nisi valde fallor, *Vitam Homeri* obiter *Herodoto* attribuit *Stephanus Byzantinus*, tum *Suidas*, *Eustathius*, *Tzetzes*, omnes nimis seri. Laudant, fateor, suavem exordii huius simplicitatem et cum Clionis principio contendunt *Celeb. Fabricius* assecleaeque: sed aemulatio mera est, neque perfecta tamen. *Herodotus*, bene viri morem si tenéo, [lin. 2.] τὰδε ἀπηγήσατο, ἱστορήσας ἐπιξελθεῖν, quem et Vitae Auctor alibi amplectitur, maluisset. Ubi vero in Musis οὐ πολὺ φορτὸς, [quod hic, lin. 7.] homo fortune non amplae? Memini πολὺφορτὸν multa sarcina gravem, qualis Moschi πολὺφορτὸς ἀπὸνῃ: item ὀλκάδα μυριέφορτον *Libanii* T. II. p. 154. v. Si οὐ πολὺφορτὰ - - ἔχων optaveris ex manu scripto et naves intellexeris, nexus sermonis oberit. Ut ut est, libello addidi varietates scripturae ex *Codice Barocciano* a Cl. *Reinoldio* diligentissime excerptas, praeterea ex *Palatino Iungermanni* et *Amstelodamensi*. — Haec WESS.

Nos Varietatem Lectionis adiecimus ex *Cod. Reg. Paris. mmmxx*. ab eodem *Georgiade*, cui Musarum collationem debemus, nobiscum communicatam; quem codicem brevi nota Pg. insignivimus. Praeterea et alias huius libelli Editiones, et Editionem principem *Florentinam*, anno mccccclxxxviii. cum *Iliade* et *Odyssea* typis excusam, passim consului, earumque Lectiones, ubi operae pretium videbatur, enotavi. *Borheckii* quidem novationes, omnia ad Ionicae dialecti normam praeter librorum auctoritatem refingentis, negligendas duxi. De *Barnesii* editione, qui hunc libellum Homero suo praefixit, monendus est Lector, quas ille discrepantes lectiones *Henr. Stephano* tribuit, non *Stephani* esse, sed *Iungermanni*; qui eas, e *codice Palatino* excerptas, in ora sui *Herodoti* exhibuit, unde deinde in editione *Londinensi*, quae *Galei* nomen praefert, repetitae sunt. Caeterum, quamquam et in Graeco huius libelli exemplo, praeceuntibus codicibus mssis, nonnihil passim aut mutandum aut adliciendum censeam, et in Latina versione multa commodius efferrī potuerint; tamen et Graeca et Latina, qualia a *Wesselingio* edita sunt, nihil mutans, repraesentavi. Graecorum versuum, qui frequentes inserti sunt, versionem Latinam paullo commodiorem, soluta oratione comprehensam, dedit *Ernesti* in ed. *Homer.* Vol. V. p. 113

seqq. cum Adnotationibus haud spernendis, cum quibus conferenda Addenda, in fine eiusdem voluminis pag. 48. Quod ad quaestionem de *Auctore libelli* adtinet, perspecto *Wesselingii* iudicio adiciam duorum non minus magnorum Virorum auctoritatem. *Hemsterhusius*, ad *Thomam Mag.* voc. Ἐπίτεξ. p. 357. in mentionem auctoris huius libelli incidens, ait: *Herodotus, quicumque demum (non certe, ut quidem arbitror, Halicarnassensis) de Vita Homeri.* Apertius etiam *Valckenarius*, de eodem commentariolo loquens, (ad *Theocriti Adoniaz.* p. 247.) *Nugax libellus, ait, de Vita Homeri, sub Herodoti nomine vulgatus; sed, meâ quidem sententiâ, a Sophista quodam pauperculo scriptus ingenii exercendi caussâ.* Quorum illustrium Virorum in partes paucos hodie viros doctos esse puto qui non ultro concedant. S.

CAP. II. 11. ὁ δὲ Θησεύς ἦν) *Io. Meursium* vide, *Thes.* cap. 1. ac iunge ista *Isidori*, *Orig. lib. XV.* 1. *Theseus vero Smyrnam construxit, quae Homero poëtae patria existit, et Smyrna vocata est, quod eius campos Ermus fluvius secat; quae ridicula nominis inpositi ratio.*

CAP. III. 3. ἦδη ἐπίτοκος εὖσα) *Ionum est πᾶν ἱππασεῖ εὖσα;* *Musae primae* c. 108. et 111.

CAP. IV. 3. ὦν μονότροπος) *ἑὼν μονότροπος*, in quo multisque aliis dialecti forma spernitur. Bene *solitarius* interpreti. *Euripides Androm.* vs. 281. βετῆρά τ' ἀμὼ μὲν ὀτρύνον νεανίαν. Alibi asper et inmitis, σκληρὸς καὶ δυσπειθής in *Casauboni Animadv.* in *Athen.* lib. VI. 12. *WESS.* — *Animadv.* T. III. p. 466. nostrae editionis. Conf. *Ruhnck.* ad *Hymn.* in *Cer.* p. 35. Interpretationem istam, quum esset *solitarius*, ex margine *H. Steph.* recepit *Gronov.* ubi ille posuerat quum vitam solitariam degeret. Olim ex *Heresbachii* versione erat, quum citra uxorem viveret; ne id quidem male. S.

6. πολλῶν κοσμίῳ) πολλῶν κόσμῳ *Clar. de Pauw.* Praeferrem πολλῶν τῷ κοσμίῳ. *Sophocles Electr.* 873. τὸ κόσμῳ μεθίσα σὺν τάχει μολεῖν.

CAP. V. 11. ἐμπόριον γὰρ ἦν) *Prodigiosum urbis intra octodecim annos, nisi colonos in eam, habitata prius, Cumaei deduxerint, incrementum! In proximis αὐτόθεν* *Herodot.* T. VI. P. II.

Pavus maluit; [quod praefert noster cod. *Pg.*] alioqui αὐτόθι et ἐς αὐτὴν aptanda per redundantiam erunt.

CAP. VI. 9 seq. καταλύσας δὲ τὴν διδασκαλίαν) *Varius* in dictionis huius usu Scriptor videtur. Ludum literarium et sponte quidem desertum innuit; institutum vero, διδασκαλίην κατεσκευάσατο c. 16. At c. 24. διδασκαλεῖον κατασκευασάμενος. Aliis, qui *artem desinit*, simpliciter καταλύει: uti meretricula καταλύσαι θέλω in Poëtae fragmento apud *Stobaeum* Serm. VI. p. 80. et *Athenaeo* XIII. p. 581. c. *Lucilius*: πύκτης ὧν κατέλυσε Κλέμβροτες, *Anthol.* lib. II. pag. 187. et p. 190. etc.

CAP. VII. 5. καταλείπειν ὁ Μέντης) Fluctuat structura. Aut καταλείπει oportuerat, aut certe κατέλειπεν, neque doctiores latuit. Licebit credo de maritimo hoc itinere ex Hispaniae, Italiae, Epirique vicinia in Ioniam addubitare. *Herodoto* alia stabat sententia lib. I. 163. et VIII. 132.

12. ἐξιστοῦν καὶ πυθέσθαι) Copulam Codices adstruunt: ceteroqui de *Pavii* voluntate ἐξιστοῦν καὶ πυθέσθαι. Supra Scriptor, καὶ ἱστορεῖν ἐπυνθάνετο. *Herodotus* autem VII. 195. τοὺτους οἱ Ἕλληνες ἐξιστορήσαντες τὰ ἐβούλοντο πυθέσθαι ἀπὸ τῆς Ξέρξῳ στρατιῆς etc.

CAP. IX. 1. ἄπορος ἰὼν τοῦ βίου) *Summopere Ios Barnesium*, recusantem [in Append. ad *Odyss.* p. 88.] diditam latissime de *Homeri* paupertate famam, stupeo, et hunc tamen libellum, tanquam *Herodoti* foetum, amplexantem. [in *Prolegom.* ad *Homer.* pag. 1.] Insequens epigramma, cui talia adposuit, istiusmodi professionem redarguit, tum, ut plura silentio premam, ἰνδὲς γὰρ ἦν τῶν ἀναγκαίων cap. 16. Quanto satius fuerat auctoritatem huic commentario deminuere, quam *Herodotum* mendacis fabellae auctorem ferre!

8. Κύμην Ἐριώπιδα κόρην) Idem *Barnesius* Ἐρατώπιδα κόρην, contra tabulas. Haec autem ad *Neoteichenses* poeta accinens, quomodo recentem eorum urbem Κύμην Ἐριώπιδα κόρην adpellare potuit? Namque in Νέον τέχης omnia quadrare, eiusdem positio ad montem Sardenen et amnem *Hermum* manifesto declarat. Cultissime doctissimus de *Pauw*, Κύμης ἐριώπιδα κόρην, *Cumae* formosam filiam; quippe matris eius coloniam, quemadmodum *Massilia*, *Graium*

Alia apud *Paullinum Nolanum*, et *Tyrus* יִדוֹן נָבִי, *Alia* *Sidonis*, in summi divinique vatis *Esaiæ* c. xxiii, 12.

15. αἰτίοντα τυφλόν) Sic melius. Cetera quæ Codices liberali manu adspargunt, nec prava sunt, neque admodum necessaria, excepto *Barocc. μετέξω*, quod Ionum. *WESS.* — Sed quum peropportuna huic loco sint verba, a tribus codd. msstis oblata, non video cur ea damnemus. S.

CAP. X. 3. οἱ Νιοτιχεῖς) *Stephanus Byz.* Τὸ ἱστορικὸν Νιοτιχίτης, ὡς Χωλοτιχίτης ὡς Ἡρόδοτος ἐν Ὀμήρῳ βίβλ. Ergone eius hic tempore Νιοτιχίται? Non puto. Optime *L. Holstenius* mutila *Stephani* farsit, ὡς Χωλοτιχίτης καὶ Νιοτιχεύς, ὡς Ἡρόδοτος etc.

CAP. XI. 11. δεινόντων πενθερῶν αὐτοῦ) In ficto *Homeri* et *Hesiodi* Certamine τοῦ βασιλέως παῖδες, Ξάνθος καὶ Γόργος, παρακαλοῦσιν αὐτὸν ἐπίγραμμα ποιῆσαι: adeo sibi non constant fabulatores. Epigramma qui laudant, (laudant autem *Plato*, *Dio Chrysostomus*, *Longinus*, *Sextus Philosophus*,) auctorem eius *Homerum* non nominant. *Diogenes Laërt.* locuplete *Simonidis* testimonio vindicat *Cleobulo Lindio*: cui *Barnesius* frigida rescripsit, meliora *Bouherius Diss. Herodot.* c. 8. pag. 84., praecipue tamen libelli huius fide et auctoritate.

18. καὶ ποταμοὶ γὰρ ῥέωσιν) Haec manu exarati libri et priscorum plures non norunt. Addita a *Iungermanno*, sed versus modulum post habente, videntur. [Primus adiecit *H. Steph.* ut in *Var. Lect.* monui.] In *Diogene*, καὶ ποταμοὶ γὰρ ῥέωσιν. Apud alios καὶ ποταμοὶ πλῆθωσιν, *Barnesio* probante. [in *Append. ad Odysseam*, p. 89.] Sequor *Diogenem*.

CAP. XII. 10. καὶ αὐτοὶ παρήνεον) Ad aures ingrata accidunt ob vicina καὶ αὐτοὶ ἔφασαν: quam insuavitatem *Pavius* scribendo καὶ αὐτῷ παρήνεον inminutum ivit. Quo vero modo ἔλθων ἐπὶ τὸ βουλευθῆν excusabitur? *Βουλευθῆν* de senatoria dignitate dextre *H. Valesius* ad *Harpocrat.* p. 105. illustravit. Ubi quaeso βουλευθῆν pro curia et senatorum concessu in *Herodoto*?

CAP. XIII. [5. τῇ χερίῳ) Hoc vocab. quod alibi nusquam occurrit, nisi mox iterum cap. 14. atque inde apud *Suidam*, *Archilocho* vindicatum ivit *Abresch.* *Diluc.* *Thucyd.* p. 778. laudante *Iacobs* ad *Anthol.* Vol. I. p. 160.

Sed videndum, ne apud Stobaeum, qui illam Archilochi eclogam Serm. CIII. servavit, veram scripturam χρῆζων, quam ex coniectura Gesnerus commendaverat, firmet optimus codex Parisiensis, quem olim Brunckius cum Grotii Florilegio diligenter contulit. Certe in Brunckii collatione, quam ab illo mihi dono datam ob oculos habeo, ad verbum χρῆζων, quod Grotius in hac ecloga posuit pag. 437. nihil adnotatum video, licet alioquin multae manifestae etiam vitiosae lectiones ex illo codice ab eodem Brunckio adnotatae sint. S.]

CAP. XIV. 3. ὁ ἐπιστάτης) Ex officio admissionis, ὁ ἐπὶ τῇ τῆμῃ ταύτῃ καθιστάς, ut in senatum admitti cupidos duceret c. 12. Nota iterum mihi egregium vocabulorum novatorem, qui τὴν χρῆμιν et συμφεραίνειν ne recentissimae quidem Graeciae adprobare valuit.

9. ἦν ποτ' ἐπύργωσαν) Vexat ista Leo Allatius, de Patria Homeri c. 12. Quae enim erant illa γούνατα μητρὸς αἰδοῦντος, genua matris reverendae; in quibus Iuppiter ἀταλλι, nutriebat; quibus postea inconcinna sententia addit, ἦν ποτ' ἐπύργωσαν λαοὶ Φρίκωνος, quam populi Phriconis aedificaverunt. Sane, quid sibi velit Auctor, non capio: quid debuisset dicere, iam percipio. Hactenus ille. Vexatio cessabit fortasse leni medicina. Ἦν ποτ' ἐπύργωσαν, ubi olim condiderunt, formando. λαοὶ Φρίκωνος Cumani, ex Loerensium monte Phriciῶ, Φρικίῳ, (Poëta Φρίκωνα vocat,) prope Thermopylas, olim in Asiam progressi apud Strabonem XIII. p. 922. A. [pag. 621. A. ed. Casaub.] Consule L. Holstenium ad Stephani Byz. in Φρίκιον.

[18. ὅς σφιν etc.) „Hunc versum, ait Ernestius, (Homer. Vol. V. p. 115.) nec ipse intelligo, nec quisquam intelligat. Nec sine libris medela speranda.“ S.]

20. τλήσεται ἀκράαντα: Φέρον) Optime. ἀκράαντον versus modum iugulabat, quod Pavium Barnesiumque fugere non potuit. Praestat etiam prae vulgato δῆμον ἐς ἀλλοδαπῶν. Barnesiana inspicere ad Iliad. Ω'. 481.

CAP. XVI. 4. Ἰλιάδα τὴν ἐλάσσω) Iliadem, quae nostris in manibus, τὴν μεγάλην vocat c. 28. Huius frequentior appellatio Ἰλιάδος τῆς μικρᾶς. Fuerit-ne vero Homeri, atque eadem ac τὰ Κύπρια, magnum olim certamen. Herodotus Κύπρια ista Poëtae abiudicat lib. II. 117., itidem

alii. Egregiae hanc in rem observationes sunt *Th. Ryckii* in Dissertatione [adiecta *Holstenii* Notis ad *Steph. Byz.*] de Prim. Ital. Colon. c. 10. p. 446. et *Ti. Hemsterhusii* ad *Polluc.* X. 85.

8. τὴν τε Φωκαίδα) Si *Cl. Io. Alb. Fabricius* *Bibl. Gr.* lib. II. 2. scripserit, Φωκαῖς *Herodoto* c. 16., sive legendum Φωκαῖς ex *Ovidio* IV. ex *Ponto*, (quam illi coniecturam *Emimentiss. Cardinalis Quirini* criminatio *Primord. Corcyr.* c. 3. imputat) coniectando aberravit. Ego coniectionem istam adhuc quaero. De *Phaeacide Tuticani* praeclare *N. Hainsius* in lib. IV. Ep. ex *Ponto* XVI, 27.

CAP. XVII. 1. ἄνδρες Χίοι ἔμποροι) Erunt fortasse, quibus ἔμποροι arridebunt. Sed enim *Iungermannum* adi ad *Polluc.* VII. 7. commentantem. Sequens *Barocciani* ὠφίλημα κάρτα πολλόν, *Barnesius* ὠφίλημα καὶ κάρτα etc. *Reinoldius* ὠφίλημα κάρτα πολλόν καὶ ἱππικόν ordinant atque arguent. Equidem posteriori, modo accessione locus indigeret, calculus adponerem.

10. ἐπὶ ξύλου) Melius ἐπὶ ξύλον, uti c. 6. καταπαιγνύως ἐπὶ σῖτον. Vise *Cl. Valekenarii* scripta ad *Polymn.* c. 193.

CAP. XVIII. 2. τὴν αὐλὴν ἐπὶ τῷ πλοίῳ ἐπισημαίνου) *Herodoti* Musae dictionem aversantur. Praestabilius tamen est prae olim recepta. *Maximus Philosophus* περὶ Καταρχῶν. VI. 343. Ἡ καὶ ἐν τμήνει κρυφίῳ ποιούμενος αὐλὴν.

CAP. XIX. 2. Οὐδὲν ἦν ἀπόστολον) Aliis πλοῖον adiungere mos est. Confer *Clar. Ruhkenium* ad *Timaei* Lexic. p. 31. [p. 43. ed. sec.]

8. πτωχάσιν αἰθύισι) *Pavidi* mergi sunt, πτωχάδες, non utique πτωχάδες sive mendici. Consimilis in scriptione, sicuti *Klisterus* animadvertit, variatio in *Sophoclis Philoct.* vs. 1121. *WESS.* — Vide *Scholia Graeca* ad l. c. qui est vs. 1093. ed. *Brunck.* Fortasse vero utraque notione perinde et πτωχάς et πτωχός dicebatur: ab eodem fonte certe utrumque ducitur vocabulum. At πλωσίον, natabilibus, apud *Nostrum* corrigendum censuit *Ernesti*, probante *Brunckio*, qui simillimam medelam *Sophocli* adhibere non dubitavit. S.

10. μέτ' ἑπὶς) Ineptum nullique rei μέτρος. Belle *Pavivius*, *Barnesius*, *Reinoldius*que disiunxerunt, μέτ' ἑπὶς, μέτρα vicem verbi μέτροις fungente. *Klisteri* institutus ad *Su-*

dam labor nimius est et exorbitat. WESS. — Equidem, μέγ' ὅπως utique probans, voculam μέγ' ex μετά decurtatam, et pro μετά ταῦτα vel μετόπισθεν (quod ex glossa Suidas habet) accipiendam censeam. S.

15. Ἵμέας, ὃ ξένοι) Pedestri sermone ne *Homerus* loqueretur, fingere *Barnesio* libuit:

Ἵμέας, ὃ ξένοι, ἀνεμος λάθεν ἀντίος ἐλθών

ἀλλ' ἐμὲ νῦν διέκασθε, καὶ ὁ πλὺς ἔσσεται ὕμιν.

Quos ego versus illi redono. Vitae Auctori non illa fuit sapientia.

CAP. XX. 5 seq. ὃν δὴ μετεξέτεροι στρόβιλον) Prodit recentiorem aetatem Scriptor Ionica aemulatus. Prisci Graecorum pini fructum sive nucem constanter κῶνον, seriores στρόβιλον nuncuparunt. Testis isto in genere gravis Galenus Comment. IV. in Hippocrat. de Ration. Vict. Sect. 53. Ὁ μὲν γὰρ κόκκαλος ὑπ' αὐτοῦ λελεγμένος, οὐχ οὕτως, ἀλλὰ κῶνος μᾶλλον ὑπὸ τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων ὀνομάζεται, καθάπερ ὑπὸ τῶν νεωτέρων ἱατρῶν σχεδὸν ἀπάντων στρόβιλος. Et lib. II. de Aliment. Facult. c. 17. καλοῦσιν οἱ νῦν Ἕλληνες οὐ κῶνους, ἀλλὰ στρόβιλους αὐτούς. Quae quidem Galeni illustris Ez. Spanhemius Diss. VI. de Us. et Praest. Numism. pag. 309. significans, verissime adiunxit, ut vel inde, etsi non alia id arguerent, longe recentiorem, quam vulgo etiam creditur, existitisse liqueat Vitae illius (Homeri) Scriptorum etc. WESS. — Conf. Athenaeum lib. II. cap. 49. S.

12. τὰ δὲ Κεβρήνια) Legenda *Holstenii* observatio in *Steph. Byz.* Κεβρήνια. Quid fiet autem *Idaeis Dactylis*, ferri repertoriis, si conditis demum *Cebreniis* ferrum ex *Ida* monte erui coeptum fuerit? Puto ex *Ephoro*, quem de hac *Cumanorum* colonia scripsisse *Harpocratio* testatur, haec propagata.

CAP. XXI. 4. ἐπιδραμεν ὀτραλέως) Pavius, quo nitidior sermo procederet, ἐπιδραμῶν ὀτραλέως. Quem in modum si plura huius ἐξηγήσεως, male apta, concinnanda forent, quis finis? Ὀτραλέως Homeri sibi Scriptor habeat, Herodotus usurpare noluit.

*CAP. XXII. 4. Γλαῦκε πέπων, ἐπιών τὸ ἔπος) Maluit ob Codicem Lipsiensem Cl. Berglerus ἐπιών τῷ ἔπος τι ἐν φρεσὶ θήσω. Aliis alia placuerunt. Praeferrem ex *Suida*, praeclare a *Küstero* adiuto, Γλαῦκε, βοτῶν ἐπιόπτα, ἔπος τὸδ'*

ἐν φρεσὶ θήσω. [Recepit hoc Ern.] Erat enim *Glaucus* caprarum custos. *Barnesius* non dissentit.

CAP. XXIII. 6. πλησίον τοῦ χωρίου τούτου) *Pavius* πλησίον τοῦ Χίου τοῦτο, quod *Bolissus* haud procul Chio; me invito et minime laudante. Χωρίον praedium est; ubi *Glaucus* pecudum custodiae invigilabat.

11. καὶ τοὺς ἀναπήρους δεχομένου) *Coecos*, qualis *Homerus*. Atqui veteribus ἀνάπηρος plerumque ὁ πᾶν τὸ σῶμα πεπηρωμένος in *Pollucis* II. 61. Multa *Io. Iac. Wetstenius* de voce ad *S. Lucae* *Euang.* c. xiv, 13.

CAP. XXIV. 7 seq. παῖδες ἐν ἡλικίᾳ) *Pueri* admodum et plane *impueres*; quos prisca Graecia τοὺς τῆς ἡλικίας ἐντὸς γεγονότας dictitabat: namque οἱ ἐν ἡλικίᾳ adulti sunt atque in aetate στρατευσίμῳ, de iusta *Taylorii* doctrina ad *Lysiae* ἐπιστάφ. p. 55.

[10. καὶ Ἐπικυλίδας) Duorum poematum titulos, καὶ Φαρμακίην, καὶ Ἑπταπακτικὴν, quos h. l. ante καὶ Ἐπικυλ. insertos habet noster optimus *Codex Parisiensis*, eosdem in suo exemplo huius libelli repererat *Suidas*, quem vide in voc. Ὀμηρος, T. II. pag. 686. ed. Küst. ubi quidem alterius titulum Ἑπταπάκτιον dant hodie *Suidae* libri: quo de poematio consulendi *Fabric.* et *Harles.* in *Bibl. Graec.* lib. II. c. 2. §. xxiv. n°. 10. et 11. S.]

11. ἐνταῦθα ἐποίησε παρὰ τῷ Χίῳ) Paria his *Ephorus* apud *Ethnicographum* in *Βολισσός*. Non nunc attingo τὰ Παίγνια, quae dicuntur, *Homeri*. Abunde sollers *Cl. Io. Alb. Fabricii* (*Bibl. Gr.* II. 2.) diligentia cupidis satisfaciet. At enim socors *Scriptoris* negligentia ac taciturnitas est tangenda. Dubitabat *Herodotus*, essent-ne Ἐπίγονοι *Homeri* poëtae? Ἔστι δὲ καὶ Ὀμήρῳ ἐν Ἑπιδόμοις, εἰ δὴ τῷ ἔοντι γε Ὀμηρος ταῦτα τὰ ἔπεα ἐποίησε: lib. IV. 52. Homo noster, si vir et bonae fuisset fidei, dubitationem istam amputare litemque dirimere in Ἐκκλήσει rerum et poematum *Homeri*, occasione praesertim oblata ultro, debuerat.

CAP. XXVI. 14. Φημί, ὅς δὴ πολλόν) Prae vulgato hoc arrisit. Unde versum autem Vitae auctor mutatus fuerit, non dixero. Magis *Io. Barnesium* demiror, *Homero* *Odyss.* A'. 154. inculcantem, tanquam genuinum, sed reapse nexum conturbantem. Cur porro καὶ πάλιν, cum versus iste praescriptis artissime adhaereat?

CAP. XXVII. 3. καὶ οἰκίαν δὲ ἐν τῇ Χίῳ) Videntur absolute posita. Quis vero proxima [CAP. XXVIII. lin. 3. et 14.] laudibus feret, ἐμποιεῖ ἐς τὴν ποίησιν, ἐς μὲν Ἰλιάδα τὴν μεγάλην, tum ἐν Νεῶν καταλόγῳ? Censuit-ne lectores ignoraturos, Νεῶν κατάλογον partem Iliados absolvere? Prudentius et simplicius post pauca, Σαλαμινίους ἐν Νεῶν καταλόγῳ ἔταξεν. Herodotus semel duntaxat, neque absque disputatione ad eum modum, ἐπιμένονται δὲ αὐτοῦ ἐν Διομήδεος ἀρρεσίῃ: lib. II. 116., ubi Cl. Valckenarius.

CAP. XXVIII. 11. τῶν αὐτ' ἡγεμόνευ' υἱὸς) Reinholdius ἡγεμόνευεν Barocciani et priscorum editorum excellentius degernit. Receptum servo, quod et in Poëta.

17. στήσι δ' ἀγῶν) Solonis commento, ut Salaminem civibus suis in nobili litē cum Megarensibus super insulae possessione vindicaret, versum παρεμβεβλημένον haud pauci prodiderunt, neque adeo Homereum esse. Rem declarant Clarkii notae ad Iliad. β'. 557. et L. Küsteri Histor. Crit. Homeri p. 104.

21. καὶ εὐρυχόρους ἐς Ἀθήνας) Haud reminiscor, qua ex ἰαδῶσι ista fluxerint. Nostra aliter, nihil varietatis Eustathio adferente, Odyss. η'. 81. In vicinis, Creophyli Samii, quem Homeri amicū et hospitem Callimachi epigramma celebrat, expectasses mentionem. Videndus Strabo est lib. XIV. p. 946. A. [p. 638. D. ed. Cas.] WESS. — Quod in Var. Lect. ait Wesselingius, ἐς deesse Heresbachio; usus ille erat (ut ex eiusdem Praefat. ad Herodot. intellexi) editione Latina Herodoti, quae anno 1537. prodiiit. Est vero mihi ad manus editio Paris. 1528, in qua legitur hoc loco ἐς, ut in ed. Flor. et in aliis omnibus edd. et msstis. Nempe in utraque istarum editionum, latine conversis versibus adiecti sunt graeci.

[CAP. XXX. 1. Κουροτρόφῳ) Κουροτρόφον Apollinem interpretatus est Ernesti. Rectius, puto, Deae, non Dei cognomen h. l. intelligetur. Nota est Κουροτρόφος Γῆ, Alma Tellus: estque et Cereris et Dianae cognomen. Spanhemius (in Notis ad Callim. H. in Delum vs. 2.) Venerem hoc nomine in versiculis, qui mox adponuntur, invocari censuit: cui Clarkius suffragatus est. Larcherus cum Alex. Politō eandem deam intelligit; quam Lucinam Romani appellarunt. S.]

4. ἐς θυμόν τε ἔβαλε τὸ ἥδην) Non improbo. *Herodotus* ἐς θυμόν ἔβαλετο mavult lib. VII. 51. VIII. 68. etc.

11. ὧν ὥρη μὲν ἀπάμβλυνται) Ita verius, nisi ἀπήμβλυνται praeponatur. Pristinum syllabae penultimaе modulὺς recusat. *Suidae* vero et *Eustathii* ὧν οὐραί, quorum caudae salaces, διττογραφίαν sistunt; sicuti ὧν ἰσχυρός, uti *Athenaei* *Codices*, glossam. Fuisse olim, qui *Sophoclis*, admodum senis, epigramma perhiberent, esse tamen ἐκ τῶν εἰς Ὅμηρον ἀναφερομένων, ex eodem *Athenaeo* discimus.

CAP. XXXI. 6. ἴπποι δ' ἐν πυδίῳ) Minime absurdum in *Certam*. *Homeri* et *Hesiodi*, ἴπποι δ' αὐτῷ πεδίου κόσμος. Statim αἶνον αἰέξει ex schedis adscivi. Par *Barnesii* institutum.

[9. Post illum versum,

Αἰθόμενον δὲ πυρὸς γεραῶντερος οἶνος ἰδίσθαι:

Barnesius ex *Certam*. *Hom.* et *Hesiod.* hunc adiciendum putavit,

ἡματι χειμῆρι, ὅποταν νίῃσι Κρονίων.

At apud fabulatorem nostrum nunc non de hyeme agitur, sed de epulo; nec frigebat *Homerus*, sed esuriebat. Itaque domum laudat in qua est mensa bene instructa, laetasque celebrat epulas; et hunc dixit ignem in domo ascensum. Est enim τὸ πῦρ, εὐωχίας σημεῖον: unde tenues parcaequae epulae, ἀκαπνιο dicebantur θυσίαι: et parasitus *Diphili* comici (apud *Athenaeum* VI. p. 236. c.) epularum, quas captat, lautiliem ex fumo metitur quem e camino copiose surgentem conspiciat. Conf. quae et a *Casaubono* et a nobis ad eundem *Athenaei* lib. I. p. 8. e. adnotata sunt. S.]

CAP. XXXII. 3. κερδμου λεπτοῦ) Tantum-ne in camino minutae fictiles ollae? Non arbitror, neque ut putem, sequens carmen patitur. An ergo ex *Poëtae* illa inprecatione, Πάντ' ἐντοσθ' αὐτῆς κεραμήϊα λεπτά ποιῶντες? Fieri potuit. Carminis titulus infra *Καμινός* est; in *Polluce*, qui incerti auctoris sed *Hesiodo* contributum monuit, *Καρμεις*. Docte isthic *Hemsterhusius*.

10. εἰ δὲ μελανθεῖεν) *Interpres Suidae* μαρῶνθιεν sequitur, non bene. Μαράνισθαι vasis fictilibus, in fornace excoquendis, vix convenit. Μελανθεῖεν, nigrescant, ferri poterit; quanquam commodius ex *Polluce* κεραμθεῖεν, absolvantur probe. [παρανθεῖεν coniectaverat *Ruhnck.* suffragante *Ern.*] In sequentibus variae doctorum fluctuationes. *Portus* μάλ'

ὑγρὰ ad *Suidam*, quorsum Latina vergunt: *Barnesius*, levi sed audace mutatione, καλ' εὖρω. In vulgato acquiescunt, in versione discordes, omnia sacra admodum vasa, *Reinoldius*; omnia eximia vasa, *Pavius*. Equidem πάντα κἀναστρα *Pollucis* unice laudo. Κἀναστρα, quae docta *Hemsterhusii* ad *Pollucem* observatio, et ex vimine plectebantur, et vasa erant fictilia, forte ad canistrorum formam. Nihil certe his aptius. *WESS.* — κἀναστρα recepit *Ern. S.*

13. ἡμῖν δὲ δὴ ὥς σφι νοῆται) *Suidae* ὥς σφιν αἰῶσαι *Barnesio*, tanquam modestum summi Poëtae votum, arrisit. In edito intelligi cum *Reinoldio* εἶη, vel ἔστω, vel δὲς, aut istiusmodi aliud, poterit.

16. Σύντριβ' ὁμῶς etc.) Fornacis turbatores turbas etiamnum cient. Posset *Suidae* συντρίβαι Σμάραγον, sine causa in συντρίβειν a *Barnesio* [in Append. ad *Odyss.* p. 94.] conversum, placere; ni ὁμῶς, cui constans in schedis sedes, officeret. *Pavii* acumen Σύντριβ' ὁμῶς, ficto, uti Σμαράγου et Ἀσβέρου, titulo, ex Σύντρίβ' procudit, obtritulum videlicet vasa fictilia; adprime, me quidem arbitro, eleganter. [Eodem modo interpretatus est *Ern.*] Idem, sicuti his paene absolutis animadverto, in mente *Peregrini Allii* fuit, primi omnium Ἐξηγήσεως huius interpretis; neque dissentit *Clar. Alexander Politus*, cuius nitida *Libelli* versio *Eustathii* in *Homer. Commentario* T. II. praefixa cernitur. Ἀσβέρον *Barnesius* (quandoquidem inter Centauros, ab *Hercule* caesos, *Asbolus*) Ἀσβολον audacter, ut lenissime dicam, fingit. Ex σβέω, σβέσω, non inconmode Ἀσβέρος gignitur. *Suidae* Σαβάκην repudiant scripti Codices, ἡδὲ γ' Ἀβακτον representantes: id vero cognomentum ex βάζω, ad figulorum ex fornacis incendio stuporem, cum verbum proloqui nullum possent, indicandum, *Reinoldius* derivavit. In re valde obscura detestabilem infelicitate malle. *Hesychius*, Ἀβακτον καὶ Ἀβυκτον, τὸ μὴ μακαριστόν. *Cyrelli Glossae* mss. Ἀβακτον, τὸ μὴ μακαριστόν. Iunge *Adnotationes* *Hesychianas* *Clarissimi* et amicissimi *Io. Alberti*; cuius, dum haec scribo, mortem tristis accipio, ac vehementer, uti par est, doleo, lugebuntque boni omnes, iacturae ingentis memores, quam litterae et solidior et sine fuce *Theologia* faciunt.

19. Πέρε πύρ' αἰθουσάν) Perplacet *Barnesii* emendatio.

Portus [in Lex. Ion. voc. Πείθε.] aequè eleganter, πρῆθε πύρ' αἶθουσαν, ure igne atrium, laudante Alex. Polito. Fuit et in correctione docti viri Πείκε πύρ' αἶθουσαν, facili ex πείθε metamorphosi. At ubi πείκειν de igne? WESS.— Quod, pro olim vulgato Πείκε, ex Suida Σείλαι citatur, id operarum errore accidit, ex edit. Aemil. Porti in Küsterianam propagato. Στείλαι habet Suidae editio princeps Mediolanensis, neque aliter ed. Frobeniana quae ex Aldina expressa est. S.

28. τύπτοιεν τὰδε ἔργα) Ad Suidam πίπτοιεν L. Küsterus, mala caussa. Advocantur ad vasorum perniciem Centauri; neque incongruens τύπτοι δὲ κάμινον, nempe Chiron ipse. Habet tamen πίπτοι δὲ κάμινος suos sibi patronos, neque malos. [Hanc lectionem cum H. Steph. exhibens Iungermanus, nihil quidem varietatis e ms. Palat. adnotavit: sed nimirum ad totum hoc poemation lectiones illius codicis adnotare ille neglexit.] Consequentia, περὶ τούτου πᾶν τὸ πρόσωπον φλεχθείη, Poëtae diris respondent. Voluit τούτου πᾶν τὸ πρόσωπον περιφλεχθείη. Barnesius imprudenter περὶ τούτου πᾶν.

CAP. XXXIII. 7. δὲ μέγα μὲν δύναται) Accusantur ταυτολογίας, propter vicina ἀνδρὲς μέγα δυναμένοιο a Küstero ad Suidam. Absolvunt alii; et facile queunt excusari. Suidae αὐτεῖ alia venit aut ex ἐκδόσει aut correctione; neque, in αὐχμῇ uti ahiret, opus erat.

11. κυρβαίη δ' αἰεὶ) Suidas Κυρβαίη. Neutrum obvium aut in aperto. Succurrebat Barnesii explicatio, ὅτι Κύρβων δίκην ἦν τετράγωνος; maza ista, sed arcessita et arbitraria. Placuit Cl. Polito aut Κυρβαίη, a Cyrba, urbe Pamphylicae apud Stephanum, ob mazarum istius loci praestantiam, qua de nemo: aut ἐκταίη, ut grandis sit maza, sex choenicum, opinione fallace admodum. Ingeniosior Clar. de Pauw ex Suidae vestigiis, Πῦρ καίη δ' αἰεὶ, κατὰ δόρυ εἴρη μάζα, Semper luculentus sit focus, atque ad coenam maza veniat. Quae quidem, si non vera, vulgatum longissime exsuperat elegantia. Poterit et εἴρει, scriptis volentibus, manere, ut σπονδειῶν sit versus. WESS. — Consuluisse iuvabit quae ad istum versum Ernestius (p. 123.) adnotavit. Apud Suidam post eundem legitur versus huiusmodi:

πῦρ μὲν κυρβαίη εὐώπιδι σπασαμένοισαν. S.

12. κατὰ διφράδα) κατὰ δίφρακα auctoritate Hesychii

(Δίφραξ, θρόνος γυναικίος) Barnesius; favente quodammodo, ubi corrigatur, Suida. Nimium sane δίφρων επιβήσεται Kibsteri abit, etsi belle idem de Graecorum prisca consuetudine ex Grammatici Ζεύγος ἡμιονικόν.

14. ἐπ' ἡλέκτρῳ βεβαυῖα) Interpretis, Haec premat electrum pedibus, velut inconcinna, vir egregius Io. Matth. Gesnerus Comment. Societ. Reg. Gotting. T. III. p. 85. repudiavit: *sedentem enim in sella matronam et telam detextentem* describi, idque βαίνειν saepiuscule dici; verissime, adfirmantque proxime iuncta.

18. Εἰ μὲν τι δώσεις) Sudores Pavii, Barnesii, aliorumque, ut Heroico pede versus progredierentur, quid' memorem? Iambi puri sunt, atque a praecedentibus, uti factum cernis, Valckenario primo omnium monstratore ad Herodoti VII. 62. p. 646., seiungendi. [Apud Athen. VIII. p. 360. c. in cantilena hirundinaria habes, Εἰ μὲν τι δώσεις· εἰ δὲ μὴ, οὐκ ἴαστομεν.] Quae mox ὅτε ἀγείροιν ἐν τῇ ἐορτῇ, ex bonis Graecis mala Latina Heresbachius fecerat; emendavit [Gronov.] novissimus editor. Lege Ampl. Gisb. Cuperi Observ. III. 4.

CAP. XXXIV. 5. ἄρξασθαι μαλακῶς ἔχειν) Plura Herodoteo sermoni pugnantia, ac male concinnata, ne nimium Criticus Grammaticusque censeret, illibata transmissi. Enimvero ubi μαλακῶς ἔχειν de graviter aegrotante? et μαλακία morbus lethalis? In mollibus, effeminatis, et animi mollitie talia apud seculum prius: recentiores aliter, etiam in gravi aegrotatione, sed parce. Nusquam Herodotus. Confer Eustath. in Homer. p. 1592, 22. WESS. — Eustathii locus, quem respexit Vir doctus, est pag. 1594. ed. Rom. ad Od. θ'. p. 305, 29 seq. ed. Bas. S.

CAP. XXXVI. 4. ἐπ' ἀκτῆς ἐτάφη) Gemina his Strabo, quamquam ex rumore, lib. X. p. 741. B. [p. 484. c. ed. Cas.] Denuo manum iniicit ac moratur in διαλογῇ ἐγγίνετο, [lin. 5 seq.] pro quo Barnesius, non molliens, sed sermonem asperaus, in διαλλογῇ, de colloquii usu; et ἥτις πόλις ἐξεπεπτώκει, poësis publicata fuit. Magno mercabor, ubi ea Herodoto asserentur.

CAP. XXXVII. 4. τῶν νομίμων, τῶν παρὰ τοῖς ἀνδράσι) Prave labuntur et turbide fluunt. Ne balhutiret Scriptor, τὰ νόμιμα, τὰ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις etc. Pavius; qualia iure exspectasses. Reinoldius autem: *ellipsis est vel prae-*

positionis *ix*, vel nominis *τινός*. Iam quoniam suspicio libera est cuivis, suspicor iterum, ex Ephoro, qui Homerum Aeolensibus suis magno conatu vindicavit, testificante praeter alios *Plutarcho*, haec adscita videri.

15. Ἐν ταύταις ὑπὲρ ὁσούος) Veritati conveniunt. Validae vero sint, ad Poëtam Smyrnaeis et Aeolensibus asserendum, res est diversior. *Leo Allatius*, Chii suae studiosissimus, callide infitiatur, rationibus in speciem non insulsis depugnans, *Dissert. de Patr. Homeri c. 7*.

CAP. XXXVIII. 8. καὶ Φρικῶντις) *Herodoto*, sicuti oportebat, Φρικωνίς lib. I. 149. Eadem et vicina *Larissa Straboni Φρικωνίς*, lib. XIII. pag. 922. n. [pag. 621 extr. et seq. ed. Casaub.] Ex *Tzetze* quidem in *Hesiodum* pag. 143. ed. Heins. *L. Holstenius* ad *Steph. Byz.* advocavit Κύμην, τὴν νῦν Φρικῶτιδα καλουμένην, verissimeque Φρικωνίδα rescripsit. *Tzetzes* ipse *Commentarii* principio, καλεῖται δὲ νῦν Φρικωνίς. Idem et hic redire debet, aut Φρικωνίτης, quod in *Ethnicographi Κύμη*.

11. ἔτεά ἐστιν ἑξακόσια) Sententiam *Herodoti* de tempore, quo fuerit *Homerus* lib. II. 53., haec arietant validissime. Pugnam sedare illustr. *Scaliger* ad *Eusebii Chron. Ann. MDXLVIII.* pag. 102. scribendo ἔτεά ἐστι τετρακόσια εἴκοσι δύο, anni quadringenti viginti duo sunt, adnixus est. Quadrat ita numerorum ratio. Considera vero, quid consequi necesse sit. *Homerus* primam lucem anno ab *Ilii* clade *clxviii.* adspexit: inde ad *Xerxis* in *Graecos* expeditionem anni, si stabilis correctio manserit, *ccccxii.* Itaque rex *Persa* anno ab eversa *Troia* *dx.* in *Graecos* movit: movit autem sub initium *Olympiadis lxxv.* Ergo prima *Olympias Ilii* ἀλώσει annis *ccxcvi.* posterior est. Atqui urbis eius excidium de *Apollodori*, *Eratosthenis* et aliorum calculis in *D. Petavii Doct. Temp. IX. 29.* annis ferme *ccccviii.* primam *Olympiadem* antevertit: neque istud *Vir maximus*, ad inconmoda emendationis parum attentus, negavit. Durent proinde illi annorum numeri; nec termini, a *Scriptore* constituti, moveantur. Quam quoque in partem, aliis motus caussis, *Ampel. Bouhærius Diss. Herodot. c. xi.* concessit; verum talia machinatus, unde *Herodoto*, quod monitum alias, illata vis fuit. Quid vero, inquires, *Vitae Auctore*, si annis *sexcentis et viginti*

334 ADNOTAT. AD VITAM HOMERI.

duobus auctoritas adsit, fiet? Quid aliud? Quam temporum rationes ab Illo cverso ad Xerxis transitum in Græciam aliter, ac prisci solebant Chronologi, iniisse eum, et ab *Herodoto* in Homeri signanda ætate vehementer discrepare, neque adeo, quod et aliunde adparuit, eundem videri ac Musarum iucundissimarum parentem. Atque hæc hactenus. Plura hunc in Scriptorem minatur doctissimus iuuenis *A. Kluitius*.

FINIS ADNOTATIONUM
AD LIBELLUM DE VITA HOMERI.

GLOSSAE HERODOTEAE

SIVE

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΩΝ ΗΡΟΔΟΤΕΙΩΝ ΛΕΞΕΩΝ.

*Ex Codice Bibliothecae S. Germani**cum PETRI WESSELINGII Adnotationibus.*

Cum Herodoti Musae [sic praefatus est WESSELINGIUS] alio sermone ac reliqui Graecorum fabulentur, non illi sollers Grammaticorum cura ad explanandum defuit. Suidas meminit Τρυμνημάτων εἰς Ἡρόδοτον Sallustii Sophistae et Heronis Attici Rhetoris, argumenti, uti suspicor, critici et historici. Philemonem Grammaticum in Συμμίκτοις non dissimilem instituisse operam, Porphyrio Quaest. Homer. VIII. haud temere credimus. Apollonii, itidem Grammatici, Ἐξηγήσεις γλωσσῶν Ἡρόδοτου indicavit et exscripsit Etymologus in Κωφός et Σοφιστής. Quae quidem ad nostram si devenissent aetatem, flocci non facerem Ἡρόδοτου Λέξεις, ob oculos hic positas; quippe ieiunas, saepissime alienas, et non nunquam insulas et absurdas. Memorantur in indice legati Antonii Eparchi T. I. Var. Sacr. pag. 528. Steph. Monachii Λέξεις Ἡρόδοτου ἱστορικαί, quas a nostris diversas dicere non audeo. Primus hoc Lexicon ex codice Goldasti vulgavit G. Iungermannus, digestum κατὰ στοιχείων sive litterarum ordinem, cuiusmodi exempla ex locupletissima Francorum regis bibliotheca et monasterii S. Remigii inter manus sunt. At aliud vir egregius Montefalconius ostentavit Biblioth. Coislin. p. 484., descriptum nulla litterarum primorum serie, sed secundum Librorum, in quorum olim marginibus istae glossae, numerum. Ex oris enim Codicum res clamat excerptas esse, et Schedae ostendunt Eminent. Cardinalis Passionei. Nactus illud

ipsum sum Cl. Capperonerii humanissima opera ex Biblioth. S. Germani, in quam Coislinianam migrasse notum est; dignumque censui hoc loco, tum quod in priore, ex codice Goldasti, voces ab aliis inperite avulsae cernantur, tum quoniam locupletius adparuerit, et Suidae Hesychioque plerumque conveniat: nam uterque, ille praecipue, simile Λεξικόν usurparunt; neque eius usum recusavit Timaeus in suo Platónico, nedum praeter ceteros omnes G. Corinthus, sed saepe turpis socordiae reus. Non libet, nisi ubi quatuorviri in alia eunt, eos operose ad partes vocare. Sectiones librorum, ad quas scholia pertinere videntur, ut quaerendi labor amputaretur, adscripsi.

Haec WESSELIUS. Nobis, quoniam et in *Var. Lect.* et in *Adnotationibus* subinde ad *Glossas* hasce *Herodoteas* (quas ille *Adpendici* ad suum *Herodotum* p. 178. et seqq. inseruit) provocatur, easdem hoc loco *Adnotationibus* ad *Scriptorem Nostrum* continuo subiicere visum est. Quod autem ait idem Vir doctissimus, primum *Iungermanum* hoc *Lexicon*, κατὰ στοιχείον digestum, ex codice Goldasti vulgasse; id quidem, re paulo curatius investigata, sic se habere cognovi. Prolegomenis ad *Herodotum* suum anno MDCVIII. editum *Iungermannus* (sive, ut ipse nomen suum latine scribere consueverat, *Iungermanus*) *Glossas* istas pag. 35. et seq. hoc titulo inscriptas inseruit, ΑΕΞΙΚΟΝ ΤΩΝ ἩΡΟΔΟΤΕΙΩΝ ΛΕΞΕΩΝ. Ex ms. Codice Melchioris Haiminsfeldii Goldasti. Quas glossas postquam Th. Galeus in Londinensi *Herodoti* editione multis aliis ex Galeno, Hesychio et Gregorio Corinthio congestis auxit et locupletavit; rursus solas easdem prorsus, quas olim *Iungermanus*, eodemque titulo inscriptas *Gronovius* in suo *Herodoto* pag. 745 seq. repetendas curavit. De eisdem *Glossis* idem *Iungermanus* in Praefatione ad *Herodotum* haec scripsit: „Nos adiecimus *Lexicon*, uti quidem titulus praescribitur, vel potius, ut mihi videtur, *Glossas* notabiliorum in *Herodoto vocabulorum*. Misit id ad nos, ita transscriptum, quo exemplo edimus, vir nob. et cl. Melch. Haiminsfeldius Goldastus. Quod coniecturae de quibusdam incidit obiter, ad oram posui.“ Ex quo adparet, persuasum quidem fuisse *Iungermanum*, se primum omnium has glossas publici iuris fecisse. At, verum si

quæris, sunt eadem ipsæ, quas iam anno MDLXIV. *Henr. Stephanus* in Dictionario Medico post *Erotiani* et *Galenii* Expositiones dictionum *Hippocratis*, p. 105 - 109. eodem titulo inscriptas, Λεξικὸν τῶν Ἡροδοτείων λέξεων, ediderat; quas porro easdem *Barth. Eustachius* *Erotiani* et *Galenii* Glossariis, anno MDLXVI. a se editis, adiecerat latina versione illustratas. Nec vero potest ovum ovo esse similius, quam sunt Glossæ a *Iungermano* editæ illis, quas primus *Stephanus* in lucem emiserat: ita quidem, ut eadem prorsus fortuitæ halucinationes in utroque pariter exemplo reperiantur; veluti, ἀντίξον pro ἀντίξον, ἀφιδίας pro ἀμφιδίας, (qui quidem error iam olim quoque in *Gregorii* libellum de Dial. ion. §. 123. est propagatus;) ἀποφρην pro ἀποφρην, ἀχαιρεσίη pro ἀρχαιρεσίη, similiaque alia; quæ quo pacto corrigenda viderentur, perspecte *Iungermanus* in margine suæ editionis docuit; cuius notulas *Gronovius* etiam in inferiore sui exempli ora adposuit. Paulo post operam ab *Henr. Stephano* libello huic præstitam, *Barth. Eustachius* easdem glossas, quasi ad *Hippocratem* spectantes et ab *Herodoto* quodam congestas, *Erotiani* et *Galenii* glossariis *Hippocrateis*, Venet. MDLXVI. editis, ita adiunxit, ut Græcis vocabulis, omissa interpretatione græca, latinam adiceret interpretationem: unde dein easdem *Hier. Mercurialis* in Adpendice sui *Hippocratis* repetiit, hoc titulo insignitas: *Herodoti Dictionarium vocum Hippocratis*.

Haec ante *Iungermanum* gesta sicut notitiam huius viri effugerunt, sic posteriores *Hippocratis* Editores latuisse videtur opera huic libello ab eodem *Iungermano* præstita, iudiciumque prudentissimum quod ille de hoc Lexico, ut vulgo inscribatur, tulerat. Nam et in insigni editione *Hippocratis* Genevensi, quæ anno M. DC. LVII. prodiiit, libellus hic in Prolegomenis post *Erotiani* et *Galenii* glossaria, quasi et ipse ad Medicæ artis patrem spectaret, exhibetur, ex *Henr. Stephani* exemplo repetitus: et in splendida *Charteriana* *Hippocratis* et *Galenii* editione, Parisiis anno M. DC. LXXIX. in lucem emissâ, T. II. p. 140 - 144. græca *Henr. Stephani* cum *Eustachii* latinis ita repetita sunt, ut non erubuerit Editor titulum præfigere huiusmodi: Ἡροδοτοῦ Λεξικὸν τῶν παρ' Ἱπποκράτους λέξεων τινῶν. *Herodoti*
Herodot. T. VI. P. II. Y

Dictionarium quarundam dictionum Hippocratis. Atque in hae Parisiensi editione, paululum quidem mutata est vocabulorum series, ut non modo (quemadmodum in Stephani exemplo) secundum literarum initialium ordinem collocata sint, sed etiam secundum legitimam illarum literarum seriem quae in quoque vocabulo primam literam sequuntur; hoc modo: ἄβρις, ἄβρος, ἀγλαρίων, αἰγίς, etc. Caeterum et in hac et in Genevensi, quam dixi, editione eadem vitiosae voces, quas Stephani exhibebat exemplum, ἀφιδίας, ἀποφρήν, ἀχαίρισι etc. fideliter repetuntur, nulla mentione facta verae scripturae ab Iungermano commendatae. Denique, recentiori etiam memoria, Lipsiae anno M. DCC. LXXX. Franzius Erotiani et Galeni Glossariis rursus easdem hasce Glossas, quasi *Herodoti cuiusdam Dictionarium vocum Hippocratis*, ita adiunxit, ut non modo Iungermani, sed et Wesselingii operam illis praestitam perinde ignorasse videatur: nam eis quidem vocabulis, de quibus vel H. Stephanus vel Camerarius in Prolegomenis ad Herodotum aliquid commentati erant, horum Virorum adnotationes subiecit; reliqua vero, et in his eadem ipsa quae foede corrupta legebantur, prorsus intacta reliquit, ne ullā quidem notulā adiectā.

Ita quum ex uno eodemque exemplo, eoque passim corrupto admodum, ductae sint omnes, quas adhuc commemoravi, *Editiones harum Glossarum secundum literarum seriem digestarum*; operae pretium facturum videtur si quis illas cum alio vetere exemplo, quod emendatius scriptum sit, voluerit conferre. Et fuerat olim tale exemplum optimo nostro Codici F. adiectum, eadem antiqua manu, qua ipsi novem Herodoti libri, descriptum: sed de illo, quod vehementer doleo, nonnisi minuta pars superest, folio verso, quo finis nonae Musae continetur, inscripta; et haec ipsa pars nonnihil etiam defecta, quum eiusdem folii pars vel lacera sit vel vetustate detrita. Quae supersunt, haec cum H. Stephani exemplo et cum Glossis secundum Musarum seriem a Wesselingio editis contuli: et, quid intersit, hoc loco adponendum duxi. Titulus nec adest, nec adfuerat olim ullus. Prima glossa, Ἀνέλη· χερση: quia ibi lacerum folium, non comparet. Proxima est Ἀνδρῶν· μέγας οἶκος ἀνδρῶν: quae abest H. Stephano, habet

autem eandem *Wess.* ex lib. I. 34. omissa tamen voce ἀνδρῶν. In gl. Ἀναξυρίδας ex I. 71. desunt (ut apud *Stephanum*) verba ἢ τὰ νῦν βρακία λεγόμενα, quae habet *Wess.* Succedit Αὐλός εἶδος ἀκολάστου σχήματος: quae glossa, ex vetere aliquo scholio tumultuarie et imperite excerp-
pta, spectare mihi videbatur ad lascivam Hippoclidæ sal-
tationem, *Herod.* VI. 129. ubi etiam pro vulgato σχημάτων
lin. 14. codex *Arch.* ex simili scholio ὀρχήματα σχημάτων
legit. Merito vero ignorat absurdam glossam Codex *San-*
german. recteque pro ea ex lib. VI. hanc habet, Ἐμμέλιαν
χορικὴν ὄρχησιν. Sed vide deinde *Wesselingii* notata ad voc.
Πικρίς, ex lib. I. cap. 17. In gl. Ἀνέγνωσιν ex I. 86. habet
eod. F. ἀνέγνωσιν, pro ἀνέγνωσιν: utrum vero ἰδίδασκεν habuerit
cum *Steph.* an ἀνιδίδασκεν cum *Wess.* in lacera folii parte
haud adparet. Ἀντίξοον recte scribit F. non Ἀντίξον, ut
Steph. Ἀρδὶς Φαρίτρας scribit F. ut *Wess.* ex I. 215. non
Φαρίτρα, ut *Steph.* Ignorat autem verba καὶ τὸ βίλος, quae
adiexit *Steph.* Post Ἀρδὶς habet codex noster Αἰμασσὶ τὸ ἐκ
χαλίκων ὠκοδομημένοι ἀνευ πηλοῦ τειχίον, ut *Wess.* ex I. 180.
quam glossam ignorat *Steph.* Ἀμφιδίας utrum recte scri-
ptum fuerit, an mendose Ἀφιδίας, in lacero folio non ad-
paret. Sed recte Ἀποφορὴν habet F. sicut *Wess.* ex II. 109.
non Ἀποφρὴν, ut *Steph.* Ἀπληκίστιον scribit F. pro Ἀπλη-
κίστιον, ex III. 14. Ἀνδρόσφυγγας scribit F. non Ἀνδρόσφυγγα
ut *Steph.* et *Wess.* deinde vero habet σύνθετον σῶμα - - γε-
γονός, ut *Wess.* ex II. 175. non σύνθετον ἄνθρωπος καὶ σφίγξ
δημιουργημα, ut *Steph.* Sequitur Ἀτιμωρητί οἶον (ubi ἡγουν
habet *Steph.*) καταφρονήσας: quae quo pertineat glossa, aut
unde ducta sit, exputare equidem non potui; sed indica-
vit *Wesselingius* in Adnot. ad glossam Οὐ προϊξισθαι ex libro
tertio. Adnotavit adverbium Ἀτιμωρητί *H. Stephanus*,
Thes. T. III. p. 1577. c. monens certam auctoritatem non
habere. Proxima in F. glossa, Αἰγυπτιῶν γυπῶν: deest *Steph.*
sed habet eam *Wess.* ex III. 76. et evanuit quidem in no-
stro codice prius vocabulum Αἰγυπτιῶν, sed posterius γυπῶν
perspicue adhuc compareret. Tum Ἀνδρόγυνος ἀνανδρος καὶ
ἐρμαφρόδιτος habet F. ut *Wess.* ex IV. 67. Duo verba ἀναν-
δρος καὶ desunt *Steph.* Hanc excipit illa, cuius evanidum
quidem primum vocab. (Ἀρδὶν) ἀκίνα (sic F. pro ἀκίδα)
βέλων; ἢ τὰ ἐκ χειρὸς ὄπλα, quam ignorat *Steph.* habet autem

Wess. ex IV. 81. In Αἰγίς ex IV. 189. scribitur φορεύσι in F. ubi φοροῦσι *Steph.* et *Wess.* In Ἀγηλατίειν desunt codici nostro verba Φυγαδένειν et ἑπιτάττειν, quae habent *Steph.* et *Wess.* ex V. 72. Ἀρθμία· Φιλία: F. ut *Steph.* non Ἀρθμία· Φιλία: ut *Wess.* ex VI. 83. Post Ἀναίρεοι. est gl. Ἀναχωχέσαντες ἀναχωρήσαντες: quae deest *Steph.* sed agnoscit *Wess.* ex VI. 116. Hanc excipit Ἀκανθόπληξ· ὁ πληστόμενος: quam eandem *Steph.* habet, sed ignorat cod. *Sangerm.* Vide *Wess.* in fine Glossarum ex nona Musa. Proxime sequitur (Ἀβιος· evanuit quidem hoc nomen, sed adsunt reliqua haec:) ἀντὶ τοῦ πολὺν βίον κεκτημένος, ὥστερ ἄξυλον τὸ πολύξυλον: ubi *Steph.* sic habet: Ἀβιος· ὁ πολύβιος ὡς ἄξυλος, τὸ πολύξυλος. Eam glossam ignorat cod. *Sangerm.* sed mentionem eius fecit *Wess.* in fine glossarum ex libro IX. Tum Βαλανάγρας κλεῖς: cod. F. sicut *Wess.* ex III. 115. non Βαλανάγρα· κλεῖς: ut *Steph.* Glossae ex lit. Γ. in cod. F. incipiunt a verbo Γνωσιμαχεῖν, ubi τὴν ἑαυτοῦ, non τὴν αὐτοῦ, ut apud *Steph.* et *Wess.* ex III. 25. Sequitur Γαυλαί· (sic male pro Γαυλός·) πλοῖον Φοινίκιον, ut *Steph.* pro quo rectius Φοινικικόν *Wess.* ex III. 136. Et desunt F. verba καὶ Φεάτος ἀντλητήριον, καὶ γαλακτοδόχον ἀγγεῖον, quae sunt in ed. *Steph.* quorum loco apud *Wess.* ex VI. 119. est Γαῦλος· Φεάτος ἀντλητήρ. Proxime succedit Γογγύρη, ubi δισμωτ. ὑπόγειον F. ut *Wess.* ex III. 145. non ὑπόγειον, ut *Steph.* Mox in gl. Γυμνοπαίδία perperam abest vox χοροῦς, quam recte exhibet *Steph.* et *Wess.* ex VI. 67. Mox recte Δημοσεργοί scribit F. ut *Wess.* ex VII. 31. ubi perperam Δημοσεργοί ed. *Steph.* et sequaces. Postrema glossa, in qua desinit noster Codex, ista est: Διφοφορευμένους· Φορείοις Φερειμένους.

His praemissis ipsas subiicimus ἩΡΟΔΟΤΕΙΟΥΣ ΛΕΞΕΙΣ, sive *GLOSSAS HERODOTEAS*, secundum *Literarum seriem digestas*, ex *Codice Manuscripto Bibliothecae S. Germani a WESSELINGIO editas*, cum eiusdem *Wesselingii Adnotationibus*.

Ἱστορίας Α'.

Ἀνέλη, χρήση. ^a Lib. I. cap. 13.

Ἐξ ἡθέων. ἐκ τόπων, ἐν οἷς ἀναστρέφονται. 15.

Πηκτίς. ὄργανον, ψαλτήριον, ^b αὐλός. εἶδος ἀκολάστου σχήματος. 17.

Διθύραμβος. ὕμνος εἰς Διόνυσον. 23.

Σκευή. ὅπλις καὶ στολή. 24.

Ἐδωλοισιν. ὑποστρώμασι γῆς, ζυγαῖς, ^c καβέδραις. 24.

Ὅρθιον νόμον Θαμύρα. ^d ὁ κιθαρωδικὸς τρόπος τῆς μελωδίας, ἀρμονίαν ἔχων τακτὴν καὶ ρυθμὸν αἰρισμένον. ἦσαν δὲ ζ'. ὧν εἷς ὁ ὀρθιος. 24.

^a χρήση) χρήσει apud Suidam aberrat. — [χρήση recte H. Steph. dedit, quod et abhi. tenuere. Nihilo minus, quasi χρήσει esset, Usui interpretatus est Eustachius, idque et Mercurialis repetiit et Franzius nulla adiecta observatione. S.]

^b ψαλτήριον, αὐλός etc.) Separatum sibi locum αὐλός et πηκτίς in priore Lexico occupabant. In Cod. S. German. ferme cohaerent. Itaque omnia artissime aptavi, motus auctoritate Scholiastae Aristophanis Thesmophor. vs. 1321., ubi Πηκτίδας, εἶδος ὄργανου κιθαρωδικοῦ, ἢ ἀκολάστου σχήματος. Gemina Suidas in Πηκτίς. — [Conf. quae de

ista glossa, Αὐλός. εἶδος etc. paulo ante notavimus. S.]

^c ζυγαῖς) Haec disiuncta quoque in eodem collocantur. Explicant, quod Suidas et Etymologus indicant, τὰ ἰδωλία, quae illi modo et praestantiores Herodoti MSS. vocem pingunt. Alibi Suidas, Ζυγοί· παρ' Ἡροδότῳ αἱ καβέδραι.

^d Ὅρθιον νόμον Θαμύρα) Suidas in Voc. Νόμος et Ὅρθιος descripsit, verum de Thamyra nihil. Amplius scholion, unde hae reliquiae in schedis S. German., Thamyryn siue Thamyram, celebrem olim in Thracibus Musicum apud Diodor. lib. III. 66., nomi Ὅρθιον inventorem, non Terpandrum, ut ceteri solent,

Ἀνακῶς. ἐπιμελῶς, Φυλακτικῶς. 24.

Ξενίην συνεθήκατο. ἀντὶ τοῦ ὡς ξένιον εἰδωρήσατο.

27.

Ἐπιστρεφέως. ἀπατητικῶς ἢ ἐπιμελῶς. 30.

Ἡκούσης. ἐχούσης. 30.

Σπερχθεῖς. ταραχθεῖς, θυμωθεῖς. 32.

Χρήματος. πράγματος. 33.

Ἀνδρεῶν. μέγας οἶκος. 34. *ce*

Ἐπίστιος. ἔποικος. 35. *et* 44.

Ἐξηγούμενοι. κατεσκευασμένοι, ἡτοιμασμένοι. 43.

Ἡμεκτέων. *f* δυσφορῶν. 44.

Ἐταιρεῖος. ὁ Ζεὺς παρὰ Κρησίν. 44.

Συνηλίζοντο. συνηθροίζοντο. 62.

Μετεξέτεροι. ἔνιοι, τινές. 63.

Ἐνωμοτία. *g* τάξις τις παρὰ Ἀττικοῖς. 65.

perhibuisse videtur. Legendus Plutarch. de Music. pag.

1132. B. D. et Pollux IV. 65.

ubi septem illi modi.

e ὡς ξένιον) Sic et Suidas.

Olim ξενίην, aut ξένον, ut MS.

S. Remigii. Valde exorbitat

Corinthus, cum ἀντὶ τοῦ ξενίην

ἰδωρήσατο, ξενίην συνεθήκατο Io-

num perhibet esse in ser-

mone.

[*ce* Paulo plenius ms. F. μέγας οἶκος ἀνδρῶν. S.]

f Ἡμεκτέων) Compositum περιημεκτέων ibi in Musa. Nec iusta tamen ex scholio suspicio, aliter olim obtinuisse.

Est in glossatorum more simplex deponere, ubi compositum in ipsa oratione. Tale

χορδευῶν lib. VI. 75. et αἰωρη-

θέντες ibid. 116., pluraque

alia.

g Ἐνωμοτία) In schedis S.

Germ. Συνωμοτία, unde Sui-

das Συνωμοσίχ, τάξις παρὰ Ἀτ-

τικοῖς, ubi postrema Herodo-

tum si explanant, sicuti de-

bent, absurda. Et ita tamen

tres Lexici codices. Verius

Etymologus Ἐνωμοτίς, immo

Ἐνωμοτία, τάξις τις στρατιωτική

παρὰ Λακεδαιμονίοις. Priores er-

go, nisi si παρὰ τοῖς Τακτικοῖς

Τριηκάδας. δεῖπνα κατὰ δῆμους καὶ ἀριθμὸς λ' ἀνδρῶν. *ibidem*.

Ἐλινύειν. ἡσυχάζειν. 67.

Ἐννώσας. διανοηθείς. 68.

Ἀναξυρίδας. τὰ βαθία καὶ βασιλικά ἢ τῶν ὑποδημάτων, ἢ τὰ νῦν βρακία λεγόμενα. 71.

Ἀβρόν. ἢ καλόν, αὐθάδες, σιμκόν, τραφερόν. *ibidem*.

Ἀναισιμοῦν. δαπανᾶν, ἀναλίσκειν. 72.

Ἴλη. συστροφή, τάξις ὄχλου ἵππικῆ. i 73.

Εὐεστῶ. εὐημερία, εὐετηρία. ἢ καλλίστη τῶν ἐτῶν διαγωγή. Διογενιανὸς ἀνευ τοῦ Σ' γράφει. 85.

cum Clar. Ruhnkenio ad Timaeum p. 77. malueris, in errore versantur. Mendosus etiam Suidas in proximo Τριηκάδας παρ' Ἡροδότῳ, δεῖπνα, ἢ δῆμους, ἢ ἀριθμὸν τριάκοντα ἡμερῶν: nihil enim, ut alia praeteream, isthic apud Herodotum de triginta diebus. Mendosior multo, ne quid asperius excidat, G. Corinthus, λέγουσι δὲ Ἴονες καὶ τοὺς κατὰ δῆμους καὶ ἀριθμὸν τῶν τριάκοντα ἀνδρῶν Δεῖπνα. I nunc et fide istiusmodi λογοθήρῃς. — [Commode Steph. καὶ ἀριθμὸς ἀνδρῶν λ'. S.]

ἢ καὶ βασιλικά) Eodem Hesychii explicatio tendit in Ἀναξυρίδες. Suidas autem et Etymologus καὶ ἄβατα ὑποδήματα: quae hinc propagata facile instaurabuntur. Ἀβα-

τα ὑποδήματα equidem non recorder. Confer Salmasium ad Lampridii Alex. Sever. c. 40.

[ἢ Ἀβρόν) Recte Ἀβρόν membr. F. Spiritum non adposuit Stephan. Mox αὐθάδες scribit etiam F. sed αὐθαδὲς Steph. S.]

i ὄχλου ἵππικῆ) In Suida ὄχλου ἵππικῆ: cui accedo. [H. Steph. τάξις ἵππικῆ, συστροφή. S.] Vicina Εὐεστῶ, εὐετηρία etc. in MS. S. Germ. non leguntur. Quod nunc prostat, ex codice S. Remig. venit: antea εὐεστῇ [sic Steph. et al.] εὐημερία εὐετηρία. Diogenianus [Grammaticus aetate Hadriani Imp.] vocabulū operam occasione Antiphontis Ἀειστῶ inpendisse videtur. Harpocrationem adi illa in voce et

Ἀνέγνωσεν. ἀνέπεισεν, ἀνεδίδαξεν. ii 86.

Ἐπίδοξα. ἀντὶ τοῦ προσδόκιμα. 89.

Κνάθος. ἀκανθα ἔλκουσα ἱμάτια. 92.

Οὔραι. ὀρεθεσία. 93.

Πισσοί. ψῆφοι, ἐν αἷς ἔπαιζον. 94.

Φαρμάκοισι. βαφαῖς. 98.

Ἐλόχισεν. ἢ εἰς λόχους κατέταξεν. 103.

Κατὰ τέλεα. τὰ ἀναλώματα καὶ τὰ συνέδρια τῶν
ἐν τῇ ἀρχῇ, καὶ συντελεῖν εἰς τάγμα. *ibidem*.

Εὐτυχτα, ἔτοιμα, ῥάδια, εἰργασμένα. *kk* 119.

Ἐπιφορήματα. τραγήματα. 133.

Λευκή. [Λεύκη.] πάθος τι περὶ ὅλον τὸ σῶμα. 138.

Πρωτανεῖον. Θεσμοθέσιον, ἢ θόλος, καὶ ἡ τοῦ σίτου
θήκη. 146.

Ἐπιπλα. ἡ μὴ ἐγγαία κτήσις, *m* ἀλλ' ἐπιπόλαιος.

kk Ἐπιπλα καὶ τὰ ἐπάνω τῶν στρωμάτων. 150. 164.

Favoriti Εὐιστώ. Proximum
Ἐπίδοξα liber S. Germ. non
novit.

ii ἀνεδίδαξεν) εἰδίδαξεν F. et
Steph. S.]

ἢ Ἐλόχισεν) Pauci Hero-
doti Codd. et Suidas ἐλοχίτε.
Idem κατατέλεα iunctim re-
censet et scholiastae nostri
verbis interpretatur. Agno-
scit et Hesychius in Τέλεα,
cuius καὶ τὸ συντέμνειν τάγμα
ad nostri praescriptum re-
formandum. Explicatur λο-
χίζειν κατὰ τέλεα, cetera ab
Herodoti mente et sententia
longissime deflectunt.

[*kk* ῥάδια εἰργασμένα) ῥαδίως
εἰργασμένα Steph. S.]

l Θεσμοθέσιον) Eum in mo-
dum schedae: in Suida [et
apud Steph.] Θεσμοθέτιον, ubi
L. Küsterus pronuntiat, hoc
nihil ad rem; cui consentio.
Scholiastes docere voluit,
nonnunquam in Prytaneo le-
gum et plebiscitorum tabu-
las asservari solitas. Multa
ill. Spanhemius in Diatriba
de Vestā et Prytan. p. 697.
ed. Graev. Nihil tamen ac-
commodatius verbis *Plutar-
chi Sympos. vii. pag. 714. c.*
*ὡς περ, οἶμαι, καὶ τὸ ἐνθάδε πρυ-
τανεῖον καὶ θεσμοθέσιον*
m ἐγγαία κτήσις) Vulgo
erat ἡ μὴ βεβαία κτήσις. *Sui-*

Ἦθεα. τόποι, ἐν οἷς ἀναστρέφονται. 156.

Πρόχουςις. τὸ ἀποσπεῖσαι. 160.

Μύδρον. σίδηρον αἰγόν. 165.

*Εμβολος. χάλκωμα περιτιθέμενον κατὰ πρόραν ταῖς ναυσίν. 166.

Ἐναγίζειν. τὰς χοὰς ἐπιφέρειν, ἢ θύνει τοῖς κατοικομένοις, ἢ τὸ διὰ πυρὸς δαπανᾶν. mm 167.

Ἡβηδόν. μετὰ ἰσχύος, ἢ μετὰ ἀκολασίας. 172.

Ἀντίξουν. τὸ ἐναντιούμενον. 174.

Ταρσοὶ καλάμων. τρασιά ὃ ἐν ἧ ἐξήραινον τὴν πλύνθον. 179.

Φάρσος. τρύφος, κλάσμα, ἀκρωτήριο. 180.

Αἵμασιά. τὸ ἐκ χαλίκων ἀικοδομημένον ἄνευ πηλοῦ τεχνίον, ὃ νῦν ἐρμακίας καλοῦσιν. p ibidem.

daē ἔγγιος, quod Kiisterus rectissime explicuit, Msto accedit. Bona sunt mobilia. Conmode Isaeus de Agn. Heredit. pag. 88. Κατέλιπεν ἔπιπλα, πρόβατα, κριθάς, οἶνον, ὀπώρας. Ultima Scholii ex Goldasti aliisque sunt libris.

[mm Postrema ἢ τὸ διὰ etc. non novit Steph. S.]

ἢ μετὰ ἰσχύος) Suidae in Ἡβηδόν, ἀντὶ τοῦ μετ' αἰσχύως, hinc vitiose traductum. Utrumque nihil ad Herodotum. Meliora dabit Cl. L. Bos Observ. cap. 6. Quod [apud Steph. et sequaces] adhaerebat ἑρχηδόν, in Cod. S. Germ. recte desideratur; alienum

enim. Ὁρχηδόν ἡβηδόν alibi sese offeret.

ο τρασιά) Optime sic Ms. S. Remig. Ceteri, Suidas, Corinthus, πρασιά. Mendam et Scholiastae errorem Cl. Salmasius detexit ad Solin. pag. 869. Τρασιά craticium textum erat, super quo ficus et casei siccabantur, ut apud Hesychium in Voc.

p ὃ νῦν ἐρμακίας καλοῦσι) Voluit ἑρμακας. Hesychius, Ἐρμακας, αἱ ὕφαλοι πέτραι, ἢ αἵμασιαι: quibus gemina, ut docti viri monuerunt, Critici in Nicandri Ther. vs. 150. — [Totam glossam ignorat Steph. Postrema verba ὃ νῦν etc. desunt F.]

Λαῦραι. ῥίμαι, ἄμφοδοι. 180.

Ἐλυτρον. σκέπη, γ ῥήκη, δέρμα. 185.

Συμψήσας. συντρίψας. 189.

Καταγωγή. πανδοκεῖον. 181.

Σχοινοτενές. μακρόν, ὀρθόν. 189. 199.

Ψῆνες. κωνωπεῖα τὰ ἐν τοῖς ὀλύνθοις ^r γινόμενα. 193.

Ἀλεξομένους. ἀμυνομένους. 211.

Σαγάρεις. πελέκεις, τὰ ἐκ χειρὸς ὅπλα. 215.

Ἄοδις. Φαρέτρας, βέλη. *ibidem*.

Φάλαρα. τὰ περὶ τὰς γνάβους σκεπάσματα. 215.

Ἱστορ. Β'.

Κνυζημάτων. τῶν γοερῶν ἀποφθεγμάτων. II. 2.

Γεωπῆναι. οἱ γῆς πεινῶντες καὶ ἀπορούμενοι. 6.

Ἀπίσας. ἰκανώσας. ^s 7.

Μυχοί. αἱ καταδύσεις, τὰ ἔνδον, λιμένες, ^t κοιλό-
τητες, τὰ ἔσχατα, ἔσω. 11.

γ Ἐλυτρον, σκέπη) Absur-
de Suidas : Σκέπη παρ' Ἡροδό-
τῳ ῥήκη, δέρμα. Praetervidit
τὸ Ἐλυτρον, cui explicando
ista erant admota. Probior
Hesychius in Ἐλυτρον. Confer
Th. Gatakerum ad Antonin.
lib. IX. 3. p. 266. — [Vocem
ῥήκη non habet Steph. S.]

^r ἐν τοῖς ὀλύνθοις) Addunt
Δίξεις [ab H. Steph. et aliis]
editae τοῖς ἄρτοις, quae duo
Cod. S. Germ., Suidas et He-
sychius non adiungunt.

^s Ἀπίσας, ἰκανώσας) Mira
in prioris scriptura adparet

discordia. Ἀπίσας Cod. S. Re-
mig., ἀπόσας habet Montfaucon.,
ἀπώσας in excerptis S. Germ.
et Corintho. Propositum ve-
nit ex Goldasti Lexico. [Sic
vero et Steph. et membr. F.]
Videtur ad lib. II. 7., sicuti
ibi monitum, referendum.

^t τὰ ἔνδον, λιμένες) In sche-
dis haec disiungebantur ita,
ac si et Μυχοί et Λιμένες expo-
nerentur. Iunxi artius, ut
Hesychius et Grammatico-
rum alii nectunt. Iuvandus
Suidas est, cum Μυχί' παρὰ
Ἡροδότῳ, καταδύσεις τὰ ἔνδον.

Ἐπικειστάτη. μετρία, εὐγνώμων, καλῶς ἔχουσα.

22.

Βυσσός. βυθός. 28.

Χοιράδες. πέτραι λεῖαι ἐν θαλάσῃ. 29.

Εὐμαρέη. ἀπόπατος. 35.

Πεσσόμενα. ὀπτάμενα. 37.

Βάρις. ναῦς. ἡ λέξις σημαίνει καὶ τείχη καὶ πύργον, καὶ μεγίστας οἰκίας, καὶ σφαίρας καὶ αὐλάς, καὶ στοὰς μεγάλας. 41.

Ὅσιρις. ὁ Διόνυσος λέγεται. 42.

Ἐγχρίψαι. ἐμπιεῖν, ὡς προσπελάσαι. 60.

Κορύνη. ξύλον ἐπικαμπές. 63.

Πρόπολος. νεώκορος. μετὰ τοῦ Σ' ἡ δούλος. 64.

Μελεδωνοί. φροντισταί. 65.

Ἀμφιδέας. ἀλύσεις. οἱ δὲ ψέλλια. 69.

Κρέξ. ἔρνεον δυσσιωνιστὸν τοῖς γαμοῦσιν. 76.

Συρμαΐζειν. καθαίρειν πόματι ἐκ ζειῶν καὶ ὕδατος.

77.

Λίνον. ὠδὴς ἔνομα ἢ λύρας χορδή. 79.

Θύσανοι. κόρυμβοι, κροσσοί. 81.

Ἐσθῆσαντες. ὑλίσαντες. 87.

— [Steph. nil aliud habet, nisi Μύχοι καταδύσεις. S.]

ex Cod. Passion., in quo καὶ σφύρας. Etymologus in Βάρις edita adprobat.

ὡς προσπελάσαι) Liber S. Germ. παραπιλάσαι, unde in-quinatum Suidae παραπολαῦσαι in Ἐγχριμφθεῖσα. Idem ἐγ-

χρίψαι: [ut Steph.] Codex S. Germ. ἐγχρίμψαι, quae et in Herodoto varietas.

ἡ μετὰ τοῦ Σ etc.) Absunt a Suida et codice scripto, [habet autem Steph.] neque vera perpetuo sunt. Eustathius ad Homer. p. 642, 36. [pag. 502. ed. Bas.] consulendus est.

Κάπτοντες. γ ἀποδεχόμενοι. 93.

Ῥιπίς. ζ πλέγμα. 96.

Καινοῦν. χρήσασθαι καινῷ λόγῳ. 100.

Ἀποφορῆν. τὴν τελουμένην τιμὴν ὑπὸ τῶν δούλων τοῖς δεσπόταις. 109.

Ἦλυσιν. ἔφοδον, πορείαν. 123.

Συρμαίνην. α λάχανον σελίνῳ ἰοικὸς, ἢ βορέαμα διαστέατος καὶ μέλιτος. 125.

Ἐνηβητήρια. ἐνεωχητήρια. 133.

Ποινή. ἀντέκτισις, τίσις. 134.

Βουπύρους. ὀβελοὺς μεγάλους. αα 135.

Ἀμυρταίου. εἰμαρτοῦ. b 140.

Ὀχانا. ἀσπίδων πόρπακες καὶ οἱ δεσμοί. 141.

Τριφάσιοι. τριπλάσιοι καὶ τρίφωνοι. 156.

Ἀπεματαίισεν. ἐματαιολόγησεν, ἐμώρανεν. 162.

γ Κάπτοντες) *Corinthus Al-
dinus κάπτοντες et liber S.
Remig. Uberior Hesychii glos-
sa: Κάπτοντες, ἀποδεχόμενοι,
ἐσθίοντες: cuius praecedens
Κάπτει, καταπίση, fuisse olim
καταπίνει videtur. Hemsterhu-
sui Nostri eadem divinatib ad
Comici Plut. p. 315. Hic au-
tem iterum simplex verbum
vice ἀνακάπτουσι, quomodo
Euterpe.*

ζ Ῥιπίς) Haud Suidas ali-
ter in Ῥιπίς. *Lexicon Golda-
sti, [H. Steph.] Reg. Paris.
et S. Remig. Ῥιπίς. Omnes
prave. Confer G. Arnaldi
Animadv. c. 30.*

α Συρμαίνην) Perperam Co-

*rinthus συρνήν, Hesychius Σύρ-
μιον, λάχανόν τι σελίνῳ ἰοικὸς,
antea in Συρμαίαν verum am-
plexus.*

[αα Rectius sic scribetur:
Βουπύρους ὀβελοὺς μεγάλους. S.]
b εἰμαρτοῦ) Quid commu-
ne huic cum propria Ἀμυρ-
ταίου regis nomine? Est-ne
eius veriloquium? An re-
conditum aliquid vetere fuit
in scholio, quale Ἀμυρτὸν,
ἰμάτιον Κεῖτες Hesychii? —
[Forsan nil aliud est Εἰμαρ-
τοῦ, nisi depravatum ipsius
Ἀμυρταίου nomen, in ora ve-
teris alicuius codicis olim
reperitum. S.]

Ἀποτιμοτέρους. ἀτίμους. 167.

Ἀνδρόσφιγγας. *e* σύνθετον σῶμα ἐξ ἀνδρὸς καὶ σφιγγὸς ὑπὸ δημιουργοῦ γεγονός. 175.

Ἱστορ. γ'.

Ἀπηλικέστερον. πρεσβύτερον. III. 14.

Ἐπαῖστος. φανερός. 15

Εὐλέων. σκαλήκων. 16.

Φρενήρης. σῶφρων. *d* 25. 30.

Γνωσιμαχεῖν. τὸ γνῶναι τὴν ἑαυτοῦ ἀσθένειαν, τὴν τε τῶν ἐναντίων ἰσχύν. 25.

Οὐ καταπροΐξεσθαι. προῖκα ποιῆσαι, ἀτιμωρητί, *e* οἷον καταφρονήσας. 36.

Παταίοισι. Θεοὶ οἱ Παταῖοι Φοινικικοὶ ἐν ταῖς πρύμναις ἰδρύμενοι. 37.

Ἐπίλαμπτος. *f* καταφανής. 69.

a. Ἀνδρόσφιγγας) Sedabunt fortasse haec fluctus, quos Hesychiana, Ἀνδροφῆτες* σύνθετον σῶμα ἐξ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ὑπὸ δημιουργοῦ γεγονός, cie-runt: manarunt enim hoc fonte. In MS. S. Germ. γεγονός legebatur. — [De hac glossa paullo ante nonnihil praefatus sum. *S.*]

d. σῶφρων) Adstruit his Corinthius, λαμβάνουσι δὲ τοῦτο Ἴονες ἐπὶ τοῦ ἐναντίου, ut videlicet παρὰφρων sit, sicuti praeter Suidam voluit Etymologus. Si οὐ Φρενήρης, uti in Herodoto, ponatur, probe: alioquin fallent isti Grammatici.

e. ἀτιμωρητί) Suam sibi et

distinctam sedem in Goldasti Lexico et aliis possidebat vocab. Ἀτιμωρητί: continuatur a S. Germ. schedis, quas duces optavi. Consentiant Hesychius et Suidas. — [Uterque in voc. Καταπροΐζεται. Stephanus nonnisi haec pauca habet: Οὐ καταπροΐξεσθαι (rectius καταπροΐξασθαι) Iungerm.) προῖκα ποιῆσαι. *S.*]

f. Ἐπίλαμπτος) Ex discorde ἐπίλαμπτος et ἐπίλαπτος in membranis scriptura hoc effinxi. Herodotus atque ad eum adposita excusabant audaciam. — [Ἐπίλαμπτος habet Steph. *S.*]

Αἰγυπίων. γυπῶν. 76.

Ἀμύσσειν. ταράσσειν. g ἐλκοῦν, ξέειν. *ibidem*.

Φριμάξασθαι. Φρυάξασθαι, Φυσῆσαι. 87.

Φορμός. πλέγμα ὡς κόφινος. 98.

Διασφάγες. αἱ διεστῶσαι πέτραι. 117.

Γαυλός. πλοῖον Φοιδίκον. 136.

Σκυτάλοις. ῥάβδοις. *ibidem*.

Γοργύρη. ἡ δεσμωτήριον ὑπόγαγιον. 145.

Διφοφορευμένους. Φορεῖοις Φερομένους. 146.

Βαλανάγρας. κλεῖς. 155.

Οὐ καταπρόϊζεται. προίκτης. ἡ πρὸ, ἀντὶ τῆς παρὰ.
παρὰ τὸ προῖκνεῖσθαι. τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ ἔξεσθαι,
ὅ ἐστι ἰ δωρεάν τι λαβεῖν. Ἀρχίλοχος· Ἐμεῦ δ'
ἐκεῖνος οὐ καταπρόϊζεται. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπι-
μερισμοῖς παρὰ τὸ ἴσω Φησὶ, ὡς καὶ Ἀρχίλο-
χος· Προτείνω χεῖρα καὶ προῖσσομαι. 156.

g ταράσσειν) Verum est
Iungermannii σκαράσσειν. [Sic
nempe pro ταράσσειν, quod et
Steph. et cod. F. tenet, legen-
dum videri monuerat Iun-
germ. in ora suae editionis.]
Hesychius Ἀμύσσειν, ξέειν, σκα-
ράσσειν. Suidas tamen, cor-
ruptum secutus exemplar,
Ἀμύσσειν, ταράσσειν. Loco pro-
ximi Φυσῆσαι ille πεφυσῆσθαι
in voc. Φριμάξασθαι.

ἡ Γοργύρη) Cod. S. Germ.
Γοργύνη. Hinc Suidae Γοργύνη
δεσμωτήριον ὑπόγαγιον. Mox ta-

men veriore scripturam
amans. — [Recte Γοργύρη
membr. F. cum Steph. S.]

ἡ δ' ἐστι δωρεάν τι λαβεῖν) In
scripto ὡς ἐστι δωρεάν τι tan-
tum: defectum ex Suida et
Critici ad Comici Equit. vs.
433., qui ambo eadem, ex-
plevi. Rectius hic in Archi-
lochi fragmento Ἐμεῦ δ' ἐκεῖνος.
Adi eruditam Valckenarii ad-
notationem in lib. III. Hero-
dotti, c. 36. — [Totam hanc
glossam sive scholion ignorat
Steph. S.]

Ἱστορ. Δ'.

Λάξιν. λῆξιν, κ μερισμὸν, κλῆρον. IV. 21.

Πλαάθας. λέγεται καὶ ἐκ τρυγὸς ἰ πλάσματα.
κυρίως δὲ ἡ τῶν συκῶν ἐπάλληλος θείσις. 23.

Ὀργίσας. m μαλάξας. 64.

Ἀνδρόγυνος. ἀνάνδρος, ἐρμαφρόδιτος. 67.

Ἐνάριες. n οἱ ὀπλίται. ibidem.

Τόρμον. o τὸ τρῆμα καὶ τὸ ἐνιέμενον εἰς αὐτό. 72.

Σῶστρα. σωτήρια, μῆνυτρα, λύτρα. P 9.

Σώχουσι. τρίβουσι. 75.

Ἄρδιν. ἀκίδα βέλους, καὶ τὰ ἐκ χειρὸς ὅπλα. 81.

κ Λάξιν, λῆξιν) Suidas, Λάξιν, μίξιν, μερισμὸν, Ἡρόδοτος, ex scripto glossarum vitioso exemplo, quale S. Germ. et Reg. Paris. Vulgatum [λῆξιν, quod dedit Steph.] bonum esse Clar. Ruhnkenius Epist. Crit. II. p. 14. commonescit. Ceterum in Msto S. Germ. haec et proxima ad Musam tertiam referebantur, non sine lapsu.

ι καὶ ἐκ τρυγὸς πλάσματα) L. Küsterus ad Suidae Πλάθαι coniicit τὰ ἐκ τρυγῶ: cui valde obstant haec scholia, a Suida descripta. [τρυγὸς agnoscit etiam Steph.] Confer Turnebum ad Theophrastum de Odoribus p. 27. et L. Bcs Animadvers. c. 44.

m Ὀργίσας) Sic omnes. At ὀργάσας, μαλάξας, Hesychius,

Timaeus et Suidas. Editum ex Ὀργήσας nasci potuit.

n Ἐνάριες) Corinthus exscripsit, quod ad Herodotum confert nihil. Scythicam vocem Grammatici ex Graecorum ἐνάροις et ἐναρίζειν frustra accessiverunt.

o Τόρμον) Plerique τόρμιον. In S. Germ. schedis τόρνον, ad quarum similitudinem Suidas Τόρνος - - τὸ τρῆμα, καὶ τὸ ἐνιέμενον εἰς αὐτό. Praescriptum habet Herodotus, et τόρνον diversiore notione alibi cap. 36. — [Mendosum Τόρμιον habet Iungerm. cum Steph. ubi ille in ora notavit: ἴσως Τόρμον. IV. 72. S.]

p λύτρα) Membranae S. Germ. μέτρα, absurde: verius aliae [et Steph.] cum Suida. Sequens σῶχουσι frustra

Σισύρα. βαρβαρικὸς χιτῶν. 109.

Εὐμάρεια. ἡσυχία καὶ ἀπόπατος. PP 113.

Υβρίζοντες. σκιρτῶντες. 129.

Κομιδή. ἡ αἰάσσωσις, ἐπιμέλεια. 134.

Ἀμβολάδην. καθ' ὑπερβολήν. 181.

Οἶσπη. ἡ ῥυπαρῶν προβάτων ἔρια. 187.

Αἰγίς. ἡν Λίβυες φοροῦσι δοράν. 189.

Ἀνθερίκων. νῦν τοὺς καυλοὺς φησι τῶν ἀσφοδέλων.
εἰσὶ δὲ ἄνθραυστοι. 190.

Σχοίνου συμβολεῖς. ἡ οἱ ψιαθοπλόκοι, καὶ σχοῖνος
ἡ ψιάβος.

Περὶ φορητῶν. αἰκτῶν. 190.

Στρόφος. ἡ τὸ περὶ τὴν κεφαλὴν στρόφιον, ὃ ἐστὶν
ἔρευν. 60.

Κυματώγη. ὑπαγωγή, αἰγιαλός. 196.

quaeretur: κατασώχοντι Scrip-
tor.

[pp Pro καὶ ἀπόπατος, quae
commode dedere Wesselingii
codices, est εὐκολία in ed.
Steph. S.]

q Oἶσπη) Ita cum Suida
codex S. Germ.; in aliis Oἰσ-
πη, οἰσίπη, οἰστίπη. Corinthus
de suo adiunxit, καὶ τὸ δια-
χώρημα τοῦ προβάτου. Adi et
Hesychii Oἶστυκος et Suidam in
Oἰστυπρός. — [Oἰστίπη habet
Steph. Dein idem ῥυπαρά,
melius quam ῥυπαρῶν. S.]

r Σχοίνου συμβολεῖς) Eadem
omnia Suidas et Corinthus. At
frustrantur nos et circum-
scribunt; nihil enim istius-
modi apud Historiae patrem.

Eremitis et Aegypti monachis
congruit, quibus tegetes sive
ψιῶντες per otium texere sol-
lemne erat. Vide Du Can-
gium in Lexic. Med. ad Ψιά-
διον et Σχοινοπλόκιον. Hoc cre-
do in uberiore scholio, oc-
casione σχοίνου c. 190. fuerat
notatum: manserunt reli-
quiae, Herodoto nihil lucis
adferentes, ut saepissime
aliae parum prosunt. — [In
ed. Steph. nil aliud est, nisi
σχοίνου συμβολεῖς. οἱ ψιαθοπλό-
κοι: ubi ψιαθοπλόκοι corrigen-
dum monuit Eustachius, et
sic edidit Iungerm. S.]

s Στρόφος) Et hoc alienum.
[nempe ex uberiore quodam
scholio, quod ad IV. 60, 5.

Ἱστορ. Ε'.

Φυλάξαντες. ἐπιτηρήσαντες. V. 12.

Νεοχμῶσαι. νεωστὶ κινήσαι. ι 19.

Σπαδίξας. ἐκδεύρας. ι σπάδιξ γὰρ, Φλοιὸς ῥίζης
πρινίνης· οἱ δὲ, Φοίνικος ῥάβδον. σπάδακες δὲ, καὶ
οἱ κύνες. καὶ σπάδιξ, ὄργανόν τι καθαριστικόν. 25.

Φερέγγυος. Βεβαιωτής. 30.

Παχέων. τῶν πλουσίων. ibidem et 77.

ἘΦεδρον. ἐπὶ κληρον. υ 41.

Σταθμός. στρατιωτικὴ κατάλυσις. ὁδοῦ μέτρον, x
κατάλυμα. 52.

spectabat, imperite excerp-
tum. S.] In schedis S. Germ.
huic praescribatur voca-
bulo et sequentibus Ἱστορίας
Δ'. [conf. supra, not. k.] quod
re postulante inmutavi.

ι νεωστὶ κινήσαι) Voluis-
se primum glossae auctorem
νέον τι opinor. Suidas vulga-
tum descripsit: Corinthus
νεωστὶ κινήσαι τι.

ιι Σπαδίξας. ἐκδεύρας. etc.)
Nihil horum in S. Germ.
[Habet vero Steph.] Egre-
gium scholium Cl. Salmasius
illuminavit, Hesychiumque
in mendoso Σπαῖ eadem vo-
luisse bene docuit ad Solin.
p. 291. Σπάδιξ Musicum in-
strumentum a Polluce IV.
56. non praeteritur.

υ ἐπὶ κληρον) Quid voluerit,
intenderitque Scholiastes, ex
Herodot. T. VI. P. II.

Hesychio adparet: ἘΦεδρος,
ταβλιστής, τρίτος ἐνεδρεύων, καὶ ὁ
ὑφ' ἡμῶν ἐπὶ κληρος. Nimi-
rum aleaelusorem, victis suc-
cedaneum, aut gladiatorem,
secutoremque, qui sorte vi-
ctis sufficebatur et cum vi-
ctoribus comparabatur. Hoc
vero quid ad Herodotum? —
[Nempe V. 41, 3. ἘΦεδρος βα-
σιλεύς dicitur designatus re-
gni successor. S.]

x ὁδοῦ μέτρον etc.) Vene-
runt ex Goldasti, [Steph.] et
Codd. aliis. [Sed his absunt
praecedentia verba, στρατιω-
τικὴ κατάλυσις.] Suidas et S.
Germ. non adiungunt. Au-
ctius etiam vicinum Ἀγηλα-
τίειν, δῶκειν est: siquidem ac-
cessoria Corinthus et S. Germ.
reticent. — [Glossam Λημα
ignorat Steph. et sequaces. S.]

Ἐπίστιον. ἔποικον κατάλυμα. 72.

Ἀγηλατίειν. διώκειν, Φυγαδεύειν, ἐπιτάττειν, ὑβρίζειν. 72.

Λῆμα. ἀξία καὶ ἀνδρεία. 72.

Κληρούχους. γεωργούς. 77.

Σινάμωρον. κακόςχολον. 92, 7.

Κρησφύγετον. καταφυγή, ἐχύρωμα. 124.

Ἰσπερ. στί.

Ἰθαγενεῖς. οἱ γνήσιοι παῖδες. VI. 53.

Πρόξενοι. αἱ προστάται πόλεων καὶ Φροντισταὶ καὶ ξένους ὑποδεχόμενοι. 57.

Ἀρχαιρεσίη. ὁ τὸ πρὸς χάριν πολλοῖς ζῆν, καὶ τὸ ἐπιδόσεις χρημάτων ποιεῖσθαι. 58.

Ψῶσαν. θάλλουσαν. 61.

Ἐκνιζεν. ἔδακεν, ἀπὸ τῆς πύας. 62.

Οὐχ ἰκνευμένως. οὐ προσηκόντως, οὐ καθηκόντως. 65.

Γυμνοπαιδία. ἐορτὴ ἐν Σπάρτῃ, ἐν ᾗ γυμνοὶ χοροὺς ἰστιάσιν. 67.

Λάσθη. αἰσχύνῃ. 67.

Χορδεύων. ἡ τέμνων. 75.

γ' Ἀρχαιρεσίη) Quae subduntur, ἀρχαιρεσιάζειν ad Hesychii modum in Ἀρχαιρεσιάζειν explanant. [quem usum illius verbi Harpocratio ex Dinarcho oratore adnotavit: conf. Polyb. XXVI. 10, 6. in Fragm. apud Athen. lib. V. p. 193. E. S.] Ambitiosorum artes, ut egregie ibi L. Küsterus, innuuntur, qui non vera via,

sed donis et fallaciis ad honores contendunt. Suidas, quasi Herodotea haec forent, digna suo Lexico censuit. [Ex quo sicut ex aliis multis, perspicue adparet, sua talia Suidam non aliunde nisi ex ipsis hisce Glossis Herodoteis accepisse.] Sequens Ψῶσαν Herodotus καταψῶσαν scripsit. z Χορδεύων) Καταχορδεύων

Καταγινέων. καταλύων. 75.

Ἄρθμα. Φίλια. 83.

Πολέμαρχος. ἄρχων, πρὸς ὃν κατηγγυῶντο τοὺς
ξένους. ^a 109.

Ἄφλαστον. τὸ ἄκρον τῆς πρύμνης. 114.

Αἰωρηθέντες. μετεωρισθέντες. 116.

Ἀναιρέόμενον. τὸ ἐν γαστρὶ συλλαμβανόμενον. 69.

Ἀνακωχέυσαντες. ^b ἀναχωρήσαντες. 116.

Γαῦλος. Φρέατος ἀντλητῆρ. 119.

Ἑμμέλειαν. χορικὴν ὄρχησιν. 129.

Ζάκορος. νεωκόρος, ἱερεὺς. 134.

Πρόκα. εὐθύς καὶ παραχρῆμα. *ibidem*.

Ἱστορ. Ζ'.

Ἐπικάρσιον. πλάγιον, οὐκ εὐθύ. VII. 36.

Ἐλῶν. ἐλάσας. 33.

Δημοσεργοί. οἱ εἰς τὸ δημόσιον κάμνοντες. 31.

Ὀνος. ^c τὸ περὶ τὰ τῶν ὑδάτων ἀγγεῖα πολύπουν
καὶ συστρεφόμενον. 36.

Χυτόν. χῶμα, καὶ ὁ ξεστός λίθος. 37.

Erato. Proximum Καταγινέων, καταλύων, Suidae haud est ignotum. Ambo verius κατάγων explicuissent. Confer Hesychii κατάγειν.

a Πρὸς ὃν κατηγγυῶντο etc.) *Suidas eadem. At illa muneris Polemarchi exilis pars. Meliora in Lysiae Or. adv. Panceleonem, et Harpocratio- nis Πολέμαρχος cum Valesii adnotatis.*

b Ἀνακωχέυσαντες) *Hesychius ἀνακωχήσαντες, nullo nisi levi in scriptura discrimine: hinc tamen illa ad id Lexicon accessio.*

c Ὀνος· τὸ περὶ etc.) *Illis ipsis verbis Suidas et Hesychius, quanquam hic καὶ συστρεφόμενον ὡς κύαμος, sine ullo ad Herodotum emolumento.*

Ῥηχίης. d Φραγμός, ἡ δεσμοὶ τῶν Φραγμάτων.
ibidem.

Σαυρατήρ. ξυστόν, e δόρυ, ἡ στύραξ, ὃν ἐνιοὶ κα-
λοῦσιν οὐρίαχον. 41.

Κυρβασίας. τιάρας. 64.

Ζειρά. f μίτρα, ταινία, διάδημα, ἱμάτιον, ζώνη,
πορφυραῦν ἐνδυμα. 69. 75.

Κέρκουρος. νεὼς εἶδος. 97.

Ἰστία. g δεῖπνα. 135.

Ῥήχος. Φραγμός. 142.

Ὀρχηδόν. ἡβηδόν. 144.

Καλλιπερίσθαι. ἐπὶ τοῦ θύειν ἔντομα λέγεται. 134.
167.

Τέμπεα. τὰ στενὰ τῶν ὁρῶν, καὶ οἱ σύνδεσμοι τόποι.
173.

d Ῥηχίης.) Apud Suidam
Ῥηχίας, Φραγμός ἢ δέσμαι τῶν
Φραγμάτων. Codices Goldast.
[Steph.] S. Remig. et Reg.
Φραγμοῦ ἢ δέσμης τῶν Φρ. Am-
plexus eum quod in S. Germ.
Interpretamentum insulsum
est, Ῥήχος, cui suus mox lo-
cus, illustrans. Ineptit et
Scholiastes Passion., cui lib.
II. 11. Ῥηχίη; αὐχμὸς, ξηρότης.
e ξυστόν, δόρυ) Membranæ
S. Germ. ξυστόν δόρυ. Ceteri
cum Suida ad editum belle
conspirant.

f Ζειρά.) Olim ex Gold. Εἰ-
ρα. Verissime libri alii; in
eo plerique pravi, quod haec
tres in portiones divulgaverint,
ac si Ζειρά, Ζώνη et Ταινία ex-

ponendae forent. Recte S.
Germ. connectit vocabula,
τὴν Ζειράν duntaxat explican-
tia. Liquida res est ex Ety-
mologo in Ζειρά et Hesychio,
ubi erudite Cl. Io. Alberti.
Suidas tamen Ζώνη. πορφυροῦν
ἱμάτιον. Ἡρόδοτος, sed dece-
ptus. — [Iungerm. cum Steph.
Εἰρά (non Εἰρα) μίτρα, ζώνη:
nil amplius: ubi perspectæ
Iungerm. monuit, Ζειρά scri-
ptum oportuisse ex Herodot.
VII. 69. et 75. S.]

g Ἰστία. δεῖπνα) Omnes ma-
gno consensu. Herodoti Μῆστι
ὁ σφας, ξέλινα προέμενος, ἰστία
h. e. ἰδαίπνιζε. Boni viri ex
verbo nomen substantivum
procuderunt.

Ναυλόχιον. ἢ λιμένα ἢ εὐδίαν. 189.

Ἱστορ. Η'.

Ταρσούς. τάρσος κυρίως τῶν ὀρνίθων ἢ πτέρωσις, ἀφ' οὗ καὶ ὁ τῶν κωπῶν ὅμοιος σχηματισμός.

VIII. 12.

Ἐπαμεινώνος. ἀνακινήσας. 24.

Ἰακχάζουσιν. λέγουσι, φλυαροῦσι. i 65.

Ἱστορ. Θ'.

Εἰρήν. κ παρὰ Λακεδαιμονίοις ἐν τῷ πρώτῳ ἐνιαυτῷ ὁ παῖς ῥαβίδας καλεῖται, τῷ δευτέρῳ προκομιζόμενος, τῷ τρίτῳ μικιζόμενος, τῷ τετάρτῳ πρόπαις, τῷ πέμπτῳ παῖς, τῷ ἕκτῳ μελείρην. Ἐφθβεύει δὲ παρ' αὐτοῖς ὁ παῖς ἀπὸ ἐτῶν ἰδ' μέχρι καὶ κ'. Βαρυτόνως δὲ [τὸ Steph. et Iung.]

h Ναυλόχιον) Hoc adscripserunt ad Herodoti ναυλοχοῦντες. Suidas invenit ναύλοχος, in quo παρὰ δὲ Ἡροδότῳ λιμὴν ἢ εὐδία fuit et esse debet.

i Ἰακχάζουσιν) Quod additur φλυαροῦσι, est in Gold. [Steph.] Reg. Paris. et S. Remig. Suidas φυλάττουσι. Membrana S. Germ. φυλλολογοῦσι. Hinc Hesychianum Ἰακχάζει φυλλολογεῖ, καταβοᾷ. Quae omnia, ut Ἰακχάζειν cognoscatur, incertissimum dimitunt, sicuti suo loco admonitum, lectorem.

k Εἰρήν) Ex libro IX. nihil in S. Germ., ne ipsum quidem notabile hoc, quod in aliis [et in ed. Steph.] ob-

vium negligere non debui, scholium. Praeposui Ἱστορίας Θ', arbitratus ad lib. IX. 85. adplicandum videri. Infan-tem autem subrumum ῥαβίδαν Spartanorum fuisse dialecto, et secundi anni προκομιζόμενον, an alibi reperia-tur, dubito. Si liceret, [et quidni liceat, immo cum plausu accipiat?] προμικιζόμενος et μικιζόμενος ex Dorico μικρός, h. e. μικρός, mallem; quomodo πρόπαις et παῖς, quarti quintique anni puel-li. Μελείρην, verius μελλείρην erit. Plutarchus Lycurg. pag. 50. d. Εἰρήνας δὲ καλοῦσι, τοὺς ἔτος ἤδη δεύτερον ἐκ παιδῶν γεγε-νότας. Μελλείρηνας δὲ, τῶν

μελείρην, ὥσπερ πυθμὴν, ἀπύθμην αὐχὴν, ὑψαύχην.

Ἀκανθοπλήξ. ὁ πλησσομένος. ¹

Ἀβιος. ^m ὁ πολύβιος. ὡς ἄξυλος, ὁ πολύξυλος.

Ἐρμῖς. ὁ κλινόπους.

παίδων τοὺς πρῆβυτάτους. Quae his longe meliora sentio. Küsteri ad *Suidam* eadem sententia.

^l Ἀκανθοπλήξ. πλησσομένος) His quoque et sequentibus *S. German.* codex caret; nec divino, ubi sedem haberint. *Γνάφος* lib. I. 92. de Scholiastae sententia ἀκανθα, ἔλκουσα ἰμάτια. An in uberiore supplicii eius descriptione insertum ἀκανθοπλήξ olim? an ad Ulyssem spectat, fabula Sophoclis Ἀκανθοπλήγα celebratum? Ex Eustathii *Msto.*, citato a *I. Iac. Wetst.* ad *S. Lucae* Euang. cap. XIII. 9., Σοφοκλῆς ἐν Ἀγαθοπλήγῃ prave: dederat Ἀκανθοπλήγῃ: plenius Σοφοκλῆς Ὀδυσσεὶ Ἀκανθοπλήγῃ, semel iterumque apud *Hesychium*. Hoc certum, cetera in coniecturis. — [Ἀκανθοπλήξ penacutē in membr. F. scribitur. S.]

^m Ἀβιος) Haud scio, adscriptum-ne fuerit libro IV. 46., ubi de Scytharum natione et moribus. Ad *Scythas* enim *Homeri Iliad.* N. 6. Ἀβίαις adplicabant et varie interpretabantur, uti *Nicolaus Damascenus* in *Stobaei*

Serm. V. p. 70.; cui *Harpocrationem* in Ἀβιος iunge. — [Conf. *Villoisoni* Adnot. ad *Apollonii Lexicon* Homeric. Quae vero *Harpocration* habet: ἈΒΙΟΣ. τὸν ἄβιον Ἀντιφῶν ἀντὶ τοῦ πολὺν βίον κεκτημένου ἔταξεν. ὥσπερ Ὀμηρος ἄξυλον ὕλην λέγει τὴν πολύξυλον: eadem (ut supra vidimus) in membr. nostra F. verboteus descripta leguntur, nisi quod ibi omissa est Auctorum mentio. Caeterum quod apud *Hesychium* scribitur, Ἀβιος πλούσιος, ὡς Ἀντιφῶν ἐν Ἀληθείᾳ, immerito videtur *Henr. Valesius* suspectam vocem πλούσιος habuisse, πολύβιος legendum censens. Perapte sane vox πλούσιος exprimit notionem quam isti ἄβιος *Antiphon* subiecerat: nisi fortasse utrumque vocabulum adposuerat Lexicographus, πολύβιος, πλούσιος: ut posterius explicaret quo sensu πολύβιος diceretur. Denique videndum, ne Glossa ista, quae inter *Herodoteas* legitur, ducta sit ex uberiore quodam scholio, quod ad verba τοῦ βίου ἐν ἡκῆντι I. 30. 22. olim spectarit.

APPENDIX ADNOTATIONUM

ad Herodoti Musas.

ADNOTATIONES nostrae ad Herodoti Musas iam ad finem erant perductae, typisque descriptae, quum Vir clarissimus FRID. HENR. BOTHE (idem cuius Emendationes nonnullas ad Scriptorem nostrum spectantes, ex Eiusdem ad Terentium Notis, iam in Adnotationum nostrarum cursu commemoravi) misit ad me *Animadversiones ad Herodotum*, Manhemii nuperrime impressas, quae in *Ipsius Opusculis Criticis et Poëticis*, hoc ipso anno M.DCCC.XVI. Berolini in publicum emittendis, primum occupant locum. Quo in scripto quum alia multa et crudite et ingeniose observata aut coniectata insunt, tum haud pauca, in quibus mecum sentientem videre gravisus sum doctissimum Virum. Quare, praetermisso quidem hoc posteriore genere, si ex caeterarum numero Animadversionum notabiliores quasdam, in brevius quidem contractas, hic adposuero, et gratiam mihi visus sum initurus a lectoribus nostri Herodoti, neque ingratum facturum erudito Animadversori.

Igitur Herodoti libro I. cap. 38, 7. in loco controverso, ubi equidem veterem lectionem ὥς δὲ ὦν revocavi, *Bothius* πρὸς δὲ τὸν legit, et dein ἐμοί γε, hanc in sententiam, *His vero* (aliis populis barbaris) *non magnopere aucti ne ipsi quidem mihi videntur Pelasgi, quamvis gens barbara.*

I. 68, 19. Inepte legi videtur *Bothio* τὸν τε τύπον καὶ τὸν ἀντίτυπον, deletis coniunctionibus oportuisse τὸν τύπον τὸν ἀντίτυπον; adiectivum enim nomen esse ἀντίτυπον, sicut in oraculo c. 67, 17. ubi τύπος ἀντίτυπος.

III. 109, 16. καὶ οὐδαμῇ ἄλλῃ ἢ κατὰ τοῦτο legendum censet, nusquam alibi quam illic.

Male adfectum locum V. 27. ita sanandum existimat, ut lin. 6. legatur Αἰτίους δὲ τούτου ἥδη πάντας etc. istaque omnia, usque στρατηγίας, proxime subiiciantur illis lin. 2. ἀνὰ χρόνον ἐκκαθάσαν.

V. 43, 3. pro ἐκ τῶν Λαίου χρησμῶν malit ἐκ παλαιῶν χρησμῶν.

V. 44, 14 seq. pro ὧν οὗτοι, ut iam olim in Notis ad Terent., sic etiam nunc οἰότα corrigit, monetque scripturam codicum Brit. οὐκ οὕτως, ex οἰότως esse natam, glossemate illo quidem τοῦ οἰότα.

VI. 35, 2. pro eo quod olim aliis ex codd. edebatur αἰτῆρ ἰδυάστνι τε καὶ Μιλτιάδης, commodè ἰδυάστνι τε corrigit.

Eiusdem libri VI. caput 40. inculcandum censet post duo sequentia, et verbum ἐηλύθει non venerat intelligendum, sed redierat.

Ad VI. 60, 5. ait: Nisi gravius subest ulcus, reponendum certe οὐδὲ κατὰ etc.

VI. 86, 25. pro καὶ διότι --- τοὺς αὐτοὺς, legit καὶ ἡ ὅτι --- σοὺς ἀστούς.

VII. 32, 5. pro ἐπὶ γῆς αἴτησιν corrigit ἐπὶ τὴν αἴτησιν, scil. γῆς τε καὶ ὕδατος, quae paulo ante memorantur.

VII. 89 extr. pro ἱσταλάδατο legit ἱσταλάτο, ΔΑ natum censens ex syllaba AA male repetita.

VII. 140, 15. sic legit et distinguit: — κίχουσι. Προῖδον κακότητος ἀνάγκας. Praevidi (atque adeo praedixi vobis) miseras fatales.

VII. 141, 15. Eiusdem Emendationem πιδήσας, pro πιλάσας, iam ipse in Var. Lect. commendavi. Lin. 22. corrigit εἰ τοὶ κατὰ ἀντίος ἔστη, si tibi forte aliquando adversus stetit, i. e. si tibi obvius factus fuerit.

VII. 145, 6. malit καὶ ἄλλοι σὶ ἐγκυχημένοι, ut utraeque partes belligerantes indicentur.

Eod. cap. extr. levatam difficultatem censet commate post Ἑλληνικῶν interposito, et intelligendo οὐδὲ καὶ ὄντων Ἑλλανοῶν.

VIII. 73, 12. pro δοκίονσι μοῦνοι εἶναι Ἴωνες coniecit oportuisse δοκίονσι, μὲν ὧν ἐξ αἰῶνος, Μοῦνοι, inquit, si quis retinere cupiat, is interpretabitur, si qui alii, vel prae caeteris.

VIII. 77, 3. pro ἀπὸ ματα, (inquit) quod alienum, lege προμήματα.

Cap. 77, 8. coniecit ἅμα πάντα κατισθῆναι.

VIII. 108, 15. Frigida Bothio videtur locutio illa, πεισῶτο ἂν ἡσυχίην μὴ ἄγειν: nec mihi ea satis placuit. Sed, quid lucremur si deletis cum Viro docto tribus verbis ἡσυχίην μὴ

ἀγειν, sic distinguamus orationem, εἰ γὰρ --- ὁ Πέρσης, μένειν ἐν τῇ Εὐρώπῃ περιῶτο ἄν: exputare equidem non potui.

VIII. 129, 12. verba καὶ τῆς πλημμυρίδος non dubitat a glossatoris manu esse, qui primitus ἢ τῆς πλημμ. adscripsisset.

VIII. 144, 3 seq. Legendum censet τὸ μὲν διῶσαι κάρτα ἀνδρώπειον ἦν, deletis mediis; ut a pronunciato generali ad singulare descendat oratio; esse enim absurdum, idem nunc dici ἀνδρώπειον, nunc αἰσχρόν.

IX. 2, 8. corrigat ὡς περ καὶ παρὸς ταῦτα ἔγινωσκον, sicut et antea hoc intellexerint Persae.

IX. 6, 5. praefert Aldinum ἐς τὴν Βοιωτὴν ἐλέγετο εἶναι.

Caput 16. libri .IX. ab Herodoto conscriptum esse, non adducitur Bothius, ut credat; quippe nihil nisi ampullas continens, et Graeculi, eloquentiam ostentantis, affectationem minime Herodoteam.

IX. 41, 18. μηδὲ ἀνακινδυνεύειν συμβ. mecum ad Graecos refert Bothius, itaque ἀνακινδυνεύειν corrigit; quod et ego requisiveram, sed per vim obtrudere Herodoto nolui.

IV. 58, 10-13. διέδεξαν --- ὅτι --- ἐναπιδεικνύατο. Quis ita balbutientem, inquit, quemquam, nedum Herodotum, ferat? ostenderunt, se ostendi. Quod si vim verbi ἐναπιδεικνύατο curatius expenderit Vir doctissimus, (prae caeteris ostentatos, celebratos fuisse,) in vulgata constantique librorum omnium scriptura nihil porro desideraturus videtur.

IX. 71, 4. ὡς ὑπερβάλλοντο legendum censet, et post Λακεδαιμόνιοι levius distinguendam orationem. Speciosa foret emendatio, nisi satis constaret, ἀσύνδετον subinde orationem amare Herodotum.

IX. 106, 18 seq. ad Πελοποννήσις, ait, intelligi quidem utcumque εὖν posse, praestare tamen Πελοποννησίους: nempe id ipsum quod nos, nostra de coniectura; in contextu posuimus.

IX. 111 extr, legit οὐ δὴ καὶ με ἀπολείτεις: non me perdes: effugiam enim, aut te ulciscar.

CORRIGENDA NON NULLA ET ADDENDA.

Quamvis multa in corrigendis speciminibus typographicis cura et a me ipso et a meo in hac parte laboris socio fuerit posita, cavere tamen non potuit, quin passim aut typothetae aliquod sphalma, aut mea in scribendo oscitantia, nostram praeteriret observationem. Ex his ea, quae interim animadverti, hic adnotare, et, qua ratione corrigenda sint, commodum duxi admonere. Reliqua aequus eruditusque Lector ultro corriget. Paucas easque breves interseram Notulas, in superioribus Adnotationibus praetermissas.

In Graeco Contextu.

LIBRO I. CAP. 1, 15. λέγουσι oportebat, non λέγουσιν. 17, 3. scribe τρόπος. 24, 26. τῇ. 39, 8. nescio quo pacto εἴξει irrepsit; corrige εἴπι. 82, 8. scr. χώρη. 91, 20. scr. Κύρου. 150, 10. pingē ἑνδεκα. 173, 18. scr. μητέρων.

LIB. II. CAP. 8, 13. corr. τεταμένον. 28, 20 seq. dele διὰ ante δῖνας, et repone dein οἷα δὲ ἰμβραλλ. Vide Adnott. 30, 11. scr. Ἀραβίων τε καὶ Συρ. In brevi notula cap. 32, 24. subiecta, pro Εἶπεν ὦν, corr. Εἶπον ὦν. 33, 15. in ora est 10, ubi 15. oportebat. 56, 13. corr. Φοινίκων. 63, 8. sic interpunge, ἔχοντες ξύλα καὶ οὗτοι, ἐπὶ etc. 75, 3. corr. χωρίον, ubi male χωρίαν. 78, 4. sic dislingue, καὶ ἔργῳ μέγιστος etc. 100, 11. dele comma post περιμυκτες. 116, 19. comma intersere post μεμυγμένα. 117, 1. Κατὰ scr. et lin. 2. repone δηλοῖ pro δῆλον, et conf. Adnot. ad h. l. 124, 19. pro ταύτης restitue ταύτη. conf. Adnot. p. 354 med. 139, 3. corr. ἰδόντα. 144, 7. post τοῦτον comma intersere. 148, 3. scribe maiusculā initio literā Κρονειδίων.

LIB. III. CAP. 14, 24. corr. παρελθόντων. 19, 14. corr. Αἴγυπτον. 38, 3. corr. ἀνθρώποισι. 50, 16. pro περὶ scr. περί. 58, 1. Τούτων oportebat, maiusculā literā. 63, 13. corr. ἐπιβήμενον. 65, 27. corr. οἰκηωτάτων. 72, 29. pro δεικνύσθω scr. διαδεικνύσθω. 74, 13. corr. ποιήταιν; et lin. 17. πῦργον ἀγορεύσαι. 84, 9. ἐξάριετα scr. loco pravi ἐξάριεται. 105, 12 seq. scr. Πέρσαι Φασί. et dele comma post χώρα. 113, 12. πλάτας. 116, 2. πολλῶν τι, non τι. 148, 5. οἱ μὲν θίραπ.

CORRIGENDA ET ADDENDA. 363

LIB. IV. CAP. 35, 2. pone comma post παρθένους, et dele post ὑπερβόρ. 41, 6. ἰούσα. 43, 33. corr. κατίσχει. 45, 1. scr. Ἡ δὲ δὴ Εὐρώπη. 50, 17. dele comma post Ἰστρυφ. 55, 2. corr. ἐρμαῖται. 61, 4. scr. ἔχοντες λίβητας, et dele ἐς. 65, 2. ἀποπρίσας. 76, 6. lege πλίων δι' Ἑλλησπ. absque δι, et conf. Adnot. 79, 16. dele comma post καί. 165, 8. ἴδωναι.

LIB. V. CAP. 17, 7. ἐξ οὗ. 28, 6. scr. καὶ τῆς Ἰωνίης. 33, 11. dele comma post δῆσαι. 49, 23. sic distingue: τὰ, θυμῷ βουλομ. 66 extr. comma intersere post σύμμαχον: et cap. 67, 5. post ἀγωνίζεσθαι. 87, 16. ἄλλω scribe, pro ἄλλο. 123, 3. dele comma post Ἰωνίην.

LIB. VI. CAP. 13, 3. dele comma post Συλλοσῶντος. 15, 10. corr. ἀπίβαλον τῶν. 31, 5. οἱ βαρβαροί, ἰσχυ. 40, 5. scr. Σκύθας ἴφεινυι, non ἐκφεινυι. 126, 15. corr. παλαιστριν.

LIB. VII. CAP. 30, 10. corr. Κροίσου. 50, 12. in brevi nota sub contextu scr. Libri omnes κῶς χρὴ τὸ βιβ. 60, 1. et 2. pone comma post πλῆθος, et dele post ἀριθμὸν. 75, 4. corr. πιδίλα. 100, 10. dele ὡς post ὁμοίως: et lin. 12. corr. αἰγιαλοῦ. 112, 2. ἐτέρω. 136, 11. τίσσοντας. "Λέγουσι etc. Sic refinge τίσσοντας." λέγουσι etc. 139, 3. post ἀνθρώπων paullo maior ponenda distinctio: ἀνθρώπων ἕμωσ δὲ etc. 140, 2. corr. ἱοῖμοι. 140, 13. scr. οἱ που νῦν ἰδρῶσι etc. 170, 4. pro σφι rectius σφ: reponetur: conf. Adnotationem ad h. l. ubi adiiici poterat: „Inde et Hesych. Σφί' αὐτοὺς, αὐτάς, αὐτά.“ 184, 6. pro ὁμιλον, ἰόντα τισσ. rescribe ἰόντα ὁμίλον τισσ. 219, 3. pro ἔπειτεν scr. ἐπὶ δὲ. 225, 6. corr. σὺν Ἐπιάλτῃ.

LIB. VIII. CAP. 11, 5. post στέμα dele punctum, et scr. κατὰ στόμα ἰνταῦθα etc. 15, 6. pro τὰς ναυμ. scribe τὰς τε ναυμαχίας. 26, 9. scr. οἱ δ' εἶπον τῆς ἐλαίης -- στίφονον deletis illis notis „et“ 68, 25. sub contextu adponenda brevis Nota: „LXVIII. 25. οὔτε αὐτοὺς. Verum fuerit οὔτε αὐτοῦ.“ 112, 4. delendum aut cancellis certe circumdandum vocab. λόγοισι.

LIB. IX. CAP. 10, 6. scr. εἰλώτων. 14, 5. repone ἰβουλεύετο, θίλων, εἴ πως etc. 29, 4. corr. ἑκατοντάδεις. 74, 6 seq. verba sic distinguenda: ἵνα δὴ μιν οἱ πολέμοι, ἐκπίπτοντες ἐκ τῆς τάξεως, μετακινήσαι etc. 111, 23. corr. ἐμὶ τε.

In Versione Latina.

LIB. I. Pag. 18. lin. 7. corr. Cypseli. p. 25. l. 3 fin. corr.

insidentem. p. 61, 10. *Pelagicus.* p. 62. l. 4 *fin.* scr. *quae sunt alia Pelasgica oppida.* p. 117, 8. pro *populi* pone *plebis.* p. 137, 11. pro *istis*, *quum per totum diem parturisset*, haec pone, cuius partus in dies singulos expectabatur. p. 152, 7. *Te vero manente Rege*, corr. *Ex quo tu vero auspicatus es regnum.* 169, 4-6. nam similiter -- commissam exercet: versionem corrige ad Adnot. ad h. l. p. 179. l. 6 *fin.* *Crathis* corr. *Crathis.* p. 196. post l. 3. omitta adice verba: *Navigabant autem non rotundis navibus, sed (longis) pentecosteris.* p. 246, 6 seq. pro *quorum plerique* corr. *qui utplarium, vel, qui longe plurima ex parte.*

LIB. II. pag. 275, 7: corr. *utrimque*, ubi *prave utrique.* 332, 4. pro *in templis* scr. *ex victimis.* 364, 2. pro *calice* scr. *calyce.* p. 377, 10. post *Colchorum.* omitta adice haec verba: *Putare autem se aiebant Aegyptii, esse Colchos de exercitu Sesostri.* p. 393, 2. corr. *Menelaus.* p. 458 extr. pro *e vestigio* pone *palam.*

LIB. III. pag. 138, 6. *frontibus*, corr. *frondibus.* p. 173 penult. pro *exercitumque contraxit* pone *traicereque exercitum paravit.* p. 182, 7. pro *uoribus* scr. *mulieribus.*

LIB. IV. p. 208, 2. post *persecuti*, adde, *donec Mediam sunt ingressi.* pag. 221. l. 5 *fin.* pro *quo* scr. *quod.* p. 227, 8. sic verba distingue: *atque Opin virgines, ex Hyperboreis itinere etc.* p. 230, 5. corr. *Myriandrico.* p. 260, 1. corr. *temone.* p. 337, l. 4 *fin.* corr. *Tisameni.* p. 339, 2. *habitaturus.* p. 348, 4 *fin.* ante *incubuit* adde *denuo.* p. 375, 8. post *exurat* adice *atque perdat.* p. 393 extr. pro *Batti filia*, scribe *Batti uxor.*

LIB. V. pag. 415, 9 seq. pro *multi sunt remiges*, scribe *multum est ligni conficiendis remis idonei.* pag. 462, 7 seq. scribe: *quem, quamvis peregrinum, tamen ut vicinum et socium, adiecit.* p. 501 penult. pro *profecto* scr. *reicoto.* p. 502, 7. corr. *decertaverant.*

LIB. VII. pag. 169, 8. scr. *ut et ego.* p. 194 extr. corr. *naves.* p. 210, 4 seq. scribe: *Magnae enim res --- confici possunt.* p. 265, 6. *absunto*, corr. *adsumto.* p. 341, 10. pro *naves obliquas nactus*, scr. *naves in alto nactus.* p. 356, 4 seq. pro *cum delectis --- viris*, scribe *cum delecto a se legitimo trecentorum virorum numero, et quidem quibus domi etc.* p. 389. l. 5 *fin.* post *memoravi.* adice: *Resciverant autem mirabili quadam ratione.*

LIB. VIII. pag. 20, 7. magnum discrimen, scr. maximum
 discr. p. 66, 2. illius sententiâ, scr. illius iudicio. p. 112.
 l. 3 fin. pro *At Carystii* etc. scribe: *At non idcirco dilata*
est Carystiorum calamitas. p. 226. l. 6 fin. dele verba et lo-
 ricâ. p. 228 ult. scribe: *omnes quocumque ipsam et quo cito*
gradu vidissent etc. p. 242, 2. scribe *ultra suscipiat.*

In Varietate Lectionis.

LIB. I. Cap. 2, 13. paullo post mediam pag. 10. tria
 foeda vitia tres deinceps lineas deformant. *Vulgo* ubi *Vul-*
go oportuisse quisque videt: τὸν Κόλχον βασ. Pa. F. ubi
 Κόλχων legendum: denique verbum, ubi verum. cap. 73,
 13. κείνησι. Corr. κείνησι nostri omnes. Paulo post, pro
 conf. III. 87. corr. III. 84, 7. et 10. cap. 104, 5. post conf.
 c. 110. adde: et IV. 37, 4. et 40, 2. cap. 114, 14. ubi πει-
 ρίσαντες Arch. scr. Ask. pro Arch. pag. 96 ult. pro Pass.
 scr. Arch. pag. 101. l. 6 fin. post Pb. Pd. adde: conf. VIII.
 67, 11. pag. 128. l. 9. corr. ἡα, ἡας, ἡε. pag. 131. l. 6
 fin. et seqq. dele verba, mihi vero --- reperitur: et vide Ad-
 not. ad l. 186, 22. pag. 133 med. pro ἐβίλησι corr. ἐλαύνησι.

LIB. II. pag. 158. l. 5 fin. corrige: In F. διετῆς a pr. m.
 dein adiectus etiam accensus super e. In Pf. est ὡς δὲ pro ὡς γὰρ.
 pag. 164. l. 15. ubi τεταμμένους ex Arch. corrige τεταμμένον.
 pag. 167 penult. pro οἶμοι scr. οἶμαι. - pag. 173. cap. 19, 10.
 ubi est Med. Ask. Arch. pone Med. Ask. Pass. pag. 181 med.
 pro qui casu an --- caussam. scribe: qui *Wesselingii* monitum
secuti sunt. pag. 189. versus med. pro II. 41, 6. oportebat
 III. 41, 6. pag. 197 med. scribe: *Vulgo οὐ μίντροι γι οἱ τι.*
 pag. 198. lin. 10. corrige ἀναγκαίη. pag. 200. post me-
 dium, ubi ἰώθει Arch. corrige ἰώθει Arch. pag. 208, 4.
 corrige ἐπιζωσμένοι et ἐπιζωσμέναι. pag. 227. CAP. LXVII.
 corrige CAP. CXVII.

LIB. III. pag. 30 sub fin. pro δεδεσμένοι Pb. oportebat δε-
 δεσμένοι Pb. pag. 34 med. post Vind. Arch. Rcm. adde mar-
 go Steph. Et paullo post, pro istis Et ἀλφίτων deleuit Schaeff.
 scribe: θύλακον, a Gronov. receptum, abiicit rursus Schaeff.
 pag. 46. l. 13 fin. In Edd. μὴ μίν. corrige: In Edd. μὴ μίν.
 pag. 58, 2. συγκρίψ. Arch. corr. συγκρίψ. Arch. pag. 71, 7.
 τούτοις. corr. τούτοις. pag. 72, 9. corr. Aristoph. pag. 84.
 l. 12 fin. dele importuna verba: *Vulgo c. 14.*

LIB. IV. pag. 106. l. 14 fin. Corrige ἀνταμιζόμενοι Ald.

pag. 107. versus med. scribe: lin. 12. *ἐς τὴν Σκῦλ.) ἐς γὰρ τὴν Σκῦλ.* Arch. Vind. Ibid. καὶ τῶν) Sic Arch. pag. 108, 12. scribe: *Perperam κατοικημένου.* Pb. Pd. pag. 123, 11. corrige: *est Λαοδόκης.* pag. 130. cap. 48, 4 seq. *πέλλων.* Corr. *παλλῶν utique etc.* pag. 139, 2. dele punctum post *λίγεται.* pag. 143 med. dele verba: *Puto et Paris.* Et paulo post corrige: *dein Σκῦλης ed. Wess.* pag. 158 extr. pro l. 11. scribe l. 10. pag. 168, 4 seq. post *desunt Arch.* adde: *et Vind.* pag. 188 med. scribe: *Recte vero ὁ πλοῦν mss. F. etc.* pag. 196. post med. ubi *κίρα Med.*, corrige: *κίρεα Med.* pag. 137. l. 4 fin. ubi *Mirab. c. 159.* scribe c. 169.

LIB. V. pag. 228 med. corrige: *simplicissima.*

LIB. VI. pag. 39. l. 8 fin. ubi *Athen. lib. V.*, corrige: *Athen. lib. X.* pag. 58, 5. post *Ask.* adde *Pass.*

LIB. VII. pag. 77 med. corrige: *F. puto et Paris.* pag. 80, 15. pro *utique male*, scribe: *utique non male.* pag. 84, 5. *μάθητ'* Corrige *μαθητ.* Ead. pag. l. 9. et 8 fin. dele ista: *quod vitiosum --- intellexerat.* pag. 102, 7. ubi *πῶς χηῆ*, corrige *κῶς.* pag. 114 ult. ubi *coll. c. 122.* corrige *coll. c. 121 extr.* pag. 115, 1. pro *Ald. scr. Arch.* pag. 157. l. 14 fin. dele ista: *contra quam --- Editor.* pag. 158. post med. dele verba: *(nescio quid spectans).* pag. 175. l. 10 fin. post *Ἡγίος F.* adde: *quod et ex Med. citat Gronov. in Notis.* pag. 178. ad cap. 109, 25. scribe: *Sic margo Steph. Pass. Ask. etc.* pag. 181. l. 9 fin. ad cap. 219, 3. post *Vall.*, adde: *Ibid. ἱππεῖται)* Sic *Schaeff. ex coniect. ἱππῆδ' δὲ edd. ante Schaeff. cum Msstis:* pro quo *ἱππῆδ' δὲ* corrigendum recte monuerat *Valck. Vide Adnot. ad h. l.* pag. 184. l. 8 fin. scribe: *[immo Paris. omnes, et F.]* pag. 185. cap. 225, 4. ubi *ὑπεξέριψαν Med. etc.* Corrige *ὑπεξερίρυσαν Med.* et post *Paris. A.* adde: *et sic ed. Wess. cum Gron.* Dein, pro *ὑπεξερίρυσαν F.* scribe *ὑπεξερίρυσαν F.* pag. 185. l. 6 fin. ubi est p. 499, 24. scribe p. 497, 24.

LIB. VIII. pag. 9. cap. 15, 6. post *Vindob.* adde: *Ibid. τὰς ναυμαχίας)* Commodissime *τὰς τε ναυμ.* Arch. pag. 46, 3. *Strabo IV.* Corrige: *Strabo IX.* pag. 55. l. 8 fin. dele ista: *Puto autem ἀναπῆν hos debuisse.* pag. 70, 4. corrige: „l. 11. *ἀντίον)* Sic ed. *Schaeff. ex emend. Valek. Antea αἰτίον edd. cum msstis.*“ pag. 71, 9. ubi est p. 62 seq. corrige p. 261. et 263. pag. 95. post med. ubi *tuetur Paris. omnes.* Corrige *tuentur.* pag. 99, 11. Ante l. 13. adde: l. 9. *ἰδίῳμι)*

ἔλαμψι Arch. pag. 123. l. 15 fin. ubi *Et ἐλύντο*, corrige: *Et ἐλύντο*. pag. 135, 13. dele ista verba: *quod etiam noster corder F. tuetur*. Ibid. l. 11 fin. ubi *ἐξαπάτησι*, corrige *ἐξηπάτησι*.

In Adnotationibus.

ADNOT. ad LIB. I. cap. 58, 7. p. 67. l. 3 fin. pro *per Wesselingium* corrige ad *Wess.*

Ad I. 74, 24. p. 89, 9. post *relinquamus*. adde: *Caeterum conf. Valckenar. ad IV. 70, 1.*

I. 86, 17. p. 101, 2. pro II. 27. corrige II. 28.

Ad I. 179, 11. post *continuat*. adde: *Sed, ut apud Plutarch. de Pueror. Educ. cap. 9 extr. (aliis II. 7.) μονόκωλος λόγος* idem est ac *μονωδός* et *ὁ ποιχίλος*, sic h. l. *μονόκωλα οἰκήματα* dici videntur *domunculae uniformes, simillimam cunctae frontem praeferentes*.

I. 191, 33. p. 191 med. pro *nona c. 101.* corr. *nona c. 102.*

ADNOT. ad LIB. II. cap. 19. p. 234. l. 13 fin. post *πληρώσας*. adde: *conf. IV. 181, 21.*

II. 46. p. 263. l. 4 fin. ante *Est praeterea etc.* adde: *In bovino genere τὸ πόλον γίνεσθαι memoravit Noster IV. 29, 1. ubi vide Wess.*

II. 86. p. 308. l. 7 fin. post *consentaneum est.* adde: *conf. omnino IV. 72, 7 seq.*

ADNOT. ad LIB. IV. cap. 128, 6 seqq. p. 287. post *νωμαῖ.* WESS. haec adde: — *Vallae latina, paucis mutatis, tenens Gronovius locum istum sic converterat: At ipsorum illis, qui relinquebantur, visum fuit non amplius errare Persas, sed assidue commeatu erepto insidias tendere. Distributis igitur illis, qui copiis Darii frumenta auferrent, quae decreta erant exequabantur. Equidem, Wesselingii interpretationem sequutus, tamen in dictionis illius significato, εἶτα ἀναιρεῖσθαι, haeseram aliquantisper. Nuperrime mihi Vir celeberr. Ioh. Henr. Voss, is cui Homerum Germania debet germanico ore carmina canentem, per literas significavit, tractari a se in Notis ad Homericum hymnum in Cererem hunc Herodoti locum; in eoque quum εἶτα ἀναιρεομένους (fere ut Valla et Gronov.) cibaria aufereites, et νωμαῖν (cum eisdem) distribuere intelligat, leviter corrupta censere verba ista, νωμαῖντες --- τοὺς Δαρίῳ, nempe in hunc modum refingenda, νωμαῖντος ὡν εἶτα ἀναιρεομένους τοῦ Δαρίῳ, hac sententia: quum Darius distribueret (passim dimitteret)*

homines, qui cibaria auferrent. Iamque ego, perpensis denuo Scriptoris nostri verbis, qualia ex constanti codicum consensu leguntur, reperio, rectissime sententiae summam, quae illis continetur, a doctissimo Viro perceptam esse expositamque. Nempe, non cibum capientes Persas, sed frumentantes, cibaria auferentes, asportantes, de improvviso adgredi Scythae statuerant. Quae interpretatio, ut alioqui multo commodior probabiliorque debuit videri, sic verbis, quae hic leguntur, unice consentanea est. Nam cibum sumere, cibum capere, graece dicitur *σῖρον αἰρεῖσθαι*, non *ἀναρεῖσθαι*: compositum hoc verbum ista notione ignorat graeci sermonis usus: nec opportunus hic locus esse videtur particulae *ἀν*, si diviso verbo cum *Abreschio ἀν αἰρεσθαι* legere velles, ea voculae *ἀν* notione, quam et alibi apud Nostrum et III. 119, 12. locum habere vidimus; quae ipsa notio h. l. voce *ἐκδορσι* disertius expressa est. Denique, etiam si simplex verbum hic positum esset, tamen *αἰρεῖσθαι σῖρα* graece non minus incongrue dictum foret, quam si latine *cibaria* (aut *frumentum*) capere, pro *cibum capere* diceres: sunt enim *σῖρα*, *frumentum*, et *cibaria quaelibet*, *annona*, *commeatus*, quum apud alios scriptores, tum apud Nostrum V. 34, 5. 65, 4. Sed, quod ad verbum *καταμάρτυρες* spectat, nec sollicitari illius terminatio, nec distribuendi notio eidem tribui debet. Peraptus huic loco significatus est *observandi*, et abunde firmatus citatis a *Wesselingio* testimoniis; quibus, si opus esset, adiici poterat illud *Euripidis*, quod *Schneiderus* in *Lexico crit.* adposuit ex *Phoeniss.* vs. 1262. ed. *Barn.* (1271. ed. *Pors.*) ubi *ἐκδορσι* veteres Grammatici *παρετήρου* et *ἐκδόρου* interpretantur.

Ad VII. 61, 6. adde Adnotationem: *ὑπὸ δὲ, Φαρετραῖνας ἐκείμηντρο*) In latinis posui: *A tergo suspensas habebant pharetras*: quae graecis non satis respondent; id enim graece foret *ὑπὸ τοῖς γέπποις* etc. Artius haec cohaerent cum praecedentibus: *ἀντι δὲ ἀσπίδων γέπποις ὑπὸ δὲ*, scil. *ὑπὸ τοῖς γέπποις*. Quare recte *Valla* dederat: *pro clypeis gerra, pharetris subter pendentibus*. Nempe in itinere, de quo hic agitur, gerra a tergo gerebant suspensa, adeoque pharetrac sub gerris erant.